LARS SAABYE CHRISTENSEN

Beatles

CUPRINS:

PARTEA ÎNTÂI.
IFeel Fine, primăvara 1965.7
She's a Woman, vara '65.78
Help, toamna '65.88
Rubber Soul, iarna '65/'66.118
Paperback Writer, primăvara '66.153
Yellow Submarine, vara '66.170
Revolver, toamna '66.199
Strawberry Fields Forever, primăvara '67.231
A Day în the Life, vara '67.265
PARTEA A DOUA.
Hello Goodbye, toamna '67.275
Revolution, '68.292
Carrythat Weight, '69.354
LetltBe, primăvara/vara '70.412
Golden Slumbers, toamna/iarna '70/'71.447
PARTEA A TREIA.
Come Together, vara '71.453
SentimentalJourney, toamna '71.482
Working ClassHero, toamna '71.485
My SweetLord, toamna '71.489
WildLife, toamna/iarna '71.494
Revolytion 9, iama/primăvara/vara '72.511
Love &fe L>o, vara/toamna '72.529

PARTEA ÎNTÂI primăvara 1965

Mă aflu într-o casă de vacanţă şi e toamnă. Mă înfurie mâna dreaptă, suturile de peste tot şi, în special, degetul arătător. E cioturos şi încovoiat asemenea unei gheare. Nu mă pot abţine să nu mă uit la el. Se agaţă de pixul care trasează un scris roşu. E un deget neobişnuit de urât. Ce păcat că nu sunt stângaci, mi-am dorit odată să fiu stângaci şi să cânt la ghitară bass. Dar ştiu

să scriu în oglindă cu mâna stângă, exact ca Leonardo da Vinci. Totuşi scriu cu mâna dreaptă şi sunt indulgent cu mâna aceasta desfigurată şi cu arătătorul dezgustător. Miroase a mere aici înăuntru, masa cea veche la care stau în mijlocul camerei întunecate emană un miros puternic de mere. Este prima seară şi am reuşit să dau jos obloanele doar de la una dintre ferestre. Pe pervaz e plin de insecte moarte, muşte, ţânţari, albine cu picioarele uscate şi subţiri. Iar parfumul înţepător de fructe mă pleoşteşte, capul meu neted declanşează un mecanism în mine, umbre dansează de-a lungul pereţilor în scânteierea lunii care acum pătrunde prin unica fereastră şi transformă camera într-o dioramă de modă veche. Şi, asemenea tatălui lui Ola, bărbierul din piaţa Solii, care, când era vreo zi de naştere, punea întotdeauna aiurea filmul în proiector şi vedeam trei filme cu Chaplin de-a-ndăratelea, tot aşa o pornesc şi eu acum de-a-ndăratelea spre trecut. Şi, fără să mă gândesc, filmul se opreşte în spatele ochilor mei la o anumită secvenţă, o reţin câteva secunde, îngheţ, apoi o pun în mişcare, pentru că sunt atotputernic. Dau drumul vocilor, sunetelor, mirosurilor şi luminilor. Pot auzi clar pietrişul care scârţâie sub pantofi în timp ce ne strecurăm prin Vestkanttorget, parcă simt ameţeala extatică după ce-am tras adânc fum în piept şi încă mai simt cotul lui Ringo atingându-mă uşor într-o parte şi ne oprim în şir, toţi patru, în timp ce John ne arată un Mercedes lustruit lună, parcat în faţa magazinului de animale şi păsări exotice Naranja. George fu primul care spuse:

— E marca ta, Paul!

Toţi ştiau că eu eram specialistul când era vorba de Mercedesuri. Nici măcar nu aveam nevoie de ustensile pentru ele. Nu trebuia decât să răsucesc marca rotundă de trei ori spre stânga, să-i dau brusc drumul şi să o trag în sus, pentru ca strân-soarea să cedeze, iar şmecheria să se şi afle în laba mea. Am sprintat urcând treptele şi o senzaţie de căldură mi se furişă sub pulover. Am examinat din priviri situaţia.

— Prea multă lume, şopti John.

Ceilalţi fură de acord. Doi bărbaţi stăteau sub merii de la colţul străzii, iar o bătrânică traversa strada chiar în apropiere.

— N-are nici un sens să r-r-riscăm, mormăi Ringo.

— Avem deja mărci de la un Opel şi două Forduri, zise George.

— Ăsta-i un 220 S, bătrâne! Am spus eu.

— Îl operăm în altă seară, spuse John.

Dar nu era sigur că avea să mai fie acolo şi mâine. Şi-atunci am simţit acel gol în mine pe care l-am simţit atât de des mai apoi, şi n-am stat să-i mai ascult pe ceilalţi. Am mers liniştit de-a lungul străzii, de unul singur, m-am aplecat peste capotă, inima-mi bătea încă fără nerv şi indiferent, o pereche cobora dealul dinspre Berle, cei doi indivizi de sub merii în floare se uitară spre mine, papagalii din vitrină ţipau neauzit. Şi-am răsucit marca Mercedesului de trei ori, i-am dat brusc drumul, apoi am smuls-o şi am ascuns-o sub pulover. John, George şi Ringo erau deja cu mult înainte şi încercau să pară cât mai naturali, dar din spate semănau cu trei stâlpi cu felinare roşii. John se întoarse

şi-mi făcu semn cu mâna furios, eu i-am zâmbit şi i-am făcut la rândul meu cu mâna, după care tustrei o luară la fugă spre Urra. Eu rămăsesem tot la locul faptei, m-am uitat împrejur, dar nici o reacţie. Am pomit-o la pas după ceilalţi, încet, parcă pentru a prelungi toată starea aceea şi pentru a savura cu adevărat senzaţia, dar şi pentru a-i da proprietarului o şansă să mă prindă. Fierbinţeala minunată a surescitării se răspândi în tot corpul. Nu venea nimeni după mine. Am scos prada şi am învârtit-o triumfător în aer, fugind după ceilalţi.

Aşteptau în apropiere de dugheana Mannen pa Trappa, fiecare cu o cutie de suc în mână.

— Eşti n-n-nebun, spuse Ringo.

— Să fiu al naibii dacă nu vom fi prinşi într-o bună zi, mormăi John.

Se uită de jos spre mine, nu zâmbi, părea dezarmat, aproape nefericit aşa cum stătea acolo, cu cutia îngheţată de suc şi cu ţigara aprinsă.

Era aproape nouă. Se întunecase fără ca noi să fi observat. La Mannen pa trappa se stinseră luminile şi coborârăm agale Bondebakken. I-am dat marca Mercedesului lui George, el era cel care le dosea sub nişte ziare, într-o cutie de sub pat.

— Acuma avem şase dintr-astea, spuse el.

— Dar nici un 220 S!

— Nu văd nici o d-d-deosebire, opina Ringo.

— N-are a face dacă tu n-o vezi, numa' să ştii că există, am spus eu.

— Câte mărci de Fiat avem, hm? Întrebă John.

— Nouă, spuse George. Nouă gâgâlici.

— Frate-miu a adus o revistă porno de la Copenhaga, spuse John. Ne-am oprit brusc şi l-am privit.

— Din Danemarca? Şopti Ringo şi uită să se mai bâlbâie.

— A jucat handbal la Copenhaga. Fir-ar al dracului.

— Şi cum. Cum îi?

— Are clasă, spuse John. Eu tre' să mă car acum.

— La-o mâine cu tine la şcoală, spuse George.

— Ad-o! Strigă Ringo, învârtind şurubelniţa în aer. Adu-o! L-am urmat pe John. Aveam acelaşi drum în jos pe L0venskioldsgate. George şi Ringo s-au târât spre piaţa Solii. Niciunul din noi n-a spus nimic. Nisipul aruncat iarna pe drum scârţâia sub pantofi, iar pe trotuar stăteau înşiraţi rahaţi întăriţi de câine. Ce mai, erau semne clare de primăvară, deşi era cam rece şi întuneric şi doar mijlocul lui aprilie. M-am uitat în jos la pantofii mei şi m-am bucurat, căci mama îmi promisese o pereche nouă pentru luna mai; cei pe care-i aveam semănau mai mult cu nişte bocanci de schi şi erau grei ca plumbul. Nici pantofii lui John nu arătau mult mai bine, pentru că el moştenea tot ce purtase frate-său, Stig, care era cu doi ani mai mare şi nalt de 1,85, astfel că pantofii lui John erau totdeauna aşa de imenşi, încât trebuia să mai facă un pas în interiorul lor înainte de a merge mai departe.

— Cred că începem să avem destule mărci de maşini, spuse John fără să mă privească.

— Poate c-ar trebui să adunăm mărci diferite, am propus eu.

— Avem suficiente, reluă el.

— Le putem vinde pe alea din care avem destule. John se opri brusc şi mă strânse tare de braţ.

— Uite! Strigă el şi arătă spre trotuar.

Am înlemnit, în faţa noastră era o sfoară mare. O sfoară. O sfoară albă pe jos, chiar în faţa noastră.

— Omul-grenadă, şopti John. Am amuţit, holbându-mă.

— Omul-grenadă, repetă John şi se dădu un pas înapoi.

Am rămas locului la un metru, sau poate mai puţin, de sfoara care dispărea într-un gard viu şi care se înţepeni în grătarul unei scurgeri de apă din caldarâm.

— Nu-s sigur că-i Omul-grenadă, am spus eu încet.

— Ce facem? Se bâlbâi John în spatele meu. Să anunţăm sticleţii?

— Nu-nseamnă că-i Omul-grenadă chiar dacă-i o sfoară, am continuat eu, mai mult pentru mine însumi.

— Cei doi ţipi din Grefsen au anunţat sticleţii, şuieră John. Putem sări în aer şi ne facem bucăţele!

Mă pierdusem. Mă pierdusem cu totul şi nu mai ştiam de mine. Am făcut un pas înainte, m-am aplecat în timp ce-l auzeam pe John mormăind în spatele meu şi apoi am smucit din toate puterile.

S-a auzit un zgomot îngrozitor şi asta din cauză că de unul din capetele sforii erau legate şase cutii de conserve. John era demult pe trotuarul celălalt, ascuns după un stâlp de iluminat. Când i-am arătat prada, ieşi din adăpost, în aceeaşi clipă auzirăm râsete şi chiţcăieli venind din spatele gardului viu. John era alb ca varul, maxilarele îi scrâşneau şi dintr-o săritură fii de partea cealaltă a gardului, de unde scoase la lumină doi ţânci. Îi împinse lângă un Opel, îi percheziţiona, arătă spre mine şi spre sfoară şi spuse:

— Ştiţi voi câţi ani de puşcărie se dau pentru asta? Pigmeii clătinară din cap.

— Cinci ani! Strigă John. Cinci ani! Veţi fi trimişi la pârnaie, iar voi nici măcar n-aveţi habar unde este, dar e al dracului de departe, şi-acolo veţi fi puşi să sfărâmaţi piatră. Timp de cinci ani. Sigur!

Puţoii dădură din căpăţână în semn c-au înţeles.

John se apucă să-i lege laolaltă cu sfoara, după care îi fugări în josul străzii. Alergau ca nebunii, şi lumea ieşea la ferestre crezând că e vreo nuntă. Am auzit zăngănitul cutiilor de conserve până la câteva blocuri depărtare.

— Oare de ce nu se descotorosesc de ele? Se întrebă John scărpinându-se în ureche.

— Probabil că-i amuză, am zis.

— S-ar putea.

Am hoinărit mai departe. După o bună bucată de timp, John spuse:

— Eşti nebun! Ai fi putut sări în aer!

— Ce fel de poze sunt în revista lui frate-tău?

— Găoci mari. De două ori mai mari ca-n „Cocktail”. Tăcu brusc. Nu mai aveam putere să întreb alte amănunte, aşa că am aşteptat ca John să continue.

— Şi nici n-au păr pe ele, zise.

— Fără păr?

— Deloc. Ras.

— Se poate rade?

— Aşa se pare.

— Tatăl lui Ringo e bărbier, am zis.

— Poţi vedea tot în revista aia.

— Tot?

— Îhî.

Ne-am despărţit în apropiere de Gimle. John coborî spre Thomas Heftyesgate, iar eu mi-am continuat drumul spre cartierul Skillebekk. Nu-mi puteam scoate din minte fofoloancele chele. Am încercat să mi le închipui, dar mi-era cu totul imposibil. Imaginea pe care am văzut-o cel mai de-aproape a fost a unei ţipe goale din „Almanahul familiei”, dar cred că poza era retuşată, în orice caz, gogoneaua era o suprafaţă netedă, de parcă n-ar fi avut păr, dar nici vreo crăpătură, căci altfel n-ar fi putut să apară în „Almanahul familiei”.

Când am dat colţul în Svoldergate, începu să plouă, o ploaie caldă şi uşoară, care aproape că nu te udă şi pe care nici n-o prea poţi vedea şi mi se părea că o groază de păr se lovea de faţa mea, şuviţe scurte de păr întunecat, mirosea ciudat pe toată strada, asemănător mirosului de la duşurile din vestiare, şi înjur nu era ţipenie de om. Ultima bucată de drum am rugit, pentru că întârziasem deja trei sferturi de oră.

La cutiile de poştă m-am oprit brusc. Era un plic maroniu. Alături poştaşul pusese un bilet în căutarea destinatarului. Nu era nimeni cu numele Nordahl Rolfsen pe scara noastră, întreba dacă ar putea cineva să-l ajute? Eu puteam. Scrisoarea era pentru mine. Am vârât scrisoarea în sân, m-am strecurat până sus la mine-n cameră. Acolo am deschis cu grijă plicul, am ciulit atent urechea, nici un pericol. Era exact cum scria în anunţul din revista „Na”. Discret şi bine împachetat. O duzină de prezervative Rubin-Extra, roz. 11 coroane. Dar nu eu trebuia să plătesc. Nimeni nu ştia cine e Nordahl Rolfsen. Deşteaptă chestie! N-am îndrăznit să scot pachetul lucios, l-am ţinut doar în mână, auzeam ploaia uşoară de afară, ca nişte firişoare de păr care loveau uşor fereastra. Apoi am ascuns toată tărăşenia în al treilea sertar, sub teancul de „Pop-Extra”, reviste „Beatles” şi cartea din Conquest.

Era joi, asta e sigur, fiindcă aveam compunere pentru a doua zi, ultima înainte de examen, iar compunerile trebuiau predate întotdeauna vinerea, ca dirigintele Lue să aibă cu ce să se amuze la sfârşit de săptămână, încă nu scrisesem un cuvânt. Planul era să încep să tuşesc din chiar seara aceea. O tuse disperată prelungă şi horcăită, care să-i ţină pe mama şi pe tata treji până după miezul nopţii. Iar a doua zi nu-mi mai rămânea decât să-mi frec fruntea

de pernă să se înfierbânte, şi mama avea să constate că am 39.5, ca să-mi poruncească apoi să absentez. Dar nu doream să fiu ultimul care să vadă revista porno a fratelui lui Gunnar. M-am hotărât să-mi scriu compunerea după ce mama şi tata se culcau. Şi iat-o pe mama în uşă cu cina mea şi cu un pahar de lapte.

— Ai putea să bagi capul şi pe la noi când vii acasă, spuse ea. Am luat farfuria şi paharul.

— Suntem în camera de zi. Nu-i chiar aşa departe.

— Ştiu asta, am răspuns.

— Unde-ai fost?

— În curtea şcolii.

— Aşa târziu?

— Am jucat tenis cu piciorul.

Se apropie un pas şi eram sigur că va mai zăbovi. Şi mai ştiam exact şi ce vroia să spună, dar şi ce-aveam să-i răspund ca să par isteţ.

— Trebuie neapărat să lipeşti toate pozele astea îngrozitoare pe perete?

— Eu cred că-s frumoase, am spus.

— Astea, frumoase! Aproape că strigă ea, arătând spre o fotografie chiar de sub tavan.

— E formaţia Animals, am zis. Mama mă privi fix din nou.

— Trebuie să te tunzi, zise ea. Încă puţin şi-ţi trece peste urechi.

M-am gândit la tata, care era aproape chel, şi-am roşit, deoarece o mutră dezgustătoare, un cap monstruos, o încrucişare îngrozitoare îmi apăru în faţa ochilor, iar mama se apropie şi mă întrebă ce se-ntâmplase?

— Ce să fie? Am spus eu răguşit.

— Te-ai schimbat aşa deodată la faţă.

Discuţia lua o întorsătură cu totul neaşteptată şi periculoasă. Am început, demonstrativ, să mănânc, dar mama a rămas în picioare, sprijinindu-se de tocul uşii.

— Ai fost cu o fată în seara asta? Întrebă ea.

Întrebarea era nebunească, prost plasată, idioată, suspendată în aer şi, în loc să râd de ea, m-am înfuriat.

— Am fost împreună cu Gunnar, cu Sebastian şi Ola! Mama m-a mângâiat pe cap.

— Totuşi, cred c-ar trebui să te tunzi.

Totuşi? Ce vroia să spună? Ce altă capcană îmi întindea acum? Mi-am mobilizat ultimele forţe şi-am venit cu argumentul care întotdeauna avea un anumit efect asupra mamei, pentru că odată dorise să se facă actriţă.

— Şi Rudolf Nureev are păr lung!

Mama a dat din cap încetişor, zâmbetul îi cuprinse întreaga înfăţişare şi apoi îşi puse pentru a doua oară, Dumnezeule mare, mâna pe capul meu.

— Poţi s-o inviţi oricând acasă la noi.

N-aveam nici o îndoială că eram cea mai roşie faţă palidă din vest, cu excepţia lui Jensenius, cântăreţul de operă care locuia deasupra noastră şi care

putea bea treizeci de beri export pe zi, spunând că doar arta şi amanetul menţineau cursul lumii.

Tata stătea, cum îi era obiceiul, într-un scaun în faţa bibliotecii şi citea „Na", pe coperta căreia era fotografia celebrei cântăreţe Wenche Myhre. Lucra intens la cuvinte încrucişate, îşi ridică faţa îngustă şi palidă şi mă privi.

— Ţi-ai făcut lecţiile?

— Da.

— Cum stai cu pregătirea pentru examen?

— Bine. Aşa cred.

— Nu trebuie să crezi. Trebuie să ştii.

— Stau bine. Stau bine cu materia.

— Eşti nerăbdător să treci în ciclul următor? Am dat afirmativ din cap.

Tata a zâmbit scurt şi s-a cufundat din nou în cuvinte încrucişate. Am spus noapte bună şi, în timp ce mă întorceam, vocea tatei era din nou acolo.

— Cum îl cheamă pe bateristul din The Beatles?

Avea un aer ciudat când spunea asta şi chiar cred că a roşit puţin. Pentru a se justifica, făcu semn spre revistă.

— Ola, am început eu, dar m-am adunat. Ringo. Ringo Starr. Dar, de fapt, îl cheamă Richard Starkey, am scurtat-o eu.

Tata completează cu abnegaţie în pătrăţele, dă din cap satisfăcut şi spune:

— Excelent. Aşa este.

Stăteam culcat şi aşteptam ca mama şi tata să se culce. Dacă aprindeam lumina, ar fi venit să mă întrebe ce se-ntâmplase, pentru că, prin crăpătura uşii, puteau vedea dacă era întuneric la mine. Auzeam cum plouă afară, auzeam trenurile care treceau cu viteză la doar câteva sute de metri distanţă între camera mea şi Frognerkilen. Ştiam cu exactitate încotro se îndreptau, dar nici nu erau aşa de multe trasee dintre care să pot alege. Şi chiar dacă nu mergeau atât de departe şi rămâneau în Norvegia, mă făceau întotdeauna să mă gândesc la ţări îndepărtate, aşa cum le vedeam atârnate pe rulourile din spatele catedrei. Când auzeam trenurile, mă gândeam şi la stele, la spaţiul planetar; atunci totul rămânea în depărtare, eu căzeam pe spate, de parcă m-aş fi prăbuşit în mine însumi, iar dacă aş fi strigat, mama şi tata ar fi venit în grabă, ca nişte mici puncte, îndepărtate, foarte îndepărtate, ca să mă tragă înapoi. Dar acum n-am ţipat. Auzeam trenurile şi tramvaiul Gullfisken care şuiera deasupra pieţei Olaf Bull. Iar în mijlocul a toate astea erau vocile scăzute ale mamei şi tatei şi radioul 14 care mergea tot timpul şi la care era întotdeauna muzică de operă ce suna atât de trist, mai trist decât orice ştiam eu, cei ce cântau erau dintr-o altă lume, o lume cenuşie şi imobilă, cântau atât de rece şi fără viaţă. Iar pe pereţi, în jurul meu, atârnau fotografii ale unor fete care cântau, fără să scoată nici un sunet, ghitarele şi tobele erau mute. Rolling Stones, Animals, Dave Clark Five, Hollies, Beatles. Beatles. Fotografii cu Beatles. Iar eu visam la Ringo şi John şi George şi Paul. Visam că eram unul dintre ei, că eram Paul McCartney, că aveam privirea lui melancolică, rotundă,

care scotea fetele din minţi, visam că eram stângaci şi cântam la ghitară bass. M-am ridicat brusc din pat, cu totul treaz. Bine, dar sunt unul dintre ei, m-am gândit cu glas tare şi-am râs. Sunt unul dintre Beatles.

Ceasul era unsprezece jumătate, iar mama şi tata se culcaseră deja. M-am pus pe treabă. Aveam trei teme la alegere. Prima se excludea: Familia mea. Tata este funcţionar la bancă şi dezleagă cuvinte încrucişate. In tinereţe mama vroia să se facă artistă. Eu mă numesc Kim. Parcă nu mergea. Următoarea temă suna aşa: O zi de şcoală. Exclus. Până şi minciuna îşi are limitele ei, chiar şi pentru mine minciuna are graniţe. Poţi tromboni până la un anume punct şi să reuşeşti, dar după acel punct totul e o nebunie. Trebuia s-o scriu pe ultima: Ce planuri ai după terminarea şcolii generale? Am găsit manualul de compunere într-un maldăr de pachete mai vechi cu merinde. La ultima compunere luasem Satisfăcător. Dar pe aia mi-o făcuse tata. Hooby-ul meu. A lui a fost ideea ce să scriu, bineînţeles, despre timbre, deşi aveam numai două triunghiulare din Coasta de Fildeş. Tata a luat Satisfăcător. Apoi mi-am mai acordat o şansă. Am pus o rezervă nouă în stilou şi-am început să scriu cu cerneală. Nu mai era cale de întoarcere. Mă furnica pe spate, încordarea mă făcea aproape genial. Mai întâi aveam să închei şcoala generală şi apoi voi face liceul. Pe urmă aveam să studiez medicina ca să mă fac medic într-o ţară săracă în care să trăiesc şi să mor pentru negrii cei bolnavi. Am reuşit să scriu trei pagini şi jumătate şi-am încheiat cu ceva despre Nansen, dar n-am reuşit să potrivesc prea bine Polul Nord cu negrii, şi-apoi mi-a venit ideea c-ar fi trebuit să amintesc de Albert Schweitzer, dar era deja mult prea târziu. Am închis caietul fără să recitesc, iar timpul trebuie să fi trecut neobişnuit de repede, deoarece se auzi huruitul ultimului tren spre Drammen şi-apoi se aşternu tăcerea peste întreaga lume. Ploaia se oprise. Tramvaiele încetaseră să mai circule. Mama şi tata dormeau. Eu însumi sunt pe punctul să aţipesc când, nişte falseturi năpădesc încăperea, vin de undeva de sus, dar nu e Dumnezeu, e Jensenius, privighetoarea, care şi-a început plimbarea nocturnă, în sus şi în jos, în timp ce cântă cântece de demult, de pe vremea când era celebru în lumea întreagă.

Cu Jensenius care cânta chiar deasupra mea era imposibil să dormi, chiar dacă nu suna nici pe departe la fel de trist ca vocile din radio. Era mai curând puţin înfricoşător să-l auzi pe Jensenius, dar dacă îl vedeai, nu era decât aproape comic. Era colosal de mare, nu semăna deloc cu tipul a cărui fotografie se află pe pastilele sărate IFA şi care, de altfel, fusese şi el cântăreţ de operă, în acea clipă mi-am amintit ceva. Când eram în clasa a cincea, am decupat iscălitura tipului de pe cutia cu pastile sărate, Ivar Fredrik Andresen, şi i-am vândut-o lui Gunnar, spunându-i că era un autograf preţios al unui cântăreţ de operă, cunoscut în lumea întreagă. Gunnar l-a cumpărat pentru două coroane, căci colecţiona autografe, începând cu Arne Ingier şi terminând cu tovarăşul Lin Biao. Gunnar se întrebă însă de ce este pe hârtie aşa de groasă. Dar nu e pe hârtie, i-am spus eu. E pe carton. Mai grozav ca orice. Dar atunci de ce e atât de mărunt? L-am decupat dintr-o scrisoare secretă, i-am

explicat eu. După trei zile a venit la mine şi m-a întrebat dacă vreau pastile sărate. Scoase o cutie IFA pe care mi-o aruncă în faţă. Nu era furios. Doar stupefiat. Şi-a primit înapoi banii şi de atunci n-am mai făcut nici o afacere împreună.

Jensenius, deci, cântăreţul de operă al scării, semăna cu un vehicul spaţial şi din această colosală navă ieşea o voce atât de înaltă, de subţire şi de impresionantă, de parcă ar fi cântat o mică şcolăriţă. Cândva fusese, desigur, bariton. Circulă multe poveşti despre Jensenius, şi nici nu ştiu pe care s-o cred; se zice că dădea bomboane fetiţelor, dar şi băieţilor şi că-i plăcea să-i strângă la piept. Odată fusese bariton, însă i-au umblat la organele genitale, iar acum e sopran, bea ca un urs şi cântă ca un înger. Am chef să-i spun Balena, pentru că şi balenele cântă, cântă pentru că sunt singure, iar marea este mult prea întinsă pentru ele.

Şi apoi adorm, prima zi.

Am predat compunerile la prima oră, după ce-am spus Tatăl nostru cu Balauru' ca solist. Dar nu a ajuns decât până la „sfinţească-se numele Tău", când amuţi cu totul, roşi la faţă şi îşi strânse pumnii până albiră, după care Gâscanu' fu nevoit să continue şi turui ca şi uns, în timp ce noi, ceilalţi, stăteam drepţi lângă locurile noastre, mormăind cât puteam mai bine. De serviciu, în săptămâna aceea, era Seb, care mergea de-a lungul şirurilor de bănci şi aduna caietele de compunere pe care le aranja într-un morman pe catedră în faţa profesorului Lue, care privea uimit la clasă.

— Le-au predat toţi? Întrebă el încet.

Seb dădu din cap afirmativ şi se retrase spre locul său. Banca lui era ultima din rândul de la geam, în timp ce eu stăteam în spatele lui Gunnar, pe rândul din mijloc, iar Ola în faţă, lângă uşă, fiind mereu primul la ieşire şi ultimul la intrarea în clasă. De altfel, nu era deloc rău în spatele lui Gunnar, spatele lui era destul de lat ca să ascundă întregul „Almanah afamiliei". Se întoarse şi-mi şopti:

— Care ai scris-o?

— Planurile de viitor.

— Şi ce-ai să te faci?

— Medic în Africa.

— Seb are să fie misionar. In India.

— Tu pe care ai scris-o?

— Eu mă voi face pilot. Iar Ola coafor.

— Ai revista la tine sau nu?

Gunnar încuviinţă repede din cap şi se întoarse.

Lue privea în continuare clasa, de parcă am fi fost un peisaj nou ce i se dezvăluia în toată frumuseţea sa şi nu clasa a 7-a A, douăzeci şi doi de elevi necopţi, cu părul unsuros, coşuri pe faţă şi cu mâinile vârâte în buzunare.

— Aţi predat toţi? Repetă el.

Nici o reacţie.

— Cine nu a predat compunerea? Îşi schimbă întrebarea.

În clasă era linişte. Se putea auzi un ac cum cade. Doar tramvaiul de Briskeby zdrăngănea, trecând pe-afară, acolo departe, jos, în lume, căci noi, fiind cei mai mari, eram la ultimul etaj. Lue se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo pe podium în faţa noastră. De fiecare dată când ajungea la catedră, punea mâna pe vraful de caiete de compunere, afişând un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Învăţaţi, spuse el. Voi învăţaţi şi efortul meu poate că nu se va dovedi zadarnic. In curând veţi ajunge să înţelegeţi că punctualitatea este piatra de temelie a vieţii adulţilor. Acum, când treceţi în ciclul următor, pretenţiile vor fi altele, şi mult mai dure, ca să nu mai vorbim de cei care ţintiţi mai departe spre liceu şi universitate. Veţi înţelege curând, deşi bine ar fi dacă aţi înţelege deja de acuma, că acest frumos teanc de caiete cu compuneri are o anumită semnificaţie, el demonstrează că aţi înţeles, dacă nu totul, cel puţin o parte. Stăteam în rândul din mijloc, în spatele umerilor de nădejde ai lui Gunnar. Lue mărşăluia acolo sus, pe scena sa, şi pălăvrăgea cu o voce caldă, tremurătoare. Nimeni nu dădea ascultare nici măcar unei silabe, dar eram veseli, căci aşa eram scutiţi de analiza vreunei propoziţii principale sau de poemul Terje Vigen.

După un timp, vocea lui Lue pieri; e un truc de-al meu când izbutesc parcă să decuplez sunetul, uneori este chiar destul de agreabil. Lue intră într-un film mut, mişcările lui erau bruşte şi exagerate, iar gura lucra cu mare sârguinţă, astfel încât publicul, rămas fără suflare în sală, să poată ghici ce are el pe inimă. Uneori apăreau texte explicative pe tablă: Când veţi ajunge în lumea cea mare, fiţi pregătiţi – Luptaţi pentru patrie şi pentru limba norvegiană – Meşterul la lucru se cunoaşte – Întoarce-ţi obrazul stâng şi întreabă mereu primul – Bj0rnstjerne Bj0rnson. Înainte să sune am înţeles că profesorul era fericit. Era atât de fericit pentru că noi, de această singură şi ultimă dată, am predat compunerile la timp. Profesorul Lue era fericit şi îi eram dragi. Sună de ieşire şi toţi năvălirăm afară pe uşă, deşi Lue se afla la mijlocul unei propoziţii. Aşa cum îl văd acum, îmi apare ca o siluetă mică şi cenuşie, cu halatul mult prea mare răsucit în jurul său, cu părul subţire căzându-i pe frunte, cu faţa strălucindu-i de efort şi fericire. Stă tot acolo şi vorbeşte fără glas, în timp ce 22 de băieţi nebuni dau năvală afară din clasă, se află tot acolo, în propria sa lume, la fel de însingurat ca Jensenius, dar fericit, deoarece ironia, în sfârşit, l-a părăsit şi este sincer şi cald şi ne iubeşte.

Dar asta se întâmplă acum şi nu atunci când filmul mut se opri brusc la clinchetul soneriei. Lue dispăru în acel moment asemenea unei defecţiuni tehnice, iar eu m-am agăţat de Gunnar. Toată suflarea din clasă coborî direct la budă unde, în final, se adunară vreo zece-cincisprezece inşi, aşa că cineva îşi dăduse, probabil, drumul la gură şi gura aceea nu putea să-i aparţină decât lui Ola, care făcu cea mai tâmpă mutră din lume şi căruia i se zbătea toată faţa.

— Unde-o ai! Se înghesui Balauru'. 18

— Nu-i circ aici, spuse Gunnar.

— Ne-ai minţit, spuse Balauru'. N-o ai!

Gunnar îl privi îndelung, iar Balauru', se nelinişti şi începu să transpire de grăsan ce era, balansându-se de pe un picior pe altul.

— Când am mai tras eu în piept pe cineva? Întrebă Gunnar.

Mi-am adus aminte de chestia cu pastilele IFA şi mi-am întors privirea în altă parte, pentru că toţi ştiau că Gunnar nu înşela pe nimeni, iar Balauru', roşu de ruşine şi răsunând cu greutate, fu încet, dar implacabil împins afară din cercul care se formase.

Gunnar ne privi un răstimp. Apoi îşi ridică puloverul şi cămaşa şi scoase un plic mare şi alb. Cercul se strânse înjurai lui şi, în sfârşit, el deschise plicul şi scoase revista. Deodată, de parcă nu i-ar mai fi păsat, îmi dădu mie revista, fără nici un cuvânt, şi dispăru într-o cabină, închizând uşa.

Aşa am ajuns în centrul cercului şi toţi se repezeau la mine, mă împingeau şi trăgeau de mine, pentru că pauza se apropia de sfârşit. Am început să răsfoiesc. Am observat imediat neliniştea din jur, eu însumi devenisem neliniştit. Nu aşa aş fi vrut să mă uit. Primele fotografii erau studii în prim-plan cu chestii bărbierite, nu se auzea nici un sunet din adunare, nimeni nu râse, nimeni nu făcu mişto, era o tăcere de mormânt. Am răsfoit mai repede, erau chestii văzute de sus şi de jos, pagini întregi cu imense găuri diagonale de la un colţ la altul al paginii. Dar spre sfârşit începură să apară şi damele, cu ţâţe mari, o groază de păr, când, deodată, apăru fotografia unui tip care stătea cu toată mutra îngropată între coapsele unei femei.

— Ce face ăsta? Se auzi o voce.

— Linge, spuse o altă voce şi de data asta era Gunnar, stătea în faţa cabinei şi rânjea.

Se făcu o clipă linişte, cu totul linişte.

— Linge?

— Linge chestia damei, vezi bine! Spuse o altă voce.

T l-i*.

Balauru' stătea în margine şi îşi rotea ochii.

— Îhî.

— Cum. Cum. Îi la gust, aia?

— Are gust de iarbă, am zis. Dacă ai baftă. Dacă e una acră, atunci are gust de salam stricat sau de tenişi.

Se auzea cineva coborând scările; neliniştea cuprinse grupul mare şi alb. Gunnar mă privi îngrozit, îmi dădu repede plicul şi se îndreptă spre ieşire împreună cu ceilalţi. Eu stăteam cu spatele spre ieşire, am pus revista în plic şi, în clipa aceea, directorul mă prinse de umăr şi mă întoarse spre el.

— Ce ai acolo? Întrebă.

O clipă am văzut lumea prăbuşindu-se, totul se prăbuşea, totul se prăbuşea cu aceeaşi viteză, fără să se mai termine. Directorul stătea aplecat deasupra mea ca o figură de galion, iar eu trebuia să mă îndoi pe spate să-1 pot privi în ochi. Totul cădea, cădeam amândoi şi era mai minunat decât să stai sus pe trambulina de 10 m la bazinul de la Frogner, înainte de marele salt, chiar dacă n-am sărit niciodată în apă de la aşa mare înălţime.

— O revistă de la tata, am spus eu. Pe care vreau să i-o arăt profesorului Lue.

— Ce fel de revistă?

— O broşură de călătorii din Africa. Unchiul meu a fost în Africa de Paşti.

Directorul mă privi îndelung.

— Deci unchiul tău a fost în Africa?

— Da, am spus eu.

Se aplecă şi mai tare asupra mea, suflarea lui era insuportabilă, mirosea a scrumbie, a tutun şi a ulei de peşte. Apoi se dădu un pas înapoi şi strigă:

— Atunci ieşi afară, băiete!

Am urcat în fugă treptele până afară în strălucirea soarelui, în aceeaşi clipă sună de intrare şi clopoţelul parcă s-ar fi aflat în mine, undeva între urechi. Celelalte animale puturoase stăteau lângă sala de sport, mă priveau de parcă tocmai aş fi aterizat şi aş fi fost mic şi verde şi lunecos.

— Cum. Cum. Se înghesui Balauru'.

— Ii plac fofoloancele netede, cu lapte bătut deasupra, am spus eu trecând ofensat pe lângă ei.

Deodată am simţit că sunt epuizat, făcut praf. Proful de gimnastică stătea în uşă şi ne bătea la cap să coborâm în vestiarele mirosind a transpiraţie, cu bănci de lemn şi cârlige de fier, cu podeaua mereu lunecoasă din cauza aburului de la duşuri. Mi-era totuna dacă nu făceam gimnastică afară. Şi într-o clipă Gunnar ajunse lângă mine. Am rămas în urma celorlalţi. I-am dat pe ascuns plicul şi el şi-1 înfăşură în puloverul pe care-1 dăduse jos.

— Sunt un monstru, mormăi Gunnar. Ne-am oprit.

— Te-am lăsat baltă, continuă el. Sunt un trădător.

— Dar eu aveam revista, am zis.

— Bine, dar eu ţi-am dat plicul şi-am plecat. Sunt un gunoi.

— N-ai fi reuşit să minţi, am spus eu.

Gunnar se îndreptă, un zâmbet timid începu să-i străbată faţa lată.

— Aşa-i, spuse el. Asta n-aş fi putut s-o fac.

Am râs, Gunnar se chirci, boxă puţin în gol cu unul din pumni, apoi, deodată, redeveni serios, mai serios decât oricând. Spuse încet, aproape admonestându-mă:

— Nu uita, Kim. Te poţi bizui întotdeauna pe mine! Apoi îmi dădu mâna, era destul de oficios, şi degetele lui puternice le strângeau pe ale mele de parcă ar fi fost o legătură de pătrunjel în mâna lui; m-am întrebat dacă nu mai văzusem vreo imagine asemănătoare în Clasici ilustraţi, să fi fost Lordul Jim sau Ultimul mohican, dar apoi mi-am amintit că era de fapt un episod din Sfântul şi începeam deja să mă bucur de venirea serii, pentru că era vineri şi se transmitea serialul poliţist.

— Şase la z-z-zero, ha! Strigă Ringo când cotirăm pe lângă stadionul Bislett în drum spre Kâres Tobakk din Theresesgate. Şedea pe plasa portbagajului, pentru că bicicleta lui rămăsese fără spiţe după ce îl lăsaseră frânele la vale pe Bondebakken, iar Ringo, intrat în panică, îşi băgase pantofii

în roata din faţă. După aceea bicicleta arăta de parcă intrase într-un separator de albuş şi gălbenuş.

— Ş-ş-ş-ase zero, închipuie-ţi! Repetă Ringo. Şase la z-z-zero.

— De-ar fi fost Anglia sau Suedia, dar Thailanda, ha, am spus.

— Şi totuşi! Şase g-g-g-oluri!

Urcuşul se făcu şi mai abrupt pe Theresesgate şi nu mai aveam suflu să vorbesc. John şi George făceau slalom cu bicicleta în faţa noastră, strigau şi urlau, iar de jos venea tramvaiul, aşa că trebuia să accelerăm dacă vroiam să ajungem la Kâres Tobakk înainte să ne prindă tramvaiul.

— Da' pe unde e pe hartă Thailanda? Întrebă Ringo.

— La stânga Japoniei, am şuierat eu.

Ajunserăm înaintea tramvaiului şi mă bucuram deja de pe acum de calea întoarsă, tot la vale, căci îi venea rândul lui George să-l ia pe Ringo pe portbagaj.

— La naiba, de-aş ajunge extremă în anu' ăsta, spuse John.

— Să fii mulţumit să ne bage măcar în echipă, îşi dădu cu părerea George.

— Dacă trebuie să joc f-f-fundaş, atunci nu mă interesează, spuse Ringo. Mă apucă nervii când tre' să stau l-l-liniştit.

Intrarăm în grup compact la Kâre, în dugheana lui întunecată, Kâres Tobakk, unde mirosea straniu a fructe şi a fum, a transpiraţie şi a ciocolată şi a lemn-dulce. Şi ştiam că sub tejghea erau reviste „Cocktail" şi de criminalistică, dar nu mai erau de nici o scofală, în orice caz, nu după ce-am văzut revista fratelui lui Gunnar. Parcă pierdusem ceva, era într-un fel păcat.

Kâre apăru din întuneric, cu figura lui blândă de câine boxer cu buză de iepure, şi mi se păru că ne recunoscu de anul trecut.

— Acelaşi contingent? Întrebă el.

Dădurăm afirmativ din cap şi aşezarăm fiecare câte o bancnotă de zece pe tejghea. El scoase cinci cartonaşe şi noi îi dictarăm numele noastre.

— Născuţi în '51, mormăi Kâre. Juniori în anul ăsta.

— S-au înscris mulţi? Întrebă John.

— Avem echipe bune la toate nivelurile, zâmbi Kâre.

— Cum merge echipa F-Frigg în s-seria principală, hm? Vru Ringo să afle.

— Câştigăm, spuse Kâre hotărât.

— Şi noi care-am bătut Thailanda cu ş-ş-şase zero! Continuă Ringo încântat, neputând încă să-şi revină.

— Antrenamentele încep marţi, spuse Kâre. La ora cinci la stadion, la Friggjordet.

— Se merge în turneu în Danemarca anu' ăsta? Întrebă George.

— Sigur că da. Antrenaţi-vă serios şi-atunci veniţi şi voi. Am primit carnetele noastre de membri, am împărţit o cola, dar n-am îndrăznit să cumpărăm de fumat, că poate lui Kâre nu i-ar fi convenit ca băieţii de la Frigg să fumeze, şi niciunul din noi n-ar fi vrut să piardă turneul danez. 22

Pe stradă, în faţa magazinului, Ringo îl privi pe John şi spuse încet:

— Ce-ai făcut cu r-r-revista?

— Amaruncat-o!

— Ai a-a-aruncat-o?

— Îhî!

De fapt, am răsuflat cu toţii uşuraţi, dar Ringo nu se dădu bătut.

— Da' ce zice f-f-frate-tău?

— Zice că-i „olrait".

După care ne-am aruncat pe biciclete şi ne-am dat drumul în jos pe Theresesgate. Aerul cald ne cânta pe la urechi şi noi fredonam/Feel Fine în timp ce ecoul răsuna între zidurile caselor. George urlă că vitezometrul lui arăta 80 la oră, deşi nu puteai avea întotdeauna încredere în el, dar tot atât de repede coborâ-răm fără să mai trebuiască să pedalăm până la Bogstadveien.

— Nu mai e nici o lună până la 17 Mai, zise John.

— Nu mai e mult nici până la examen, adăugă John.

— Da' nici pân' la v-v-vară! Strigă Ringo.

Am rămas tăcut un timp, fiindcă era ciudat să te gândeşti deja la vară, căci, după ce vara trecea, nu mai era sigur că ajungeam în aceeaşi clasă sau chiar la aceeaşi şcoală. Dar ne-am jurat credinţă, şi nimic nu ne putea despărţi, iar Beatles-ii nu se vor despărţi niciodată.

Mai întâi am alergat în jurul terenului, apoi am făcut câteva mişcări din cap şi în cele din urmă ne-am despărţit în două echipe de câte opt fiecare. Puteam folosi porţile imense ale seniorilor şi ale şcolii de poliţie, iar portarii se simţeau destul de mici între bare şi, deşi săreau cât puteau de sus, nu ajungeau niciodată până la bara transversală, aducând cu nişte scrumbii într-o plasă mare de pescuit. John şi cu mine ne-am nimerit în aceeaşi echipă, el mijlocaş, iar eu fundaş dreapta. Aripa stângă era apărată de Ringo. George era mijlocaş şi nu părea să-i facă plăcere atunci când John se năpustea asupra lui ca un tanc, măturând orice fel de rezistenţă din cale. Eu stăteam la locul meu şi expediam mingile departe în centrul terenului. George reuşi să-l stopeze pe John de câteva ori, dar mă întreb dacă nu cumva John i-a dat pur şi simplu mingea doar ca să ne atragă pe toţi din echipă acolo, în final, Ringo câştigă balonul şi veni mâncând pământul de-a lungul tuşei. Când se apropie destul de mult, şopti în aşa fel, încât doar eu l-am auzit.

— L-l-lasă-mă să trec! L-l-lasă-mă să trec!

Stăteam crăcănat la locul meu, fără să mă mişc, l-aş fi putut lăsa pe Ringo să treacă, pentru că făcusem deja unele calcule solide şi apreciam că spaţiul din faţa porţii era apărat. Aşa că am rămas nemişcat, împietrit. Ringo m-ar fi putut ocoli ca un titirez şi să trimită mingea până în faţa porţii, în zona fără iarbă. Dar bineînţeles că vru să se întreacă pe sine în joc şi începu să facă fente nebuneşti, de parcă chiar se credea în Brazilia, coechipierii urlau şi strigau la el, după care intră în ofensiva finală, se apleacă pe spate şi se năpusti asupra mea. Ne prăvălirăm amândoi chiar pe mutre, mingea se rostogoli afară din teren, iar eu a trebuit să arunc balonul de la tuşă.

— D-d-drace, şuieră Ringo. F-f-fir-ar al dracului.

— Nici nu m-am mişcat!

— Da' eu d-d-de un' să ştiu, că doar nu se obişnuieşte ca f-f-f-f-f-fundaşu' să stea al dracului de n-n-neclintit!

Cred că echipa mea şi a lui John a câştigat cu 17-11 şi apoi am făcut un rezumat critic. Unii dintre noi erau deja siguri pe sine, Aksel portar, Kjetil şi Willy în atac, iar John era şi el pregătit vârf de atac. George arăta destul de terminat, iar Ringo era supărat.

— E meci în week-end, strigă Îge. Sâmbătă, cu Slemmestad. La Slemmestad.

Nimeni nu zise nimic. Era momentul sincerităţii. Antrenorul continuă:

— Şi meciul acesta îl vom câştiga! Urlarăm în cor.

— Bravo, băieţi! Şi toţi care sunteţi azi aici veţi veni la întâlnire sâmbătă la ora trei. Vom merge cu autobuzul la Slemmestad. Şi cei mai mulţi dintre voi vă veţi încerca puterile în teren. Iar dacă unii nu vor juca în primul meci, vor mai fi şi alte ocazii mai târziu, nu-i aşa?

Echipa se împrăştie, fie unul câte unul, fie în grupuri. Ramaserăm noi în mijlocul terenului imens, apreciindu-ne unii pe alţii.

— Cred că venim cu toată gaşca, zise John.

— Ăla de colo nu m-a lăsat să t-t-trec, deşi l-am rugat, spuse Ringo arătând spre mine.

— Da' nici măcar nu m-am clintit!

— Tocma' d-d-d-aia. Sigur că m-m-m-am gândit c-o să te dai la stânga, şi m-am băgat înainte. T-t-trucuri murdare.

John tăcu brusc, se uită ca un câine de vânătoare înspre clădirea televiziunii şi şopti cu glasul spart:

— Nu-i, nu-i cumva Per Pettersen ăla care vine încoa?

Ne holbarăm şi noi. Ba da. El era. În carne şi oase. Venea agale spre noi, în pantaloni scurţi albi, tricou albastru cu alb şi un bag zvârlit peste umăr.

— Tre' să-i cer un autograf, ţipă John. Aveţi ceva de scris? Bineînţeles că nu luasem pix la antrenamentul de fotbal, şi nici hârtie. Per Pettersen se apropie şi John începu să caute cu disperare în iarbă, pentru că nu putea lăsa să-i scape ocazia şi singurul lucru pe care-l găsi fu un ambalaj de gumă de mestecat, Zip, pe care-l netezi frumos şi iată-l pe Per Pettersen chiar acolo.

— Un autograf, se năpusti John şi îi întinse hârtia de la guma de mestecat.

Per se opri şi ne privi cu blândeţe. După care puse sacoşa deoparte şi râse.

— N-am nimic de scris, spuse John.

Per cotrobăi în bag după un pix şi îşi scrise numele pe hârtia care emana un miros dulceag. Per Pettersen, cu doi „p” minunaţi. Dar când dădu să plece, Ringo se băgă în faţă, stătuse şi bătuse pasul pe loc tot timpul.

— N-ai vrea să tragi un şut, hm?

— Sigur. Treci în poartă.

Ringo se uita la noi ceilalţi, roşu la faţă, după care fugi în poartă, se postă cât mai la mijloc, se încovoie ca un homar. Per Pettersen îşi potrivi mingea, se dădu câţiva paşi îndărăt şi lovi uşor cu bombeul în iarbă.

— Bietul Ola, zise George încet. A-nnebunit. Dacă prinde mingea, trece cu ea cu tot prin plasă.

Per Pettersen îşi luă avânt, lovi balonul şi, deodată, Ringo plonja prinzând mingea în braţe. Nu se mişcase din loc. Părea foarte uimit, de parcă nu pricepea ce se întâmplase. Apoi se ridică în picioare şi veni bucuros spre noi. Per Pettersen îşi aruncă bag-ul pe umăr, îşi dădu la o parte bretonul, după care îi strigă lui Ola:

— Bine apărat!

Şi cu asta Per Pettersen plecă.

Ola arăta obosit. Aproape că nu reuşea să ţină mingea. Dar era fericit.

— A fost greu? Întrebă George precaut.

— Ce-ce-cea mai dură lovitură de când mă ştiu, zise Ringo. Gordon B-B-Banks ar fi avut probleme cu e-e-echilibru'.

— Parat grozav, spuse John. Perfect.

— De unde-ai ştiut unde va trage? Se miră George.

— M-m-m-am gândit, spuse Ola. M-am prefăcut că mă dau spre dreapta. Şi apoi m-am întors spre s-s-stânga şi-atunci am fost cu balonul în b-b-braţe.

Ne-am îndreptat spre bicicletele trântite în iarba cea mare din marginea drumului.

— Ce ziceţi, o să le povestească Per P-p-pettersen lui K-k-kâre şi lui Îge? Ne-ntrebă Ola.

— S-ar putea, zise John. Dacă se-ntâlnesc.

— Atunci pot lua eu locul portarului. Ca membru în echipă. Ola era cu privirea puţin pierdută, de parcă nu ne-ar mai fi cunoscut.

— Tre' să te uiţi în ochii adversarului, să iei c-c-contact cu ochii lui, l-am auzit pe Ola spunând. M-am uitat în albul ochilor lui. Tipul şi-a pierdut siguranţa şi m-m-mingea a fost a mea.

Traserăm bicicletele după noi până la chioşcul de lângă Şcoala de poliţie şi îi făcurăm cinste lui Ringo cu o cola. Era de părere c-o merita şi bău sticla dinrr-o suflare. După ce-arn primit înapoi garanţia la sticlă, am privit epavele de maşini de după gardul de scânduri, gândindu-ne la cei care stătuseră în maşină, de parcă ar mai fi fost acolo, însângeraţi şi terciuiţi, fantome în epave. Schăferul care stătea de pază mârâi la noi prin poartă, colţii albi îi străluceau în fleanca roşie.

Ne-a cam luat puţin cu fiori, dar apoi ne-am îndreptat spre Majorstua, arătând spre reclama durex de la Vinkelgârden, de deasupra ceasului, care indica aproape şapte. Apoi Ringo, care era iarăşi pe portbagajul bicicletei mele şi care începuse să ia contact cu solul după ce parase fantomatic, strigă:

— Tu. Tu. T-t-tu.

Şi Seb răspunse:

— Rex!

Iar Gunnar zbieră cu toată forţa: 26

— Cur-cur-cur. Iar eu am răspuns: -toazie.

Nu era singurul lucru de care eram în stare, mai aveam multe alte chestii în repertoriu, dar cu toţii amuţirăm când ajunserăm la piaţa Valkyrien, căci în faţa noastră stăteau Nina şi Guri din C. Frânarăm lângă bordura trotuarului, cu cauciucurile şuierând şi inimile bătând în forţă.

— Pe unde-aţi fost, hm? Întrebă Guri.

— La şcoala de dans, răspunse Seb.

Fetele râseră, şi Seb, stând în şa, se umflă în pene.

— Nu ne luaţi şi pe noi pan'la Urraparken? Se rugă Nina.

Şi noi mergeam într-acolo, aşa că era în regulă, şi chiar de-ar fi fost să mergem la capătul ţării, tot ar fi fost în regulă. Dar acum un lucru era sigur şi anume că Ola trebuia să-şi repare bicicleta, şi asta cât mai rapid, pentru că stătea cocoţat pe bicicleta mea, iar Nina şi Guri se urcară pe bicicletele lui Gunnar şi Seb, şi cu asta şansa pe care-o aveam se dusese. Ne-am avântat în jos pe Jacob Aallsgate, fetele urlau şi se ţineau bine, şi poate că eram uşurat că totuşi Ola îşi paradise bicicleta şi că trebuia să-1 car în spate, pentru că altfel Nina şi Guri ar fi trebuit să aleagă între noi patru, şi-atunci doi ar fi pierdut, chiar dacă nu dăm nici doi bani pe puştoaice de-astea cu cozi de şoricel şi ţâţe cât stafidele, dar nici asta nu-i treabă, să mergi aşa pe bicicletă fără nimeni pe portbagaj, fluierând şi scrutând aparent nepăsător apusul de soare.

Fetele fură debarcate în Urraparken, iar noi ne agăţarăm din nou de ghidoane, ferindu-ne privirile şi aşteptând parcă să ne pice ceva din cer, când Ola mormăi cu voce groasă:

— Am parat un şut al lui Per P-p-pettersen.

— Cine? Întrebă Nina.

— Eu! Eu am p-p-parat un şut al lui Per P-p-pettersen!

— Da' cine-i Per Pettersen?

Ola ne aruncă o privire goală, cerşind ajutor, dar l-am lăsat să se descurce singur. Ar fi putut la fel de bine să spună că a parat una după alta paisprezece lovituri ale lui Pele, că tot n-ar fi făcut o impresie mai bună.

— P-p-per Pettersen! Jucător în echipa naţională!

— Grozav, nu mai spune! Zise Guri.

Şi nu s-a mai vorbit nimic despre torpila aceea apărată de Ola. Fetele s-au îndreptat spre o bancă şi le-am lăsat să şadă, căci oricum aveam să le însoţim. Iar pomii erau plini de muguri mici şi verzi, lipicioşi când îi atingeai, întunericul aluneca asemenea unei umbre imense, învăluindu-ne pe toţi. Era rece să stai acolo afară în pantaloni scurţi, cu genunchii şi coatele golaşe. Şi bineînţeles că nu s-a întâmplat nimic. De fapt, îmi aduc mai bine aminte de ceea ce nu s-a întâmplat. Pentru că ce nu s-a întâmplat, dar poate s-ar fi putut întâmpla, era mult mai fantastic decât tot ce s-a întâmplat în seara aceea de aprilie 1965 în Urraparken.

Multe se pot spune de profesorul Lue, dar picaj avea din plin. De cum l-am văzut venind pe coridor, am înţeles că iar l-a curpins dezamăgirea,

imprimând amărăciune şi ironie corpului său uscat şi acrit. Venea cu vraful de caiete de compunere sub braţ, mergea cu paşi repezi, ritmaţi, asemenea unui tambur-ma-jor. Privirea lui ne străpunse ca nişte raze Rontgen, un zâmbet nebunesc se furişă sub nasul lui păros, nu scoase nici un cuvânt. Atât că ne dădu drumul în clasă, se aşeză la catedră cu vraful de caiete în faţă, asemenea unui turn ameninţător pe catedră, şi rămase acolo pe scaun, mut ca un melc.

Nu m-am putut abţine şi i-am şoptit lui Gunnar:

— I-a pierit glasul. Şoc.

În aceeaşi clipă Lue se ridică şi coborî printre rândurile de bănci şi se opri în faţa mea cu mâinile în şold, în timp ce muşchii feţei se transformară în doi pumni puternici sub piele. M-am gândit o clipă la unchiul Hubert, că sărmanul unchiu' Hubert nu era întreg la cap, deşi era fratele tatei, şi mă întrebam dacă Lue n-o fi nici el prea sănătos. Dar, oricum, mut nu era.

— Ce-ai spus? Întrebă el.

Am ridicat privirea spre el. Până în clipa aceea nu observasem cât de multe fire de păr avea în nări. Ieşeau în afară ca nişte pămătufuri negre.

— L-am întrebat ceva pe Gunnar.

— Şi ce anume l-ai întrebat?

Deodată îl înşfacă pe Gunnar de ceafă şi urlă:

— Gunnar! Ce te-a-ntrebat Kim?

Lucrurile luau o întorsătură proastă, pentru că Gunnar era felul de om care nu putea spune decât adevărul. Dacă încerca să mintă, ieşea anapoda, pur şi simplu nu reuşea. Vedeam cum roşcata se extindea dinspre ceafa, semănând cu un fier de călcat încins. Am răspuns cu glas tare în locul lui:

— L-am întrebat doar dacă are o gumă.

Lue se întoarse brusc spre mine din nou, gura i se pierdu în figură, după care reapăru în timp ce un deget arătător, tremurând, fii îndreptat spre fruntea mea. Eram fericit că arătătorul nu era încărcat.

— Când îl întreb pe Gunnar, atunci Gunnar trebuie să-mi răspundă şi nu tu! Ai înţeles?

— E totuna cine răspunde, când răspunsul este acelaşi, am replicat aproape ameţit de propria-mi logică.

Mâna lui Lue se apropie, mă prinse de umăr, mă săltă de pe scaun şi mă trase spre catedră. A trebuit să rămân acolo în timp ce Lue frunzărea furios caietele de compunere. Şi, în timp ce stăteam aşa, am început să am un fel de compasiune faţă de Lue, pentru că priveliştea asupra clasei a 7-a A era tristă. Până la urmă dădu de caietul meu şi mi-l flutură în faţă.

— Tu care te pricepi aşa de bine să răspunzi pentru tine, n-ai putea să povesteşti întregii clase, acestor colegi inteligenţi, treji, interesanţi şi însetaţi de cunoaştere, care sunt planurile tale de viitor?

N-am spus nimic, priveam doar pe deasupra capetelor afară pe fereastră. Câţiva oameni lucrau pe acoperişul casei de vis-â-vis. Se legaseră cu frânghie în caz de accident. Tare mi-ar fi plăcut să mă balansez acolo sus, fără frânghie, simţeam că mă mănâncă şira spinării şi era exact ca şi cum creierul ar fi fost

pe cale să fiarbă. Să te balansezi aşa, în afară, în afară. Din nou, vocea lui Lue era acolo asemenea unui suflu cald în obrazul meu.

— Tu care răspunzi atât de prompt, spune-ne ce vrei să te faci?

— În compunere am scris că vreau să mă fac medic, dar am scris aşa pentru că de fapt nu ştiu ce vreau să mă fac. Şi ca să lungesc compunerea, ca să fie destul de lungă, am mai scris că vreau să mă duc în Africa.

Profesorul Lue rămase cu ochii ţintă la mine şi-am observat că era pe punctul să-şi piardă puterile, nu mai era mult până să se dea bătut. Un timp mi-a fost milă de el, l-aş fi ajutat dacă aş fi ştiut cum.

— Aşază-te, spuse el. Şi taci din gură când nu eşti întrebat.

Atmosfera în clasă se mai limpezise puţin acum, erau semne clare că Lue era aproape de capitulare. Dar mai lupta cu curaj, cu disperare şi cu răsuflarea tăiată. Avu chiar nevoie să iasă afară pe coridor să ia aer curat. Se întoarse cu pumnii strânşi, se aplecă peste catedră şi ne privi cu ochii întredeschişi.

— Sunteţi 22 în clasă, nu-i aşa? 22 de băieţi inteligenţi, politi-coşi, curaţi şi, nu mai puţin, ambiţioşi. Sunteţi de acord?

N-a aşteptat un răspuns. Sigur că eram de acord.

— Zece dintre voi se vor face preoţi. Ridicaţi mâna.

Zece mâini se înălţară sfioase, în acelaşi timp chicotelile se înteţiră. Balauru' vroia să se facă preot! Lue arătă cu blândeţe spre Balauru'.

— Deci vrei să te faci preot, în acest caz trebuie să înveţi întâi Tatăl nostru. Pe de rost. Şi apoi trebuie să te speli mai bine pe dinţi, căci altfel credincioşii vor da ortul popii la primul haleluia.

Balauru' privi în jos la husa de pe bancă, iar grăsimea de la ceafa începu să-i tremure. Ştiam cu toţii că acum îl ura pe Lue, că se putea transforma într-un criminal pe loc, dar nici ceilalţi preoţi nu păreau prea în formă. Eram fericit c-o să mă fac medic în Africa.

— Deci, zece preoţi, zise Lue. Şi acum puteţi lăsa jos mâinile voastre binecuvântate. Mai avem şi cinci misionari. Cinci. E mult peste medie. Puteţi să vă arătaţi? Cinci mâini sus. Mâna lui Seb se număra printre ele.

— Veţi fi misionari în India, Africa şi Australia. Spuneţi-mi, de ce trebuie să luaţi apă de pe cealaltă parte a pârâului? De ce nu creştinaţi Norvegia mai întâi? Sau poate clasa aceasta. De ce nu începeţi pur şi simplu aici şi acum cu creştinarea clasei a 7-a A şi inclusiv a dirigintelui ei.

Misionarii tăcură. Seb se lăsă pe spate înspre zid, rânjind strâmb. Lue îl luă la ochi, arătă spre el urlând.

— Tu! Sebastian! Ia spune-ne de ce vrei să te faci misionar? Hai! Ia spune!

Seb se balansa iarăşi cu scaunul înainte, rânjetul mai era acolo, nu puteai şti exact ce însemna, nu ştiai exact dacă râdea de tine sau poate de el însuşi sau poate de nimic.

Seb spuse liniştit:

— Am chef să călătoresc.

— Şi asta înseamnă că trebuie să te faci misionar? Nu cumva n-am auzit bine?

— Nu mi-a venit altceva în minte.

— Ce crezi tu, că-ţi baţi joc de mine?

— Nu. Aş fi putut să mă fac şi marinar, dar nu mi-a ieşit.

— Vă bateţi joc de mine!

Acum s-a adresat întregii clase, dar, de fapt, lumii întregi. Lovi cu palma întinsă teancul de caiete, încât se cutremură catedra. După care a abordat podiumul. Rămase ţintuit acolo, exact pe locul în care lumina soarelui cădea în încăpere asemenea unui proiector, dar parcă îşi uitase replicile, iar sufleorul lipsea, îşi scoase batista fără să-şi facă apariţia vreun porumbel sau iepuraş, apoi se şterse pe faţă, iar faţa era mică şi batista imensă, un cearceaf decolorat, galben şi nu prea curat. După care părăsi pata de lumină şi coborî în sala de clasă, la publicul lipsit de minte şi părăsit de Dumnezeu. Profesorul Lue se opri în faţa lui Ola, care se strânse ca o minge spartă de fotbal, îl mângâie pe cap.

— Iată că cineva a făcut o alegere bună a profesiei, o alegere care corespunde destul de bine capacităţilor. Ia spune-mi, de ce coafor?

Râsul se unduia peste întreaga clasă asemenea unei limbi slinoase. Nu peste mult Ola s-ar fi dezumflat de tot. N-ar fi avut nici o şansă să iasă din încurcătură fără asistenţă. Gunnar şi cu mine am încercat cu disperare să născocim ceva, dar el ne ieşi în întâmpinare, mingea de fotbal se umflase din nou. Ola se îndreptă de spate şi spuse cu voce străină şi uscată:

— Pentru că tata spune că în curând b-b-băieţii n-or să se mai tundă.

Lue dădea din cap, dădu de mai multe ori din cap cu amărăciune. Gunnar, Seb şi cu mine răsuflarăm uşuraţi. Ola se descurcase şi restul tăntălăilor înghiţiră răspunsul, trăgându-şi părul pe frunte şi răsuciundu-1 după ureche, în timp ce Lue se întoarse la locul său însorit.

— Şi mai avem şi-un şofer de curse, câţiva piloţi, un paraşu-tist şi – se aşează mai comod – mai avem pe cineva care a scris despre o zi de şcoală.

Brusc se făcu linişte şi cu toţii îl privirăm pe Gâscanu', care a fost adus sus la catedră. Lue îi răsfoi caietul şi citi cu voce tare:

— Dirigintele nostru se numeşte Lue şi este cel mai bun profesor din lume." încăperea fu traversată de un oftat. Gâscanu' se strânse ca un pulover de lână pe care-1 bagi în apă clocotită. Eram cu toţii de acord că aceasta era cea mai îndrăzneaţă afirmaţie ce s-a făcut după cea potrivit căreia Isus a mers pe apă.

Lue aruncă o privire peste clasă, buzele lui desenau un zâmbet subţire, fără viaţă, iar ochii îi erau adânci şi fără de speranţă. Se întoarse încet înspre Gâscanu'.

— Sunt cel mai bun profesor din lume?

Niciodată nu fusese mai mare linişte într-a 7-a A. Pulsul se opri, timpul stătea suspendat deasupra noastră asemenea unui capac imens, iar noi eram oala care avea în curând să explodeze.

— Sunt cel mai bun profesor din lume? Reluă Lue vorbind mai liniştit ca oricând.

— Nu, spuse Gâscanu' şi-n clipa aceea sună de ieşire.

Eu am luat calificativul Suficient cu plus ca şi Seb, iar Gunnar şi Ola au luat Bine.

— Când terminăm la vară, trebuie să-i luăm un cadou lui Lue, zise Gunnar.

— Ce anume? Întrebă Ola.

— Nu prea ştiu ce. Trebuie numa' să-i cumpărăm ceva, ca să se bucure.

— Îi putem da un disc cu Beatles, propuse Seb.

— Nu-i sigur că are pick-up, zise Gunnar.

— Intenţia contează, aşa zice tata, am intervenit eu.

— Atunci nici nu mai trebe să-i c-c-cumpărăm ceva, spuse Ola.

Atmosfera în autobuz era exaltată şi densă. Îge stătea în faţă lângă şofer şi vorbea despre tactică, spunându-ne că meciul poate fi câştigat controlând mijlocul terenului. Aveam în faţa ochilor o zi lungă de fundaş dreapta, dar, din fericire, afară era soare. Stăteam lângă John, în spate erau Ringo cu George. George privea doar pe fereastră şi nu asculta ce vorbeam, aşa făcea mereu, nu era atent la noi şi, cu toate astea, ştia ce spuneam; într-un fel, presupun că aşa era din naştere. Ringo, dimpotrivă, avea un aer îngrijorat, şutul istoric pe care-l parase îi ieşise din memorie, deşi se petrecuse doar cu câteva zile în urmă şi parcă începuse să se întrebe dacă se întâmplase cu adevărat, dacă nu cumva fusese doar un vis. De altfel, Aksel era portarul titular al echipei, o fulgerătoare poartă glisantă, iar poziţia lui nu putea fi deocamdată ameninţată. 32

Trist, Ringo se aplecă în faţă între mine şi John.

— N-o să meargă b-b-bine, spuse el încet.

— Cum să nu meargă bine! Izbucni John. O să batem capetele pătrate de-o să le meargă fulgii!

— Cu m-m-mine? Continuă Ringo cu glas pierit. O să f-f-fac autogol. Doar m-m-mă ştiţi.

— Nu-i chiar aşa de uşor să-i dai gol lui Aksel, am zis.

— Picioarele-s de vină, mormăi Ringo. Nu m-ascultă. Or s-s-să dea autogol.

Ringo căzu din nou pe spate în scaun în timp ce ne apropiam de Slemmestad, Slemmestad care pentru mine era doar un fum alb, aşa cum îl vedeam înălţându-se din fabrica de ciment când stăteam verile pe podul de la Nesodden şi aruncam cu cutii de conserve.

Dar abia când am ajuns în vestiare adevărul îşi făcu prezenţa asemenea unor cuie în stomac. Mirosea a transpiraţie din epoca de piatră şi a tenişi vechi, stăteam pe băncile de lemn, cu capetele aplecate, priveam fix bocancii de fotbal încă curaţi, crampoanele şi şireturile albe. Îge stătea în picioare lângă uşă, cu un carneţel de notiţe în mână şi îşi plimba privirea de la unul la altul. Lângă el, pe podea, zăcea cutia cu echipamente albastru cu alb. Era linişte. Atâta linişte, încât puteam auzi ciripitul păsărelelor de afară, în sfârşit, Îge începu să

vorbească. Scoase echipamentul portarului şi i-1 aruncă lui Aksel. Nimeni nu se aşteptase la altcineva. Dar fundaş stânga fu numit, spre mirarea tuturor, unul din Nordberg, despre care mulţi spuneau că ar fi spion şi agent pentru Lyn. Eu am ajuns fundaş dreapta, mi-am tras pe cap echipamentul proaspăt spălat şi scrobit, cu numărul 2 pe spate. George ajunse aripa stângă şi John mijlocaş. Ringo rămase de ornament pe tuşă, împreună cu alţi şapte şi părea aproape uşurat, ne bătu pe spate încurajator şi fu de părere că totul avea să meargă a 'draculu' de bine, pentru că toţi de la Slemmestad erau „pigmei" şi noi aveam să câştigăm cu cel puţin 25 la 0. Apoi am alergat în şir, puţoii de la Slemmestad începuseră deja încălzirea, iar pe margine stăteau unsprezece părinţi care urlau şi făceau semne cu mâna.

Gazonul era rar şi se vedea mult pământ reavăn pe teren. Am făcut schimb de mingi între noi şi-am tras de câteva ori la poartă, ca să ne obişnuim cu balonul. După care un ţăran grăsan suflă în fluier şi Kjetil împreună cu căpitanul echipei din Slemmestad se întâlniră la mijlocul terenului; acolo dădură cu banul, noi am ales terenul, iar mie mi-a mai trebuit câtva timp să-i explic geniului din Nordberg că se plasase aiurea, chiar pe locul meu. În cele din urmă, ne-am aşezat în formaţie, stând acolo ca nişte statui, mingea era la centru, arbitrul suflă din fluier şi John pomi jocul. Cu toţii începură să se mişte încet. Mingea ajunse înjumătăţea noastră de teren, fundaşul central, un stâlp de telegraf din Rusel0kka, îşi săltă piciorul şi şută spre poarta adversă. Jucătorii se năpustiră cu toţii într-acolo, dar portarul se aruncă în îmbulzeală şi ateriza pe balon cu tot corpul. Ropote de picioare dinspre partea publicului gazdă. Portarul trebuia fentat, n-ajungea să te năpusteşti asupra lui. Mingea se îndreptă spre noi, la centru era un du-te-vino, arbitrul grăsan nu era niciodată unde trebuia să fie, şi, de fiecare dată când apuca să ajungă răsuflând din greu, mingea se juca iarăşi în altă parte. John puse stăpânire pe balon, acceleră, îndreptându-se spre poartă, dar un mitocan de la Slemmestad îi puse piedică şi John căzu în nas pe gazon. Bineînţeles că arbitrul stătea cu spatele şi n-avea habar de fază. Unul de la Slemmestad câştigă mingea şi veni furtunos spre poarta noastră. Un alt mitocan advers trecu pe partea mea, primi o pasă frumoasă, prelua mingea şi se îndreptă spre mine. In dreptul porţii era o aglomeraţie grozavă, toţi strigau şi urlau şi fluturau din căpăţână. Mitocanul se apropie mai mult, cu privirea sălbatică, mă întrebam dacă să-i sfâşii hainele de pe el sau să-i nenorocesc nasul, dar n-am avut timp să mă gândesc prea bine. L-am întâmpinat cu umărul, mi-am repezit călcâiul în gheata lui şi, cu celălalt picior, am rostogolit mingea în spate, apoi m-am întors brusc şi l-am ocolit pe adversar în timp ce cădea; dând cu ochii de John, care alerga în plină viteză pe teren, i-am trimis o pasă înaltă care îl urmări prin aer, mingea ateriza pe laba piciorului lui şi rămase lipită acolo ca o gumă de mestecat. Nu pot spune că n-am rămas puţin impresionat chiar eu însumi. John avea cale liberă. Retardaţii de la Slemmestad alergară gâfâind, buluc după el, nu mai rămăsese decât portarul în calea lui, dar idiotul ăla s-a aruncat la picioarele lui John, amândoi s-au rostogolit, iar disperatul de la Slemmestad se ridică clătinându-se cu

mingea în braţe şi cu nasul însângerat. Fu reparat cu tampoane de vată şi cu suc, trebuia neapărat să-1 fentăm, nu mai încăpea nici o îndoială.

Apoi jocul slăbi în intensitate. Nu era nevoie decât să trimiţi mingea spre centru, unde totul se sfârşea într-un joc la grămadă, 34 cu luptă corp la corp. Dar un derbedeu de la Slemmestad, care se demarcase pe flancul stâng, îi lăsă pe toţi în urmă şi se năpusti spre linia careului de 11 m. M-am aruncat în ajutorul fundaşului de pe stânga, să ţin stavilă în spatele lui. Dar n-ar fi trebuit să fac asta sub nici o formă. Când el şi-a dat seama că sunt în spatele lui, începu să strige c-ar trebui să mă car, căci ăsta era locul lui, că ce dracu' căutam eu acolo! Uită cu totul de derbedeul de la Slemmestad care trecu ca un fulger pe lângă el. Aksel urla la noi, aşa că n-am avut încotro şi-a trebuit să intervin. M-am izbit de derbedeu în plină viteză, m-am răsucit spre stânga, în timp ce cu cotul stâng i-am tras una în rinichi. Păsărică şi-a luat zborul, mingea se afla acum la piciorul meu şi nu-mi mai rămânea decât să o pasez liniştit lui Aksel, dar, în clipa aceea, din spate tăbărî asupra mea fundaşul stâng. Mă lovi în picior şi mă îmbrânci, alb ca varul. Ca un făcut, apăru un alt puţoi de la Slemmestad, recupera mingea şi goni spre poartă. Aksel nu-ncercă să-i ia mingea, el aşteptă să şuteze şi se aruncă în calea balonului ca un lineal. Mingea se lipi între palmele sale, după care el îşi deschise paraşuta şi mingea coborî uşor la pământ. Fundaşul stâng arăta cam decumpănit, dar continua să susţină că acela era locul lui. Poate c-ar fi trebuit să-şi agate o placă pe care să scrie proprietate privată, i-am recomandat eu acru şi-am întins-o înapoi la locul meu.

Mai erau doar câteva minute din prima repriză. Aksel îmi pasă mingea, eu am avansat spre linia de centru, negăsind nici un coechipier demarcat. Apoi am trimis balonul lui Kjetil, acesta dribla trei vlăjgani, Willy apăru pe extremă şi împreună, protejând balonul, străpunseră apărarea adversă, o tactică surprinzătoare pentru Slemmestad. Portarul făcu singurul lucru care-i mai rămăsese, să apere zvârlind cu picioarele, dar mingea nu era acolo unde se întindea el, în timp ce Willy putea să plaseze mingea chiar şi cu nasul peste linia porţii, căci avea timp berechet la dispoziţie. Ce fentă totală! L-0. Ce dansuri războinice şi ce tumbe! Păsările acopereau fluierul arbitrului, ţineau cu noi, erau, desigur, păsări călătoare de la T0rtberg.

În pauză ne-am strâns în jurul lui Îge. Nu era prea mulţumit, deşi conduceam. Apărarea a fost slabă şi indecisă, spuse el. A scos loaza de mijlocaş, l-a tras pe John spre centru şi a băgat la centru un sprinter de la Majorstua. George rămase în continuare aripa stângă, nu făcuse el prea mare brânză, dar nici măgării. Şi desigur că şi spionul de la Lyn a fost scos. Îge aruncă o privire spre rezerve şi se opri asupra lui Ringo, pe care îl alese. Ringo făcu un pas înainte cu coapsele încordate, luă tricoul idiotului de la Nordberg; mâinile îi tremurau, încât aproape că i se încleştară.

La sfârşitul pauzei, când trebui să fugim din nou în teren, Îge mă prinse şi-mi spuse încet:

— Nu toţi arbitrii văd la fel de prost. Să joci numai cu picioarele şi cu scăfârlia, nu şi cu coatele!

M-am strecurat după ceilalţi şi mi-am găsit locul pe partea dreaptă. Am încercat să stabilesc un contact cu Ringo, dar nu era prezent, privea pierdut în gazon şi se ţinea de coapse. John îmi arătă semnul victoriei şi apoi dădu lovitura de începere a jocului. Se făcu imediat moară, nimeni nu vedea mingea, dar şutau cu toţii sălbatic. Apoi, iat-o, venind spre noi în zbor ca un bolid. John sări să dea cu capul şi, deşi nu era el prea înalt, reuşi să le-o facă lipitorilor de la Slemmestad pasând mingea spre Ringo, care intrase în teren. Ringo prinse viteză şi şută cât putu de tare, dar dădu de o denivelare şi mingea îi scăpă, dispărând în direcţia vestiarelor. Galeria era perfectă. Părinţii urlau, dar păsărelele erau de partea noastră şi îi făceau praf cu ciripitul lor. Ne-am retras din nou în apărare. Aruncarea de la tuşă ateriza într-o nouă aglomerare şi, pe neaşteptate, George ieşi vijelios cu mingea din aglomerare, o trase după el de-a lungul liniei de margine, păcăli un stâlp de ciment şi şută pe spaţiul porţii. Kjetil izbi cu îndrăzneală mingea care se lovi cu o pocnitură de bara transversală, în timp ce portarul rămase cu ochii în soare, după care mingea ateriza în faţa lui şi el plonja printre picioarele furioase care loveau în toate părţile. Şi, dintr-un motiv mai mult sau mai puţin ciudat, ieşi, şi de data aceasta, din învălmăşeala de picioare, cu mingea în mână, era un tip chiar mai al dracului decât un kamikaze.

Jocul se desfăşura acum în jumătatea de teren a echipei Slemmestad. John se plasă şi mai în faţă, dar Îge zbiera la mine şi la Ringo să ne păstrăm locurile în caz de contraatac. Şi exact asta s-a şi întâmplat. Tocmai mă ridicasem de jos şi tatonam linia de mijloc, când o pasă lungă plană înjumătăţea noastră de teren. Ringo se întoarse ca un ac de compas, doi coechipieri de la Slemmestad lansară un atac în forţă. Am început să fug şi eu după mingea care plutea în aer, era pur şi simplu o luptă de secunde. Şi totul se petrecu la linia de şaisprezece metri. Ringo prelua 36 controlul balonului, stopa uşor. Eu şi cu John ţinurăm piept celor doi atacanţi de la Slemmestad şi practic totul ar fi trebuit să fie foarte simplu. Aşteptam doar ca Ringo să-i paseze mingea lui Aksel, dar el, dimpotrivă, expedie cu toată puterea corpului său un minunat şut prin întoarcere şi imposibil de scos în colţul stâng al propriei porţi. Am înţepenit cu toţii şi-am rămas aşa, cu ochii holbaţi. Aksel nu pricepea nimic, se uită fix la mingea care se legăna în plasă. Laşii de la Slemmestad urlau şi se aruncau unul de gâtul celuilalt, în timp ce Ringo rămase cu bila plecată, scormonind în pământ cu vârful ghetei. Nu puteam vedea prea bine ce se petrecea cu mutra lui, dar auzeam nişte sunete ciudate venind dintr-acolo, iar spatele său se cutremura. Arbitrul suflă în fluierul său afurisit, pe când păsările se zgribuliră pe crengi, ascunzându-şi ciocurile în pene.

Ringo plecă. Ieşi pur şi simplu de pe teren pe lângă Îge şi cobori spre vestiare. Fu trimis în teren un alt jucător, un tip de la Fran, care era aşa de

crăcănat, încât jumătate din echipa Slemmestad ar fi putut să-i treacă printre picioare. Ne-am uitat după Ringo, dar dispăruse. Mai erau zece minute de joc.

Echipa gazdă prinsese curaj, lansând atac după atac. John se luptă ca un leu şi nici eu n-am fost mai prejos, pentru că nu ne mai rămăsese decât un singur lucru de făcut, să reparăm prostia lui Ringo. Trebuia să câştigăm. Departe, George făcea semne după minge, dar pasele lungi erau imposibil de realizat, jocul se strânsese ca laptele bătut. Jucam om la om, indiferent unde se afla mingea. Şi timpul trecea. Îge striga de pe tuşă, dar nimeni nu putea auzi ce spunea. Nu mai erau decât câteva minute, toţi jucătorii se aflau în jumătatea noastră de teren, Aksel fugea ca un cangur pe linia porţii gesticulând; când, în sfârşit, am reuşit să smulg mingea, am ieşit cu spatele din învălmăşeală şi-am observat că John începuse un sprint grozav spre jumătatea goală de teren a echipei Slemmestad. Mi-am concentrat toate forţele în lovitură, mi-am lăsat corpul pe spate şi-am tras un şut care spintecă aerul ca un pescăruş teleghidat. John recupera balonul în viteză, urmat de zece inşi care veneau zgomotos în urma lui, portarul stătea pregătit să-i plonjeze la picioare, dar John trase un şut lobat, cei zece inşi alunecară după balon, dar era prea târziu, acesta nimeri în colivie, ca o mână într-o mănuşă. Şi-am început ţopăiala, săream în sus în timp ce publicul gazdă îşi smulgea părul din cap. Malaxoarele abia reuşiră să dea lovitura de începere a jocului, că fluierul arbitrului anunţă încheierea partidei, iar ciripitul uşurat al păsărelelor victoria noastră.

Am năvălit vijelios spre vestiar după Ringo. Acolo ţipenie. Tricoul cu nr. 14 pe spate era aşezat frumos împăturit pe bancă. Hainele lui lipseau. Ne-am năpustit înapoi sus.

— Poate-i în autobuz, spuse George.

Am fugit în jurul clădirii până la parcare. Autobuzul era gol. Ne-am dus înapoi la Îge şi l-am întrebat dacă nu-l văzuse pe Ringo.

— Ringo?

— Ola, spuse John.

— Ce gol minunat, rosti Îge şi-l bătu pe umăr. Merită medalie de aur. Am să te trec din nou atacant.

— L-ai văzut pe Ola? Întrebă George nerăbdător.

— Nu-i în vestiar?

— Nu.

Ringo era dat dispărut. Am căutat prin toate cotloanele, dar nici urmă. În sfârşit, a trebuit să luăm autobuzul înapoi spre casă fără Ringo. Dar atmosfera parcă nu era aşa cum ne-am fi aşteptat. Îge părea nervos şi fiecare din noi avea o rană sau alta de îngrijit. Mirosea a transpiraţie şi a ciment din hainele noastre pe care trebuia să le ducem acasă şi să le spălăm singuri.

— Există ceva ce se cheamă premoniţie, spuse Seb încet.

— Premoniţie? Se întoarse Gunnar spre el.

— Da. E un fel de previziune, în drum spre meci parcă spunea că simţea chestia asta în picioare, nu-i aşa?

Ne-am gândit puţin cu toţii şi apoi ne-am uitat unul la altul.

— Poate că era predestinat să dea autogol, continuă Seb.

— Predestinat? M-am mirat eu. De către cine?

— De. De. Nu ştiu. Poate de Dumnezeu, răspunse Seb roşind.

Am tăcut din nou, gândul că Dumnezeu s-a amestecat în lupta dintre echipele de juniori Slemmestad şi Frigg nu era prea uşor de acceptat.

— Atunci poate că tot Dumnezeu a fost cel care a dat golul pentru mine! Spuse Gunnar supărat.

— Da de unde, îi răspunse Seb cu blândeţe. M-am gândit doar c-a fost. Destul de ciudat.

— A avut pur şi simplu ghinion, îşi dădu cu părerea Gunnar. I s-ar fi putut întâmpla oricui.

— Auzi ghinion! La un şut ca ăla!

— Nu-i obişnuit să joace-n apărare, am zis eu. Poate a uitat de el. Şi-o fi închipuit că-i în atac.

Cu asta ne-am mai liniştit. Autobuzul trecea pe lângă Sj01yst. Trebuia să coborâm la biserica Frogner. Stăteam fiecare şi ne gândeam unde-o fi dispărut Ola. Ori a plecat pe jos, ori a luat trenul, dacă avea cumva bani la el. Sau poate că mai era acolo. Dumnezeule!

Âge veni în spate la noi şi se aşează pe vine.

— Am să dau telefon acasă la el şi-am să-ntreb dacă s-a întors. Am încuviinţat cu toţii în cor.

— Şi aveţi grijă să vină la antrenamente. Fiecare din noi poate avea o zi mai proastă, îi găsim şi lui un loc.

— E bun în poartă, zise Seb.

— Îhî. Îge ne privi. E greu să-i iei locul lui Aksel.

— Poate fi portar de rezervă, propuse Gunnar. Îge se ridică în picioare.

— E o idee. Am să mă mai gândesc la asta.

Autobuzul se opri în dreptul bisericii, iar noi năvălirăm afară. Mai era un singur lucru de făcut. Am coborât toată trupa până în Observatoriegate. Dar Ola nu se-ntorsese acasă. Ne-a deschis taică-său.

— Dar n-aţi venit împreună cu Ola? Întrebă el. Gunnar şi Seb se priviră miraţi. Am tuşit şi-am zis:

— După meci am avut antrenament la T0rtberg. Ola a plecat cu nişte colegi de clasă pe care i-am întâlnit la Majorstua.

— Nu, n-a sosit încă.

Frizer Jensen îşi ridică manşeta de la cămaşă şi se uită la ceas, îşi înălţă sprâncenele pieptănate şi dădu cu grijă din cap.

— Nu ştiţi unde-i?

— E sigur cu Puiu' sau Gâscanu', am zis repede, în aceeaşi clipă apăru şi maică-sa, o doamnă mică şi firavă, cu părul plin de cârlionţi şi cu ochi îngrijoraţi.

— S-a-ntâmplat ceva?

Apoi sună telefonul în apartament. Era cu siguranţă Îge, aşa că ne-am retras pe trepte în jos şi-am năvălit pe poartă afară.

Doar nu ne puteam întoarce la Slemmestad. Nu mai aveam altceva de făcut decât să mergem acasă. Totuşi am tras de timp cu o vagă speranţă că Ola va apărea. Dar n-a apărut. Era ciudat să te gândeşti că poate acum venea de unul singur de-a lungul drumului, poate că se şi rătăcise. Şi în curând se făcea întuneric, începuserăm să tremurăm, aşa că ne-am dat întâlnire pe ziua următoare la ora cinci în Moggaparken. Ne-am despărţit, mergând fiecare spre casă. Soarele apunea în spatele norilor roşii, peste Holmenkollen, aruncând o lumină insipidă şi tulbure deasupra oraşului. Trebuia să mă grăbesc să ajung acasă, căci era sâmbătă şi război de stradă. Gaşca de la Frogner putea acţiona dintr-o clipă într-alta. M-am furişat de-a lungul zidurilor, m-am uitat îngrozit după fiecare colţ, cu gândul la Ola şi la mănuşi de box, la cranii şi oase nazale înfundate în creier. Acum câţiva ani, unui tip care mergea pe stradă i-au înfipt în ochi o scoabă care stătea şi se bălăngănea în albul ochiului în timp ce tipul urla de mama focului.

Ultima parte a drumului am ţinut-o tot într-o goană.

Am făcut un duş, m-am spălat de jegul de Slemmestad şi m-am aşezat în camera de zi împreună cu mama şi tata, trebuind să le povestesc meciul, şi-am primit crenvurşti cu lipie şi alte bunătăţi. Dar nu puteam sta liniştit. Poate că Ola a fost răpit şi pus într-un sac şi aruncat în fiord. Sau poate a fost vândut ca sclav în Arabia, se mai văzuseră cazuri dintr-astea. Trebuia să sun. Degetele-mi tremurau pe tastatura telefonului.

A răspuns maică-sa.

— E-acasă Ola? Am întrebat eu. Sunt Kim.

— Da.

Ola trăia. M-am prăbuşit pe scaunul cel mai apropiat.

— Pot vorbi cu el? Am şoptit.

— S-a culcat. E bolnav.

— Bolnav?

— Aşa spune.

— Va fi bine mâine? Am întrebat eu isteţ şi m-am făcut mic de tot.

— Poţi încerca, spuse vocea clară şi puţin monotonă. Şi puteam să jur că, înainte să închidă, am auzit în fundal o foarfecă tăind şi tăind, era probabil Valdemar Jensen care se antrena pe uscat pentru campionatul norvegian de coafură de la Lillesand, sau poate că era doar inima care pompa sângele în rafale scurte şi puternice în căpăţâna mea, scurte ca primele acorduri din A HardDay'sNight.

Înţelegerea era să mă întâlnesc cu Gunnar şi Seb în Moggaparken la ora cinci, dar era greu să mă ţin de promisiune, pentru că duminica unchiul Hubert venea la prânz la noi, la ora trei era la uşă şi din momentul acela timpul curgea de două ori mai încet. Nu ştiu, de fapt, ce se întâmpla exact cu unchiul Hubert, în mintea lui erau nişte noduri care nu se mai dezlegau şi uneori erau mai strânse ca niciodată, iar în acea duminică au fost de-a dreptul foarte strânse. Totul începu deja de la uşă. El întinse mâna de 34 de ori, fără să spună nimic, până la urmă tata a fost nevoit să-l conducă înăuntru şi să-l

înfunde într-un scaun. Amândoi aveau feţele roşii şi transpirate, în timp ce mama se grăbea să mai pună un tacâm la masă.

Unchiul Hubert locuia de unul singur într-un bloc din cartierul Marienlyst, el făcea ilustraţii pentru reviste săptămânale şi romane de amor, astfel că nu era chiar atât de straniu că ajunsese aşa. Tata era chel, dar Hubert avea tot părul la locul său. Stătea pe scaun lângă bibliotecă, se mai liniştise şi avea corpul relaxat, răsuflând greoi şi prelung. Dar când mă observă, bila i se învioră din nou.

— Vino mai aproape, vino mai aproape, strigă el rotindu-şi braţele.

M-am îndreptat spre el. Îmi luă mâna în mâinile sale şi începu s-o scuture, iar eu îmi făceam calculul că mă va ţine aşa câteva ore. Din fericire, îmi dădu drumul după numai un sfert de oră.

— Tânărul Kim, speranţa familiei, ce mai faci?

— Bine, am zis eu şi mi-am ascuns mâinile în buzunar.

— Ce bine. Crezi c-ar trebui să mă-nsor?

Tata se apropie furios şi îşi aplecă între noi capul care-i tremura.

— Te-nsori?

— M-am gândit la asta, frate dragă. Ei, ce ziceţi? Tata se-ndreptă şi spuse cu gura strânsă:

— Kim. Du-te la bucătărie şi ajut-o pe mama.

Nu mai era nici o cale de scăpare. Am găsit-o pe mama aplecată deasupra tăvii cu calcan. Aburii îi acopereau faţa. Părea că plânge.

— Unchiul Hubert se-nsoară, am spus. A trebuit să prind tava.

— Ce? Ce spui?

— A zis că vrea să se-nsoare.

În clipa aceea mama dispăru. Am rămas în picioare cu calcanul aburind în untul cu pătrunjel, lângă cartofi şi budinca de zahăr ars. I-am auzit discutând aprins în cameră, vocea tatei era scăzută şi enervată exact ca atunci când veneam acasă cu carnetul de note. Vocea mamei era deznădăjduită, iar unchiul Hubert nu făcea decât să râdă.

Nu peste mult mama se întoarse, iar eu m-am dus cu mâncarea la masă.

La început, totul merse bine. Ne-am servit cu toţii şi totul era aşa cum trebuia, cu excepţia feţei tatei, care era încordată ca o rachetă de tenis. Când veni rândul să ne servim a doua oară, nu m-am mai putut stăpâni

— Şi cu cine-ai să te-nsori? Am întrebat eu.

Vocea tatei tăie întrebarea, îmi mârâi numele, „i”-ul dispăru cu totul şi rămaseră doar două consoane distorsionate: Km! Mama se făcu mică, în timp ce unchiul Hubert privi când spre unul, când spre celălalt, iar când dădu să ia cartofi, se închise din nou în sine. Am putut observa asta privindu-l pe el. Când luă lingura cu cartofi şi ajunse la jumătatea drumului spre farfurie, rămase aşa, suspendat, părând că face un efort, apoi scrâşni din dinţi, iar obrajii îi tremurau, lingura de cartofi începu să se mişte înainte şi înapoi deasupra farfuriei, cu repeziciune, era, probabil, cel puţin campion mondial la balansarea cartofilor. Tata era pe punctul să explodeze, mama dispăru în

bucătărie, iar unchiul Hubert şedea acolo şi ducea lingura de cartofi dintr-o parte-n alta; ce n-aş fi dat să ştiu ce se-ntâmpla în căpăţâna lui, părea foarte nefericit, în acelaşi timp lipsit de un ţel anume, şi, când în sfârşit încheie, după 43 de mişcări, se adună epuizat şi mulţumit în scaun, faţa de masă era deja verde de pătrunjel, tata era albastru la faţă şi mama intră în cameră cu peştele alb.

Când se făcu aproape cinci şi noi încă nu începuserăm desertul, îmi fu imposibil să mai şed liniştit. Am riscat şi-am întrebat, cu toate că ştiam că era un păcat de moarte să te ridici şi să pleci înainte de sfârşitul mesei.

— Am întâlnire cu Gunnar şi Sebastian, am spus repede. La ora cinci, îmi daţi voie să mă duc?

Spre marea mea surpriză, tata păru uşurat.

— În ordine, spuse el. Nu te întoarce prea târziu.

Am sărit în picioare, n-am îndrăznit să mai dau încă o dată mâna cu Hubert, mama veni cu câteva îndemnuri blânde şi toţi păreau fericiţi că aveam să dispar. Am sărit pe fereastră şi am aterizat în diagonală pe cal, ca Zorro de la Frogner, după care am galopat până la Moggaparken.

John şi George stăteau aplecaţi peste ghidoane şi pipau fiecare Craven. M-am îndreptat spre ei şi-am virat brusc în dreptul lor.

— Ai veşti de la Ola? Întrebă John.

— E-n pat. Zice că-i bolnav.

George aruncă mucul într-un arc imens peste scăriţa amenajată pentru copii, se şterse la mutră şi zise:

— Ştiu cum să-l urnim.

— Cum? John trase din văpaie până la chiştoc şi apoi scuipă.

— Aşteaptă să vezi, zise George.

Am cotit pe Drammensveien şi am ocolit Biblioteca Universităţii în grup compact. Era un proiect curajos. Nu-i uşor să-i însănătoşeşti pe bolnavi, în special când părinţii sunt acasă. Dacă o dată te-ai declarat bolnav la pat, trebuie să păstrezi aparenţele şi să rămâi bolnav măcar o vreme, căci altfel ar putea avea consecinţe catastrofale pe viitor în cazuri asemănătoare.

Ne-a primit taică-său.

— Trebuie să vorbim cu Ola, am zis eu cu răsuflarea tăiată.

— E-n pat.

— E vorba de nişte teme, am adăugat. Apăru maică-sa. Se apropie de frizer.

— Să nu staţi mult, porunci ea.

Îl găsirăm pe Ringo acoperit cu o plapumă imensă bleu-des-chis. Abia i se mai vedeau ochii. Am închis uşa şi ne-am aşezat lângă pat. Mirosea a camfor.

— Ce-ai făcut cu toate pozele, l-am întrebat uitându-mă pe pereţi.

— Taică-meu le-a smuls de pe perete, vorbi plapuma.

N-n-ne-isprăvitul!

Se scufundă şi mai adânc în saltea.

— Ce-i cu tine? Întrebă George.

Ringo începu să tuşească de se zgâlţâia plapuma.

— Sunt bolnav, zise cu vocea spartă. Am s-s-să vă molipsesc.

Am rămas tăcuţi un timp. Era mai serios decât ne închipuiam. Lângă pat se aflau un teanc cu „Donald" şi-o ciocolată cu lapte pe jumătate mâncată.

— Unde-ai dispărut atunci? Îl întrebă John precaut.

Nici un răspuns. Ne cuprinse pe toţi o stare de nervozitate, ne pieptănam uşor creierul să găsim ceva inteligent de zis. Atunci Ringo începu să vorbească, vorbea cu vocea unui bătrânel, era goală, uscată şi amară.

— Sunt la pământ pe terenul de fotbal. S-a t-t-terminat. S-a terminat.

Dispăru cu totul sub plapumă. Pot să jur că toţi din gaşcă în-ghiţirăm găluşca. Acum urma binecuvântarea.

— Oricine poate avea ghinion, am zis. Nu eşti singurul care-ai marcat autogol. Şi dacă tot e s-o spunem, să ştii c-ai tras un şut al naibii de bun!

Încercarăm să râdem. Dinspre pat nu se auzea nici un sunet.

— Îge a vorbit cu noi pe drumul de întoarcere, am continuat eu. A stat de vorbă cu Per Pettersen. Vrea să te ia portar de rezervă.

Un smoc de păr îşi făcu apariţia. O voce firavă, dar clară se auzi de sub plapumă.

— P-p-portar de rezervă? Chi-chiar? Nu era al d-d-dracului de furios pe mine?

— Da de unde, am câştigat cu 2-1.

— A-a-am c-c-câştigat?

— John a băgat un gol, am zis eu. Atac solo de la centru. Toată faţa lui Ringo apăru dinaintea ochilor noştri. Se uită la John.

— Aib-bă-gatgol?

— Îhî! Nimic de zis! Important e c-am câştigat. Puţoii de la Slemmestad n-au reuşit să maree nici măcar un gol de unii singuri.

Ne relaxarăm într-un râs eliberator. Se zguduia patul de râsul lui Ringo, pe cât de bolnav era! Se auzi mişcare în faţa uşii.

— Hai, ieşi cu noi, am zis.

— Nu p-p-pot. Nu-s s-s-sănătos.

George se aplecă, puse mâna pe umărul pacientului, ţinând-o acolo.

— Am un cadou pentru tine. E un. Un Volvo Special în spatele Palatului.

Un suspin traversă camera. Ringo era deja jos din pat.

— Unul d-ăla. Unul d-ăla cum a-a-are S-s-sfântul? Se bâlbâi el ca şi căzut din cer.

— Exact. E-al tău! 44

Nu mai era nimic de spus. Ringo se-mbrăcă şi patru bărbaţi disperaţi tropăiră prin apartament, în antreu am dat de frizer şi de nevastă-sa.

— Da' unde ai de gând să te duci? Izbucni mama îngrozită.

— I-i-ies puţin, spuse Ringo şi mătură orice fel de rezistenţă din cale.

— Eşti bolnav, zise tatăl.

— Sunt sănătos, spuse Ringo.

— Atunci te duci mâine la şcoală, continuă mama ascuţit. Numa'săştii!

— Ş-ş-ştiu, murmură el.

Reuşirăm să ieşim afară, coborârăm alunecând pe balustradă. Bicicleta lui Ringo era tot stricată, aşa că Ringo se cocoţă în spatele lui John, după care o luarăm spre Parkveien.

— Da' cum te-ai întors acasă de la Slemmestad? Am strigat.

— Cu a-a-autostopul, zise Ringo mândru. C-un treiler. Plin cu mobilă. Se mutau oamenii. Am primit ţigări rulate şi altele.

— Fir-ai al dracului!

— Avea şi „Cocktail" în bord tipul.

Am tăiat intersecţia din faţa Ambasadei americane şi-am urcat cu grijă în spatele Palatului regal.

— E-n Riddervoldsgate, spuse George. Am văzut-o când am trecut pe-acolo azi împreună cu maică-mea. Are număr suedez.

— Îs destul de mulţi sticleţi în zonă, zise John.

— Îi venim noi totuşi de hac, mârâi Ringo din spate de pe bicicletă. Punem noi mâna pe ea.

Parcă aveam un gol în stomac, care brusc se umplu cu o aşteptare şi o teamă dulce, care creştea şi creştea, era minunat să o simţi. Cotirăm calm în Riddervoldsgate şi acolo, chiar în colţ cu Oscarsgate, iată maşina, Volvo Special, albă. Am sărit de pe biciclete, ne-am adunat într-un grup compact scrutând toate zările. Un om cu pălărie cobora pe celălalt trotuar, am tăcut mâlc până ce a dispărut din câmpul nostru vizual. Două ciori planară dintr-un pom în spatele nostru. Pornirăm împreună. Inimile băteau puternice şi roşii în după-amiaza aceea liniştită.

— Ne postăm cu bicicletele la colţul străzii, am şoptit eu. Când Ringo ia marca, se aruncă în spate pe bicicleta Iu' John şi coborâm pe Oscarsgate, trecem pe lângă Vestheim, până în Skillebekk. Nimeni nu ne mai poate ajunge pe traseul ăsta.

Ceilalţi dădură afirmativ din cap. Ringo luă şurubelniţa de la George şi merserăm cu bicicletele până la colţ. Pe un gard de piatră stătea cocoţată o pisică ce se uita la noi cu o privire jigărită, dar nu ne putea turna, era de partea noastră. Tramvaiul zdrăngănea urcând Briskebyveien, iar clopotele începură să bată în biserică. Apoi se făcu linişte totală. Am trecut cu bicicletele pe lângă Volvo, Ringo rămase acolo, aşteptă câteva secunde, după care trecu la atac. Se auziră nişte zgomote groaznice, exact ca atunci când zgârii o tablă, însuşi regele trebuie să le fi auzit. Nu îndrăzneam să ne întoarcem şi ni se păru că durează o veşnicie, întreaga lume era pe punctul să explodeze. Sângele mi se scurse din bilă ca o ploaie torenţială. Cred că nu mai fusesem nicicând aşa de emoţionat. Şi eram sigur că nu mi-ar fi fost frică dacă eu aş fi fost acela de lângă maşină şi nu Ringo. Ce ciudat!

În sfârşit, se întâmplă ceva în spatele nostru. Ringo veni fugind, pedalele erau gata pregătite, se aruncă pe portbagajul lui John şi ne avântarăm ca vântul şi ca gândul, în jos, până-n Skillebekk, unde ne-am aşezat lângă

fântâna arteziană. Ne uscarăm transpiraţia privind fără nici un scop la marca Volvo-ului, pe care o cântăream în mână, eram uşuraţi şi fericiţi. George îşi scoase pachetul de ţigări Craven şi-l făcurăm poştă.

— E cea mai frumoasă marcă de până acum, zise John. Am fost al dracului de emoţionat.

— Da' de ce, hm? Zise Ringo şi trase cu nesaţ din ţigară, încât ochii i se încrucişară ca o foarfecă.

Stăteam aşa acolo, era duminică şi înserarea se înfiripa înjurai nostru. Ne era cald şi eram uzi, şi înainte să ne dăm seama începu să plouă torenţial, de pe deal venea cu viteză un şuvoi de apă de aproape un metru, în spatele nostru caii nechezau.

— Haideţi la mine, strigă John. Maică-mea şi taică-meu sunt plecaţi.

Mergeam atât de repede pe biciclete, încât apărătorile de noroi ne vâjâiau în urechi. Când am ajuns la John, ne-am înghesuit în camera lui, uzi până la piele şi frânţi de oboseală. John aşează pick-up-ul în mijlocul camerei şi puse ultimul LP cu Beatles. Tickets to Ride. Ascultarăm solemn, cu timpanele întinse ca membranele de lilieci. Ne ţinurăm răsuflarea până ce ultimele acorduri ale ghitarelor se stinseră şi acul începu să zgârie discul. 46

Gunnar îl mai puse o dată. Zăceam pe podea cu urechile băgate în difuzor, ritmul bătea prin tot corpul, şi ştiam deja atâta engleză cât să înţelegem despre ce era vorba, întrebându-ne cine dracu' ar fi fost în stare să-şi ia tălpăşiţa în felul acela, fata aia trebuia să fie destul de toantă. Eram dezgustaţi, făcându-ne cele mai îngrozitoare păreri despre toate fetele de pe pământ. Acul începu să zgârie din nou centrul discului. Ne întinserăm bretoanele ude, în jos, pe frunte.

— Ar trebui să facem o orchestră, zise Seb.

Ne-am privit unul pe celălalt. O orchestră. Desigur! Puteam înfiinţa o orchestră şi atunci Nina şi Guri şi toate gagicile dintr-a 7-a C ar ajunge cam pe la coada cozii.

— Cum să-i s-s-spunem? Se întrebă Ola.

Gunnar aduse un dicţionar englez-norvegian şi începu să-l răsfoiască.

— Ce ziceţi de The Evilhearted Devils and Shining Angels, propuse Seb. Pronunţia nu era prea clară, dar am înţeles ce vroia să spună.

— Prea lung, am zis. Trebuie să fie scurt pentru când lumea va cere discurile. Dirty Fingers e mai bine.

— Dirty Fingers and Clean Girls, adăugă Seb.

— D-d-doar n-o să luăm şi f-f-fete! Strigă Ola.

— Am găsit! Spuse Gunnar ridicându-şi ochii din carte. O să ne numim The Snafus.

— Sna. ce? Ola îl privi mirat pe Gunnar.

— Snafus, reluă el.

— Da' ce-nseamnă? Întrebă Seb.

— O prescurtare pentru „situation normal allfouledup „, citi Gunnar încet şi clar.

— Da' ce-nseamnă asta? Se miră Ola.

— Înseamnă nelegiuire şi harababură şi slinoşenie.

Ne gândirăm puţin şi căzurăm de acord. Nimeni nu venise cu o propunere mai bună. Era un nume scurt, suna bine şi interpretarea ni se potrivea. The Snafus.

— Îi şterpelesc un trabuc lui taică-meu, zise Gunnar. Tre' să sărbătorim!

Se întoarse cu un trabuc imens legat la mijloc, îi muşcă vârful şi-1 scuipă pe fereastră, încăperea se umplu de fum de la prima tragere, tuşeam şi horcăiam prăvălindu-ne pe pervazul ferestrei, dar eram cu toţii de acord că era al naibii de bună, cea mai bună pe care-am gustat-o vreodată.

— Ce-o să cântăm? Întrebă Ola prin fum.

Asta era mai greu. Cu Ola era în regulă, el cânta la tobă în orchestra de băieţi, îl auzeam doar de fiecare 17 Mai. Gunnar ştia două acorduri la ghitara lui frate-său, în schimb, era foarte bun la accelerarea ritmului. Seb cânta la flaut, iar eu nu ştiam nimic.

— Tu ştii să cânţi, zise Seb.

— Eu? Pe dracu', habar n-am!

— Poţi învăţa, zise Gunnar.

— Voi fi solist vocal, m-am hotărât pe dată eu.

— Tre' să-nveţi să urli ca lumea, zise Seb. Exact ca-nIWanna Be YourMan şi Twist and Shout.

M-am gândit la orele de muzică de la şcoală, „între munţi şi coline” şi „Trei tobe mici”. Mintea începu să mi se lumineze. Poate că vocea mea n-avusese niciodată un material ca lumea cu care să poată lucra. Poate că Jensenius ar fi putut să mă-nveţe să cânt.

— O. K.! Voi fi solist vocal!

Gunnar aprinse din nou trabucul şi-1 făcurăm poştă. Lacrimile ne ţâşniră din ochi, dar nimeni nu le putu vedea de atâta fum. Apoi ascultarăm discurile cu Beatles începând cu Love Me Do.

În mijlocul lui Can 't Buy Me Love se deschise uşa. Gunnar se sperie atât de tare, încât se lovi. Nu era decât frate-său, Stig, dar nu era chiar aşa simplu, căci Stig intra în prima clasă de liceu la Katta, avea l, 85 înălţime, şi părul îi acoperea pe jumătate urechile. Stătea în uşa deschisă, scrutând cu privirea şi zise:

— E Castro la voi în vizită, sau.?

Nu înţeleserăm ce vroia să spună, dar am râs, căci măcar atâta pricepuserăm. Stig intră închizând uşa după el, apoi îşi ghemui trupul, cât era de lung, lângă noi pe podea. Eram muţi de admiraţie amestecată cu teamă, aproape că nu îndrăzneam să deschidem fleanca, pentru că ştiam că ne facem de minune numai dacă scoatem un sunet. Gunnar părea cam jenat, dar şi mândru în acelaşi timp, căci nu toţi aveau fraţi mai mari care să catadicsească să se amestece cu mucoşi de-ăştia ca noi, cu caş la gură. Stig ne privi, trase adânc din trabuc, nu ieşi nici un cerc de fum din gura lui, noi aşteptarăm şi tot

aşteptarăm, dar fumul nu ieşea, rămăsese acolo înăuntru, lucru mai cumplit nu mai văzuserăm.

— Ascultaţi Beatles? Întrebă el prietenos. 48

Dădurăm afirmativ din cap şi mormăirăm că da, asta făceam, Beatles erau al naibii de buni şi mai ales ultimul lor single, Ticket îo Ride.

— Da' pe ăsta l-aţi ascultat? Întrebă el şi ne arătă un LP pe care-1 avea la el. Pe copertă se afla poza unui tip dizgraţios, cu bucle rigide şi un nas grozav de coroiat, un specimen slab ca un ţâr. Nu, nu-1 mai auziserăm niciodată.

— Bob Dylan, ne explică Stig. Ceva mai grozav n-a mai văzut planeta.

Scoase cu grijă discul afară şi îl puse pe pick-up, schimbă pe 33 şi ne făcu semn să tăcem, deşi noi eram smirnă.

— Ia ascultaţi asta, şopti Stig. Masters of War. Şi în acelaşi timp să vă gândiţi la Vietnam.

_ V-v-viet ce? Îi scăpă porumbelul lui Ola. Culoarea roşie se împrăştie ca aurora boreală pe mutra lui. Stig trebui să-1 şcolească.

— Vietnam, explică el. O ţară mică pe partea cealaltă a planetei. Acolo americanii bombardează oameni nevinovaţi. Bombardează cu o substanţă ce se numeşte napalm. Ştiţi ce-i napalmul?

Pick-up-ul mergea. El ridică acul la un milimetru de disc. Nu ştiam ce este napalmul.

— E o substanţă care se lipeşte de piele şi-o arde. Fără scăpare. Arde şi sub apă. Auziţi! Napalmul arde şi sub apă.

Închise brusc gura. Cântecul se auzea în difuzor şi apoi interveni ghitara acustică dură, acordurile pe care nu le voi uita niciodată şi vocea care-ţi secţiona căpăţâna, de parcă ar fi fost o lamă de ras. Nu înţeleserăm tot, doar ce era mai important, era sinistru şi-am simţit un fior rece pe spate. „And I'll stand over yourgrave tilll'm sure thatyou'redead". Asta pricepurăm. Şi ne-a prins cheful să ieşim pe stradă şi să cotonogim nişte adulţi împuţiţi. Era un moment solemn pentru că acum nu mai puteam fi niciodată aceiaşi, acum ştiam mai mult.

Stig puse discul la loc în învelitoarea sa. Crescuse mult în ochii noştri şi indiferent ce ne-ar fi rugat, am fi spus da, ţineam aprig să ne dea un ordin, o misiune crucială, periculoasă, ca să putem trece prin foc şi apă pentru el.

Dar spuse doar cu colţul gurii:

— Aerisiţi bine înainte să vină babacii, băieţi!

Am mers pe bicicletă pân-acasă şi-am încercat să cânt melodia nouă, dar nu o prinsesem prea bine, îmi scăpa de fiecare dată când voiam să-ncep, de parcă aş fi şi uitat-o. Dar nu este adevărat că se uită atât de uşor, totul se sedimentează şi, într-o bună zi, reapare, când sau unde nu te aştepţi, aşa cum acum, deodată, simt miros de liliac, de liliac după ploaie, deşi e toamnă târzie. Am trecut cu viteză pe Drammensveien, încercând să-mi amintesc cuvintele, melodia, vocea. Dar când am cotit în Svoldergate, am avut alte lucruri la care să mă gândesc. Am frânat brusc, pentru că, pe poartă, ieşea unchiul Hubert. Se opri, rămase pe loc, privind în jos spre pantofi, după care intră din nou, ieşi,

intră înapoi, continuând tot aşa, încât am început să număr. Poate era un sistem în tot ce făcea, poate că era un cod secret. Unchiul Hubert intră şi ieşi de 21 de ori, după care dispăru în viteză după colţ. Am pus calul în garaj, i-am dat o pungă cu fân şi m-am grăbit pe scări în sus. Când eram cu cheia pregătită să deschid, am auzit vocea tatei din cameră. Era înaltă şi isterică, trecea ca un ferăstrău prin pereţi. Am rămas aşa şi m-am aplecat cu grijă înspre uşă.

— Nu se poate! E inadmisibil! Ce scandal. 21 de ani! N-auzeam vocea mamei, cu siguranţă că stătea pe canapea cu mâinile în poală, cu o mină uşor nefericită. Vocea tatei continuă:

— Ar fi putut să-i fie fiică! E. dezgustător! 21 de ani!

Se făcu linişte în toată casa. Mi-am tras răsuflarea, am deschis uşa atât de încet, cum numai eu puteam s-o fac şi m-am strecurat pe furiş în camera mea. Şi noaptea asta am chef să zbor, sau să cad, să cad pe spate, acolo unde nu mă prinde nimeni, în gol, într-o gaură neagră din univers.

Bomba căzu a doua zi, luni, la prânzul cu resturile de duminică. Deodată tata îşi puse deoparte furculiţa şi cuţitul şi se şterse cu mare grijă la gură.

— Ce furios era azi Ahlsen, şeful filialei, închipuiţi-vă! L-a vizitat în week-end o legătură foarte importantă de la o bancă din Suedia şi, în cursul duminicii, maşina clientului său a fost vandalizată.

— Vandalizată? Întrebă mama.

— Da. Nişte golani i-au smuls marca din faţă şi i-au zgâriat lacul vopselei. Era o maşină foarte luxoasă. Un Volvo Special. Una cum are Sfântul, spuse adresându-mi-se mie, se aştepta probabil să rămân paf.

— Ah, da, doar atât am spus. 50

— Nu care cumva cunoşti pe vreunul care se ocupă cu de-alde astea? Mă întrebă brusc, fixându-mă cu privirea.

— Eu? Cum aşa? De unde?

— Nu. Bineînţeles că nu eşti la curent. Tata s-a uitat apoi spre mama. Normal că au anunţat cazul la poliţie. Iar l-a poliţie se mai primiseră plângeri de acest gen în ultima vreme. Ce porcărie.

Am primit o permisie după-amiază şi m-am năpustit ca un nebun pe bicicletă până la Gunnar, i-am povestit ce s-a întâmplat, am mers mai departe la Ola, l-am scos din bârlog şi ne-am grăbit la Seb, care locuia după colţ. A deschis maică-sa, izbucnind în hohote de râs când dădu cu ochii de noi.

— Veniţi direct de pe lună, râse ea.

— E vorba de şapte'şpe mai, am zis. Probabil că vom duce steagul.

Ola mă privi prosteşte, dar Gunnar îl ajută să iasă din impas, în-figându-i un deget în coaste. Scoase un suspin, după care amuţi.

— Sebastian e-n camera lui. Îşi face lecţiile.

Ne bulucirăm înăuntru în timp ce auzeam râsul maică-si în spatele nostru şi-l speriarăm de moarte pe Seb când năvălirăm ca o furtună pe uşă.

— N-n-ni s-a dat de urmă, piui Ola. Am fost d-d-descoperiţi.

— Nu vorbi aşa tare, fir-ar al dracului! Scrâşni Gunnar.

— Ce s-a descoperit? Întrebă Seb.

Le-am povestit toată afacerea. Gunnar făcea de şase lângă uşă, să nu cumva să asculte cineva de-afară.

— Doar n-au cum să ştie că noi suntem ăia! Spuse Seb în cele din urmă.

— Nu încă. Dar trebuie să scăpăm de obiectele furate!

Seb scoase cutia. Ne-am îngrămădit în jurul ei. Deasupra erau câteva reviste, după care începea să strălucească metalul, lustruit precum argintăria babacilor, era chiar Contele de Monte Cristo.

Am luat hotărârea.

— Tre' să le aruncăm în mare.

— U-u-unde? Ola stătea cu marca Volvo-ului în mână.

— La Filipstad, propuse Gunnar.

— La Bygd0y, am spus. E mai puţină lume.

Ceilalţi încuviinţară gravi. Admirarăm trofeele de vânătoare într-o tăcere solemnă, după care le înfundarăm prin toate buzunarele pe care le-aveam şi ieşirăm zâmbind strâmb ca patru neguţători de fier vechi, supraîncărcaţi.

Maică-sa apăru din nou, pe nesimţite, şi, privind-o, m-a cuprins o stranie ameţeală, căci avea nişte ţâţe imense, care se bălăbăniră îndelung după ce se opri, iar fusta strâmtă peste şolduri era despicată cu tot dichisul.

— Ţi-ai făcut lecţiile? Întrebă ea.

— Da, răspunse Seb cu mâinile bine înşurubate în buzunare.

— Sper să duceţi voi steagurile, nu-i aşa?

El o privi cam nedumerit. Ola era pe cale să-şi de-a drumul la fleanca, dar eu i-am ieşit în întâmpinare.

— Vor fi trei din fiecare clasă a şaptea care vor duce steagurile, am spus la repezeală. Ola e la tobă, aşa că nu poate intra în discuţie.

Şi aşa ne eliberarăm, coborârăm treptele în fugă şi o şterse-răm la Bygd0y.

Parcarăm bicicletele în spatele restaurantului şi coborârăm până pe malul apei. Eram singuri, doar un câine lătra în depărtare. Puteam vedea până departe la Nesodden, podul, plaja, clădirea roşie de pe plajă. Dârdâiam de frig – poate că totuşi primăvara nu venise încă – de parcă ne-am fi aflat într-o încăpere caldă, în care cineva deschisese, pe neaşteptate, uşa prin care străbătea un vânt rece. Vântul sufla dinspre fiordul întunecat, care semăna cu o tablă ondulată.

— S-s-s-aruncăm cu t-t-toţii? Întrebă Ola circumspect.

— Da, cu toţii, spuse Gunnar tăios.

Ola dădu cu piciorul într-o grămadă de alge de mare.

— C-c-credeţi c-au l-1-luat amprente?

— Amprente? Râse Seb. De unde?

— De pe Volvo.

— N-au nici o dovadă, am zis. Nu mai au nici o dovadă după ce ne-am scăpat de astea. Fugirăm de-a lungul malului până la stâncile nesigure. Acolo

ne-am oprit, uitându-ne în jurul nostru. Nu era nimeni în apropiere, căţeaua dispăruse, nici o barcă în vizor, doar o dragă remorcată în Bundefjord.

— Zvârlim cu pietre mai întâi, spuse Gunnar. Ş-apoi aruncăm printre ele şi mărcile maşinilor.

Ce grindină deasupra apei, Fiaturi, Mercedesuri, Opeluri, Peugeoturi, Morrisuri, un Vauxhall, Renaulturi, un Hilman, până şi un Moskvici.

— Credeţi c-o să le g-g-găsească cineva? Mormăi Ola în cele din urmă.

— Le duce curentul, zise Gunnar, până la mama naibii. Poate tocmai până-n Africa.

— Şi-ntr-o bună zi, când tata va avea zi liberă, va scoate-n cârligul undiţei un Volvo, râse cu sughiţuri Seb.

Strigam şi râdeam şi săream pe partea cealaltă a stâncilor, dar ne-am oprit brusc, din nou, holbându-ne cu atenţie la ceva care se afla jos pe pietre, chiar la marginea apei.

Era o grămadă de haine.

— F-f-ace cineva baie la ora asta? Tre' să fie groaznic de rece! Scrutarăm fiordul, dar nu văzurăm pe nimeni. Curentul de aer rece ne izbea în forţă, acum că nu mai eram adăpostiţi.

— Tre' să fie cel puţin înotător prin apă îngheţată, şopti George. Totuşi, în apă nu se vedea nimeni, şi nici pe uscat. Atunci am început să ne-apropiem de haine, încet, niciodată nu mai merseserăm atât de încet, ţinându-ne răsuflarea. Poate că totuşi cineva ne observase. Când ajunserăm destul de aproape, am văzut că era un costum de haine, o cămaşă albă, o cravată, lenjerie de corp şi o pereche de pantofi negri lustruiţi, care stăteau parcaţi alături. Şi, deasupra costumului, sub o piatră, un bilet. Din nou ne-am oprit înmărmuriţi. Inimile noastre tremurau ca varga. Eu am fost cel care am mers mai departe, am luat biletul, uşor, de parc-ar fi fost un fluture rănit. Am citit cu glas tare, vocea mea avea un gust amar: „Mi-am luat viaţa. N-am familie. Puţinul care rămâne după mine îl las Armatei Salvării. Nimeni nu mă plânge. Mi-am găsit pacea acum."

Am pus biletul la loc şi-am sărit lângă ceilalţi, m-am prins de Gunnar.

— Fir-ar a dracului de treabă! S-a înecat.

Ne-am întors brusc şi ne-am luat picioarele la spinare până la restaurant, am lovit în uşă, dar era închis, n-a deschis nimeni. Ne-am aruncat pe biciclete şi ne-am năpustit până la parcare, unde am oprit lângă o cabină telefonică. Ne-am înghesuit înăuntru, am găsit numărul politiei pe prima pagină a cărţii de telefoane. Am ridicat receptorul. Gunnar a introdus moneda. Seb a format numărul. Eu am primit imediat legătura, genunchii mi se-nmuiară.

— S-a înecat un bărbat, rosti gura mea.

— Cu cine vorbesc? Am auzit la celălalt capăt.

— Kim. Kim Karlsen.

— De unde sunaţi?

— Din cabina telefonică de la Huk.

— Repetaţi ceea ce s-a-ntâmplat.

— S-a înecat un bărbat. Hainele lui sunt acolo pe plajă şi a lăsat un bilet.

— Rămâneţi acolo unde sunteţi şi nu atingeţi nimic. Venim imediat.

Ne-am întors pe biciclete şi am urcat din nou în fugă la stânci. Hainele erau tot acolo, aşezate frumos, ca atunci când te duci să te culci. Ne-am cuibărit la o distanţă care ne dădea siguranţă, pândind nordul, dar nu se întâmplă nimic. M-am înfiorat, m-am gândit la apă cum se închide brusc, la părul care pluteşte, asemenea algelor, arunci când valurile se rostogolesc spre mal.

— Sper să nu găsească mărcile maşinilor, şopti Ola.

— Eu în orice caz n-am să mai fac baie aici, spuse Gunnar şi se cutremură.

Într-o clipă sticleţii ajunseră la noi. Veniseră cu două maşini şi cu o salvare. Poliţiştii se-apropiau în pas aproape alergător de noi. Doi începură să cerceteze hainele, doi stăteau de vorbă cu noi.

— Voi aţi sunat?

— Da, am zis.

— Când aţi descoperit hainele?

— Acu' o juma' de oră. Cel puţin.

— Cu cât timp înainte de asta aţi fost aici?

— Cu un sfert de oră sau cam aşa ceva.

— Şi n-aţi auzit nimic?

— Nu.

— Ce făceaţi aici?

Ceilalţi începură să-şi frământe mâinile. Ola avu un spasm muscular în coapsa stângă. Mi-am ridicat privirea spre poliţist.

— Căutam scoici, am zis.

Interveni însă ceva. O şalupă imensă a poliţiei se apropie de ţărm. Pe punte erau doi scafandri. Ofiţerii se îndreptară spre marginea apei, noi îi urmarăm şi ne oprirăm la o distanţă considerabilă în spatele lor.

N-a durat mult până ce l-au găsit. Era chiar lângă mal.

Au scos din apă un bărbat gol, cu corpul vânăt, de parcă apa l-ar fi vopsit. Era cu totul ţeapăn, iar gura îi era larg deschisă. Nu era 54 prea bătrân, în orice caz, mai tânăr decât tata. L-au culcat pe o targa, l-au acoperit cu o pătură de lână şi l-au împins în ambulanţă.

A fost prima dată când am văzut un om fără viaţă.

Gunnar a vomat în drum spre casă. Niciunul din noi n-a mai zis nimic, ne-am întors doar fiecare la ale noastre, în noaptea aceea am zăcut aşa, gândindu-mă la moarte, zăceam treaz, undeva departe, îndărătul pleoapelor mele, zăceam aşa şi priveam intens într-un întuneric nesfârşit şi atunci mi-am dat seama, fără ca totuşi să înţeleg, că începusem deja să mor, era un gând respingător şi-am plâns.

Era primăvară şi aşteptam. Aşteptam ca ştrandul Frogner să se deschidă, începuseră să cureţe bazinele. Anul ăsta am să sar de la zece metri, fir-ar ale naibii de picioare, simţeam deja săritura în mine. Dar aveam concurenţi.

Fotografia rusului Alexei Leonov, pe care o decupasem şi o atârnasem pe perete, o fotografie neclară şi fantomatică, incredibilă. Semăna cu primele fotografii făcute de tata înainte să fi învăţat cum să regleze aparatul. Leonov a rămas suspendat, legănându-se aşa, timp de zece minute, în abisul albastru, legat de nava sa cu un fir invizibil, un fel de cordon ombilical. Şi, nu mult după aceea, a venit rândul americanilor. De data asta imaginea era mai clară, credibilă, pentru că în fundal se putea vedea Pământul. Edward White a atârnat douăzeci şi una de minute în afara capsulei sale. Ulterior a spus că n-a ameţit deloc, era ca şi cum ar fi înotat. Şi atunci mi-a apărut în faţa ochilor marea nesfârşită, se făcea că mă aflam pe fundul unei mări imense, şi acolo, departe, deasupra mea, în noapte, înotau peşti aurii, de zece ori mai mari decât noi, vapoare aurii mari, plutind cu încetinitorul. Odată fuseseră părţi din soare. Poate că şi sinucigaşul de la Bygd0y a văzut totul la fel, înainte ca ochii lui să se fi închis. Iar noi îl aşteptam pe Omul-grenadă, dar în oraş era linişte, cu excepţia claxoanelor de bicicletă, a păsărilor şi a fanfarelor care făceau repetiţii.

Şi, desigur, aşteptam ziua de 17 Mai. A venit cu o ploaie torenţială. Ne-am întâlnit la fântâna din Gyldenlervesgate la ora trei dimineaţa, turna cu găleata şi sufla grozav dinspre vest, dar nu prea conta, numai să reuşim s-aprindem chibriturile. La un loc aveam 35 de petarde, 20 de capse şi 16 plesnitori păianjen. Am făcut să explodeze două petrade doar ca să ne intrăm în mână, au sunat cam surd în ploaia care cădea, dar destul de puternic ca să-i scoale pe cei din imediata apropiere. Apoi am urcat spre Urraparken. Nu era aproape nimeni afară, auzeam doar nişte pocnete răzleţe şi maşini cu absolvenţi de şcoli, care claxonau în ploaie.

— Tre' să găsim un loc uscat, zise George.

— Vreo casă a scărilor, am propus.

Ne-am strecurat pe cea mai apropiată uşă. Acustica era bună – dale de piatră pe jos şi pereţi din piatră. Ringo aprinse chibritul şi-l băgă în fitil, începu să sfârâie, după care am aruncat toată chestia spre trepte şi spre cutiile poştale. Explodă, cu totul îngrozitor, înainte ca noi să ieşim, încât ne făcu, la toată trupa, cărare în ceafa.

— Asta sigur i-a trezit b-b-brusc, se bâlbâi Ringo, în timp ce o luam la sănătoasa pe Briskebyveien, pe lângă Albin Upp Nu ne-am oprit până la Urraparken. Ceasul din turn arăta trei jumătate. Ploua în continuare. Am zvârlit câteva capse în zid, dar se udară prea tare înainte să se lovească. Am oprit bombardamentul, am ascultat, se auzea o maşină cu absolvenţi jos în Holtegata. Am fugit până la parapet şi-am ochit dubita roşie care se hurdu-căia urcând strada înspre Hegdehaugsveien. Pe platformă erau o grămadă de absolvenţi muiaţi până la piele, care strigau cât îi ţinea gura de tare. Apoi a rămas doar zgomotul monoton al ploii reci, care cădea în linii drepte din cer, căci vântul se oprise.

— Restul lăsăm pentru mai târziu, zise Seb. Pentru când o fi vreme mai bună.

Ne-am aprins câte o ţigară, iar stomacul gol reacţiona ca o centrifugă, totul se învârtea cu mine, şi la fel păţiră şi ceilalţi, ne-am ciocnit unii de alţii şi ne-am năpustit în toate direcţiile înainte de a ne găsi cursul bun înspre Briskeby.

— Poate că Omul-grenadă va acţiona din nou azi, zise Seb deodată.

— Fir-ar să fie, şopti Gunnar. In coloana de demonstranţi. Să arunce o bombă în mijlocul coloanei! Să fiu a' dracului dacă mai merg eu în coloană anu' ăsta.

— Gândiţi-vă la mine care voi bate t-t-toba! Zise Ola. Doar nu puteţi s-o ş-ş-ştergeţi aşa, nu?

— Sigur că vom merge şi noi în coloană, am zis. Încordarea era din nou prezentă, ca şi cum coloana vertebrală ar fi fost un stâlp de înaltă tensiune. Parcă zbârnâia în întreaga 56 mea fiinţă. Şi într-o străfulgerare cumplită am văzut corpuri umane însângerate, feţe zdrobite, copii morţi care îşi ţineau strâns steguleţele în mâini. Şi în aceeaşi clipă am auzit cântecul răsunând în mine, cel pe care fratele lui Gunnar ni l-a pus să-l ascultăm: Maşter s ofWar.

A urmat micul dejun acasă şi costumarea. Nu folosea la nimic, priveam fix un punct în viitor când voi putea să mă-mbrac cu ce haine mi-aş dori, dar totul părea atât de nesfârşit de îndepărtat, iar vocile mamei şi tatei îmi sunau atât de aproape în ureche. Şi iată-mă în cele din urmă acolo, strălucind de curăţenie, cu pantofi negri, ca să încep de jos, pantaloni gri călcaţi, cămaşă albă şi cravată albastră, blazer cu nasturi de-argint, o cocardă imensă pe piept, steag în mână şi basc de marinar, pe deasupra. Nu, fără basc, ci cu părul umed, lins, care stătea ca o cârpă de spălat vase pe craniu, fir-ar al dracului, maică-mea dansa în jurul meu şi bătea din palme, iar taică-meu veni la mine şi mă privi ca de la bărbat la bărbat, şi-atunci am zbughit-o afară pe uşă înainte ca petardele să se-aprindă de la sine.

Încetase să mai plouă când mărşăluiam afară din curtea şcolii înspre Stortorget, sub un cer întunecat şi ameninţător. Fetele aveau rochii albe şi funde roşii în păr, tremurau în frig, şi bineînţeles că nu noi duceam steagul, ci oportunişti, iar Ringo bătea toba, îl auzeam bine, avea uniformă albastră-deschis, chipiu de vatman, şi aproape tot atâtea medalii ca şi Oscar Mathisen. Lue mărşăluia alături, în costum negru, pelerină transparentă de ploaie, şi avea pomponul şepcii de student prins de umărul hainei cu un ac imens de siguranţă, în spatele nostru mergeau Nina şi Guri şi toate fătuţele dintr-a 7-a C, pe care le luaserăm în vizor, dar ar fi fost mai bine dac-ar fi mers în faţa noastră şi nu în spatele nostru, aşa de viclene cum erau. Orchestra începu să cânte, mai fără chef decât în anul trecut, iar strigătele şi steagurile se înălţară în văzduh.

— Pentru câte îngheţate ţi-ajung banii? Întrebă George.

— N-am chef să cumpăr îngheţată azi, am zis.

— N-ai chef!

— Am să-i cheltui la Urraparken, în schimb.

— Taică-meu a trimis un plic cu patru bancnote de câte zece coroane, continuă George. Din Golful Persic. Mi-ajung de op'şpe îngheţate, cin'şpe crenvurşti şi patru cola.

— Putem hali îngheţată la mine, zise John. Taică-meu a pus deoparte o cutie de îngheţată cu nuci.

Când ajunserăm la Stortorget, era deja sub zero şi fulguia. Ne pierdurăm privindu-l pe Ringo care arăta superb şi plin de sine, când începu să plouă din nou şi serul de trupă ne împărţi pelerine transparente de genul celei pe care o purta Lue, după care nu mai fu nimic de capul lui Ringo.

— Parc-ar fi un condom, râse George, iar Ringo deveni periculos de nervos.

— Al naibii să fiu dacă nu-i aşa! De te uiţi în oglindă, ai să vezi şi penisul.

— Hei, nu asta am vrut să spun, încercă George să-l domolească. Am un pachet de ţigări Consulate pentru după demonstraţie.

— Şi dacă atacă Omul-grenadă, ne bazăm pe tine, am zis. În regulă?

Mutra lui John se făcu albă precum creta.

— Nu vorbi de Omul-grenadă, fir-ar să fie!

Coloana începu să se mişte. Ne găsirăm locurile şi mărşălui-răm înspre Karl Johan. Toate orchestrele cântau la instrumente, acoperindu-se una pe cealaltă, una era mai proastă decât alta, în timp ce de-a lungul drumului erau o groază de părinţi isterici care ţipau şi dădeau din mâini, iar eu îmi închipuiam că sunt un soldat, că ne-am întors din război, că victoria era a noastră şi că eram ovaţionaţi de masele de oameni. Eram eroi, mă prefăceam chiar că şchiopătez puţin, fetele se uitau la mine şi nu-şi puteau reţine lacrimile, stăteau acolo cu batiste albe tighelite şi-mi trimiteau sărutări, mie, soldatului viteaz, rănit în luptă. Brusc îmi apăru imaginea, foarte clară, pe care o văzusem nu demult într-un ziar şi care a fost transmisă şi la televiziune, la ştiri: o fetiţă vietnameză merge şchiopătând, sprijinindu-se într-un băţ, cu picioarele şi trunchiul goale şi cu una din mâini plină de bandaje. Iar în spatele ei parcă e ceva ce seamănă cu nişte ruine, nu se vede prea clar, dar îmi închipui că acolo zac morţi, oameni morţi, arşi şi mutilaţi, familia ei. Fetiţa care şchioapătă se îndepărtează de ruine, trece pe lângă mine şi strigă atât de îngrozitor, încât îi pot auzi strigătul răsunând în mine, sau poate este doar strigătul meu. Îi este teamă şi e deznădăjduită, mă întreb unde merge, la cine se duce.

— Aici, în punctu' ăsta se întâmplă de obicei, şopti John.

— Hm?

— Nemernicul cu grenada. Aici stă s-arunce. În mijloc, pe Karl Johan.

Eram chiar lângă localul Studenten. Auzeam ovaţii călduroase venind dinspre trotuar, unde maică-mea şi taică-meu săreau în sus şi-mi făceau cu mâna, le eram, în orice caz, recunoscător că nu-şi luaseră şi-o scăriţă.

John păli şi amuţi în timp ce ne apropiam de Palatul regal. Tensiunea mă cuprinse şi pe mine, aşteptarea a ceva, aşteptarea unei catastrofe, aşteptare dulce şi neplăcută în acelaşi timp. Pe una din străzile laterale stăteau două

ambulanţe şi un autobuz al Crucii Roşii, dar era ceva obişnuit de şaptesprezece mai. O petardă fu aprinsă în mijlocul spaţiului verde, se auzea ca o ploaie de bombe, şi noi ne-am prins unul de celălalt. Acum nu mai rămăseseră decât o sută de metri. Regele stătea în balcon şi făcea din mână cu jobenul, Harald era şi el acolo, ne traserăm răsuflarea şi ne strecurarăm prin faţa Palatului, şi chiar lângă baraca gărzilor coloana se împrăştie asemenea unui şir de furnici descumpănite, după care ne adăpostirăm la Camilla Collett unde ne-am aşezat pe piatră, am pus steguleţele pe iarba udă şi ne-am aprins fiecare câte o ţigară mentolată.

Ringo apăru după un sfert de oră, târându-se cu toba atârnată de umăr şi cu şapca în mână. In aceeaşi clipă norii se risipiră, soarele năvăli peste Slottsparken, iar noi strigarăm de trei ori trei ura!

— Aţi cântat mai rău decât anul trecut, zise George. Dar aţi fost mai buni decât orchestra şcolii Rusel0kka.

— Cineva a băgat o pertardă în tubă, ne-a explicat Ringo. În p-p-partea cea mai l-1-îiniştită. Am crezut că-i Omul-grenadă. Ne-am uitat înspre Palat. Coloana plecase. Ar putea să atace oricând, mai târziu.

Soarele dispăru din nou şi luă cu el culorile şi strigătele. Un nor întunecat închise cerul deasupra noastră şi primele picături ne nimeriră în căpăţână.

— O ştergem la mine şi halim îngheţată, zise John. Oamenii zburau în toate direcţiile, treceau ca furtuna pe lângă noi, trăgând după ei cărucioare şi copii şi câini. Trompete şi panglici zăceau aruncate în noroi, steaguri călcate în picioare, o pereche de pantofi pe care cineva îi pierduse. Eram atât de uzi, încât nu mai avea nici un rost s-o luăm la sănătoasa. Am ieşit din parc şi-am urcat spre Briskeby, ne-am cumpărat crenvurşti în corn de la Mannen pa trappa şi am dat nas în nas cu nişte gâgâlici din C, care se înălţau pe vârfuri sub o umbrelă imensă şi beau cola cu paiul. Trecurăm pe lângă ele, coborârăm Bondebakken fără să întoarcem capul, căci doar aveam şi noi orgoliul nostru.

Am implântat o petardă într-un rahat de câine, am aprins-o şi-am fugit să ne-ascundem în spatele bazinului. A fost cea mai mare împrăştiere de rahat de când fusesem în grădina şcolii, când am mâncat trei kilograme de prune şi două căpăţâni de varză.

Acasă la Gunnar am halit o cutie întreagă de îngheţată pe băţ, după care ne-am instalat în jurul pick-up-ului. Ola îşi puse toba între picioare, luă beţele şi se dezlănţui. Merse suportabil la From Me to You, dar la Can 't Buy Me Love nu mai putu ţine tactul. Rămânea în urmă, transpira epuizat. Dar la A HardDay's Night prinse ritmul, nasul îi vibra ca la un iepure satisfăcut şi spre sfârşit se năpusti şi asupra altor obiecte din cameră, lampa, barca model, setul mecanic, medaliile din piept care pocneau ca şi castanietele, era într-adevăr cel mai grozav spectacol pe care-1 văzusem de la cel de anul trecut, când proful de tâmplărie, Ţeastă de lemn, şi-a prins nasul lui cel mare la strung.

Răsunarăm. Ola stătea întins drept. Deodată se deschise uşa şi apăru negustorul de coloniale Emst Jespersen, un om blând într-un costum mult prea mare, înalt şi uscăţiv, campion la cursa de 1500 m în'48.

— Vă distraţi, zise el.

— Da, încuviinţarăm în cor.

— Ploaia s-a oprit, zise el. Ne-am uitat afară. Sigur, aşa era.

— Apropo, spuse el şi privirea i se plimbă prin cameră, până ce se opri la Gunnar. Apropo, îi zise, nu ştii ceva despre-un trabuc care-a dispărut?

Ola începu să tuşească. Mutra lui Gunnar se făcu una cu cămaşa lui albă, camuflaj perfect pe timp de iarnă.

— Ştii cumva ceva? Continuă tatăl, vocea era acum mai tăioasă.

Gunnar se trădase deja, privirea din ochi, faţa, gura, întregul corp spuneau exact tot ceea ce era de spus, nici mai mult, nici mai puţin. Totuşi încercă ceva, dar încercarea fu lamentabilă.

— Care trabuc? Zise Gunnar. 60

— Un trabuc de Havana, zise tatăl. Un trabuc de Havana pe care îl pusesem deoparte pentru ziua de azi.

Gunnar vru să mai spună ceva, eu m-am făcut mic în locul lui, sperând să spună totul direct. Dar în clipa aceea apăru Stig din camera sa, chiar în spatele lui taică-său. Părul lui era mai lung ca oricând şi semăna puţin cu Brian Jones. Şi avea, al naibii, o pereche de pantaloni grozavi, evazaţi, în dungi maronii, ultimul răcnet, îl privi pe taică-său, îşi întinse gura într-un rânjet larg şi zise:

— Sorry, tată. Eu am fost ăla. L-am fumat împreună cu Rudolf şi cu Mârţoagă.

— Trabucul meu de Havana!

— N-am ştiut că-i aşa de valoros, tată. Erau aşa de multe acolo. Tatăl scarpină aerul cu un arătător încovoiat.

— N-ai ştiut că era aşa de valoros, nu! Tocmai de aceea l-ai luat pe ăla, pentru că nu părea prea deosebit. Poate crezi c-am să râd?

— Scuză-mă, tată. Mă voi gândi mai bine data viitoare. Stig ne făcu cu ochiul şi uşa se trânti din nou.

— Nu reuşesc niciodată, mormăi Gunnar ruşinat.

— Ori zici adevărul, am spus, ori tre' să minţi. Nu există cale de mijloc.

Gunnar medita, îl auzeam pe taică-său răscolind în camera de zi. Undeva la etaj cineva asculta Da, iubim această ţară

— Atunci tre' să zic adevărul, spuse Gunnar. Nu ştiu să mint.

După demonstraţia absolvenţilor, Ringo plecă să bată toba în faţa căminului de bătrâni. John, George şi cu mine cutreierarăm oraşul, aşteptând să se facă ora patru când se deschidea Urraparken. Lansarăm câteva petarde, aruncarăm o capsă pe o fereastră deschisă de unde se auzi un bang grozav, dar noi eram deja la trei blocuri depărtare.

Ne oprirăm după un colţ, ne sprijinirăm de un zid, destul de transpiraţi.

— Fir-ar al dracului, spuse George. Nu mai am chef să umblu cu cravată. Ne-am smuls fâşiile de îmbrăcăminte şi ne-am descheiat cămăşile la gât, am tras adânc aer în piept şi ne-am dat seama că eram la Pilestredet, căci simţeam miros de drojdie de la fabrica de bere şi de tutun de la Tiedemann, era un miros dulce şi puţin greţos. Am adulmecat aerul din jur ca trei cerbi încordaţi, şi apoi am inspirat din nou, cât mai adânc, ţinându-ne răsuflarea până ce blazerele noastre începură să ne strângă înjurai pieptului, pentru că, poate, cu puţin noroc, reuşeam să ne-ameţim dacă ne mai ajuta şi direcţia vântului; aveam cu siguranţă să ne-ameţim.

La ora patru ne postarăm în Urraparken şi eram destul de treji. Era plin de oameni acolo, aceeaşi chestie ca anul trecut, aşa cum trebuia să şi fie. Jocuri cu cutii de tablă, aruncare cu cercul, aruncare la ţintă, tombolă, îngheţată, coca-cola. Am început cu cutiile de tablă şi am primit fiecare câte o minge, din trei lovituri doborâse-răm cutiile. Şi iată-ne procopsiţi c-un urs imens drept premiu, dar nu-l puteam căra după noi, aşa că-l dăruirăm unei fetiţe în costum naţional, căci o faptă bună era chiar binevenită într-o zi ca aceasta, iar acum ne puteam permite să inventăm vreo drăcovenie.

Am aruncat la ţintă, apoi am aruncat cu cercuri, am mâncat crenvurşti, iar la ora cinci apăru Ringo în costum de paradă, cu toba pe umăr şi beţele la cingătoare.

— Cum ţi-a mers? Întrebarăm noi.

— Nişte ramoliţi. Bătrâneii n-au auzit nimic, desigur. Băteau din palme chiar în m-m-mijlocul pieselor.

Îşi cumpără o cola, şi deodată lângă noi apăru Balauru'. Balauru' şi Gâscanu'. Balauru' avea cea mai mică haină din lume pe el, părea că poartă pantaloni scurţi, coapsele şi braţele îi ieşeau prin stofa uzată şi lustruită. Părea mulţumit şi tot dădea din căpăţână. Ne uitarăm unul la altul. Gâscanu' ne privea, cu o paloare de mort şi tremurând. Balauru' era beat cui.

— Vezi, vezi tu, zise el cu limba împleticită.

Gâscanu' bătea nervos pasul pe loc, scrutând în toate părţile, nu cumva unul dintre profesori să fie pe-acolo.

— L-am găsit la Mannen pa Trappa, şopti Gâscanu'. S-a luat după mine, pur şi simplu s-a ţinut tot drumul după mine.

— Tre' să dispari înainte s-apară Lue, spuse John prietenos. Balauru' îşi adună cele două priviri într-una singură şi mârâi:

— Am să-l omor pe Lue!

Îl luarăm pe Balaur între noi şi-l traserăm într-un loc mai ferit, l-am aşezat pe o bancă şi l-am rugat să se trezească din beţie.

— II omor pe Lue! Strigă el; îşi schimonosi gura într-un rânjet cum nu mai văzusem vreodată.

— Să te ducem acasă? Întrebă John cu grijă.

— Nu merg acasă, fir-ar a' draculu'.

Brusc un zâmbet se lăbărţa pe faţa lui. Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o petardă şi-un chibrit.

— Nu aici, zise George şi vru să i-o ia. Balauru' îşi trase mâna. Îşi băgă petarda în gură, scapără un chibrit şi aprinse fitilul.

Începu să sfârâie, scânteia se furişă înăuntru în praful de puşcă. Balauru' închise ochii, fitilul arsese pe jumătate, Gunnar zise ceva, Ola se holba pur şi simplu, Gâscanu' se dădu în spate, Seb şi cu mine ne uitam unul la celălalt. Apoi Balauru' îşi ridică mâna greoaie să-şi scoată petarda din gură şi s-o arunce, ne ţineam răsuflarea, dar buzele lui stăteau strâns lipite în jurul hârtiei, vedeam foarte clar că pielea şi buzele îi erau întinse, lipite de hârtia roşie din jurul prafului de puşcă. Ochii îngroziţi ai Balaurului erau larg deschişi, nu trecu decât o secundă, nici măcar o secundă, de fapt, când explodă în mijlocul mutrei lui. Fu proiectat în spate de explozie, lipit de banca albă, cu o imensă gaură sângerândă sub nas, nu mai avea dinţi, nu mai avea buze, toată gura îi dispăruse şi el ne privea fix, parcă neînţelegând nimic, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji înspre craterul însângerat. Oamenii veneau în fugă spre noi, Gunnar vomă în spatele unui copac, Seb şi cu mine încercam să explicăm ce se-ntâmplase. Nu după multă vreme sosi şi ambulanţa şi Balauru' fu luat de lângă noi cu sirene şi girofaruri albastre.

Încet Urraparken se goli de oameni. Noi ramaserăm ultimii până la închiderea dughenelor, când toate trofeele fură luate de-acolo. Pe banca albă era sânge.

— Daţi-mi petardele, zise Gunnar brusc. Şi capsele şi pocnitorile.

Am făcut cum ne-a spus. I-am pus muniţia în mână, ştiind deja ce avea să facă. S-a dus la containerul de gunoaie şi una după alta dădu drumul petardelor. N-am protestat, pentru că Balauru' se afla acum sub lumina albă a lămpii operatorii, căs-când însângerat ochii la bisturiele sclipitoare.

Ne îndreptarăm spre parcul Frogner. Parcă nici n-ar mai fi fost şaptesprezece mai. Întunericul cădea ca o cuvertură peste cer, simţeam crenvurştii şi îngheţata şi cola ca o cloacă în stomac. Steagurile care atârnau de pe balcoane şi din ferestre parcă erau însângerate.

Când trecurăm pe lângă ştrandul Frogner, Ola zise:

— Mă căiesc pentru toate p-p-porcăriile ce i le-am zis B-b-ba-laurului.

Şi noi, şi era bine s-o auzim, eram chiar bucuroşi că Ola vorbea aşa.

— Voi fi bun cu el când se va-ntoarce la şcoală.

Parcă ne-am mai uşurat, ne eliberam de tot ce era rău în noi. Ola bătu o dată în tobă. Sigur c-o să se facă bine.

— Anu' ăsta am să sar de la zece metri, am zis.

— N-ai tu curaju' ăsta! Făcu Seb.

— Punem pariu?

— Pe-un pachet de douăzeci.

— O. K.

Nu mai era aproape nimeni pe-afară acum, nici măcar vreo bătrânică la plimbare cu pudelul, nimeni care să joace fotbal, cu bănci răsturnate pe post de poartă, nimeni care să se mozolească pe sub copaci, până şi homalăii plecaseră, nimeni nu mai răsufla greoi în spatele boscheţilor, era pustiu în

tufişurile de la Hundejordet. Doar morţii de cealaltă parte a gardului ne mai ţineau de urât. Numai vântul foşnea în medaliile lui Ringo.

— Ştiţi ce cred? Am zis încet. Cred că ăla care s-a înecat la Bygday era chiar Omul-grenadă.

Ceilalţi mă priviră miraţi.

— Crezi? Şopti Ola. Da' de ce?

— Dac-ar fi trăit, ar fi aruncat c-o grenadă în coloana de manifestanţi, am spus.

— Aşa cred şi eu, zise Seb.

În aceeaşi clipă explodară artificii pe cer. Ne-am uitat înfricoşaţi în sus. Dâre subţiri de sânge curgeau peste oraş. De undeva, de departe, se auzea muzică.

Într-o vineri, după o săptămână de hărnicie şi cuminţenie, am plecat în excursie cu clasa. Am luat tramvaiul de la Majorstua şi de acolo am hoinărit până la Vindem, peste câmpurile din spatele casei de nebuni de la Guastad. Nu eram numai noi, venise şi clasa paralelă, C-ul, cu Nina şi Guri în frunte. Era al naibii de mult de mers. Lue păli încă înainte de Şcoala de poliţie şi-şi trăgea răsuflarea de parc-ar fi fost o ştiucă de cincisprezece kilograme, şi tot mesteca nişte pastile mici. Venise şi Blekka, diriga fustelor, se îmbrăca întotdeauna în maro, azi avea nişte pantaloni până la genunchi şi semăna cu o încrucişare între Harald Gronningen şi celebra artistă Wenche Myhre. Mai era încă un prof cu noi, o stârpitură destul de tânără care se tot învârtea pe-acolo ca un câine printre picioare şi vorbea întruna, era profu de ştiinţe naturale, Holst. 64

Nici nu ne aşezarăm bine pe o pajişte verde, în pădure, că Lue şi începu cu pisălogeala, întâi ne numără de trei ori, dar nu lipsea nimeni, cu excepţia Balaurului, care se afla tot la spital, pentru că ceva nu era încă în regulă cu cerul gurii. Vocea lui Lue bubuia asemenea unui tunet sub cerul liber. Lângă el stăteau aliniaţi Blekka şi Holst.

— Şi-acum fiecare dintre voi va căuta o floare, o plantă pe care o va arăta profesorului de ştiinţe naturale Holst. Şi nimeni nu se depărtează. Aveţi la dispoziţie un sfert de oră.

Adunarea se ridică în picioare şi se împrăştie în toate părţile. Noi o luarăm pe drumul pe care venirăm, cât mai departe de Lue, şi când tipul se pierdu la orizont, ne-am aşezat în iarbă, scormonind în pământ.

— Ar fi trebuit să luăm o minge de fotbal, murmură Ringo.

Pe lângă noi trecu un gândac. L-am lăsat să treacă. Deasupra noastră zburătăceau nişte păsări uriaşe, cu gâtul lung, erau, desigur, gâşte în drum spre Sognsvann. Deodată Ringo se ridică în picioare privind cu atenţie.

— Ce clădire nostimă, acolo jos, zise el arătând în direcţia aceea Ne-am ridicat şi noi să privim într-acolo.

— E Gaustad, şopti George. Acolo locuiesc toţi ticniţii.

Am văzut un gard înalt de sârmă, clădirile erau vechi şi sinistre, aproape fără ferestre. Dintr-una din clădiri se înălţa un horn imens, ca un coş de fabrică.

— C-c-credeţi, se bâlbâi Ringo, c-c-credeţi că-i a-a-ard? Nu ieşea fum. Cerul era albastru şi limpede.

— E numa' bucătăria, zise John. Gândeşte-te la câtă mâncare se face acolo!

— Nebunii mănâncă grozav de mult, zise George.

Ne-am aşezat. Gândacul se urcase pe un pai înalt de care se ţinea bine în timp ce paiul se apleca spre pământ, era o pată mare chiar în vârful unui pai gălbui.

Ceva se mişcă în spatele unei tufe şi capul lui Lue apăru cu totul pe neaşteptate.

— Aţi şi găsit flori?

— Nu, am spus. Dar am prins un gândac imens.

— Noi vrem flori, strigă Lue. Daţi drumul imediat gândacului şi căutaţi flori!

Făcu stânga-mprejur şi dispăru precum o stafie printre copaci. Cercetarăm primprejur cu ochii aţintiţi în pământ. Nu erau flori în pădure, trebuia să ieşim în câmp. Şi brusc am rămas singur, ceilalţi erau lângă o tufa, departe în spatele meu. Dar nu mai eram singur, se auzi o creangă rupându-se. M-am întors şi am vă-zut-opeNina.

_ Ce floare-ai găsit? Întrebă ea.

_ Niciuna, am zis.

— Eu am găsit două.

Stătea acolo chiar în faţa mea, nu mai departe de un metru distanţă, îi puteam simţi răsuflarea. Avea o bluză largă şi îi puteam vedea părul blond la subraţ şi sânii, n-avea ea chiar cei mai mari sâni din şcoală, dar, cu toate astea, am înghiţit un nod mare, m-am uitat după ceilalţi, dar dispăruseră.

— Cum arăta individul pe care l-aţi găsit la Bygdoy, întrebă ea brusc.

— Habar n-am. Nu m-am prea uitat la el.

Pe câmp se petrecea ceva. Toţi fugeau într-acolo şi făcură un cerc mare uitându-se cu mare atenţie la ceva. Şi peste toate astea se auzi vocea piţigăiată a profului de naturale.

— Mergem să vedem şi noi, am zis repede.

— Pot să-ţi dau floarea asta, zise Nina şi-mi întinse mâna. I-am privit mâna. Era mică şi îngustă. Ţinea o floare.

— Al naibii de drăguţ din partea ta, am spus şi-am luat tulpina verde şi umedă, pe care erau patru petale roşii adunate într-o picătură mare.

— Mac, şopti Nina.

Fugirăm cât puturăm de repede spre pajişte. Holst stătea în mijlocul grupului şi ne arăta un şarpe încolăcit pe jos.

— Natura este cea care vă oferă cele mai importante cunoştinţe, predică el. Natura însăşi este cea mai bună carte din câte există.

Tăceam chitic, privind îngroziţi şarpele.

— La noi în Norvegia există doar un singur şarpe veninos, continuă Holst. Şi anume vipera. Şarpele de casă, dimpotrivă, nu-i periculos, iar şarpele

orb nici măcar nu este un şarpe, el ţine de familia şopârlelor. Şarpele din faţa noastră este un şarpe de casă şi, în concluzie, e cu totul inofensiv.

Privi triumfător înjur. Lue făcu un pas înainte, mai curajos acum, dar Blekka se ţinu la distanţă, pantalonii bufanţi îi fâlfâ-iau ca nişte steaguri.

— Am să v-arăt, se auzi aproape ca o melodie vocea lui Holst. Am să-l prind de coadă. Nu-i periculos, pentru că e un şarpe de casă. Şi chiar darc-ar fi o viperă, ceea ce sigur nu e cazul, n-ar fi periculos să-l ridici de coadă, pentru că o viperă nu-şi poate înălţa capul să muşte în aer. Cercul din jurul lui se lărgi în momentul în care Holst îşi suflecă mânecile.

— Seamănă c-o viperă, zise John, care stătea chiar în spatele meu.

— Da, am zis. Trebuie să fie viperă.

— E bine să prinzi o viperă de coadă? Întrebă John.

— Nu, i-am răspuns.

Holst se aplecă, ridică fulgerător şarpele şi, cu un zâmbet strălucitor, îl arătă tuturor. Atunci şarpele se răsuci în aer, îşi aruncă în sus capul şi-l muşcă de braţ. Toţi prinseră să ţipe. Holst urla, aruncă şarpele cât colo, iar cercul se destramă, o luară toţi la fugă care încotro. Şarpele dispăru într-un desiş înalt, Holst se prăbuşi la pământ, Lue rămase perplex, dând din mâini.

— Mor, horcăia Holst, alb ca varul. Mor.

L-am dus până la şoseaua de centură, am oprit o maşină care l-a transportat apoi la urgenţă. Profesorul de naturale Holst supravieţui.

Mai târziu Lue ne-a spus că prin test şi eroare reuşim să culegem cele mai importante cunoştinţe. Cert era că niciunul dintre noi nu va ţine vreodată un şarpe de coadă.

În drum spre casă, John se opri brusc, arătând spre mâna mea:

— Da ce ai acolo? Mă-ntrebă.

— O floare, nu vezi? Am zis.

— Şi ce faci cu ea? Întrebă George cu un rânjet.

— I-o duc mamei. E ziua ei de naştere.

— Dumnezeule! Exclamară ceilalţi.

Nina mergea chiar în faţa noastră. Nu-mi puteam desprinde privirile de pe spatele şi de pe gâtul ei înalt, subţire.

Am strâns cu grijă lacrima roşie.

Cineva începu să cânte:

E o gaură în gardul de la Gaustad, e o gaură în gardul de la Gaustad!

Văzuserăm moartea cu ochii la Bygd0y. Tot moarte era şi-acum, dar cu totul altfel: Examen. Sau poate că aşteptarea semăna cu moartea. Un fel de anticameră, albă şi tăcută. Aşa e, într-adevăr, aşteptarea este moarte, iar când ceea ce ai aşteptat vine, atunci deja totul s-a terminat, exact ca atunci când, temându-ne timp de cinci ani de vaccin, ideea injecţiei lua dimensiuni colosale pe măsura timpului care trecea, astfel încât, în cele din urmă, ne-am închipuit că vom fi înţepaţi cu o furcă în spate. Dar când, în sfârşit, am ajuns la cabinetul medical, în şir indian, cu torsul gol şi când o asistentă medicală ne-a frecţionat pe umăr cu un tampon de vată ud şi înţepătura făcută de medic n-a

durut nici un pic, atunci abia ne-am dezumflat, aproape dezamăgiţi, de parcă am fi fost luaţi drept nişte caraghioşi. Şi tot aşa era şi cu examenul, în clipa în care m-am aflat în sala însorită de clasă, cu lucrările de examen în faţă, mi s-a părut că totul trecuse deja, sau parcă ceva cu totul nou începuse. Liniştea te asurzea, nici măcar clopoţelul şcolii nu mai suna, până când veni momentul să ne luăm fiecare pacheţelul cu mâncare şi să deschidem larg ferestrele când, în sfârşit, vara ajungea la noi cu strigătele păsărilor, claxoanele bicicletelor şi cu o întreagă orchestră de miresme, în prima zi de examen aveam mate şi fizică, în a doua engleză şi, în ultima, compunere. Când, în sfârşit am terminat, în ultima zi, ne-am năpustit furtunos pe scări în jos şi ne-am dus în centru, la localul Studenten, fiecare cu cincisprezece coroane în buzunar şi salivând: am început cu shake de ciocolată şi-am continuat cu banana-split.

— Ce compunere aţi ales? Am întrebat mai târziu.

— O întâmplare interesantă din viaţa ta, răspunseră John, George şi Ringo în cor.

Bineînţeles că şi ei au ales titlul acesta, şi despre ce altceva am fi putut scrie cu toţii dacă nu despre tipul care s-a înecat la Huk. Am înghiţit banana şi l-am privit pe Ringo.

— Sper că n-ai scris c-ai aruncat mărcile maşinilor în mare?

— Ce, eşti n-n-nebun? Cum s-s-să fi scris aşa ceva?

Am încheiat cu suc de mere şi softice cu zahăr ars. După care am urcat greoi şi obosiţi spre Palatul regal, trecând pe lângă localul Pernille, unde era ticsit de tot felul de nebuni care ciocneau cu pahare de bere, doi poliţişti veniră spre noi, fetele fluierau şi le făceau cu mâna, iar ei se-nroşiră sub şepcile lor imense. Ce animaţie!

Apoi am dat nas în nas cu Gâscanu' pe Drammensveien. Venea cu maică-sa, era în ţinută de gală cu cravată şi blazer albastru, cu părul proaspăt tuns, ceafa îi semăna cu o tocilă, iar maică-sa 68 era fantastic de înaltă, încât se aplecă deasupra noastră şi ne vorbi lungind vocalele:

— Rămâneţi aici şi staţi puţin de vorbă, şi după aceea mă poţi ajunge din urmă.

O luă din nou în sus, îndreptându-se de spate, şi-şi continuă drumul coborând Glitnebakken.

— Un' te duci? Întrebă George.

— La Cofetăria lui Halvorsen, mormăi Gâscanu'.

— Cum a mers? Întrebă John.

— Olrait", răspunse Gâscanu' şi ochii-i fugiră în lături.

— Ce compunere ai ales?

— A treia, spuse încet.

— O întâmplare interesantă din viaţa ta? Rânji George. Acum Gâscanu' nu ne mai privea, trebuia s-o prindă pe maică-sa din urmă, dar parcă nici nu-i venea să plece.

— Am scris despre. Am scris despre tipul care s-a-necat la Bygdoy.

Nu auziserăm bine.

— Ai scris. Tu ai s-s-scris despre o întâmplare pe care n-n-noi am trăit-o? Se bâlbâi Ringo.

Gâscanu' încuviinţă repede din cap. Gulerul cămăşii îi tăia gâtul.

— Dar ce d-d-dracu', tu n-ai fost acolo! Strigă John. Să fiu al naibii, dar nu tu ai fost ăla care a trăit asta.

— Al naibii, doar nu poţi să minţi la examen! Şuieră Ringo. Gâscanu' îşi deschise buzele uscate şi îşi fixă privirea undeva deasupra parcului din jurul Palatului regal.

— Nu-i minciună, spuse el solemn. E creaţie.

John fu de părere că devenise prea obraznic, îl prinse de umăr şi îl înşuruba în asfaltul moale.

— Trebuie, la dracu', să-ţi intre bine-n cap că nu poţi scrie despre ceva ce nu ţi s-a-ntâmplat ţie însuţi! Sau ce-ţi închipui că noi despre ce-am scris?

Gâscanu' stătea încovoiat sub povara mâinii lui John.

— Toţi din clasă au scris despre asta, şopti el. Toţi! John îi dădu drumul şi ne privi lung.

— Au scris toţi din clasă despre ce s-a-ntâmplat la Bygd0y? Am întrebat stupefiat.

— Da, toţi, cu excepţia lui Balauru'.

Apoi Gâscanu' o luă la picior după maică-sa, iar noi ramaserăm acolo pe Drammensveien, simţindu-ne în fond traşi pe sfoară şi duşi de nas. Bine, dar cei care aveau să corecteze compunerile trebuiau să înţeleagă că noi am fost cei care-am fost acolo şi că ceilalţi au auzit povestea de la noi. Desigur. Ne liniştirăm şi plecarăm mai departe spre casă, ne luarăm slipurile şi prosoapele, ca să mergem la ştrandul Frogner.

— Ţi-aduci aminte de pariu? Zise George când eram lângă bazinul cu trambuline.

M-am întors. Turnul se profila în zare, mai înalt decât hornul de la casa de ţicniţi. După care mă trecură fiorii, eram o văpaie asemenea unui tipar electric.

— Da, am zis. Clar că-mi amintesc.

Eram singur, chiar în vârf, la zece metri înălţime. Puteam vedea întreg Oslo-ul. Aerul cald tremura la orizont. Am înaintat pe scândură. Eram sus, dar părea mai sus decât era în realitate, pentru că se vedea până la fundul apei. John, George şi Ringo se holbau la mine, şi nu numai ei, toţi ceilalţi de acolo de jos mă urmăreau şi ei, salvamarul suflă în fluier şi dădu oamenii la o parte, ca să am loc liber. M-a izbit un gând: cu toţii mă aşteaptă pe mine. Acum îmi era imposibil să mă mai răzgândesc. Eram prins în cursă. Nu mai aveam cale de întoarcere. Asta m-a liniştit. Mi-am tras răsuflarea, am simţit întâi ca o cădere în şinele meu, de sute de ori câte zece metri se perindară prin capul meu, apoi am închis ochii şi mi-am dat drumul, lovind imediat apa.

Am fost tras la mal. Sughiţam şi scuipam clor, dar altfel eram în formă, doar puţin roşu pe frunte şi cu o cărare proaspăt arată pe mijloc.

— Erai ca un vultur în aer! Spuse George şi-mi dădu pachetul cu ţigări pe care desigur că-l cumpărase înaintea evenimentului.

Când m-am întors acasă, mi-am scos capul, care mă durea, afară pe fereastră. Simţeam mirosul de mare dinspre Frognerkilen şi mi s-a părut că aud nişte zgomote stranii deasupra mea. Mi-am ridicat privirea, crezând c-am descoperit o nouă planetă, roşie, strălucitoare, cu trei cratere şi un munte negru. Era Jensenius.

— Bună, zise el.

— Bună, i-am răspuns.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Ce?

— Să-mi cumperi nişte bere.

M-am dus sus la el, care mă aştepta deja pregătit în uşă, arăta ca o balenă, ca o navă spaţială, trebuia să meargă pieziş ca să poată ieşi afară pe uşă.

— Cin'şpe beri export, şopti el şi-mi dădu un pumn de monezi. Am cumpărat berea în colţ, la Jacobsen, mă ştiau acolo, am achitat la casă tipului care semăna cu Clark Gabie, după care am transportat marfa până acasă, în Svolder. Jensenius mă aştepta pregătit şi mă lăsă să intru prin uşa întredeschisă. Luă plasa şi mărşălui în cameră. Acolo se prăbuşi într-un fotoliu mare de piele şi deschise prima sticlă. Bău jumătate din ea, îşi linse spuma din jurul buzelor, se întoarse încetişor spre mine, care rămăsesem în pragul odăii.

— Păstrează restul, zise el. Eşti un băiat cumsecade. Pereţii erau plini de fotografii, poate din tinereţea lui, când era cunoscut în lumea întreagă. Stăruia un miros cam greu în încăpere. Pe geamuri se vedea mucegai.

— Poţi să mă-nveţi să cânt? Am întrebat.

Jensenius mă privi îndelung, cu sticla lângă mutră, după care o puse jos şi-mi întinse mâna în timp ce un zâmbet larg îi brăzda faţa asemenea unui cuţit bont.

— Dacă te pot învăţa să cânţi? Ciripi el.

— Exact.

M-am apropiat de el.

— De ce vrei să-nveţi să cânţi, tinere prieten?

— Vreau să mă fac cântăreţ, am spus simplu.

Desfăcu cinci sticle de bere la rând şi mă dirija spre un scaun în care am rămas două ore ascultându-l povestind despre cântec şi frumuseţe.

— A cânta înseamnă să te deschizi, spuse el în cele din urmă. Să te deschizi şi în acelaşi timp să menţii controlul. Trebuie să păstrezi controlul. Dar nu te teme de vocea ta. Fiecare are în el o voce mare. Uite. Se lovi în piept, şi un val de praf se ridică din cămaşa lui ponosită. Dă-i drumul vocii! Strigă! Ţiui el.

Ultima zi de şcoală a fost ieşită din comun. Lue avea un costum închis, cu genunchii şi coatele lustruite. Părea bine dispus, aproape că radia. La-nceput am crezut că e nespus de fericit că o să scape de noi, dar mai târziu am

înţeles că era abătut şi încerca să ascundă asta cu gesturi exaltate şi zâmbete. Ne ţinu un discurs care n-a fost chiar atât de rău, după care Gâscanu' se duse la catedră şi-i înmâna un cadou destul de neastâmpărat, care făcea o gălăgie infernală. Lue desfăcu hârtia şi rămase, în cele din urmă, în mână cu un acvariu în care înota nebuneşte un peştişor auriu. Fu prea mult pentru Lue, care trebui să iasă pe coridor unde îşi trase răsuflarea gâfâind şi-şi suflă apoi nasul.

Ne-am cărat în sala de proiecţii, unde şedeau şi tremurau ceilalţi bostani, iar de-a lungul pereţilor mămicile făceau cu ochiul şi cu mâna, în rochiţe de vară, cu părul permanent şi cu trei metri de batiste la bătaie în poală. Maică-mea stătea chiar la uşă şi se uita în aşa fel la mine, încât am simţit o arsură pe spate, iar la două rânduri în faţa mea am văzut-o pe Nina, care se întoarse spre mine şi-mi arătă un şirag de dinţi albi. Eram sub foc încrucişat şi m-am chircit.

Nina se aplecă spre mine.

— Plonjezi în apă de la zece metri înălţime? Şopti ea.

— Cum adică? Eram roşu ca para focului.

— Te-am văzut.

Vocea directorului bubuia, spunând acelaşi lucru pe care ni-l spusese şi Lue în timp ce de pe margini se auzeau neamurile cum se smiorcăie şi-şi suflă nasul. Erau cuvinte care trebuia să ni le legăm de inimă, de acum începea realitatea crudă, pretenţiile creşteau de acum înainte, de acum înainte, Dumnezeule, altfel ne dorea o vară frumoasă, dacă nu cumva vom face o cădere psihică înainte de Sankthans. Apoi toată clasa fugi în viteză până sus în sala de cursuri, unde Lue ne împărţi diplomele de absolvire şi ne strânse mâna. Peştişorul auriu înota roată-roată şi se uita spre toţi care se apropiau. Am luat calificativul Foarte Bine la engleză şi Bine la mate, dar şi la norvegiană. John luă ca şi mine, doar că luă, în schimb, Foarte Bine la mate. George luă Bine la norvegiană, iar Ringo stătea şi înjura deasupra unui Suficient gras.

— Suficient, scuipă el. Am luat Suficient la compunere. Sări la Gâscanu', care stătea şi rânjea de unul singur.

— Cât ai luat la compunere?

— Foarte Bine, răspunse Gâscanu'.

Ringo semăna cu un semn de întrebare, era pe punctul să sară la Gâscanu'. Am reuşit să-l oprim.

— Nu-nţeleg nimic, bâlbâi Ringo. Nu-i c-c-corect.

Eram furioşi cu toţii şi ne-ntrebam dacă n-ar fi bine să sărim la Lue pentru ultima dată, dar l-am dat dracului şi urmarăm curentul 72 care se tara afară din clasă, văzându-l pe Lue pentru ultima dată, cu mâinile în jurul bolului de sticlă, având un aer cam nedumerit şi indecis, probabil că se-ntreba cum îl va balansa până acasă.

Mămicile aşteptau lângă Harelabben, aşa că ne strecurarăm afară în Holtegata, lăsând şcoala în urmă. Am sărbătorit evenimentul mâncând cu toţii nouăsprezece prăjituri la brutărie, a fost cel mai mare dezmăţ pe care l-am făcut de la moartea dentistului, cu trei ani în urmă.

— Am luat Suficient la religie, se plânse John.

— Eu la atelier, am zis.

Şi aşa ne-am comparat calificativele şi-am ajuns la concluzia că totuşi nu ne mersese chiar aşa de prost. Mai aveam încă un Suficient la caligrafie şi un Bine la purtare, ca şi George, de altfel.

Abia când am ajuns acasă la masa de prânz, am înţeles că toate astea aveau să însemne o cotitură. „De acum înainte" răsuna în urechile mele. Mama pusese masa în sufragerie, deşi era o zi obişnuită din săptămână, iar tata îmi strânse mâna, ca şi cum nu ne-am mai fi văzut niciodată până atunci.

— Felicitări, fiule, zise el. Să-ţi văd notele. Şi spală-te pe mâini. M-am dus la baie, şi când m-am întors, faţa tatei era destul de încordată şi palidă. Degetul arătător se rotea deasupra calificativului la purtare.

— Ce-nseamnă asta? Zise. „Bine" la purtare!

— Nu ştiu, am spus docil.

— Cum adică, să nu ştii?! Doar trebuie să ştii ce-ai făcut, băiete!

M-am gândit puţin. Se pare că nu ajungea să ai Bine la purtare!

— Pentru că am tot şuşotit cu Gunnar, am zis. Stă-n spatele meu.

— Aha. Înseamnă că şi el a luat Bine.

Pe neaşteptate, am devenit prost de cinstit.

— Nu, el a luat Foarte Bine.

Tata mă privi cu ochi mari, pe punctul să caşte şi gura mare când intră mama, care aducea mâncarea şi care, văzând notele, mă strânse în braţe. Mirosea a parfum şi a lămâie.

— Foarte Bine la engleză, la proba scrisă. E extraordinar!

Se uită la tata, tata dădu din cap şi un zâmbet imperceptibil parcă îi apăru în colţul gurii, după care lăsă o mână ţeapănă pe umărul meu, legănându-mă. Arunci am priceput că se pregătea ceva, că de acum înainte, de acum înainte.

La masă am avut păstrăv, la care mama şi tata au băut vin alb, cu chipurile radioase. Până şi eu am putut lua o înghiţitură din paharul verzui al mamei, mă furnică pe limbă, de parcă ar fi fost praf de suc, dar am înghiţit fără nici o grimasă. Şi nici nu-mi era foame după prăj iturile din oraş, stăteam şi mă gândeam la Lue şi la peştişorul de aur, la cum îl balansa pe stradă, mă fură gândul acesta destul de comic în timp ce-mi extrăgeam oasele de peşte dintre dinţi.

— Cine era fata? Întrebă mama pe neaşteptate.

— Fata? Am zis eu încercând să-mi dreg glasul.

— Cea care stătea în faţa ta în sala de proiecţie.

— În sala de proiecţie?

Cineva sună la uşă. Chiar la timp. Am sărit în picioare şi-am fugit să deschid. Era Gunnar.

— Au venit! Şuieră el gesticulând mereu. Au venit! M-am întors într-o clipită şi-am fugit înapoi în cameră.

— Au sosit! Am spus. Trebuie să plec! Tata nu-şi crezu urechilor.

— Da' cine-a venit?

— Rolling Stones.

Farfuriile erau pline de pieliţe şi oase de peşte, paharele pe jumătate pline, sub scaunul meu căzuse o felie de castravete, şerveţelele semănau cu nişte flori mototolite, de bulbuc, faţa de masă era pătată de mine.

— Poţi pleca, spuse tata zâmbind, în timp ce eu chiar o luam din loc; i-am remorcat pe Ola şi pe Seb şi-am ajuns, în sfârşit, în centru, la Gullfisken.

— Au aterizat la Fomebu acu' o oră, răsuflă din greu Gunnar. Mi-a zis frate-meu. S-au cazat la Viking.

— Credeam că vin abia mâine, zise Seb.

— Ca să nu fie prea mare vâlvă, ne explică Gunnar. Aproape nimeni nu ştie c-au venit acu', înţelegi?

Am coborât la Gara de est şi-am sprintat cu toate forţele până la Viking. Pe măsură ce ne apropiam, se auzeau strigăte, se scanda şi se tropăia. Nu eram noi primii. Eram ultimii. Sute de oameni erau deja acolo. Strigau şi se uitau fix în sus. Ne-am oprit şi noi şi-am început să privim în sus, dar nu vedeam nimic, doar cerul şi o groază de ferestre. 74

— La ora asta-s sigur în vană şi trag la şampanie, zise Seb.

— Cu o g-g-groază de f-f-fete!

Deodată se făcu linişte în jur, tăcere de moarte pentru o secundă, după care urletele izbucniră din nou, mai rău decât înainte şi toţi se holbau şi arătau în aceeaşi direcţie. La etajul opt apăruse o figură cu o claie de păr lung şi blond.

— E Brian! Strigă Gunnar în urechea mea.

Era Brian Jones. Am amuţit. Ceilalţi urlau. O fată, chiar în faţa mea, leşină pe trotuar, suspină şi se prăbuşi pe asfalt. Figura de la fereastră se făcu din nou nevăzută. Doi sticleţi îşi făcură dram prin mulţime şi o ridicară pe fată.

— E Mick, strigă unul. E Mick!

O nouă figură îşi făcu apariţia la fereastra de la etajul opt, era aproape imposibil de văzut, dar era clar că trebuia să fie Mick. Strigătele ajungeau la cer, m-am apucat şi eu să urlu, dar nu ieşea nici un sunet din gura mea.

— Acuma-s toţi acolo! Strigă Seb.

Cinci siluete la etajul opt la hotelul Viking. Brusc se trase draperia, ca într-o ultimă secvenţă a unui film. Strigătele persistară încă un timp, după care se stinseră în trupurile noastre.

— Sigur că trebuie să se-odihnească, zise Ola obiectiv. Pentru concertul de la Sjolyst.

— Clar, spuse Gunnar. Aş da nu ştiu cât pentru un bilet.

— Pussycats trebuie să-şi facă încălzirea, am zis.

— Tre' să se dea la o parte!

Deodată cineva apăru în spatele nostru. Era Balauru'. Era pentru prima oară că se apropia aşa de mult. Gunnar se uită în altă direcţie.

— H-h-hei, se bâlbâi Ola.

Balauru' nu mai putea rânji cu gura, în schimb rânjea cu ochii, îşi arătă mutra desfigurată fără nici o reţinere. Putea a bere.

— Ce se-ntâmplă aci, hî? Întrebă el, uimitor de clar.

— Cum, nu ştii? Zise Seb. Rolling Stones sunt cazaţi la Viking. Balauru' privi în jur. Cicatricea de pe faţă îi dădea un aer aproape neomenesc.

— Nu-s cazaţi la Viking, zise Balauru'.

— Hî?

— Nu-s cazaţi la Viking, repetă el şi un suflu cald de bere ne izbi în faţă.

— Ce vrei să zici? Aproape că-i strigă Gunnar. Ba-i sigur că-s cazaţi la Viking.

— Doar i-am v-v-văzut! Zise Ola.

— Manevre de inducere în eroare, fonfăni Balauru'. Ochii lui erau înguşti şi roşii. Sunt cazaţi cu totul şi cu totul altundeva.

— De unde ştii tu asta? Întrebă Gunnar puţin mai blând.

— Ştiu eu, zise Balauru'.

— Unde-s cazaţi? Am vrut eu să aflu. Zi tu, care le ştii pe toate.

— Nu pot zice. E secret.

Era deja prea mult pentru Gunnar.

— Secret! Ce, te-ai ţăcănit de tot la cap? Balauru' era de neclintit.

— Secretul meu şi-al lui Mick.

Ne holbam muţi la el, figura lui mutilată rămase impasibilă.

— Ne fraiereşti! Strigă Gunnar. Minţi de-ngheaţă apele. Balauru' îşi vârî mâna-n buzunar şi scoase un carneţel.

— Ia uitaţi-vă aici, zise aproape solemn.

Ne holbam la foaia de hârtie. Era un nume, Mick. Mick Jagger. Balaurului i-ar fi fost imposibil să imite scrisul acela. Avea Nesatisfăcător la caligrafie, n-ar fi reuşit în veci să facă asemenea g-uri impecabile.

Gunnar se-nverzi la mutră, iar buza inferioară îi căzu cu un etaj mai jos. Nu putu scoate nici un sunet.

— Acuma mă credeţi? Plusa Balauru' şi-şi băgă iar mână-n buzunar, de unde mai scoase ceva.

— L-am primit ca să-mi ţin fleanca. Ni-l flutură pe la nas, după care-l puse fulgerător în buzunar. Era un bilet la concertul de la Sjolyst.

— Minţi! Zise Gunnar pentru ultima oară.

— Credeţi ce poftiţi, spuse Balauru' încet, neplăcut de încet. Apoi se răsuci pe călcâie şi dispăru, Balauru', matahala care trebuia să repete a şaptea şi care a încercat să-i ia viaţa lui Lue şi care mult mai târziu avea să facă alte lucruri încă mult mai rele, Balauru' era mai şiret decât am fi crezut noi, Balauru' care se îndepărta cu spatele lui grozav de gras, cu căpăţâna imensă şi pantalonii mult prea scurţi.

— Ce ziceţi? Întrebă Seb după un timp.

— Ce dracu' să zicem? Am spus.

— Doar am văzut şi autograful şi biletul, insistă Gunnar. Doar am văzut cu propriii noştri ochi.

Ne ridicarăm privirile înspre etajul opt. Era distanţă mare până acolo.

— Poate că mima' se prefăceau că-s Rolling Stones, spuse Seb liniştit.

Dădurăm din umeri şi merserăm mai departe, traversarăm Karl Johan, unde viermuia de lume şi unde toate grădinile de vară erau ticsite până la refuz. Fetele erau îmbrăcate în fuste deschise la culoare, din materiale subţiri, asemenea unor aripi de fluture şi toţi râdeau, deşi nu era nimic de râs, şi cu toate acestea râdeau cu toţii, iar întunericul parcă începea să cearnă din cer, fulg cu fulg, şi mirosea a ţigări şi a liliac.

Am coborât până la Gara de vest, fără să zicem vreun cuvânt, hoinăream pur şi simplu spre Filipstad pe lângă Banan-Matthiessen şi când ajunserăm la Kongen, ne aşezarăm pe o bancă scrutând spre biserica Frogner. Bărcile cu pânze se apropiau de mal. Ţipi zdrenţăroşi treceau peste pod îndreptându-se spre Club-7.

— Plecăm mâine, maică-mea şi cu mine, zise Seb. Să ne-ntâl-nim cu taică-meu la Goteborg.

— Şi eu, oftă Ola. Plec la bunică-mea la Toten. Va fi un plictis de moarte.

Trenul trecu zgomotos, în spatele nostru târând sunetul după el spre vest şi dispăru în cele din urmă.

— Noi mergem la Arendai, zise Gunnar trist. Stig nu vine cu noi. Merge-ntr-o excursie la o cabană.

— Eu plec mâine, am zis. La Nesodden.

După care n-am mai spus nimic. Dar ne gândeam la acelaşi lucru, că nu era sigur dacă de la toamnă vom mai fi în aceeaşi clasă. N-am vorbit despre asta, dar ştiam că la asta ne gândeam cu toţii şi că, indiferent ce avea să se-ntâmple, nu ne vom trăda niciodată unul pe celălalt.

Întunericul era mai perceptibil acum. Vântul ne învăluia, cald şi blând.

Aşa a-nceput vara, întâi cu un strigăt şi apoi cu o prelungă linişte verde, care încet, încet, s-a făcut albastră.

SHE'SA WOMAN vara '65

Era cea mai friguroasă vară de după război. Zăceam în cameră la etaj şi ascultam discuri, citeam reviste vechi sau stăteam degeaba, ascultând doar coţofana ţipând isteric în copacul din faţă, după care îşi lua brusc zborul, ca un foarfece negru zburând prin ploaie.

Îmi amintesc de lucruri de felul acesta: de tenişii care s-au înverzit şi-au intrat la apă în iarba udă, de un melc care lăsa în urma lui pe trepte o dâră strălucitoare de secreţie, de forma ovală a agrişelor, dar şi de coaja lor scârboasă şi păroasă (care-mi amintea de ceva ce n-am făcut niciodată), de strugurei şi crampe în burtă, de buda de afară şi de o fotografie ştearsă a străbunicului care cumpărase Casa în 1920. Şi de liniştea aceea. Liniştea dinăuntrul ploii, de sub dună şi de sub piele, o nesfârşită linişte gestantă. Înainte să-şi ia concediu, taică-meu se ducea în fiecare dimineaţă cu vaporaşul până la Oslo şi se-ntorcea întotdeauna la cinci fix. În timpul acesta mama umbla de colo până colo într-o pereche de pantofi silenţioşi de casă, înfăşurată într-un şal imens, căci îi era mereu frig şi se plictisea şi ea ca şi mine.

Într-o asemenea zi, cu pereţi de ploaie care creşteau în faţa geamurilor, îi trăsni prin cap o nebunie.

— Mă plictisesc cumplit, spuse deodată, luându-se cu mâinile de cap. E-aşa de-ntuneric aici. N-am putea face ceva!

— Da' nu se-ntoarce tata-n curând? Am zis. Se ridică, plimbându-se neliniştită împrejur.

— Rămâne-n oraş până mâine, oftă ea şi privi ploaia de afară. Are şedinţă.

— Să jucăm cărţi, am propus eu pierit.

— Oh, nuî Urăsc cărţile de joc. Doar ştii.

Mă întrebam dacă să nu mă duc pe chei şi să arunc de câteva ori cu lanseta cea nouă.

Mama-mi ieşi în întâmpinare.

— Am găsit! Spuse ea tare. Ne deghizăm! Ne jucăm de-a balul mascat.

— Bal mascat? Am mormăit eu. Cu ce haine?

— Sunt o groază de haine vechi în dulapul din pod.

Ieşi din cameră şi lipsi o bună bucată de vreme. Aveam mai mult chef s-o-ntind, poate să mă duc s-adun frăguţe, erau cu siguranţă coapte deja, cu toată ploaia asta. Dar am rămas locului în timp ce mama se-ntoarse c-un braţ de haine.

— Uite! Radie ea de bucurie şi aruncă totul din braţe pe masa imensă din mijlocul camerei.

Hainele răspândeau un miros ciudat de găuri de molii, de praf şi de om mort, aşa cum îmi şi închipuiam. Era puţin cam sinistru. Mama cotrobăia prin grămadă şi punea la o parte ce-i plăcea, râzând tot timpul, nu mai răsese aşa toată vara. Am găsit o haină veche încheiată la doi nasturi şi-am agăţat-o de-un scaun.

Mama se dezbrăcă. Mă uitam îngrozit la ea şi m-am întors.

Mama râdea în spatele meu.

— Ce, te jenezi, Kim?

Mătasea scotea scântei. M-am întors brusc şi-am privit-o din nou. Mi-a întâlnit privirea în semiobscuritatea camerei, în ochii ei era o imensă teamă şi afecţiune, pielea de pe braţe i se înfiora, stătea aşa dezbrăcată, într-o tăcere îndelungată, ştia, desigur, că acum mă pierduse puţin.

Apoi făcu parada modei prin cameră într-o rochie strâmtă şi dreaptă, neagră precum cărbunele, care-i ajungea până la glezne, în jurul frunţii îşi legase o bentiţă neagră, iar în păr îşi înfipsese o imensă pană galbenă, îşi ţuguia buzele date cu roşu-aprins. Eu stăteam cu picioarele răşchirate, îmbrăcat în haina veche din pânză de în a străbunicului, semănând mai mult cu un grădinar sau cu un matroz. Mama îmi recită poezii şi roluri pe care le exersase demult, înainte să-l întâlnească pe tata, dar care nu i-au folosit niciodată. M-am gândit că între râsul şi plânsul ei nu era decât un pas, că deşi era veselă şi făcea o groază de lucruri ciudate, era o reprezentaţie însingurată, însingurată şi plină de panică.

Am aplaudat cât am putut de tare.

În noaptea aceea am avut un vis urât. Se făcea că eram cufundat într-o beznă adâncă, era mai întuneric chiar decât mi-aş fi închipuit vreodată. Când am dat cu mâna, am dat de ceva tare, chiar în apropiere. Loveam şi iar loveam, simţind cum începusem sa sângerez când am auzit ceva în afara beznei, la început erau doar voci, joase, murmure, fără cuvinte precise, urmate de muzică. Mă luptam cu bezna, ţipând din toate puterile, dar rară nici un folos. Apoi am auzit un sunet chiar în momentul când începeam să mă scufund: un zgomot de ţărână care curge peste scânduri, de trei ori.

A doua zi ştiam că sosise momentul. Seara, când tata s-a întors din oraş, mi-am luat slipul şi m-am dus pe plajă. Cerul era acoperit şi vântul puternic bătea înspre fiord, împingând apa din calea sa în valuri albe şi agitate. M-am schimbat şi m-am urcat pe trambulină, am ezitat brusc înainte să mă arunc în mare. Apa mă încorseta în răceala sa cenuşie. Curentul şi valurile m-au tras cu forţa în larg, trebuia să-mi folosesc toate puterile ca să mă opun. O clipă am intrat în panică, vroiam să strig după ajutor, dar oricum nu m-ar fi auzit nimeni. Apoi mi-am recâştigat controlul, am înotat de-a curmezişul curentului şi m-am tras spre mal.

Îngheţasem ca un câine când am ieşit afară, vântul se-nvâr-tejea în jurul corpului meu în timp ce mergeam tremurând pe stâncă. M-am oprit într-un loc unde vântul şi valurile erau chiar în faţa mea. Mi-am tras răsuflarea de câteva ori, mi-am umplut pieptul şi-am început să urlu. Am urlat până ce m-au podidit lacrimile, dar aproape că nu auzeam nimic eu însumi, pentru că vântul avea plămâni mult mai puternici decât mine. Ceva în interiorul meu parcă se mai relaxase, mă cuprinsese o furie, ţipam şi ţipam, urlam şi, între timp, mai şi cântam, îmi veneau parcă în minte nişte cuvinte, cântam iar şi iar, iară o melodie anume.

Nu te gândi la urmări, îndepărtează-te călare pe valuri. Nu te gândi la urmări, Îndepărtează-te călare pe valuri.

Nu peste mult eram făcut praf. M-am prăbuşit obosit şi fericit pe bolovanii uzi. Mă golisem de orice sunet, îl urlasem, îl izgonisem pe tot afară din mine, pentru prima oară, şi acum strigătul meu, cântecul meu se îndrepta în spaţiul cosmic, ca un sputaik pe orbită înjurai Pământului.

Într-o bună zi se va întoarce. 80

M-am îmbrăcat şi, ţeapăn de frig cum eram, m-am dus spre casă. Pe terasa din faţa casei, mă aştepta neliniştit tata, cu o figură cam răvăşită.

— Pe unde-ai umblat? Strigă.

— Am făcut o baie, am zis.

— Ştii doar că n-ai voie să faci singur baie în mare! N-am avut chef să mai răspund.

Mama ieşi afară din casă, mă privi neîncrezător, mi se păruse cam distantă în ziua aceea.

— Acum ai să răceşti, Kim, spuse simplu.

Şi aşa a şi fost. Am zăcut şase zile cu febră la pat, aiuram uşor, în timp ce coţofana cârâia în copacul de afară.

Şi când m-am sculat din pat, epuizat şi flămând, în cea de-a şaptea zi, soarele ardea ca focul şi vara sosise cu adevărat.

Stăteam pe terasă şi luam micul dejun când apăru şi unchiul Hubert. Şi nu era singur. Era însoţit de-o fată.

Ei bine. Mama şi tata nu erau nici în car, nici în căruţă. Iar eu eram în teleguţă. Mă treceau fiorii, în stomac. Nou-veniţii urcau gâfâind spre Casă, transpiraţi şi încălziţi după drumul făcut de la debarcader. Buna dispoziţie era pe punctul să se destrame.

Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată.

Ea mă salută prima.

— Bună. Eu sunt Henny, zise şi-mi luă mâna.

După care mâinile făcură o rundă întreagă, mama spuse ceva cum că trebuia să mai aducă ceşti ca să servească puţin ceai sau cafea, dar unchiul Hubert strigă că vrea bere, după care el şi Henny dispărură în dormitorul de sub scară.

Maică-mea şi taică-meu rămaseră uitându-se unul la altul.

— E plăcut să primeşti vizite, zise mama. Iar fata asta pare foarte dulce.

Tata se aşeză fără să răspundă şi găsi un ziar pe care să-l răsfoiască. Mama aduse bere din pivniţă.

Iar eu am dus scaunele pliante pe iarbă.

Am numărat 123 de bărci cu pânză pe fiord şi şaisprezece pescăruşi care zburau deasupra capului meu, iar furnicile erau deosebit de harnice în sâmbăta aceea, erau 468 de furnici numai în jurul încălţărilor mele şi toate cărau ace de brad. Rododendronul avea 29 de flori, dar 8 dintre ele erau pe cale să se ofilească.

A fost o zi ciudată.

Ceilalţi beau bere. Eu am primit un suc. Ce nebunie, să-l vezi pe tata bând bere direct din sticlă. Henny privea în sus la cer cu ochii mari, închişi. Unchiul Hubert stătea tolănit într-un scaun pliant, iar pălăria de soare îi căzuse pe nas. Mama stătea cu spatele la soare, umerii îi erau roşii.

Henny spuse:

— Am adus o mulţime de creveţi!

— Şi vin alb, adăugă Hubert. Am pus sticlele în frigider.

— Cât timp aveţi de gând să staţi? Întrebă brusc tata. Mama se uită chiorâş la el.

— Plecăm mâine, dragă frăţioare. Nu te teme.

— Nu asta am vrut să spun, râse el încercând să se eschiveze.

— E-n regulă, frăţioare.

Feţe prăjite în soare. Sticle goale de bere. Nu-l mai văzusem niciodată pe unchiul Hubert atât de liniştit, stătea acolo culcat ca o pernă la soare şi, din când în când, mai scotea câte un sunet, doar sunete de vreme bună, gângurit şi suspine fericite. Toate nodurile fuseseră dezlegate, îmi închipuiam că toate

sforile din capul lui erau acum netede şi fine asemenea unor fire de mătase frumos înşirate.

Tata zise:

— Cred că va fi furtună diseară. E zăpuşeală.

— Cu siguranţă, suspină Hubert. Transpiraţia îi curgea pe faţă. Peste tot, la orizont, se adunau nori.

— Am chef să fac o baie, zise Henny pe neaşteptate.

— N-am chef, se auzi din adâncul scaunului lui Hubert. Ia-l pe Kim cu tine.

Ea mă privi. Privirea aceea care m-a ars ca soarele.

— Vrei?

Plaja era pustie acum. Rămăseseră doar hârtii, sticle goale, coji de portocale. Şi-o minge roşie de plajă. Vântul o suflă înspre stânci. M-am aruncat în mare, m-am dat la fund. Ce şuvoi înjurai ochilor mei, un colţ de stâncă proeminent, o meduză îmi alunecă de-a lungul coapsei. M-am întors la suprafaţă. Linia subţire a orizontului, între cer şi mare, era inundată de soare.

Henny stătea în picioare şi se balansa printre alge. Bikini. Alb şi mult mai îngust decât un pai. Avea un bronz arămiu şi strălucitor pe tot corpul. Parai îi era legat într-un nod blond la ceafă. Se băgă în apă cu un strigăt.

Norii veneau de undeva de jos, împresurându-ne. 82

Henny era lângă mine.

— Să-notăm în larg, zise şi se îndepărtă de mine cu mişcări lungi şi molcome.

M-am luat după ea ca o barcă cu vâsle şi mă întrebam ce fel de conversaţie se putea face, aşa, în apă, sau dacă, pur şi simplu, se obişnuia să faci conversaţie în apă; dar pe uscat, despre ce să vorbim când vom fi pe uscat?

— Stai aici toată vara, Kim? Mă-ntrebă.

— Da, am spus eu.

Eram cel puţin pe la mijlocul fiordului. Vântul se înteţea. Valuri mici şi agitate îmi izbeau figura. Deasupra noastră se întuneca tot mai tare. Formaţiuni de nori negri se adunau. Era mai rece în aer decât în apă.

— N-ar trebui să ne-ntoarcem? Am spus eu încet. Henny se opri brusc, mă privi şi râse.

— Am uitat de mine, zise. Sigur că ne-ntoarcem acum.

Am înotat înapoi. O groază de întrebări îmi stăteau pe limbă, dar n-am reuşit să rostesc niciuna, gura îmi era încleştată. Aş fi dorit s-o întreb despre Hubert, dacă erau, dacă erau cu adevărat amanţi, dacă aveau să se căsătorească, dacă, şi dacă da, de ce, pentru că ea era cu mult mai tânără decât el, şi despre ce se petrecea în căpăţâna lui Hubert, despre nodurile din mintea lui şi despre Henny, despre tot.

Ne apropiam de uscat.

Am întrebat:

— Îţi place Beatles?

— Sunt drăguţi, răspunse ea.

Mă scufundam. „Drăguţi”. Apa sărată îmi ieşea cu buburuze din nas. M-am uitat spre ea. Profilul ei tăia valurile asemenea aripioarei unui rechin.

— Cine-ţi place cel mai mult? M-am bâlbâit eu.

— Îmi plac mulţi. Miles Davis, Charlie Parker, Lester Young. Şi John Coltrane.

Cine erau ăştia? Mă aflam pe un teren nesigur. Mă împotmolisem singur, braţele mi se veştejeau, bărbia mi se scufundă în apă.

— Aha, am zis. Dar şi Bob Dylan e bun! Am adăugat.

— Grozav. Şi Woody Guthri. De la el a-nvăţat Bob Dylan. Eram un tâmpit, un gunoi. Am scrâşnit din dinţi încercând să ţin pasul.

Ne-am târât pe uscat şi-am rugit s-aduc prosoapele. Soarele dispăruse. Henny se făcu covrig.

— Uf, ce frig e, se cutremură ea.

În aceeaşi clipă începu să şi plouă. Henny se ridică.

— Să intrăm în baracă, am strigat.

Ea pornise deja într-acolo, ploaia bătea cu lovituri de ciocan parcă, eram la adăpost în baraca dărăpănată în care nu prea mirosea bine din cauza budei de-alături, unde pe pereţi era plin de cuvinte şi desene care nu figurau chiar în bibliografia şcolară.

Henny se sprijini de uşă cu răsuflarea tăiată.

— N-o să ţină prea mult!

— Nu, am spus eu sperând ca ploaia să dureze tot restul verii.

— Nu sta cu slipul ud pe tine, continuă ea. Te îmbolnăveşti.

Îşi scoase bikiniul şi rămase goală în faţa mea. N-a durat decât o secundă până ce şi-a pus blugii şi cămaşa. Totul se prăbuşea în mine, până în călcâie, stăteam acolo şi mă zgâiam la ea care râdea desfăcându-şi părul şi apoi scuturându-1 ca să se aşeze la loc. Cu multă trudă am reuşit să-mi dau jos slipul şi să pun hainele pe mine, totul zvâcnea în mine, pielea îmi era prea strâmtă, era cu un număr mai mic decât corpul, sângele-mi pulsa în vine, iar ploaia bătea în acoperiş.

— Treci în ciclul doi de la toamnă? Mă întrebă Henny.

— Da, am reuşit să rostesc.

Acum era rândul meu. Trebuia să zic ceva. Am zis ceva:

— Tu cu ce te ocupi?

— Desenez. La aceeaşi revistă ca şi unchiul tău.

— Aha.

— Dar asta numa' acum, ca să câştig bani. Voi studia la Academia de arte plastice de la anu'.

— Vrei să te faci artistă! Am izbucnit eu. Henny râse.

— Voi desena, zise.

Răpăiala de pe acoperiş slăbea în intensitate. Ori era ploaia care se oprea, ori eu eram acela care dispăream. Henny deschise uşa şi decise:

— Acuma se-opreşte, zise. Mergem acasă?

Tata avea dreptate cu prognozele lui meteo, în timp ce stăteam şi curăţăm creveţi, camera se lumină brusc de un fulger imens şi, în aceeaşi clipă, auzirăm o bubuitură drăcească. Fugirăm pe terasă şi văzurăm ceva cu totul straniu sub catargul steagului. Pe jos ardea ceva. Unchiul Hubert fu de părere că era un meteorit care căzuse, maică-mea crezu că erau marţieni, iar taică-meu nu era nici el prea brav. Henny mă ţinea strâns de braţ. După un timp, focul se stinse, asemenea unei ţigări imense. Ne-am luat pelerinele şi am urcat în grup până acolo.

Fulgerul despicase un bolovan în două. Şi nu era orice fel de bolovan, să fi avut cam o sută de kilograme. Iar tata ne povesti că bunicul îl cărase de pe chei cu propriile sale mâini. Fusese un pariu pe care bunicul îl câştigase.

Acum fulgerul sfărâmase bolovanul, de parcă ar fi fost numai un ou. Am coborât înapoi, în grabă, şi ne-am considerat fericiţi că nu Casa a fost cea lovită de fulger. Dar nu mai era curent. Am aprins o groază de lumânări şi-am făcut focul în cămin, stăteam înfricoşaţi şi ascultam tunetele, calculând secundele şi frecvenţa pentru a afla unde fulgera. Furtuna se-ndrepta spre vest. Cei care spuneau ceva, vorbeau încet, de parcă aerul din jur era exploziv. Hubert îşi pierdu un timp controlul asupra pleoapei stângi şi trebui să se retragă în bucătărie să se liniştească. Henny stătea pe canapea cu picioarele adunate sub ea. Mama strângea masa, iar tata stătea în dreptul uşii de la terasă şi privea afară.

— Mergem s-ascultăm nişte discuri! Zise Henny brusc, atât de tare, încât cu toţii se cutremurară. Se ridică şi-mi întinse mâna.

Am ascultat discurile mele zgâriate. Henny stătea liniştită şi asculta sau se gândea la cu totul altceva, cu siguranţă că asta făcea, răsfoi puţin într-o revistă Beatles pe care o luasem cu mine, „Meet the Beatles", cu imagini cu Beatles la Paris, îmi spuse că avea chef să meargă acolo, la Paris, că acolo se-ntâmplau lucrurile importante. Oslo era aşa de plictisitor. Zâmbi. Eu schimbam discurile. Bătrânul Cliff. Henny râse, îmi mărturisi că pe vremuri fusese îndrăgostită de Cliff. Lucky Lips. Summer Holiday. Aprinse o ţigară şi-mi dădu să trag un fum. Filtrul avea gust de carne crudă, iar ploaia cădea de-a curmezişul pe lângă fereastră.

Curentul electric veni pe neaşteptate, feţele noastre erau palide şi strălucitoare. Acul zgâria în gol placa. Bateriile pick-up-ului erau pe punctul să moară. Am suflat în flacăra lumânării, m-am uitat la ea şi-am văzut-o la fel cum o văd şi azi, ca pe un negativ pe filmul ochilor, surprinsă de blitzul nopţii albe de vară.

Henny şi Hubert se-ntoarseră la Oslo, iar zilele se scurgeau, identice, una după cealaltă, de parcă ar fi fost, mereu, aceeaşi nesfârşită zi; totuşi, o singură zi a fost cu totul altfel. Concediul tatei se terminase şi tata se duse, ca de obicei, la serviciu. Mama luă autobuzul şi plecă şi ea imediat după el, ca să vândă bilete de tombolă la spitalul din Sunna.

Şi iată-mă pe mine, cu douăzeci de coroane în buzunar şi cu o zi nesfârşită şi strălucitoare numai şi numai pentru mine.

Am luat vaporul până-n oraş.

Puteam să-mi încerc norocul. Am fugit pe lângă Gara de vest şi Rusel0kka şi-am sunat la Ola şi Seb. Nimeni acasă. Am mers la Gunnar. Acelaşi rezultat şi-acolo. Magazinul lui ta-ică-său era închis. Pe un afiş, în vitrină, era scris cu litere de tipar: Concediu de odihnă până în 7/8.

Ce sentiment ciudat de gol. Totul era parcă altfel. Mergeam pe Drammensveien, spre Skillebekk, nu era nimeni pe-afară, dar nici înăuntru, un miros nou şi necunoscut pusese stăpânire pe zonă, aducea puţin cu mirosul din apartamentul nostru când ne întorceam acasă din vacanţă, în august. Dulceag, scârbos, aducea a ceva mort, părăsit şi trebuia să folosim din nou încăperile, să le însufleţim, să le umplem de voci, să le luăm din nou în stăpânire. Strada mea nu mai era cea dinainte. Stăteam acolo, singur cuc, nici ţipenie de om, geamuri pustii, doar un vânt ce mă mătura şi-mi sufla nisip în ochi.

Am coborât în centru. Acolo erau totuşi oameni. Şi îngheţată. Am stat o jumătate de oră la coadă la Studenten şi mi-am luat un milkshake de căpşuni. Vocile din jur vorbeau în limbi străine. Am şters-o repede afară.

Nu-mi rămăsese decât să hoinăresc. Să mă zgâiesc pe la magazinele cu discuri, dar niciunul din nume nu semăna cu cele pe care Henny le amintise. Am traversat strada, era mult mai bine pe-acolo pe sub umbra copacilor. Asfaltul dogorea. O femeie bătrână hrănea un grup de porumbei. Un tip care mergea în faţa mea tropăia grozav, iar porumbeii îşi luară zgomotos zborul, zburătăciră în jurul doamnei şi dispărură deasupra statuii lui Wergeland.

Apoi a dispărut şi ea de pe bancă. Tipul din faţa mea s-a întors, a dat din umeri şi şi-a continuat hoinăreala.

Dar nu asta era cel mai ciudat lucru.

În faţa clădirii Parlamentului erau adunaţi destul de mulţi oameni care se uitau la un tablou expus într-un afişier de sticlă. Tabloul lunii, am citit eu pe etichetă. M-am gândit la Henny. Poate că era făcut chiar de ea. Mi-am croit drum printre oameni, dar nu era făcut de ea, în mod sigur. Figura un nume ciudat, pe care aproape că nu-l puteam citi. Şi era un tablou tâmpit. Nu mai văzusem aşa ceva înainte, în mijloc se afla o păpuşă, care era aproape distrusă, de par-ar fi fost topită deasupra unui foc. Era o groază de roşu, dar nu aşa ca în picturile obişnuite, ci părea sânge, sângele gros care se coagulează pe o rană imensă. Iar culoarea roşie se prelingea pe un steag, steagul american. In spatele imaginii, da, pentru că arăta de parcă ar fi fost în spaţiu – nu ca în peisajele banale pe care mama şi tata le aveau atârnate pe pereţi – în spatele imaginii, scria: VIET NAM. Am citit titlul, era cel mai lung titlu pe care-l citisem vreodată. Un raport din Vietnam. Copil spălaţi în apă cu napalm. Arsuri negre le apar pe piele şi mor.

Arde sub apă. Despre asta vorbise Stig. Masters ofWar. Soarele mă ardea în ceafă. Simţeam că ameţesc. Păpuşa striga după mine exact ca fetiţa care ieşea dintre ruine, vedeam sângele curgând în faţa mea, soarele cocea, sângele se coagula în forme groteşti.

Atunci se-ntâmplă ceva. Am auzit un urlet, o mână mă apucă de umăr şi mă împinse într-o parte. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, în faţa tabloului, un bărbat de vârsta tatei, în costum, cu geantă diplomat şi tot dichisul, deschise geanta, scoase o secure, o secure, şi se năpusti asupra afişierului, geamul se făcu ţăndări şi, dintr-o lovitură, sfărâmă păpuşa şi sfâşie pânza, în clipa aceea se petrecu ceva şi mai straniu. Cei care stăteau şi priveau, au început să aplaude. Nu-1 opriră, îl aplaudau. M-am luat de cap, simţeam nevoia să urlu, m-am retras speriat. Şi, când în cele din urmă nimici întregul montaj, apărură doi curcani care îl luară cu ei.

Am coborât pe chei şi-am aşteptat vaporul. Era ceva ce nu-nţelegeam. Ceva se năruise. Ceva se distrusese. Mi-era frică.

N-am povestit nimic mamei şi tatei. Dar bărbatul cu securea venea adesea noaptea şi omora copii, omora copii mici.

La radio ascultam ştiri despre bombardamente, ofensive, înfrângeri şi victorii. Mă simţeam ciudat de absent şi de înstrăinat când stăteam aşa pe terasă şi luam cina, cu brânză dulce de capră şi pâine integrală.

Iar soarele apunea. Luna august venea cu o adiere de toamnă. Ce răbufnire! Era ca şi cum aş fi devenit mult prea mare în pro-pria-mi piele.

În ultima zi, mama mi-a spus că crescusem foarte mult în timpul verii, cel puţin trei centimetri.

HELP toamna '65

— Viori, mormăi Gunnar. Viori?

Moggaparken, cu o seară înaintea începerii şcolii. Stăteam aplecaţi deasupra ghidoanelor şi ne uitam la LP-ul pe care Seb îl cumpărase în Suedia. La început am crezut că scrie eple. Apoi am văzut corect. Help.

— E String quartet, mă corectă Seb.

— Vrei să spui viori?

— Exact. Extraordinar.

Ardeam de nerăbdare să-1 ascultăm, îl aşteptam pe Ola care trebuia să fi sosit de o jumătate de oră. Ne-am aprins nişte ţigări acre, un stol de păsări zbură deasupra capetelor noastre spre alte zări.

— Ce-o fi cu Ola! Zise Gunnar nerăbdător.

Am mai aşteptat o vreme, dar nu mai aveam răbdare, aşa că ne-am urcat pe biciclete îndreptându-ne spre Observatoriegata. Deschise maică-sa. Bronzată şi sprintenă, dar cu două riduri în colţul gurii, care îi trăgeau buzele în jos.

— Ola a avut un accident, spuse liniştită. Am înţepenit cu toţii, accident?

— E-n camera lui. Intraţi la el.

Ola stătea la fereastră, îşi fracturase ambele mâini care erau în ghips, mult deasupra cotului, şi atârnau în două fese. Făcea tot felul de grimase pentru că-1 mânca grozav pe sub ghips şi n-avea cum naiba să se scarpine.

— M-am ciocnit cu un t-t-tractor la Toten, şopti el deprimat. Am mers pe bicicletă la vale în mâini.

Gunnar îşi limpezi glasul, vocea i se sparse şi încercă din nou.

— Cum. Cum faci când haleşti? Ochii lui Ola erau înguşti şi şterşi.

— Maică-mea îmi dă-n gură, zise el încet.

Ne-am uitat unul la altul, dar ne-am întors imediat în altă direcţie, căci mutrele noastre serioase erau pe punctul să se descompună, iar Ola nu era pregătit încă să râdă.

Seb îşi drese glasul, şi-l drese mult prea îndelung.

— Da' cum faci. Când mergi la budă?

Obrajii lui Gunnar se umflară ca două pânze. Seb îşi privea ţintă mâinile şi brusc căscă o gură imensă, dar îşi înghiţi hohotul de râs imediat, nu se auzi decât un chiţcăit slab, rămânând aşa cu o despicătură goală chiar în mijlocul mutrei şi destul de roşu de lafrunte-njos.

— Şi vă mai consideraţi p-p-prietenii mei! Zise Ola răguşit.

— Da' cum faci?

Ola îşi aţinti privirea în pământ.

— M-m-maică-mea, spuse nefericit, şi liniştea se aşternu îndelung deasupra camerei.

Seb îşi făcea de lucru cu portbagajul bicicletei. Noi ceilalţi priveam în pământ. Seb îşi regăsi vocea.

— Avem ceva pentru tine, zise el. Sper că ai baterii la pick-up. Seb scoase discul şi Ola îşi trase răsuflarea cu un şuierat.

Şi aşa am ascultat Help tot restul serii, în timp ce întunericul cădea din ceruri asemenea unei perdele gri, iar vara parcă murea în noi. Toamna tocmai începuse şi, pentru prima dată, ne plăceau viorile.

Înainte de plecare ne-am semnat cu toţii pe ghips: John, George, Paul.

Am nimerit la aceeaşi şcoală, la Vestheim, dar în clase diferite. Ne-am furişat pe lângă liceenii care stăteau în faţa porţii dinspre Skoweien, întrebându-ne când avea să urmeze „botezul”. Oricum, nu părea că se va întâmpla chiar azi. Nici măcar n-au catadicsit să-şi aplece privirile spre noi. De-a lungul gardului de plasă de sârmă dinspre Oscarsgate ne aşteptau mai multe feţe palide, într-un grup erau Guri şi Nina, iar genunchii Ninei erau ma-ronii-închis. Nu m-a observat.

Apoi a sunat de intrare. Ne-am dat mâna şi ne-am despărţit, eu am plecat cu Gunnar, iar Seb cu Ola. Încet curtea şcolii s-a golit, de parcă uşile întunecate şi largi ar fi fost nişte aspiratoare gigantice.

Gunnar şi cu mine am reuşit să ne facem, cu greu, drum până la locurile din spate, în rândul din mijloc. Era mai lat ca niciodată în umeri şi mă puteam ascunde perfect după el de privirea profesorilor. Gâscanu' stătea chiar în faţă, cu părul lins şi haine proaspăt călcate. Fetele, căci erau şi fete în clasă, stăteau în rândul dinspre geam, mari şi intangibile, iar când razele soarelui le atingeau, părul lor părea vată de zahăr în jurul feţelor palide şi blânde.

Uşa se deschise şi în clasă intră dirigintele, Iversen, poreclit Cartofu'. Avea o bucată de pământ în apropierea casei tip din cartierul Tâsen şi era o stârpitură în halat, dar cu mâini mari şi păroase, iar vocea lui parcă venea de undeva din străfunduri şi răsuna ca a unei fiare.

Când făcu apelul, ne măsurarăm fiecare din priviri, unii erau cunoscuţi, iar alţii, care veneau de la alte şcoli din oraş, îşi şopteau numele cu privirile aţintite înspre bancă, de parcă ar fi destăinuit o grozăvie cu totul periculoasă.

Apoi s-au înfăţişat ceilalţi profi, părea o adunare cu totul şi cu totul normală, nimeni n-avea cocoaşă şi nici picior de lemn, cu toţii aveau nasul la locul lui, în mijlocul mutrei, şi urechile fiecare de câte o parte a căpăţânii. Profesoara de germană se numea Hammer, o damă mică şi durdulie, din gura căreia ieşeau o groază de cuvinte pătrate. Ne cântă şi nişte lieduri, predicând germana fără nici o pauză, îmi mai amintesc de proful de gimnastică, Skinke, chiar aşa se numea, Skinke, un par înalt cu o căpăţână îngustă, frezată şi ochelari groşi şi, pe deasupra, şi câştigător a trei campionate naţionale de mers. Se rostogoli în clasă pentru o clipă şi, cu un glas piţigăiat, ne anunţă că băieţii trebuie să vină în echipament în ziua următoare, după care ieşi din clasă cu mersul său sportiv, cu şoldurile rotindu-i-se asemenea unei bucşe proaspăt unse. În cele din urmă, apăru şi directorul. De el îmi aduc bine aminte, Dumnezeule, semăna puţin cu Hitler sau cu Arnulf 0verland, avea acelaşi gen de mustaţă, dreaptă, sub nas, şi mai era şi râr âit, gâdilându-ţi urechile. Unu' cocoşat din banca de lângă uşă făcu alergie la toate „r”-urile lui şi izbucni într-o rafală de strănuturi. Ce mai spectacol!

Aşa se încheie prima zi de şcoală, prima zi de şcoală din ciclul doi. Ne-am vârât noile manuale în ghiozdanele noi şi-am luat-o la picior. Seb şi Ola ne aşteptau la cişmea. Nimeriseră în clasă cu Nina şi Guri.

În timp ce stăteam acolo şi ne băteam joc de profi, se apropie de noi o gaşcă pe care n-o ştiam.

Ola avu un spasm muscular sub ghips.

— Acu' ne şi b-b-botează, se bâlbâi el. O să ne boteze în pisoar.

— Nu merg la ora de sport, şopti Seb.

Se opriră în faţa noastră, îşi dădeau aere, cu cravate la gât, gumă de mestecat şi cu câte un pachet de ţigări în buzunarul de la cămaşă.

— Ai jumulit vreo gagică sau ce? Spuse unu' făcând semn spre Ola.

Ola se făcu roşu ca para focului şi bretonul i se zbârli.

— Sau poate te-ai masturbat prea mult? Spuse un altul şi rânji strâmb.

Noi tăceam. Ceilalţi care mai erau în curtea şcolii se apropiară.

— Ce faci, mititelule, când tre' să te căci? Vine cumva ma-ică-ta să te şteargă?

În clipa aceea Gunnar îşi dădu jos rucsacul. Era un subiect de care numai noi şi nu alţii aveau dreptul să facă băşcălie, îşi plantă calm rucsacul pe jos şi se opri la trei centimetri de mocofan, uitându-i-se ţintă în albul ochiului:

— Repetă.

Tipul îngăimă ceva, deveni brusc nesigur, iar nodul de la cravată începu să-i tremure.

— Repetă, zise Gunnar. Fălcile-i trosniră.

— Repetă, zise Gunnar pentru a treia oară şi se mai apropie doi centimetri. Tipul clacă. Se retrase şi încercă să facă o remarcă în treacăt, care însă căzu ca nuca-n perete. Gunnar îi privi ţintă până dispărură.

— Mitocanii, scrâşni el printre dinţi.

Am râs în sinea mea, un râs zdravăn şi sinistru, îl iubeam pe Gunnar şi îmi venea să-l îmbrăţişez.

Am ieşit din curtea şcolii şi când am ajuns la trepte, apăru un tip scund, care trecu pe lângă noi, de parcă s-ar fi furişat pe lângă gard, palid şi subţirel, într-o pereche de pantaloni largi şi gri şi într-un hanorac cu fermoar, deşi era destul de cald afară. Mergea cu capul în pământ şi o luă la fugă în sus pe stradă, ca şi când s-ar fi temut de ceva. Era în clasă cu Gunnar şi cu mine. Observasem că atunci când şi-a spus numele au fost câteva rânjete în clasă.

Nu-mi aminteam cum îl chema.

Numele lui era Fred Hansen.

Am coborât încet spre Filipstad şi-am poposit pe podul care trece peste Strandpromenaden, holbându-ne la maşinile care vuiau dedesubt.

— Când credeţi că ne botează? Întrebă Ola.

— Habar n-am, zise Gunnar. Poate că aşteaptă până la iarnă.

— Aş prefera să mă arunce-n zăpadă decât să înot în pişat, mormăi Seb.

— Nu cred că pun eu mâna vreodată pe individu' ăla, oftă Gunnar şi trimise o flegmă peste parapet.

— Taică-meu zice c-ar fi fost mai bine să-nvăţăm spaniola decât germana. Toţi marinarii vorbesc spaniola. Şi-n America de Sud.

Ola se aşeză pe rucsac.

— Cum. Cum credeţi c-o să meargă cu toba? Credeţi că mai pot bate din nou la tobă?

— Prostii, zise Seb. Şi, mă rog frumos, de ce nu?

— Mă gândeam că mi-am pierdut forţa din braţe.

— Şi Charlie Watts şi-a rupt braţul odată când patina, zise Gunnar brusc.

— Şi-a rupt Charlie Watts braţul?! Şopti Ola îndreptându-şi spatele.

Gunnar dădu din cap.

— Lapatinaj? Întrebă Seb.

— Da. A căzut şi şi-a sucit braţul sub el. Gunnar era roşu şi extenuat.

— Doar nu se patinează în Anglia? Gunnar se uită ţintă la mine. Sempotmolise.

— Cum să nu, am zis. Londra are o echipă de hochei pe gheaţă a' naibii de bună.

— Spune-mi, s-a făcut b-b-bine din nou?

— Doar nu eşti surd, triumfă Gunnar.

— Bine, da' el şi-a rupt o singură mână!

Gunnar era din nou pe teren minat, mă privi, dar acum n-avea decât să se descurce singur.

— Mai bine să le rupi pe amândouă deodată, adăugă repede, cu mutra îmbujorată. C-apoi ţi-e mai uşor să ţii ritmul.

Ola se linişti cu asta. Tăcurăm un timp. Soarele se ascunse după un nor, fiordul se întunecă, iar ţigara mai făcu o tură, era un Kent umed, pe care Seb îl şutise de la maică-sa.

— Voi învăţa anu' ăsta, spuse el. Să fiu al naibii de nu! 92

— Şi eu, spuse Gunnar.

— Şi eu, am zis la rândul meu.

— Tre' s-o şterg, se auzi vocea lui Ola. Trăsăturile feţei îi erau încordate şi păşea nelinişti t.

— Nu vreţi să mergem la Banan-Matthiessen? Propuse Seb.

— Tre' să mă car, repetă Ola şi plecă. Ne uitam toţi trei după el.

— Tre' să mă p-p-piş, zise Ola.

— Da' nu poţi să. Începu Gunnar, apoi tăcu. Ne-am uitat unul la celălalt.

— Mergem, zise Gunnar.

Şi aşa o luarăm la picior, cu soarele în spate şi rucsacurile agăţate de umăr.

A doua zi am făcut educaţie fizică în sală. Afară ploua cu găleata. Stăteam în vestiarul puţind a transpiraţie. Skinke ne privea de sus în timp ce-şi etala muşchii lui de taur. Deodată tună cu o voce neobişnuit de puternică:

— Nu uitaţi. La educaţie fizică se poate rămâne corigent. Aţi auzit? Puteţi rămâne corigenţi!

Alergam în şir în sala de sport. Skinke ne dirija în tot felul de formaţii şi când, în sfârşit, obţinu formaţia dorită, tună din nou cu glasul său ascuţit.

— Şi încă un lucru trebuie să vă fie foarte clar. Încălzirea! Încălzirea este baza tuturor prestaţiilor, încălzirea este însuşi reversul medaliei.

Se opri brusc, se luă de cap, iar în spatele ochelarilor se vedeau ochii lui măriţi asemenea unor planete ieşite din orbite. Ne-am uitat unii la alţii, am dat din umeri, iar careva îşi lipi degetul arătător de tâmplă şi scoase limba de-un cot.

— Şi acum alergăm, strigă.

Alergam în cerc cu Skinke în mijloc, de parcă eram o roată, iar el o osie neunsă, în sfârşit, ne ordonă să ne oprim şi ne comandă să ne apropiem de peretele cu spaliere, unde am rămas atârnaţi câtva timp. Apoi trase cea mai mare capră în mijlocul sălii, aranja o saltea şi o trambulină alături şi, arătând înspre noi, zise:

— Acum vom încerca saltomortale!

Rumoare printre acrobaţi. Skinke veni spre noi, îşi puse deoparte ochelarii şi îşi întinse picioarele.

— Acum am să v-arăt eu! Urmăriţi-mă.

Picioarele o luară la fugă, loviră trambulina, el făcu un salt elegant deasupra caprei şi ateriza uşor pe saltea. După care se întoarse la fel de rapid şi zise cu un zâmbet larg:

— Aşa trebuie să faceţi, băieţi! Acum e rândul vostru.

Se formă un fel de rând. Cu toţii se înghesuiau la coadă. Nu mai era mult şi urma să sune de ieşire. Deodată m-am trezit chiar primul în şir. Am tras aer în piept şi-am alergat cât mă ţineau picioarele. Uitasem cu totul unde mă aflam, parcă fugeam într-un vis îmbâcsit, am aterizat pe trambulină cu un zgomot grozav, m-am aruncat asupra animalului maroniu, m-am răsucit în aer cu toată forţa, m-am catapultat în aer asemenea unui astronaut şi, imediat după aceea sau poate că exact în acel moment, iată-mă stând în picioare pe saltea, cu Skinke strigându-mi în ureche:

— Bravo! Bravo, băiete! Cum te cheamă?

— Kim, am şoptit.

— Bravo. A fost bine, Kim.

Venea rândul lui Gunnar. Alergă în salturi lungi, se răsuci deasupra caprei, dar nu prinse destul aer sub picioare şi îl trase şi pe Skinke cu el în cădere. Au rămas întinşi pe saltea, căutându-şi suflul.

— Mai ai de lucru cu înălţimea! Strigă Skinke. Cu înălţimea! Altfel a fost bine.

Au urmat toţi ceilalţi, unul după altul, toţi cei pe care i-am uitat şi care m-au uitat.

Frode încovoiat de spate şi grăsan a aterizat de-a curmezişul chiar în mijlocul caprei, cu un strigăt urât. Ottar a reuşit să sară, dar parcă s-a dat bătut în timpul saltului, căzând pe capră. Rune, care era rârâit pentru că era de la Riis, a reuşit să aterizeze pe spate chiar pe capră şi s-a rostogolit pe podea. Apoi totul s-a oprit. Nu mai alerga nimeni spre capră. Era rândul lui Fred Hansen.

— Hai, vino! Bubui Skinke.

Fred Hansen nu venea. Stătea departe asemenea unui ţâr în pantalonii imenşi. Era mereu îmbrăcat în haine prea mari pentru el, probabil că avea o matahală de frate de la care moştenea toată îmbrăcămintea. Acum era chiar primul la rând şi lumina ca un far.

— Bagă viteză! Strigă Skinke.

Fred Hansen stătea cu mâinile de-a lungul corpului, cu spatele încovoiat şi picioarele în formă de x, cu genunchii izbindu-se unul de celălalt.

— N-o să-i iasă, şopti Gunnar. Tipu' e mort de frică.

Paşii uşori loveau pardoseala. Fred Hansen venea spre noi cu o expresie rigidă şi cu mâinile în formă de triunghi asemenea unei păpuşi de lemn.

— Bine, e bine, strigă Skinke.

Fred Hansen se năspusti asupra caprei de pe care se prăvăli imediat. Păru, pentru o secundă, un pescăruş flămând plonjând deasupra unui banc de heringi, aşa cum atârnase în aer înainte de a ateriza, lângă saltea, cu o bubuitură grozavă.

Imediat după aceea se făcu tăcere. Fred Hansen rămase culcat, fără să se mişte, cu ochii lipiţi. Era mai mic ca oricând şi mai alb ca niciodată, părea supranatural, aşa cum zăcea acolo, un înger căzut, într-o pereche de pantaloni scurţi mult prea mari pentru el. Skinke stătea în genunchi lângă el, îşi foia

mâinile, căuta pulsul fără să-l găsească, privea spre noi care stăteam aplecaţi în cerc deasupra lor.

— Cum îl cheamă? Şopti Skinke.

— Fred, zise careva.

Skinke îi presa inima lui Fred cu palmele sale, îi dădu pleoapele la o parte, dar Fred avea privirea albă şi străvezie.

— Fred, spuse Skinke cu grijă. Fred, mă auzi? Nici un sunet.

— A murit, mormăi o voce.

Atunci Skinke începu să urle, striga în timp ce zgâlţâia corpul lipsit de viaţă.

— Fred! Frred! Fred!

Nu folosea la nimic. Skinke îşi croi drum printre noi, ducân-du-se după un doctor. Atunci, deodată, Fred Hansen zâmbi, buzele lui schiţară un zâmbet pe chipul acela slab şi palid, apoi se ridică, probabil că aşa trebuie să fi arătat Isus când s-a trezit în cea de-a treia zi, şi începu să meargă de parcă ar fi fost imponderabil.

Skinke se opri în uşa deschisă, căscă ochii, uitându-se aproape înfricoşat la Fred care se îndrepta spre Skinke cu paşi mari şi legănaţi, în aceeaşi clipă sună de ieşire, sună de parcă ar fi bătut clopotele în sala de gimnastică, dând un aer sinistru şi solemn momentului.

În vestiar Fred Hansen începu să vomite şi fu dus acasă cu taxiul. Avea comoţie cerebrală. Lipsi zece zile de la şcoală şi când reveni, părea chiar mai mic decât înainte în hainele care stăteau pe el asemenea unui cort. Nu spunea nimic, stătea doar lângă perete privind în gol, absent.

Ola şi Seb aşteptau lângă cişmea. Era pauza mare, ploaia se oprise. Braţele lui Ola erau pline de iscălituri şi saluturi şi tot felul de desene, căci toate fetele din şcoală îşi lăsaseră inscripţiile pe ghipsul lui. Poate că nici nu era chiar aşa de rău să-ţi rupi mâinile. Ola s-a mai dezgheţat, scăpa de temele scrise şi nu era niciodată ascultat. De fapt, se şi îngrozea că peste o lună va trebui să meargă la medic să-şi scoată ghipsul.

— Aţi făcut educaţie fizică? Strigă în timp ce ne apropiam.

— Îhî.

Le-am povestit despre Fred Hansen. Ar fi putut să-şi frângă gâtul. Ce baftă să supravieţuiască.

— Profu' de sport e n-n-nebun rău, zise Ola. Credeam c-o să fiu liber şi, când colo, a trebuit să fac ş-ş-şaptezeci de genoflexiuni.

— Zi, avem timp de-o împletitură? Întrebă Seb.

Ne scotocirăm prin buzunare. Aceeaşi mizerie de fiecare dată. Eu eram întotdeauna ăla cu cei mai puţini gologani, aveam doar o monedă de 25 de 0re de pe o sticlă pe care o vândusem cu o zi înainte. Gunnar câştiga bani în magazinul de coloniale. Lui Seb îi trimitea întotdeauna bani taică-său. Ola şi cu mine o duceam cel mai rău. Dar acum, după ce şi-a rupt braţele, i-au dublat banii de buzunar şi credea că nu-i va scădea venitul nici după ce se va face bine. Şi nu va mai catadicsi să care nici măcar o găleată de gunoi. Iar eu

primeam zece coroane pe săptămână, care de abia îmi ajungeau pentru revista „Pop” şi un film.

Am dat drumul monedei de 25 de 0re, iar Seb începu să numere.

— Ne-ajunge de-o împletitură şi-o cola. Şi-o caramea pentru Kim, rânji el.

În spatele nostru se petrecu ceva chiar la poarta dinspre Skoweien. Se auzeau strigăte dintr-acolo, iar oamenii se adunară într-un ciorchine uriaş.

— O încăierare! Zise Gunnar.

Am luat-o la picior. Nu era nici o încăierare. Erau nişte liceeni care fluturau steagul american şi mai aveau un steag de culoare galbenă cu dungi roşii. Strigau: Bombardaţi Hanoiul. Bombardaţi Hanoiul.

— Hanoi e capitala Vietnamului de Nord, şopti Gunnar. Frate-meu mi-a povestit că America a debarcat 200 000 de soldaţi în Vietnam.

Strigătele erau din ce în ce mai puternice, oamenii băteau din picioare şi din palme. M-am gândit la napalm, că napalmul arde sub apă. Mă gândeam la tabloul de astă-vară. Mă gândeam la bărbatul cu securea.

— Zdrobiţi comunismul! Zdrobiţi comunismul! Omorâţi-i pe comunişti!

Mirosea a sânge acolo. Credeau ce spuneau. Vroiau să ucidă. Mirosea a sânge, a sânge şi a after-shave.

— S-o ştergem, zise Seb. Sună imediat de intrare.

Am trecut pe lângă grup şi-am coborât în fugă Skoweien până la brutărie. Dar ne era cu totul imposibil să ajungem. Toată lumea fugea să vadă ce se întâmplă acolo sus la poartă şi ne bară calea. A trebuit să ne facem cu mare greutate loc, aproape să ne batem cu cei care vroiau să ne întoarcă din drumul nostru.

Nu-mi folosea la nimic carnetul de cecuri cu 400 de coroane dacă nu puteam să scot banii decât la majorat. După trei seri grele, m-am hotărât şi-am pus mâna pe o cutie imensă de carton de la magazinul alimentar Jacobsen, am legat-o de portbagajul bicicletei şi m-am dus la florăria din Drammensveien din apropierea Ambasadei ruse.

Cine ştie, poate aveau nevoie de un băiat de prăvălie să livreze flori?

— Înţeleg, zise proprietăreasa, o femeie subţire şi mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie înflorată.

Aşa am ajuns şi băiat de florărie, colindam pe bicicletă tot oraşul cu o cutie plină de pachete şi pentru fiecare pachet livrat primeam o coroană. Câştigam aproximativ 20 de coroane pe săptămână, iar doamna Eng mă servea cu ceai şi mă îndopa cu biscuiţi. N-am suflat o vorbă celorlalţi. Le-am zis doar că am început să-mi fac lecţiile după şcoală şi-am mai minţit că administratorul se îmbolnăvise, că n-avea aer şi era internat la Rikshospital, la reanimare, şi că, prin urmare, trebuia să spăl eu scările şi să mătur trotuarul. Preferam ca Gunnar şi Seb şi Ola să nu mă vadă pe străzi cu o cutie plină cu buchete. In nici un caz.

Aşa că după şcoală o ştergeam direct acasă şi făceam pe băiatul de florărie care livra trandafiri şi lalele şi garoafe în tot Oslo.

Lr slujba „olrait”, pentru că toţi se bucurau de venirea mea, ba mai mult, primeam şi câte-un bacşiş. O dată o damă puţind a ţigară şi a bere' îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte în miezul zilei, îmi dădu cinci coroane şi mă întrebă dacă nu vreau să intru şisă'beauunsuc.

Dar n-am vrut.

Sigur, puţin am regretat.

Într-o zi ploioasă de vineri, când vântul bătea dinspre nord, în pauza mare, Seb şi Ola veniră ţopăind de bucurie în baraca în care Gunnar şi cu mine stăteam şi toceam lecţia de geografie. Păreau destul de surescitaţi, amândoi mă priveau şiret, iar Ola îşi dădu drumul:

— Nina are numele tău scris pe m-m-mână, zise el. Ce spusese Ola?

— Ce-ai zis? Am întrebat cu voce slabă.

— Nina are numele tău scris pe m-m-mână, repetă el ţopăind.

— Pe m-m-mână?

— Pe m-m-mână, nu-nţelegi? Rânji Seb. Şi-mi arătă dosul palmei. Uite-aici. Cu tuş gros şi roşu.

— Aha, am spus, încercând să citesc lecţia la geografie, dar literele erau neastâmpărate şi-mi fugeau din faţa ochilor. Dacă mi s-ar fi cerut să găsesc Africa pe hartă, n-aş fi fost în stare s-o fac.

În ziua aceea am luat-o spre casă pe scurtătură, mi-am zvârlit rucsacul şi-am zburat la florărie. Acolo am băut ceai cu biscuiţi, iar ceaiul avea alt gust decât cel de-acasă, avea şi alt miros, de ţări străine şi de basm, o mie şi una de nopţi, de China. Doamna Eng înmuie biscuitele uscat în ceaiul dulce şi plescăi uşor. Apoi fuma o ţigară lungă cu ţigaret, un ţigaret negru şi strălucitor.

— Se pare că n-ai nimic de făcut azi, zise ea.

Am numărat bancnotele pe care le-am adunat şi i le-am dat. Erau 28 în total, oricum, o săptămână bună.

Ea scoase trei bancnote de zece dintr-un buzunar al fustei, deci cu două coroane mai mult.

— Asta pentru că eşti atât de rapid şi silitor, spuse ea şi-mi puse mâna pe cap. Am privit banii. Era o sumă grozavă. Ce multe puteam cumpăra!

Doamna Eng începu să strângă nişte hârtii de ziar şi cozi de flori. Am rămas aşa, şezând. Picura din hainele mele ude. 98

Doamna Eng udă ghivecele şi tăie frunzele uscate. Era umed ca într-o junglă în camera mică din spate.

— Ce, mai eşti aici? Spuse ea, cu spatele întors la mine. M-am gândit la Nina, la floarea pe care mi-o dăduse atunci.

— Ce floare mai e şi macul? Am întrebat.

— E o floare rară aici în Norvegia, spuse doamna Eng şi se întoarse spre mine. Şi periculoasă. Mulţi maci sunt otrăvitori. Zâmbi straniu. Otrăvitori şi frumoşi.

— Cred c-am s-o invit la cinematograf, se auzi glasul meu.

— Foarte bine, zise doamna Eng şi intră din nou în jungla sa.

A doua zi m-am sculat în zori, nu prea dormisem noaptea aceea, eram treaz ca lumina zilei şi obosit. La început m-am întrebat dacă n-ar fi bine să rămân acasă şi să nu merg la şcoală, să mă prefac că tuşesc şi că sunt răcit şi să-mi vâr capul sub lampă. Da de unde. Ceilalţi şi-ar fi bătut joc de mine. Ce mai, acum ori niciodată. M-am strecurat pe hol şi-am luat ziarul „Aftenposten" ca să citesc programul cinematografelor. Erau multe filme la care m-aş fi dus. Păpuşile cu Gina Lollobrigida, îndrăgostiţii, în ghearele sălbăticiei cu Ann-Margret. Sau poate Cum să ai succes la femei. Dar n-ar fi mers. Aş fi fost oprit înainte să-mi scot mâna din buzunar. Mâna. Stomacul mi se strânse ca un sac vechi de sport. Poate că Seb şi Ola au văzut cruciş. Poate că nu era decât un semn ca să nu uite ceva, poate vroia să-şi cumpere ceva. Sau poate era numele unei formaţii. Kinks. Fir-ar al dracului, dacă mă prosteau, trebuia să văd cu propriii mei ochi. Să văd numele meu pe mâna ei. Dar dacă s-a spălat? Ce prost sunt, sigur că s-a spălat pe mâini! Am continuat cu programul cinematografelor. Donald în vestul sălbatic. Parcă nu mai eram pe pământ. Mary Poppins rula la Colosseum. Doar nu eram idiot. Dar ce rula la Frogner? Zorba Grecul. Zorba, mi-am zis, aproape că te gâdila. Film pentru adulţi, dar paznicul de la Frogner era miop. Dacă mi-aş face breton şi-aş sta pe vârfuri. Zorba. Suna bine.

— Întârzii! Zise mama în spatele meu. E trecut de şapte jumătate!

Dar am ajuns la timp. Aveam oră suplimentară de norvegiană. Cartofii' era zglobiu ca un mânz şi citea din Nordlands Trompet, povestind despre Petter Dass, în timp ce noi sforăiam pe bănci.

În pauze stăteam de unul singur la pândă. Dar Nina nu era de văzut, începusem parcă să mă simt uşurat. Poate era bolnavă şi n-a venit la şcoală. Dar în ultima pauză am zărit-o, era acolo, lângă cişmea. M-am dus spre ea, simţeam un gol în mine, iar pantofii mei cântăreau mai multe sute de kilograme. M-am aplecat deasupra jetului de apă privind-o cu coada ochiului stâng. Am văzut cum îmi aruncă pe ascuns o privire, observând, la rându-i, că şi eu mă uitam pe furiş la ea. Am reuşit să mă ud pe toată mutra. Numele meu era scris pe toată mâna ei. Cu litere roşii.

Ultima oră trecu mai greu ca oricând. Aveam religie cu Steiner, căruia îi trebui trei sferturi de oră să ne explice de ce s-a supărat Isus pe tufa care nu făcea fructe, deşi era în miez de iarnă. Şi, în cele din urmă, vru să ne facă să cântăm, cântecele acelea cumplite din care nu-nţelegeam o iotă. Isuse, uniunea ta dulce s-o gustăm. Dar chiar atunci sună de ieşire şi mă năpustii pe trepte în jos, îndrăzneţ şi bogat.

Am dat cu ochii de Nina pe Colbjarnsensgate. Mergea spre casă. Locuia pe Tidemandsgate. Am urmărit-o cinci blocuri, dar nu mai eram tot atât de grozav ca-nainte, eram pe punctul să mă dau bătut şi să mă ascund într-un gang. Deodată se-ntoarse, ca şi cum ar fi ştiut că eram acolo şi rămase ca o stană de piatră aşteptând.

— Bună, zise ea când am ajuns-o din urmă şi apoi îşi continuă drumul.

I-am căutat mâna cu privirea. Era în buzunar. Poate că totuşi nu văzusem bine. Ar fi fost mai bine să cobor pe Lavenskioldsgate, dar picioarele vroiau cu totul altceva. Am însoţit-o, trecând pe lângă fântâna arteziană, apropiindu-ne de casa în care locuia.

— Da' tu nu locuieşti la Skillebekk? Spuse Nina.

— Ba da.

Mă privi zâmbind.

— Unde te duci acum?

M-a prins. Să las totul baltă şi să plec.

— La unchiu'meu, am spus repede. Locuieşte la Marienlyst. Tidemandsgate. Clepsidra mea se terminase. Ne-am oprit la colţ.

— E groaznic de frig, am zis.

— Îmi place iama mai mult decât toamna, spuse Nina.

— Şi voi îl aveţi pe Sfântu' la religie?

— Da.

— Vrei să vii cu mine la film diseară?

— Da.

Ne-am dat întâlnire la ora şase şi jumătate în faţa fântânii, îmi amorţiseră picioarele. Eram pe punctul să fac stânga-mprejur şi să o întind spre casă când Nina mă opri şi spuse cu un aer serios:

— Nu locuia unchiu-tău la Marienlyst?

— Ba da, ba da, am zis eu, îndreptându-mă înspre direcţia corectă, cu ceafa arzându-mi ca para focului.

Nina râse şi-mi făcu cu mâna, cu mâna pe care o ţinuse în buzunar şi literele roşii străluceau, luându-mi ochii.

Doi inşi care dansează împreună pe o plajă. Ce nebunie. Nina mergea alături de mine şi nu spunea nimic, se făcea întuneric după şapte, asfaltul ud unduia sub felinarele străzii. Mai aveam ciocolată Japp în buzunar, dar nu mai vroia, era a patra. Doamne, ce uşurat eram, am intrat la adulţi şi nici măcar n-a fost nevoie să mint.

Eram din nou la fântână. Apa ţâşnea în sus chiar în spatele nostru, o coloană strălucitoare care cădea mereu şi mereu, dar care totuşi rămânea în picioare. Ne-am aşezat pe marginea fântânii, destul de aproape unul de celălalt şi priveam în aer.

— Mi-e milă de el, spuse Nina serioasă.

— Milă? De cine?

— De bătrân.

— Cum aşa?

— El era cel mai nefericit.

Zorba, se auzi în mine. Dacă am fi fost pe o plajă imensă cu marea rostogolindu-se înspre noi şi cu muzica la maximum, învăluindu-ne din toate părţile, şi noi dansând, dansând goi! Dumnezeule, gândurile mele zburau. Henny îmi veni brusc în minte şi mă cuprinse ameţeala. Cu siguranţă că Henny ar fi dansat aşa, puteam să jur.

Mâna Ninei era aproape de mine. Am înghiţit în sec şi-am spus:

— Nu vrei un măr?

— Măr?

— Da.

— Ai şi mere la tine?

— Nu, dar pot s-aduc unul din grădina lui Tobiassen.

— Tobiassen?

Mă ridicasem deja.

— Acolo pe colţ, am arătat cu degetul.

— Acum?

— Nu durează!

Am fugit până la Bondebakken. Nu era nimeni la orizont, aşa că m-am căţărat peste gard şi m-am târât spre pomi. Imensa casă de lemn era luminată la două ferestre. Auzeam apa ţâşnind din fântână şi vedeam umbra Ninei, care stătea pe margine. Dar al naibii de sus mai atârnau merele în anul ăsta. Nu ajungeam nici la cele mai de jos. Trebuia să mă caţăr. M-am căţărat pe un trunchi şi m-am prins de o creangă groasă pe care m-am înălţat. Vroiam şi mai sus, sigur că cele mai bune mere atârnau cel mai sus. M-am răsucit prin frunziş, făcându-mi drum înainte către cel mai minunat măr, un măr imens şi verde, pe care l-am şters de haină, băgându-l apoi în buzunar. Atunci am auzit voci. Am tăcut chitic. Nu era bine să ai de-a face cu Tobiassen. Un tip de pe stradă zicea că trăgea cu o puşcă cu aer comprimat. Dar vocile nu veneau dinspre casă, veneau dinspre gard. Era cineva care se strecura prin iarbă. Afară pe trotuar rămase altcineva de şase, cu mâinile încrucişate pe piept şi făcând paşi mici pe loc.

— B-b-bagă viteză, îl auzii pe Ola şoptind.

— Tacă-ţi gura, mormăi Gunnar din iarbă.

Seb se ţâra alături de el, ducând o pungă imensă. Nu mă gândeam la nimic, acţionam pur şi simplu. Am aruncat un măr înspre casă. Ateriza pe nişte crengi. Se făcu tăcere jos în iarbă.

— Ai auzit? Mormăi Gunnar. Stăteau pe vine, nu se mişcau din loc.

Am mai aruncat un măr, acum mult mai aproape.

— Iarăşi.

— O fi vreun şobolan de apă, zise Seb. Sau poate un arici, începură să se mişte din nou. Atunci mi-am făcut mâinile pâlnie în faţa gurii şi-am strigat în noapte.

— Nici un măr pentru hoţi. Nici un măr pentru hoţi.

În iarbă începu agitaţia. Se ridicară, strigară unul la altul şi săriră gardul dispărând în jos pe Gyldenlervesgate.

Am aşteptat o vreme, după care am coborât cu atenţie şi-am fugit la Nina.

— Da' ce mult a durat! Spuse ea puţin supărată. 102

— A trebuit să-l găsesc pe cel mai frumos, i-am explicat, dându-i mărul verde enorm.

Îşi înfipse dinţii, se auzi un cranţ, iar sucul i se prelinse pe bărbie. Răsufla greu, ţinea mărul cu amândouă mâinile şi plescăia, mâncându-1 cu lăcomie. Şi când ne-am sărutat, sărutul avea gust de măr, mirosea a măr peste tot şi fântâna curgea, curgea.

Ola apăru la şcoală fără ghips. Braţele lui erau flasce şi subţiri şi părea că nu mai ştie cum să le folosească. Atârnau din umerii săi ca două sfori. Părea destul de dezorientat. Dar îşi închipuia că va mai fi scutit de scris câteva săptămâni, abia dacă putea ridica un creion şi era evident că nu trebuia să se obosească.

— Trebuie să faci gimnastică la degete, îi explică Gunnar, arătându-i pumnul. Uite-aşa făcea şi Charlie Watts, ştii tu.

Ola încercă să strângă pumnul, dar mergea aşa de greu, era deja extenuat după ce îndoi degetul mare.

— E nevoie de t-t-timp, se bâlbâi el. Aşteaptă până la C-c-cră-ciun. Atunci o să începem să ne antrenăm.

Sună de intrare şi fiecare se duse la ale lui. In faţa clasei mă opri Gunnar.

— Cu ce te mai ocupi momentan? Întrebă el.

— Cu ce mă ocup? Cu nimic.

— Aproape că nu te mai vedem.

— Lecţii, am zis.

Gunnar mă privi cu atenţie.

— Lecţii. Nu fi porc. Nici măcar nu ştiai unde e Africa pe hartă.

— Neşansă.

— Şi nici la încheierea antrenamentelor n-ai fost.

— Am uitat, am zis.

— Nu mai e nici un turneu în Danemarca la toamnă, în schimb va fi la primăvară.

— Olrait" şi-aşa, am spus.

Apoi veni Hammer, profa de germană, iar minutele se târau asemenea unor furnici rănite. Fred Hansen ieşise la tablă şi răspundea din cuvintele noi. Aproape că dispăruse în haina imensă şi devia îi era tunsă în bătaie de joc. Fetele chicoteau şi Hammer lătra.

— Cap, ţipă ea. Cum se spune la cap în germană?

Fred Hansen era mut şi nemişcat, îmi închipuiam că în spatele buzelor strângea din dinţi.

Hammer îşi aruncă braţele în lături deznădăjduită şi arătă înspre frizura strâmbă a lui Fred.

— Dummkopf! Spuse ea şi-1 împinse în jos spre bancă.

După care fiu rândul lui Gâscanu' pe podium şi Gâscanu' cunoştea regulile pe de rost, iar Fred Hansen se făcu şi mai mic în umbra gloriei strălucitoare a Gâscanului.

În pauza mare stăteam din nou în baracă. Ola câştigase ceva forţă în braţe, atât că nu trebuia s-o arate profilor. Fred Hansen se furişă de-a lungul

gardului din plasă de sârmă, cu un sandviş imens, poate că şi ăla era moştenit de la frate-său.

— Toţi îşi bat joc de el, spuse Gunnar liniştit. Şi profii. Al dracu' dacă nu mi se face greaţă.

L-am cercetat cu privirea, stătea de unul singur, lipit de gard, semănând cu o poză dintr-un lagăr de concentrare, pe care o aveam în cartea de istorie.

— Ce n-aş da să-l văd pe frate-su, am zis. Cred că e cam barosan.

— Hai s-o-ntindem, să ne luăm câte o împletitură, zise Seb. Are careva bani?

Am scos hocus-pocus o bancnotă de zece din buzunar şi-am pus-o în pot. Mă priviră uimiţi.

— Te p-p-plăteşte Nina? Întrebă Ola şi izbucniră cu toţii în hohote de râs, iar Nina, care era lângă cişmea, ne privi lung, în timp ce sângele îmi năvăli în obraji, ca şi cum n-aş fi avut piele, ci o sugativă.

— S-o-ntindem înainte să sune de intrare, am spus şi o luarăm agale spre ieşire, în timp ce Gunnar, Seb şi Ola chicoteau, încât făceau bule în colţul gurii. Nina râdea şi ea, iar eu eram aproape singurul din toată curtea şcolii, care nu râdea, eu şi Fred Hansen.

Într-o duminică ne-am dus la Nesodden să culegem mere. Stăteam pe punte în hanorac şi cu un fular imens în jurul gâtului, în ciuda faptului că soarele strălucea şi în ultima vreme fusese foarte cald, dar maică-mea spunea întotdeauna că era vreme schimbătoare, aşa că trebuia să te păzeşti şi să te-mbraci bine. Câteva bărci cu pânze mai pluteau pe fiord, cearşafuri albe ca creta peste apa întunecată.

În timp ce urcam spre Casă, tata s-a oprit să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

— Indian summer, mormăi el blând. 104

— Ce înseamnă asta? Am întrebat eu.

— Când toamna se face brusc cald, ca şi cum vara s-ar întoarce. Am fugit în livada de meri. Cei patru pomi erau grei de roade, iar crengile se aplecau spre pământ. Mirosul mă izbi ca un zid moale, fructe, pământ, pomi, şi-am început să fug prin grădină, să sar în sus ca să prind un măr. Când mi-am înfipt dinţii în măr, Nina era acolo, îi simţeam respiraţia ajungând la mine prin carnea zemoasă a mărului.

Mama şi tata aduseră două prăjini cu care puteam ajunge la crengile cele mai înalte. Nu, n-aveam voie să mă caţăr în pomi. Am aşezat merele în cutii şi le-am cărat până la Casă. În mijlocul camerei întunecate era o masă imensă. Maică-mea a pus o muşama pe care o prinse cu patru cleme. Apoi arn deşertat lăzile cu mere pe masă şi ne-am întors cu ele goale ca să le umplem din nou. Când am terminat de cules doi pomi, am mâncat chifle umplute cu stafide şi-am băut ceai din termos; am scuipat toate cojiţele, căci nimic nu mi-e mai nesuferit decât chitrul, cojile şi crustele în piureul de mere. Taică-meu se foia cuminte, fredonând pentru sine, şi, pe deasupra, îşi luase şi pipa cu el. Şi

mama era veselă, îmi aranja fularul, căci totuşi nu era aşa de cald precum ni se păruse, zicea ea mereu.

— Vom culege restul mai târziu, zise tata. Când vom închide casa pentru sezonul de iarnă.

Am coborât grăbiţi la debarcader. Soarele atârna deasupra cartierului Kolsâs, rece şi stins. La întoarcere, am rămas iarăşi afară pe punte. Mâinile îmi miroseau a mere.

Într-o seară am fost trimis la unchiu' Hubert cu cutia pentru flori plină cu mere. Locuia la etajul patru şi se putea vedea jos Studioul mare al televiziunii. In timp ce străbăteam pe bicicletă străzile întunecate şi umede, mă gândeam că poate Henny era acolo şi deodată mi s-au îngreunat ciudat picioarele, iar pedalele ţiuiau sub mine.

Am cărat cutia până sus în bucătărie, unde am golit toate merele într-un coş pentru rufe murdare. Unchiu' Hubert părea cam obosit, mâna dreaptă era destul de agitată, în orice caz, Henny nu era acolo, asta era sigur. M-am aşezat apoi pe canapea şi-am băut nesquick în timp ce Hubert se foia în toate părţile şi nu putea să-şi găsească liniştea, întotdeauna la Hubert erau împrăştiate peste tot haine, farfurii şi desene cu palate şi doamne şi medici.

Îmi plăcea chestia asta, dar simţeam că ameţesc văzându-l pe Hubert rotindu-se încontinuu. Nu mai era ca astă-vară, acum era din nou ca pe vremuri, înainte de a o fi întâlnit pe Henny.

— Cum merge şcoala? Întrebă el.

— Bine, am zis.

Nu mai spuse nimic. M-am dus la fereastră şi-am privit la clădirea albă a televiziunii, întrebându-mă dacă nu era Erik Bye tipul pe care-l zărisem la una din ferestre.

Hubert se aşezase în locul meu şi îmi băuse nesquick-ul.

— De ce nu veniţi şi voi să ne faceţi o vizită? M-am grăbit să-ntreb.

Mă privi mirat, iar capul începu să i se învârtă.

— Cine?

— Tu şi Henny.

Ochii i s-au întunecat a ploaie.

— Poate o să vă facem, zise el şi îşi forţă un zâmbet şifonat. Ceva nu era în regulă, dar n-am îndrăznit să-ntreb. Am cărat cutia goală pentru flori până jos la bicicletă şi-am pus-o pe portbagaj. Am luat-o în jos, pe Kirkeveien, iar vântul îmi sufla în haina de ploaie umflând-o ca pe-un balon, în Tidemandsgate m-am oprit şi-am claxonat. După o clipă, o uşă s-a trântit şi Nina a ieşit în fugă pe aleea îngustă cu pietriş.

Maică-mea avea dreptate. Era o vreme îndoielnică. Veni şi octombrie şi aveam impresia că mergeam înapoi în timp, stăteam de veghe nopţile şi ascultam cântecul de toamnă al lui Jensenius şi ploaia din aer şi trenurile care se întreceau cu vântul de-a lungul golfului Frogner. Duceam flori cu bicicleta prin tot oraşul, în timp ce, în încăperea din spate, doamna Eng făcea coroniţe, venise toamna şi era vremea coroniţelor. Şi mai era şi Nina. Nina mereu în

gândurile mele. Eram destul de obosit. Hoinăream amândoi pe străzi în fiecare seară, ne dedulceam cu gumă de mestecat, fără să uit însă gustul merelor, într-o asemenea seară, când urcam pe Bondebakken, ne-am întâlnit cu Guri însoţită de un tip care era într-a noua la Maja, cu trei capete mai înalt ca mine, cu o freză modernă şi brăţară la mână. Guri avea o mutră rigidă de prea mult fard şi ruj. Ne spuseră că mergeau la „ogeac" în Thomas Heftyesgate, întrebându-ne dacă nu vrem să-i însoţim; ar fi fost destul de greu să-i refuzăm, aşa că i-am însoţit, aveam cârcei în stomac şi mâna Ninei era ca o menghină în jurul mâinii mele.

— Bj0rnstjerne Bjernson a locuit la Kâken înainte, spuse tipul de la Maja. Stră-stră-strănepoata locuieşte la mansardă şi n-are habar.

Era o casă mare de lemn, maro-închis, într-o grădină neîngrijită. Nina era mută, tipul de la Maja scuipă un muc de ţigară şi-o ciupi pe Guri de fiind, după care îi urmarăm pe poartă, coborând apoi treptele spre pivniţă. In cele din urmă, ne-am pomenit într-o cameră rece şi întunecoasă, dar am putut vedea că mai erau ceva oameni acolo, care stăteau culcaţi. Pe podea se vedeau întinse saltele şi mirosea a fum de ţigară, a băutură şi a încă ceva.

Guri şi tipul ei dispărură. Rămăsesem cu Nina, care se băga în mine. Careva aprinse un chibrit şi, în lumina fugară a flăcării, am văzut cu ce se ocupau unii dintre ei.

Ramaserăm în picioare, ce să fi făcut, apoi ne scufundarăm în salteaua de lângă noi, cu hainele de ploaie ude şi lunecoase, iar pe dinăuntru fierbeam. Ne-am sărutat, Nina îşi deschidea gura larg şi se tot răsucea, mâinile se plimbau ca nişte pluguri de zăpadă pe trupurile noastre, întinse, iar mâna Ninei era hotărâtă, rece şi umedă, făcea de toate cu mine, dar deodată se auzi un zgomot infernal şi toţi se năpustiră ca o furtună prin întuneric. Ne-am ridicat în picioare şi atunci am simţit ce mi se întâmplase şi eram fericit că era cumplit de întuneric. Cineva strigă: vin, vin! O ţineam pe Nina de mână şi o trăgeam după mine. Am găsit în cele din urmă uşa şi ne-am strecurat pe trepte, în sus. Lămpi albastre străluceau, erau sticleţii, prinseseră deja pe câţiva, iar stră-stră-strănepoata lui Bj0rnson urla cât o ţinea gura şi lovea cu toiagul în tocul ferestrei. Am luat-o la goană în direcţia opusă, sărirăm peste un gard şi aterizarăm într-o grădină unde din spatele unui măr golaş se auzea un mârâit sinistru. Băgarăm viteză şi ne ascunserăm lângă biserica americană. Nina se sprijini de mine şi începu să plângă, spunând că Guri se schimbase aşa de mult în ultimul timp, de când era împreună cu tipul ăla, şi că ea nu se va mai duce niciodată într-un asemenea loc, că niciodată nu-i fusese aşa frică şi se întreba dacă eu cred că e bine.

— Da, am spus eu destul de nedumerit, uitându-mă în asfalt. Da, sigur.

— Nu vrei să iei prânzul la noi acasă duminică?

— Da, sigur, am zis şi mai mirat, şi aşa rămase. Abia când am ajuns acasă, mi-am amintit că duminică era finala cupei dintre Frigg şi Skeid. Fir-ar al dracului! Ah, drace, drace, drace!

Tatăl Ninei era danez. Mic de statură şi rotofei, avea o barbă imensă, încât nu mai avea nici gură, dar nu era chiar aşa, pentru că, de undeva de-acolo, dinăuntru, ieşea un val nesfârşit de sunete ciudate şi grăbite. Şi, bineînţeles, luau devreme prânzul duminica, deja la ora două, şi iată-mă stând acolo în încăperea aceea mare şi răcoroasă, fără să fiu în stare să bag în mine un singur cartof, şi asta pentru că atunci era chiar prima repriză la stadionul Ullevâl, iar Gunnar, Seb şi Ola erau deja în acţiune şi ţipau din răsputeri, pe când eu iată-mă stând aici ca un netot, elev de duminică nepricepând o iotă din tot ce îndruga taică-său, dar râ-deam şi eu când ceilalţi râdeau, mi-am murdărit cămaşa şi-mi ciuleam urechile să aud dacă era vreun radio prin apropiere sau dacă urletele de la Ullevâl nu ajungeau până în Tidemandsgate.

Dar totul era destul de solemn în acelaşi timp, pentru că niciodată nu mai fusesem invitat la masă de o fată şi parcă uitasem cum să mânuiesc furculiţa şi cuţitul. Din fericire, râsul mamei ei era unul dintre cele mai plăcute, te ungea la suflet. Aşa că până la urmă totul ieşi bine, iar tatăl bău tărie din păhărele mici şi multe, aşa că, de n-ar fi fost finala, totul ar fi fost O. K.

Apoi am stat în camera Ninei, pereţii erau plini de fotografii şi-am început să ne certăm pe formaţii, ea ţinea cel mai mult la Rolling Stones şi Yardbirds, Doamne, dar chiar că avea habar, avea un văr mai mare la Copenhaga, care cânta la ghitară electrică şi locuia singur într-o garsonieră. Am spus destul de plat că, desigur, nu era nimic rău că-i plăcea de ei, dar că totuşi Beatles erau Beatles, erau cu totul aparte. Nina încheie spunând că Beatles scriau cele mai bune melodii, dar că nu cântau la fel de bine.

Am început să-i port pică vărului ăluia din Copenhaga, făcea pe nebunul şi-şi tot bătea gura cu tot felul de prostii. Am vorbit o groază despre basul lui Paul McCartney, încât nu mai aveam nici un chef să reiau firul. Stăteam culcat pe podea, cu ochii închişi şi vedeam, în schimb, cu ochii minţii, gazonul de la Ullevâl, simţeam mirosul de camfor, îl vedeam pe Per Pettersen driblând la centru şi sărind peste Kasper căzut la pământ, care rămânea aşa, uitându-se ca un măgar la lună.

În clipa aceea Nina mă privi cumplit de serioasă şi spuse încet.

— Poţi ţine un secret, Kim?

— Fără discuţie.

— Promiţi să nu spui nimănui.

— Jur.

— Guri va avea un copil. M-am ridicat brusc în şezut.

— Ei drace! Cu individu' ăla de la Maja?

— Da.

— Şi ce-o să se facă, hm?

— Încă n-a spus nimic părinţilor. Astă-seară mă duc pe la ea.

— Nu mai spune, e incredibil, am zis, lăsându-mă jos pe parchet.

Nina părea gânditoare, îngrijorată, parcă se schimbase; aşa cum stătea acolo, parcă avea câţiva ani în plus. Am înghiţit în sec şi-am spus:

— Şi ce zice ta. tăi, hm?

— Nimic! E o lichea!

Asta o observasem şi eu dintr-o ochire. Cizmă împuţită. La câteva zile după ce-am fost la Kâken, am primit toţi elevii scrisoare către părinţi, în care erau preveniţi de ceea ce se întâmpla în acel loc. Maica-mea mă aţinti cu privirea şi spuse că eu, desigur, habar n-aveam de asta; desigur, i-am răspuns eu îndreptându-mă legănat spre camera mea, cu stomacul arzând şi gândindu-mă că greu mai poţi scăpa de cei care despică firu-n patru.

Eh, acum că meciul era deja de mult terminat, eu eram ultimul din lume care aveam să aflu rezultatul. Nina puse un disc Swinging Blue Jeans, care nu se prea potrivea cu atmosfera. Apoi puse o mână pe stomacul meu.

— La ce te gândeşti? Întrebă brusc.

— La cine-o fi câştigat cupa, îmi scăpă vorba, şi în clipa aceea mâna se retrase.

— Aha, doar atât spuse şi se uită în altă direcţie. Este deci chiar aşa de important.

— Nu chiar, am început eu să bat în retragere – dar ar fi fost destul de amuzant să aflu, adică, să ştiu cine-a câştigat.

— Băieţii se gândesc doar la un anumit lucru, şuieră ea; gura i se subţiase în formă de aţă.

Nu mai era nimic de spus şi se lăsă o linişte chiar apăsătoare. Nina stătea locului ca o uşă ferecată, iar eu nu găseam cheia.

— Trebuie să plec acum, zise pe neaşteptate şi se ridică. Tre' să merg la Guri.

Uitasem să iau cutia pentru flori de pe portbagajul bicicletei, stătea acolo ca un turn şi arăta groaznic. Oricum, nici n-a vrut s-o duc eu cu bicicleta. A fost cam rece duşul pe care l-am primit. Am coborât cu bicicleta strada plină de hârtoape şi mi se părea straniu că Guri va avea un copil. Dar cine oare câştigase Finala?

N-am putut înainta mai mult de Frognerveien. La colţ erau trei piraţi, care, când m-au văzut, s-au năpustit asupra mea pe drumul pietruit şi m-au forţat să mă urc pe trotuar. Se holbau cu ochi imenşi la mine şi la bicicletă.

Ola arătă înspre cutie.

— Ia zi, nu cumva o plimbi pe Nina-n ea?

— Cine-a câştigat? Am strigat.

— Cu ce te-ocupi, livrezi flori la domiciliu? Rânji Seb.

— Poate şi-a deschis un birou de transport de apă, adăugă Gunnar.

— Cine-a-nvins? Am urlat.

Gunnar îşi vârî mâinile în buzunar şi începu să dea cu piciorul în asfalt.

— 3-3 după prelungiri.

— Meci egal! Am ţipat.

— Îhî.

Ia te uită, ce baftă am avut, eram şi cu varza unsă, şi cu slănina-n pod: Oare-o să mă duc la retur duminica viitoare? Clar că da!

Acasă l-am întâlnit pe Jensenius pe scări. Urca treaptă cu treaptă şi scările trosneau sub greutatea lui, sudoarea îi curgea şiroaie din căpăţâna lui barosană.

Se opri când mă văzu, şuierând ca un cimpoi.

— Nu mai cânţi, băiete? Întrebă el.

— Exersez, am zis.

— N-aud nimic!

— Exersez în sinea mea, am explicat eu.

— Trebuie să faci să şi iasă afară, băiete! Jensenius se lovi uşor în piept.

Şi se lansă într-o vocaliză colosală, chipul i se împurpura, vocea urca şi urca şi urca, stucul prinse să cadă şi toate uşile se căscară larg. Dar Jensenius nu se opri până nu epuiza toate cheile, iar casa scărilor se umplu de duhoare de bere, transpiraţie şi chiftele prăjite.

— Trebuie să iasă din tine, şopti el apoi. Adevăr grăiesc!

Taică-meu zicea că Beatles-ii au primit ordinul MBE, pentru că au echilibrat balanţa comercială engleză. Iar maică-mea spunea că Yesterday suna foarte frumos şi că regina Elisabeta ştia foarte bine ce făcea. Intrarăm iritaţi şi nedumeriţi la mine-n cameră şi închiserăm uşa, ca să ne apărăm.

— E ceva putred la mijloc, mormăi Ola. N-n-nu-mi place când părinţii sunt încântaţi de ceea ce ne p-p-place nouă.

După un timp de gândire, dădurăm aprobator din cap. Eram şi noi de acord. Ola se exprimase deja. Ni se pregătea ceva dubios.

— Doar nu cred ce zic, spuse Seb. Zic şi ei numa' aşa. Niciodată nu cred în ce spun. Spun şi ei aşa.

Ne gândirăm şi mai profund şi furăm de acord. Probabil că aşa şi era. Îi depistaserăm destul de bine. Nu ne duceau ei pe noi.

Întâi să li se decerneze medaliile. Ne scoaserăm piepturile înainte şi ne prinserăm acele unii altora. Ringo primi o medalie de argint de la ştafeta Holmenkollen, pe care tatăl lui Gunnar o câştigase în '52 pentru Ready. Seb primi insigna de înotător pe care eu însumi am cucerit-o la Nesodden cu un an în urmă. Gunnar primi medalia de aur la concursul „Vitele de aur" de la Toten, pe care bunicul lui Ola o dobândise doi ani la rând înainte de război. Iar eu am sfârşit prin a primi un ac cu Crucea Roşie, pe care mama lui Seb îl căpătase la conferinţa locală anuală din 1961. Stăteam frumos aliniaţi, iar medaliile noastre nobile străluceau şi zăngăneau, apoi întindeam mâna cu o plecăciune adâncă, iar regina Angliei se plimba printre noi asemenea unui spirit ce bântuia camera.

După ceremonie urma concertul. Gunnar şi Seb şi Ola îşi aduseseră toate discurile, la un loc aveam 10 single-uri, 4 EP-uri şi 5 LP-uri. Nu ne rămânea decât să-i dăm drumul dacă doream să parcurgem tot repertoriul. Eu cumpărasem baterii noi pentru Philips.

Am început cu Love Me Do, cu urechile lipite de difuzor.

— Da' cum mai merge cu tobele? L-am întrebat pe Ola în pauză.

— Exersez cu creioane. Mâna stângă e o catastrofă.

— Îmi doresc o ghitară electrică de Crăciun, a zis Gunnar. Cu sintetizator.

Am întors discul. P. S. I Love You. Taică-meu se auzea mor-măind din camera cealaltă. Sigur că da. Am dat mai tare.

La mijlocul lui Do You Want to Know a Secret, cineva bătu la uşă. Era maică-mea şi-n spatele ei, Nina.

— Bună, am zis răguşit. Nina intră, iar maică-mea închise uşa mult mai încet decât ar fi rostit Balauru' „Tatăl nostru".

Se aşează lângă mine pe jos. Se uită împrejur.

— Ascultaţi discuri? Spuse Nina.

— Jucăm cărţi, rânji Seb. Nina se strâmbă la el, iar eu simţeam cum mi se îngreuiază stomacul.

— Sărbătorim, căci Beatles-ii au primit ordinul MBE, am spus la repezeală.

— Da' de ce numa' ei? Spuse ea.

— Holbarăm nişte ochi cât cepele.

— Da' cine altcineva?

— Byrds, spuse Nina fără să ezite.

— Da' ăştia-s americani, urlă Seb.

— Sau Rolling Stones. Sau Yardbirds. De ce nu Manfred Mann? Nina nu se lăsă cu una, cu două. Era război pe viaţă şi pe moarte.

— Numa' B-b-beatles-ii au reuşit să echilibreze b-b-balanţa comercială, îi ieşi lui Ola din gură şi cu asta discuţia era închisă.

Am ascultat restul single-urilor şi apoi am pus un EP cu Long Tall Sally, ca să-i arăt Ninei o dată şi pentru totdeauna că Beatles-ii ştiau să cânte, fără doar şi poate, şi ce mai ghitară solo, căci Gunnar se zvârcolea ca un vierme pe podea, iar Ola bătea toba cu degetele pe orice-i cădea în cale.

Când se făcu linişte, Seb vru să spună ceva.

— Da' de ce pleacă Guri din clasă? Întrebă el.

Nina îmi aruncă o privire piezişă. M-am uitat afară pe fereastră. Nu ciripisem nimic.

— O să meargă la altă şcoală, zise Nina.

— Da' ce nu-i convine la noi în clasă? Nina deturna atenţia cu o altă poveste.

— Ştiaţi că Balauru' a-ncercat să-1 omoare pe Lue? Ne-am cutremurat.

— Mi-a povestit mama, care o cunoaşte pe asistenta de la şcoală. Ce tensiune. Balauru'. Criminal.

— Lue suferă de inimă, nu-i aşa? Şi de-aia are nevoie de un medicament pe care-1 ia de mai multe ori pe zî. Iar pastilele le ţine în buzunarul de la haină, în cel din dreapta, pentru că atunci când se simte rău, mâna stângă aproape că-i paralizează.

— De aceea se tot vântura pe coridor, şopti Gunnar.

— Da, iar Balauru', ştiţi ce-a făcut, a mutat într-una din pauze medicamentele din buzunarul drept în cel stâng.

— Şi ce s-a-ntâmplat, hî? Seb abia dacă mai putea rosti cuvintele.

— Lue a fost găsit fără cunoştinţă afară pe hol, dar l-au readus în simţiri la cabinetul medical.

— Da' cum au descoperit c-a fost Balauru'?

— A recunoscut el. Se laudă cu asta la toată lumea.

— O să-1 bage l-1-la-nchisoare acu'? Se bâlbâi Ola.

— O să meargă la Berg, spuse Nina.

Se terminase cu Balauru', Balauru' fără de mutră. Am îngheţat cu totul, iar Help, pe care-1 pusese Ola, nu ne mai ajuta cu nimic.

— N-aş fi crezut că Balauru' e-aşa de isteţ, şopti Seb.

Am condus-o pe Nina acasă. Urcam cu paşi mărunţi L0venskioldsgate. Trotuarul era lucios şi lunecos.

— Guri întrerupe şcoala? Am întrebat.

— Da. Va face un avort.

Am mai mers o bucată de drum. O frunză udă, lipicioasă îmi căzu pe faţă.

— Da' tipu'? Am mormăit eu. Da' avortu' nu-i interzis?

— Nu vrea să spună cine-i tatăl copilului.

Eram chiar lângă fântână. Era închisă, iar bazinul era acoperit cu panouri imense. Ne-am aşezat pe margine. Ne era frig. Am rămas aşa, şezând. Nina părea atât de stranie, oarecum departe, parcă nici nu puteam ajunge la ea.

— E ceva ce nu ţi-am spus, începu ea.

Acum ieşea din ea. Am încercat să-mi găsesc un loc pentru mâini. Nu aveau astâmpăr.

Ochii Ninei erau albi în întuneric.

— Mă voi muta, zise.

— Te vei muta? Unde să te muţi?

— In Danemarca.

— În Danemarca, am repetat eu liniştit.

— Da. Ne mutăm la Copenhaga. Tata va lucra acolo, la ambasadă.

— Şi când asta?

— Peste trei săptămâni.

Era toamnă. Fântâna fusese închisă. Şi aveam mâinile a' dracului de reci. Mi le-am ascuns sub puloverul Ninei.

— Poate-o să vin în vizită la primăvară, am zis. O să jucăm fotbal la Copenhaga, ştii?

Mâinile mele erau fierbinţi şi tot părul ei mă învălui.

Toate se ţineau lanţ. Eram împreună cu Nina în fiecare seară şi hoinăream pe străzi, parcă niciodată nu mersesem atât de mult, sau stăteam în camera ei şi ascultam discuri, uitându-ne la harta Danemarcei. Nu era atât de îngrozitor de departe, dacă mergeai prin Suedia, mai-mai că ajungeai de partea cealaltă fără să-ţi uzi picioarele. Auzisem de un tip de la Rusel0kka, despre care se spunea că s-ar fi furişat pe vasul de Danemarca, dar a fost descoperit

înainte de Dyna Fyr şi a fost debarcat la Horten. Dar la primăvară era rândul meu. Cu siguranţă. Cu număru' doi pe spate. Cel mai bun fundaş din oraş. Şi când mă gândeam la asta, poate că nici nu era chiar aşa de trist să ai o ţipă la Copenhaga. Aşa-mi spuneam în timp ce mă-ndreptam spre casă. Am o ţipă la Copenhaga. Suna chiar grozav. O ţipă la Copenhaga.

Gunnar şi Seb şi Ola începură să mă educe, se întrebau dacă nu eram cu totul pierdut. Dar în duminica următoare am fost cu toţii la finală, echipaţi cu insignele echipei Frigg şi cu castane pe care să le putem arunca în paraziţii de la Skeid. Dar şi de data aceea a fost meci egal după prelungiri, iar Seb spuse că dacă va continua aşa, îi va prinde iama şi vor disputa meciul cu rachete în picioare, în duminica următoare iarăşi ne-am dus, cu insigne şi castane. Pe jos era chiciură, iar gazonul de la stadionul Ullevâl arăta ca o pârloagă. Evident că Skeid trebuia să câştige pe un asemenea teren şi cu un arbitru mocofan, care a anulat scorul de vis al echipei Frigg în chiar ultimul minut, pentru un fault la portar, iar Kasper s-a simţit călcat pe bătătură, fir-ar al dracului. Mâhniţi peste poate, ne-am târât spre casă, privind cerul şi întrebându-ne când va veni zăpada.

— Cât mai e până se mută Nina? Întrebă Gunnar.

— O săptămână. 114

— Te m-m-muţi cumva şi tu după ea?

— Tacă-ţigura!

Ne-am făcut comozi în tramvaiul de Sognsvann şi ne-am luat la harţă cu nişte cuci de la Torshov, care au descoperit imediat insignele Frigg de sub hainele noastre.

— Per Pettersen trage ca un gândac, se auzi o mutră pistruiată. Atunci scoase Ola capul şi buzele începură să-i tremure.

— Per Pettersen trage ca o p-p-panteră. Iar K-k-kasper i-un papă-lapte.

— Cară-te la dracu'!

— Ba du-te tu! Nu poţi juca fotbal pe un aşa t-t-teren!

— Asta e valabil pentru ambele echipe, şuierară pistruii.

— Skeid e mai bună la proba de o-o-orientare! Iar a-a-arbitru' a fost cumpărat!

S-a ajuns la îmbrânceli, dar reuşirăm să-l scoatem pe Ola nevătămat la staţia Valkyrien, de unde am şters-o neajutoraţi pe străzile reci, mirosind a prăjeală.

Am urcat la Seb să împrumut o compunere despre Traficul în siguranţă. Ce nebunie! Seb propunea ca toate maşinile să meargă în marşarier. Că atunci n-ar mai putea merge atât de repede. Dar asta presupunea şi oglinzi mai mari. I-aş fi dat Suficient cu minus, dar după ce-am corectat cele mai grosolane greşeli, la orizont începu să se profileze un Bine.

— Taică-meu vine de Crăciun acasă, zise Seb şi ochii-i străluceau.

Mă conduse până afară pe hol, stătea şi-şi legăna trupul subţire înainte şi-napoi.

— Ţi-o dau înapoi mâine.

— Nici o grabă. Tu.

Nu mai zise nimic. M-am oprit şi m-am uitat în sus, spre el.

— E ceva cu tine sau ce? Cu Nina.

N-am răspuns şi-am coborât sărind pe trepte.

— Numa' am glumit! Strigă Seb în urma mea şi se aplecă peste balustradă.

Fugi brusc după mine şi mă opri din nou. Ochii lui deveniseră deodată atât de al naibii de trişti.

— Ştiai. Ştiai să Guri o să aibă. Un copil?

— Am auzit ceva zvonuri.

— Toţi bârfesc. De-aia va pleca din clasă.

Seb avea fruntea palidă.

— Ce iad pentru ea, spuse şi începu să urce agale treptele. De altfel, am invitat-o odată la film, spuse Seb cu spatele la mine.

Nina plecă în a doua duminică din noiembrie.

Dar sâmbătă a fost premieră la Help şi-am stat trei ore la coadă la cinematograful Eldorado, reuşind să obţin două bilete la margine, în rândul paisprezece. Şedeam acolo, Nina şi cu mine, sala stătea să fiarbă şi mă-ntrebam dacă Gunnar şi Seb şi Ola făcuseră rost de bilete, dar nu-i văzusem la coadă. Eram destul de obosit, se întâmplau prea multe lucruri deodată. Vroiam să fiu cu ei, dar şi cu Nina, şi iată-mă deci şezând acolo cu mâna Ninei în poala mea, cu o ciocolată moale în buzunar şi destul de nedumerit în inima şi căpăţâna mea, în mijlocul unei rafale de urlete şi de braţe ridicate, cu miros de parfum şi cu cizme ce tropăiau în podea, şedeam acolo ne-nţelegând o iotă din ce se-ntâmpla pe ecran.

Şi dintr-o dată iată-ne în drum spre casă. Nu spuneam mare lucru, nu spuneam nimic. Ultima seară. Era ger, frigul ne biciuia feţele. Ne apropiam de Tidemandsgate. Casa era goală acum, cei de la mutări căraseră deja două încărcături mari. Şi pe măsură ce ne apropiam, ne strângeam tot mai tare de mână, până ce Nina spuse „au” şi-şi trase braţul.

— M-a durut aşa de tare, spuse.

— N-am vrut.

— Ştiu bine.

Mă lovi uşor şi scoase din buzunar un măr imens, era lucios şi strălucea ca o lună roşie. Şi-a înfipt dinţii în el şi mirosul începu să se reverse în întuneric. Am muşcat şi eu şi-aşa am mâncat tot mărul, fiecare din partea lui, râzând şi salivând, până ce am ajuns la mijloc, când, gură la gură, cotorul căzu între noi. Ce minunat se petrecuse totul, iar noi ne-am sărutat îndelung, sărut de măr, prelung, în cele din urmă ne-am desprins. Nina era groaznic de udă pe faţă şi nu ştiam dacă erau lacrimi sau măr, sau poate urmele mele.

— Am să-ţi scriu, spuse.

— Bine.

— Promiţi să-mi scrii şi tu?

Am dat din cap, bâjbâind cu mâinile şi dregându-mi vocea.

— Îţi aminteşti de floarea aceea? Am spus. Nina se uită în sus spre mine.

— Cea pe care mi-ai dat-o atunci când Holst a fost muşcat de şarpe.

— Da.

Am aruncat c-o piatră departe pe trotuar. Am nimerit o roată de maşină. Se auzi un zgomot cumplit.

— O mai am, am zis.

Ne-am sărutat din nou, apoi ea se eliberă şi se grăbi spre aleea de pietriş, iar în casa goală şi imensă ferestrele luminau asemenea unor găuri electrice în noapte.

În timp ce fugeam spre casă, începu să ningă.

RUBBER SOUL iarna '65/'66

Maică-mea mă trezi cu buletinul meteo. 40 cm de zăpadă proaspătă pe Tryvann. Transperantul se adună sus cu o pocnitură, iar iarna năvăli înăuntru pe geam. Zăceam în pat şi adulmecam, dar nu simţeam nimic. Apoi mă năpustii spre telefon şi-l sunai pe Gunnar, dar Gunnar nu era acasă, era la schi cu Seb şi Ola. Era frate-său la telefon.

— Cu siguranţă că-s la Kobberhaugen. Vin americanii.

— Hm?

— Vin americanii! Nu pricepeam o iotă.

— Prima dată ocupă Nordmarka, spuse Stig.

— Cabana de la Kobberhaugen, am spus.

— Exact.

Am coborât ca o vijelie în pivniţă şi mi-am luat schiurile jerpelite ale căror beţe îmi rămăseseră mult prea mici. Apoi m-am dus la Frogner-seteren şi m-am năpustit cu schiuri cu tot în pădure, împingând şi urcând, lăsând în urmă dealurile, fără să clipesc, am luat-o de-a dreptul, legăturile Kandahar ale schiurilor gemeau, am traversat în viteză Blankvann fără să mă gândesc dacă gheaţa lacului mă ţinea; trosnea şi pocnea sub mine, încât cineva de pe mal începuse chiar să strige după mine, dar mă ţinu, sigur că ţinu, iar acum mai rămăseseră ultimele urcuşuri până la cabana Kobberhaugen şi, în sfârşit, iată-i, stăteau în preajma focului căminului transpiraţi, având în faţă câte un grog de afine şi ţigări.

M-am aşezat lângă ei, iar ei mă măsurară cu privirea din cap până-n picioare.

— Da' ăsta cine-i?

— Poate că locuieşte aici, îşi dădu cu părerea Seb.

— Cred că-i fratele Iu' Ole Ellefsffiter, zise Ola. 118

— Ia mai terminaţi, am zis.

— Vorbeşte norvegiana, constată Gunnar. Mă-ntreb unde l-am mai văzut pe individu' ăsta.

Şi uite-aşa au ţinut-o o bună bucată de vreme, dar, în cele din urmă, mă recunoscură şi Gunnar mă-ntrebă:

— Da' pe unde mi-ai umblat ieri seară? Am încercat să luăm bilete la Help.

— Am fost la Help, am spus eu încet.

S-au năpustit asupra mea, cu mutrele roşii, ţipând şi plângându-se, făceau o gălăgie cumplită.

— Ai fost. Deja. ai fost la Help? Mormăi Gunnar.

— Cu Nina, am zis.

— Şi fără noi! Cum dracu' de nu ne-ai cumpărat şi nouă bilete, hî?

— Nu mai aveau decât două bilete, am încercat eu s-o dreg.

— Asta să i-o zici tu Iu' mutu'.

Se făcu linişte în jurul mesei. Simţeam un gol în mine. Săvârşisem un act de înaltă trădare. Voi fi împuşcat pe Appelsinhaugen, ars pe loc, iar cenuşa îmi va fi împrăştiată peste Bj0rnsj0en.

Seb le spuse celorlalţi:

— În ultima seară c-o fată poţi face exact ce vrei. Nu-i aşa? Gunnar şi Ola dădură din cap fără convingere şi rămaseră şi mai tăcuţi.

— Da' cum a fost spectacolul? Izbucni Ola. Cum a f-f-fost?

— Habar n-am, am bâiguit.

— Cum adică, habar n-ai! Gunnar era peste mine. Ce mai vrei să spui şi cu asta?

— Nu-mi aduc aminte nimic. Pe cuvânt de-onoare.

Se priviră unul pe altul şi izbucniră în râs. Nu mai aveau nici o limită să mă umilească. Stăteau în jurul mesei, cu hanoracele săltând pe ei de atâta râs. M-am hotărât să plec, dar atunci am fost din nou luat la mijloc.

— Şi nu-ţi aminteşti nimic? Sughiţă Gunnar.

— Nici o iotă.

— Ei, atunci mergem diseară, ce dracu'. Cu toţii.

Sigur. Un fior cald îmi traversă corpul. Ne puserăm banii într-o grămadă pe masă, suficienţi atât pentru bilete, cât şi pentru un pachet de ţigări şi ne-am aruncat din nou pe schiuri, îndreptându-ne vijelios spre Sognsvann, deşi Ola abia mai catadicsea să se aplece deasupra betelor, şi când aveam de urcat, îl împingeam de la spate, iar la coborârea pantelor torul mergea de la sine.

Am găsit bilete în primul rând la Eldo, mărşăluirăm înăuntru cu medaliile în piept şi cu bretoanele drepte. Urletele din spatele nostru ne loveau ca nişte rafale de vânt în ceafa, iar de la galerie cădea o adevărată grindină de ambalaje de la ciocolate şi bomboane. Stăteam chiar în primul rând şi nu ne despărţea decât un pas de ecran, încât ne puteam ridica să-1 atingem.

La ieşire, zăpada lumina străzile. Am zăbovit uitându-ne la imaginile din film, erau neclare, soioase şi fericite.

— Un lucru-i sigur, zise Gunnar. Că suntem mai buni decât Beatles-ii, pe schiuri de fond.

— Ei, de aşa slipuri de plajă ar trebui să ne facem rost pentru la vară, spuse Ola. Cu d-d-dungi!

— Ştiţi ce-o să facem la vară? Propuse Gunnar. O să mergem la pescuit în Nordmarka. Cu cortu' şi cu tot dichisu'.

Apoi ne-ndreptarăm spre casă. Vorbeam despre toate cele pe care le vom face. Despre The Snafus. Despre cât de celebri vom deveni. Despre vară, deşi iama abia începuse, despre toate verile vieţii noastre. Vorbeam despre momentul când vom ajunge la liceu şi despre când vom sfârşi cu şcoala pentru totdeauna. Aveam gura mare şi păsări minunate îşi luau zborul de pe feţele noastre. Anticipam viitorul, părea al naibii de bun.

Zăpada dură trei zile, după care se topi şi vremea dură, plăcută şi caldă, timp de-o săptămână. Apoi veni un nou val de zăpadă, iar, de data aceasta, zăpada se prinse. Nămeţii de pe marginea drumurilor se înălţau vertiginos, trebuia să faci ocolul străzii ca să găseşti o cale de acces, mercurul scăzu până la minus douăzeci, iar fiordul îngheţă, aşa că puteam să patinăm până la Nesodden şi să pescuim cod la Dyna Fyr. Zăpada se prinse şi-n curtea şcolii. Ola era sigur că acum avea să se-ntâmple ceva, dar nu se petrecu nimic, nu veniră, nu apărură liceenii să ne boteze în pisoar, ba mai mult, trecură pe lângă noi, fără să ne bage-n seamă, eram zero lei, zero bani pentru ei, răsuflarăm uşuraţi, încât aburii pe care-i scoteam ne învăluiră ca o ceaţă groasă, căci în interiorul nostru ne simţeam puţin traşi pe sfoară, ca şi atunci cu vaccinul.

Bicicleta a trebuit s-o pun la hibernat în pivniţă, acum eram curier pe două beţe, cu un spor de vreme rea de cincizeci de ore 120 de pachet, sau luam tramvaiul, dar întotdeauna se găsea un dobitoc care să parcheze pe şinele ce nu se vedeau de sub toată zăpada aceea, şi se claxona şi se striga, şi ce mai distracţie era, căci pe atunci era iarnă adevărată la Oslo.

Într-o asemenea zi, după ce dusesem un buchet la Clinica de chirurgie plastică din Wergelandsgate, am ieşit transpirat şi îngre-ţoşat, căci nu suportam să văd toate mutrele maltratate de-acolo, figuri fără nas sau bărbie, fără gură sau ochi, sau urechi, de parcă ai fi fost într-un lazaret din jungla Vietnamului, şi m-am oprit balansându-mă de pe-un picior pe altul în Wergelandsgate, trăgând adânc aer în sistem, când cineva mă strigă pe nume. M-am întors după sunet şi, în faţa Casei Artiştilor, am văzut o siluetă ce-mi făcea cu mâna, era Henny, Henny, într-un palton imens şi cu căciula trasă pe frunte. Am grăbit pasul îndreptându-mă spre ea, era în drum spre Galeria Naţională şi mă-ntrebă dacă n-aveam şi eu chef s-o însoţesc, şi desigur că aveam, pentru că oricum nu mai aveam alte flori de dus. Mergeam agale pe lângă Aas şi Foss, iar Henny îmi vorbea despre tablouri, despre Munch, mă întrebă dacă fusesem la Muzeul Munch, nu fusesem, trebuia să merg, acum în orice caz aveam să admirăm sala Munch. Am colindat etajul doi, trecând pe lângă corpuri negre strălucitoare, îmi aminteau de vară, şi-am urmat-o ascultător pe pardoseala care scârţâia, cu genunchii destul de înmuiaţi. Ajunserăm în cele din urmă. Caii săreau de pe pereţi. Fetele stăteau pe pod. Henny arăta cu degetul şi vorbea.

— Vezi faţa aia verde? Spuse ea. O faţă doar nu e verde. Şi totuşi aşa e făcut tabloul, încât faţa aia chiar trebuie să fie verde!

Se uită la mine să vadă dacă am înţeles.

— Da, am spus eu, verde la faţă.

— Vezi frica? Întrebă ea.

— Da, am zis, şi-am văzut frica.

Atunci am auzit deodată un tablou. E adevărat. L-am auzit.

M-am întors brusc şi-am văzut o figură cumplită care stătea pe un pod şi se ţinea de urechi strigând din răspu-teri. În fundal, peisajul era în flăcări şi din cer curgea sânge, îl auzeam. Chiar aşa este. Stăteam bătut în cuie în faţa tabloului. Strigăt, scria pe ramă, mă trecu un fior de gheaţă, strigătul îmi zgâria urechile, şi nu doar femeia striga, în spatele ei şi câmpiile strigau, şi cerul, şi apa, şi podul pe care stătea, întreaga lume era un strigăt nesfârşit, trebuie să fi fost mama fetiţei din. Vietnam, în mine parcă creştea un urlet grozav, ţâşnea fără să-l pot stăpâni, am înghiţit şi am încercat să mă adun, doar nu puteam să m-apuc să urlu aici, într-un muzeu, m-am eliberat de tablou şi-am fugit la Henny, istovit din cale-afară.

— Am chef de-o cacao, spuse deodată. Nu vrei şi tu?

Am ieşit şi-am găsit o măsuţă îngustă chiar lângă fereastră la Ritz. Henny şi-a cumpărat două prăjituri Napoleon. Mâncăm cu linguriţe mici şi beam din ceşti albastre şi delicate.

— Ai mai văzut tablouri d-astea? Mă întrebă.

— Am văzut astă-vară, i-am răspuns gâfâind, în faţa Parlamentului. Despre Vietnam.

— Şi ce părere ai?

— Nu ştiu. Era. Era oribil. Oribil şi minunat în acelaşi timp. Henny mă privi gravă pe deasupra ceştii.

— Aşa cred şi eu, spuse. Exact ăsta-i scopul. Doar nu poţi face un tablou frumos despre un subiect atât de cumplit.

— Americanii bombardează cu napalm, am spus încet. Ea a dat uşor din cap. M-am gândit puţin şi mi-am aplecat privirea în ceaşca goală.

— Era un tip care a rupt tabloul bucăţele. Oare de ce?

— Pentru că avea ceva împotriva tabloului. Nu-nţelegeam.

— Să ai ceva împotriva unei imagini?

— Da, ţine cu americanii din Vietnam.

— Da' nu-i adevărată chestia aia cu napalmul?

— Ba da.

— Da'atunci. Cum. Henny mă-ntrerupse.

— Pentru că era un reacţionar, un fascist care-ar omorî pe toţi comuniştii dac-ar avea prilejul.

Am curăţat farfuria şi mi-am lins linguriţa. Ceasul de deasupra uşii îmi arăta c-o să-ntârzii la masă. Şi-aveam o grămadă de teme şi ne-apropiam de perioada examenelor, iar astă-seară aveam întâlnire cu toţii la Gunnar, ca să stabilim repertoriul formaţiei The Snafus. Dar nu-mi venea s-o las chiar de-ar fi stat acolo o săptămână.

— Plec la Paris poimâine, spuse pe neaşteptate. Am să fac şcoala de arte.

— Cât timp?

— Doi ani. Dar mă întorc în vacanţă, la vară.

Deci de aceea nu l-am mai găsit pe Hubert în apele lui când m-am dus să-i duc mere. Şi m-am simţit şi eu mare, aveam şi eu o prietenă în străinătate, căreia i-am promis să-i scriu şi pe care o voi vizita la primăvară.

— Va fi cu siguranţă frumos, am spus încet. E departe până acolo.

Privirea îi căzu şi ei pe ceas şi se ridică imediat, aproape că răsturnă masa.

— Tre' să fug, râse. Trebuia să fiu la o-ntâlnire acu' o jumătate de oră.

Am simţit un sărut mare şi umed pe obrazul meu, după care o şterse pe uşă, în paltonul său imens. Stăteam acolo destul de nedumerit, auzeam pe cineva râzând la o altă masă, am urmă-rit-o cu privirea, plecase de mult şi abia atunci am descoperit că străzile erau deja împodobite de Crăciun. Ningea.

Ajunul Crăciunului acasă la noi, întotdeauna am petrecut Crăciunul astfel, de când mă ştiam. Eram noi trei, plus unchiul Hubert, apoi veni mama mamei şi tatăl tatei, pentru că tatăl mamei murise, ceea ce se-ntâmplase şi cu mama tatălui meu, de ei îmi amintesc doar ca de nişte copaci mari, aplecaţi deasupra căruciorului meu, în care erau o mulţime de păsări şi cântecele, iar uneori câte un con de brad cădea peste mine. Muriseră demult, dar ceilalţi îmi erau mai mult decât de-ajuns. Bunica din partea mamei era o femeie măruntă, cu unghii lungi şi roşii, cu părul subţire şi albăstrui şi cu un papagal verzuliu în cuşcă. Trăgea cele mai tragice oftaturi pe care le-am auzit vreodată şi ţinea întotdeauna cuţitul şi furculiţa de parc-ar fi fost contagioase. Bunicul din partea tatei era un tip mai frust, bunica nici nu-i mai dădea mâna după ce bătrânu-i rupsese trei unghii în ajunul Crăciunului din '62. Era un vechi feroviar, la optsprezece ani punea traverse de cale ferată, la cincizeci lucra în birou, iar acum stătea lângă fereastră în căminul de bătrâni din piaţa Alexander Kielland, răsfoind mersul trenurilor. Urechile îi tremurau de fiecare dată când auzea un tren şi întotdeauna îl auzea cu mult după ce trecea, pentru că era cam surd şi cam senil, îi ajungea la ureche asemenea unui cântec, mult după ce trenul trecea, era cântecul şinelor şi macazurilor, cântecul ritmat al călătoriilor.

— Ăsta a fost expresul, spunea întotdeauna. Acuma vin şi după mine.

Când se deschideau cadourile, unchiul Hubert avea mereu probleme. După ce dădea jos toată hârtia, împacheta din nou cadoul. Şi aşa de 21 de ori, am numărat, punea hârtia, scotea hârtia. Bunica trebui să se ducă în altă cameră, iar bunicul se plesni pe coapsă, râse şi strigă:

— Ah, Hubert ăsta nu se dezminte niciodată cu reîmpachetatul cadourilor.

Eu am primit mai ales pachete moi, cămaşă, pulover, pantaloni trei sferturi de schi. Şi câteva tari, o carte de la bunica, Hamsun, o mulinetă de la Hubert, la marele fix. Şi o crosă de hochei de la tata. Când să deschid pachetul, inima-mi bătea în viteză mare, bine-nţeles că mi s-a părut că era un stativ de microfon, pentru că asta-mi şi doream, mai presus de orice, dar nu, era o crosă de hochei pe gheaţă şi taică-meu stătea acolo privindu-mă falnic, aşa că am fost nevoit să înghit în sec şi să-i mulţumesc, bucurându-mă şi eu.

Şi, în cele din urmă, fu rândul meu să mă emoţionez. Sub pom era pustiu, iar maică-mea îmi dădu ultimul pachet, pătrat şi plat, era, fără greş, un LP. Am sărit în scaun şi-am rupt hârtia în care era împachetat.

— Citeşte de la cine-i, zise maică-mea.

M-am uitat pe etichetă şi Crăciunul mă pătrunse şi pe mine în obraji. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Era de la Nina.

— De la cine-i? Strigă Hubert Nu mai aveam voce.

— E de la o prietenă de-a lui Kim, explică mama cu bunăvoinţă. E de la Copenhaga.

Eram destul de năucit, dar în toată această stare simţeam cum se urca în mine o coloană de bucurie. Era noul LP al Beatles-ilor, Rubber Soni. Îl ţineam în faţa mea. Şi, dintr-o dată, coloana de bucurie se sfărâmă. Templul pe care-l susţinea se transformă în ruine. Nu ştiam din ce cauză, ba da, ştiam, dar nu-nţelegeam. Aproape că nu mai recunoşteam cele patru feţe care stăteau aplecate deasupra mea, da, stăteau deasupra mea şi mă priveau de pe coperta LP-ului, patru figuri străine şi duşmănoase. 124

Seara târziu, în camera mea, am stat aşa şi-am privit în gol discul. Nu-ndrăzneam să-l ascult. Nu-ndrăzneam să-l ascult fără ca Gunnar şi Seb şi Ola să fie şi ei acolo. Unchiul Hubert intră în cameră trăgând dintr-o ţigară, avea cearcăne adânci, iar fruntea îngândurată şi lividă.

— Stai aşa aici? Zise. Am dat din cap.

— N-asculţi placa?

— Cred că mai aştept puţin, am spus.

Am tăcut o vreme. Chiar asta era minunat cu unchiul Hubert, că nu trebuia să vorbeşti încontinuu cu el, deşi era acolo. Şi totuşi am spus:

— Ştii, unchiule Hubert?

— Da. Mă privi.

— Ştii, unchiule Hubert? Şi prietena mea a plecat.

Pentru o clipă i se aprinse privirea, apoi se aşternu o transparenţă grozavă peste el, mare şi pură, noi doi, noi doi înţelesese-răm totul acum, şi mă trase înspre el, deasupra noastră Jensenius, cel mai gras dintre îngeri, cânta Minunat este pământul, şi ne-am legat, strâns, în acel Crăciun din 1965.

Era a doua zi de Crăciun, stăteam în camera lui Seb şi priveam LP-ul Rubber Soul. Nimeni nu zise nimic o bună bucată de vreme. Stăteam aplecaţi deasupra discului, muţi, aproape furioşi, exact aşa cum John, George, Ringo şi Paul stăteau aplecaţi deasupra noastră şi ne întorceau o privire tăioasă.

Nu ne mai recunoşteam.

— Cum îi? Întrebă Seb cu voce scăzută.

— Nu l-am ascultat încă.

Se uitară la mine şi dădură din cap, acuma-mi reparasem gafa cu Help. Am scos discul cu grijă din învelitoarea sa, Seb îl puse pe noul lui pick-up Gerard, apăsă pe on, iar braţul pick-up-ului se ridică în aer de unul singur şi se aşeză pe şanţurile discului, uşor ca o labă de pisică.

Ramaserăm şezând restul serii, îl ascultarăm din nou şi din nou, urechile noastre erau scoici, iar noi stăteam pe fundul mării, ascultând şi iar ascultând, încercând să descifrăm cântecele ce ajungeau până la noi. Gunnar arătă descumpănit spre fotografia lui John într-o pădure de brad, în timp ce noi ascultam Norwegian Wood fără să-nţelegem o iotă.

— Pădure norvegiană! Murmură Gunnar. Pădure norvegiană! Şi ce, fir-ar a' dracului, mai e şi un sitar!

Seb era vârât în difuzor, căutând sitarul, trebuie să fi fost nişte chestii stranii. Dar Ola era mulţumit cu Whatgoes on, pusese mâna pe câteva creioane cu care arunca în jurul lui, era, desigur, pe cale de însănătoşire. Mi s-a părut că Michele era destul de slab, în timp ce Girl era extraordinar, mă încălzea şi mă amăra. Nowhere Mân le depăşea pe toate. Gunnar era cât pe ce să plângă, transpiraţia i se scurgea pe frunte şi rămase cu gura deschisă şi secătuită.

— D-d-a' ce s-a-ntâmplat, de fapt? Mormăi Ola.

Dintr-o dată se deschise uşa şi tatăl lui Seb apăru în prag, căpitanul, cu figura bronzată, într-o cămaşă albă, suflecată până la coate şi descheiată, astfel că părul de pe piept şi braţe se revărsa asemenea unui muşchi negricios.

— Bună, băieţi. Da' ce leşinaţi mai arătaţi!

— Tată, începu Seb, spune-ne ce-i aia o citeră?

Intră cu totul în cameră şi se pregăti, de parc-ar fi venit fluxul.

— Citeră. Sigur, o să vă explic. Odată duceam petrol la Bombay, iar bucătarul nostru era indian. Muncea pe brânci. Tre' să ştiţi că mâncarea trece repede pe un vas. Şi indianu' ăla, ştiţi voi, indienii nu mănâncă niciodată carne, deoarece ei cred că într-o bună zi strămoşii lor se reîncarnează în vaci sau cosaşi, şi de aceea nu consumă carne. Dar indianul nostru trebuia să prepare carne zilnic, şi vă puteţi închipui cam ce era în sufletul lui, să-şi închipuie în fiecare zi că-l serveşte pe bunicu-su la masă. Şi, cu toate astea, n-a ieşit niciodată scandal cu indianu' ăsta.

Seb îşi drese glasul.

— Da', tată, ce-i acela sitar?

— Nu mă mai bate la cap. N-a făcut niciodată scandal băiatu' ăla, ba nu, făcea un tărăboi grozav, şi asta-n fiecare seară, pentru că seară de seară cânta la sitar. Aşa se consola el. Un instrument excepţional. Avea cu siguranţă o sută de coarde. Scoteau nişte sunete stranii de femei.

— Adică o ghitară indiană, zise Seb.

— Exact. A fost o plăcere să vă cunosc, băieţi.

Şi cu asta, căpitanul dispăru. Am pus iarăşi Norwegian Wood. Dumnezeule. India? 126

Zilele dintre Crăciun şi Anul Nou au fost ciudate. Făceam cam tot aceleaşi lucruri pe care obişnuiam să le facem. Mergeam la schi în Nordmarka, jucam hochei pe gheaţă în Urraparken, aruncam cu bulgări de zăpadă înăuntru pe ferestre. Şi cu toate astea, totul era atât de diferit. Căzu mai multă zăpadă ca oricând, nămeţii se înălţau la cer, iar oamenii trebuiau să treacă prin nişte runele făcute în zăpadă ca să ajungă să traverseze strada. Chiar aşa a şi fost.

Năme̦ţi imenşi peste tot. Era ca şi cum am fi pierdut ceva, o parte din noi înşine. Cele patru figuri străine, încordate, ne priveau parcă mereu, iar noi evitam să le întâlnim privirile. Seara stăteam şi mă uitam la vechile imagini de pe pereţi. Beatles la Arlanda, fiecare cu câte un buchet, Beatles cu medaliile, Ringo în cârca lui John, cu Paul şi George, fiecare de o parte şi de alta. Era mult de atunci şi parcă mă doream înapoi în acel timp, când totul era în ordine şi aşa cum trebuia. Dar în acelaşi timp era palpitant, mă simţeam de parcă scântei electrice mi-ar fi trecut pe spate, iar când închideam ochii, Rubber Soul fredona în mine şi eu cădeam înapoi, mai înapoi ca oricând şi, într-o noapte, am urlat în somn de-am trezit tot oraşul, sau în orice caz pe maică-mea şi pe taică-meu, care veniră valvârtej, dar deja totul se consumase.

I-am trimis Ninei o vedere de Anul Nou, m-am chinuit o zi întreagă să scriu patru rânduri, în cele din urmă am scris în oglindă cu mâna stângă, exact ca Leonardo da Vinci. Iar ilustrata era o reproducere după tabloul lui Munch Strigătul.

De Revelion eram toţi la Gunnar şi mâncăm îngheţată cu cremă de ciocolată. Stăteam în camera lui cu aceleaşi priviri şi aceleaşi capete dezorientate, iar pe pick-up se afla Rubber Soul. Începuserăm să fim destul de disperaţi.

— Sitarul ăsta e destul de grozav, încercă Seb. L-am privit.

— Vreau să spun că e o chestie să-ncerci aşa ceva, vreau să spun că asta n-a mai făcut-o nimeni pân-acum.

Stig apăru pe neaşteptate în uşa camerei, cu câte o bere în fiecare mână.

— Rubber Soul e cel mai bun disc al Beatles-ilor, spuse el. Mă închin până-n ţărână în faţa lor.

Făcu o plecăciune mare înspre podea. Nu pricepeam o iotă.

— Ce, nu sunteţi de acord? Zise el când reveni pe verticală.

— Ba da.

— Da' fir-ar a' dracului. Da' ce tonţi mai sunteţi! De ce nu comparaţi Love Me Dass şi Piss Piss Me cu Nowhere Mân şi Norwegian Wood?

Se făcu linişte. Stig ne privea nedumerit şi apoi izbucni într-un hohot de râs, lăsă berea pe bibliotecă şi se aşeză lângă noi. Bob Dylan a fost ăla care-a zis că Beatles-ii ar trebui să-şi îmbunătăţească textele! Ia ascultaţi numa' Nowhere Mân. Aşa şi este, nu-i aşa? Toţi oamenii umblă cu ochelari de cai şi nu le pasă de nimic, nu le pasă că au bomba atomică chiar deasupra devlei, închid ochii la tot ce este nelegiuire şi se gândesc doar la plastic şi materialism. Despre asta-i vorba, nu-i aşa?

Am pus din nou discul. Stig era cu totul alături de noi.

— Ia ascultaţi pianul baroc! Al dracului swing! Iar Norwegian Wood nu-nseamnă pădure şi buşteni, înseamnă tutun, înţelegeţi voi? Tutun din acela din care fumează indienii. Pipa păcii, băieţi.

A rămas aşa până ce Michelle încetini ritmul şi dispăru, după care a înşfăcat berea şi dus a fost. Am continuat să ascultăm discul, am tot ascultat

până ce s-a auzit o bubuitură în faţa ferestrei, erau imense explozii colorate. Era ceasul douăsprezece.

Am ieşit pe terasă. Acolo erau şi babacii. Aerul era rece şi bun şi eram destul de încălziţi. An Nou fericit! Mda. Începea să mişte ceva acum. Mergea. Ajunserăm la timp. Tatăl vroia să ne facă o fotografie, ne-am ridicat gulerele, ne-am supt obrajii, am coborât pleoapele şi ne-am aplecat serioşi înspre blitzul lui nou-nouţ. Ne-a zis să zâmbim şi nu să ne arătăm supăraţi. Aproape că nici nu ne mai recunoştea.

Aşa trebuia însă să fim.

În ultima zi de vacanţă urcam Thomas Heftyesgate, înotând prin nămeţi şi fredonând Norwegian Wood şi meditând asupra viitorului formaţiei The Snafus. Mai aveam un an până la confirmare, şi până atunci sigur că ne vom fi pus la punct tot echipamentul. Nu slujea la nimic să facem repetiţii pe uscat, cu creioane şi elastice de legat borcanele de gem şi rachete de badminton. În acel moment am auzit un zgomot asurzitor într-un garaj de lângă Ambasada engleză. Nu era doar un pick-up dat la maximum, era chiar o formaţie, începuseră să cânte, şi suna cumplit, dar oricum era o formaţie. Am rămas aşa un timp destul de îndelungat, ascultând, iar în clipa în care se auzi o variantă la ghitară la Lappland, cineva răsări în spatele nostru şi ne sperie.

— Vreţi să intraţi în fan-club, sau ce, borî un puţoi obez cu părul gras şi palton albastru-închis la două rânduri.

— E-e-eram în t-t-trecere doar, se bâlbâi Ola.

Muzica se opri şi uşa garajului se deschise. Ne uitarăm înăuntru, iar acolo, acolo văzurăm toate cele ce ni le doream, ghitare electrice, microfoane, o baterie imensă, amplificatoare şi o groază de cabluri încrucişându-se în toate părţile peste pardoseala de piatră. Tipii care cântau aveau jachete roşii, părul drept pe frunte şi peste urechi şi erau sub douăzeci de ani.

— Am prins fanii ăştia, zise tipul.

— Închide poarta, altfel ne-ngheaţă punguţele, strigă bateristul şi furăm împinşi înăuntru, iar poarta se trânti în spatele nostru.

— Avem de lucru, pentru muzicieni, spuse managerul, îşi aprinse o ţigară şi suflă cincisprezece inele înspre tavan. E o slujbă de vis, ca o spumă şi, pe deasupra, cu căpşuni. Soiree la Vestheim.

Se-ntoarse spre noi.

— La ce şcoală mergeţi, boys?

— La Vestheim, am zis. Se apropie.

— Gargariseală, spuse. Gargariseală cu zahăr, în primul rând vă duceţi acolo.

— Mda, numa' să ne iase-năuntru.

— Spuneţi că aşa a zis Bobbu' şi vă dă sigur drumu'. Atâta să spuneţi, că aşa a zis Bobbu'.

Formaţia se porni să cânte, Cadillac. Bobbu' pocni din degete. Chitaristul solo se strofoca din răsputeri, dar vocalistul se pierdea la refren.

— Tre' să scapi de guturaiu' ăla, strigă Bobbu'. Altfel sună în stil mare.

— Ce nume are f-f-formaţia? Întrebă Ola.

— Snowflakes, zise Bobbu'. Ţineţi minte numele.

— Snowflakes, repetă Ola. Da' cântaţi numa' i-i-iarna?

Era cazul ca Ola să-şi ţină fleanca înainte să ne pocnească ăştia şi să ne scoat-afără. Seb îşi înfipsese deja un deget în coastele lui.

— Nu, isteţule. Vara ne cheamă Raindrops.

Snowflakes începu din nou să cânte, un instrumental, Apache.

Chitaristul solo intră în viteză, iar tonurile se revărsau în spaţiu cu încetinitorul. Bobbu' se tot agita înainte şi-napoi în faţa lor, se apleca şi îşi ciulea urechile.

— Imaginea sonoră e bună, explică el apoi.

Cineva bătu în poartă. Bobbu' deschise şi înăuntru se năpustiră trei fete care se aruncară peste Bobbu' şi apoi sărutară toată formaţia, dar când ajunseră la noi, se opriră brusc.

— Fani, explică Bobbu'. Conducerea clubului de la Vestheim. Vor cânta acolo la soiree.

— Minunat, zise una din fete. Hai să radem o bere, hm?

— Ce idee strălucitoare, spuse Bobbu'. Hai, daţi-i drumu', băieţi. Şi radem o bere la spartul târgului.

Se uită în jos spre noi.

— Atunci, ne-am înţeles, zise Bobbu'.

Am dat din cap. Nu ştiam în legătură cu ce ne înţelesesem.

— N-am putea încerca să cântăm şi noi un pic? Întrebă deodată Seb.

Bobbu' îşi plasă privirea pe noi şi medita îndelung.

— Să cântaţi?

— Doar să-ncercăm şi noi puţin.

— Olrait„, spuse bossul. Dar luaţi-o „izi”. Astea-s chestii sensibile.

— E-n regulă, zise Bobbu' şi-şi încreţi fruntea. Dar uşurel. Sunt chestii scumpe.

Apoi ieşiră zumzăind afară pe uşă, urmaţi de fetele care erau îmbrăcate în pulovere cu Snowflakes pe spate.

Ola se năpusti asupra tobelor, Gunnar şi Seb îşi luară fiecare câte-o ghitară, iar eu mă postai în faţa unui microfon, după care ne dezlănţuirăm. Urlam şi strigam, gâfâiam şi ţipam în microfon, iar vocea ieşea parcă dintr-o cu totul altă parte. Gunnar lovea cu amândouă mâinile, iar Seb era cât pe ce să paradească o coardă. Şi-aşa am ţinut-o cel puţin vreo jumătate de oră şi totul suna cumplit, dar şi sublim.

Deodată Gunnar strigă să ne-oprim.

Se făcu brusc linişte. Eram destul de istoviţi. Ola arăta ca un cearceaf vechi de pat.

— Tre' să ştim cu toţii ce cântăm, zise Gunnar. Ca să putem cânta împreună.

— Şi ce să cântăm, hî? Se-ntrebă Seb.

Am stat să ne gândim.

— Să compunem noi propriile noastre cântece, am spus. Seb ne urmărea.

— Bine-nţeles! Vom face propriile noastre melodii. Drace, că nu ne-am gândit la asta-nainte!

— Dar încă n-am compus niciuna, fir-ar a' dracului. Tre' să ne gândim ce să cântăm acuma!

— Norwegian Wood, zise Seb.

— Fără sitar?

— Să-ncercăm.

Încercarăm, dar nu reuşeam să găsim melodia. Şi iarăşi o luam de la-nceput. Îmi vibra deja stomacul, ar fi trebuit să am cel puţin o centură pentru rinichi, săream împrejur, mă zvârcoleam pe jos şi urlam sălbatic, toba mare a lui Ola mergea ca o moară, Seb ciupea coardele, încât parcă erau patruzeci de sitare şi zece mâţe în călduri, iar Gunnar făcea acorduri ferme, ţinând parcă totul sub un oarecare control.

— Exact ca-n Cavern! Urlă Seb. Exact ca-n Cavern.

Alunecarăm în ceva care semăna a Twist and Shout, transpiraţia scotea aburi înjurai nostru, fetele din sală se trăgeau de păr şi vroiau neapărat să urce la noi pe scenă, dădeam tot ce puteam din noi, totul până la ultimul strop şi chiar mai mult, când poarta garajului se deschise cu o bubuitură; eu eram culcat pe spate, iar tăcerea se aşternu asupra mea asemenea unei avalanşe, în uşă erau fetele, puţin cam ameţite, Bobbu' stătea cu gura căscată, iar Snowflakes rânjeau strâmb. M-am ridicat în patru labe, Gunnar şi Seb se târâră afară din ghitarele lor, iar Ola puse jos beţele şi ieşi din spatele tobei mari.

— Ce mama dracului faceţi aici! Zise Bobbu'.

— Cântăm, am şoptit eu.

— Cântaţi! Asta numiţi voi cântat?

— Ce nume aveţi, hî? Întrebă una din fete şi se sprijini de mine.

— The Snafus, am spus eu şi mai încet.

Atunci începură să râdă. Râdeau cu toţii. Ne furişarăm spre uşă.

— Ia opriţi-vă, strigă Bobbu'. Nu uitaţi de soiree? Am dat din cap că nu.

— Şi spuneţi şi voi că ştiţi de The Snowflakes. Priceput? Am dat din cap.

— Un „dil” e-un „dil”, boys.

Ieşirăm, obosiţi şi transpiraţi, frigul ne îngheţă hainele ude până la piele.

— Închipuiţi-vă, să avem un asemenea garaj în care să exersăm, zise Gunnar după ce ne liniştirăm puţin. Am putea ajunge mult mai buni decât Snowflakes.

— Da' suntem mai buni decât Snowflakes, strigă Seb. Cântă doar rahaturi.

Am aruncat un bulgăre de zăpadă în aer şi pot să jur că n-a mai căzut pe pământ.

— Şi nici măcar n-au habar ce-i aia o citeră! Pufni Ola.

Şcoala reîncepu, Crăciunul trecuse. Pomi de iarnă maronii şi desfrunziţi, asemenea unor schelete de peşte, stăteau aruncaţi prin ganguri sau prin curţile

interioare. Nu mai era nici o stea de Crăciun în nici un geam, în schimb începură să apară pe cer, în nopţile reci şi întunecate precum tăciunii. Un nou an. Totul era altfel. Totul era la fel. Doar proful de sport Skinke avea o idee nouă. Trebuia să-notăm. Pe un timp atât de friguros, predica el, înotul era esenţial şi bun. La frig se dezvoltă un nou strat de grăsime în corp, chiar sub piele, care ne protejează împotriva frigului. Uitaţi-vă la ursul polar. Şi, prin urmare, ne cărăbăneam până la bazinul din Vestkanten, ca să sărim în clor. Skinke mărşăluia pe margine şi sufla din fluier emiţând tot felul de ordine.

— Unde-i Fred? Gargarisi Gunnar, scuipând apă verde. Am aruncat o privire.

— Uite-l că vine, am zis.

Fred Hansen se apropia. Coastele îi ieşeau în afară ca nişte trepte de fiecare parte a şoldurilor pătrate pe care atârna pantalonul şleampăt de Tarzan. Ezită câteva secunde, după care se duse direct până la trambulină şi se aruncă asemenea unei foci răsucite, izbi apa fără să stropească şi fără nici un sunet. Şi acolo rămase. Fred Hansen nu mai ieşi la suprafaţă. Skinke gesticula şi urla, îl întrezărirăm pe Fred Hansen chiar la fund, asemenea unei umbre gri sau unui peşte slăbănog de apă adâncă. Dură ce dură şi, în momentul în care Skinke era gata să sară-n apă, Fred Hansen ieşi la suprafaţă ca un torpilor, aproape că stătea pe verticală în apă, da, reuşise, da, Fred Hansen sărise ca un păstrăv, după care se puse pe înotat, craul, era cel mai minunat craul pe care-l văzusem vreodată, plutea ca un buştean pe apă, aproape că nu se mişca, braţele subţiri îl trăgeau înainte de parc-ar fi avut 0 alice în tălpi.

— Foarte bine, strigă Skinke. E bine, Fred. Continuă tot aşa. Fred Hansen continuă înainte şi-napoi, spate, fluture, iar noi ceilalţi plescăiam în apă ca nişte hipopotami invalizi, pe când Fred Hansen era o focă, o adevărată focă.

La duşuri ne holbarăm cu toţii la el. Era de necrezut.

— Eşti al naibii de bun la înot, i-am zis cu toţii. Fred Hansen roşi şi dispăru în aburi.

Apoi fugirăm înapoi la şcoală. Părul ni se congela înainte s-ajungem în Skoweien, iar bretonul stătea perpendicular pe frunte asemenea unui umbrar. Şi când intrarăm în sala de clasă, gheaţa începu să se topească încet şi apa ne curse pe mutră, spre hazul fetelor care stăteau în rândul de la geam.

În ziua-n care Gjermund a primit medalia de aur la cinci mile norvegiene, era şi soiree la Vestheim. Ne-am întâlnit acasă la Seb, cu două ore înainte de lovitura de începere a jocului. Ma-ică-sa plecase să-l conducă pe taică-său la Marsilia, unde-l aştepta noul său vas. Între timp se mută la ei bunica ce-şi făcea veacul brodând în camera de zi, fără să audă clinchetul care îl făcea sacoşa lui Gunnar în timp ce ne strecuram pe covor.

— Bere uşor alcoolizată! Exclamă Seb în timp ce baricadam uşa.

— Numa' de-asta am găsit, spuse Gunnar.

— Dacă facem flotări dup-aia, ne-ameţim sigur, spuse Ola. Ne-am uitat la el.

— Ca să se-ncălzească sângele. Şi se urcă mai repede la c-c-cap!

Seb desfăcu sticlele cu catarama de la curea şi fiecare îşi luă înghiţitura lui. Avea gust de sac de sport.

— Destul de bună, spuse Gunnar.

Dădurăm din cap şi Seb împărţi ţigări. Stăteam aşa acolo, pufăiam şi mai pupam berea, îmbrăcaţi în blazere cu nasturi strălucitori şi în pantaloni strâmţi, gri, iar din pick-up Paul urla When ISaw Her Standing There. Aşa va şi fi, fără nici o îndoială.

Seara, la opt, hoinăream pe străzi, ne ciocneam de stâlpii de iluminat, cădeam şi râdeam, ţinându-ne unii de alţii, strigam la cer, presărându-ne numele noastre în eternitate, atât cât ne ţineau puterile, ajungeam până la prenume şi adresă, mamă, ce seară are să mai fie!

Lumea stătea adunată în grupuri întunecate în curtea şcolii. Se auzea muzică de la un pick-up. După un colţ, o sticlă pătrată făcea poşta. Feţele roşii erau luminoase. Deodată nu mai aveam gura aşa de mare, mergeam ţepeni ca nişte pari, coborând treptele cu câte o monedă de cinci coroane în pumn, în timp ce inima bătea puternic în spatele cămăşii. Ne-am lăsat hainele de molton în vestiarul care nu mai mirosea a transpiraţie şi a ciuperci de picioare, ci a parfum, a stafide şi încă a ceva de basm. Skinke făcea pe paznicul la intrare cu braţele încrucişate, într-un costum argintiu la două rânduri, cravată aurie şi cu părul tuns scurt.

— Bine, îmi spuse în timp ce treceam.

În sala de gimnastică nu mai putea a grajd, devenise cu totul altă încăpere, cu ghirlande atârnate din tavan, iar pe pereţi erau agăţate plase enorme de pescuit, şi mai erau baloane, lumânări, o tejghea lungă unde se vindea cola şi chifle şi crenvurşti, iar în colţ era un podium pe care instrumentele formaţiei Snowflakes erau gata pregătite. Ne liniştirăm cu cola, iscodind atent cu privirea de jur împrejur. Fete în rochii largi, fete în rochii strâmte, fete înalte, cu părul ridicat şi ochi negri şi pantofi eleganţi în care stăteau cu totul tăcute. Băieţii în costume strălucitoare, liceenii, unii aveau haine Beatles, în timp ce noi stăteam acolo în blazere, cu cămăşi scrobite şi cu cravate croşetate, simţindu-ne de parc-am fi intrat la apă.

În sală intrau tot timpul oameni, începuse să fie plin, unii erau insolenţi, clătinându-se înjur ca nişte elefanţi fericiţi. Peste tot se vorbea despre Gjermund şi cursa de cinci mile şi despre Wirkola. Se strigau nume, se spărgeau baloane, se auzeau râsete de fete. Apoi lumina se reduse şi se făcu deodată linişte. Snowflakes apărură în şir unul după celălalt şi ocupară scena, în haine roşii, pantaloni verzi şi pantofi albi. Bobbu' se duse mai într-o parte să aranjeze nişte cabluri. Apoi îşi dădură drumul cu A HardDay's Night, ne blocarăm auzul şi ne retraserăm cât mai departe posibil, pentru că era o ruşine, n-aveau dreptul să cânte Beatles în felul acela.

— O versiune de duzină, spuse Seb şi-şi astupă din nou canalele cu două dopuri.

Vânătoarea începu. Leoparzii se târau prin iarbă, pe direcţia vântului şi se mişcau pas cu pas înspre antilopă. Pumele stăteau la spaliere şi aşteptau ca vreun iepure nevinovat să le treacă prin faţă. Zebrele săreau primprejur, iar elefanţii se puseră să tragă un pui de somn. Afară în întuneric urlau hienele şi lupii care nu puteau intra înăuntru.

Chiar lângă noi erau nişte fete împopoţonate din greu, şi cu tone de fard pe ele, erau din clasa lui Gunnar şi-a mea. Râdeau pe-nfundate, rostogolindu-şi privirile în sală asemenea unor bile.

— Nu le invitaţi la dans? Rânji Seb.

— Eu am tipa mea de la Copenhaga, am zis. Snowflakes începu să cânte Dar bjorkorna susa. Bobbu' era din nou sus pe podium şi înşuruba nişte chestii şi făcea demonstrativ pe şeful. Fetele se înşiraseră de-a lungul spalierelor, iar atmosfera începu să se-nfierbânte. Ne-am dus la budă, ne-am desfăcut cravatele pe drum, dar la budă era la fel de aglomerat, în mijlocul unui grup se afla Roar din B, golan renumit şi agitator.

— Sss! Şuieră el spre noi în clipa în care intrarăm.

În mână ţinea o sticlă din care luă o înghiţitură zdravănă, ştergându-şi apoi transpiraţia de pe frunte.

Ne-am aşezat în faţa pisoarului şi ne-am descheiat la prohab.

— Aia, Guri, zise Roar brusc. Vorbea neobişnuit de tare. Aia, Guri, care-a fost în C, e ca o mâţă-n călduri, îşi crăcănează picioarele pentru cinci 0re.

Gaşca râse încet.

Seb se uita în jos la urina galbenă-închis în care pluteau chiştocuri maronii.

— De-aia i-am dat papucii! Parc-ai fi regulat un cuptor. Parc-ai regula-n vânt. Cea mai mare gogonea din oraş.

Seb se-ntoarse brusc şi se postă în faţa lui.

— Tacă-ţi fleanca! Mârâi el. Roar se uită mirat în sus.

— N-am auzit prea bine.

— Pune-ţi rahatul pe mutră, zise Seb.

Se făcu linişte în budă. În jurul lui Seb şi Roar se strânse un cerc. Atmosfera era încărcată de aşteptare.

— Ai zis ceva? Întrebă Roar şi dădu sticla unui coechipier.

— Găoază, zise Seb clar.

Acum ştiam cu toţii că ceva trebuia să se-ntâmple, cercul le făcu mai mult loc. Ola stătea cu gura căscată. Gunnar îşi strângea pumnii şi mă privea. Am închis ochii, în aceeaşi clipă se auziră strigăte în spatele nostru.

— Ce se-ntâmplă aici!

Era Skinke. Cercul se destramă. Roar luă sticla şi intră într-un WC. Ne-am întors în sala de gimnastică.

Snowflakes se încălzise. Cânta Apache cu vibrator. Formaţia trepida şi tremura. Bobbu' îşi aranjase o galerie care tot sărea în faţa scenei, erau cele trei fete de la garaj. Ne strecurarăm pe lângă privirea lui Bobbu' şi puserăm mâna pe o cola.

— Atenţie la Roar, şopti Gunnar.

— Nu-i admisibil să vorbească asemenea scârnăvenie, şuieră Seb şi muşcă dintr-o chiflă cu stafide.

— E-un r-r-rahat, zise Ola.

— N-ajută!

Skinke era din nou la postul lui, lângă uşă, lat în umeri şi cu fruntea încreţită. Nişte liceene se lipiră de el, vrând să-l determine să iasă în ring, dar Skinke era de nezdruncinat. Cartofu' apăru şi el îmbrăcat în costum albastru, cu pantofi perforaţi în picioare, iar fetele se aruncară pe el, trăgându-l pe ringul de dans în ovaţiile şi aplauzele tuturor.

Deodată Ola dispăru. Parcă-l înghiţise pământul.

— Unde-i Ola? Întrebă Gunnar.

— Habar n-am, am spus. S-o fi dus să-şi cumpere o chiflă.

Îl întrebarăm pe Seb, clătină din cap, la fel de supărat ca şi înainte.

— Da' ce, nu-i aici?

— Nici vorbă.

— Ba da, uite-l, strigă Gunnar şi arătă spre el.

Iată-l. Ola era pe ringul de dans. Ola era pe ring împreună cu cea mai înaltă fată din şcoală, Klara, din B, portar în echipa de handbal. Ne zgâiam, ne zgâiam cu sprâncenele ridicate. Ola se pierduse aproape cu totul în Klara, care îl trăgea după ea rotindu-se, rotindu-se, în timp ce Snowflakes cânta Dancing Shoes şi, din când în când, puteam vedea cum Ola îşi arunca pe spate capul ca să tragă şi el ceva aer.

N-am zis o vorbă, nici o vorbă, nici măcar o vorbuliţă. Nu mai era nimic de spus.

Muzica se opri în cele din urmă şi Ola reuşi să se smulgă din strânsoare. Klara îl ţinea de cap ca pe-o minge de handbal, dar Ola reuşi să lunece din braţele ei, norocul lui că se dăduse cu lo-ţiune tonică de păr înainte de plecare, veni ca o săgeată printre perechi până la noi, cu privirea îngrozită. 136

— Ajutor, zise el.

— Nu putem face nimic, spuse Gunnar serios. Klara era pe urmele lui.

— Ajutor, zise Ola, iar noi stăteam în cerc în jurul lui, acoperindu-l şi îndreptându-ne spre un colţ mai sigur.

Cartofii' se urcase pe podium şi acum ţinea o cuvântare, vorbea despre tineret şi bucuria de-a trăi, despre joc şi seriozitate. Se încălzi în costumul său, iar lumea începu să cam fluiere. Bobbu' pomi din nou galeria. Cartofii' fu tras jos şi Snowflakes începu să cânte lamentabil.

Seb se făcuse nevăzut.

— Trebuie să-l căutăm, zise Gunnar îngrijorat. Cercetarăm jur împrejur în sală, dar nimeni nu-l văzuse.

— Poate-a ieşit, am spus.

În drum spre ieşire, dădurăm de o gaşcă dubioasă în frunte cu Roar şi cu tipu' ăla care fusese împreună cu Guri atunci, şi cei doi ţipi de catifea, puşi pe harţă, care se luaseră de Ola în prima zi. Lungiră pasul spre noi, şi-am simţit

acel gol în stomac de care îmi era atât de frică şi care-mi traversă corpul ca o rafală de vânt, ştiind că orice se putea întâmpla.

Gunnar ridică din umeri, încât capul aproape că i se scufundă între umeri.

— Corn an! Spuse el cu gura închisă şi ne năpustirăm ca o furtună pe lângă Skinke, în sus pe scări.

În curtea şcolii era ger şi întuneric. Liniştea fu întreruptă doar de un râs slab şi de şoapte care veneau de undeva din apropiere. Nu era nici o mutră de văzut.

— Sebastian, strigarăm noi. Nici un răspuns.

Am început să căutăm. Nu dură prea mult. În mormanul de zăpadă de lângă baracă zăcea Seb, cu faţa în jos. L-am ridicat şi l-am cărat la lumina unei ferestre. Din nas îi curgea sânge, iar de-a lungul frunţii avea o rană imensă. Gunnar nici nu putea să se uite, pentru că nu suporta sângele.

— Căcănaru', a avut mănuşă de box, mormăi Seb. Fugirăm în vestiar după hainele de molton şi-l duserăm pe Seb acasă. Bunica nu fu nici o clipă mirată când i-l predarăm.

— A căzut pe scări, am spus. Ea aduse iod, faşă şi vată.

_Am zis eu întotdeauna că scările-s mult prea abrupte în ziua de azi. Mult prea abrupte. Tre' să fiţi atenţi de-acu' încolo, ne sfătui bătrâna.

Într-o seară nu l-am găsit pe Ola. Nu era acasă şi maică-sa credea că se dusese la unul din noi. Ne rostogolirăm în jos pe trepte şi căutarăm urme prin zăpada proaspăt căzută. Urmele lăsate de Ola, cu o talpă cu dungi transversale, ne conduceau spre Drammensveien, dar acolo se opreau.

— Poate-a luat tramvaiul, spuse Seb.

— Tramvaiu'? Da' de un' să ia tramvaiul, hm?

Gunnar părea îngrijorat, îşi confecţiona un bulgăr de zăpadă şi-l trimise lui Nobel.

— Poate c-a dat de bucluc, spuse el. Ne uitarăm unul la altul.

Gaşca de catifea? Gaşca de la Frogner?

Nu ne rămânea decât să-ncepem din nou să-l căutăm. Cobo-râram prin Moggaparken, dar nici urmă de Ola, continuarăm să urcăm Bygdoy Alle, când începu să ningă, dar ninsoarea proaspătă ştergea pentru totdeauna şi ultimele urme ale lui Ola.

— Să încercăm în parcul Frogner.

Ne-am dus într-acolo. Am strigat, dar nici un răspuns, doar zgomotul zăpezii ce cădea de pe crengile prea încărcate. Vântul viscolea zăpada. Uşa cimitirului scârţâi, iar brazii păreau nişte doamne imense, în rochii lungi şi negre, adunate în grup şi cântând destul de sinistru.

— Nu-i aici. S-o ştergem, zise Seb.

Atunci auzirăm un sunet, nu departe de noi, cineva se strecura prin zăpadă.

— Ola, strigarăm noi cu grijă.

Sunetul dispăru din nou, după care reapăru, dar în altă parte, venind de sub unul din stâlpii de iluminat chiar din faţa noastră, în lumina felinarului apăru un homo cu pantalonii lăsaţi pe vine şi cu instrumentul în sus, iar figura lui era complet albastră. Am strigat de groază, făcurăm repede câţiva bulgări tari şi-1 bombardarăm. Fugi înapoi pe cărare, cu pantalonii căzuţi până la genunchi, urlând şi văitându-se.

Ne-ndreptarăm spre cinematograful Colosseum, până la Majorstua.

— Tre' să fie al naibii de frig să stai aşa, zise Seb. 138

— Mergem în Urraparken, se auzi Gunnar.

Ceasul bisericii lumina în galben, de parcă ar fi fost o lună în plus. Era aproape opt. Jos, pe patinoar, piticii se jucau de-a prinselea. Ola nu era acolo, sigur că nu era. Oare unde putea fi?

O luarăm în jos spre Briskeby. Pereţii de la galeriile de artă Albin Upp trosneau. Mannen pa Trappa închisese. Timpul trecea. Situaţia devenea critică.

— Muma' să se fi atins de un fir de păr de-al lui, zise Gunnar. Doar atât spuse. Muma' să se fi atins de-un fir de păr de-al lui!

Atunci am zărit ceva. Pe Bondebakken, pe la mijlocul drumului. Am arătat într-acolo.

— Ia uitaţi-vă acolo, am şoptit.

Ne-am oprit brusc să privim. Veneau înspre noi. O siluetă cu umeri masivi şi o alta, mică şi-ndesată. Căscam ochii. Erau Ola şi Klara.

— Sunt Ola şi Klara! Strigarăm vorbind toţi în acelaşi timp. Fugirăm după colţ şi ne-ascunserăm sub poartă la Slakteren. După un timp trecură pe lângă noi. Ola şi Klara. Se ţineau de mână sau Klara îl ţinea de mână. Ne ţineam răsuflarea.

— A fost răpit! Zise Gunnar după ce trecură. Tre' să-1 eliberăm. L-am împiedicat pe Gunnar să sară, am aşteptat puţin şi ne-am furişat pe trotuar. I-am văzut pe Ola şi Klara dispărând printre nămeţi.

I-am lăsat să plece.

— Nu mi-aş fi-nchipuit, spuse Gunnar.

Am dat din cap şi ne-am îndreptat muţi spre casele noastre.

Acasă aveau loc evenimente importante. Taică-meu studia pentru examenul de şofer, de fapt o făcea de la Crăciun încoace, stătea în camera de zi cu o groază de cărţi în poală, desena semne de circulaţie şi intersecţii, cu fruntea roşie şi destul de irascibil dacă te apropiai prea mult sau puneai prea multe întrebări. Mă-ntrebam când vom avea maşină, dar nici măcar la asta nu primeam răspuns. Maică-mea îmi făcu semn să tac şi ne duserăm la bucătărie, închiserăm toate uşile după noi. În orice caz, erau cu toţii foarte secretoşi, iar eu, ca de-obicei, nu aflam nimic, fiind totdeauna ultimul care se prindea de ceva.

Steaua lui Fred Hansen păli din nou. Foca fu dată uitării, stătea şi mormăia lângă tablă, mormăia cu gura închisă, totul era acolo înăuntru, atâta doar că nu ieşea afară. La lucrările scrise se descurca, dar nu la oral, atunci cobora ştacheta. Cartofu' trăgea de el în orele de norvegiană, încercând să-1

învеţe să vorbească, fiindcă nu se spunea „io” sau „io mâne”, doar nu se vorbea aşa! Urechile lui Fred se-nroşeau şi el se făcea mic deasupra băncii, atât de mic, încât ar fi putut intra în călimară.

Iar în pauze erau băieţi droaie după el. Se aduna o gaşcă întreagă, şi nu numai din clasa noastră, erau toţi băieţii de catifea de la Skarpsno, şi mai de la vest. Fntr-o bună zi, un puţoi dădu un şut pachetului de mâncare al lui Fred, astfel încât începu să plouă cu parizer şi brânză de capră. Gunnar scrâşni din dinţi şi ne-ndrep-tarăm spre gard, unde Fred stătea cu totul lipit de sârmă.

Tipul de catifea se uită la noi.

— Îi dăm o lecţie negroteiului, să-nveţe să se poarte, spuse cel care dăduse şutul.

— Cară-te, spuse Gunnar. Individul păru mirat.

— Îmi zici tu mie ce să fac, se minună el.

— Exact, spuse Gunnar. S-o ştergi. Şi încă rapid. Individul se uită împrejur. Era rost de-ncăierare.

— Şi dacă nu mă car! Ce se-ntâmplă atunci?

Gunnar nu-i un tip rapid, dar nimereşte la sigur. Dreapta îi ieşi din buzunar, braţul se-ndoi, iar individul de catifea căzu grămadă cu un suspin. Celelalte larve începură să se-mpingă puţin, dar cu jumătate de inimă, căci văzuseră braţul drept al lui Gunnar în mişcare. Apoi îl luarăm pe Fred cu noi până la baracă şi-i dădurăm câte-o felie de pâine fiecare.

În ziua aceea Fred ne aşteptă după ore. Părea cam timid, ne întrebă dacă nu vroiam să-i facem o vizită acasă. Sigur că vroiam, aşa că-1 urmarăm pe Fred Hansen prin oraş. Era mult de mers, pentru că locuia de cealaltă parte a oraşului, în Schweigaardsgate.

Eu am fost primul care m-am făcut de rahat.

— Ce face frate-tău? Am întrebat în timp ce treceam de Gara de est.

Fred mă privi îndelung, luă acea mină inteligentă care-1 îmbătrânea cu douăzeci de ani, de parc-ar fi înţeles totul.

— N-am nici un frate, zise.

— N-ai nici un frate? 140

Zâmbi uşor, se uită în jos spre haine, flutură cu unul din crăcii pantalonilor.

— Maică-mea cumpără haine de la Elevator, zise Fred.

— Elevator?

— De la Armata Salvării. Acolo se vând haine vechi.

În casa scărilor din imobilul în care locuia Fred era un miros străin. Nu ştiu exact ce anume. Atât doar că nu mirosea ca acasă. Pe cutiile de poştă era o sticlă goală de tărie. Pe pereţi vopseaua se scorojea, parcă erau petale uscate. Locuia la parter şi avea cheia legată de un şnur în jurul gâtului. O scoase de sub pulover şi aproape că-şi rupse gâtul când deschise.

Era singur acasă. Ne-am descălţat, ne-am uitat atent împrejur, ne ţineam respiraţia. Totul era oarecum atât de diferit, mobilele, aerul, lumina. Fred nu zise nimic. Ne-a lăsat să ne uităm. După un timp spuse:

— Locuiesc cu maică-mea.

Acum ştiam a ce mirosea. A haine vechi, ca în podul de la Nesodden.

— Unde-i taică-tău, hm? Întrebă Ola direct.

— N-am tată, spuse Fred.

— Cum n-ai tată! Ola era nedumerit.

— N-am, spuse Fred scurt.

Seb încercă să-l oprească pe Ola, dar era deja prea târziu.

— A-a-a murit?

— Nu ştiu, spuse Fred.

Intrarăm în camera lui, un cufăr strâmt cu o groază de fotografii cu înotători pe pereţi. Ne-am aşezat pe pat, a cărui saltea era acoperită cu o cuvertură verde şi decolorată.

— Înoţi mult? Întrebă Gunnar.

— De câteva ori pe săptămână, zise Fred.

N-am mai spus nimic, am rămas aşa şi am făcut băşcălie de profesori. Fred părea liniştit şi bucuros, ne privea de parcă i-am fi făcut un mare serviciu. Deodată, podeaua începu să se zgâl-ţâie, geamurile să vibreze, iar salteaua să trepideze.

— Ce-a fost asta? Am strigat. Fred se uită la ceas.

— Trenul de Stockholm, spuse.

Ne-am repezit la fereastră. Exact acolo, la numai câţiva metri, erau şinele. Imediat după aceea trecu trenul de Trondheim, ne puteam uita direct în compartimentele care luminau deja în înserare. Se vedeau oameni care stăteau şi citeau, jucau cărţi, ridicau geamantane, exact ca-n filme, o mulţime de imagini aurii, succedându-se una după alta, după care totul se termina brusc, iar sunetul se retrăgea şi se pierdea, dar podeaua continua să vibreze.

— Păi pe-aici trec trenuri înspre întreaga lume, am spus impresionat.

Fred dădu din cap.

— Pe la mine trec doar spre Drammen şi S0rlandet

— Pe-aici trece şi trenul de Moscova, spuse el cu mândrie.

— De Moscova? Nu-i adevărat!

— În fiecare vineri. E calea ferată transsiberiană.

Trenul transsiberian. Cânta în mine. Era cu totul altceva decât trenurile de marfa ce treceau spre Sk0yen.

— Şi cum arată? Am întrebat.

— E-albastru. Şi are o groază de vagoane.

Maică-sa apăru pe neaşteptate în uşă, o doamnă micuţă într-un palton imens, gri, cu părul fin, transparent. Se uită puţin mirată la noi, apoi zâmbi, noi ne prezentarăm, ea ne-ntinse mâna, o mână mare şi noduroasă, mult prea mare pentru un corp atât de mic.

Ne servi cu apă minerală, cu câte o chiflă pe fiecare, vorbea ca o moară stricată, despre Fred care va face liceul şi care va fi primul din familie cu bacalaureat, şi cât de priceput era el la înot, iar dacă ar fi şi mai bun şi ar învăţa mai mult, ar putea ajunge în America, să studieze acolo. America. Fred

se uită afară pe fereastră, ceafa lui era subţire şi rigidă, se uita afară sau ne ocolea privirea, în timp ce mama povestea că era nevoită să spele trepte cât era ziua de lungă, dar că n-avea nici o importanţă, pentru că Fred era viitorul ei, şi nu se mai oprea vorbind despre viitorul lui de aur, cu vocea ei fragilă, dar fără nici o urmă de îndoială în ochii ei cenuşii şi istoviţi.

— The Snafus se întruneşte mâine, spuse Gunnar când cobo-rârăm din tramvai la Piaţa Solii.

Ola se uită-n altă direcţie.

— N-n-nu pot, spuse el.

— Ce vrei să zici? Întrebă Seb.

— N-n-nu pot veni.

Îl luarăm serios la ochi.

— Ar trebui să ai o scuză ca lumea, am intervenit eu. 142

Ola-şi coborî privirea.

— K-k-klara.

Când am ajuns acasă, maică-mea şi taică-meu stăteau în camera de zi şi m-aşteptau. Masa era pusă cu pahare înalte şi cu serviciul de masă moştenit, iar în toate vazele erau flori.

— Unde-ai fost? Întrebă mama.

— La un tip din clasă. Fred Hansen.

Taică-meu şedea ca o statuie în scaun, în costum închis la culoare şi cu broboane de transpiraţie pe nas. După care scoase o chestie mică şi verde din buzunarul interior şi o flutură în aer. Permis de şofer.

— Felicitări, tată! Am spus şi-am început să-l răsfoiesc.

— Poţi să-l mai feliciţi pe tata înc-o dată, spuse mama solemn.

— Pot?

Mama dădu din cap.

— Felicitări, tată. Dar pentru ce?

Tata rămase mut. Mama trebui să ia cuvântul.

— Tata are să fie şeful filialei băncii.

Asta nu-mi spunea prea multe. Dar suna minunat.

— Şi de când anume? Am întrebat.

— După Anul Nou, a zis mama.

— Şi-atunci ne luăm maşină!

Tata dădu uşor din cap. Acum el era regele de pe Svolder.

— Felicitări, tată, am spus eu pentru a treia oară şi iată-mă cu mâna mea într-a lui, totul devenea prea ceremonios. Regele de pe Svolder se ridică în picioare, mama plânse puţin şi, în sfârşit, urmă masa, o masă festivă cu friptură de găină şi vin, iar pentru mine, cola. Tata se făcu comod, se topea, apa curgea din el. Dar cât de departe aş mai fi putut ajunge eu, după ce el ajunsese deja atât de departe, având un punct de plecare aşa de modest! Viitorul meu era schiţat acolo şi atunci, asemenea unei pârtii de campionat mondial în Nordmarka, foarte strict trasată şi cu funde roşii la fiecare al doilea brad. Puteam urma comerţul. Politehnica. Construcţiile. Finanţele. Anii '70,

deceniul bărbaţilor practici şi realişti, zise tata. Poate c-ar trebui să studiez în străinătate. Anglia. Germania. America! Prinţul moştenitor din strada Svolder îşi începuse deja cariera. Pur şi simplu nu mai existau oprelişti.

— La cine-ai fost? Întrebă mama.

— La Fred. Fred Hansen.

— Unde locuieşte? Întrebă tata.

— Pe Schweigaardsgate, am spus.

Maică-mea şi taică-meu îşi aruncară priviri peste masă, fire nevăzute care treceau exact pe lângă mine.

— Schweigaardsgate, zici, spuse tata liniştit. E departe pân-acolo.

— Da! Am spus eu cu elan. Trenurile care pleacă din Gara de est trec exact pe acolo. Am văzut calea ferată transsiberiană!

— Calea ferată transsiberiană? Tata căscă ochii.

— Exact. Mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo!

Se făcu brusc linişte. Privirea tatei se-ndreptă spre farfurie. Mama mă fixa cu nişte ochi de nerecunoscut.

— Kim! Urmă explozia. Nu trebuie să vorbeşti aşa. Asta să n-o mai spui niciodată!

Am scurmat puţin prin mâncare, simţeam cum sângele-mi circula dezorientat prin căpăţână.

— Nu, am spus blajin.

— N-ai voie să mergi acolo seara. Niciodată. Ai auzit?

Auzeam. Mă uitam la locul de pe faţa de masă unde se întinsese o pată de mâncare, luând o formă ciudată, semăna cu o faţă desfigurată de om, sau cu un trol o încrucişare grotescă. A fost mult timp linişte în jurul mesei, mă gândeam la Fred, care totuşi n-avea nici un frate, care nu avea nici măcar un tată, mă gândeam la mâinile roşii şi mari ale maică-sii.

Şi mă gândeam că viitorul care-l ducea Fred în spate era de două ori mai greu decât al meu.

— Cred c-o să luăm o maşină mare Saab, zise tata.

Seara am fost la Colosseum şi-am văzut SoundofMusic.

Cu siguranţă că atunci mi-am pierdut gustul pentru film. Stăteam în primul rând la Colosseum şi vedeam SoundofMusic şi, când m-am întors, am văzut două mii de oameni, fiecare cu batista lui albă la ochi, mi s-a părut că văd un munte acoperit de păsări, da, şi-atunci mi-am pierdut gustul pentru film. Abia acum înţeleg. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama de asta mai devreme.

Zilele veneau cu şi mai multă zăpadă şi cu tot mai multe lecţii. La programul o melodie la alegere am auzit Zorba, am simţit o apăsare în stomac şi gust de măr în cerul gurii. Maică-mi îi veni ideea că de-acum ar trebui să merg cu ea la teatru, unde zicea că era nemaipomenit, începeam deja să mă-ngrozesc. Stăteam culcat serile şi nu reuşeam să dorm nici de doi bani. Oamenii se prefac, nii-am zis în sinea mea. Intenţionat. Film. Teatru.

Iar într-unul din drumurile mele de curier m-am întâlnit cu Guri pe lacob Alls gate. Era slabă şi răvăşită, un pui de pasăre costeliv a cărui privire se

aseamănă cu zăpada din jurul său. Aveam chef să mă opresc să-i vorbesc, dar ea a alunecat pe lângă mine, fără să mă privească. Eu n-am oprit-o pentru că sunt lucruri pe care, chiar dacă ştii că ar trebui să le faci, nu le faci niciodată.

În acea zi, de altfel, primisem cincizeci de coroane de la doamna Eng. Mi-a dat pur şi simplu o bancnotă de cincizeci de coroane, iar mie nu-mi venea să-mi cred ochilor. A făcut asta pentru că niciodată nu a avut pro-bleme cu mine. Mi-a spus că eram cel mai bun băiat de florărie. Cincizeci de coroane! Am să-i pun deoparte până la primăvară, pentru când mă voi duce la Copenhaga.

De Paşti doar Seb şi cu mine am mai rămas în oraş. Ola era la Toten, Gunnar la Heidalen. Obişnuiau să închirieze acolo o cabană. Iar bunicul rămăsese la căminul de bătrâni. Ne-am dus să-l vizităm. Stătea lângă fereastră, nebărbierit şi cu un pled în carouri peste picioare. Se uita afară la maşinile care treceau prin piaţa Alexander Kielland.

— Acum trece expresul şi vine să mă ia, a spus el, atât de încet, încât nu părea prea înfricoşat.

— Nu vorbi aşa, spuse mama agitându-se în jurul lui şi punând portocale pe noptieră.

— Îl aud deja, continuă el. Îl aud deja.

Pe perete erau agăţate imagini ovale ale lui Isus. Deasupra patului atârna o cruce întunecată. Pe pervazul ferestrei se afla un cactus posomorât.

— Am văzut calea ferată transsiberiană, i-am spus în ureche. Bunicul se întoarse după sunet.

— Nu mai spune, zise. Excelent. Eu n-am ajuns niciodată mai departe de Suedia. Dar asta era în timpul războiului şi era destul de departe pentru vremea aceea. A fost scump?

Mama aranja pledul. Tata încercă să cureţe o portocală, dar renunţă. Bunicul se făcuse bătrân, de două ori mai bătrân decât la Crăciun. Am încercat să ascult expresul, mi se părea că aud şinele cântând, nu prea departe. Bunicul tuşi dregându-şi glasul. Gura lui era uscată şi mică.

— Şi Hubert are să se ducă la Paris! Asta zic şi eu!

Tata sări în sus, buza de jos începu să-i tremure asemenea unei coarde de ghitară.

— Ce-ai spus?

— Şi tu auzi prost acuma! Îi strigă bunicul în faţă.

— Când a fost Hubert aici?

— Alaltăieri, strigă bunicul. Sau acum o săptămână. Zilele trec în viteză pentru mine.

— Şi ţi-a spus că are să meargă la Paris?

— Planurile lui erau foarte clare, zise bunicul, şi se uită straniu la noi. Planuri precise, spuse el. Oare ce-o fi vrut să spună cu asta?

Tata a devenit foarte grăbit. Bunicul remarcă, desigur, că urma să plecăm. I-am făcut cu mâna de pe trotuar, dar el se uita în altă parte.

— Ar trebui să fie o ordine în toate astea, spuse tata.

După care se îndreptă direct spre Marienlyst, în timp ce mama şi cu mine îi făcurăm o vizită bunicii în drum spre casă. Ea locuia pe Sorgenfrigate, în nişte camere întunecate, cu o groază de perne şi cu un papagal care piuia în colivia sa şi care în fiecare noapte era acoperit cu un covoraş brodat, ca să poată dormi bine.

Mi-am băgat un deget printre gratii. In clipa aceea se sperie grozav de tare, puteam să-i văd inima bătând în pieptul său verzui.

În miercurea dinaintea joii mari, Seb şi cu mine ne-am dus să-i facem o vizită lui Fred. Acesta păru foarte mirat când a deschis uşa, dar ne zâmbi cu cel mai larg zâmbet pe care-1 văzusem vreodată şi ne dădu drumul înăuntru.

Ne-am aşezat în camera lui şi am vorbit despre trenuri, despre înot. Pe masă erau manuale deschise. Fred citea şi în preajma Paştelui. Dumnezeule!

— Ai pick-up? Întrebă Seb deodată.

— Nu.

— Dar voi primi când am să termin zece clase. Mi-a promis mama.

— Poţi veni la noi odată să asculţi discuri, spuse Seb repede.

— Pot, într-adevăr?

— Desigur, spuse Seb. O să luăm toate discurile la mine şi-o să le-ascultăm o seară întreagă.

Fred începu să râdă. Cred că râdea de fericire.

— Care formaţie îţi place cel mai mult? Am întrebat. Deveni nesigur pe el şi îşi şterse gura.

— Nu ştiu exact, spuse el.

— Nu ştii? Am zis noi în cor. -îhî.

Aşteptam încordaţi, îşi umezi buzele.

— Beatles.

Asta era. Era unul de-ai noştri. Chestiunea era perfectată.

— Ce părere ai despre Rubber Soni? Mtrebă Seb. Fred se uită uimit la noi.

— R0bber”?

— Da. Rubber Soul.

— Da ce-i asta? Întrebă Fred încet.

Seb se uită la mine. Mă uitam şi eu la el. Fred răsuflă greoi.

— Ultimul LP al Beatles-ilor, spuse Seb liniştit. Cumplit de bun. Poţi să-1 asculţi la mine.

— Aproape că n-am ascultat niciodată un disc, spuse Fred liniştit. Doar la radio. Când mama nu-i acasă.

— Şi-atunci, de ce-ţi place cel mai mult de Beatles? Ieşi din mine, părându-mi rău imediat pentru că era o întrebare cam fără sens.

— Pentru c-au răzbit, spuse Fred.

— Hî? Au răzbit ce?

— Au răzbit, vreau să spun că au devenit milionari şi renumiţi în întreaga lume şi chestii de-astea. Din simpli fii de muncitori.

Tăcurăm mâlc. Simpli fii de muncitori. Au răzbit, îmi susura prin cap. Nici nu ne trecuse vreodată prin minte aşa ceva. Fred Hansen aproape că nici nu ascultase vreun disc de Beatles. Fred era probabil fiu de muncitor.

— Tre' să merg la budă, spuse Seb şi se ridică.

— Cheia-i atârnată în bucătărie, spuse Fred.

— Cheia?

Am mers după Fred, urmărindu-l până la bucătărie. Dintr-un cui de lângă uşă luă o cheie imensă.

— Trebuie să te duci la etajul unu sau doi, spuse Fred. Ochii lui Seb se căscară, apoi zâmbi strâmb, luă cheia şi fugi pe trepte în sus.

Dură cam mult timp. Apoi veni rostogolindu-se pe scări în jos cu răsuflarea tăiată şi cu faţa roşie.

— Niciodată nu m-am căcat de la aşa mare înălţime, strigă el. N-aţi auzit când a aterizat rahatul?

— Şi eu trebuie să merg la budă, am zis şi-am luat cheia, am urcat apoi în fugă treptele şi-am găsit cabina.

Mirosea îngrozitor. De şters erau ziare, hârtia igienică se terminase. Ruloul era gol. Era o gaură asemănătoare cu cea de la buda de afară de la Nesodden. Bine, dar într-o casă? În oraş? La etajul doi! Era de necrezut. Şi parcă totuşi nu mă trecea, am stat aşa un timp şi apoi am fugit înapoi pe scări în jos.

— Ia gândiţi-vă la ăia care trebuie să cureţe tot rahatul ăsta! Spuse Seb. Gândiţi-vă la asta, hm!

— Hai să mergem în pivniţă! Propuse Fred.

— În pivniţă?

— Sunt şobolani acolo.

Fred aduse o lanternă plată şi ne strecurarăm pe trepte în jos, în întuneric şi în miros de mucegai. Deschise cu un scârţâit o uşă de lemn, pârâia destul de sinistru. Tot mişca înjur lanterna, dar nu folosea la nimic. Fu mult mai bine în momentul în care ne obişnuirăm cu întunericul, în acea clipă apăru în faţa ochilor noştri pivniţa, ziduri, saci cu cocs, biciclete vechi, schiuri, o saltea. Fred lumină cu lanterna.

— Ştiu o fată care s-a regulat pe ea, spuse el.

Ne uitarăm la saltea. Verde şi soioasă, cu pete mari murdare. Picura din acoperiş. Am continuat să înaintăm, ne-am strecurat pe vârfuri şi ne-am cutremurat înfricoşaţi când un tren trecu, chiar deasupra noastră, eram chiar sub linie, sub tren. Corpul vibra într-un chip foarte straniu. Fred arătă înspre zid. Era o gaură în tencuială.

— E o gaură de glonte, spuse Fred. Din timpul războiului. Ăştia au omorât un nazist aici. Turnător.

Ne holbam la perete şi ne aplecarăm privirea încet spre pardoseală. Fir-ar al dracului. Acolo a stat întins omul acela. Acolo a căzut. Zidul era găurit, erau urmele gloanţelor. Dumnezeule!

În clipa aceea am pus ochii pe el. Şobolanul. Un şobolan gras, imens, cu coadă lungă şi bot ascuţit. Ne privea, parcă se ghemuia, se aduna în sine. Fred puse mâna pe o coadă de mătură, se strecură înspre şobolan, crăcii pantalonilor fluturându-i. În acel moment şobolanul fugi ca o săgeată. Am început să urlăm şi să fugim după el, într-o nouă încăpere, urmăream şobolanul care fugea în zigzag pe pardoseala de piatră.

— L-am prins! Strigă Fred. E al nostru!

Era al nostru. L-am gonit înspre zid. L-am gonit într-un colţ. Acolo s-a întors şi-a început să ne privească. Dinţii săi albi străluceau. Şobolan. Seb şi cu mine ne-am retras puţin. Fred stătea cu coada măturii ridicată ca să lovească.

Şobolanul mârâi. După care dispăru brusc. Fred ne privi mirat. Apoi începu să urle. Nu mai văzusem aşa ceva. Şobolanul era în pantalonul lui. Şobolanul urcase de-a lungul unui crac al pantalonului. Vedeam o umflătură mişcându-se în sus şi-n jos de-a lungul coapsei lui. Fred ţipa şi se rotea în loc.

— Scoate-ţi pantalonii! Zise Seb. Scoate-ţi pantalonii!

Şobolanul ajunsese sus, chiar pe coapsa lui. Fred urla, îşi ducea mâinile la faţă şi urla. Apoi fugi spre zid. Fugi cu viteză mare şi se izbi de zid. Am auzit ceva strivindu-se în momentul în care coapsa sa se lovi de zid. Apoi se prăbuşi pe podea şi rămase aşa, culcat şi nemişcat. Umflătura din pantalon era şi ea nemişcată. După un timp Fred deschise ochii, se uită la noi, îşi desfăcu pantalonii pe care noi îi scoaserăm cu grijă. Pe coapsă avea sânge. Din pantaloni căzu un şobolan strivit.

L-am ridicat pe Fred pe picioare şi l-am condus, sprijinindu-1, afară din încăpere, sughiţa şi tremura. M-am întors şi-am văzut şobolanul imens şi însângerat zăcând în lumina lanternei.

În bucătărie era maică-sa. Păru surprinsă în momentul în care ne văzu cărându-1 pe Fred între noi. Fred care era doar în chiloţi şi cu sânge de şobolan de-a lungul coapsei.

— Unde-s pantalonii tăi? Se miră ea. Fred nu fu în stare să răspundă.

— Au rămas în pivniţă, am spus. Fred vroia să ne-arate nişte găuri de gloanţe, când s-a năpustit la noi un şobolan.

Ea îl luă de braţ şi îl trase spre dânsa, în timp ce căută un lighean mai arătos. Noi ne-am luat hainele şi ne-am întors acasă, în acea zi de dinaintea joii mari 1966. Noaptea am dormit prost. Am visat şobolanul care mi se părea că se mişca în pijama.

Ne aşteptam ca Gunnar să se întoarcă bronzat ca un negru, cam aşa venea după fiecare vacanţă de Paşti, dar acum nu avea decât puţin caramel în obraji.

— Da'ce, ai stat înăuntru toată ziua? Se minună Seb, în timp ce lâncezeam în camera lui, aşteptându-1 ca de obicei pe Ola.

Nu, nu stătuse înăuntru, ba chiar deloc, era aproape imposibil să scoţi ceva din Gunnar în legătură cu ce făcuse el de Paşti, era distant şi ironic, da,

schiase niţel, ascultase Lux şi, nu-i aşa? Nu mai era mult până la vară! Stătu aşa şi fornăi un sfert de oră. Seb şi cu mine ne priveam şi clătinam din cap.

— Deci, un Paşte frumos, am spus.

A răspuns că da. Excelent. Groaznic de frumos. Că aştepta cu nerăbdare să vină următorul Paşte. Că sunt pârtii minunate. Lapte bun. Lapte bun la ţară. Mai bun decât la oraş. Mai aproape de vacă. Chiar aşa.

Gunnar se schimbase. Am încercat să-i povestim despre Fred şi şobolan, dar nu-1 impresiona aproape deloc. Stătea cu un zâmbet cusut pe faţă şi spunea doar că a fost cumplit, adică chestia aceea cu şobolanul, mult prea îngrozitor, şi asta a fost tot.

Apoi nu mai spuse nimic. Am început să-1 aşteptăm pe Ola.

— Sper că nu s-a ciocnit iar cu tractorul ăla, spuse Seb. După o jumătate de oră am luat problema singuri în mâini şi ne-am cărat până la el. Deschise soră-sa, Ase, pistruiată şi în clasa a Vl-a la Urra. Am acţionat rapid, am mângâiat-o pe cap, dar asta n-a făcut decât s-o supere şi s-o enerveze.

— Mergem la Ola, strigarăm noi.

— Nu puteţi merge la el, spuse ea. O privirăm de sus.

— Iar s-a întâlnit cu tractorul ăla? Am întrebat, îşi schimonosi faţa.

— De ce nu putem intra la el în cameră?

— Nu vrea el!

— Părinţi tăi îs acasă? Am întrebat.

— Nu. Dar se-ntorc curând!

— Klara e aici? Întrebă Seb.

— Klara? Cine e?

Ne-am făcut loc să intrăm, ţopăind pe podea, şi deschiserăm uşa camerei lui Ola. Era un miros înţepător de pomăda împotriva rănilor. Stătea în pat. Sub dună. Vedeam doar doi pumni strânşi care ţineau cu tărie învelitoarea.

— Ei, Ola, spuserăm. Ce faci?

— Căraţi-vă! Şuieră el. Şuiera.

— S-a întâmplat ceva, sau ce? Întrebă Seb. 150

Nici un sunet. Stătea chitic. Apoi am început să tragem de dună. Nu era uşor. Forţe mari zăceau în patul ăla, dădea sălbatic din picioare, dar îl învinserăm, în cele din urmă renunţă să opună rezistenţă, iar noi întinserăm duna frumos la o parte.

Era cel mai roşu lucru pe care l-am văzut vreodată. Mutra lui era roşie ca o lumânare de Crăciun. Părea nefericit.

— Căraţi-vă, şopti el.

— Ce, a fost aşa de mult soare la Toten în anul ăsta? Ne mirarăm noi.

Ne întoarse spatele. Trăsăturile feţei lui gemeau.

— Plecaţi, repetă. N-o să mă mai s-s-scol niciodată. Ne-am aşezat pe marginea patului. Părul aproape că i se arsese. Se cârlionţa la vârfuri. Permanent.

— A ars hambarul? Spuse Seb.

Soră-sa stătea în uşă cu mâinile la spate, legănându-se de pe un picior pe altul şi chicotind.

— Ola, Ola, cine este Klara?

El se întoarse din nou spre noi. Îi era imposibil să roşească având culoarea aceea pe mutră. Dar ochii i se întunecară.

— T-trădătorilor, spuse el.

— Accident de muncă, ne apărarăm noi. A trebuit să ne luăm măsuri de siguranţă înainte să atacăm camera ta.

— Căraţi-vă, mormăi el. C-c-căraţi-vă!

Ne-am îndreptat spre casă. De fapt, bunicul lui Ola comandase o lampă de cuarţ prin „Allers". În ultima zi a vacanţei, Ola adormise în faţa lămpii şi rămase aşa dormind timp de-o oră. Avea arsură de gradul III şi-şi arsese şi peruca.

— Ne vedem mâine la şcoală. Probabil că va mai dura până ce Ola va veni şi el la şcoală, zise Seb.

Gunnar şi cu mine am mers mai departe. Gunnar era tăcut şi distrat. După ce-am mers o bucată pe Bygd0y Alle, l-am oprit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat?

— Am întâlnit o fată.

— Şi cum e?

— Urmi. O cheamă Unni. Locuieşte la ţară. Cumplit de drăguţă. Foarte „olrait".

Ne-am continuat drumul pe sub castanii inerţi.

— Sunteţi cu adevărat împreună? Am întrebat eu.

— M-da. Cred că da. O să ne scriem. Şi-am s-o vizitez la vară.

— Cum arată, hm?

Gunnar se uită în sus, de parcă ar fi putut-o vedea acolo.

— Groaznic de frumoasă. Păr blond. Păr blond şi. Altceva n-a mai spus. Era suficient. Era mai mult decât suficient. Fugi puţin. L-am ajuns din urmă.

— E „olrait" să le ai aşa la distanţă, am spus. El mă privi lung.

— Cum adică?

— Vreau să spun că e destul de obositor atunci când mergi la aceeaşi şcoală.

Gunnar medita.

— M-da. Dar ar fi trebuit să fie ceva mai aproape.

PAPERBACK WRITER primăvara '66

Ola ieşi de sub dună după paisprezece zile, cu faţa roză şi frumoasă. O dată cu soarele veni şi primăvara. Zăpada se topea în jgheaburi. Totul curgea, iar păsările se reîntorceau din străinătate, într-o seară n-am putut să dorm şi-am deschis fereastra, umplându-mi plămânii cu noapte. Deasupra mea se auzi un sunet, era Jensenius care şi el îşi deschisese fereastra; mă salută şi apoi vocea lui se auzi peste întreg oraşul.

Desigur. Trebuie să fi fost primăvara.

Unchiul Hubert veni la noi la masă într-o duminică. Arăta mult mai bine, atâta doar că tremura puţin şi se rotea ca un şurub, scăpă chiar un cartof din farfurie pe faţa de masă, dar altfel torul decurse perfect. Hubert era fericit, asta era principalul.

Ochii lui luminau liniştit.

După ce-am mâncat, l-am întrebat:

— E-adevărat c-ai vrut să te muţi la Paris?

Tata se năpusti asupra mea asemenea unui foarfece.

— Nu vrei tu să te duci în pivniţă şi să-ţi pui la punct bicicleta? Spuse cât putu de blând.

Hubert găsi drumul către scaun şi se prăbuşi moale în el.

— O mică excursie. O scurtă vizită, spuse el. Tata mă alungă din încăpere.

— Şi nu te întoarce prea târziu acasă, spuse el.

Era sensibil că o mimoză. Şi eu am să mă duc la Paris odată. Puteam să jur pe asta şi-am trântit uşa după mine. Am coborât în pivniţă şi, înainte să găsesc comutatorul, mă trecu un fior de teamă. Şobolanii. Apoi lumina se aprinse şi eu am răsuflat uşurat. Aici nu erau şobolani. Când Fred s-a întors la şcoală după Paşti, a venit în aceiaşi pantaloni. Aceiaşi pantaloni. Mi-a ocolit uşor privirea când m-a văzut. A trebuit să mă uit în altă parte.

Mi-am scos bicicleta în seara timpurie de duminică, m-am îndreptat spre Gunnar. Un vânt cald împrăştia praful şi nisipul în vârtejuri pe trotuar. Fluieram mulţumit şi l-am găsit pe Gunnar în camera sa, aplecat deasupra unei foi roşiatice de hârtie, cu o lupă în faţa mutrei.

— Cu ce te-ocupi? L-am întrebat eu şi m-am aşezat pe pervaz. Tuşi şi puse lupa deoparte.

— Scrie cumplit de neciteţ, spuse el dându-se bătut.

— Dă-mi să-ncerc eu, i-am spus.

Mă privi cu neîncredere, ezită o clipă, după care îmi întinse scrisoarea.

Am aruncat repede o privire asupra scrisorii, era foarte încâlcită, mai rău decât o compunere pentru şcoală. Mi-am vârât nasul în cerneala scrisorii şi l-am iscodit apoi pe Gunnar.

— Miroase a parfum, am spus.

— Citeşte! Spuse. Am citit încet:

— Iubite Gunnar”.

Nu aşa începeau scrisorile pe care le primeam de la Nina. Acolo scria doar aşa: Amice„ şi „Salut”.

— Ce s-a-ntâmplat? Strigă Gunnar. Am continuat.

— Iubite Gunnar”.

— Am mai auzit asta!

— Iubite Gunnar. Mă gândesc la tine tot timpul. Şi noaptea.” M-am oprit şi m-am uitat la Gunnar care era mai departe, lângă uşă, şi lucra la haltere. Transpiraţia curgea şiroaie pe el.

— Aştept cu nerăbdare să te întorci. Număr zilele pe degete. Dar poate că vin eu mai întâi la oraş."

Gunnar trase un ţipăt.

— Vine aici!

— Dar poate că vin eu mai întâi la oraş„, am repetat. „Ma-ică-mea are de mers la oraş în al doilea sfârşit de săptămână din mai." Gunnar zăcea pe spate, cu braţele desfăcute.

— Nu-i nemaipomenit? Închise ochii.

— Ba da. Dar maică-sa. Şi poate că vin aici. Şi-apoi părinţii mei.

— Poţi să te-ntâlneşti numai cu ea, nu-i aşa?

— Asta-i mai dificil. Maică-sa era tot timpul cu mătura după noi. 154

Careva dădea cu mingea jos în stradă, sparse o fereastră şi fugi cât îl ţineau picioarele.

— Linişteşte-te, i-am spus. Doar vom pleca în Danemarca! Se ridică brusc.

— Ai dreptate! Dacă vom fi selecţionaţi.

— Bineînţeles că vom fi. Mergem mâine la Kâre!

Se lăsă din nou în jos şi tăcurăm îndelung. Apoi spuse:

— N-ai noroc cu asemenea întâlniri niciodată. Dar nu-i nimic de făcut, nu-i aşa?

— Nimic, am confirmat eu.

— Continuă, zise Gunnar.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, Gunnar."

— E nevoie să spui Gunnar tot timpul, nu? Se-nţelege doar despre cine-i vorba!

— Dar aşa scrie aici.

Îşi adună mâinile sub cap, privind în tavan.

— Mă gândesc mult la ultima seară, când tu."

Gunnar se năpustise deja la mine, îmi smulse scrisoarea şi-o mototoli în buzunar.

— Dar n-am terminat, am zâmbit eu.

— Ajunge, zise.

— Dar ce-ai făcut tu în ultima seară, hm?

Uşa se deschise, iar în prag apăru Stig, îmbrăcat într-o haină excelentă, evazată şi în dungi, cu părul pieptănat pe frunte, căzând peste sprâncene asemenea crestei unui val, iar în picioare avea nişte cizme ce se încreţeau într-o parte. Dumnezeule. Era lung şi deşirat. Ciudat că Gunnar şi cu el erau atât de deosebiţi.

— Ai să-mi împrumuţi zece coroane? Întrebă Stig.

— Şi ce-ai de gând să faci cu ele, hm?

— Asta n-are a face! O să le primeşti înapoi mâine. S-a deschis la Pernille, adăugă el.

Gunnar caută după o bacnotă de zece într-un sertar.

— Perfect, zise Stig. Perfect. Discurile mele îţi stau la dispoziţie. Avea o insignă la reverul hainei, semăna cu o stea.

— Da' asta ce-i? L-am întrebat arătând înspre stea.

— Victorie pentru FNL, spuse el.

— Încă mai bombardează americanii cu napalm? M-am mirat eu.

— Da, sigur că da. Dar Frontul o să-i alunge în curând.

Se lăsă pe vine şi umplu camera de gloanţe, după care dispăru.

Gherila.

Ramaserăm aşa un timp, privind uşa deschisă. Apoi Gunnar scoase din buzunar foaia mototolită, o netezi pe coapsă.

— Citim restul, zise.

— Bine, am spus eu şi m-am aşezat alături de el.

Am plecat toată gaşca. Costa o sută de coroane pe care mama şi tata mi-o promiseseră, iar în ce priveşte banii de buzunar, aveam deja cincizeci de coroane. Urma să plecăm la ora 5 în prima vineri din mai. Era o chestie grozavă. Cea mai grozavă. Vremea se schimbase brusc. Un front atmosferic rece se întorsese şi vântul începu să sufle în rafale. Dar nu făcea nimic, noi oricum mergeam în sud. Tropăiam unul după celălalt pe debarcader, cu rucsaci şi saci de dormit în spinare, şi în picioare cu ghete noi de fotbal. Era un moment solemn. Era atât de solemn, încât stăteam cu spatele drept şi cu ceafa înţepenită. Dar în interiorul nostru sălăşluia un tumult de bucurie sălbatică, un foc de aşteptări care urma să aprindă întreaga Danemarcă.

Mai era o jumătate de oră până la plecare. Ni s-a dat ordin să coborâm în fundul vasului. Urma să dormim acolo în scaune rabatabile. Îge s-a aşezat pe un scaun şi-a început să strige:

— Olrait", băieţi! Am mai spus şi înainte, dar o repet: asta nu este o excursie de vacanţă! Vom juca fotbal şi îi vom învinge pe danezi.

Tropăirăm ritmat şi strigarăm sloganul echipei Frigg. Îge ne potoli.

— Şi asta o ştiţi bine. Dar o mai spun încă o dată totuşi. Aţi auzit?

— Da! Strigarăm noi.

— Aveţi cu toţii bonuri de masă?

— Da! Strigarăm în cor.

— Cu bonul ăsta puteţi lua masa la restaurantul cu autoservire din partea din spate a vasului, înainte de ora 7! În regulă?

— Da! Strigarăm în cor.

— Şi cu toţii! Cu toţii trebuie să fiţi jos înainte de ora zece. Înainte de zece!

— Da, se auzi, puţin mai încet.

— Iar băutura! Băutura alcoolică este interzisă! Se auziră câteva strigăte răzleţe.

— Cel care este prins că bea alcool va fi eliminat din echipă! Înţeles?

Vasul începu să mişte. Ceasul se apropia de cinci. Ne-am năpustit sus pe punte. Jos, pe chei, stăteau toţi părinţii şi făceau cu mâna ca nebunii. Apoi

apuntamentul fu retras, iar vaporul se îndepărtă de chei. Se îndepărtă uşor şi se întoarse o idee.

Ne-am aplecat peste balustradă, vântul stoarse lacrimi din ochii noştri. Vaporul Olaf despica valurile. Fiordul era blestemat, înainte să ajungem la Nesodden, mutrele lui Gunnar şi Ola se şi înverziseră.

Am arătat înspre uscat.

— Acolo-i Casa noastră! Am strigat.

Apoi trecurăm pe lângă ea. Ola stătea cu fruntea aplecată peste bord.

— C-c-când mă leagănă aşa, îmi închipui cum o să fie după ce trecem de insula Faerder!

Gunnar se bâlbâia.

— Taică-meu a trecut printr-o furtună cu valuri de douăzeci de metri, urlă Seb. Era în Atlantic. Atât de mari erau valurile, încât cerul nici nu se mai putea vedea de acolo de jos!

Ola se repezi primul când ne apropiarăm de oraşul Drabak. Gunnar se agăţă de balustradă.

Pescăruşii zburau deasupra noastră şi sub noi, aproape că puteam să ne întindem mâna şi să-i mângâiem pe cioc.

— Ne cărăm înăuntru să luăm prânzul, spuse Seb.

În clipa aceea Gunnar o luă din loc. Se ţinea de gură şi se îndepărta împleticindu-se. Seb şi cu mine schimbarăm priviri.

— Ce novici într-ale navigaţiei! Rânji el.

Gunnar şi Ola ieşiseră din joc. Primiseră nişte tablete împotriva răului de mare de la Îge, iar acum stăteau întinşi în fundul vasului. Seb şi cu mine mâncarăm cârnaţi roşii cu piure de cartofi şi mai spre seară găsirăm mijlocaşii şi atacanţii sus pe punte. Era întuneric. Se auzeau strigăte de pescăruşi şi râsete. Băieţii stăteau sprijiniţi de perete şi aveau 5 sticle miniaturale Larsen şi trei Tuborguri.

— Toate gagicile daneze au gogonele, spuse extrema dreaptă, în ochii lui nu se vedeau decât gogonele roşii.

— Ştiţi voi cum se spune „a regula” în daneză? Rânji mijlocaşul. Se spune kneppe.

— Kneppe?

— O să-mi dezbumb pantalonii! Urlă extrema dreaptă, iar râsetul lui se rostogoli în întuneric.

În spatele nostru apăru o umbră imensă. Se făcu deodată linişte. Îge. Mâini albe şi priviri roşii. El aprinse, Dumnezeule ajută-mă, o lanternă şi ne lumină pe rând feţele, începeau să se vadă tot mai mulţi dintre noi, răsăreau din întuneric, figură după figură, albe, strălucitoare în lumina lanternei lui Îge. Aproape întreaga echipă era acolo. Doar nu putea ajunge în Danemarca şi apoi să elimine întreaga echipă. Nu putea lăsa echipa Fremad să ne învingă, să obţină un walk-over.

Âge începu să mormăie.

— Aruncaţi sticlele peste bord, spuse. Trecură câteva secunde. Îge stinse lanterna.

— Să nu vă văd, zise. Nici nu vreau să vă văd. Braţele începură să se agite în aer. Un pescăruş ţipă. Îge reaprinse lanterna.

— Urât din partea voastră, spuse.

Apoi ne goni jos, acolo unde stăteau liliputanii care gâfâiau cu pupilele fără viaţă şi cu burţile ca nişte baloane captive gata să le ţâşnească prin gâtlej. Valurile treceau prin noi. Aksel a fost primul care a borât. Împroşcă pe jos. Apoi veni rândul extremei drepte. Mă ţineam de burtă, dar nu folosea la nimic. M-am năpustit la budă, m-am pus în rând cu restul apărătorilor şi m-am golit ca o găleată. Doar Seb rezista. Dormea cu un rânjet uşor pe faţă, sforăind, iar de undeva, de sus din cer, se auzea muzică de dans şi strigătele pescăruşilor.

Am ajuns în Danemarca întorşi pe dos, furăm duşi cu autobuzul prin Copenhaga şi instalaţi la o şcoală. Terenul de fotbal era chiar în apropiere, verde şi moale. Primul antrenament merse greoi. Meciul urma să aibă loc la ora 5. Îge se agita încruntat, vorbind doar despre tactică.

— Danezii sunt mult mai buni tehnic, spuse. Joacă în stil polonez. Dar noi îi batem la condiţia fizică. O să-i obosim, îi vom extenua. Cu pase foarte lungi. Lăsaţi-i să muncească. Să alerge până nu mai pot!

La ora 12 era pauză. L-am întrebat pe Îge dacă îmi dădea voie să plec să vizitez nişte rude în Copenhaga. Mă privi sceptic.

— Te descurci singur?

— Desigur. Am mai fost acolo de multe ori.

— Să fii înapoi înainte de ora trei, bine?

Am năvălit jos în vestiar, am făcut un duş, m-am îmbrăcat cu haine curate, un roling nou, burgund. Nici părul nu-mi stătea prea rău. Când era ud, puteam să-l întind peste urechi, iar la ceafă aveam chică. M-am grăbit să ies afară, în stradă, mi-am pipăit buzunarul în care aveam banii, cincizeci de coroane norvegiene, care, schimbate, au făcut şaizeci de coroane daneze, taică-meu îmi obţinuse aceşti bani la cel mai bun curs. Se apropie un taxi, am sărit în el, desigur, eram în drum spre Nina.

Şoferul fluiera şi mânca wienerbrod.

Aparatul de taxat ticăia asemenea unui ceas. Habar n-aveam cât de departe era Strandvejen.

— Am doar şaizeci de coroane, am murmurat eu.

Mă privi peste umăr, cu firimituri înjurai gurii blânde.

— M-da, ai doar şaizeci de coroane, băiete. Asta-ţi ajunge până-n Norvegia!

Mi-am lipit nasul de geam. Era ciudat să fii într-un loc cu totul nou. Aveam fiori. Porumbei. Tarabe cu crenvurşti. Biciclete negre. Am coborât geamul. Mirosea a pâine, a pâine proaspătă.

M-am lăsat pe spate, am închis ochii şi mă simţeam fericit. Fericit şi foarte liniştit, cum parcă nu-mi mai aminteam să mă fi simţit vreodată. Aş fi putut acum să mă balansez pe o sârmă, fără să am cordon de siguranţă, fără

vreun baston pentru echilibru, atât eram de calm. O secundă uitasem cum arăta Nina, dar acum parcă luase formă, figura ei era aproape de a mea, deosebit de clară, îi intuiam răsuflarea şi părul. Măr. Aşa era. M-am scufundat din nou în scaun în timp ce mergeam de-a lungul canalului 0resund, unde bărci albe cu pânze se legănau pe cerul albastru-deschis.

Mă costă douăzeci de coroane. Pe Strandvejen la numărul 41 se afla o casă destul de impunătoare, cu o grădină imensă şi perspectivă înspre Suedia. Nu mai eram atât de liniştit. Teama se cuibărise asemenea unui ac în stomacul meu. Mi-am îndreptat părul în spatele unui stâlp, mi-am tras răsuflarea şi-am intrat pe poartă. Era mult de mers până sus la casă, mai multe sute de metri. Poate că deja mă văzuse de la fereastră. Mă aştepta, cu siguranţă. Am început aproape să fug, în cele din urmă am ajuns la uşă. Nu se auzea nici un zgomot, încă nu mă văzuse. Am sunat la uşă. Trecu un timp. Venea cineva. Maică-sa. Mă măsură cu blândeţe, îmi pierdusem vocea.

— O cauţi pe Nina?

Ce, era nebună? Doar ştia cine sunt eu. M-am scufundat încet, dar sigur, în pantofi. Apoi îşi aminti de mine.

— Nu cumva eşti. Nu cumva eşti tu, Kim?

Asta era. Presimţeam că cel mai rău lucru se va întâmpla.

— Hai, intră. Nina e la ea în cameră.

Am urmat-o. Era prea târziu să fac calea întoarsă. Destul de ciudat, dar eram din nou foarte calm, de parcă aş fi ajuns de cealaltă parte, acolo unde nu mai aveam nimic de pierdut.

— Cu siguranţă că Nina va fi surprinsă, vorbea maică-sa. Eşti aici cu părinţii tăi?

Oare nu primise scrisoarea? Nu o citise? Nu le spusese părinţilor că urma să vin?

Ducă-se, puţin îmi păsa.

— Cu echipa de fotbal, am spus. Voi juca fotbal.

Eram în faţa camerei Ninei. Mama bătu la uşă şi o deschise împingându-mă în deschizătură.

Acolo era Nina, cu ochii mari, privindu-mă mirată. Alături de ea stătea un individ cu o ghitară în braţe, zâmbind strâmb, în orice caz, nu era văr-su.

— Kim, murmură ea. Tu eşti! Asta era.

— Să vă aduc ceva de băut, şuieră mama şi dispăru. Stăteam în prag.

— Bună, am spus, doar atât.

— Uitasem cu desăvârşire, începu ea ruşinată. Căutam febril ceva de zis.

— Merge vreun autobuz de-aici? Am întrebat.

— Da, spuse tipul cu ghitara. Chiar de jos, de pe stradă, şi merge până la Rådhusplassen. Înţelesesem mesajul. Nina ne privi pe amândoi deodată.

— E Kim, de la Oslo, spuse ea şi arătă spre mine. Iar el, Jesper. Jesper cântă la ghitară pentru noi. Părul lung şi blond îi atârna pe frunte. Jesper cânta în engleză.

M-am uitat la ceas. Mă simţeam gol pe dinăuntru.

— Vii la meci? Am întrebat.

Nina privi în pământ.

— A, uitasem, şopti ea. Nu pot. Jesper va cânta la Hornbaâk în seara asta. Cântă într-o formaţie.

N-am mai spus nimic. Jesper cântă un nou cântec. Apoi se uită în sus spre mine.

— Meci? Se miră el. Fotbal?

— Da, cu Fremad, explică Nina, vrând probabil să arate că citise scrisoarea mea îngrozitoare.

— Uha! Păzea! Sunt grozav de buni!

Trebuia să plec înainte ca maică-sa să se-ntoarcă. Aş fi putut să plec tară să zic un cuvânt, să mă întorc, să fac stânga-mprejur pe loc. Era dreptul meu, dar, în schimb, am spus, urându-mă pe mine însumi în aceeaşi clipă:

— Dar mâine?

Nina se uită în altă direcţie.

— Uitasem cu desăvârşire, repetă ea. Vom rămâne la Hornbask în timpul week-end-ului.

Jesper făcu un acord, înfrângerea era definitivă. Nu mai rămăsese decât să mă car de pe câmpul de luptă, însângerat, făcut bucăţele, cu gustul ruşinii în gură. Dar trupul meu era atât de greoi. Trebuia să folosesc forţa. Apoi, în cele din urmă, am reuşit să mă întorc şi am dat faţă în faţă cu maică-sa, care aducea o tavă cu sticle. Am trecut chiar pe lângă ea, am găsit uşa de ieşire, am coborât încet cărarea din grădină, mergeam agale, fără să fug, fără să întorc capul.

Iar spatele meu ardea asemenea acoperişului de cupru de pe Palatul Kronborg.

Am luat un taxi înapoi. De data aceasta costă cu trei coroane mai mult. Nu mai rămăsesem decât cu zece coroane. Aşteptările se transformaseră în cenuşă neagră. Aveam chef să omor un danez.

Cu toţii se numeau Jesper şi Ebbe şi Ib şi Eske, toată gaşca. Se credeau la o şcoală de dans şi strigau cum te apropiai de ei. Stăteau cu nasul în iarbă, ca să spunem aşa. Crescuseră cu wienerbr0dşi cu chifle, şi cu frişca. Iar arbitrul era un brutar părtinitor. Cât despre public, stătea pe margini cu sticle de bere şi cu burţile atârnându-le.

— Pase lungi! Strigă Îge. Pase lungi!

Nici nu fu cazul să încercăm să driblăm. Dacă şi-ar fi pus mintea, ăia ar fi fost în stare să meargă cu mingea pe limbă. Nu ne rămase decât să le ţinem cât mai mult piept. Seb se epuiza în aripa stângă, dar nu ajunse niciodată în mijloc. Gunnar era ţinut în afara celor şaisprezece metri. Jocul om la om al lui Willy şi al lui Kjetil fu cu agilitate spart de mijlocaşul danez. Aksel era însă ca un cangur în poartă. Balonul ajungea de fiecare dată în marsupiul său.

Ţinurăm scorul alb până la pauză. Îge ne adună în jurul său.

— Bravo, băieţi, şopti el. Danezii încep să obosească. Joacă nesigur. Primirăm suc de la Kâre, dintr-o plasă mare de plastic.

— Îi batem, spunea el de fiecare dată când ne turna în pahare. A doua repriză începu cu un atac danez. Se năpusteau asupra porţii, dar Aksel era asemenea unei plase între stâlpii porţii, olandezul zburător de la Hoff. Danezii începură să dispere. Aksel îi obosi psihic. Capetele le atârnau de fiecare dată când el şuta, aproape că nu mai rezistau să fugă după minge.

Dar atunci se întâmplă dandanaua, un danez viclean puse stăpânire pe minge chiar în mijlocul terenului, se întoarse brusc, năpustindu-se ca o furtună asupra mea. Opreşte-1, spunea parcă o voce în mine. Opreşte-1. Şi l-am oprit. Am folosit bunul şi bătrânul vicleşug, în loc să mă retrag, am alergat cât am putut de tare înspre el. L-am lovit cu umărul, i-am dat la gioale, după care a căzut ca un sac pe gazon. L-am pasat mingea mai departe lui Aksel.

Dar arbitrul deja fluierase. Iar toate wienerbr0d-urifojgăiau în jurul meu. Mă întrebam care din ei are să lovească cel dintâi. Brutarul se strecură prin mulţime, se postă la trei cm de faţa mea şi îmi băgă în ochi cartonaşul roşu. Am părăsit terenul sub o ploaie de înjurături. Îge mă primi cu o privire întunecată. M-am aşezat pe bancă lângă Ola. Băieţaşul de porţelan se ridicase din nou pe picioare, şchiopătând, în timp ce făcea tot felul de grimase spre cer.

— Nici măcar la teatru n-o să intre, am spus.

— Era a-a-acasă Nina? Întrebă Ola.

— Nu.

Jocul se reluă cu o lovitură liberă, care se lipi asemenea unei castane în pumnii lui Aksel. Extrema dreaptă trecu în locul meu. Seb intercepta o pasă lungă şi pătrunse spre centrul terenului, îi trimise balonul lui Gunnar, care trecu furtunos pe lângă el şi îi pasă mai departe lui Willy, lansat în direcţia liniei de fund, iar acolo începu să se dispute pentru un corner.

Finn fu cel care execută lovitura. Finn avea cel mai sensibil stâng din echipă. El şută în faţa porţii, Seb sări cel mai tare Ia cap, lovi balonul şi-1 plasă drept în mâinile portarului, dar acesta îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, exact pe linia porţii, cu mingea în braţe, încercă să o arunce, dar fu prea târziu, intrase cu mingea în poartă, l -0. Danezii îşi băgară nasul în pământ, iar publicul arunca cu sticle goale de bere. L-0. Mai erau 20 de minute de joc. Acum întreaga echipă se mobiliza în apărare. Nu mai era nici un norvegian în jumătatea de teren a echipei Fremad. Îge fugea de-a lungul terenului şi gesticula. Aksel dirija zidul de apărare înainte şi înapoi, wienerbr0d-urile rugeau bezmetic, dar nu aveau o tactică vicleană care să justifice acest lucru. Era pur şi simplu panica. Atunci se întâmplă necazul. Mai erau 10 minute, l-0, iar un câmat danez trimite o ghiulea. Aksel se înalţă în aer asemenea unui şarpe boa, loveşte mingea şi-o trimite în corner cu unghia de la degetul mic. Dar aterizează greşit. Aterizează pe mâna dreaptă, trage un strigăt îngrozitor în momentul în care atinge pământul. Îge şi Kâre se năpustesc asupra lui cu un prosop şi răcoritoare. Dar nu ajută la nimic. Aksel iese din joc. Danezii jubilează. Alături de mine stă Ola, portarul de rezervă, verde la faţă, asemenea unei mâncări stricate. Îge şi Kâre se întorc cu Aksel între ei. Mâna lui dreaptă atârnă laxă.

Âge îi face semn lui Ola.

— E rândul tău, zice. Pregăteşte-te.

Îl ajut să-şi înşireteze gheata, mâinile îi tremură ca nişte aripi de pasăre.

— Relaxează-te, i-am spus, totul are să fie bine. Aksel îl bate prieteneşte pe umăr cu mâna sănătoasă.

— Succes!

Îl împingem în teren. Merge împleticindu-se până la colivie, se postează între cei doi stâlpi ai porţii. Cornerul soseşte şuierând. Ola se aruncă spre teren şi dă disperat din mâini după balon, de parcă ar da în mijlocul unui roi de ţânţari. Şi nimereşte. Balonul se înalţă plutind într-un arc lung de cerc până către centrul terenului, iar danezii sunt puşi din nou pe fugă.

— Bravo! Strigă Îge. Expediaţi mingea cât mai departe! Mai sunt cinci minute de joc. De la Napoleon încoace, asta-i cea mai mare bătălie din Copenhaga, în jurul ghemului de piele sunt cel puţin 15 jucători tot timpul. E o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mai sunt 2 minute. In clipa aceea una din berzele daneze cade la pământ. Brutarul fluieră şi se bălăbăne spre careul de pedeapsă. Îge încearcă să-şi smulgă părul din cap. Ola se află de unul singur între stâlpii porţii, niciodată nu-l văzusem atât de mic. Fug în jurul terenului şi mă postez în spatele porţii, chiar în dreptul lui Ola. Danezii se pregătesc. Căpitanul îşi potriveşte mingea pentru şut şi se dă nouă paşi înapoi. Ola se chirceşte, seamănă, aşa cum îl văd eu de aici, cu un cărăbuş. Mă uit la căpitan. Se scarpină pe coapsă. Mă uit în ochii lui.

— Dreapta, îi şoptesc lui Ola. Apără în dreapta, fir-ar al dracului. Iată-l că vine în goană, Ola se aruncă spre dreapta, mingea îi loveşte corpul şi ricoşează, nouăsprezece indivizi se năpustesc înainte, Ola se redresează pe picioare, se îndreaptă clătinându-se înspre teren şi cade peste balon. Hoarda se opreşte brusc la un milimetru de părul lui Ola. Acesta rămâne întins cu mâinile în jurul capului, ca şi cum capul ar fi mingea. Apoi este ridicat sus, devenind eroul zilei. Îge dansează un dans războinic. Ola stă în picioare, cu mingea în braţe, neînţelegând exact ce se întâmplă. Apoi şutează, chiar peste linia de tuşă. Dar nu face nimic. Pentru că sorţii s-au schimbat. Danezii s-au dat bătuţi. Arbitrul se uită la ceas. Mai prelungeşte un minut şi apoi suflă în fluier cu obrajii umflaţi ca două roşii coapte. Am câştigat. Norvegia-Danemarca, l-0. Ola este purtat pe un scaun de aur şi aruncat în aer, de te-ntrebai dacă se mai întoarce pe pământ din nou. Îge umblă în genunchi şi îşi împreunează mâinile. Eu am întors spatele tuturor şi m-am îndreptat spre vestiar, am rămas acolo cu capul atârnându-mi, simţindu-mă ultimul om din lume. Gunnar sosi primul.

— Ola-i mai mare decât Gordon Banks! Strigă el. Se uită mai atent la mine.

— Ei, fir-ar să fie! Doar nu eşti cumva supărat c-ai fost eliminat din joc.

Am golit tot sucul.

— Ne-ai pus la respect, ce dracu'! O simplă eliminare şi papă-lapte a şi început să tremure.

Ceilalţi sosiră cărându-l pe Ola pe braţe. Kâre scoase o ladă de apă minerală şi cu toţii se prăbuşiră extenuaţi pe bănci. Ola se aşeză alături de mine.

— Ce salvare minunată, i-am spus. Ce tensiune! Ola zâmbi slab.

— M-am uitat ţintă în o-o-ochii lui, spuse. Era clar că n-are nici o ş-ş-şansă!

Seara a avut loc sărbătorirea victoriei cu cântece şi mâncare la şcoală. Au participat şi danezii. Danezii ştiau să piardă. Dar noi nu ştiam. La ora opt mi-am pus bocancii pe raft şi i-am spus lui Îge că nu mă simţeam prea bine, că am, probabil, febră, îmi puse mâna pe frunte şi dădu oarecum din cap. M-am dus să mă culc. Am febră, mi-am zis. Şi am zăcut aşa, acolo, singur în sala mare de gimnastică, unde mirosul de corp şi transpiraţie şi ciorapi atârna din tavan asemenea unei cortine. Singur în sacul meu de dormit albastru-deschis, bine învelit în propria-mi piele, m-am simţit deodată nespus de bătrân şi de epuizat. Eliminat. Gândurile mele nu se puteau desprinde de Nina şi Jesper. Îl uram. Îi uram pe amândoi. Fusesem scos din joc, murdărit şi călcat în picioare. Fusesem exclus. Apoi, probabil, am dormit, în orice caz m-am trezit când cineva mă zgâlţâia. Era Gunnar. Se întunecase. Abia dacă puteam vedea sacii de dormit împrăştiaţi pe podea ca nişte larve imense în noapte.

— Hei, şopti Gunnar. Dormi?

— Am dormit, am spus. Se apropie.

— Te simţi rău?

— Am febră, am zis. Sigur m-a tras curentul pe vapor. Se apropie şi mai mult.

— Nina nu era acasă?

— Nu.

— Dar nu i-ai scris înainte, hm?

— Ba da. Era acasă. Şi totuşi nu era. Gunnar nu pricepu chestia asta.

— Nu-ţi bate joc, bine?

— Era cu un altul, spuse gura mea.

M-am trezit într-un bazin încins. Eram sub apă. Deasupra mea, la suprafaţa apei, se dansa, iar pe margini erau o groază de oameni care se uitau în jos, la mine. Apoi am înotat până sus la ei şi mi-am scos căpăţâna la suprafaţă, în soare.

Aşa a fost ziua aceea. Nu-mi mai amintesc nimic. Nu-mi venea nici să mă piş. Stăteam pe o bancă şi hrăneam porumbeii, în timp ce ceilalţi se urcau în Rundetârnet. Stăteam aşa pe bancă, hrănind porumbeii, iar ceilalţi vizitau grădina zoologică. M-au cărat la bordul vasului, dar n-am vrut cu nici un preţ să mă las dus jos în rundul vaporului, nu, fir-ar al dracului. M-am aşezat, în schimb, pe un şezlong pe puntea deschisă şi-am adormit. Când m-am trezit, înjur era destul de întuneric, iar cineva mă învelise cu două pături groase de lână. Le-am pipăit. Capul îmi era limpede ca un izvor de munte. M-am ridicat în picioare. Am văzut undeva, departe, lumini. Sus, deasupra, stelele pulsau.

Vaporul lăsa în urmă o dâră albă. O ambarcaţiune ne depăşi la babord. Auzeam muzică şi voci.

— S-a trezit! Spuse cineva în spatele meu. Zurbagiul s-a trezit. Era Gunnar. Venea împreună cu Seb şi Ola.

— Eşti mai bine? Întrebă Seb.

— Bine, am zis.

— M-am gândit c-ar fi fost mai bine cu două pături pe tine, mormăi Ola. Nu de alta, dar să nu se cace p-p-pescăruşii pe tine!

— Mulţumesc, am spus. Asta m-a salvat.

Seb avea ceva în buzunarele sale imense. Erau conserve de bere. Rânjiră şi traseră fiecare câte o duşcă. Mie nu-mi trebuia.

— Îge stă la bar, spuse Seb. E destul de băut.

— Împreună cu o d-d-damă. Cu ţâţele de un metru!

— Seamănă cu Marilyn Monroe, visă Gunnar şi mai trase o duşcă din badog.

Ola se clătină puţin pe spate, deşi îşi reveni imediat.

— Ştiţi ce face taică-meu? Rânji el. Hm? Îşi spală părul cu b-b-bere!

Ola se frânse de mijloc şi aruncă badogul în aer.

— Ce zici că face? Urlă Gunnar.

— Îşi s-s-spală părul cu bere! Îl întăreşte!

Râse fără zgomot, cu gura deschisă, apoi îşi turnă restul de bere direct pe cap, având o figură cam trăsnită.

L-am dus lângă balustradă, unde începu să hrănească pescăruşii cu bucăţele de cârnaţ roşu. Adânc, sub noi, valurile vuiau.

— F-f-fir-ar să fie, zise Ola şi azvârli un capăt de cârnaţ.

— Cel mai bine-ar fi să stăm aici puţin, spuse Seb rânjind, apoi deschise un nou badog, avea peste tot o groază de badoguri.

Simţeam febra în ceafă, din nou, asemenea unei frici reci. Între noi se afla un perete de sticlă. Nu puteam să ajung la ei. Eram din nou exclus. Nu vroiam să-i pierd şi pe ei.

— Ce credeţi, mă încumet eu să-mi ţin echilibrul pe balustradă? Am spus.

Mă priviră şi râseră. Ola îşi ridică devia şi râse şi el.

— Nu fi porc! Fu singurul lucru pe care îl spuse Gunnar. Era destul de lată, dar ovală. Şi cu siguranţă lunecoasă. Eram încălţat cu tenişi.

— Hai să mergem la ceilalţi, propuse Seb şi bău restul de bere. M-am avântat sus pe balustradă, sprijinindu-mă în mâini. La orizont nu se mai zărea nici o lumină, doar vopsea neagră. Valurile îmi loveau timpanele. Apoi mi-am găsit un punct de echilibru, m-am ridicat în picioare, cu braţele întinse în lături. Am început să merg. Gunnar şi Seb şi Ola se dădură în spate, ochii lor erau asemenea unor bile albe. Mergeam pe balustradă. Inima mea tăcea chitic, între două bătăi. Timpul se opri. Timpul intră în pauză, în repaus. Valurile se opriră şi rămaseră aşa, încremenite în mişcare. Vântul se domoli şi muri. Deodată, Gunnar se năpusti din întuneric, mă prinse şi mă trase jos. Căzurăm

unul peste altul pe punte, Gunnar ţinându-mă încleştat. Apoi începu să lovească. Mă lovi exact în mijlocul mutrei.

— Lichea ordinară! Urlă la mine.

Seb şi cu Ola ne priveau. Nu le venea să-şi creadă ochilor.

— Scuză-mă, şopti Gunnar brusc. L-am tras înspre mine. Avea faţa udă.

— Nu-i nimic, am spus, simţind sângele care-mi curgea pe faţă şi-mi intra în gură.

Stăteam în camera mea şi toceam. Serile treceau pe lângă fereastra mea. Vroiam să arunc floarea uscată, pe care o ascunsesem într-un sertar. Otrăvitoare. In sertar se mai aflau o duzină de Rubin Extra. Deasupra mea se auzea Jensenius cântând. Nu atât de sus ca înainte, pentru că chestia aceea cu primăvara nu fusese decât o alarmă falsă. De 17 Mai plouă cu găleata. Dar am văzut-o pe marea artistă Wenche Myhre în maşina unor absolvenţi, care trecu asemenea unui fulger pe GyldenLavesgate. Febra îmi trecuse. Abia în iunie a venit primăvara cu adevărat. Copacii deveniseră nişte mitraliere verzi, într-o asemenea seară, Gunnar trecu pe la mine. Avea o mutră de nedescris. Căzu ca un bolovan pe canapea.

— S-a terminat, spuse.

— Ce? Am întrebat.

Scoase din buzunar o scrisoare. Fără parfum de data asta, doar o foaie de hârtie obişnuită, ruptă dintr-un registru.

— Şi-a găsit un ţărănoi bogat din Vaga, spuse Gunnar, mototolind scrisoarea şi transformând-o într-o bilă tare, pe care o aruncă pe fereastră.

Am închis cartea de matematică şi m-am aşezat lângă el.

— Nu te poţi baza pe fete, am spus.

Gunnar îşi desfăcu palmele şi le lovi de genunchi.

— Mai bine că a fost aşa, spuse. Nu-i nici o chestie să investeşti într-o asemenea ţărăncuţă.

Mi-am pus braţul pe umărul lui. Un val de amărăciune ne străbătu.

— Nu face nici cât pantofii cu care merg în picioare, am spus.

— Ce l-aş lua eu într-o furcă, spuse Gunnar.

— Ţărănoii ăştia put cu siguranţă a balegă, am zis.

— Nu te poţi baza pe fete, spuse Gunnar.

Ramaserăm tăcuţi un timp. Zgomotele străzii ne torturau. Am închis fereastra.

— N-am să mă mai duc în veci la Heidalen, adăugă Gunnar. Niciodată.

— Hai să mergem la Seb, am spus. Acolo, Ola stătea cu capul între genunchi.

— Chiar ne gândeam să mergem pân' la voi, spuse Seb. Ne aşezarăm. Ola se deşurubă şi se uită în gol în spaţiu.

— Am terminat-o cu Klara, spuse, s-a c-c-combinat cu cel mai bun fotbalist de la Njârd.

Ce zi! Ce primăvară!

— Fir-ar al dracului, zise Gunnar şi povesti despre Unni şi ţărănoiul ăla.

— Fetele-s nişte cutre, spuse Ola şi-şi ridică pumnii în aer.

— Nu fac nici cât ciorapii pe care-i poartă, am spus.

— Mai întâi tu şi Nina, începu Gunnar să enumere. Apoi Unni. Şi acum Klara.

— Şi Guri, am adăugat. Seb privi în altă direcţie.

— Şi Guri, şopti el.

Am rămas fără să spunem nimic, cu siguranţă mai mult de o oră. Afară, întunericul se lăsă printre case şi peste stradă. Deodată Seb se dezmetici şi începu să cotrobăie prin mormanul de discuri. 168

— L-am primit de la taică-meu astăzi, şuieră el.

— Ce anume? Întrebarăm noi în cor.

— Ultimul disc al Beatles-ilor!

Ne-am năpustit asupra lui, am pus discul. Paperback Writer, L-am ascultat pe loc de zece ori. Ce ritm! Partea cealaltă se chema Rain. Se potrivea foarte bine.

— Ce înseamnă Paperback Writer? Se interesă Ola.

— Scriitor, zisei. Unul d-ăla care scriepocketbooks. Ola medita.

— În orice caz, ar fi putut scrie o carte despre noi, spuse, o carte colosală.

YELLOW SUBMARINE vara '66

Şi, într-o zi, la sfârşitul lui iunie, iată-ne, în cele din urmă, cu o carte verde în mâini, apărută la editura Kappelen, scrisă de Cartofii'. Nu prea era vorba despre noi. Primisem calificativul Bine la ordine, dar Mediocru la atelier. Seb avea Excelent la muzică. Gunnar primise Foarte Bine la purtare, în timp ce Ola căpătase Suficient la germană şi matematică. Dar ne băgăm picioarele, nu ne gândeam la altceva decât la momeală. Trebuia să facem rost de viermişori pentru grozava expediţie de pescuit, pe care o plănuisem în Nordmarka.

Ne-am năpustit afară din curtea şcolii, dar am fost agăţaţi de Gâscanu', care stătea în mijlocul drumului şi avea cu siguranţă ceva pe inimă.

— Bună, spuse încet. Ai primit la multe materii Excelent, Gâs-canule? Întrebă Seb.

— De ce m-aţi poreclit Gâscanu'?

— Hî?

— De ce-mi ziceţi Gâscanu'? Repetă el.

Era puţin cam greu să răspunzi la asta. Gâscanu' s-a numit Gâscanu' în toţi anii ăştia.

— De-aia, pur şi simplu, am spus. Exact aşa cum Balauru' e Balauru'.

— Fetele îşi bat joc de mine, spuse Gâscanu'.

— Mă piş pe f-f-fete, zise Ola.

— Nu-mi puteţi spune Christian? Mormăi el.

— Ba da, desigur. Sigur că putem, spuse Gunnar. Da' acuma tre' s-o ştergem. Tre' să săpăm după viermi la Nesodden.

Trecurăm ca o furtună pe lângă el.

— O vară plăcută, Christian! Strigarăm noi jos în stradă. Mutra lui se ilumina toată şi strigă după noi: Vacanţă plăcută!

— Amuzant, zise Ola. A-amuzant.

— Eşti sigur că vom găsi viermi aici? Se interesă Gunnar în timp ce urcam spre Casă.

— Da, bineînţeles, în spatele budei de afară. Gunnar se opri.

— Buda de afară ai spus?

— Exact.

Cu o lopată adusă pe ascuns ne îndreptarăm spre încăperea de taină, care stătea într-o rână. Pământul gras mirosea puternic. La suprafaţă era destul de uscat, dar după o lopată, mai jos, era moale şi umed. Am făcut un morman de pământ şi viermişorii au început să-şi scoată capetele, agitându-se şi zvârcolindu-se.

— Ce-i asta? Se minună Gunnar, arătând spre pământ.

— Viermi, tărtăcuţă de paie ce eşti.

— Nu asta, ci aia de acolo, spuse Gunnar. M-am uitat în direcţia în care arătase.

— Aia. Aia e numai ceva hârtie de budă.

Gunnar se duse şi se aşeză pe o piatră, sub un măr. Ola nu era nici el prea la înălţime.

— Şi peştele o să halească viermi, şi după aceea noi o să mâncăm peştele? Ce porcărie, f-f-fir-ar să fie!

— Ei, poţi să foloseşti şi năvodul, fătălăule, şuieră Seb. Şi-am rămas noi să culegem momeală, în nişte cutii de cafea am pus pământ fin şi-am socotit aproximativ cam o mie de viermişori. Apoi am perforat capacele, astfel încât să nu moară din lipsă de aer, căci era şi aşa destul de mare înghesuială.

— Să facem o baie înainte de a merge acasă! Am strigat. Am făcut un tur al Casei, să văd dacă totul era în ordine. Pe treptele spre bucătărie am văzut un şir de furnici. Am găsit, de asemenea, o săgeată pe care o pierdusem în anul trecut. Apoi am privit pe fereastră, înăuntru în Casă, şi m-am văzut pe mine însumi acolo, în cameră, m-am cutremurat înfricoşat, m-am dat înapoi văzându-mi imaginea deformată în geamul ferestrei, şi-am fugit după ceilalţi.

Plaja era pustie. Ne-am dezbrăcat, iar soarele ne ardea trupurile palide. Ne-am cercetat unii p (r) ceilalţi, cu un aer de superioritate, ne-am aruncat în apă dg pe/, trarnbulină, scufundându-ne şi aducând fiecare câte o piatră de sub apă. Ne-am întins pe stânci şi burţile noastre se înroşiră, iar când am trecut pe lângă baraca cea veche, unde scândurile se desprinsesem, iar zugrăveala se scorojea, unde mirosea a acru de la algele putrezite, m-am gândit brusc la Henny, care se afla la Paris, ştiind că ceea ce se întâmplase anul trecut, în vara trecută, nu avea să se mai repete niciodată.

— Cum e cortul? Întrebă Seb în timp ce ne întorceam cu vaporul.

— Stig spune că e bun, zise Gunnar.

— N-avem nevoie de cort dacă este vreme frumoasă, am spus. Putem dormi afară în saci de dormit.

Apoi am cutreierat oraşul, fiecare cu găletuşa lui cu cel puţin trei sute de viermi în ea. Când am ajuns în faţa Ambasadei americane, ne-am oprit şi am privit steagul.

— Frate-meu zice că se află un păstrăv imens aici înăuntru, spuse Gunnar.

— Păstrăv? Nu fi prost!

— Da-i adevărat, într-un bazin.

Am trecut pe lângă paznic, nu catadicsi să ne oprească. Dar nici nu ştia exact ce avem în găletuşele noastre. Am intrat într-un hol imens unde, chiar în mijloc, se afla un bazin cu o fântână arteziană, cu o groază de lumini şi alte chestii. Am privit în bazin, dar n-am văzut decât pietre rotunde pe fundul său. Nu era mai adânc de douăzeci de centimetri.

— Nu e nici un păstrăv aici, spuse Seb, poate anşoa.

Am mers încet de-a lungul bazinului. Deodată Ola strigă, fiind pe cale să-şi piardă găleata.

— U-u-uitaţi-vă aici, băieţi!

Doar la un metru de noi, înota un păstrăv grozav. Era atât de mare, încât spinarea îi ieşea din apă. Înota încet, de parcă ar fi fost bătrân de sute de ani, sau s-ar fi plictisit de moarte. L-am urmărit, ne-am strecurat cât am putut de încet, dar era imposibil să te mişti fără zgomot într-un asemenea hol de piatră. Păstrăvul se apropie de margine şi se lipi de ea de parcă l-ar fi mâncat spinarea. M-am aplecat şi-am pus mâna pe el. Mă lăsă să o fac. Era rece şi tare. Nu se mişca deloc. Apoi lunecă sub degetele mele şi se îndreptă spre fântâna arteziană, care probabil îi amintea de vreo cascadă, dacă văzuse sau înotase vreodată într-o cascadă.

— Păcat de el, spuse Seb.

— Ce porcărie! Un peşte atât de mare într-un rahat de bazin ca ăsta, spuse Gunnar.

Am desfăcut capacul cutiei de cafea şi-am scos un viermişor gras şi frumos, pe care l-am aruncat păstrăvului. Nici măcar nu catadicsi să se întoarcă, înotă în direcţia opusă. Dar paznicul se trezise. Se apropie de noi cu pistolul la cingătoare şi ne goni în Drammensveien.

— Ce cruzime î-î-împotriva animalelor, spuse Ola.

— Ar fi trebuit să-l luăm la Skillingen şi să-i dăm drumul acolo în libertate, spuse Gunnar.

— Şi să-l p-p-pescuieşti după aia, râse Ola.

Seara ne-am adunat la Seb şi am inventariat echipamentul. Tatăl lui Gunnar ne făcuse rost de alimente, o casetă întreagă cu pâine, caviar, lapte praf, ceai, cafea, fructe, cutii de conserve şi încă o conservă pe care o mai avea de la un exerciţiu militar din' 56. Ola îşi luase aparatul cu butan şi o tigaie. De la Stig împrumutarăm cortul şi compasul. Apoi ne curăţarăm mulinetele. De la maică-mea şi taică-meu, când am trecut la examen, am primit o undiţă. Gunnar cumpărase 400 de metri de nailon de 0,30 mm. Seb avea trei năluci rotative, două plute de undiţă şi şase dopuri de plută. Maică-mea îmi făcuse

rost de patru plase împletite, pe care le puteam trage pe căpăţâne, folosindu-le ca plase împotriva ţânţarilor.

Dar Seb veni cu o idee mult mai bună. El scoase la iveală o pipă.

— Muştele şi ţânţarii nu suportă tutunul, ne explică el. Doar să pufăi puţin şi-o şterg. Am râs o clipă cu toţii de chestia asta, apoi am întins harta şi am urmărit traseul cu degetul, scufundându-ne în peisaj, visându-ne deja departe.

— N-o să ne luăm ceas la noi, spuse Seb brusc.

— Ha?

— Nu ne luăm ceas la noi. Procedăm exact ca indienii. Ne-am gândit o clipă. Ştiam că soarele răsare la est şi scăpată la vest.

— Da' î-î-închipuieşte-ţi, dacă va fi înnorat? Spuse Ola.

— Oricum vedem când se-ntunecă, spuse Seb. Ne facem aia pe ceasuri.

— Muşchiul creşte spre vest, spuse Gunnar.

— Iar muşuroaiele sunt îndreptate spre est, am adăugat.

— Da' ce-aţi zice de un ce-ce-ceas deşteptător? Şuieră Ola din nou. Sună la uşă. Seb se duse, deschise şi se întoarse împreună cu Fred. Îşi tăiase bretonul şi folosise şmirghel pe lângă urechi. Şi mai avea şi pantaloni noi, al naibii craci, blugi noi, cu manşeta ridicată până la genunchi şi cu o curea împopoţonată cu o cataramă strălucitoare. Era îmbrăcat în Zorro.

— Aşază-te! Am strigat noi.

Se aşeză şi se uită împrejur. Seb aduse cola şi ţigări.

— Mergeţi la pescuit? Întrebă Fred.

Îi arătarăm pe hartă unde ne vom duce. Examina echipamentul, încercă mulinetele, cântări nălucile rotative în mână.

— Sunt uşoare, spuse.

— Opt grame, explică Gunnar. Cât o muscă, aproape.

Seb deschise fereastra şi seara de vară intră în cameră. Nişte fete râdeau pe stradă, ne scoaserăm căpăţânile pe geam, dar nu văzurăm pe nimeni.

— Ce-ai de gând să faci vara asta? Am întrebat. Fred rămase cu privirea goală.

— Mă duc în tabără, zise. La Hud0y.

— Ai chef să asculţi nişte discuri, ia spune? Întrebă Seb repede.

Aşa că ascultarăm Beatles în tot restul serii, până la Paperback Writer şi Rain. Fred nu spuse nici un cuvânt, stătea doar şi asculta, cu urechile ciulite, urechile lui mari, ca două flori roşii, şi, uneori, ne privea, zâmbea, aproape că râdea.

Afară cerul se îmbibă de sânge, fetele plecaseră spre casă, iar câinii lătrau.

Fred se uită la ceas.

— Trebuie să mă car, spuse.

Îl însoţirăm cu toţii până la piaţa Solii.

— Vacanţă plăcută, spuse Fred, roşind puţin.

— Ne vedem la toamnă, spuserăm noi împingându-ne şi râzând.

— Succes, spuse Fred, după care am tras fiecare câte un scuipat pe trotuar.

Fred Hansen coborî fugind uşor pe Drammensveien, se întoarse, fu pe punctul să cadă, îşi regăsi echilibrul, continuă apoi cu viteză maximă, iar noi ramaserăm aşa, privind în urma lui, până ce dispăru la orizont.

Când ajunserăm, în sfârşit, la lacul Skillingen, între noi domnea dezacordul. Gunnar era mereu de părere că ceasul era aproape şase, în timp ce Seb şi cu mine eram siguri că nu putea să fie decât cinci, deoarece trenul plecase de la Stryken la ora trei.

— Avea întârziere. Vă spun eu! Strigă Gunnar. 174

Ne mijirăm ochii după soare, dar erau numai nori. Apa din faţa noastră străluci nemişcată şi aerul cald ne învălui. Un cuc cânta în pădure, iar un râu se auzea susurând, fără să-1 putem vedea.

— Ce-ce-ceasul e cinci jumate, rosti Ola.

— Da' de unde ştii?

— S-s-se vede după muşchi.

Găsirăm un loc bun de popas, cu vatră pentru foc. Cortul îşi trăise zilele lui bune, dar după o strădanie de câteva ore reuşirăm să-1 punem ferm pe picioare. Apoi ne repezirăm să aranjăm echipamentul de pescuit, înşurubarăm undiţele, prinserăm muli-netele, agăţarăm un pumn gras de viermişori şi ne lansarăm undiţele în apă. Ne aşezarăm pe marginea apei şi privirăm după plutele imobile verticale, semănând cu nişte ouă.

— Ar trebui să fie peşte aici, spuse Seb după un timp.

— Trage mai bine seara, spuse Gunnar.

— Da' în curând e opt, spuse Seb, cercetând înjur. Pădurea începu să fie sumbră de cealaltă parte a lacului, în spatele nostru venea cu paşi mărunţi, printre trunchiurile copacilor, întunericul.

— E opt jumate, zise Ola. Se simte după aer. Ne întoarserăm să schimbăm momeala.

— Începe să-mi fie foame, am spus.

— Dacă nu prindem nimic până la nouă, desfacem o conservă, zise Gunnar.

Deodată parcă se lumină puţin, ca şi cum o lampă imensă s-ar fi aprins deasupra noastră, privirăm în sus. Norii se dăduseră la o parte, deşi nu era nici pic de vânt. Cerul deveni albastru şi adânc. Şi chiar deasupra copacilor, chiar în interiorul golfuleţului dinspre vest, apăru soarele, asemenea unui gălbenuş cu pete sângerii, colorând apa în galben şi roşu. Orbiţi de lumină, începurăm să strigăm de bucurie. Gunnar îşi aduse aparatul de fotografiat şi începu să fotografieze în disperare.

Atunci observarăm în mijlocul apei o raţă. Se îndepărta plutind liniştită pe dâra lăsată de soare la suprafaţa apei, de parcă ar fi fost fermecată de acesta.

— E a mea! Strigă Gunnar potrivindu-şi vizorul.

Atunci se întâmplă ceva. Raţa deveni neliniştită, începu să bată din aripi, dar nu reuşi să se ridice de pe suprafaţa apei. Ţipă sălbatic şi începu să se scufunde.

— Ei drăcie, zise Seb. S-a găurit orătania. Raţa bătu disperată cu aripile, făcând spumă în jurul său, dar nimic n-o mai ajută. Rămase ţintuită locului. Apoi apăru o falcă imensă la orizont, ieşind direct din apă, prinse raţa şi o trase la fund.

Câteva pene se împrăştiară în aer.

A fost ultimul lucru pe care l-am mai văzut din pasăre.

— A prins-o! Strigă Gunnar. Fir-ar să fie. Ola era palid, începu să se clatine.

— S-s-sunt şi rechini aici, mormăi el.

— Nu, era o ştiucă! Strigă Seb. A fost cea mai mare ştiucă pe care am văzut-o vreodată.

— De aceea nici nu prindem nimic, spuse Gunnar. Ştiucă mănâncă atât păstrăvi, cât şi bibani.

Ne oprirăm cu toţii. Deodată Seb începu să sară în sus. Se prinsese ceva. Nailonul mergea în zigzag prin apă.

— E imens! Şuieră el. Trage ca o locomotivă!

Stăteam pregătiţi să-l ajutăm. Seb manevra şi trăgea de undiţă, dar nici undiţa nu era prea flexibilă, era cu siguranţă un peşte viclean. Seb avea nasul plin de transpiraţie şi frână puţin pentru ca manivela să nu alunece. Apoi văzurăm peştele. Era un biban de cel mult cincizeci de grame. Dar avea un aer foarte supărat.

— Probabil că a fost un peşte mai mare la început, zise Seb după ce scoaserăm bestia pe uscat. Aproape că mă învinsese!

Cu siguranţă. Dar bibanul era biban. Era primul peşte. Ne adunarăm în jurul focului, curăţarăm stârpirura, înfipserăm o ţeapă în gura lui şi îi prăjirăm corpul deasupra flăcării. Nu avea gust rău. Doar că avea cam multe oase şi prea puţină carne. Gunnar aduse o conservă cu fasole în sos de tomate, pe care o încălzirăm şi îi dădurăm drumul în noi. Apoi făcurăm cafea, iar Seb umplu pipa.

— Ce fel de tutun ai? Întrebă mirat Gunnar.

— Karva Blad, zise Seb şi încercă să vadă cum trage.

— E t-t-tare?

— Aşa şi-aşa, zise Seb.

Trase adânc în piept, ochii îi dispărură în cap, iar părul i se făcu măciucă. Apoi dădu pipa mai departe. Stăturăm întinşi pe spate timp de o oră sau două gâfâind după aer. Când în sfârşit ne revenirăm în simţiri, ne aşezarăm mai aproape în jurul focului.

— Ajută la digestie, horeai Seb aducându-ne astfel aminte ceva de care ne temeam cel mai mult. Gunnar era primul care trebui să iasă. Luă hârtia de budă şi dispăru pentru mai multă vreme. Aşteptarăm încordaţi. Se întoarse cu ierburi în păr.

— Oho, sunt o groază de animale acolo, mormăi el şi se aşeză cu grijă. Privirăm înspre interiorul pădurii, orbiţi de lumina focului. Dar curând ochii noştri se obişnuiră cu întunericul, copacii se apropiară, trunchiuri răzleţe, tufişuri lugubre şi muşuroaie de furnici şi o groază de gigantice pălăria-şarpelui, imense ca nişte pavilioane, înaintară spre noi. Ce foşnet, ce forfbteală. O pasăre strigă deasupra noastră. Ne cutremurarăm. Cucu îşi chemă numele. Ceva se furişa jos lângă apă.

— Ne culcăm, zise Seb.

Urinarăm pe foc şi apoi ne târârărm înăuntru în cort. Gunnar stinse lanterna.

Şi, pe nesimţite, soarele începu să bată prin ţesătura cortului. Ne scularăm nedumeriţi, ştergându-ne somnul din ochi.

Ola era deja afară şi aştepta cu cafeaua pregătită. Rânjea.

— Somnoroşilor! E trecut de opt, zise arătând triumfător spre soare.

Luarăm micul dejun şi pescuirăm. Pământul era rece după noapte, iar hainele puţin umede. Dar soarele cuprinse întreaga pădure şi ne străpunse cu suliţe fierbinţi. Lacul Skillingen se întindea strălucitor, asemenea unei monede imense în mijlocul verdelui. Plutele nu dădură nici un semn. Gunnar încercă o nălucă, însă, la o a treia aruncare, ea se agăţă şi nailonul undiţei se rupse.

— Să mergem mai departe, spuse Seb. Până la Daldjuven. Împachetarăm totul. Ne întoarserăm la drumul din pădure, mergând în şir indian. Soarele de deasupra creştetelor noastre ne tortura. După un marş îndelungat, dădurăm cu ochii de o apă care se vedea printre copaci, ne îndreptarăm într-acolo, părăsind drumul şi sărind peste ierburi. Daldjuven. Nu era chiar aşa de mare, dar peştele ni se păru mai des. Norocul ne însoţi, căci ajunserăm chiar jos, pe mal, într-un loc foarte bun de campat, cu teren drept şi puţină iarbă.

Înălţarăm cortul, strânserăm cablurile mai bine şi fixarăm stâlpii. Viermii erau bine, atât că le cam atârna ba capul, ba coada. Aveam de gând să schimbăm pământul viermilor când vom ajunge la Katnosa. Ne îndreptarăm spre o stâncă ce cobora direct în apă. Ţinându-ne pumnii, lansarăm undiţele. Plutele căzură direct la fund.

— Peşte! Strigarăm în cor.

Scuturarăm undiţele şi fiecare scoase afară câte un biban. Şi nu ca ăla scheletic, pe care îl pescuise Seb la Skillingen. Erau de cel puţin 500 de grame, grăsuţi şi cu aripioare dorsale ce semănau cu o creastă de cocoş. Gunnar îşi aduse aparatul de fotografiat şi cuţitul. Curse ceva sânge până când bătălia fu încheiată. Făcurăm fiecare separat câte o poză, astfel încât toţi să fim prinşi în clişeu. Apoi agăţarăm şi mai multă momeală şi aruncarăm pluta în apă, după care prinserăm la peşte cu duiumul. Colcăia. Biban, păstrăv şi somn. Puteam deschide un magazin de peşte. Vulturii începură să se rotească deasupra noastră. Soarele apunea la marginea pădurii, iar culorile deveniră mai clare şi mai puternice.

Deodată plutele rămaseră nemişcate în apa întunecată.

— Cred că totuşi ne-ajunge, spuse Seb şi numără prada. Aveam unsprezece bibani, patru păstrăvi şi trei somni.

Ţânţarii începură să devină agresivi.

Seb şi cu mine curăţarăm peştele, în timp ce Gunnar şi Ola făcură focul. Foamea ne rodea stomacurile, începurăm cu păstrăvul. Se răsucea în tigaie şi emana un miros delicios până la piaţa Solii. După trei păstrăvi, un somn fiecare şi şase bibani, nu ne mai rămânea decât să începem să înotăm. Coborârăm, clătinându-ne, până la marginea apei, ne băgarăm căpăţânile în apă şi apoi ne întinserăm pe iarbă.

Ţânţarii ne înconjurară.

— Mă duc să-mi aduc pipa, zise Seb şi urcă spre cort.

Cerul îşi schimba culorile, deveni mai mult negru decât albastru. Un pescăruş de culoarea cretei albe dispăru deasupra pădurii. Seb se întoarse cu pipa, pe care o umplu cu Karva Blad. Chestia era să poţi ţine fumul deasupra omuşorului. Trăgeam şi apoi scoteam nori imenşi de fum. Era înţepător.

— Doar e Sankthans astăzi, băieţi! Spuse Seb râzând şi scoase o sticlă asimetrică. Am şterpelit-o de la maică-mea!

— G-g-gin! Mormăi Ola.

Seb desfăcu dopul şi bău. Tuşi puternic şi o dădu mai departe. M-am făcut că beau. Buzele mă ardeau. Gunnar îmi luă sticla, îi dădu drumul pe gât, întrecându-se cu măsura, apoi se lăsă 178 pe spate rânjind. Ola începu să sughiţă şi trebui să coboare până la apă să-şi clătească faţa. Sticla reveni la mine. Am tras adânc aer în piept, am luat o duşcă, ce îmi căzu asemenea unui bolovan incandescent în stomac.

— Aşa ar trebui să trăim, spuse Seb cu vocea răguşită. Exact ca indienii.

— În special iarna, am zis. Nu mă auzise.

— La oraş oamenii trăiesc artificial, continuă Seb. Taică-meu mi-a povestit de indienii din America de Sud.

Faţa lui Seb fu traversată de o strălucire aurie, îşi aprinse pipa şi o făcurăm poştă. Alungarăm ţânţarii cei mai apropiaţi.

— Mă întreb ce face Fred, am zis.

— Ar fi trebuit să fie şi el cu noi, aici, spuse Gunnar încet. Un vânt cald puse în mişcare pădurea, parcă respira şi cânta printre copacii săi. Şi apa scotea sunete. M-am dus până la marginea pădurii ca să mă piş. Întunericul era mai aproape acum. În pădure parcă se înălţa un zid negru, care închidea perspectiva. Un ţânţar ateriza chiar pe bibiloi, dar înainte de a-l scutura, se întâmplă altceva.

— Psst, se auzi din spatele unui copac. M-am uitat împrejur, n-am văzut însă nimic.

— Psst, se mai auzi o dată.

Apăru, târându-se, un gnom cu o groază de păr pe faţă şi ochi ce ardeau în noapte. Nu mi se făcu frică. Parcă ar fi făcut parte din peisajul acela, parcă ar fi fost o parte din copacul în spatele căruia se ascunsese. Părul îi era de muşchi, braţele de crengi, iar vocea un susur aspru.

— Am venit după miros, spuse. Aţi avut noroc la pescuit. Noroc la pescuit. Suna ciudat. Am dat din cap.

— Ei, atunci poate că a mai rămas ceva şi pentru mine, nu?

— Da, desigur. Biban.

Arătă cu mâna înspre apă şi scoase capul acoperit cu muşchi la iveală.

— Dar ceilalţi sunt de încredere?

— De încredere? Sunt camarazii mei, am spus surprins.

— Garantezi pentru ei?

— Sigur că da!

Mă urmă până la vatra pe care se mai afla încă jar.

— Hei! Am strigat. Avem o vizită!

Ceilalţi veniră, împleticindu-se puţin, înspre noi. Gnomul se ascunse în spatele meu. Ochii lui fugeau de la unul la altul.

— Îi este foame, am zis.

Aţâţarăm din nou focul, aduserăm restul de peşte şi îl prăjirăm repede în tigaie. Gnomul nu spuse nimic, privea atent, în barbă avea salivă. Mirosea a pământ.

Dar nu reuşi să aştepte prea mult. Luă bibanul cu degetele şi şi-1 îndesă în barbă. Nu mai văzusem aşa ceva înainte, îi dădea, pur şi simplu, drumul peştelui în partea dreaptă a gurii, iar aceasta era ca o moară, din partea stângă începeau să cadă oase şi pieliţe direct pe pământ. Era o adevărată fabrică. Apoi râgâi copios şi zâmbi plin de grăsime peste tot.

— Dalţjuven e un loc minunat, şopti. Dar nu poţi avea decât o singură dată noroc la pescuit. Aşa că mâine trebuie să o luaţi din loc.

Ne privirăm puţin. Focul arunca lumini sinistre pe feţele noastre. Apoi gnomul descoperi sticla.

Arătă cu un deget negru şi urât.

Seb îi dădu sticla. El luă o duşcă serioasă, privirea lui începu să sticlească şi mai puternic.

— L-1-locuieşti aici? Întrebă Ola atent.

— Cerul este acoperişul meu şi pământul pardoseala. Iar pereţii sunt în est şi în vest, la nord şi la sud. Fiţi bine veniţi.

Mai luă o duşcă şi înapoie sticla.

— Locuiesc aici de pe vremea războiului, băieţi. Am navigat în convoi. Mă tot mişc în încăperea mea şi nu-mi găsesc liniştea.

— Aşa faci şi iarna?

— Da, şi iarna. Atunci soldaţii se odihnesc. Zăpada este caldă. Focul se stinse. Ţânţarii se întoarseră cu întăriri. Am început să boxăm în aer. Gnomul stătea nemişcat, lăsându-i pe ţânţari să-i sugă sângele.

Apoi se ridică brusc, iar figura lui deveni nevăzută, acolo sus, în întuneric.

— Transmiteţi salutări lui Iris, dacă o întâlniţi cumva, spuse.

— Dar cine-i, am întrebat.

— Iris este îngerul nostru, spuse. E frumoasă ca soarele. Atunci când o întâlneşti, moare un om. Apoi dispăru. Dispăru în întuneric.

Am rămas îndelung fără să spunem nimic. Focul se stingea. Luna strălucea pe cer.

Seb scoase dopul şi şterse bine gura sticlei.

— Prostul, spuse Gunnar. Ce prost!

Sticla merse poştă. Am luat o înghiţitură şi am scuipat-o.

Ţânţarii erau peste tot, îmi zumzăiau în cap. Seb aprinse pipa, dar nu mai ajuta la mare lucru. Veneau înapoi tot timpul, găsindu-ne feţele, mâinile, picioarele. Aşa că renunţarăm. Trebuia să ne găsim adăpost în cort. Sticla tot mergea poştă. Mă prefăceam că beau. Fu în curând aproape goală.

Ola adormi. Capul îi căzu şi apoi îl urmă restul trupului. Ochii îi erau congestionaţi, sunete stranii îi ieşeau din gură. Voma da să-i iasă din gură. Nu era decât un singur lucru de făcut. L-am scos afară, şi noi ne-am întors în cort.

— Nu putem risca să ne umplem cortul cu vomă, ce ziceţi? Spuse Gunnar foarte neclar. Imediat după aceea se auzi un zgomot îngrozitor la intrarea în cort. Pereţii cortului începură să tremure, fermoarul fu tras în jos, iar Ola îşi vârî mutra lui verde înăuntru şi borî din plin.

Începurăm să strigăm deodată cu toţii. Ola se uită la noi cu o privire nedumerită, nu pricepea nimic.

— C-c-credeam că sunt afară, mormăi el.

— Ai fost afară, am zis. Acum eşti înăuntru.

— Ce, am borât în cort?

Îl scoaserăm afară şi coborârăm cu el la apă. Gunnar şi Seb râdeau în hohote. Făcuseră şi crampe de râs, stăteau pe vine şi urlau. Ola nu ştia foarte exact unde se afla. Iar în cort putea a budă, nici nu mai puteam dormi acolo în noaptea aceea. Ne scoaserăm afară sacii de dormit şi-i plasarăm în jurul vetrei. Gunnar sforăia înainte să intre în sacul său de dormit. Seb stătea culcat şi chicotea în întuneric.

Ţânţarii mă ţinură treaz. Mi-am băgat capul în plasa împletită şi-am găsit acolo o noapte plină de vise.

M-am trezit la strigătul lui Gunnar. Urla. Se zvârcolea în sacul său de dormit şi-şi pipăia mutra. Arăta groaznic. Semăna cu o pârtie de schi.

M-am apropiat de el. Părea nebun.

— Ce s-a întâmplat! Plânse el. Ce s-a întâmplat!

— Ţânţarii, am spus. Astă-noapte ai uitat să-ţi pui plasa împletită.

Strigă şi mai tare. Figura lui era roşie ca para focului şi aproape de două ori mai mare decât de obicei. Nasul i se umflase, ochii i se înfundaseră în orbite, erau două linii înguste, îngrozitoare.

A trebuit să-l ţin. Dădea din mâini ca o moară de vânt şi era pe punctul să-şi sfâşie sacul de dormit. L-am scos afară din sac şi l-am dus jos la apă. Altfel era o dimineaţă frumoasă, atmosfera era clară, vântul nu sufla şi mai era încă o adiere răcoroasă rămasă din timpul nopţii. Daltjuven strălucea asemenea unui patinoar. Gunnar se aşează pe vine privindu-se în oglinda apei.

În clipa aceea leşină. A trebuit să-l târăsc la mal. L-am lăsat întins pe iarbă şi m-am dus să-i trezesc pe ceilalţi. Dormeau cu plasele trase pe faţă, emanând un suflu rău mirositor.

— Spală cortul, porcule, i-am spus lui Ola, zgâlţâindu-l. Seb se frecă la ochi şi-şi răsfiră cinci degete prin părul slinos.

— Ce, s-a întâmplat ceva? Spuse el încercând să-şi dreagă glasul.

— Ţânţarii l-au mâncat pe Gunnar.

În cele din urmă, ieşiră din sacii de dormit. Ola îşi vârî două plute în nas şi începu să se ocupe de cort. Seb şi cu mine ne duserăm să-l aducem pe Gunnar. Încerca să-şi ascundă faţa. Ochii lui arătau sinistru printre degetele în spatele cărora se ascundeau.

Seb încercă să-l consoleze.

— E sănătos să fii înţepat de ţânţari, îţi schimbă sângele vechi. Fetele au, de exemplu, menstruaţia. Noi, ţânţarii.

Gunnar nici nu vru să audă.

Eu l-am luat de picioare, iar Seb l-a prins de subţiori.

— Aşa te simţi după o beţie? Murmură Gunnar.

— Nu, tu ţi-ai uitat plasa împotriva ţânţarilor, dovleac prost! Mă lovi.

— Nu-mi mai spune dovleac! Strigă el cu o voce pierită. Nu-mi mai spune dovleac!

Ola ieşi din cort şi ne anunţă că era deja ora opt.

— Te doare? Întrebă el aplecându-se deasupra lui Gunnar. Gunnar lovea sălbatic în jurul său. Fu nevoie de trei bărbaţi ca să-l potolească. L-am împins înăuntru în cort. Se întinse acolo liniştit privindu-ne neputincios.

— Ţi-e foame? Am întrebat. Clătină uşor din cap.

— Ţi-e sete?

— Da, spuse el răguşit.

Seb aduse apă şi Ola aprinse lampa cu butan. Am găsit, în sfârşit, trasa de prim-ajutor.

— Gunnar, am zis. Mă auzi? Nu te scărpina, chiar dacă te mănâncă, nu trebuie să te scarpini!

Începu să aibă febră. L-am examinat şi ne-am gândit să-l bandajăm, dar în cele din urmă i-am dat trei aspirine. Seb numără înţepăturile de ţânţar şi le notă pe o foaie de hârtie. Doar pe nas numără 18,43 pe frunte şi 36 pe fiecare obraz.

Când soarele se înălţă deasupra creştetelor noastre, Gunnar începu să fantazeze. Figura lui era mai umflată ca oricând. Scotea sunete de neînţeles. Parcă ar fi vorbit suedeza sau poate nynorsk1. Spuse ceva despre un ţăran şi o fată cu părul lung şi blond. Ieşirăm afară şi îl lăsarăm să delireze în linişte. Seb nu mai fusese la budă de când plecaserăm de acasă. Se simţea cam greu la burtă şi stătea în umbra cortului, moţăind. Ola se culcă în sacul de dormit. Eu am încercat să pescuiesc, dar poate că gnomul avusese dreptate. Nu mai era viaţă în apă.

Seara târziu am descoperit nişte urme ciudate înjurai cortului. Urma unui picior, respectiv a unei cizme obişnuite, dar cealaltă era urma unui picior de elan. Ele dispăreau în pădure.

Nu le-am spus nimic celorlalţi.

În dimineaţa următoare, nişte sunete şi mai îngrozitoare ne treziră. Sărirăm ca arşi din sacii noştri de dormit, Seb, Ola şi cu mine, privind spre cortul în care dormea Gunnar. Dar zgomotul nu venea de acolo. Alungarăm somnul din ochi. Trompete. Se auzeau trompete. Ola arătă într-o direcţie cu gura căscată. Chiar de partea cealaltă a lacului era un furnicar de cercetaşi. Lacul era împânzit cu bărci. Un puţoi îmbrăcat în maro, cu genunchii roşii-deschis, sufla într-o trompetă.

Ne uitarăm unii la alţii. Nu mai era nimic de zis. Îl scularăm pe Gunnar, mutra lui parcă se mai dezumflase, îşi scărpinase câteva înţepături şi avea răni pe frunte.

— Trebuie să mergem mai departe, am spus.

— Nu-s în stare, murmură el.

— E plin de cercetaşi pe aici, am zis.

— Atunci ne cărăm, mormăi Gunnar.

1 Limba nouă norvegiană, una dintre cele două limbi literare norvegiene, alături de bokmål (textual: limba cărţii).

Ne strânserăm cortul şi plecarăm. Nu ne rămăsese decât să urmăm drumul din pădure spre Katnosa. Ola stabili că era ceasul nouă, spunea că se vedea după flori. Desigur, era de admirat. Ola era un ceas cu cuc umblător.

Ajunserăm. Ne aruncarăm undiţele în aer şi fugirăm pe ultima porţiune de drum. Mirosea a vacă şi a cafea. Pe scări stătea o femeie imensă care ne zâmbea. Era îmbrăcată într-o rochie albastru cu alb, exact ca cerul.

— Veniţi de departe? Întrebă ea.

Da, aşa era. Intrarăm în cabană şi ne aşezarăm în jurul unei mese.

— Vafle, comandarăm noi. Şi opt coca-cola.

Seb dispăru la budă, iar mama-mare îl luă pe Gunnar mai atent la ochi.

— Te-ai războit cu ţânţarii, râse ea.

Gunnar dădu din cap, ar fi fost o prostie să nege. Ea aduse un tub cu alifie. Glicerina de trandafiri, explică ea şi îl unse gros pe faţă. EI stătea cu ochii strânşi şi braţele încrucişate. Mirosea ciudat, parcă mai simţisem mirosul ăsta pe undeva, la Fred, aşa miroseau mâinile mamei lui.

— Lasă aşa, să stea câteva ore, spuse.

Apoi veni cu cola şi imediat după aceea ajunse la noi mirosul de vafle. Apăru şi Seb. Iradia şi părea cu zece kilograme mai uşor. Îl privi pe Gunnar.

— Ai de gând să mergi la schi?

— La schi?

— Păi nu te-ai uns cu ceară ca să luneci mai bine? Râserăm pe chestia asta până ce femeia ne aduse vaflele. Se aşează împreună cu noi la masă, iar noi îi povestirăm despre şti-ucâ şi raţă, despre lacul Daltjuven şi tot peştele pe care

l-am prins acolo, fără să-i spunem nimic despre gnom, nu ştiu exact de ce, de fapt.

— Şi unde mergeţi acum? Ne iscodi ea.

— Vom coborî la gura râului, am spus. Vrem să încercăm râul.

— Puteţi să şi staţi în cabana de-acolo, spuse.

— Excelent! Spuserăm cu toţii în cor, iar vaflele se topeau în gură în timp ce gemul de căpşuni avea gustul unei veri întregi şi a unei părţi din copilărie. Reuşirăm să schimbăm şi pământul pentru viermişorii noştri. Iar când plecarăm, primirăm câteva vafle şi, pe deasupra, o pâine imensă şi proaspătă, care ne ardea la de-184 gete. Ea rămase pe trepte, făcându-ne cu mâna, în rochia ei albastru cu alb, asemenea cerului, iar noi urmarăm cărarea de-a lungul apei, până ce ea ne pierdu din priviri.

Ne ţineam echilibrul deasupra zăgazului. Apa rece cădea răcorind aerul în jurul nostru. Curcubeele stăteau înşiruite în josul râului, până acolo unde acesta se vărsa în lacul Storl0ken, odihnindu-se pentru un timp înainte de a se prăvăli mai departe în lacul Sandungen.

Cabana nu era prea mare, dar oricum mai bună decât cortul. Şi nici nu mirosea a vomă, ci a fân şi a cal. Gunnar se aşeză înăuntru la umbră şi adormi, Seb, Ola şi cu mine încercarăm momeala la râu, dar peştele nu muşca, în schimb ne aprinserăm pipa, amestecarăm laptele praf cu apă, dar se făcu numai cocoloaşe, pe care Ola le încercă drept momeală, spunând că peştele muşcă, dar nu putea fi altceva decât o farsă, întunericul parcă veni din spatele nostru, se cobori deasupra noastră, ca şi cum am fi fost într-o sală de cinematograf, încercarăm la linguriţă, dar peştele nu muşcă nici de astă dată. Apoi apărură musculi-ţele. Erau mult mai rele decât ţânţarii. Se strecurau în urechi, în ochi şi în gură în roiuri compacte. Ne aprinserăm pipa asemenea unor indieni nebuni, dar n-ajuta la nimic. Ne-am refugiat sus în căbănuţă, Gunnar stătea întins şi bolborosea prin somn. Adormirăm şi noi şi visarăm cai şi cascade.

M-am trezit înaintea celorlalţi. Eram treaz de-a bine-lea şi-mi era o foame de lup. M-am strecurat afară din cabană. Vremea era frumoasă, dar nu puteam vedea soarele. Abia atunci am băgat de seamă ce gălăgie făcea râul, era un vuiet puternic, greoi. Nu putea fi mai mult de ora şase.

Mi-am luat undiţa şi cutia cu momeală, m-am îndreptat spre mal, am găsit un loc bun unde îmi puteam bălăci picioarele. Am agăţat un mănunchi bun de viermişori şi-am aruncat împotriva curentului. Cârligul pluti în jos, am dat drumul la nailon, apoi am tras undiţa şi am aruncat la vale. În timp ce mă ocupam cu asta, soarele răsări chiar în spatele meu, încălzindu-mi-1. Păsările începură să ciripească, iar florile se deschideau, curcubeiele din râu dansau şi tremurau.

La cea de-a patra aruncare, muşcă, încheietura mâinii mă durea. Undiţa stătea în aer asemenea unei cleme. Am dat drumul nailonului o idee, dar peştele îl trase după el. Era, probabil, un păstrăv. Sau somon. De mai multe kilograme. Cel puţin. Am început să transpir. Mulineta avea o sută de metri de

nailon, dar aproape că se subţiase de tot. Am ieşit cu picioarele afară din apă şi-am mers atent de-a lungul malului, fixându-mi undiţa în catarama de la curea. Nailonul se întinsese şi mai tare, aproape că trepida în aer. M-am oprit brusc, lăsând să treacă câteva minute, apoi am încercat să trag peştele spre mal. Se înţepenise. Nici o şansă. Stătea de-a curmezişul curentului. Am lăsat-o aşa. Aveam timp suficient. Dar în clipa aceea ochii îmi căzură pe ceva ce se mişca lângă Storl0ken. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Acolo, pe o piatră, era o femeie goală, goală puşcă, cu nişte sâni imenşi şi pielea arămie. Undiţa îmi căzu din mână, iar nailonul se rupse. Am rămas aşa, în picioare, holbându-mă. Ea nu mă văzu. Apoi coborî în apa întunecată şi se îndepărtă înotând, în aceeaşi clipă am auzit un câine lătrând.

Am fugit la cabană. Ceilalţi dormeau. I-am zgâlţâit să se trezească.

— O damă goală în râu! Am strigat.

Ei ţâşniră afară din sacii de dormit ca nişte fluturaşi, urmân-du-mă. Găsirăm două tufe în spatele cărora să ne ascundem.

— Acolo! Am spus şi am arătat spre piatra din apă.

Dar acolo nu era nimeni. Era doar apa strălucitoare şi nemişcată.

— Unde? Şuierară ei. Am înaintat câţiva paşi.

— Era acolo, am spus blajin. Chiar acolo. Acum câteva minute. Stătea pe piatră. Goală puşcă.

Ceilalţi se uitară unii la alţii rotindu-şi ochii în cap.

— E adevărat! Am strigat. Avea nişte sâni imenşi!

— E-e-este numa' ora şase, insinua Ola şi culese o floare.

— Ce, nu mă credeţi?

Nu răspunseră, urcară spre cabană. Mi-am luat undiţa. Seb făcea ceai atunci când i-am ajuns din urmă. Ola tăia felii groase din pâinea proaspătă. Gunnar arăta „olrait", mai avea doar câteva umflături pe frunte.

— Te-ai sculat de mult? Rânji el.

— Am spus doar. Am văzut-o. Să fiu al naibii! 186

— Da, da, da, oftă Seb.

— Prinsesem un păstrăv imens în undiţă, am spus supărat. Cu siguranţă de vreo cinci kilograme. Aveam de gând să-1 scot de-a curmezişul curentului. Apoi ochii mi-au căzut pe dama aceea, iar nailonul s-a rupt.

Gunnar mă bătu pe spate.

— Eşti sigur că nu pe ea o prinseseşi în undiţă? Făcură băşcălie pe săturate şi îndelung.

M-am dus la zăgaz şi m-am aşezat acolo. „O damă goală", se auzea dinspre cabană. „O damă goală în râul Katno!" urmară râsete şi fluierături.

În pădure se auzea un câine lătrând.

În ziua aceea nu prinserăm nimic, astfel încât trebui să ne mulţumim cu chiftele de peşte la prânz. Stăteam pe treptele cabanei în timp ce conserva se încălzea pe aparatul de butan. Seb îşi încarcă pipa, în caz că ţânţari sau musculiţe obraznice erau pe cale să ne-atace. Ola cercetă peisajul cu fruntea

încruntată, încercând să afle cât era ceasul. Dar atenţia îi fu atrasă de cu totul altceva, îşi întinse gâtul şi ne făcu semn să tăcem.

— Vine cineva, şopti el, arătând într-o anumită direcţie.

Ne ridicarăm şi privirăm de după colţ. O fată scundă, îmbrăcată în haine ciudate, urmată de un câine, un ciobănesc norvegian gras şi lăţos, traversa zăgazul.

— Ea e! Am zis. Pe ea am văzut-o în râu!

Chiftelele de peşte dădură în foc. Salvarăm ce se mai putea, în clipa următoare ea se afla pe trepte. Căţeaua adulmeca în jur cu limba scoasă de-un cot afară. Ea, în schimb, stătea aşa, pur şi simplu, privindu-ne îndelung, în timp ce pe noi ne treceau căldurile.

— Ţi-e foame? Am întrebat cu gâtul uscat. Ea încuviinţă din cap, îşi dădu jos sacul din spate şi se aşeză. I-am dat ce mai rămăsese din chiftelele de peşte, împărţi mâncarea cu câinele. Apoi râse.

— Ce recoltă bogată, zise. Direct din conservă.

Era ciudată. Era cea mai stranie fiinţă pe care o văzusem. Era chiar mai ciudată decât gnomul. Avea părul foarte lung şi negru. Şi, pe deasupra, îşi mai pusese o groază de flori în păr, margarete, clopoţei, ciuboţica cucului. Era un adevărat buchet. Ochii îi erau cei mai ciudaţi. Păreau aprinşi, te priveau cu toată forţa, dar parcă în spatele acelei priviri albastre culorile se schimbau în gri şi deveneau mate, asemenea unei ape în care cineva călcase răscolind nisipul şi nămolul.

Am făcut cafea. Ea rămase şezând. Seb îşi aprinse pipa şi horeai puţin. Vru şi ea să guste. Râdeam în sinea noastră. Karva Blad. Dar trase fumul cu putere în piept şi acolo rămase. Apoi îmi dădu mie pipa fără să clipească.

— Ai prins ceva azi-dimineaţă? Mă întrebă.

Am rămas mască. Tot sângele îmi năvăli în cap. Şi era fierbinte. Aveam broboane de sudoare pe frunte, erau broboane de sudoare roşii-sângerii.

— Nu, am şoptit eu.

Dar nu se uită furioasă la mine. Zâmbi.

— Astă-seară o să avem o groază de peşte, spuse ea şi începu să-şi ruleze o ţigară, cu mişcări rapide. Tutunul părea uscat şi închis la culoare, îşi aprinse ţigara şi inspiră tot fumul în piept, îşi ţinu răsuflarea şi închise ochii. Când îi deschise, erau cu totul alţii. Privirea clară, albastră lunecă într-o privire mată, tulbure. Ne privea de-parcă nu ne vedea. Mirosea a ceva dulceag şi puţin greţos.

— Astă-seară vom avea peşte, repetă. Dar întâi trebuie să dorm. Şi se întinse, aşa, cu capul pe câine şi adormi acolo pe trepte. Coborârăm la râu şi ne aşezarăm fiecare pe câte o piatră.

— Dar n-are undiţă, spuse Gunnar. Meditarăm la chestia asta o vreme. Ola descoperi un muşuroi.

— E ora şase jumătate, spuse el.

— Şi totuşi n-ai dreptate, zise Gunnar.

— Cred că-i indiancă, şopti Seb şi scoase cercuri de fum pe care le înălţă spre cer.

După un timp destul de îndelungat se trezi şi ea şi câinele. Coborâră la noi. Se uită de jur împrejur şi dădu din cap de câteva ori.

— Aţi văzut pe cineva? Ne iscodi.

— Nu, răspunserăm nedumeriţi.

— Urmaţi-mă.

O urmarăm până la zăgaz. Acolo se opri şi ne arătă o pârghie imensă. Semăna cu zăvorul unei uşi.

— Trebuie să închidem ecluza, zise ea.

— Da' de ce? Ea zâmbi.

— Aşteptaţi şi-o să vedeţi.

A trebuit să împingem şi să tragem cu toţii. Abia dacă puturăm să urnim puţin mânerul. Apoi îl aduserăm în poziţie verticală şi astfel lunecă în jos în partea cealaltă. Ne-am îndreptat de spate şi-am ascultat. Era ca şi cum râul ar fi dispărut. Se făcu din ce în ce mai mare linişte.

— Veniţi, şopti ea.

Îşi luă rucsacul, iar Gunnar îşi luă şi el lanterna. Coborârăm pe mal.

— Trebuie să aşteptăm puţin, zise ea şi se aşeză.

Ce straniu era totul. Zgomotele pădurii se apropiară şi mai mult, acum că vuietul cascadei dispăruse. L-am privit pe Gunnar. Chiar şi în întuneric, am putut observa că nu se simţea în largul său. Era neliniştit.

După un timp ea se ridică în picioare şi ne zâmbi opac.

— Acuma o să avem peşte, spuse ea.

Gunnar lumină cu lanterna. Printre pietre viermuiau păstrăvii, stăteau ca sardelele într-o conservă. Ce nebunie. Era ca şi cum am fi adunat mure. Seb aduse plasele noastre. Indianca îşi umplu sacul.

Gunnar mă luă de braţ.

— Ce facem noi e interzis, mârâi el.

— Sigur. Dar este pentru prima dată în viaţă că pot culege peste! Îmi dădu drumul şi se îndreptă spre cabană. Umplurăm două plase înainte de a ne da bătuţi. Fata cea sonată îşi umpluse sacul ochi cu peşte. Peştele sărea asemenea unei caracatiţe.

Apoi deschiserăm ecluza, ne puserăm toată puterea la bătaie şi ridicarăm manivela, încet natura îşi reveni. Mai întâi apa se scurse încet, apoi tot mai repede, vuietul ne asurzea urechile, iar râul curgea în noapte, cu spumă albă pe spatele său.

Aprinserăm focul lângă mica noastră cabană, curăţarăm opt păstrăvi şi îi puserăm la frigare în ţepuşe, în timp ce beam ceai. Aveau gust de clătite cu oase. Plescăiam şi molfăiam de se auzea până la Skillebekk. Numai lui Gunnar nu-i era foame. Stătea puţin mai retras, părea indispus şi-şi curăţa unghiile cu cuţitul.

Seb aprinse pipa şi noi o făcurăm poştă. Fata îşi rulă una din propriile ei ţigări, fuma îndelung din ea, apoi începu să vorbească, mai mult cu sine însăşi,

sau poate cu câinele care stătea întins lângă ea cu limba roşie şi aspră pe labele din faţă.

— Viaţa este un râu, zise ea. Viaţa este un curent.

Îşi lăsă capul pe spate, iar cerul se scufundă în faţa ei. Apoi tăcu brusc, din nou. Apa se auzea curgând în spatele nostru.

— Mă laşi să trag şi eu o dată? O rugă Seb.

Ea îi întinse ţigara. Seb trase adânc în piept, Ochii îi ieşiră din orbite.

— Fir-ar să fie! Mormăi el şi se năpusti în jos spre râu, unde bău apă ca un elefant.

Ea râse. Capătul aprins aproape că îi ajunsese la buze, luă o floare din păr şi o aruncă în foc. Gunnar cioplea un toiag. Zise:

— Da' cum te cheamă, de fapt?

Ea se lăsă din nou pe spate. Câinele îşi adună limba în gură.

— Noaptea nu există, zise ea, privind în sus.

— Cu ce te ocupi, de fapt? Continuă Gunnar.

Câinele începu să mârâie. Urechile îi stăteau ciulite, drept în sus, pe capul zburlit. Ea deveni neliniştită, se ridică repede. Căţelul o urmă, se opri locului pentru o clipă, ciulindu-şi urechile, apoi mârâi din nou, arătându-şi colţii. Corpul animalului începu să tremure.

— Trebuie să plec, zise ea şi-şi puse sacul în spinare. Apoi plecă, dispăru în întuneric asemenea râului.

— Dumnezeule.

N-aveam altceva de spus. Dumnezeule.

Stăturăm puţin şi simţirăm că îngheţăm. Din râu parcă se înălţa un zid de frig. Apoi apărură musculiţele. Sosiră imediat şi fără nici un pic de milă. Aruncarăm apă pe jar şi fugirăm în cabană, unde plonjarăm în sacii de dormit. Prin fereastra mică şi murdară se vedea luna strălucind, proiectând o lumină sinistră în cameră. Apoi lunecă pe cer, dispărând, iar întunericul puse stăpânire pe tot. Dormirăm neliniştiţi, vorbeam prin somn, o discuţie stranie şi neliniştită.

Gunnar se trezi primul. Se întoarse repede înapoi, scrâşnind din dinţi şi cu ochii mici.

— S-o ia naiba, zise. S-o ia naiba!

Gunnar şi cu mine ieşirăm afară să ne uităm. Lângă vatră peştele putrezea. Muştele se adunaseră ciorchine. Se terminase şi cu plasele noastre împletite.

— E vina noastră c-am uitat peştele în plase, am spus. Gunnar dădu cu piciorul într-o piatră care zbură prin aer.

Ne-a fost imposibil să-1 trezim pe Seb. Mormăia şi delira, era cu totul şi cu totul incoerent. Pe deasupra mai şi striga. A trebuit să folosim forţa, l-am scos afară din sacul de dormit şi l-am sprijinit de perete. Apoi împachetarăm şi o luarăm la picior. Ne aştepta cea mai lungă etapă a excursiei, trebuia să mergem până la cabana Kikut şi la Bj0rnsj0en!

— Toată treaba cu peştele a fost în zadar! Murmură Gunnar. Era supărat. Dacă n-aş fi ştiut!

— Şi ce anume ştiai tu? L-am întrebat.

— Că iese un rahat dintr-o porcărie aşa de mare. Nu-i voie să închizi zăgazul. Nu-i cinstit. Şi gândiţi-vă numai la ăia care-au rămas fără apă!

La asta nu ne gândiserăm, ce-i drept. Ola îşi pierdu bronzul imediat.

— Crezi că au observat ăia din n-n-nord?

— Desigur, spuse Gunnar. Maridalsvannet. Tot Oslo-ul.

Poate c-ar fi fost mai bine s-o luăm pe ocolite. Ne uitarăm puţin pe hartă, iar cărările erau destul de întortocheate şi nu aveam nici un chef să ajungem până la fabrica de sticlă de la Hadeland. Atunci am zis:

— Ei, n-am fost noi ăia, noi dormeam. Seb chicotea.

Gunnar venea în urmă şi-şi scărpina crustele de pe frunte.

— Am visat o porcărie noaptea asta, rânji Seb şi se scarpină la ochi. Am visat că eram peşte.

— Ce fel de p-p-peşte, hm? Întrebă Ola.

— Nu ştiu ce fel de peşte, prostovanule. Atâta doar că eram un peşte. Al naibii ce mai înotam. Şi-apoi mai şi vorbeam între noi. Cu alţi peşti adică. Vorbeam scoţând ţipete scurte. Simt în corpul meu cum e aia să fii peşte. Ce nebunie, nu? Iar în apă era atât de multă lumină!

— Da' nu era nici un pescar? Am întrebat.

— Ba da, adulmecasem un cârlig imens. Şi-am muşcat chiar în clipa în care m-aţi trezit.

Era ora cinci când, în sfârşit, găsirăm Bj0msj0en. Cel puţin aşa spunea Ola. Cunoştea ora după culorile norilor. Năvălirăm în cabana Kikut şi comandarăm sandvişuri cu pate de ficat, cola şi ţigări Ascot. Pe perete era agăţat un ceas imens. Era ora cinci şi cinci. II privirăm pe Ola. Avea simţul timpului.

Ramaserăm acolo şezând o bună bucată de vreme, ne dureau picioarele, eram arşi de soare şi obosiţi, în spatele tejghelei era doar un individ bătrân şi două doamne la bucătărie. Dar niciunul dintre ei nu se plângea că scăzuse presiunea apei. Gunnar se linişti puţin.

— Nimeni nu ştie că noi am fost ăia care am făcut-o, am şoptit eu peste masă.

Mă privi ţintă.

— Doar n-au nimic de-a face cu chestia asta.

Găsirăm un loc unde să ne ridicăm tabăra, destul de aproape de gura râului, chiar pe o mică peninsulă ce se întindea asemenea unui deget arătător pe suprafaţa apei. Ne ridicarăm cortul şi ne secaserăm echipamentul de pescuit. Viermişorii noştri începuseră să fie cam lipsiţi de elan, nu opuneau nici un fel de rezistenţă când îi agăţăm de cârlig. Plutele stăteau perfect liniştite. Apa se colora încet în negru datorită norilor care acopereau cerul. Un val de frig ne luă pe la spate. Pădurea începu să plângă.

Ne strecurarăm în cort. Era oricum destul de târziu şi eram morţi de oboseală. Sacii de dormit stăteau înghesuiţi unul în celălalt. Cortul se cutremura în bătaia vântului. Departe, foarte departe, poate mai departe de Frogner, se auzi un tunet.

— Oare nu-i o prostie să stăm chiar aici m mijlocul apei? Zise Ola.

— E mult mai rău în pădure, spuse Seb. Poate să-ţi cadă un copac în cap.

Stăteam aşa, întinşi, ciulind urechile, auzeam vântul şi valurile care loveau stâncile. Era întuneric. Era foarte întuneric.

— Hai să numărăm formaţii, propuse Gunnar. Seb începu.

— Beatles, zise. Bineînţeles. Apoi veni rândul lui Ola.

— Beach B-b-boys. Gunnar:

— Gerry and the Pacemakers. Şi veni şi rândul meu:

— Roliing Stones.

Aşa continuarăm: Animals. Pretty Things. Who. Dave Clark Five. Manfred Mann. Yardbirds. Byrds. Lovin' Spoonful. Kinks. Snowflakes.

— Cine a zis asta? Strigă Seb. 192

Fusese Ola.

— Ei, de asta nu ţinem cont. Snowflakes nu se ia în considerare! Am continuat, pentru că nu dormeam încă: Supremes.

Pussycats. Tremeloes. Shadows. Dave, Dee, Dozy, Beaky, Mick and Tich. Swinging Blue Jeans.

— The Snafus! Spuse Seb şi-atunci tunetele se dezlănţuiră. Întunericul era mărunţit de cuţite albastre. Pământul se zguduia sub noi. Ploaia lovea cu putere pânza cortului. Apoi începu să curgă peste noi. Curgea înăuntru din toate părţile. Cortul şiroia ca o sită.

Ne-am ridicat din sacii de dormit. Cerul scrâşnea din dinţi. Tunetele se rostogoleau până jos pe pământ. Vântul ne biciuia faţa.

— Trebuie să ne adăpostim la Kikut! Urlă Gunnar.

Îşi aprinse lanterna, dar nu ne fu de nici un ajutor, împachetarăm totul cât puturăm de bine şi ne făcurăm cu greu drum prin furtună, împiedicându-ne în noroi, în timp ce vântul ne culca la pământ. La intervale neregulate cerul se ilumina în albastru, asemenea ecranului unui televizor stricat.

Toate ferestrele de la cabana Kikut erau întunecate. Băturăm în poartă, dar nimeni nu ne auzi. Seb arătă spre o altă uşă. Era buda. Fugirăm într-acolo. Era la fel de rece ca şi afară, atâta doar că era uscat. Venea un miros înţepător de la bude şi pisoare.

— Mâine ne cărăm acasă, spuse Seb.

Am încercat să dormim, dar sacii de dormit erau mult prea uzi. Am încercat să aprindem pipa, dar şi chibriturile erau ude. Am încercat să ne certăm, dar şi pentru asta eram mult prea uzi. Probabil că, totuşi, am adormit, pentru că, la un moment dat, ne-am trezit cu nasurile înfundate şi genunchii înmuiaţi. Iar afară nu mai ploua. Se auzea doar apa picurând în canal, în spatele nostru. Afară era soare. Am ieşit, clătinându-ne şi cu picioarele

înţepenite, ne simţeam de parcă am fi fost bătuţi măr, ne-am cumpărat câte o supă şi chifle, după care ne-am pus ţoalele pentru câteva ore la uscat, în timp ce soarele se urca pe cer.

— Nu ţi se pare cunoscut mirosul ăsta? Întrebă Seb.

— Ba da, îl cunosc, am spus.

Viermişorii. Viermişorii noştri putreziseră. Intrarăm în pădure şi aruncarăm momeala. Câteva frunze căzură în acea clipă din copac. Ne atârnarăm hainele şi sacii de dormit peste rucsacuri şi o luarăm înapoi spre casă. Când am ajuns la Skjaersj0en, ne-am odihnit un pic şi-am mâncat ultima conservă.

— A fost o excursie frumoasă, spuse Seb.

Puteam semna şi noi de confirmare.

Gunnar scoase aparatul, se puse în genunchi, se întoarse spre noi şi îşi miji ochii. Chiar atunci trecea un individ pe drum, aşa că îl rugarăm pe el să ne facă fotografia. Aşa ne lua pe toţi în obiectiv.

De ultimii sfanţi mâncarăm prânzul la cabana de la Ullevâlseter, tocană de cartofi şi bere nealcoolizată. Nu ne mai rămăsese acum decât să coborâm dealurile până jos la Sognsvann; şi chiar dacă era „olrait" să ne întoarcem din nou la paturile noastre, la discurile noastre şi la budele noastre, simţirăm totuşi nevoia să mai întârziem puţin. Făcurăm un ocol până la lacul Lille Îklungen, care se întindea în faţa noastră întunecat şi adânc la poalele pantei abrupte dinspre vest.

Ne instalarăm pe un promontoriu plin de verdeaţă şi începurăm să fixăm echipamentul.

— Cât e ceasul? Îl întrebarăm pe Ola.

Începu să se agite puţin cam sălbatic, numără pe degete şi ajunse la concluzia că era cinci.

Ne fixarăm nălucile rotative şi lansarăm undiţele la apă. Lui Seb i se rupse nailonul, îşi strânse lucrurile şi nu mai avu nici un chef să pescuiască. Ola se plimbă puţin prin pădure. Gunnar renunţă şi el la pescuit.

Seb ne arătă ceva.

— Ia uitaţi-vă la stâlpii de înaltă tensiune de acolo de sus. Seamănă cu nişte roboţi uriaşi.

Într-adevăr, deasupra copacilor se înălţau, fără capete, cu braţele întinse, nişte schelete imense de oţel. Dacă stăteam foarte liniştiţi, puteam auzi cum zumzăiau cablurile. Era un sunet sinistru.

— Fata aia era destul de nebună, am zis.

— Şi gnomul, spuse Gunnar.

— Dar avusese dreptate atunci când ne-a spus că nu va mai fi peşte în lacul Daltjuven, am completat eu.

Ola îşi făcea de lucru pe la rucsacuri. Ne apropiarăm de el. Tresări speriat, asemenea unei broaşte în momentul în care ne văzu, încercă să ascundă ceva în mână. Îi desfăcurăm mâna cu forţa. Acolo era ceasul lui.

Roşi urât, iar urechea stângă i se zbătea. Aproape că flutura. Ne uitarăm la el stupefiaţi. O stea se stinsese. Spunea noapte bună.

— N-n-nu l-am scos n-n-niciodată până acum! Se poticni el.

— A, nu, bineînţeles că nu, spuserăm noi. Da' cât e ceasul acum, hm? Poţi ghici? El se uită fix la ceas.

— E o-o-oprit, spuse. Nu-i antiacvatic.

Îşi miji ochii spre cer, în timp ce una dintre urechi i se mişca sălbatic.

— Cred c-c-că e şase jumate, zise.

— Am încercat, pentru ultima dată, să arunc undiţa, mi-am luat avânt, năluca rotativă zbură într-un minunat arc de cerc şi poposi cu un oftat pe valuri. Am lăsat-o să se scufunde şi apoi am început să o trag încet. Opunea rezistenţă. Firul de nailon tremura şi cânta asemenea cablurilor de înaltă tensiune de deasupra noastră. Nu era o glumă, peştele muşcase.

— L-am prins! Am strigat.

Am dat drumul la firul de nailon. Peştele se prinse. Am dat şi mai mult fir. Apoi firul se opri. Am tras încet şi cu grijă spre mal. Dar peştele nu se lăsa, încerca să înoate tot mai departe, însă era mult prea obosit, iar cârligul se înfipsese bine. Renunţă. Veni după fir. Când se apropie destul de tare, văzurăm că apa întunecată strălucea. L-am scos pe uscat. Cântărea cel puţin o jumătate de kilogram. Era un păstrăv-curcubeu.

— Să-l mâncăm acum? Am întrebat.

— Du-l acasă, zise Gunnar şi mă bătu pe spate.

Pornirăm pe ultima bucată de drum, trecurăm pe lângă terenurile casei de nebuni de la Gaustad. Fusese o excursie minunată. Eram cu toţii de acord. Atunci se apropie cineva de noi, un grup straniu, vreo zece, cincisprezece indivizi, îmbrăcaţi cu toţii la fel, tunşi la zero, cu ochii întunecaţi, adânci, şi cu pielea palidă, albăstruie, în faţa şi în spatele lor mergeau doi bărbaţi care nu semănau deloc cu ceilalţi, erau îmbrăcaţi altfel şi erau destul de puternici, semănau mai mult cu nişte paznici. Trecură pe lângă noi fără să ne salute, nu se uitau în nici o direcţie, mâinile lor erau doar nişte pumni cenuşii, iar singurul lucru pe care îl auzeam era de târşâit de picioare.

M-am oprit şi-am simţit că îngheţ, mă trecură fiori de gheaţă. Apoi am fugit după ceilalţi.

— I-aţi văzut? Am întrebat.

— Fir-ar să fie!

— Pe cine? Făcu mirat Gunnar.

— Cum pe cine, pe nebuni! Ăia erau nebunii de la Gaustad! Am arătat în sus, spre drum. Dar nu mai erau acolo. Un stol de păsări îşi luă zborul peste câmpul auriu.

— Pariez că Anglia va câştiga Campionatul mondial, spuse Gunnar.

— Şi cum rămâne cu Brazilia, hm? Zise Ola. P-P-Pele! M-am întors încă o dată. Drumul era pustiu.

Ola era extaziat. Ringo era cel mai mare cântăreţ din lume. Ringo era unic. Stătea înghesuit cu mâinile şi cu picioarele în pickup-ul lui Gunnar şi era transpirat la ceafa.

— Când o să mă ia la armată, voi opta pentru marină! Strigă.

Puserăm din nou discul. Yellow Submarine, deschiserăm fereastra şi întreg oraşul deveni un submarin galben; cerul era suprafaţa apei, iar noi eram echipajul.

— S-o luăm la picior, altfel o să întârziem, ne bătu la cap Gunnar. Mai avea câteva cicatrice pe faţă, după cele mai urâte înţepături de ţânţar.

Întoarserăm discul pe cealaltă parte înainte să plecăm. Şi deodată atmosfera deveni alta. Strada din faţa noastră se transformă într-un cimitir, pentru o clipă soarele dispăru în spatele unui nor, iar toamna se strecură înăuntru. Eleanor Rigby. Şedeam tăcuţi şi ascultam, ni se părea ciudat ca totul să se schimbe atât de brusc în noi înşine, de cum întoarserăm discul, exact ca şi cum am fi fost dedublaţi: o primă şi o a doua faţă, bucuria, durerea.

Apoi fugirăm la Vestheim. Era prima noastră zi de şcoală după vacanţa de vară. Eram în prima zi de şcoală în anul al doilea al ciclului doi.

Liceenii stăteau chiar în Skoweien, fumând şi făcând pe grozavii, iar dincolo de gard se vedeau pigmeii care îşi tot înălţau în zadar privirile, căci nu ajungeau nici la genunchiul broaştei. Trecurăm pe lângă ei. Recunoscurăm câteva mutre de la şcoala Urra. Încercară să spună bună sau colega, dar nu le merse. Noi ne-am descurcat de unii singuri la vremea noastră! Întocmai. Trecurăm pur şi simplu pe lângă ei. Dar o lipitoare insistentă, într-o pereche de pantaloni intraţi la apă şi cu o claie de păr slinos, se tot ţinea după noi.

— Cum e aia să fii botezat? Hârâi el.

Ne oprirăm şi-l măsurarăm serios de sus până jos.

— Ai adeverinţă de vârstă? Îl chestiona Seb.

— Hm?

— Ăsta nu-i film pentru copii, zise Gunnar.

— Dar cum e să fii botezat? Insistă el.

— Nu te mai gândi la asta, am zis. Că dacă te gândeşti prea mult, poţi s-o încurci.

El păli.

— E chiar aşa de cumplit?

— E mult mai rău decât crezi, am zis. Într-un cuvânt, dacă te iau acum, înfundă scurgerea pisoarului cu hârtie de budă şi te vâră în pisoar până când îţi umpli urechile de pişat. Ăsta-i sistemul Ernst, aşa se cheamă. Dacă aştepţi până la iarnă, o să-ţi bage capul în zăpadă şi o să ţi-l înşurubeze bine acolo. De fapt, poţi alege şi singur ce preferi.

Se îndepărtă, clătinându-se până la gard, şi acolo se aşeză pe jos. Ceilalţi pigmei începură să viermuiască în jurul lui.

Fetele crescuseră. Crescuseră ceva cumplit. Le spionam în linişte de departe.

Gâscanu' se apropie de noi cu pantalonii proaspăt călcaţi şi cu un măr sub braţ.

— Bună, zise el cu grijă.

— Bună, Christian, spuserăm noi, la care el ne zâmbi cu gura până la urechi, rămânând aşa până ce se sună de intrare.

Băncile deveniseră prea mici pentru noi. Era un aer înţepător în clasă după vacanţă, aşa că deschiserăm toate ferestrele. Buretele, tare şi uscat, era pe catedră. Gâscanu' îl umezi. Fetele îl îm-proşcau cu parfum. M-da, totul era ca înainte. Dar lipsea ceva.

Lipsea o bancă.

Lipsea Fred.

Cartofii' intră în clasă, se aşeză în spatele catedrei şi începu să răsfoiască nişte cărţi.

— Aşezaţi-vă, spuse în cele din urmă. Ne-am aşezat.

Cartofii' începu să vorbească.

— Trebuie să vă anunţ un lucru trist, chiar de la început. Colegul nostru de clasă, Fred, Fred Hansen, a murit. S-a înecat în vara aceasta.

Atât de mare linişte cred că nu mai pomenisem vreodată. Şi apoi, nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat, până ce nu le-am povestit lui Seb şi lui Ola păţania. Cuvintele erau grele în gură. Seb nu mă crezu. Mă prinse de umăr şi începu să mă zgâl-ţâie. Apoi mă crezu.

Plecarăm spre casă. Gândurile erau asemenea unei mori în capul nostru. Gunnar fu cel care spuse ceea ce noi, cu toţii, gândeam, dar nu reuşeam să gândim până la capăt.

— Cum să se fi putut îneca, chiar Fred, care ştia atât de bine să înoate?

N-a mai spus nimic altceva. Mă gândeam la hainele lui vechi. Mă gândeam la şobolan şi la mâinile roşii ale maică-si.

Fred murise.

Intrarăm în magazinul foto din Bygd0y Alle, unde Gunnar dăduse la developat filmul pe care-1 făcusem în excursie. Vânzătorul găsi plicul.

— Probabil că a ajuns lumină pe film, spuse el, şi scoase negativele din anvelopele de plastic.

Tot ce mai rămăsese din vara care trecuse nu era decât un şir de fotografii voalate.

REVOLVER toamna '66

În toamna aceea am făcut multe năzbâtii. Ceea ce ascultam în toamna aceea era Revolver. A fost toamna în care am fost confirmaţi.

O dată pe săptămână, miercurea, mergeam la preotul de la biserica Frogner. In încăperea îngustă de piatră mirosea a mucegai şi a ciorapi uzi. Eram cel puţin vreo douăzeci de inşi, fiecare cu Biblia sa şi cu cartea sa de psalmi. Vocea preotului era înspăimântătoare. Predica despre tot ceea ce promisesem când fuseserăm botezaţi.

Şi bineînţeles că şi Gâscanu' era acolo. După oră, când ne aprinserăm câte o ţigară în Bygd0y Alle, se lipi de noi.

— Ce părere ai de preot? Îl întrebarăm.

— Un gunoi, zise Gâscanu'.

— Cam multă trudă pentru cadourile alea, am spus.

— Îmi doresc o orgă electronică Hammond, spuse Gâscanu'.

— Ia te uită! Ştii să cânţi? Întrebă Gunnar.

— La pian, şovăi el uşor. Voi începe să cânt într-o orchestră.

— Orchestră? În care?

Aproape că ne pierduserăm răsuflarea.

— Am să văd eu, spuse privind în pământ. Un vierme se târî pe trotuar, îl calcă.

— De ce ai făcut asta, hî?

Gunnar arătă spre mizeria de pe jos şi făcu nişte grimase. Gâscanu' zâmbi straniu.

— Fiindcă aşa mi-a venit.

Dădu din umeri şi o luă în jos pe stradă.

Ne duserăm până la fântână. Era închisă pentru iarnă, deşi era doar luna septembrie. Un tip călare pe un cal se apropie pe mijlocul aleii, ei drăcie, era grozav, un cal roib, strălucitor, mergând prin ploaie.

— Şi cât timp o să stea taică-tău acasă? Am întrebat.

— Trei luni, zise Seb, şi scoase un Teddy. Părea supărat.

— Nu-i „olrait”? Gunnar aprinse un chibrit şi-l proteja cu mâinile sale mari.

— Hm, ba da. Dar el şi cu maică-mea se ceartă tot timpul. Şi mereu mă cicălesc să mă tund.

— Şi t-t-taică-meu face mereu gălăgie, mormăi Ola şi trase de un smoc de păr.

Am luat un pieptene şi ne-am aranjat frizura. N-am prea vorbit în toamna aceea, dar totuşi, despre ceva trebuia să discutăm, am discutat despre Frigg, care acum era pe locul patru în clasament şi avea toate şansele să câştige aurul, despre noul LP scos de Rolling Stones, Aftermath, despre antrenamentul de la care lipsiserăm. Dar, de fapt, acel lucru despre care vroiam cu toţii să vorbim ne râcâia pe dinăuntru. Fred.

Ne îndreptarăm spre casă, tăcuţi şi deprimaţi în pelerinele noastre galbene.

— Nu-s sigur că mai suport să merg la preot, spuse Seb pe neaşteptate.

Ne oprirăm brusc.

— Nu fi tâmpit, am zis. Doar cu prilejul confirmării vom primi instrumentele pentru The Snafus!

Ceilalţi dădură din cap.

— M-da. Da' de ce să mergi la preot, când nu crezi nici măcar o iotă din ce spune?

— Doar ţi-am spus, dovleac prost. Pentru cadouri! Merserăm acasă la Gunnar şi ascultarăm Revolver. One Two Three Fourl Seb stătea întins atunci când auzi primele acorduri din Taxman, iar Eleanor Rigby era din nou acolo, ne

înghesuiam în jurul difuzorului, de parcă am fi fost înghețați, iar pick-up-ul ar fi fost un foc. Eram puțin supărat, căci Paul își lua întotdeauna câte o damă la fiecare LP, Here, There and Everywhere, dar For No One străbătu ca o săgeată inimile noastre, ne gândeam la toate fetele, Unni și Klara, Nina și Guri. Dacă tot eram acolo, trebui să ascultăm și Girl, stând cu pumnii încleștați și dând dracului toate fetele de pe tot pământul. Ghitara lui George te pătrundea până în măduva oaselor, de parcă ai fi fost la dentist. Iar Tomorrow Never Knows era destul de bizar. Se auzea de parcă 200

John ar fi cântat cu capul băgat într-un ghiveci, în timp ce întreaga orchestră, în fundal, sufla în bilete de cinematograf.

— John Lennon începe să se-ngrașe, spuse Seb, după ce pulsul îi coborî sub o sută.

Gunnar se supără și puse mâna pe burtă ca să-și testeze depozitele de grăsime.

— Da pe dracu'! Numa' așa ți se pare. E cămașa largă!

— În orice caz, așa ochelari o să-mi iau la vară, zise Ola, arătând spre Ringo.

Afară ploua mărunt. Septembrie '66.

— Da, spuserăm. La vară.

Și din nou ținurăm în noi ceea ce am fi vrut să discutăm, întorcându-ne acasă, fiecare cu câte o piatră pe inimă.

Maică-mea mă aștepta cu cina. Taică-meu citea o carte groasă, cu un titlu englezesc. După Crăciun va ajunge șef de filială.

— În curând ai să mergi și tu la teatru, zise mama.

Suna ca o chemare la oaste. N-aveam nici un chef să merg la teatru.

— Ce, nu te bucuri?!

— Ba da, am zis, doar pentru că ea era atât de radioasă. Noaptea veni cu Jensenius. Acum nu mai ieșea atât de mult, stătea doar într-un scaun, sau cel puțin așa credeam eu, și cânta, în unele seri putea să cânte timp de două ore încontinuu, cu un sfert de oră pauză. Probabil că atunci își închipuia că este aplaudat și se lăsa antrenat într-un vis.

Jensenius cânta înainte de sosirea iernii și apoi își punea corzile vocale la hibernat.

Nu reușeam să dorm. Se vedea lumină sub ușă. Mama și tata stăteau în camera de zi și șopteau destul de tare. Mi-am ținut răsuflarea și-am ascultat.

— E un idiot! L-am auzit pe tata spunând. Mama tăcea.

— Să-și dea demisia!

— Și-a luat liber, interveni mama.

— Și până la Paris! La. la. Fata aia!

M-am furișat sub dună, din nou, râzând pe întuneric. Ura, Hubert. Apoi a trebuit să mă țin tare, pentru că veni acel vis, visul pe care l-am avut în toamna lui '66. Am visat războiul scoabelor din 1962, din timpul crizei cubaneze, atunci când îl văzusem pe tata pentru prima dată de-a dreptul înspăimântat, iar în momentul în care am observat acest lucru, o teamă de

două ori mai puternică m-a cuprins şi pe mine. Tata a cumpărat treizeci de kilograme de cutii de conserve, le-a ascuns în pivniţa de la Nesodden, pentru orice eventualitate, nimeni din familie nu avea voie să se atingă de ele, dar, în cele din urmă, se linişti, uită de conserve şi se apucă, în schimb, de cuvinte încrucişate. Din conservele acelea trăiesc eu acum, aşa că îţi mulţumesc, tată, aici ai fost prevăzător, întotdeauna e un război undeva. Dar să revin, este vorba de războiul scoabelor, războiul de trei zile, '62, când Skarpsno şi Vika s-au ciocnit, iar noi cei de la Skillebekk am rămas prinşi la mijloc, cu amărâtele noastre de praştii cu agrafe, ce nu se puteau pune cu tunurile inamice. Dar aveam un avantaj, cunoşteam câmpul de bătălie ca pe propriul nostru buzunar, ştiam toate uşile secrete, găurile din garduri şi culoarele subterane. Războiul începu într-o joi. Sâmbătă după-amiază se încheie brusc. Atunci l-am auzit pe Jakken urlând, Jakken era un pici care suferea de ceva boală, parcă nu putea să meargă aşa cum trebuie, s-a mutat de aici de multă vreme. Jakken ţipa, stătea în mijlocul străzii cu o scoabă de fier înfiptă în globul ocular. Sângele ţâşnea ca o cascadă. Jakken urla şi urla. Războiul se termină. Ieşirăm din tranşee, ieşirăm din buncăre. Jakken îşi pierdu vederea, la ambii ochi. Stătea într-un lac de sânge şi urla. Războiul se terminase. De atunci încolo, mama n-a mai rămas fără agrafe. Cutiile de conserve au rămas în pivniţa de la Nesodden.

Acesta a fost visul meu în noaptea aceea.

Am visat scoabe şi război.

Într-o zi, într-o zi ca toate zilele din toamna aceea, cu cer apăsător şi ploios şi cu vânt, ne luarăm inima în dinţi, cumpărarăm patru trandafiri, care păreau atât de roşii în ziua aceea întunecată, orbitor de roşii, şi ne duserăm până la Nordre Gravlund, la mormântul lui Fred. Eram îngroziţi şi mergeam tăcuţi pe drumul lung înspre cimitirul care se afla înghesuit între spitalul Ullevâl şi grădinile de la Ullevâl. Mormintele stăteau înşirate unul după altul, erau acolo pietre funerare, cruci de lemn, coroane. O ambulanţă şuieră pe lângă noi în spatele gardului viu. Pantofii noştri lustruiţi erau plini de noroi.

Un bătrân, îmbrăcat în negru, cobora cărarea acoperită cu pietriş şi ne privi scruntându-ne.

— Unde mergeţi? Mormăi el.

— Căutăm. Căutăm mormântul lui Fred Hansen, zise Gunnar. Bărbatul se cutremură, îşi închise haina neagră la gât. Apoi ne făcu semn cu mâna, iar noi îl urmarăm, intrând pe una dintre cărările ce se făceau printre stâlpii de piatră. Mirosea a pământ umed. Ne arătă spre colţul cimitirului sub nişte mesteceni cu frunze galbene.

— Acolo jos, acolo unde stă doamna aceea. E mama lui. Vine aici în fiecare zi.

Nu ne mai puteam întoarce. Merserăm încet spre ea. Seb ţinea în mână florile. Ploaia venea în rafale reci.

Ne observă în momentul în care eram aproape de ea, nu ne recunoscu imediat, apoi un zâmbet timid îi traversă faţa.

— Voi sunteţi? Şopti ea.

Ne apropiarăm şi mai mult, ne uscarăm mâinile de pantaloni şi repetarăm acel cuvânt din noi pe care îl învăţasem de la Cartofu' atunci când clasa i-a trimis florile şi un bilet.

— Condoleanţe, spuserăm fiecare la rândul nostru, întinzân-du-i mâna, iar nodul din gât creştea, până ce se făcu o grenadă, aşa că era bine că afară ploua.

— Am adus şi nişte flori, spuse Seb şi scoase hârtia udă din jurul florilor.

Ne uitarăm la piatra funerară, la cifrele implacabile care erau incrustate: 14/8.1951-25/6.1966.

— Trebuie să veniţi la mine acasă, spuse mama deodată. Fiţi atât de buni!

Noi mormăirăm un mulţumesc şi apoi o urmarăm prin tot oraşul, până în Schveigaardsgate şi până la calea ferată transsiberiană.

Ne aşezarăm în camera de zi, iar ea ne făcu ceai. Încă mai mirosea a haine vechi, iar uşa către camera lui Fred era deschisă. Nimic nu se schimbase, sau nimic nu fusese mutat de la locul său.

— Fred era tot ce aveam eu, spuse liniştită.

— Şi noi îi simţim lipsa lui F-F-Fred, reuşi Ola să spună, îl privirăm cu recunoştinţă. Ola spunea întotdeauna ceea ce trebuia, atunci când era cazul.

— Nu prea avea prieteni, continuă mama. Voi nici nu ştiţi ce înseamnă pentru mine că aţi venit astăzi, că pot vorbi cu voi.

Apoi începu să vorbească despre tot ceea ce Fred ar fi devenit, tot ce ar fi făcut, aproape că îi insufla viaţă, iar eu mă gândeam că, în orice caz, acum el n-ar mai fi putut s-o dezamăgească.

— Mai luaţi ceai, spuse ea în cele din urmă. Aduc imediat ceva de ronţăit!

Se întoarse cu o farfurie plină de biscuiţi.

— Bokstavskjeks zâmbi ea.

Mâncarăm biscuiţii uscaţi, băurăm ceaiul dulce, care era calau. Şi-aveam impresia că singurele litere ce se aflau în farfurie erau F şi R şi E şi D şi îmi veni în minte ceva, asta trebuia să fie ceea ce preotul numise împărtăşanie, cel puţin aşa o simţeam, trup, sânge, tot timpul uitându-ne spre uşa deschisă şi spre camera în care manualul de matematică rămăsese deschis la logaritmi.

În drum spre casă, pietroaiele ce le purtam pe suflet deveniră prea grele. Ploaia şiroia înjurai nostru, iar noi eram pe cale să ne scufundăm.

— Fred a murit pe 25 iunie, am zis.

Ceilalţi nu spuseră nimic, sugeau din chiştoacele ude.

— Era chiar ziua în care am întâlnit-o pe fata aceea lângă Katnosa, am continuat eu.

— Şi?!

Gunnar ripostase atunci.

Am înghiţit în sec şi am continuat:

— Poate că la asta se referise gnomul, amintind de Iris.

Gunnar strânse din dinţi într-un rânjet grozav.

— Ţine-ţi fleanca! Mă înfruntă el foarte aproape de figura mea. Ţine-ţi fleanca.

— P-p-preotul zice că Dumnezeu a hotărât t-t-totul dinainte, şopti Ola, trecându-şi mâna nervos prin păr.

— Ce fel de Dumnezeu poate fi ăsta, hm? Care să-l lase pe Fred să se înece?

Gunnar îşi făcea de lucru cu o ţigară, nu reuşi să o aprindă şi izbi cutia de chibrituri de perete.

— Am să-l întreb pe preot despre asta data viitoare, zise Seb şi scuipă.

— Fred s-a înecat, spuse Gunnar, încet, atât de liniştit pe cât putea să o facă. Fred s-a înecat. Nimeni n-a hotărât asta! În fiecare vară se îneacă cineva. Fred a fost unul din ăştia. Nimeni nu poate face nimic!

— Aşa e, încuviinţarăm noi. Fred era mort.

Ne îndreptarăm spre casă. Era bine că am spus-o cu glas tare. Oricum. A fost bine că am mers acolo. Ne simţeam oarecum uşuraţi, de parcă am fi putut să ne eliberăm înotând în ploaie.

Stăteam în faţa oglinzii din hol, mama şi cu mine, ca atunci, în vară, la Nesodden, când ne-am costumat. Se îmbrăcase cu rochie lungă, care strălucea din cap până în picioare, iar eu rânjeam, îmbrăcat în blazer cu nasturi strălucitori, frezat şi ca scos din cutie.

— Ai să primeşti un costum pentru confirmare, spuse mama, iar de afară se auzi un claxon, deoarece, Dumnezeule, comandase şi un taxi. Şi bine făcuse, pentru că m-am strecurat afară pe poartă şi m-am năpustit pe bancheta din spate, aşezându-mă cu capul aplecat, în speranţa de a nu fi văzut în costumaţia aceea.

În taxi mama îmi şopti în ceafă:

— Nu te bucuri? Vom vedea Brand, cu Toralv Maurstad! Mi-era o frică de moarte. Ne lăsarăm hainele la garderobă, iar mama trebui să se uite din nou în oglindă. Aş fi vrut să fiu cât mai departe de locul acela, aş fi dorit să fi fost la distanţă infinită de acel loc, dar fără nici un folos. Mama mă luă de braţ şi mă ţinu strâns, îmi arătă ce frumos era totul, îmi povesti despre Hauk şi Alfred şi Peer. Am încercat să-mi domolesc inima, aici în orice caz nu aveam să mă întâlnesc cu nimeni cunoscut, asta cu siguranţă.

Apoi sună un clopoţel şi oamenii începură să se mişte în direcţia intrărilor. Ne strecurarăm pe rândul nostru şi ne găsirăm locurile. Mirosea a molii. Mirosea a molii şi a parfum şi a after shave, era mai rău decât într-o biserică şi o sală de gimnastică luate la un loc. Cravata mă apăsa pe mărul lui Adam, elasticul era cât pe ce să mă sugrume. Cortina se ridică, cineva începu să vorbească cu o voce cumplită, iar eu am leşinat. Am fost trezit de o lumină foarte puternică şi de tropote.

— E gata? Am întrebat.

— E pauză, râse mama.

Ne grăbirăm până sus la etaj, pentru că mama vroia un Martini. Eu am primit un suc Solo. Nu aveam unde şedea, astfel încât a trebuit să stăm lângă perete. Mama îşi lăsă capul pe spate şi răsuflă fericită.

— Totul e atât de intens, spuse ea.

— M-da, am mormăit eu.

— O să citiţi cu siguranţă Brand la liceu sau Peer Gynt.

În clipa aceea mi-a rămas sucul Solo în gât. Chiar în faţa noastră se aflau părinţii Ninei. Nu era nici o îndoială. Transpiraţia mi se scurgea afară din crăcii pantalonilor.

— Tre' să merg la WC, am zis. Mama se uită la ceas.

— Să te grăbeşti. E jos la parter.

M-am strecurat afară şi-am reuşit să trec neobservat pe lângă uşile de sticlă. Mi-am făcut drum, în jos, pe trepte şi-am găsit, în cele din urmă, buda bărbaţilor. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept. M-am sprijinit de uşă. Nu era nimeni acolo. Am răsuflat uşurat. Ăsta era teatrul. Apoi m-am postat în faţa pisoarului şi i-am dat drumul în linişte şi pace. Dar, în clipa aceea, se deschise uşa şi chiar lângă mine se postă un bărbos cu părul scurt. Şuvoiul secă. Era tatăl Ninei. Se tot moşmondi şi îşi dădu drumul, mă cercetă şi, exact în clipa în care am reuşit să mă împachetez şi să-mi închid şliţul, mă recunoscu.

— Dar eşti tu, Kim, spuse şi se deschise o gaură în barbă. Am dat din cap, neştiind unde să mă uit.

— A, deci ai venit la teatru, continuă el cu blândeţe, în timp ce se ocupa de chestie, dirijând-o şi scuturând-o.

Nu puteam nega.

— Nu ţi se pare îngrozitor? Oftă el şi încheie. Am înghiţit deja trei antinevralgice!

Ne-am aşezat fiecare în faţa câte unei chiuvete.

— Ei, cum a fost cu meciul de fotbal?

— Am câştigat cu 1 la 0.

— A, foarte bine, excelent! Hai afară s-o saluţi pe mama Ninei. Noi suntem aici doar în vizită. Nina n-a venit cu noi.

Mă trase afară, iar mama Ninei mă recunoscu imediat, îmi dădu mâna, iar eu m-am simţit foarte jenat, pentru că nu apucasem să-mi usuc mâinile ca lumea. Ea se udă pe mână şi trebui să scoată o batistă.

— Ai dispărut atât de repede data trecută când te-am văzut, zâmbi ea.

Coborând privirea, am remarcat că şireturile mele erau greşit înşirate.

— Ninei i-a părut atât de rău, continuă mama. Va veni acasă la vară.

Clopoţelul sună din nou, de două ori, pauza se terminase.

Am căutat destul de multă vreme, n-am găsit uşa spre trepte, toate rochiile şi smochingurile se năpusteau asupra mea, încercând să mă deturneze din drum. Stăteam asemenea unui somon într-o cascadă, începusem să intru în panică, în cele din urmă am nimerit drumul sus spre restaurant, unde mama stătea şi mă aştepta furioasă.

Ne-am găsit locurile doar în clipa în care luminile se stingeau. Cortina se ridică şi totul deveni straniu; e adevărat, în momentul în care am văzut culisele şi-am auzit vocile înalte acolo sus, care făceau candelabrul de deasupra noastră să vibreze, în clipa aceea nu mai eram acolo, se întâmplă exact ca la SoundofMusic. Şi nu puteam pricepe cum cineva poate să fie prostit, să fie atât de bine dus cu preşul atâta timp. Am închis ochii, am dat sonorul mai încet şi m-am gândit la Nina. O gheară nevăzută mi se înfipse în stomac. Acum ea era singură la Copenhaga. Singură împreună cu Jesper. Eram pe punctul să ţip, dar m-am stăpânit. La naiba. Chiar aşa.

Când ne-am întors acasă, m-am băgat direct în pat, am primit lapte cald cu miere şi-am lipsit de la şcoală timp de o săptămână.

Eram epuizat, visele se jucau cu mine, iar eu nu reuşeam să-mi revin. Imagini şi sunete se amestecau într-un coşmar roşu; cântecul lui Jensenius, războiul de la televizor, o alarmă aeriană, un telefon la care nimeni nu răspundea. Iar pe pereţii din jurul meu, fotografii cu Beatles. Nu-i mai recunoşteam. Nici nu mai arătau la fel ca altădată. Nici noi nu mai semănăm cu noi înşine.

Iar acum, când mă ridic, la fel de străin după o noapte neliniştită şi fără vise, pot simţi aceeaşi febră sub calota craniană, aceeaşi gheară înfiptă în diafragmă. Stomacul meu nu tolerează apa pompată de la fântână, este maronie atunci când vine pe ţeava. Trebuie să ies afară, să topesc zăpadă şi apoi să o fierb. Mă înfofolesc în haine vechi şi mă târşii prin cameră. Pe masă sunt nişte foi de hârtie, asemenea unor geamuri în întuneric. Ies pe treptele de la bucătărie şi sunt orbit, trebuie să-mi apăr ochii, pulsează. Şi mi-e frig, îmi îngheaţă capul, asta-i cel mai rău, pentru că părul meu nu mai vrea să crească.

Atunci observ: nişte urme în zăpadă. Le urmăresc. Vin dinspre poartă. A fost cineva aici. Ele continuă în jurul Casei. Se opresc în faţa unei ferestre unde obloanele sunt înlăturate.

Cineva s-a uitat pe geam înăuntru la mine.

Ne-am continuat vizitele la preot, stăteam şi ne înghesuiam acolo, în fiecare miercuri, în pivniţa mucegăită. Nu-l întrebarăm de ce Fred se înecase şi nici dacă Dumnezeu era cel care hotărâse aceasta. Dar într-o seară văzurăm sânge în faţa ochilor. John a spus că Beatles-ii sunt mai mari decât Isus. Drăcie, ce scandal! A fost mult mai rău decât cu Luther. Să-i arunce Seb una ca asta în faţă!

Dar Father McKenzie i-o luă înainte şi îl întrebă, în schimb, pe Seb dacă ar putea să prezinte cuprinsul Noului Testament, Seb însă nu putu s-o facă. Ajunse până la Faptele Apostolilor şi acolo se opri brusc. Ridurile preotului se accentuară şi deveniră dure. Fetele din prima bancă începură să chicotească, îmi scosei pe furiş cartea şi aruncai o privire în jos, acum urma corespondenţa lui Pavel, epistola către romani, către corinteni, epistola către galateni. Lui Seb i se porunci scurt să se-aşeze pe bancă. Apoi preotul făcu semn spre mine.

— Continuă, zise preotul. M-am ridicat.

— Epistola lui Pavel către romani. Epistola lui Pavel către corinteni.

— Prima!

— Hm?

— Prima epistolă către corinteni. Mi-am tras răsuflarea.

— Epistola lui Pavel către galateni.

— A doua epistolă!

— Hm?

— A doua epistolă către corinteni. „Har şi pace vouă de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul Isus Cristos”!

— Hî?

— Continuă! 208

— Epistola lui Pavel către. Către galateni. Epistola lui Pavel cătreefe. Efeseni.

Până aici îmi fusese. Eram aproape pe la jumătate, în pivniţă se lăsă liniştea. Mă uitai iscoditor înspre Gunnar. Începu să dea deznădăjduit din cap. Seb stătea şi se uita cu o grimasă grozavă, fără să-i pese de nimic. Ola arăta de parcă în orice clipă ar fi putut să izbucnească în hohote de râs. Să-i dea Dumnezeu har.

— Nici tu nu ai citit lecţia pentru astăzi?

— Ba da. Atâta doar că nu-mi mai amintesc.

Atunci preotul încercă să scoată cu cleştele de la mine. Dar aptitudinile lui nu erau suficiente pentru asta. Fu necesar să ceară ajutor de la una cu coadă de şoricel, care stătea în prima bancă, stătea drept într-o fustă plisată şi inventaria filipenii, tesalonicenii, pe Timotei, pe Tit şi pe Filimon.

Când ora se termină, preotul ne opri şi ne rugă să mai rămânem puţin. Seb şi cu mine trebuia să rămânem în încăpere. Nu aveam voie să plecăm decât dacă ne învăţam lecţia pe de rost. Numele acelea idioate ne epuizară, la început merse cum merse, Matei, Marcu, Luca, loan. Dar efesenii şi tesalonicenii ne puseră capac. După douăzeci de minute, preotul mă rugă să mai fac o încercare. Am reuşit să fac o inventariere abia a treia oară, când am încurcat doar pe coloseni cu Timotei. Fu rândul lui Seb. Făcu din nou o varză. Părul de la ceafă îi stătea drept ca o mătură. După corinteni limba lui intră în grevă totală.

— Poţi să pleci, îmi spuse preotul.

— Îl aştept pe Sebastian, am zis. Preotul se uită la el.

— Nu vrei să înveţi asta? Îl întrebă.

— Nu! Izbucni el.

Seb se ridică şi îi aruncă preotului cartea de religie.

— N-am chef să fiu confirmat. Crezi că e careva care crede în ceea ce spui tu? N-o fac decât de dragul cadourilor pe care le vor primi!

Preotul îşi pierdu încrederea, îşi pierdu încrederea în propriile sale urechi. Seb se duse la garderobă, iar eu am fugit după el. Apoi veni şi preotul. Dădea din mâini.

— Nu te mai întorci?

— Nu! Zis Seb, trântind uşa grea după noi.

Afară, pe stradă, începu cu adevărat marele tremur, căută o ţigară, apoi izbucni într-o criză de râs. Drăcie, era cea mai mare grozăvie de la înviere încoace, în comparaţie, John Lennon era un dulce joc de copii.

Gunnar şi Ola ne aşteptau la cinematograful Gimle.

— Seb i-a venit de hac preotului! Am strigat. Veniră în fugă spre noi.

Le povestirăm totul. Ascultau cu gura căscată şi cu ochii holbaţi. Le povestirăm încă o dată. Se zgâiau la Seb cu teamă şi admiraţie.

— Da' cum r-r-rămâne cu instrumentele? M-m-m-da! Seb îi făcu vânt chiştocului în şanţ.

— Oricum am să primesc cadourile, spuse. Aşa mi-a zis maică-mea.

Tipul se aranjase! Să fiu al dracului dacă maică-mea şi taică-meu ar fi de acord cu asta. Nici măcar nu avea rost să-i întreb.

— Asta înseamnă că-ţi doreşti o ghitară electrică! Zise Gunnar.

— Da. Kawai. Cu un micro' şi vibrator. Aş putea folosi radioul ca amplificator. Trei sute de gologani.

O luarăm în sus spre Urra, încă nu puteam merge acasă. Seb deveni brusc serios.

— Vreau să zic, începu el. Vreau să zic că nu-i cinstit pur şi simplu să stai acolo în genunchi şi să fii binecuvântat, când tu nu crezi nici măcar o iotă. Nu-i aşa?

Gunnar se opri.

— În genunchi? Da' unde?

— În faţa altarului, doar. La confirmare. Trebuie să primeşti binecuvântarea şi să spui că crezi.

Faţa lui Gunnar se făcu albă. Îşi încleşta dinţii.

— Trebuie într-adevăr?

— Păi asta-i toată confirmarea! Este o repetiţie a botezului. Atâta doar că scapi de chestia cu apa.

Vocea lui Gunnar era slabă.

— N-o să primesc nici un cadou dacă nu mă duc la confirmare.

Seb bătu un pachet Craven şi ne servi cu patru ţigări. Apoi hoinărirăm mai departe. Mannen pa trappa era la închidere. Dar, mai jos, pe stradă, mai era o dugheană care era deschisă până la opt jumătate. Dădurăm colţul în Briskebyveien care, în locul acela, aşa pe înserate, cu casele de lemn scunde care scârţâiau, cu lumină gălbuie din spatele perdelelor, semăna cu un orăşel western. Lipsea doar nechezatul cailor şi un duel sângeros. In faţa noastră se opri brusc cineva, chiar în întuneric, între două felinare.

Ne-am oprit brusc şi noi.

Gâscanu'.

— Bună, Christian, spuserăm. Ce faci aici, e-aproape miezul nopţii?

Se apropie. Arăta de parcă ar fi stat în mijlocul unui dispozitiv de spălat maşini. Peruca i se lipise de pielea capului. Se lingea mereu pe buze.

— Aţi fost iar la preot? Întrebă el.

— Da, am zis.

— Şi ce răcea? Seb rânji.

— Nu făcea nimic! Noi am fost cei care făceau ceva. Şi anume, am întins-o. Pentru totdeauna.

Gâscanu' răsuflă cu gura deschisă.

— Fir-ar al dracului, spuse.

Ne aruncarăm unii altora câte o privire pe furiş. Gâscanu' înjură.

— Bine i-aţi făcut. Ce dobitoc. Ola se băgă.

— Doar n-n-nu s-a întâmplat ceva rău, Christian? El nu auzi.

— Aş putea să fur o revistă din magazin, spuse el. Se făcu linişte. Niciunul din noi nu spuse nimic.

— Aş putea să fur o revistă din dugheană, repetă el cu glas tare.

— Nu-ndrăzneşti, am spus. Gâscanu' făcu un pas înainte.

— Nu-ndrăznesc? Şopti el.

— Nu, am zis.

— Crezi că nu-ndrăznesc să fur o revistă? Strigă el.

— Atunci trebuie să te grăbeşti. Dugheana se închide la opt jumate. Gâscanu' se uită la noi toţi. Apoi făcu stânga-mprejur pe călcâie şi traversă strada îndreptându-se spre magazinul luminat din colţ. Auzirăm clopoţelul de la uşă în momentul în care o deschise. Vedeam siluetele înăuntru prin vitrină. Era doar o babă în spatele tejghelei şi încă un client. Gâscanu' stătea în spatele stativului cu ziare, îl vedeam deschizându-şi fermoarul de la jacheta peau de peche. Ne ţinurăm răsuflarea. Numa' să nu fie aşa de p tâmpit şi să se năpustească afară pe uşă. Ar fi trebuit, în orice caz, să-şi cumpere ceva caramele mai întâi. Dumnezeule. Gascanu' stătea cu spatele la tejghea şi îşi strecura o revistă micuţă sub jachetă. M-da. Îi mersese. Acum mai rămânea să se mai încheie la loc.

În clipa aceea lumea se opri. O matahală cu şapcă cu cozoroc trecu prin faţa vitrinei. Privi înăuntru cum Gascanu' se îndeletnicea cu fermoarul.

Gunnar oftă adânc şi dureros.

— Ăsta-i patronu', mama lui! E patronu' dughenei! Acesta deschise în forţă uşa, îl văzurăm pe Gascanu' întorcându-se brusc, apoi dispărând în braţele matahalei, care îl ridică sus spre tavan, îl văzurăm urlând, Gascanu' urla ca într-un film mut, revista ieşi la iveală, era o revistă „Davy Crockett” de cincizeci de 0re.

Începurăm să ne mişcăm încet în jos spre Holtegata, absolut liniştiţi, fără nici un fel de panică, apoi ne năpustirăm după colţ şi ne ţinurăm răsuflarea aşteptându-1 pe Gascanu'.

— Ce seară, spuse Seb.

— Ţine-ţi fleanca, zise Gunnar.

Ciulirăm urechile după sirene. Era o linişte de mormânt în întreg oraşul.

— Da' ce voia să facă cu, J)-D-Davy Crockett”, hî? Mormăi Ola. În sfârşit apăru. Ieşi împiedicându-se şi ateriza în patru labe pe trotuar. O voce înjura de mama focului înăuntru în dugheană. Gascanu' se mişcă încet, se ridică şi

începu să meargă clătinându-se de-a lungul zidului casei, asemenea unui câine bolnav, îl trase-răm după colţ în siguranţă.

— Cum a fost! Întrebarăm.

Dădea doar din cap. Drăcie, cum mai arăta şi el. Obrajii îi ardeau după urechelile suferite. Din buza crăpată i se prelingea o dâră de sânge pe bărbie. Jacheta pecm depeche era răsucită.

— Cum a fost, spune, fir-ar al dracului! Plângea fără lacrimi. Doar sughiţa.

— Mi-a zis c-o să mă spună la părinţi şi-o să meargă şi la şcoală, reuşi el să scoată din gură.

— Ţi-ai spus numele!

Îşi ascunsese faţa în mâini.

— Nemernicul, rânji Seb. Puţoi împuţit de prăvălie!

— A zis şi el aşa numai ca să te sperie, am spus. 212

— Poate mă exmatriculează, sughiţă Gâscanu'.

— Ce, pentru o revistă „Davy Crockett”! Da pe dracu'! Începu din nou să hohotească. Suna îngrozitor, de parcă ar fi vrut să-şi scoată din gât o sârmă ghimpată.

— Va fi sigur „olrait”, am încercat eu să-1 consolez, bătându-1 pe umăr.

Privirea lui o întâlni pe-a mea. Mă privi aproape cu ură. Apoi ochii lui se înecară în alte lacrimi ce-i curgeau şiroaie pe obraji.

Venea un miros înţepător de undeva. Ne uitarăm în jos. Se terminase pentru totdeauna cu pantalonii lui frumos călcaţi. De-a lungul coapsei, se întindea o pată imensă şi udă.

Plecă. Gâscanu' mergea de-a lungul străzii clătinându-se, cu picioarele crăcănate, îi auzeam sughiţurile asemenea unor explozii. La un moment dat se opri chiar sub un felinar. Rămase acolo plângând, iar lumina cădea pe el într-un cerc galben strălucitor.

A doua zi îl agăţarăm pe Gâscanu' în drum spre şcoală. Urca pe Frognerveien. Îl aşteptarăm la brutărie. Trecu pe lângă noi. Fugirăm după el şi îl înconjurarăm.

— Cum a fost? Am întrebat.

Se uită la noi cu privirea goală. Gura lui era îngustă şi roşiatică, înghiţi. Mărul lui Adam, ascuţit, i se mişca iute în sus şi în jos.

— N-a sunat.

— Pericolul a trecut! Strigă Gunnar şi îl luă de braţ.

— Poate că sună la şcoală, mormăi Gâscanu'.

— Nu cred, de vreme ce n-a sunat la tine acasă, am spus. Cu siguranţă că nu sună!

— Aşa a zis că va face, mormăi Gâscanu'. Aşa a zis. C-o să mă spună.

Gâscanu' fu ascultat la fizică în ziua aceea. Habar n-avea. Nimănui nu-i venea să-şi creadă urechilor, cu excepţia lui Gunnar şi mie. Gâscanu' se scufundă în bancă.

— Eşti bolnav? Întrebă profesorul prietenos. Gâscanu' nu răspunse.

Apoi veni rândul lui Fălcosu' şi, ca de obicei, cu el trecu şi restul orei. Îl urmăream pe Gâscanu'. Era cu totul pierdut. Arunca mereu priviri istovite spre uşă, de parcă s-ar fi aşteptat ca sticle-tele să năvălească înăuntru cu cătuşe pentru mâini şi picioare.

În pauză ne ocuparăm de el.

— N-ai de ce să mai fii nervos acum, am spus. Dacă n-a făcut nimic pân' acum, sigur n-o să mai facă de-acum încolo.

— Poate că a şi făcut-o, şopti Gâscanu'.

— Da. Şi anume cum?

— Poate că va suna mâine.

— Nu se o-o-osteneşte el să aştepte atâta, nu!

— Cu siguranţă c-a uitat de toată chestia, spuse Seb.

Dar nu folosea la nimic. Teama parcă stătea bătută în cuie în privirea lui. Următoarea oră era de norvegiană. Cartofu' folosi, ca de obicei, şansa de a ne povesti despre Petter Dass şi ne citi din Nordlands Trompet. Pe neaşteptate în uşă apăru Şmirghelu'. Ne ridicarăm în picioare, ne îndreptarăm spatele şi mâinile de-a lungul corpului, cu toţii, cu excepţia Gâscanului. El nu se ridică în picioare. Stătea prăbuşit pe bancă şi răsufla asemenea unei balene. Directorul intră în clasă, arătă spre Gâscanu' şi râcâi:

— Care-i problema, băiete?

Gâscanu' plângea? Scotea nişte sunete stranii, era ud pe ceafa. Cartofu' coborî de pe podium lângă banca lui, îl ridică în picioare.

— Christian! Ce s-a întâmplat cu tine? Pe obrajii lui Gâscanu' curgeau şiroaie.

— N-am vrut, sughiţă Gâscanu'.

— Ce tot spui?

— N-am vrut!

Şmirghelu' îi puse mâna pe frunte.

— Ai febră, băiete! Trebuie să te trimitem acasă.

Cartofu' îi împacheta rucsacul şi îl sprijini afară din sala de clasă. Eram în continuare în stare de alarmă, nimeni nu pricepea nimic, cu excepţia lui Gunnar şi a mea. Eram pe punctul să scăpăm, când Şmirghelu' se întoarse brusc în prag şi urlă pe sub mustaţa de paie:

— Asta aveam să vă spun: este interzis să părăsiţi zona şcolii în alte pauze în afară de pauza mare. Aţi înţeles? Este interzis!

Uşa se trânti după el. Îl auzirăm pe Gâscanu' hohotind afară pe hol. Cartofu' îl întreba mereu ce n-a vrut, dar Gâscanu' nu spunea nimic.

N-a mai venit la şcoală în săptămâna aceea şi nici în miercurea ce a urmat n-a apărut. Seara stăteam şi mucegăiam la preot.

Bineînţeles că am continuat să mă duc, dar Seb renunţase, pentru că oricum primea cadourile. Gunnar aruncă şi el o vorbă, că ar vrea să nu mai vină, dar îl convinserăm că era în joc viitorul formaţiei The Snafus. Stăteam deci aşa la preot, care începuse să povestească despre miracole, când apăru Gâscanu'. Era aproape de nerecunoscut, parcă intrase la apă pe jumătate, se

făcuse cât un cocean de măr, mestecat şi scuipat afară. Se aşeză cât mai aproape de uşă, fără să ne privească. Gura lui se tot deschidea şi se închidea, fără să scoată nici un sunet.

— Vorbeşte cu el însuşi, i-am şoptit lui Gunnar.

Stătu aşa până ce se termină ora, mormăind mut, lingându-şi buzele, continuând să mormăie. Fu primul care ajunse la uşă. Ne luarăm hainele şi fugirăm după el. Îl ajunserăm din urmă în apropiere de Norum.

— Ai veşti? Am întrebat.

El clătină din cap că nu.

— Atunci eşti salvat, zâmbi Gunnar şi îi oferi o ţigară Teddy. Gâscanu' îl refuză.

— Cred că ai avut noroc! Am zis.

Mă privi în ochi. Aproape că nu îl mai recunoşteam.

— Poate că sună săptămâna viitoare, spuse el.

— Ascultă aici, omule! Gunnar începuse să fie iritat. Dacă n-a sunat până acum, n-o să mai sune niciodată! De ce să aştepte atâta, hî?

Gâscanu' îşi umezi buzele.

— Ca să. ca să mă pedepsească.

Gâscanu' se ducea cu tăvălugul la fund. Reveni la şcoală, stătea în bancă şi mormăia pe înfundate. Gura lui umbla ca o moară. Ne întrebam din răsputeri ce ar fi putut să spună, de fapt. Într-o sâmbătă, după şcoală, stăteam la Gunnar acasă şi flecăream, era în noiembrie, Gâscanu' părea pierdut pentru totdeauna.

— Cred că a-nnebunit de-a binelea, spuse Seb. N-a suportat şocul.

Un fior de gheaţă mă traversă pe spate. Gunnar îşi lovi mâinile de podea.

— E de înţeles că ticălosul ăla n-o să mai sune acum, a trecut aproape o lună de atunci, nu-i aşa?

Stătur* titeuti u„ timp, gândindu-ne la „Davy Crockett", cu căciula sa, cu coada lungă şi stufoasă.

_ Nu mă duc la confirmare, spuse Gunnar pe neaşteptate. _ hî! Începurăm Să strigăm deodată. Ce vrei să spui cu asta?

— Pur şi simplu nu pot, zise.

— Nu poţi? Am strigat. Cum adică?

— Nu pot s-o fac dacă nu cred nici un rahat din chestia asta.

— Da' cadourile ai să le primeşti t-t-totuşi? Întrebă Ola. Gunnar scutură din cap.

L-am prins de cămaşă.

Doar căzuserăm de acord, nu-i aşa? Ne confirmăm, nu pentru că credem, ci pentru că vrem să primim instrumentele muzicale pentru The Snafus.

— Cum o să-ţi faci rost altfel de ghitară e-e-electrică, ia spune?

— Am să lucrez la taică-meu.

— Atunci o să dureze zece ani, cel puţin!

— N-am ce face, mormăi Gunnar.

— Ba ai! De ce nu te poţi confirma ca toţi ceilalţi? Crezi că alţii cred?

— Eu nu pot. Nu pot să stau acolo în genunchi pe jos. Nu pot.

— Adică eşti hotărât?

— Da. Taică-meu i-a scris preotului.

Deci asta era. Viitorul lui Snafus se clătina.

— Poate că ar trebui să ne luăm un al ghitarist, am zis. Tăcere de mormânt. Gunnar îşi curăţa unghiile. Ola se scărpina la ceafa. Seb privea fix afară pe fereastră.

— Da, probabil, spuse Gunnar, vocea lui era rece şi indiferentă. Atunci auzirăm un zgomot infernal în cameră. Uşile se trânteau, se auzeau tropote, o lampă se auzi căzând, era cutremur.

— Te vei tunde! Strigă negustorul de coloniale. Nici un răspuns.

— N-auzi ce spun? Ai să te tunzi! Şi asta imediat! Nici un răspuns.

Vocea tatălui zgâria urechile, asemenea unui falset îngrozitor.

— Ai de gând s-o omori pe maică-ta?

— Calmează-te, spuse Stig, şi Isus a avut păr lung.

Ei drăcie. Asta o s-o ţin minte. Era mult mai bine decât RudolfNureev.

Tatăl încercă să mai spună ceva, dar nu reuşi să scoată decât nişte sunete. O uşă se trânti, încât camera se cutremură. Imediat după aceea Stig intră la noi.

— Fără panică, băieţi. Atâta doar că şeful şi-a ieşit din pepeni. Avea părul lung, peste urechi, bretonul pieptănat într-o parte, astfel încât îi ajungea până jos pe obraz. Era îmbrăcat într-o haină de piele, cu cizme din piele întoarsă şi pantaloni evazaţi, în dungi. Stătea şi rânjea, era stăpân pe situaţie.

— Te-ai ocupat bine de preot, spuse el făcându-i semn lui Seb. Seb roşi, mândru.

— Nemernicii de preoţi americani dau binecuvântarea lor soldaţilor. Cu asta Isus n-ar fi fost de acord, în orice caz.

Dădurăm din cap aprobator, sigur că nu. Stig ne privi, pe fiecare în parte.

— Doar nu v-aţi gândit să moţăiţi aicea toată ziua, nu? Ridicarăm din umeri.

— E demonstraţie pro-Vietnam. Se pleacă de la Compania de electricitate.

Îl urmarăm pe Stig până jos în piaţa Solii. Gunnar mergea alături şi avea aerul supărat, nu spunea nici un cuvânt. Simţeam un gol straniu în stomac, se făcuse un gol înăuntrul meu, care mă durea. Aş fi dorit să-i explic că, de fapt, n-am vrut să spun nimic rău când am adus vorba despre un nou ghitarist, dar n-am reuşit. Pur şi simplu n-am reuşit să spun nimic.

— Al naibii de multă lume! Strigă Stig arătând spre mulţime.

Sommerrogata era tixită. Trebuie să fi fost câteva sute, poate o mie de oameni. Aproape că nu era loc pentru toţi. Unii duceau pancarde mari: VIETNAMUL PENTRU VIETNAMEZI. OPRIŢI BOMBARDAMENTUL TERORIST. PACE ÎN VIETNAM ACUM! Făcliile se legănau în întuneric, luminând feţele oamenilor.

— Trebuie să o şterg, spuse Stig. Trebuie să car pancardele transparente.

Când să plece, îşi aminti ceva.

— Aţi auzit, probabil, că Beatles-ii se vor despărţi!

Ne pierdurăm răsuflarea.

— Mi-a zis un coleg de clasă. A citit în ziarele englezeşti.

— Să se despartă?! Beatles-ii!

_ Certuri. Acu' tre' să plecSalut!

Îşi flutura braţele sale lungi, făcându-şi drum prin mulţimea aceea. Noi stăteam în margine, chiar lângă şinele de tramvai, fără să putem scoate un cuvânt, evitând să ne uităm unii la alţii. Ţipetele mulţimii ne ameţeau. De partea cealaltă a străzii se afla un grup care ţipa şi râdea, îi recunoscusem, era gaşca de la Vestheim, Ky şi Anders Lange. Beatles? Să se dizolve? Cineva începu să vorbească în microfon, fără să putem au/i ce spune. Deodată toţi oamenii începură să meargă încolonaţi spre Drammensveien, în timp ce strigau sloganuri. Patru indivizi rămaseră pe loc. Eram noi, holbându-ne după coloana care se pornise, după steagurile care fluturau în vânt, după pancardele cu litere mari şi negre, după făclii. Auzirăm clinchete de sticle, o sticlă fu spartă, se auzeau ţipetele unei încăierări chiar în apropiere de Ministerul Comerţului. Un fum gros şi înţepător se ridica în aer.

Ramaserăm în piaţa goală, holbându-ne.

Beatles.

Să se fi terminat cu ei?

Decembrie, fără zăpadă, doar un îngheţ transparent, argintiu. Iar golul acela în stomac persista, ca atunci când vaporul spre Danemarca trecea pe lângă Nesodden, trăgând după el linia plajei şi lăsând în urma sa o încărcătură de mizerii, ierburi putrezite, sticle, hârtii, prezervative. Exact aşa mă simţeam. Golul mă sfâşia şi mă epuiza. De pe pereţi se holbau la mine feţe, fără să pot scăpa de ele. În cele din urmă, n-am mai rezistat şi am scrijelit toate fotografiile de pe pereţi, punându-le apoi într-un sertar. Tapetul gol mă privea la rându-i. Să se dizolve? Maică-mea apăru deodată în uşă şi bătu sălbatic din palme, îl strigă pe taică-meu. Veni în cele din urmă şi rămase mut de fericire, cercetând pereţii, de parcă ar fi fost la Muzeul Naţional de Artă.

— Ce bine, Kim, spuse maică-mea. Oricum le-am fi dat jos înainte de confirmare.

Le-am agăţat din nou pe perete în aceeaşi noapte, rămânând culcat şi treaz între toate acele priviri străine. M-am gândit brusc la Nina. Vaporul de Danemarca naviga pe lângă mine şi îmi scoase inima din piept. Un lucru era în orice caz sigur. Pe drumul ăla nu mă voi mai duce niciodată, chiar dacă dumneaei ar veni la mine în patru labe şi ar plânge, nu, se terminase, şi asta era hotărât, îl auzeam pe Jensenius făcându-şi turul de noapte, paşii lui se 218 auzeau chiar deasupra frunţii mele. Nu putea fi adevărat. Beatles-ii să se despartă. N-am mai vorbit cu Gunnar din ziua aceea. Seb era aproape de nevăzut, ca şi Ola, de altfel, toceau la germană şi la mate. Şi Gâscanu'. Gâscanu' o ducea din ce în ce mai rău. Vorbea ca o moară stricată. Nu mai era atent la ore. Nu mai învăţa lecţiile. Umbla ca o stafie. Fetelor aproape că le era

frică de el. Exact ca Balauru'. Purtam golul în mine. Dacă Hubert ar fi fost acasă, poate că l-aş fi putut întreba pe el. El ar fi trebuit să ştie ceva despre asta. Dar Hubert era la Paris, la Henny, la Paris. Am adormit.

Într-o zi aflarăm ce spunea Gâscanu' cu gura sa. În pauza mare Ola traversă în fugă curtea şcolii. Stăteam în baracă, dârdâind şi îngheţând, fără să vorbim. Gunnar citea lecţia la fizică, Seb stătea şi visa.

— B-b-băieţi! Strigă Ola. B-b-băieţi!

Ne uitarăm în sus. Gunnar închise cartea.

— B-b-băieţi! Am fost la budă.

— Nu mai spune, zise Seb. Şi a fost bine? Seb avea o dispoziţie de zile mari.

Ola îşi găsi din nou vocea.

— Am fost la b-b-budă şi-am auzit nişte s-s-sunete dintr-o cabină de WC!

— Da?

— Da. Şi era Gâscanu'. Stătea acolo înăuntru şi v-v-vorbea. Şi ştii ce spunea? Se r-r-ruga!

— Hî?

— Gâscanu' s-s-se ruga!

— Lui Dumnezeu?

— Da! A spus tot Tatăl Nostru. Şi multe, m-m-multe altele! Stătea pe WC şi se r-r-ruga!

Sună de intrare. Golul din stomac. Gâscanu' înnebunise.

Maică-mea şi taică-meu nu se dădură bătuţi. Voiau neapărat să dau jos pozele de pe pereţi. Am refuzat. Doreau să mă tund. M-am împotrivit. Mă tunsesem o dată pentru totdeauna înainte de a merge la teatru. Maică-mea începu să se smiorcăie. Taică-meu trântea uşile, exact ca tatăl lui Gunnar. Era război. Era Revolver.

Aproape că mi se interzise să iau prânzul. Gândul mi-era la Gâscanu', că trebuia să vorbesc cu el şi, într-o vineri de gheaţă, l-am ajuns din urmă în Gyldenl0vesgate, în drumul de la şcoală spre casă.

— Bună, Christian, am spus încetinind pasul în ritm cu el. Dădu uşor din cap. Rucsacul părea imens pentru el, asemenea unei cocoaşe.

— Ai avut un noroc porcesc, am spus.

— Noroc?

— Da! Că tipu' nu te-a turnat!

Gâscanu' se uită fix la mine cu acea privire gălbuie, pe care n-o puteam îndura.

— Ce vrei să spui? Mă întrebă. Eram neliniştit.

— Că n-a sunat! L-am privit brusc.

— A sunat sau nu? Gâscanu' se cutremură.

— Încă nu, zise.

În seara aceea parcă nu-mi găseam locul. Mă gândeam să mă duc la Gunnar, dar, de fapt, am trecut pe la Seb. Mi-a deschis uşa cu zgomot şi mi s-a părut destul de deprimat.

— Îl aştepţi pe Moş Crăciun sau ce?

Mă trase în cameră. Din camera de zi se auzeau voci abia perceptibile, dar tăioase. Apoi o uşă se trânti şi cineva fugi după altcineva.

— Toţi trântesc uşile în ziua de azi, am zis. Seb dădu din cap, părea destul de nefericit.

— Tatăl lui Gunnar, am continuat. Taică-meu. Toţi trântesc. Mă întreb oare cum i-o fi lui Ola?

— Şi acolo se trântesc uşi, zise Seb. Ola a primit o scrisoare de la şcoală, s-o ducă părinţilor săi. Trebuie să repete anul, dacă nu trece corigenta la germană şi la mate.

— Tbtu-i un rahat, am spus. Toată chestia-i o ladă de gunoi! Pick-up-ul tăcea. Se făcuse linişte în încăpere. Putea oricând începe să ningă. Mai erau două săptămâni până la confirmare.

— Crezi că Beatles-ii se vor dizolva? Şopti el.

— Nu ştiu. Poate. Dar nu cred.

Seb părea cam nervos.

— Ce se alege de The Snafus dacă Gunnar nu primeşte ghitara?

— Mai întâi trebuie să ne gândim ce-o să cântăm, spuse Seb. Să compunem propriile noastre melodii.

Am înghiţit în sec şi-am spus:

— Crezi că Gascanu' a înnebunit? Seb zâmbi scurt.

— Aşa se pare. Golul din stomac.

— Crezi că ar fi ajutat la ceva dacă tipul cu prăvălia ar fi sunat? Seb se gândi.

— Poate. Căci acum aşteaptă să tot vină telefonul. Dacă ar suna acuma, ar ieşi un scandal grozav, dar apoi totul s-ar linişti. N-ar mai avea de ce să se teamă.

Exact aşa mă gândisem şi eu.

Atunci cineva sună la uşă. Seb se prăbuşi ca o plăcintă. Mamă-sa deschise, auzirăm voci. Seb se ghemui pe canapea.

Uşa se deschise. Lat-o în uşă.

Guri.

M-am ridicat în picioare, l-am privit pe Seb şi am zâmbit. Deci cu asta se ocupa el miercurile când noi mergeam la preot şi stăteam acolo până ce ne creşteau licheni pe cap. Seb îmi răspunse cu un zâmbet.

Iar Guri stătea în picioare şi părea din nou fericită.

— Tre' să o întind, am spus repede. N-am început încă la mate.

— Am să-i scriu Ninei, spuse Guri. Să-i transmit salutări din partea ta?

I-am spus da.

— Da, am zis. Sigur că da. Salut-o din partea mea.

— Nu eşti cumva supărat pe ea? Desigur că am spus nu.

— Nu, bineînţeles că nu, am rânjit eu larg. Şi de ce-aş fi?

Am luat-o ca o furtună înspre Solii. Cabina telefonică era liberă. Am băgat o monedă şi-am făcut numărul lui Gascanu'. În filmele poliţiste se

vorbeşte printr-o batistă. N-aveam batistă la mine. Mi-am dres glasul până ce am simţit durere în gâtlej şi-am încercat să-mi cobor vocea cât mai mult. Dar, de fapt, în afară de Gascanu', nimeni nu-mi cunoştea vocea. Telefonul sună la Frogner. Receptorul fu ridicat şi se auzi o voce de femeie.

— Ellingsen, spuse vocea.

— E acasă domnul Ellingsen? Am întrebat. Receptorul era un burete în palma mea. Urmă o pauză scurtă.

— Nu-i acasă acum. Cu cine vorbesc? Mi-am luat avânt.

— Este vorba de fiul dumneavoastră, am spus. Eu sunt patronul unei tutungerii de lângă şcoala Uranienborg şi nu demult l-am prins pe fiul dumneavoastră încercând să fure o revistă.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. Am continuat.

— Am fost poate puţin cam dur cu el, dar ştiţi cum e. Nu e prima dată când mi s-a furat din magazin.

— O revistă?

— O revistă „Davy Crockett". Şi cred că nu era numai de capul lui.

— Nu era singur?

— Era o gaşcă în faţa magazinului. Care-l aştepta.

— Înţeleg, spuse ea.

De asta mă îndoiam. Trebuia să pun receptorul la cealaltă ureche. Prima era pe cale să se topească.

— Cred că ar fi în interesul dumneavoastră să aflaţi acest lucru, deşi e destul de mult timp de atunci. Personal consider chestiunea încheiată.

— Mulţumesc, zise ea. Vă mulţumesc foarte mult.

Închise. Am închis şi eu. Probabil că s-a dus înăuntru în camera Gâscanului şi i-a dat o bătaie bună. Am ieşit din cabină clătinându-mă şi am rămas pe trotuar în timp ce tramvaiul făcea rondoul când, deodată, mi se păru că semăna cu un vapor care luneca pe lângă mine, cu voci şi muzică. Am simţit din nou acel gol în tot corpul, acel gol imens, eram suspendat în întunericul albastru, sub cerul înstelat şi într-adevăr am bătut recordul lui Aldrin din ziua precedentă, când acesta a rămas suspendat în faţa lui Gemini 12 timp de 2 ore, 9 minute şi 25 de secunde.

Apoi am coborât din nou pe pământ.

Semănăm cu nişte lilieci-albino, aşa cum stăteam acolo pe două rânduri în pronaos, îmbrăcaţi în pelerine albe, cu feţele palide şi în gât cu imensele mere ale lui Adam. Orga cânta deasupra noastră. Ola îşi înălţă ochii rugători spre cer şi arăta ca şi cum ar fi fost gata să vomeze în orice clipă. Gâscanu' era în gardă, mormăia doar din când în când, dar ochii nu-i mai erau atât de plini de teamă. Sunetele orgii se stinseră. Zgomotele din şirurile de bănci le luară locul – spectatori tuşind şi dregându-şi glasul, o bomboană căzând pe jos, un copil urlând, era mult mai rău decât la cinematograf. Maică-mea şi taică-meu stăteau jos, chiar lângă uşă, împreună cu unul dintre naşii mei, o veche prietenă a maică-mi, de pe vremea când dorea să se facă actriţă. Era căsătorită

cu un maimuţoi sportiv, care devenise campionul Norvegiei la decatlon în 1947. Celălalt naş al meu nu era acolo. Hubert era la Paris.

Apoi preotul cobori din altar, trecu printre noi, într-o pereche de pantofi ce scârţâiau. Se opri când ajunse chiar jos, unde era un tip care se mutase de la Hoff, pelerina îi flutura, de parcă se pregătea de lansare. Se făcu linişte.

— Cum se numeşte oraşul în care s-a născut Isus? Întrebă preotul. Totul se duse de râpă. Cortina de fier. Ba nu, de oţel. Liniştea din sală era pe punctul să explodeze. Preotul îşi reluă întrebarea, mantia roşcatului care tocmai se mutase începu să tremure, un bărbat din sală, cu siguranţă tatăl, avea de gând să se ridice şi să strige ceva. Tipul căzu în genunchi. Văzurăm doar un cap roşu scufundându-se în veşminte.

Preotul trecu mai departe şi răspunsurile veniră firesc. Buna dispoziţie crescu, nu mai era mult şi urmau aplauzele. Gâscanu' răspunse că Sfânta Treime e formată din Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Spirit. Ola răspunse că Baraba a fost eliberat, iar Isus a fost crucificat. Eu am răspuns că Iuda se numea acel om care l-a trădat pe Domnul său.

Apoi urmă şi mai multă muzică de orgă şi, în cele din urmă, trebui să urcăm până la altar şi să îngenunchem într-un semicerc. Preotul trecu prin faţa micului gard şi îşi puse mâna pe capetele noastre. Cu siguranţă că asta era confirmarea. Nu simţeam nimic, stăteam doar aşa, nici nu a fost prea rău, nici n-am ţipat, aşa cum spunea mama că am făcut-o când am fost botezat. Singurul lucru la care mă gândeam era că balustrada de care mă sprijineam mirosea îngrozitor, din cauza materialului cu care era îmbrăcată, mirosea exact ca şi copertele de piele ale bibliilor, sau ca hainele vechi de la Nesodden.

Apoi totul s-a terminat şi-am coborât iarăşi la subsol să ne schimbăm, exact ca după un meci de fotbal. Ola se aşeză lângă mine şi răsuflă uşurat.

— A-a-ai văzut cârcelul care l-am avut în c-c-coapsă? Şuieră el. Am crezut c-o să-mi cadă mantia. Acul de siguranţă de sub braţ s-a d-d-desfăcut.

Făcurăm haz în linişte. Gâscanu' stătea într-un colţ şi nu mai vru să-şi dea jos mantia, de parcă s-ar fi simţit bine în ea.

— Nemernicul ăla totuşi a sunat, spuse Ola. Am dat din cap.

— Ar fi cazul de-o p-p-primă!

Iar veni rândul preotului. Vorbea blând, spunea că e mândru de noi. Dădu mânuţa cu fiecare pe rând, şi fiecare primi un testament de buzunar, o cărticică mică şi roşie, nu mai mare decât un almanah, înăuntru ne scrisese câteva cuvinte şi câte un pasaj din Biblie, care să ne însoţească pe mai departe. Kim Karlsen confirmat l dec. 1966. Iacov2.14. „Fraţii mei, ce-ifoloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n-are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-l mântuiască? „

Gâscanu' apăru brusc lângă mine. Ţinea strâns cartea cu amândouă mâinile.

— Felicitări, am zis.

Privea ţintă drept înaintea sa.

— Maică-mea a vorbit cu patronul prăvăliei, spuse el. Inima tresări în mine. Eram pe punctul să mă despic în două.

Ola era în spatele nostru, îşi vârî capul între noi.

— A ieşit s-s-scandal?

— El a zis că n-a sunat, spuse Gâscanu', având o privire destul de nedumerită.

Ola se înghesuia între noi.

— C-c-că n-a sunat? A zis el asta?

— Da. Dar maică-mea a vorbit cu el la telefon, aşa că el nu putea să nege ceea ce s-a întâmplat.

Gâscanu' părea aproape fericit, afişând un zâmbet pe faţa răvăşită.

— Mă bucur pentru tot ce s-a întâmplat, spuse pe neaşteptate. II privirăm. El se uită la noi.

— Am fost mântuit în seara aceea. 224

Am simţit ca o cădere în mine. Mai adâncă decât oricând. Mântuit prin frică, m-am gândit eu. M-am gândit într-adevăr la asta. Mântuit prin frică.

Apoi Gâscanu' deschise uşa grea şi masivă, iar din întuneric şi din mirosul acela de molii ieşirăm în iarna care ne orbea cu lumina ei.

Lată-mă, curând după aceea, îmbrăcat în primul meu costum, albastru-închis, la două rânduri, îmi lipsea doar sabia ca să cuceresc cetatea Akershus. Lată-mă deci stând acolo, toţi mă măsurau din cap până în picioare, în timp ce eu, la rândul meu, măsurăm în lungime masa plină de cadouri, fără să văd însă nimic care să semene cu un amplificator sau stativ de microfon.

Am început să desfac pachetele. Era un stilou Ballograf, din partea naşă-mi şi a bărbatului ei, un portmoneu de piele cu o sută de coroane, din partea bunică-mi, un compas de la bunicu, şi nici Jensenius nu mă uitase: pentru Kim de la Jensenius, felicitări pentru ziua cea mare. Era un disc: Robertino, O sole mio. Şi mai era un pachet mic acolo, de la maică-mea şi taică-meu, am rupt hârtia şi în mâna mea se afla o maşină de bărbierit. Taică-meu zâmbi şi se mângâie pe bărbie, eu am făcut acelaşi lucru fără să simt nimic, absolut nimic, nici nu eram acolo, în cele din urmă, am desfăcut un pachet plat, era un carnet de bancă în care era înscrisă suma de cinci sute de coroane. Cinci sute! Eram salvat!

— Şi trebuie să mai economiseşti până când ai să devii major şi ai să mergi la facultate, spuse mama.

Deci asta era. Mai era o eră glaciară până atunci. Făcui runda de mulţumiri.

Decatlonistul mă îmbrăţişa până mă făcu terci şi spuse ceva despre săritura cu prăjina, naşa mea se revărsă asupra mea cu un strat gros de ruj pe buze. Bunică-mea nu-şi mai putea reţine lacrimile.

— Te-ai făcut într-adevăr bărbat, fornăi ea. Să nu uiţi să te bărbiereşti în fiecare dimineaţă.

Bunicu-meu era oarecum departe, se uita într-o altă direcţie, dar arăta minunat în vechiul său costum.

— Îţi mulţumesc pentru compas! I-am strigat în ureche.

El se întoarse încet spre mine. În ultima vreme îi mersese mai rău bunicului. Se plângea de toată gălăgia pe care o făceau trenurile, care treceau pe lângă camera lui, zi şi noapte. Din această cauză surorile medicale i-au dat o cutie cu „Dormi în pace". Bunicul mânca din pastile şi trebuia să facă clisme câte trei zile în şir.

— Trebuie să schimbi direcţia, zise. Altfel ne vom ciocni. S-a întâmplat la Dovre. In '47.

Mama veni cu o tavă cu Sherry, a trebuit să iau un pahar, îmi amintesc că, odată, la un film poliţist, am văzut cum un tip, ca să nu fie otrăvit, şi-a aruncat băutura într-un ghiveci cu flori. Dar nu puteam face chestia asta în mijlocul camerei. M-am grăbit la telefon, afară din cameră, spunând că trebuie să-1 sun pe Ola, să aflu ce-a primit el. Am răsturnat paharul peste un cactus în antreu. Ţepii se strânseră. Apoi Ola îmi răspunse la celălalt capăt al firului.

— Ei, cum îţi merge? Am întrebat.

— O-o-obositor, şopti el. Mă roade costumul.

— Ce-ai primit?

— Un stilou. Şi o m-m-maşină de bărbierit.

— Acelaşi lucru şi eu.

— Seb a primit şi el un stilou. Şi o m-m-muzicuţă. Ramaserăm tăcuţi un pic.

— N-o să iasă totuşi nimic din The Snafus, am spus cu năduf.

— Aşa se pare.

Închiserăm discuţia. Simţeam în stomac acel gol dureros, care creştea, tot creştea. Şi nici nu-mi era foame. Perspectivele erau sumbre.

La masă am fost servit cu vin roşu. Toţi ciocneau cu mine, naşă-mea, care probabil se gândea că-şi făcuse datoria, văzându-mă ajuns creştin, îmi tot turna în pahar, iar eu nu reuşeam să-mi dezlipesc ochii de pe sânii ei care dădeau buzna din decolteu şi săltau de fiecare dată când deschidea gura. Am băut vinul şi deodată am auzit un clic, de parcă cineva ar fi apăsat pe un comutator, de parcă l-ar fi pornit, sau l-ar fi oprit. Se auzi un clic aşa cum stăteam acolo şi mi se făcu frică, pentru că nu mai puteam vedea limpede. Parcă totul îmi fugea din faţă, mama se descompuse în două fragmente, care stăteau unul peste celălalt. Naşa stătea aplecată peste masă cu figura despicată şi cu patru ţâţe.

— Am ştiut c-o să te faci un tip grozav, am auzit-o spunând. Am observat deja asta pe vremea când te jucai gol la Nesodden!

— Ar trebui să te faci jucător de tenis, interveni matahala. Mi-aduc aminte de vara în care am jucat badminton, când a fost 226 asta? Acu' 7 ani, în '59, nu erai decât un pici pe-atunci, dar ştiai lovitura Kim, aveai detentă! Joci tenis, Kim?

Am dat din cap că nu. N-ar fi trebuit s-o fac. Totul se nărui. O maşină de spălat începu să huruie în mine. Nu cunoşteam programul!

— Joc fotbal, am şoptit eu.

— Fotbal! Şuieră el. Joc de echipă! O individualitate nu se va simţi niciodată în largul său acolo, Kim. Tenisul este bun. Crosul. Boxul.

Cineva încercă să spargă un pahar. Era tata. Se ridică cu un altul în mână. Mi-am încordat muşchii oculari pentru a-1 pune din nou la loc. Tata stătea în spatele scaunului cu o bucăţică mică de hârtie în mână. Cu toţii tăcură, iar inima îmi bătea nebuneşte, mai-mai să-mi spargă pieptul.

— Dragă Kim, începu tata.

Niciodată nu-1 mai auzisem atât de solemn. Mama plânse puţin.

— Dragă Kim, repetă el.

Apoi ţinu un discurs de trei sferturi de oră. Cu siguranţă că n-ar fi putut scrie atât de mult pe bucăţica aceea mică de hârtie, iar dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să fie cel puţin un record mondial, pentru că doar un singur ins reuşise să scrie tot Tatăl nostru de douăzeci de ori pe spatele unui timbru pe care l-a trimis în China. Recordul fu însă doborât în mod strălucitor de tata. Mă gândeam la toate discursurile pe care le auzisem, cel al profesorului Lue, al directorului, al preotului, şi nu se aşteptau la puţin din partea noastră, eram viaţa lor veşnică, de ce n-am putea ajunge Preşedinte al Americii? Nu-i aşa? Ce uşor era să-i dezamăgim acum când aşteptările lor erau atât de mari, când pârtia pe care ne-o trasaseră era atât de abruptă şi atât de dreaptă, încât chiar şi cea mai mică săritură într-o parte ar fi echivalat cu o catastrofă, cu un sabotaj, cu o durere adâncă sau cu un infarct. Nu mă gândeam la asta atunci. Nu atunci, pentru că în bila mea era o centrifugă, plină de haine jegoase, nasturi rupţi, piepteni, gumă de mestecat, bilete de tramvai şi broaşte moarte. Abia acum mă gândesc la asta, acum când am reuşit să-i dezamăgesc. Mama stătea cu un şerveţel în colţul ochiului şi, după ce tata vorbise deja atât de mult, încât am fi putut să patinăm pe sosul de vânat, bunicul se ridică strigând cu vocea lui puternică de muncitor la căile ferate.

— Vine trenul! Vine trenul!

Tata şi campionul de wrestling fură nevoiţi să-1 care până în dormitor, unde adormi în patul mamei. Am mâncat în linişte. Apoi n-am mai putut să mă scol de pe scaun. Am încercat fără să reuşesc. Ceilalţi se uitară cam ciudat la mine. Mama veni şi mă îmbrăţişa. Bunica veni peste mine cu braţele ei subţiri şi ascuţite. Toţi vorbeau deodată.

Stăteam ţintuit locului.

— Băiatu' mai vrea mâncare! Râse boxerul.

— Hai, spuse mama.

Am încercat, am încercat, dar n-am reuşit să mă desprind.

— Mulţumesc pentru cadouri, am spus şi-am curăţat farfuria de îngheţată.

Feţele începură să devină îngrijorate. Tata mă luă de umăr.

— Acum o să mergem dincolo şi-o să bem o cafea şi-o să mâncăm prăjituri, mă ademeni el.

Mi-am tras răsuflarea şi m-am desprins, în sfârşit, am reuşit. M-am sculat, am căzut pe spate lovindu-mă de perete şi răstur-nând scaunul. Dar am rămas în picioare, clătinându-mă.

— Am ameţit puţin, am spus.

În timp ce beam cafeaua, sună telefonul. Era unchiul Hubert, care suna de la Paris să mă felicite.

— Bună! Am strigat.

— Doar nu credeai că te-am uitat!

— Sigur că nu.

— Am să-ţi aduc ceva frumos când mă întorc de Crăciun, strigă Hubert. Părea atât de fericit. Legătura era perfectă.

— Cum e la Paris? Am întrebat.

— Ar trebui să fii aici! E de nedescris!

Am auzit un zgomot de fond, vocea lui Hubert dispăru, apoi am auzit o altă voce, era Henny, era vocea ei.

— Bună, Kim.

— Bună, am şoptit eu.

— Felicitări şi noroc!

Am auzit clinchetul paharului de la Paris.

— Mulţumesc, am mormăit eu.

— Ne vedem când mă întorc acasă, spuse ea.

— Da, am înghiţit eu în sec. Hubert reveni la telefon.

— Trebuie să închidem, altfel ne ruinăm. La revedere, Kim.

— La revedere, Hubert!

Mai respirarăm împreună peste Europa, apoi închiserăm. Centrifuga se porni din nou.

În camera de zi tata stătea cu o figură posomorâtă. M-am prăbuşit într-un scaun. Toţi se uitau la mine.

— Vă transmit salutări de la Hubert, am zis cât am putut de clar.

— Da' ce face, de fapt, fratele tău la Paris? Întrebă naşa pri-vindu-1 pe tata.

— Lucrează la un proiect de reclamă pentru firma sa, spuse tata cu ochii larg deschişi.

Am privit-o pe mama. Ne turna cafea.

— Şi apoi mai şi pictează şi are o prietenă care, şi ea, pictează, am spus eu inexplicabil de tare, de parcă aş fi vorbit până în Franţa.

Tata mă bombardă cu privirea lui. Apoi începu să vorbească asemenea unei mori stricate când despre una, când despre alta, nu-mi amintesc exact despre ce, pentru că, de fapt, nu-mi mai amintesc nimic, îmi amintesc doar că pe masă apărură sticle, că bunicu' fusese adus într-o dubită de la căminul de bătrâni, că gimnastul încerca să mă convingă să stau în mâini şi că, în ovaţiile tuturor, am şi făcut-o şi că, bineînţeles, n-ar fi trebuit s-o fac, pentru că apoi am fost praf. Vocea lui Henny îmi mai zumzăia în ureche, mă gândeam la The Snafus de care probabil că nu se va alege nimic, la Beatles, care poate că se vor

dizolva, la Gunnar, cu care aproape că nici nu vorbisem în ultimele săptămâni, la Fred, care nu mai era, şi la Gâscanu', care fusese mântuit. Şi la Nina, care venea la vară. Am pierdut controlul. M-am târât în bucătărie, mi-am luat o sticlă şi-am băut. Am fost pus la înmuiat şi la clătit. Am fugit la budă, era ocupat, am găsit în cele din urmă drumul spre camera de zi, unde m-am aşezat lângă bunica, ea îmi povesti despre bunicul care murise când eu aveam patru ani şi care lucrase la o casă de economii şi mergea pe la casele oamenilor să le golească puşculiţele o dată pe lună, suna cam incredibil, să le golească puşculiţele de bani. Iar jucătorul de tenis vroia neapărat să ne încercăm puterile.

Apoi plecară toţi. Mama şi tata răsuflară uşuraţi fiecare pe scaunul său. Centrifuga nu mai era în capul meu, acum coborâse în stomac. Venise timpul evacuării.

— A fost o seară plăcută, nu crezi? Zise mama şi se lăsă pe spate în scaun.

Am dat din cap cu grijă. Băură fiecare din pahar.

— Cum e să fii matur? Zâmbi tata.

M-am ridicat în picioare, m-am năpustit în baie, am închis uşa în spatele meu şi-am vomat deasupra closetului. Mama şi tata se năpustiră după mine. Din capul meu ţâşneau şiroaie, capul şiroia, şiroia, şi mă durea tot corpul. Era toată mizeria care se adunase în timpul toamnei, toamna împuţită a lui 1966. Acum totul ieşea afară. Am rămas în genunchi acolo, epuizat de moarte, dar dintr-un motiv sau altul, aproape fericit; fericit, uşurat, golit, în timp ce maică-mea şi taică-meu băteau în uşă şi mă chemau.

STRA WBERRYFIELDS FOREVER primăvara '67

Tata urla. Tata urla cum nu-l mai auzisem urlând vreodată, îşi flutura mănuşile şi tropăia cu bocancii pe zăpadă. Şi eu urlam. Loveam în parapet şi strigam. Svanen era pe culoarul interior, patinele îi străluceau asemenea unor cuţite de gheaţă, dar era mult prea târziu. Verkerk era deja aproape de finiş. Maier n-avea nici o şansă. Dar noi urlam, totuşi, urlam şi tropăiam ca să ne încălzim, aburii care ne ieşeau din gură stăteau ca nişte ceţuri în jurul capetelor noastre.

— 7.30.4.! Strigă spicherul.

Verkerk şi cu Svanen lunecau de-a lungul culoarului circular interior, se aplecau pe coapse, nemaiavând puterea să-şi îndrepte spatele. Reflectoarele făceau gheaţa să strălucească sub ei, aruncând umbre încovoiate în toate părţile.

Tata îşi ridică din nou mănuşile în aer şi începu să urle ca un apucat. Tipul care vindea crenvurşti se apropie de noi cu o cutie aburindă, agăţată de burtă.

Traversarăm apoi străzile albe, trecurăm prin parcul Urra şi apoi coborârăm pe Bondebakken. Taică-meu căra rucsacul care era plin cu ziarele pe care stătusem.

— Verkerk câştigă, zise el.

— Aşa se pare, am zis. Numai să nu dea chix la 1500 de m. Pentru că în acest caz ar acumula trei distanţe.

— Crezi că o să câştige şi la zece mii?

— Depinde de Svanen şi de Betong.

— Şi mai depinde şi de Schenk, adăugă el.

Aşa vorbea taică-meu. Parcă se schimbase cu totul după Crăciun, după ce ajunsese şeful filialei băncii. Nu mai înţelegeam prea bine. Credeam că se va transforma într-un rege, dar nu, aproape că nu mai ridica tonul, nu mai trântea uşile şi zâmbea tot timpul. Ce straniu!

— Kim, ştii câţi bani am avut în casă ieri?

— Nu. Câţi?

— 350 de mii!

— Gândeşte-te, dacă dă cineva o spargere! Taică-meu râse şi mă lovi pe spate.

— Asta se întâmplă numai în filme, în filmele poliţiste!

Acasă mama ne aştepta cu cacao fierbinte şi cu chifle, dar noi eram destul de ghiftuiţi, sunt sigur că tata şi cu mine mâncaserăm cel puţin douăzeci de crenvurşti împreună. La ştiri, seara, s-au transmis înregistrări de la Campionatul Mondial şi când Verkerk ajunse aproape de finiş la cursa de 5000 m, cu un braţ pe spate şi cu ceafa înţepenită, ne văzurăm pe noi în fundal, pe taică-meu şi pe mine, aşa cum stăteam şi urlam şi băteam în balustradă, a fost o secvenţă destul de scurtă, dar oricum fuseserăm daţi la televizor! Ne întrebam cam câţi ne văzuseră. Nu putea fi mic numărul lor.

Telefonul sună. Maică-mea răspunse. Veni cu un zâmbet blând înapoi.

— Ringo Starr vrea să vorbească cu Paul McCartney, zise ea. M-am ruşinat şi-am ieşit afară din cameră la telefon.

Ola părea ieşit din minţi.

— Adunare la S-S-Seb! Se bâlbâi el.

— Dar ce se întâmplă?

— Taică-său i-a trimis din Anglia un nou disc al Beatles-ilor.

— Sosesc! Am urlat, apoi am sărit în haine şi m-am năpustit afară, mai iute decât un Suzuki, fără să las urme în zăpadă.

La Seb atmosfera era mai încordată decât pe stadionul Bislett. Atinsese punctul culminant, încă nu deschiseseră pachetul. Stătea pe masă, plat, pătrat, magic, îl mai aşteptam doar pe Gunnar, numai de-ar băga viteză mai mare!

— Taică-meu a fost la Liverpool, spuse Seb mândru.

În sfârşit apăru şi Gunnar, veni cu surle şi trâmbiţe şi era cel puţin la fel de surescitat ca şi noi. Năvăli ca o furtună în cameră, roşu la mutră şi alb pe păr.

— Băieţi! Şuieră el. Ştiţi ceva? Se prăbuşi pe canapea.

— Da, spuserăm. Ştim ceva. Ştim. Arătarăm spre masa pe care se afla discul.

Gunnar îşi recapătă glasul şi se ridică din nou. Avea o dâră subţire de zăpadă pe spate. Probabil că rugise destul şi el.

— Frate-meu a aflat de la colegul al cărui frate citeşte ziare englezeşti că, totuşi, Beatles-ii nu se vor mai despărţi.

— E-adevărat?! Strigarăm noi în cor.

Gunnar îşi trase răsuflarea. Ochii i se roteau în cap.

— Au semnat un contract pe nouă ani de zile!

Dansarăm şi urlarăm din răsputeri, până ce maică-sa ne bătu în perete. Atunci ne privirăm cu seriozitate unii pe alţii, stând. Stăteam într-un cerc strâmt chiar în mijlocul încăperii şi ne priveam în ochi.

— E c-c-clar că Beatles-ii n-o să se d-d-despartă, spuse Ola.

— Bineînţeles, spuserăm.

— Beatles-ii nu se vor mai despărţi niciodată, am spus.

— Niciodată, ziseră şi ceilalţi.

— Nouă ani de acu' încolo şi pentru totdeauna, spuse Seb.

— Pentru totdeauna, ziserăm.

— Nici mai mult, nici mai puţin, spuse Gunnar.

— Chiar aşa!

Apoi ne puserăm mâinile unele peste altele, formând un mănunchi imens, şi ramaserăm aşa, într-un cerc strâns, cu mâinile adunate grămadă în mijloc.

Am rămas aşa mult şi bine.

Apoi Seb plasă pick-up-ul pe podea, ferecă uşa şi trase jos transperantele. Ridicarăm cu grijă pachetul, cu inima stându-ne în gât, cu privirea şi ochii holbaţi, cu urechile făcute pâlnie în stare de alarmă.

— Penny Lane, am şoptit eu.

— Strawberry Fields Forever, şopti Gunnar.

Stăturăm aproximativ o oră şi studiarăm coperta albumului. Seb fu primul care zise ceva.

— Au mustaţă, zise el.

Aveau mustaţă. Ne traserăm de buza de sus. Nu aveam de ce să ne tragem. Nu era nimic acolo.

Stăturăm un timp aşa, pipăind de zor pe sub nas.

Apoi Seb puse discul şi apăsă pe on. Braţul pick-up-ului lunecă peste rilele discului şi când se scufundă, ne ţinurăm răsuflarea, întreaga lume stătea nemişcată, sunetele străzii nu ne mai priveau, veneau de pe o altă planetă.

Urechile noastre erau mari, asemenea unor umbrele.

Apoi ne-am întins pe jos, fiind numai urechi şi cu pulsul în scădere. Aşa ne simţeam, aşa şi era. Era de parcă l-am fi auzit pe Dumnezeu, în prima zi a creaţiei, spunând: să fie lumină. Şi se făcu lumină.

Ola spuse:

— Exact ca şi cu Eleanor Rigby şi cu Yellow Submarine. Două f-f-feţe ale a-a-aceleiaşi chestii.

Ola a ştiut s-o spună. Ramaserăm aşa un timp frământându-ne.

— Taică-meu mi-a scris că Penny Lane este o stradă în Liverpool, spuse Seb.

— Exact ca şi Karl Johan, veni Gunnar cu ideea.

— Oricum, trompetele astea sună mult mai bine decât alămurile sparte de la 17 Mai, am spus eu.

— Ne p-p-putem lua o slujbă de vacanţă la vară, interveni Ola brusc. Şi să ne cumpărăm instrumente de banii pe care-i câştigăm!

Sigur că putem! Vorbeam cu toţii deodată, făcând calcule cât de mulţi bani aveam şi de câţi mai aveam nevoie. Drăcie. Ce de-a planuri. Ne încălzirăm vorbind. The Snafus! Nu mai aveam oprelişti. Eram pe calea cea bună.

— Poate că am putea să-1 luăm pe Gâscanu' la orgă, am spus. Gunnar şi Seb şi Ola mă măsurară din cap până în picioare.

— Ce-ai zis?

— Ar fi „olrait" cu o orgă! Animals au şi ei orgă!

— Gâscanu' cântă numai psalmi, nu-i aşa? Zise Seb. Continuară să vorbească despre ghitare, baterii, microfoane şi amplificatoare, dar eu nu puteam să mi-1 scot cu totul pe Gâscanu' din cap. Privirea lui gălbejită de frică era acum opacă şi închisă, de parcă şi-ar fi întors ochii înspre sine şi s-ar fi privit direct în craniu. La serbarea de Crăciun a cântat la orgă, făcea o hărmălaie grozavă, iar el însuşi stătea ca o statuie în mijlocul sunetelor acelora cutremurătoare, închis în sine însuşi, prizonier al propriilor sale acorduri.

— Am putea exersa în pivniţă la noi, spuse Gunnar.

— Poate că v-v-vom putea cânta la soiree la toamnă!

Apoi mai ascultarăm discul o dată. Strawberry Fields Forever. Gunnar zumzăia asemenea unei albine în jurul difuzorului.

— Da' ce se-ntâmplă chiar la sfârşitul cântecului, hm?

— Cântă pe dos, am sugerat eu, exact ca şi la Rain.

— Al naibii de tare e textul, spuse Seb, ascultând cu urechile larg deschise şi cu ochii închişi.

— Ce înseamnă S-S-Strawberry? Şopti Ola.

— Căpşuni, am spus. Câmpuri de căpşuni pentru totdeauna! „Let me takeyou down, căuşe l 'm going to."

— Cumplit de tare îi textu', şuieră Seb. „Living is easy with eyes closed. „

— M-M-Monkees pot merge să se c-c-culce, spuse Ola. Monkees se c-c-cacă în contra v-v-vântului.

— Şi Herman Hermits!

Apoi studiarăm din nou fotografiile. Mustaţă. George avea şi barbă. Seb se scărpina în bărbie.

— Taică-meu zice că dacă te bărbiereşti în fiecare zi, îţi creşte mai multă barbă, am spus eu.

— Chiar dacă n-ai deloc?

— Exact.

Ne gândirăm un timp la chestia asta. Apoi furăm nevoiţi să plecăm. Ola dădu colţul. Gunnar şi cu mine o luarăm în sus pe BygdoyAlle.

— Verkerk îl învinge pe Maier şi pe Betong, am zis.

— V-am văzut la actualităţi, eraţi distruşi, spuse el. Nu ştiam că taică-tău e nebun după patinaj.

— Nici eu.

Parcă începuse să ningă. Nu era prea promiţător pentru gheaţă.

— Ţi-aminteşti de patronul ăla de prăvălie care l-a prins pe Gâscanu'? Zise Gunnar.

— Da, mi-amintesc. Gunnar rânji.

— Şi-a închis prăvălia.

— Da' de ce?

— Mi-a povestit taică-meu. Cică s-a ţicnit după ce mama lui Gâscanu' i-a spus cum că el ar fi a sunat-o la telefon. Roata se întorsese.

Ne-am despărţit lângă farmacie. M-am uitat după Gunnar cum se îndepărta clătinându-se spre Gimle, cu mâinile în buzunare, cu umerii ridicaţi, scund şi lat. Se întoarse şi îmi mai făcu un semn cu mâna, strigă ceva, dar nu l-am auzit. Am strigat şi eu ceva. Cu siguranţă că nu m-a auzit nici el. Mai întâi Gâscanu'. Apoi patronul magazinului.

M-am întors la Seb. Maică-sa împreună cu un bărbat stăteau în camera de zi. Pe masă erau sticle, iar camera era plină de fum albăstrui. Seb mă trase înăuntru în cameră şi trânti din nou uşa.

— Hăndrălăul ăsta vine aici în fiecare sâmbătă, rânji el. Se îmbată şi se-apucă să strige şi să scuipe. Porc împuţit!

Îşi strânse pumnii şi se trânti pe canapea. Apoi parcă îşi dădu seama că mă întorsesem.

— Ai uitat ceva?

M-am aşezat pe canapea şi eu.

— Ăla care l-a prins pe Gâscanu', nu el a fost cel care a su-nat-o pe maică-sa. Eu am fost ăla.

— Mi-am dat seama, zise Seb şi râse.

— Acum a înnebunit şi el şi şi-a închis dugheana.

— O să-i treacă, zise Seb. Probabil că-i puţin nedumerit, e explicabil. Şi după aia o să uite toată chestia.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Da' cum rămâne cu Gâscanu'?

— Gâscanu' a fost întotdeauna aşa.

— Cum adică?

— A pus punctul pe „i” după tot ce s-a întâmplat în seara aceea. Gâscanu' e „olrait” acum, spuse. Se simte excelent.

Inima îmi bătea mult mai liniştit. Stomacul mi se calmă. L-am privit recunoscător pe Seb. El râse fără să deschidă gura.

— Doar nu te-ai gândit să înnebuneşti şi tu! Râse el.

Din camera de zi se auzi un hohot de râs, un hohot infect, şi ceva căzu pe jos. Seb se cutremură, se îndreptă spre fereastră.

— Cum merge cu Guri? Am întrebat. Stătea cu spatele la mine.

— Olrait", de altfel, n-am văzut-o în ultima vreme.

Nu l-am mai întrebat nimic. Mă gândeam să-l întreb dacă-i spusese ceva de Nina, dar am renunţat în cele din urmă. Seb se întoarse spre mine.

— Parcă nu îndrăznesc să o ating, spuse brusc. După ce s-a întâmplat cu ea, chestia cu avortul şi toată tărăşenia. Aproape că nu îndrăznesc. Mi-e teamă. Teamă să n-o rănesc.

M-am gândit, am încercat să găsesc ceva să-i spun, era rândul meu să-i spun ceva acum.

— Nu-i aşa de straniu, am spus. După toate prin câte a trecut. Seb mă privi.

— Vreau să spun că poate şi ei îi este teamă. Şi-atunci, cred că ai putea să-i spui că şi ţie îţi este teamă.

Seb zâmbi, trase un sertar şi pescui de acolo muzicuţa. O ascunse în mâini, îşi umezi buzele şi închise ochii. Apoi începu să sufle, să sufle şi să sugă, suna de parcă ar fi fost un câine în noapte urlând la lună, sau cineva care plângea în hohote.

Se opri.

— Îi singura melodie pe care o ştiu până acum, spuse.

— Excelent! Am zis. Să fiu al naibii. Excelent! Apoi am plecat acasă şi m-am bărbierit.

Unchiul Hubert arăta grozav după ce se întorsese acasă de la Paris, cu o şapcă neagră, fular în carouri şi un pardesiu lung care mătura pe jos. Taică-meu fu pe punctul să se întoarcă în uşă în momentul când Hubert apăru, îmi aduse un radio, Kurer, cu baterii, iar când îl aprindeam seara, prindeam toată Europa, tot felul de voci şi de limbi şi de sunete îmi umpleau camera. Uneori prindeam Copenhaga, închideam imediat. Pentru ca apoi să-l deschid din nou.

Într-o seară am mers la Hubert în Marienlyst cu o încărcătură de prăjituri de Crăciun, căci maică-mea avea întotdeauna opt sortimente până târziu în februarie. La el era la fel de mare dezordine ca şi înainte, în momentul în care am sosit, Hubert stătea în mijlocul unui morman de foi de hârtie. Imediat după aceea am mâncat toate prăjiturile.

— Nu pot să ţin prăjituri de la Crăciun până în martie, râse Hubert cu firimituri în jurul gurii.

Apoi îmi aduse o cola, iar lui îşi aduse o bere.

— E fericit taică-tău în noua slujbă? Mă întrebă, blând.

— Închipuieşte-ţi! Săptămâna trecută a avut 350 000 de coroane în bancă.

Hubert pocni din degete.

— Oha! Să fi avut noi atâta, Kim! Eram de acord cu el.

Hubert mai aduse bere.

— 350 000, zise când se întoarse cu paharul plin.

— Ăştia-s bani, nu glumă, am zis. Se plecă pe spate şi goli paharul.

— Sunt cam prea mulţi bani, zise Hubert. Se lăsă în jos şi zâmbi trist. Da, da, mormăi el. Acum e rândul meu să lucrez din nou şi să câştig bani.

— Nu câştigi bani cu tablourile tale? Râse. Un râs cavernos.

— Ah, nu. Castelani. Directori de spital. Asta se cere acum. Femei frumoase care naufragiază pe plaje pustii. Iţi vine să vomiţi, Kim. Îmi arătă un desen dezgustător al unui bărbat în halat alb cu stetoscop în jurul gâtului, în spatele lui stăteau două femei, una brunetă, iar alta blondă.

Nu se mai simţea aşa de bine. Degetele i se plimbau neliniştite pe braţele fotoliului; ochii se închiseră peste o privire sălbatică, genunchii îi tremurau, mişcându-se în sus şi în jos.

— E doar minciună şi mizerie, Kim! Spuse aproape strigând, iar desenele mele sunt şi ele o minciună! Oamenii nu sunt aşa! Viaţa nu este aşa, Kim!

Complicaţiile se iveau. Se încurcase în iţele unei chestiuni mult prea complicate, îmi dădeam seama de asta. El ştia că eu observasem acest lucru, începeam să-l înţeleg puţin mai bine pe Hubert acum.

— Când se întoarce Henny acasă? L-am întrebat repede, în clipa aceea se topi ca untul şi se adânci în fotoliu.

— La vară, oftă el.

— Atunci va veni şi Nina.

Traversam parcul Frogner în drum spre casă. Erau o groază de urme de schiuri în zăpadă, dar nu puteam auzi pe nimeni. Am trecut pe lângă Hundejordet, dar şi acolo era pustiu, nu se vedea nici măcar un câine. Monolitul era neschimbat, iar statuile stăteau să sară în întuneric. Mă gândeam la Nina şi la Henny şi că, într-o bună zi, zăpada se va topi, iar serile vor fi luminoase şi calde, aproape de nesuportat, în clipa aceea se treziră brusc cinci statui şi veniră spre mine din toate părţile. Paşii erau muţi, dar le auzeam răsuflarea şi mişcările. M-am oprit şi-am simţit un gust acru, arzător în gură. Cineva aprinse o lanternă şi mi-o băgă în ochi. Nu vedeam nimic. Ei mă vedeau pe mine.

— Ai ieşit la agăţat homalăi? Zise o voce. Gura şi nasul îmi ardeau. Era gaşca de la Frogner. Se apropiară şi mai mult. Mă orbeau cu lanterna. Un pumn tnă lovi uşor în cap. Simţeam durerile deja dinainte.

— Nu eşti tu un comunist împuţit? Se auzi o voce.

Am încercat să-mi pun mâinile la ochi, să mă feresc de lumină, îmi dădură mâinile la o parte.

— Răspunde, la naiba! Împuţit de şobolan comunist! Care demonstrează pentru galbeni!

Mă luminară şi mai de-aproape.

— Am zis eu! Are ochii oblici!

Am fugit cât am putut, drept înainte, am găsit o deschizătură şi am zbughit-o mai departe. Ei au pomit-o furioşi după mine, conul de lumină dansa prin întuneric. M-am împiedicat. Am căzut în patru labe. Mâna mea a dat peste ceva, o piatră, o piatră în mijloc de iarnă! Am luat-o, m-am ridicat încet, m-am întors brusc, cu mâna ridicată ca să arunc. Atunci se opriră şi ei, îmi luminară

mâna care ţinea piatra. Se apropiară din nou. Am aruncat cu piatra. Am aruncat cât am putut de tare şi-am auzit un strigăt, am văzut apoi o umbră care s-a luat cu mâinile de cap prăbuşindu-se. Atunci se năpustiră asupra mea. Doi dintre ei mă ţineau, unul îmi lumina faţa, iar celălalt lovea. Cel de-al cincilea se afla la pământ şi se văicărea. Am vomat, tipul din faţa mea se înfurie şi mai tare şi îmi trase un picior în testicule. Apoi mi-au dat drumul, m-am prăvălit în zăpadă, presându-mi mâinile pe vintre şi plângând.

Ultimul ins se trezi şi el şi veni la mine. Mă orbeau în continuare cu lanterna, ochii mă usturau. Am fost din nou ridicat în picioare; mă ţineau din spate, iar tipul pe care-l lovisem cu piatra stătea acum în faţa mea şi răsufla greoi. Apoi îmi luă mâna dreaptă, nu mai aveam nici o forţă să mă opun, dădu cu mine laba ca un câine laş, după care îmi îndoi degetul arătător încet spre spate, iar când acesta nu mai merse, îl împinse cu toată forţa. Am auzit un sunet îngrozitor, apoi o cortină neagră căzu peste mine.

Când m-am trezit, eram întins în zăpadă şi scuipam sânge. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă, îmi aduc aminte doar că îmi pierdusem cheile şi că maică-mea scoase un strigăt când îmi deschise uşa. Îmi trebui destul de mult timp ca să-i explic că mă împiedicasem, căzusem direct pe mutră şi mă zgâriasem de o bucată de gheaţă de sub zăpadă, lovindu-mă cu nasul de pământ.

Ea mă spălă cu iod, îmi puse leucoplast şi pansamente peste tot pe faţă. Singurul lucru care mă durea cu adevărat era degetul, dar n-am spus nimic despre asta. Am zăcut toată noaptea simţind degetul pulsând de durere, nu puteam să-mi desprind gândul de la el, era însă minunat, căci mă scutea să mă gândesc la atâtea alte porcării, nu eram decât un deget imens, un deget enorm care durea cumplit de tare.

Maică-mea îl observă a doua zi la micul dejun, îmi fu imposibil să-l ascund. Zgârieturile de pe faţă începuseră să se vindece, dar degetul era tot acolo. Am încercat să-l ascund în mânerul ceştii de ceai. Dar nu merse.

— Ce s-a întâmplat cu degetul! Strigă mama aplecându-se peste masă.

— Mi l-am sucit când am căzut ieri-seară, am zis. Taică-meu se uită peste ziar.

— Ar trebui să mergi la doctor, spuse.

— La doctor? Dar nu mă doare deloc!

În săptămâna care a urmat însă, degetul ardea atât de tare, încât ar fi putut să lumineze, aş fi putut să-l folosesc drept lampă de citit, seara, în fiecare noapte zăceam şi-l simţeam, doar îl simţeam.

Mă învăţă câte ceva despre durere. Apoi durerea dispăru, treptat, de parcă ar fi adormit sau s-ar fi trezit şi, în cele din urmă, degetul rămase acolo ca un semn de întrebare, un refugiat pe mâna mea.

N-am spus nimic nici celorlalţi despre parcul Frogner. Nu ştiu exact de ce. Poate că şi din cauza pietrei aceleia cu care aruncasem. Sau poate că îmi plăcea să am un secret. N-am spus nimic. Dar de deget nu puteam scăpa. Chiar dacă ţineam mâna în buzunar, tot s-a găsit cineva care l-a descoperit.

— Ce-i cu degetul ăla, hm? Întrebă Gunnar într-o zi, când eram la brutărie în pauza mare.

— M-am scobit în nas, am spus.

— Hai, nu te prosti! Seamănă cu o clamă stricată de prins hârtii, nu-i aşa?

— Mi-am încercat puterea cu unchiu-meu, am zis.

Din fericire, sună de intrare şi urcarăm la repezeală pe Skoweien. Veni şi rândul Cartofului. Refuză să-mi corecteze compunerea pe care o avusesem ca temă pentru acasă: Ce înseamnă să fii curajos era titlul lucrării de care eram destul de mulţumit, scrisesem cinci pagini în care explicam că nu poţi fi curajos dacă nu-ţi este teamă la început.

— Ce porcărie! Urlă Cartofii' şi îmi trânti caietul de compunere pe bancă. Crezi că am făcu studii de paleografie?! Ce-ţi închipui?! Manuscrisele de la Marea Moartă sunt mult mai uşor de descifrat decât porcăria asta!

— Ce înseamnă paleografie? Am întrebat.

— Îmi pui răbdarea la-ncercare, Kim, strigă el. Îmi pui prea mult răbdarea la încercare, mai mult decât ar fi cazul!

I-am arătat degetul. Mă privi stupefiat, îl privi stupefiat, apoi îl ţinu în lumină, întreaga clasă se aplecă peste bănci privind fix la degetul meu.

Cartofii' se îmblânzi din nou ca un miel.

— De ce n-ai spus imediat, Kim!

Mi-am luat înapoi degetul şi l-am pus în buzunar. Apoi i l-am arătat lui Skinke, care mă scuti de ora de gimnastică. M-am decis să mă doară degetul până când vom începe să facem gimnastică afară, în aer liber.

Era un deget „olrait”.

Într-o zi Ola veni la şcoală cu ceva ce depăşi cu mult degetul meu! Veni cu căciula trasă în jos peste urechi, aproape că nu i se mai vedea privirea.

Încercă să treacă neobservat pe lângă noi.

— Bună, Ola! Strigarăm noi. Porţi căciulă? Se opri cu spatele la noi.

— Aşa se pare, nu?

Ne aşezarăm în jurul lui. Era o căciulă minunată, cu un pom-pon uriaş şi cu o bordură roşie cu schiori.

— Ai tricotat-o tu? Întrebă Seb încercând să tragă de ea. Ola se smuci cu un strigăt.

— Ce, ţi-e frig, Ola? Se miră Gunnar.

Încercă să fugă, fugirăm după el şi îl aduserăm în baracă.

— Nu ţi-e prea cald să umbli cu căciulă acum? M-am mirat eu. Ola arătă în jurul nostru.

— Doar e z-z-zăpadă încă, spuse.

— Zloată, îl corectarăm noi. Nu mai poartă nimeni căciulă la ora asta.

— Eu port! Ţipă Ola.

— Ba nu, n-o mai porţi, spuserăm.

Nu ne-a fost uşor să i-o scoatem. Şi-o îndesa peste mutră cu amândouă mâinile, în timp ce noi trăgeam de ea şi de moţ. Se zbătu sălbatic şi urlă, dar, în cele din urmă, iu nevoit să se dea bătut.

Stăteam cu căciula lui în mână.

Ne holbam la Ola, teama traversându-ne în pusee puternice.

Ne apropiarăm.

— Da' ce-ai făcut! Întrebarăm.

— Eu? Ola striga. Eu n-am făcut, fir-ar a' dracului, absolut nimic! Asta-i mâna lui taică-meu!

Îi dădurăm înapoi căciula.

— Cum adică?

— Astă-noapte, mormăi Ola. C-c-când m-am trezit de dimineaţă, totul era gata. M-a tuns în timp ce d-d-dormeam.

În zigzag. Era mai rău decât o ninsoare cu oala şi-o freză la un loc. Era tuns la zero la urechi şi la ceafa, iar bretonul dispăruse cu desăvârşire.

Ne-am strâns pumnii, ramând îndelung tăcuţi, era cel mai rău lucru care se întâmplase pe frontul nostru de când Balauru' mâncase petarde.

Sună de intrare. Nu ne mai păsa.

Ola îşi puse căciula.

— N-am să mi-o dau jos la o-o-oră! Să fiu al n-n-naibii dacă mi-o dau jos în timpul o-o-orei! Am să spun că am e-e-eczemă!

— Aşa să spui, îl încurajarăm.

— Să fiu al naibii dacă mă duc eu azi acasă. Al n-n-naibii să fiu! Ola îşi îndesă şi mai tare căciula pe cap.

După şcoală ne-am dus la mine. Ola era transpirat la ceafă, dar îşi ţinu căciula pe cap până când ne aflarăm în siguranţă dincolo de uşă. Atunci şi-o scoase şi răsuflă uşurat.

Maică-mea intră la noi, îl privi pe Ola şi zâmbi.

— Ce frumos eşti tuns, spuse ea. Îşi mută privirea spre mine.

— Vezi, Kim? Şi tu ai putea să te tunzi aşa, şi tu. 242

O îngheţarăm din priviri în timp ce ieşea afară.

— Părinţii, zise Seb. Părinţii sunt nişte proşti.

— Taică-meu nu-i mai dă lui Stig bani de buzunar dacă nu se tunde, povesti Gunnar.

— N-ar trebui să li se admită, am spus.

— Sunt supăraţi pentru că ei nu mai au păr, zise Gunnar.

— Nu mă mai duc în v-v-veci acasă, spuse Ola.

Mama veni cu ceai şi cu cele din urmă prăjituri de la Crăciun, cu patru omuleţi de turtă dulce. Nu ştiam exact dacă să ne lăsăm aprovizionaţi cu mâncare de către duşman, dar până la urmă ne dădurăm bătuţi.

— N-n-nu mă mai duc în veci acasă, reluă Ola. Şi vorbea serios.

Ola rămase locului.

Gunnar şi Seb se uitară la ceas. Rămaseră şi ei locului. Taică-meu sosi acasă de la bancă, îl auzeam cum fluiera afară în hol.

Mama îşi vâri capul înăuntru.

— Nu vii la masă? Întrebă ea.

— Sunt sătul, am spus. Ola rămase locului. Se făcu seară. Telefonul începu să sune.

— Dacă-i pentru mine, nu-s aici, şuieră Ola. Maică-mea era din nou în uşă.

— Sunt părinţii tăi la telefon, Gunnar.

Gunnar se ridică încet, iar maică-mea rămase în picioare.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă ea.

— Nu, răspunserăm. Gunnar se uită fix şi sălbatic la noi. Apoi ieşi afară împreună cu maică-mea.

— S-s-sper că nu-i zice nimic, mormăi Ola. După un timp Gunnar se întoarse.

— Tre' să mă duc acasă, spuse. Tre' să-l ajut pe taică-meu să care saci de cartofi. Stig face grevă dacă nu mai primeşte bani de buzunar.

— Sper că n-n-nu i-ai spus ceva? Întrebă Ola.

— Ce să spun?

— Că-sşieua-a-aici!

— Ba da. Cum aşa?

— Tocmai asta nu trebuia să zici! Am spus eu.

— Era doar maică-mea, ce mai la deal, la vale!

— Da. Şi de ce crezi c-a întrebat, ha?

Gunnar pricepu că făcuse o gafa. Se prăbuşi pe canapea cu fruntea arzând.

Imediat după aceea sună cineva la uşă. Stăteam şi aşteptam. Dacă ar fi venit tatăl lui Ola, am fi baricadat uşa.

Ciulirăm urechile. Era o voce de fată. O clipă stomacul mi se strânse şi tot sângele îmi năvăli în degetul cu pricina. Apoi trecu. Era Ase, sora lui Ola.

Ce mai. Crescuse. Aproape că n-o mai recunoşteam. Stăteam şi ne zgâiam. Ola se uita afară pe fereastră, urechile îi ardeau.

— Nu vii acasă? Întrebă Ase.

— N-n-nu, îi zise Ola.

— Avem cotlete la masă. Te aşteptăm. Ola se întoarse încet.

— Cotlete?

— Da. Vii sau nu?

Ola nu răspunse. Seb şi Gunnar începură să se îmbrace. Ase stătea în prag şi îi zâmbea fratelui mai mare.

— A sosit o scrisoare de la Trondheim, zise ea.

Urechile lui Ola începură din nou să ardă, mâinile îi erau neliniştite.

— Trondheim, spuse el ca un ecou.

Ne uitarăm unii la laţii. Gunnar, Seb şi cu mine. Trondheim?

— Vii, sau nu?

Ola îşi luă rucsacul şi îşi trase căciula pe cap.

— C-c-cu o condiţie, să nu stau la a-a-aceeaşi masă cu taică-meu!

Ieşirăm cu toţii. Ne era destul de foame la toată gaşca. Ola repetă condiţia cu voce tare.

— Să nu stau la a-a-aceeaşi masă cu taică-meu! E c-c-clar? Era pe viaţă şi pe moarte. Ori una, ori alta. Ori Ola, ori frizerul nebun de la Solii.

Ola umblă multă vreme cu căciula trasă pe cap în anul acela, în orice caz, umblam, cu toţii umblam mult, o oarecare nelinişte ne gonea seara afară din casă. Nu conta că era fleşcăială şi nici că pick-up-ul avea baterii noi. Afară ne aşteptau străzile pe care hoinăream.

Într-o seară Gunnar spuse:

— Încep să mă satur.

— Să te saturi de ce?

— De umblat.

Dar continuarăm. În special în serile de sâmbătă, atunci umblam peste tot, se auzea muzică prin ferestrele deschise, unde aveau loc petreceri. Atunci ne opream, ne uitam în sus, ne grăbeam mai departe. Se zvoneau tot felul de poveşti neplăcute despre petrecerile acelea, despre portari care au fost loviţi cu vătraiul, despre aparate de televizor care erau aruncate pe fereastră, despre pereţi pictaţi în negru, cărţi arse în vană. Ne cutremuram. Auzeam muzică prin ferestrele deschise, Rolling Stones, Who, Animals, Beatles, ecoul râsetelor, ţipetelor, uneori planşetelor, care toate ne grăbeau spre casă.

Dar nu trecea mult şi ieşeam din nou la hoinăreală. Era într-o seară de miercuri, lâncezindă, fără muzică pe străzi, cu zăpadă murdară şi umedă în jurul scurgerilor. Seb era ca de obicei împreună cu Guri. Îl văzusem prea puţin în ultima vreme. Trecurăm pe lângă dugheana în care Gâscanu' fusese prins asupra faptului, închis pe motiv de boală. Cuvintele erau înscrise pe un panou din lemn bătut în cuie pe uşă. Un gol mic în stomac şi o clipă l-am văzut pe Gâscanu' stând acolo în lumina felinarului, nemişcat în cercul de lumină, iar în jurul lui, întunericul în care mai devreme sau mai târziu avea să intre.

— E S-S-Seb! Strigă Ola. Erau Şeb şi Guri şi încă o fată. Se îndreptau, în sus, spre Urraparken. Îi strigarăm şi se opriră.

Două fete. Seb părea puţin surescitat la o examinare mai atentă. O ţinea pe Guri de mână, iar cealaltă fată stătea aplecată peste balustradă, avea păr negru, faţa arămie, şi parcă emana o strălucire exotică.

— Bună, spuse ea. Mă cheamă Sidsel. Sunt colegă de clasă cu Guri la Fagerborg.

Noi ne mormăirăm numele, iar discuţia se împotmoli. Guri şuieră. Seb fluiera. Noi stăteam în picioare şi tropăiam, scormonind în zăpadă.

— Mi-e frig, zise Sidsel. Continuarăm să mergem cu toţii.

— Şi ţie ţi-e frig, spuse Sidsel, uitându-se la Ola. Ola îşi îndesă căciula pe cap.

— N-n-nu. Am o e-e-eczemă.

Sidsel se mută imediat pe cealaltă parte, lângă Gunnar. Ola înjură şi scrâşni din dinţi.

Seb îi servi pe ceilalţi cu ţigări. Eu am pescuit un chibrit şi am aprins o ţigară pentru Guri. Ea îmi observă degetul în lumina chibritului.

— Ce-ai păţit la deget? Întrebă ea.

— L-am prins într-o ascuţitoare, am spus.

— Nu te prosti!

— Am căzut la gimnastică.

Gunnar mă privi, fără să spună nimic.

Am traversat Vestkanttorget. Maimuţele şi papagalii din vitrinele de la Naranja începură să ţipe. Gunnar făcu tot felul de grimase şi le făcu pe maimuţe să stea în cap. Sidsel râse mult, încât fu nevoită să se sprijine de el. N-am ştiut că Gunnar putea fi aşa de amuzant.

Am continuat până la Majorstua, am dat colţul la Valkyrien şi ne-am zgâit în vitrina magazinului de discuri din Jacob Aallsgate. În vitrină era discul cu Monkees. Gunnar şi Sidsel rămaseră puţin în urmă. Ola părea supărat.

— Ştiţi ce-a făcut Balauru', zise Guri deodată. A plecat pe mare!

— Da' de unde ştii tu asta?

— E unu' în clasă care-l cunoaşte pe frate-su.

— Şi io am să mă duc, zise Seb.

— Ce-o să faci?

— O să merg pe mare.

— Ba n-ai s-o faci, zise Guri.

— Ba da. La vară.

Ea îşi retrase mâna. Seb se străduí destulă vreme ca să i-o poată găsi din nou. Dar mai întâi trebui să promită sus şi tare că n-o să plece pe mare.

— Pe cuvânt de onoare, zise Seb, dar avea picioarele încrucişate.

— T-t-tre' să plec, zise Ola şi dispăru după colţ.

— Aşteaptă puţin! Am strigat, dar el nu mă mai auzea.

Guri îşi aminti ceva, cotrobăi prin buzunare. Apoi găsi un plic mic şi roz.

— Nina m-a rugat să-ţi dau asta, zise. 246

Am pus calm plicul în buzunarul de la spate al pantalonului. L-am pus doar în buzunarul de la spate şi am rămas indiferent.

Gunnar şi Sidsel veniră în cele din urmă, îşi împletiseră degetele. Nu erau prea vorbăreţi, priveau în pământ, sau se uitau unul la celălalt.

Mă simţeam oarecum în plus.

Dar buzunarul din spate mă ardea.

Seb o conduse acasă pe Guri. Sidsel locuia pe strada professor Dahl. Ea a venit cu noi, sau mai bine zis eu i-am însoţit. Nu spuseră nici un cuvânt pe drum, umăr lângă umăr, mâinile se furişau împreună. Mi-am făcut de lucru pe lângă fântână în timp ce ei îşi luau rămas-bun. Stăteam acolo şi aşteptam, gândindu-mă că nu mai era mult până ce vor fi date jos plăcile, iar şuvoiul de apă se va înălţa din nou în aer.

Când Gunnar veni, am observat că avea o privire tulbure.

Mă însoţi până jos pe Drammensveien. Probabil că avea nevoie de aer curat.

— A mers repede, am zis.

— Sidsel, spuse el. O cheamă Sidsel. Cu d.

— Ţi-ai atins scopul?

Începu brusc să fugă, sări peste un gard, sări înapoi.

— Cred că da, zise. Cred că da.

Apoi nu mai zise nimic, îşi puse lacăt la gură.

— Se vede, am spus şi i-am dat, în joacă, nişte pumni în burtă.

Nu spun ce scria în scrisoare. Doar că va veni acasă la vară. Afară auzeam trenurile şuierând în noapte. Am dat drumul la radio şi mi-am făcut cale prin Europa, am prins Copenhaga pe care am luat-o cu mine sub dună.

Gunnar se strecura spre strada Professor Dahl în fiecare seară. Părul lui Ola crescuse la loc. Seb nu era aproape deloc văzut. Degetul aproape că nu mă mai durea, dar era proeminent asemenea unei crengi cioturoase şi nu mai semăna cu nici un alt deget. Mi-am cumpărat baterii noi pentru Kurer-ul meu, pe care îl ascultam seara.

Apoi am aflat vestea. Veni prin Seb, îmi fu şoptită în baracă în pauza mare, într-o zi mohorâtă de marţi.

— Sidsel e singură acasă în week-end, îmi şopti el.

Ochii lui Gunnar se bulbucară şi se făcură cât cepele.

— Mai vin şi alţii din clasa lor, continuă Seb.

Se uită nervos împrejur. Nu era nici un spion la orizont.

— Să nu ziceţi la nimeni!

Ne îndreptarăm fiecare spre locul nostru, lăsând semnalele să se sedimenteze. Era aproape de necrezut că noi vom fi acolo unde va fi şi muzică, iar alţii vor merge pe stradă şi ne vor auzi pe noi, pe noi, care vom fi înăuntru.

Ne întâlnirăm la Gunnar înaintea plecării la petrecerea de sâmbătă. Seb scoase pe furiş din mâneca unei jachete de tweed o sticlă de Bordeaux Blanc, pe jumătate plină, şterpelită, desigur, de la taică-său.

— Berea e sub trepte, şopti el.

— Dar cum o să desfundăm sticlele de vin? Şopti Gunnar nervos.

— Adă un deschizător de sticle, prostule, spuse Seb.

— Maică-mea şi taică-meu vor observa că lipseşte!

Ola răsuflă greoi şi trase uşor de gâtul rolingului burgund de lână, nou-nouţ. Îl mânca de mama focului şi era deja ud de transpiraţie pe bărbie.

— Sunt sigur că tu o să reuşeşti să deschizi sticla, tu care eşti aşa de d-d-deştept, îi rânji el lui Gunnar.

— Hm?

— Tu care te duci aşa de des în strada Professor Dahl! Demult râdeam pe înfundate de chestia asta. Gunnar sări la contraatac.

— Şi ce era cu scrisoarea aceea din Trondheim, cu care te ademenea soră-ta acasă?

Ola îşi trase în jos gâtul rolingului şi se aerisi.

— E fata cu care corespondează Ase, mormăi el.

— Şi tu îi citeşti scrisorile adresate ei. Da?

Gunnar îl domina. Ola era pe cale să se scufunde în rolingul său. Se mai vedeau doar doi ochi albaştri. Vorbea prin lână.

— O f-f-fată grozav de „olrait”! Cu doi ani mai mare decât Ase.

— Ai văzut-o cumva?

— D-d-doar într-o f-f-fotografie. Cumplit de „olrait”. O cheamă Kirsten.

Seb începu să-şi piardă răbdarea. Găsi un creion şi împinse dopul în sticlă. Conţinutul îi sări direct pe frunte. Gunnar era lângă uşă, făcea de şase. Dar nu venea nimeni, stăteau la televizor în cameră.

— Noroc, zise Seb, luă o duşcă şi trimise sticla mai departe. Când am încercat să beau, nu curse nimic, dopul stătea fix. Am trimis sticla să fie făcută poştă.

Gunnar puse cântecul Strawberry Fields şi cu asta începu sâmbăta noastră. Deschiserăm ferestrele, pentru ca truditorii străzilor să ne-audă. Sticla mergea poştă, dar eu n-avem parte decât de dopul de plută. Stăteam pe pervaz şi fumam, fără să ne spunem prea multe, trăiam clipa, şi nu ştiam exact dacă aşteptam cu bucurie sau dacă ne era groază. Sticla mergea de la unul la altul în tăcere. Când ajunse la Ola, cineva bătu la uşă. Gunnar intră în panică, îndesă vinul în rolingul lui Ola.

Era doar Stig.

— Fără panică, băieţi. CIA mănâncă alune în camera de zi. Ce pulovăr frumos ai, Ola. Ai şi un buzunar interior la piept?

Ola scoase sticla la vedere în timp ce transpiraţia îi curgea şiroaie. Gunnar o trase spre el şi o ascunse sub o pernă.

— Încălzirea a şi început, după cum văd, spuse Stig. Dădurăm din cap. încălzirea. De fapt, asta şi era.

— Umblă zvonul că banda de la Frogner a spart un apartament din Colbj0rnsensgate, zise.

Fir-ar să fie. Dinţii lui Gunnar scrâşneau. Amândoi ochii lui Ola se zbăteau. Seb era ca varul.

— Au trecut peste trei portari. Au cărat un pian jos pe scări, au tăiat un covor persan în bucăţele şi au împrăştiat cu ketchup pe patul părinţilor.

Fir-ar al dracului. Nu puteam scoate nici un cuvânt. Teama rodea din merele lui Adam.

— Aţi auzit că navele militare americane au atacat Vietnamul de Nord, cu siguranţă că aţi auzit. Şi mai mult ca sigur că au şi arme atomice la bord. Ştiţi ce-nseamnă asta? Înseamnă numărul trei, băieţi. Marele Slem. De aceea războiul vietnamezilor împotriva imperialiştilor este şi războiul nostru, nu-i aşa? Pricepeţi? Şi-ar fi, fir-ar al dracului, timpul să organizeze cineva acţiuni de solidaritate la Vestheim, înainte ca Unge H0yre să-şi înceapă predicile de rahat. Aţi înţeles? Aţi auzit?

Rămase aşa un timp, privind în jos, la noi, ajungea aproape până sus la tocul uşii şi avea părul adunat după urechi, ieşindu-i afară de sub guler.

— De unde ai făcut rost de exemplarul ăsta, hm? Rânji el arătând spre degetele mele.

— De la supermarketul Steen şi Sram, am spus. Îmi zâmbi.

— Tre' să mă car, băieţi, mă duc la CLUB-7. Astă-seară cântă Public Enemies. Are să fie aflux mare.

În drum spre ieşire, se întoarse din nou.

— Nu uitaţi ce v-am spus, băieţi. După noi vor veni bacteriile.

Trânti uşa, târându-se prin apartament, înainte să-şi continue drumul, se auzi o confruntare scurtă, dar cumplit de dură în camera de zi.

Sticla era goală. Seb pocni din degete şi scoase încă una din cealaltă mânecă. Şi încet intrarăm din nou în acţiune, uitarăm de banda de la Frogner, sângele ne reveni în vine, iar aşteptările, aşteptările creşteau ca un lapte care dă în foc.

Fetele stăteau pe canapea şi beau cola. Ne găsirăm fiecare câte un scaun, iar Seb scoase sticlele de bere. Fetele trăgeau cu coada ochiului. Erau patru. Guri, Sidsel şi încă două. Eva şi Randi. Randi era un exemplar durduliu, cu o fustă destul de scurtă. Eva era subţire, în fustă mai lungă. Seb şi Gunnar făcură puţin pe grozavii, cotrobăiră după discuri şi puseră un LP cu Hollies, For Certain Because.

— Nu mai vine J0rgen odată, spuseră Eva şi Randi, era primul lucru pe care-l scoaseră pe gură.

Ola se uită pe furiş la mine şi mormăi din colţul gurii.

— J0rgen? Cine e J-J-J0rgen?

— Habar n-am, am şoptit eu.

— Vine sigur imediat, spuse Sidsel şi sorbi din pai.

— J0rgen e-n clasă cu noi, explică Guri.

Se auzi soneria: Eva şi Randi tresăriră pe canapea, răsuflară sacadat, înfierbântate, scoaseră câte o oglindă şi eyelinere. Erau în mare formă. Sidsel deschise uşa şi se întoarse trăgând după ea un puşti proaspăt spălat şi apretat, care semăna puţin cu Garfunkel. Salută scurt, din cap, fetele, apoi, Doamne ajută-mă, se apucă să dea mâna cu noi, prezentându-se cu tot dichisul. 250

— J0rgen Rist, zise, strângându-mi uşor mâna şi făcând o plecăciune. Dumnezeule!

— Kim, am spus eu. Cu un singur „m”.

Nu râse. Genele lui erau întoarse într-un arc de cerc adânc, de parcă le-ar fi pieptănat aşa. Pomeţii obrajilor erau proeminenţi pe figura lui strălucitoare, iar părul îl avea pieptănat drept pe spate şi părea electric, dar cu siguranţă că acest lucru nu se datora pulovărului meu din acrii.

J0rgen nu era nici el vorbăreţ. Randi şi Eva stăteau şi se holbau la el. Nici măcar nu băgară în seamă degetul meu. J0rgen se uita în cu totul altă parte şi părea că nu-i pasă de nimic.

Seb mai aduse bere. Din bucătărie mirosea a caşcaval prăjit, în timp ce fetele vorbeau încet împreună pe canapea. J0rgen stătea şi privea drept în faţă, Ola se zgâia peste rolingul său; deodată Seb şi Gunnar dispărură cu totul. Eva puse un disc cu Monkees: A Little Bit Me, A Little Bit You. Urechile mele se chirciră asemenea unor stafide, iar Ola se scufundă în rolingul său.

Confruntarea era inevitabilă.

— Ştiţi că, de fapt, cei care cântă sunt maimuţe, am spus, încercând să fiu amuzant.

De ce nu râdea nimeni?

— În orice caz, sunt mai buni decât Beatles, zise Randi. Ola ieşi din lâneturi. Ne uitarăm primprejur. Seb şi Gunnar erau şi rămâneau dispăruţi.

— Nu poţi face o comparaţie între Beatles şi Monkees, asta cu siguranţă! Am strigat.

— Strawberry Fields e îngrozitor!

În sfârşit, apărură Seb şi Gunnar, destul de împleticiţi. De la bucătărie venea un miros periculos de ars. Fetele ieşiră în goană afară, iar J0rgen le urmă. Seb ne adună şi ne şopti cu voce tărăgănată.

— In pivniţă e un balon. Gunnar şi cu mine am găsit un balon.

— B-b-balon?

— Un balon cu vin, prostule. Plin cu vin!

Ne arătară drumul. Ne strecurarăm după ei, printr-o altă cameră, cu o groază de cărţi şi de tablouri pe pereţi şi cu tot felul de alte chestii, ajunserăm într-un gang, de unde se făcea o scară abruptă, până jos în pivniţă.

Sidsel apăru într-una din uşi.

— Unde mergeţi? Întrebă ea.

— Să jucăm ping-pong, spuse Seb răguşit.

— Masa-i gata în curând.

— Nu durează mult, mormăi Gunnar, cu faţa strălucind asemenea aurorei boreale.

Coborârăm treptele, într-o încăpere la subsol se afla o masă de ping-pong. Mai erau două boxe. Într-una din ele erau dulceţuri, în cea de a doua, vin. De orificiul balonului era fixat un furtun. Seb rânji, se puse în genunchi şi începu să sugă. Curgea şi gâlgâia. Apoi a venit rândul lui Ola. Un şuvoi îi intră direct în roling şi Ola strigă urât. Mie nu mi-a ajuns nimic în gură, probabil că n-am tras bine şi-a ieşit numai aer.

Gunnar îmi smulse furtunul.

— Nu bea tot, spuse el hlizindu-se şi-şi băgă furtunul în rât. Apoi ne bălăbănirăm în sus, pe trepte, şi le găsirăm pe fete şi pe J0rgen în bucătărie.

Sandvişurile erau imense şi fierbinţi, cu o groază de caşcaval şi şuncă. Le cărarăm în camera de zi. Seb deschise ultimele sticle de bere.

Eva puse discul cu Herman Hermite.

— Pop de proastă calitate, spuse Seb şi bău ceva.

— Randi şi cu mine am fost la concertul lui Edderkoppen, zise Eva mândră.

— Şi Vanguards a scos sufletul din ei, am spus. Eva se supără.

— Herman Hermite sunt mult mai buni decât Beatles! Seb coborî sticla.

— Nu poţi să compari Beatles cu Herman Hermite, e evident!

— Da' de ce, mă rog?

— Pentru că, zise Seb scărpinându-se în cap, pentru că.

— Pentru că nu poţi să compari Apollo 12 cu tramvaiul de F-F-Frogner!

Ce bine-i mergea fleanca lui Ola. Dacă era cazul, ştia să şi pună la punct.

Deschiserăm fereastra să aerisim, strecurând un disc al Beatles-ilor, /Don 't Want to Spoil the Party, trimiţând muzica afară pe fereastră în noapte şi pe străzi. Deci aşa era să fii înăuntru în timp ce ceilalţi erau afară şi îşi distrugeau pantofii bătând străzile. Deodată apăru Sidsel ca o furtună şi închise din nou fereastra, pentru că nu dorea să mai apară şi alţii la chef. Ne simţirăm puţin jenaţi, bineînţeles că fusese o prostie să deschidem fereastra, dar apoi începurăm să vorbim despre banda de la progner. Parcă ne băgăm unii într-alţii, înfierbântaţi de un duş-jnan comun, de o teamă comună. Se zvonea că undeva în Bygd0y au tăiat cu ferăstrăul catargul unui steag, că s-ar fi plimbat cu motocicleta în camera de zi şi ar fi aruncat cu săgeţi în tablouri.

— Sunt sigură că fiecare în parte e cumsecade, spuse Sidsel. Dar când se adună împreună, devin îngrozitori.

— Nu cred că-s amabili deloc, am şuierat eu. Cred că sunt ticăloşi până-n măduva oaselor.

Fetele şi J0rgen duseră farfuriile afară, iar noi ne strecurarăm, din nou, până jos la subsol. Ola şi cu mine jucarăm ping-pong, în timp ce Gunnar şi Seb se ocupau cu băutul. Apoi schimbarăm rolurile. Nu mă prea pricepeam la furtunul ăla. Nu ieşea nimic. Apoi urcarăm treptele cântând Penny Lane şi dezlănţuindu-ne în toate camerele. In cele din urmă, ajunserăm în bucătărie. Eva, Randi şi J0rgen spălau vasele. Intrarăm clătinându-ne în camera de zi, Seb şi Gunnar vociferau destul de tare, puseră pick-up-ul la maximum, stinseră din lumini, vrând să danseze, erau destul de în formă. Imediat după aceea apărură Eva şi Randi, dar şi J0rgen, însă J0rgen nu părea să aibă chef de dans, chiar dacă Eva şi Randi se uitau la el de li se scurgeau ochii. Ola şi cu mine eram absenţi.

Leii dansului se prăbuşiră la masă, de li se cutremurau coamele. Cineva trecu pe lângă gard, cântau şi ţipau, se auzi o sticlă spărgându-se. Gunnar opri muzica şi ramaserăm tăcuţi şi nemişcaţi până ce dispărură. Sidsel era albă în jurul gurii.

— De fapt, e o nebunie, spuse Seb. Este chiar o nebunie să-ţi fie mai frică de banda ticăloasă de la Frogner decât de războiul din Vietnam.

Fetele îl priviră.

Seb se aplecă peste masă.

— Sau poate că nu ştiţi că americanii au toată flota lor pe coasta Vietnamului de Nord. Cu sute de bombe atomice la bord!

Fetele dădură din cap, nu ştiau nimic. In cameră se făcu linişte. Apoi Ola zise:

— După noi vor veni b-b-bacteriile.

Liniştea persistă încă un timp. Apoi Gunnar puse muzica mai tare. AndlLoveHer. Două perechi dansau în mijlocul camerei, ca două umbre care crescuseră împreună.

Încercarăm să legăm o discuţie în jurul mesei.

— Ce-o să faceţi după liceu? Am întrebat eu, simţindu-mă depăşit şi demodat.

Eva şi Randi se plictiseau.

— Eu mă fac stewardesă, oftă Randi şi-l privi pe J0rgen.

— Să termin întâi liceul, spuse Eva.

— Io mă fac actor, spuse J0rgen serios.

— Ce? Se auzi Ola.

— Am să-ncerc la şcoala de artă dramatică, ne explică el.

— Mă fac marinar! Strigă Seb, dar în clipa aceea Guri intră în acţiune şi îl făcu pe Seb să promită, din nou, că niciodată nu va merge pe mare.

Seb promise fără nici o reţinere.

— Am jucat rolul Broscoiului Frans odată, în şcoala generală, am zis. Săltăm de colo-colo în pantaloni strâmţi de tricot verde şi labe de gâscă verzui. Ola jucase rolul lui Tom Degeţelul.

Ola mă privi sumbru peste rolingul său.

— Eu am jucat rolul lui Isus şi al lui Tordenskiold povesti J0rgen. Nu mai vorbirăm despre asta. Eva şi Randi ne bătură la cap că mai vor o nouă rundă cu Herman Hermits, Sidsel aduse cola, iar noi ne strecurarăm afară din cameră până jos la subsol. Balonul picura doar, nu mai aveam mult şi explodam. Seb bău, Gunnar bău, Ola bău. Deodată auzirăm voci în spatele nostru. Veneau din întuneric, fără nici un avertisment. Sidsel şi Guri. Ola flutură cu furtunul.

— Deci aici jucaţi voi ping-pong, spuse Sidsel cu răceală. Nu mai era nimic de zis.

— Urât din partea voastră, spuse Guri.

Furăm prinşi asupra faptului. Cuvintele nu-şi mai aveau rostul. Seb şi Gunnar trecură la acţiune directă, suprimară protestele dispărând în întuneric, fiecare cu umbra sa îmbujorată, acolo unde liniştea îşi vorbea limbajul său clar.

L-am privit pe Ola.

— De aici nu mai curge nimic, am spus.

Ne duserăm sus. Eva şi Randi stăteau în camera de zi cu Milkman, care se jeluia pe pick-up. Jergen dispăru. Ola se prăbuşi 254 în scaun destul de răvăşit. Trebuia să mă piş, aşa că m-am căţărat până la etajul întâi. Erau destul de multe uşi dintre care puteam alege, dar, în cele din urmă, am găsit baia. Uşa stătea întredeschisă. Am privit înăuntru, oprindu-mă brusc, înăuntru era J0rgen. Jorgen stătea în faţa oglinzii, cu ruj şi eyeliner, îşi desenase două linii sub ochi exact aşa cum fac fetele de la liceu. Să mă ascund, îmi ţineam răsuflarea, m-am strecurat înapoi. Era cel mai groaznic lucru pe care-l văzusem. M-am furişat pe hol, am ajuns în faţa unei alte camere a cărei uşă era deschisă. Trebuia să fie camera lui Sidsel, semăna cu camera Ninei, toate camerele de fete păreau la fel. Pe deasupra mai şi miroseau la fel. A curat. Haine de pat care au stat agăţate afară la vânt. Miros de portocale. Şi ceva greu în acelaşi timp, un miros de trup, de subţioară, de piele a capului. Drăcie, eram îngrozit de moarte. Trebuia să scap de acolo şi să ajung jos cât mai repede. Era

însă prea târziu. Uşa de la camera de baie se deschise şi J0rgen se apropie, stăteam cu spatele la el fără să mă întorc. Se opri exact în spatele meu.

— Toate camerele de fete sunt identice, spuse.

— La asta mă gândeam şi eu, am zis.

— Kim e şi nume de fată, spuse încet.

M-am întors uşor, nu-mi venea să-mi cred urechilor, m-am holbat la el. Îşi şterse dungile de sub ochi.

— Cine te-a pupat pe obraz? Am rânjit eu.

— Nimeni, spuse.

— Ai ruj pe toată mutra, am spus.

Îl şterse cu dosul palmei şi zâmbi. Un tip straniu.

— Mă plictisesc, spuse. Tu nu te plictiseşti adesea? Eu mă plictisesc aproape tot timpul. De aceea o să mă fac actor. Atunci o să pot fi orişicine şi-o să scap de plictiseală.

Desigur, lucrurile erau foarte clare pentru el.

— O să mă fac cântăreţ, mi-a ieşit porumbelul din gură şi, în aceeaşi clipă, m-am făcut roşu ca Scufiţa Roşie, fără să-mi dau seama de ce am spus-o.

M-am îndreptat spre scară. Mă urmă.

— Chiar! Spuse el liniştit, privindu-mă cu ochi strălucitori care stăteau ascunşi într-o tufa moale de sprâncene arcuite. Ce frumos!

Liniştea fu întreruptă de-un strigăt. Am coborât treptele în două salturi şi m-am năpustit în camera de zi. Panică totală. Era mai rău decât pe Titanic. Sidsel era isterică de-a dreptul, dar nici ceilalţi nu erau mult mai bravi.

Gheţar la babord.

Banda de la Frogner.

Stăteau în poartă şi urlau, aruncau cu dopuri în geam. Erau cinci ţipi, la fel de mulţi ca atunci în parcul Frogner. Unul dintre ei avea un bandaj imens în jurul căpăţânii.

— O să distrugă tot! Plânse Sidsel. Gunnar era palid şi se reculese.

— Nu le dăm drumul înăuntru, spuse el.

— Da' ce crezi tu, că te întreabă dacă au voie să intre? Ei dau năvală.

Un capac de la o pubelă fu aruncat în stradă, o parte din gard se rupse. J0rgen veni înţelegând ce se întâmplă. Faţa lui se urâţi de groază.

— Sunăm la poliţie! Zise Guri şi începu să plângă. O sticlă se sparse de uşă.

Seb şi cu Ola erau pe punctul să fugă, dar nu era nici un loc unde ar fi putut fugi.

Apoi am simţit acel gol imens, linia plajei din sufletul meu fu aspirată în afară, căpăţâna mi se goli, vuind ca o scoică de mare.

Nu-mi era frică. Nu mai puteau să-mi facă nimic.

— O să punem mâna pe ei, am zis şi m-am îndreptat spre antreu. Gunnar făcu un salt după mine.

— Ai înnebunit, ce faci? O să te-omoare! M-am smuls din strânsoarea lui.

— Am să-i alung de aici! Am spus eu cu voce tare. Încercară să mă reţină cu toţii. Fetele plângeau. Gunnar înjura. M-am eliberat.

— Eşti nebun! Urlă Gunnar. Te lichidează! Am ieşit.

Peste un minut intram din nou în casă.

— Asta a fost, am spus. Nimeni nu mă crezu.

— S-au cărat, am zis, aşezându-mă într-un scaun. Pericolul a trecut. Fetele se îndreptară spre fereastră şi se uitară afară. Gunnar veni spre mine şi se opri chiar în faţa mutrei mele.

— Ce. Ce-ai făcut? 256

— I-am rugat să se cărăbănească, am spus. După asta petrecerea luă o nouă întorsătură. Eva şi Randi nu se mai uitau doar la j0rgen, câncepură să tragă cu ochiul şi spre mine. Seb găsi gin într-un dulap, luminile fură stinse, muzica fii pusă mai tare şi îmi amintesc că, în cele din urmă, dansam cu Randi, dolofana, care dansa şi dansa, în întuneric, iar coapsele ei erau moi şi calde, eram singurii care mai rămăseserăm în cameră. Ne-am aşezat pe podea, iar mâna mea i-a găsit sânii şi încă ceva, dar deodată Randi n-a mai fost doritoare, s-a ridicat brusc, vorbind fără sfială şi cu nasul în tavan.

— Nu eşti tu iubitul Ninei? Spuse. Nu-mi plăcea vocea ei.

— Nina? Care Nina?

Râse dispreţuitor şi plecă. Am rămas în întuneric. O uşă se trânti. Cineva plecase. Apoi am auzit zgomote deasupra, la etaj. Cineva era în camerele de sus. Probabil că Seb şi Guri nu se mai temeau.

L-am găsit pe Ola în pivniţă. Dormea pe masa de ping-pong.

— Petrecerea s-a terminat, am spus. Ne ducem acasă.

— Unde-s Seb şi Gunnar? Mormăi el. Am făcut semn înspre tavan. Ola înţelese.

Ne îndreptam încet spre casă. La fântână ne odihnirăm puţin. Nu era nimeni altcineva pe afară. Eram singurii supravieţuitori în întreg oraşul.

— Ce petrecere fainã! Mormăi Ola. Am încuviinţat din cap.

— Dar J0rgen ăla era o băşină. Ne aprinserăm câte o ţigară.

— V-v-vine Nina la vară? Întrebă Ola.

— Da, am spus, la vară.

— Şi K-K-Kirsten. Vine de la Trondheim.

Scoase din buzuanrul de la spate o fotografie şi mi-o arătă. Era o fotografie făcută la automat, o fată care râdea, avea dinţi mari, cu strungăreaţă şi obraji rotunzi.

— K-K-Kirsten, spuse Ola.

Atunci auzirăm ceva. Auzirăm o orgă. Un psalm greoi se rostogolea în noapte. O fereastră din Schivesgate era luminată. Singura fereastră luminată în întreg oraşul, sunetul venea de-acolo.

— Acolo locuieşte Gâscanu', spuse Ola încet.

— A, e Gâscanu' care cântă la orga Hammond, am spus eu cutremurându-mă.

Acordurile greoaie şi încete se împrăştiau în noapte. Pe neaşteptate se aprinseră luminile şi la alte ferestre, oamenii îşi scoteau capetele afară, strigau că vor linişte, loveau cu bastoane, aruncau cu monede, cu capace, încât câinii de pe stradă începură să se întreacă în lătrat.

Tonurile orgii pieriră, iar Gâscanu' stinse lumina. Imediat după aceea totul era ca înainte, doar cu ceva mai liniştit.

Stinserăm chiştoacele, hoinărirăm mai departe, începu să ni se facă frig.

— Ce le-ai spus, de fapt, celor d-d-din banda de la Frogner?

— Le-am zis că erai şi tu înăuntru. Ola rânji, era încă nesigur.

— S-s-sper că taică-meu nu stă să mă aştepte.

— Sper şi eu, în ceea ce mă priveşte.

— F-f-fainã petrecere, zise Ola.

— De zile mari, am zis.

Duminică seară Seb se trânti pe jos în mijlocul camerei mele, râzând, apoi se azvârli pe canapea, continuând să râdă acolo.

— Fir-ar al dracului, ce măgar ai fost ieri, spuse el.

— Chiar aşa?

— Ai fost nebun de-a binelea! Încetă să râdă.

— Da' ce le-ai spus, de fapt, ălora din banda de la Frogner? Mi-am scos mâna din buzunar.

— Le-am arătat degetul, am spus.

— Da, şi ce anume ai făcut cu degetul?

I-am povestit tot ce s-a întâmplat în parcul Frogner. Seb mă asculta cu ochii mari. Am povestit pe îndelete, fără să uit nimic, i-am povestit de tipul pe care l-am lovit în frunte, de mi s-a rupt degetul, şi că ei au fugit pentru că li s-a făcut o frică de moarte. Seb îl văzuse, de altfel, pe tipul cu bandajul la cap, cel pe care îl doborâsem. Seb stătea şi se uita la mine cu ochii cât cepele.

Apoi îmi povesti şi el prin ce trecuse, îmi povesti ce se întâmplase în cameră cu Guri. Despre cele mai fantastice lucruri, atunci când petrecerea se sparse, despre cum şi ce anume, despre tot, absolut tot. Iar eu nu ştiam care dintre noi minţea mai tare, esenţialul era însă că ne credeam unul pe celălalt.

Primăvară. Fără îndoială. Orchestrele mărşăluiau pe străzi şi exersau marşuri sumbre, alergătorii se antrenau pentru ştafeta Holmenkollen, dar cel mai sigur semn de primăvară era Jensenius. Balena se trezea şi cânta în marea verde, într-o bună zi, am scos deodată capul pe fereastră şi am dat cu ochii unul de celălalt.

— Vreau mai multă bere! Strigă el.

Apoi aruncă un portmoneu greu şi o plasă.

— Bere export! Strigă el.

La întoarcere, mă aştepta în uşă, făcându-mi semn să intru. L-am urmat în camera de zi, unde se scufundă în acelaşi scaun uzat, golind în el berea, ca într-o chiuvetă de serviciu.

— Aşază-te, zise.

M-am aşezat. Praful, mirosind a pâine veche, se ridică în aer.

— Nu asculţi discul cu Robertino? Zise. M-am jenat puţin.

— Ba da. Mi se pare foarte bun. Jensenius căzu în visare în spatele spumei.

— Un tânăr italian, cu voce din cel mai pur aur. Oftă adânc.

— Dar acuma soarta i-a luat vocea. Viaţa poate să fie îngrozitoare, Kim.

— E bolnav? Am întrebat.

— 1 s-a schimbat vocea, spuse Jensenius. Diavolul i-a înfundat gâtlejul cu şmirghel din cel mai dur. Robertino nu mai este Robertino.

Mai bău bere. Burta i se revărsa peste pantalonul murdar. Cămaşa era încheiată strâmb.

— Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu mine, spuse trist. Partitura cumplită şi sinistră a sorţii. Atâta doar că s-a întâmplat în ordine inversă.

Rămase tăcut un timp, privind înainte cu o privire care de fapt se uita în urmă.

— Robertino şi-a pierdut vocea de sopran şi a câştigat, în schimb, o voce de miner. Eu mi-am pierdut vocea de bariton şi m-am trezit cu o splendidă voce de eunuc.

Bău îndelung.

— Ce-i aia eunuc? L-am întrebat cu grijă.

— Sclavul vieţii, spuse el. Unuia căruia i s-a furat bărbăţia, dar a cărui dorinţă rămâne vie. Uneori e de nesuportat, Kim.

Am privit în podea. Covorul era uzat de turele lui nocturne.

— Dar ce s-a întâmplat? Am întrebat.

Jensenius deschise trei sticle. Sub scaun era un munte de dopuri.

— Am să-ţi povestesc, Kim. Trebuia să cânt în Aula universităţii, în 1954, într-o zi tumultoasă de primăvară, aproape ca aceasta, şi arătă înspre ferestre. Trebuia să cânt din Grieg, iar la concert veneau regele Haakon, prinţul Olav, întreaga casă regală, Kim! Am luat un taxi până acolo, cu două ore înainte de începerea concertului, pentru a avea timp suficient. Dar n-am ajuns niciodată acolo. Regele Haakon nu l-a auzit niciodată pe Jensenius cântând Grieg, Kim. Bău, mâna lui tremura înjurai sticlei.

— Dar ce s-a întâmplat, am şoptit eu.

— S-a întâmplat o nenorocire, Kim. Acolo unde Parkveien intersectează Drammensveien, un camion veni din stânga. Şoferul de taxi a fost omorât. Am fost lovit de scaunul din faţă. Am fost lovit, Kim.

Goli restul sticlelor fără să mai spună nimic. Asta a fost istoria lui Jensenius. Şi aceasta era la fel de adevărată ca toate lucrurile pe care le inventez.

Pe cămin era o pungă cu bomboane, gri de atâta praf şi verde de mucegai.

Se întoarse brusc spre mine.

— Dar din tine sigur se va alege ceva! Spuse. M-am înfricoşat.

— Din mine?

— Da, Kim. Tu ai să ajungi cel mai mare dintre noi toţi!

— Cum aşa?

— Cântecul, Kim. Cântecul! Te-am auzit nopţile. Te aud aproape în fiecare noapte, Kim!

Am fugit jos, am dat buzna în camera mea. Afară explodau copacii în aplauze de culoare verde, iar orchestrele nu mai terminau bisurile.

— Radioul, mi-am zis eu cu glas tare. Jensenius a auzit doar radioul.

În prima sâmbătă din mai răsunară nişte claxoane colosale din Svoldergate, probabil că Jensenius încerca să traverseze, târându-se la intersecţie. Am zburat la fereastră. Taică-meu. Era taică-meu într-o maşină nou, un Saab roşu ţipător, care intra lunecând maiestuos în Svoldergate, asemenea unei buburuze uriaşe. Am fugit în jos pe scări, tata s-a strecurat afară din maşină, s-a sprijinit de capota caldă, scoţându-şi jacheta şi îndreptându-şi cămaşa. Dumnezeule, ce primăvară! Apoi veni maică-mea în zbor, se aruncă de gâtul lui, iar eu gândeam că aş dori să-mi amintesc de mama şi de tata cel mai mult aşa, lângă maşina cea nouă, prima maşină, un Saab V4 roşu-aprins, braţ la braţ, într-o zi de mai a anului 1967.

Mai întâi l-am luat pe Hubert de la Marienlyst. Fu de-a dreptul subjugat, vrând să încerce absolut toate butoanele, porni şter-gătoarele şi semnalizatoarele, iar taică-meu începu să se nelinişteascâ puţin, în cele din urmă, îl potolirăm pe Hubert pe bancheta din spate.

— Tre' să spun, zise Hubert, luându-1 pe tata pe după umăr, doar n-ai făcut vreo delapidare!

Râserăm cu toţii şi deschiserăm geamurile. Maşina traversă oraşul înfierbântat, ieşi pe Mosseveien, îndreptându-se spre Nesodden. Taică-meu accelerâ, motorul zumzăia mulţumit ca o gâză, în faţa noastră nu era nici o rablă, dar tata trebui să depăşească un camion chiar la Hvervenbukta, exact aproape de o curbă, începurăm să strigăm şi să urlăm pe bancheta din spate, dar totul merse bine, taică-meu se prinse de volan în timp ce transpiraţia îi curgea şiroaie peste zâmbetul imens, pe care nu-1 mai arborase de când fusese băiat şi credea în Moş Crăciun.

Fiordul Bunde era albastru-deschis, în spatele nostru se întindea oraşul împachetat în câmpuri verde-închis cu panglici aurii împrejur.

Iar spre Tangen drumul se înrăutăţea, maşina se zgâlţâia şi se cutremura, în timp ce pietricelele mici şuierau înjurai caroseriei. Taică-meu stătea aplecat deasupra volanului, înfruntând şi această dificultate, şi curând rularăm în jos spre debarcader şi parcarăm maşina la Signalen. Taică-meu se târî înjurai maşinii, căutând zgârieturi în vopsea, dar în momentul în care scoase batista pentru a lustrui caroseria, interveni maică-mea, care îl luă cu noi sus la Casă.

Mirosea ca întotdeauna în prima zi de primăvară la Nesodden, înţepător şi acru, de la frunzele ce mucezeau pe pământ, întotdeauna Casa mi s-a părut puţin sinistră, aşa cum arăta, cu obloane la toate ferestrele, asemenea unui om mort, gândeam eu, sau poate asemenea unui om înainte de a se naşte, pentru că atunci când scoteam obloanele, lumina pătrundea în Casă, de parcă zidurile

ar fi fost transparente şi totul prindea viaţă acolo înăuntru. Muştele de pe pervaz se loveau de geam, ce freamăt şi ce zumzet peste tot, în timp ce praful se vedea în lumina soarelui asemenea unor căi lactee.

Am urcat în fugă până la locul unde ştiam că cresc frăguţe, în spatele fântânii, într-o înfundătură plină de umezeală. Am numărat florile. Va fi o vară bogată în frăguţe.

Mama pregăti cafeaua şi ne aşezarăm pe verandă. Soarele era în drum spre Kolsâs, un avion strălucitor trecu pe lângă discul solar şi coti în dreptul nostru.

— Îţi place noua slujbă? Întrebă Hubert, urmărind cu privirea avionul în timp ce se grăbea spre sud şi dispărea la orizont.

— Extraordinar, spuse tata.

Hubert trase cu coada ochiului pe deasupra ceştii.

— Kim mi-a povestit că ai avut la un moment dat 350 000 de coroane în bancă, spuse el impresionat.

— Se întâmplă din când în când. În special vinerea, când se fac multe plăţi. Uneori trebuie să solicit să mi se trimită de la sediul central şi sume suplimentare.

Hubert bău câteva cafele.

— Sunt mulţi bani, spuse el încet. Nu vă e teamă să ţineţi aşa mulţi bani în casă?

Tata râse.

— Tu şi cu Kim aţi văzut prea multe filme poliţiste, cu siguranţă!

Apoi ne-am întors cu maşina în oraş. La Hvervenbukta se afla un grup de lăţoşi, care cântau la chitară. Pe stâncă ardea un foc. Mosseveien aburea, după o zi grea. Hornurile de la Vippetagen nu funcţionau, părând nişte animale imense şi moarte, iar peste Holmenkollen cerul era sângeriu. Taică-meu apăsă pe accelerator şi ne avântarăm direct în apusul de soare, cu geamurile deschise şi cu vântul care ne flutura prin păr, biciuindu-ne ochii până la lacrimi, în timp ce insectele explodau lovindu-se de parbriz şi împrăştiindu-se în toate părţile.

La început am crezut că răcisem în urma excursiei cu maşina, m-am trezit noaptea cu gâtul înfundat, simţind febra în spate şi ochii cât cepele. Dar când m-am văzut a doua zi în oglindă, am avut un şoc neaşteptat. Semănăm cu un pelican dezorientat, bărbia îmi atârna asemenea unei pungi sub figură, abia dacă mai puteam vorbi. Febra mi se fixă în ceafa, m-am întors clătinându-mă în camera mea, iar când maică-mea mă văzu, scoase un strigăt.

Zilele treceau ca într-un carusel alb. Zăceam şi deliram cu comprese reci pe frunte, cu sucuri în pahare imense şi cu radioul aprins, începură să mă doară şi testiculele, de parcă aş fi avut acolo o durere de măsea. Mama deveni cu totul isterică şi chemă doctorul. Acesta sosi cu un stetoscop, dar nu semăna deloc cu medicii pe care Hubert îi desena. Mă examina din cap până în picioare. Apoi vorbi cu maică-mea, cu glas domol şi sinistru, dar unele cuvinte răzbăteau până la mine, oreion, oreion şi copii, mama spunea tot timpul ceva despre copii.

Mi-am revenit încet, încet, caruselul îşi înceţi viteza, febra se scurse în pat, iar pungile se dezumflară. De fapt, era chiar încântător să stai aşa, culcat, apatic, şi să asculţi discuri vechi cu Cliff, Paul Anka, Pat Boone, să închei pentru totdeauna cu vechile discuri. L-am ascultat şi pe Robertino, iar Jensenius tropăi mulţumit în podea. Gunnar, Seb şi Ola veniră şi ei într-o zi în vizită. Nici un pericol. Ei avuseseră deja oreion. Se postară în jurul patului meu, râzând, îmi povestiră despre pantofii lui Skinke, pe care cineva îi umpluse cu apă, despre Cartofii' care adusese cartofi de sămânţă tuturor din clasă. Apoi deveniră serioşi şi ridicară o problemă.

— Ce facem cu Frigg în anul ăsta? Întrebă Gunnar. Chiuliserăm de la antrenament toată toamna, ar fi fost destul de greu să ţinem iar pasul cu echipa.

— Nu ştiu, am zis. Cred c-ar trebui s-o terminăm. Ceilalţi dădură din cap.

— N-avem timp de fotbal acum, dacă o să intrăm la liceu, spuse Gunnar.

— Nu, am zis.

— Dar am putea să trecem pe la Kâre, spuse Seb. Să-1 anunţăm. Poate n-ar fi rău.

— Sigur că da, încuviinţarăm cu toţii.

După ce au plecat, febra a revenit, storcându-mă ca pe un burete. Mama mă mută în camera de zi, unde am zăcut pe jumătate mort, aşteptând să schimbe lenjeria de pat şi să-mi aerisească odaia. Apoi a fost ca şi cum m-aş fi culcat în vânt, un vânt plin de soare, de iarbă proaspăt cosită şi de mere zemoase. Am adormit, m-am trezit o dată din cauza unor sunete: trenuri care treceau zgomotos, tramvaiul care huruia, bombe care cădeau. Apoi s-a făcut brusc linişte, iar următoarea dată când m-am trezit eram din nou sănătos şi cu cinci kilograme mai uşor.

A fost ultima din bolile copilăriei.

A DAYIN THE LIFE vara '67

Ne-am dus la Kâre în Theresesgate. Vru să ne dea legitimaţiile, dar Gunnar îl opri.

— N-o să ajungem să facem fotbal anu' ăsta, zise. N-avem timp de antrenamente, dacă începem liceul.

Kâre se aplecă deasupra tejghelei şi ne măsură.

— V-aţi făcut flăcăi mari, spuse el. Ne foirăm neliniştiţi.

— Am vrut doar să te-anunţăm, continuă Gunnar. A fost „olrait” să jucăm fotbal la Frigg.

Kâre zâmbi trist.

— Prea mulţi care se lasă, aşa ca voi, spuse el. Cum o să menţinem Frigg în prima divizie, când jucătorii noştri dispar pur şi simplu. Scormoniră cu pantofii în podea.

— Nu cred că am fi ajuns noi în echipa principală, spuse Ola în doi peri, surâzând.

Doi piticoţi în pantaloni scurţi, cu leucoplast lipit de genunchi şi cheia în jurul gâtului, intrară să-şi plătească abonamentul. Abia dacă ajungeau la tejghea cu bărbia.

Când plecară, Kâre remarcă:

— Poate că zace un Pettersen sau un Solvang în picioarele astea subţiri. Cine ştie?

Nu, nu se putea şti niciodată, dar pentru noi sezonul se terminase.

Îi dădurăm mâna.

Kâre zâmbi cu un zâmbet strâmb şi răsuflă greoi pe nasul lui plat.

— Succes, băieţi, zise. Succes!

Ne cumpărarăm zece ţigări Craven şi ne îndreptarăm în jos spre Bislett. Mă gândeam la costumele proaspăt spălate, scrobite, albastru cu alb. Îge, care chema echipa la apel. Vestiarele, autogolul de la Slemmestad, eliminarea de la Copenhaga. Şi la toate terenurile pe care jucasem: Voldslokka, Ekeberg, Daelenenga, Marienlyst, Grefsen. Gazon, zgură şi mai ales fotbal în ploaie, joc greoi şi încet ca într-un film dat cu încetinitorul, în timp ce ploaia turna peste noi, la toate astea mă gândeam în acea zi fierbinte în care coboram pe Theresesgate, plecând pentru ultima dată de la Kâre: fotbal în ploaie torenţială.

La şcoală era vânzoleală mare. Cartofii' ne citea din Petter Dass, Hammer era plină ochi de verbe germane, iar Skinke era ca un butoi de pulbere în soare. Singurul loc liniştit era la atelier. Stăteam şi geluiam un inel din tec, pe care mă gândisem să-l fac cadou cuiva, dar într-o zi mi-a căzut jos şi s-a rupt. Nu mai avea nici un sens să-l lipesc. Doar nu puteam să-l fac cadou aşa. M-am întrebat un timp dacă n-ar fi bine să fac o casă pentru păsărele, dar era oricum prea târziu, n-ar fi fost gata înainte de venirea verii. De altfel, chiar în ziua aceea veni profesorul de atelier cu o piele de şarpe din Africa, atât de mare cât un covor, îl împuş-case frate-său, în timp ce şarpele stătea la umbra unui portocal şi digera o oaie. Am văzut chiar şi gaura glonţului. Fratele profului de atelier era misionar în Africa. După terminarea orei, Gâscanu' mai rămase. Gâscanu' făcuse o cruce la atelier, iar acum vroia să afle mai multe despre misionarul din Africa. Chiar înainte de a suna de intrare, pentru ora următoare, veni la noi, lângă cişmea şi ne spuse că şerpii dorm o lună întreagă, după ce-au mâncat o asemenea oaie. Şi că şarpele este animalul dracului. De aceea fratele profului de atelier îl împuşcase. Oare nu ne aduceam aminte ce s-a întâmplat cu profesorul Holst?

— Ba da, spuse Gunnar şi privi în altă parte.

Din toamnă, Gâscanu' urma să meargă la liceul de teologie. Ochii îi erau luminoşi. Gunnar răsfoia în cartea de engleză. Eu beam apă.

— Dumnezeu să fie cu voi, spuse Gâscanu', îndepărtându-se de noi.

Şi a şi fost cu noi, cel puţin pentru o vreme. La norvegiană am făcut bine, am scris despre călătorii în spaţiu şi mi se părea că aveam mână bună. Am scris despre oameni care sunt atât de mici şi despre cosmos care e atât de mare, am scris parcă ceva şi despre o uşă, care trebuia să se deschidă înspre spaţiul albastru, ce mai, eram în mână. Iar dacă pământul devenea prea

strâmt, ne puteam muta pe alte planete. După ce-am terminat de scris ciorna, în timp ce îmi mâncăm sandvişul, salam transpirat şi brânză de capră umedă, m-am gândit la Gâscanu', care stătea în spatele meu şi fircălea ca un nebun, m-am gândit că acolo în spaţiu era probabil un Dumnezeu bătrân, cu mantie albă şi cărare pe mijloc, poate că semăna puţin cu John Lennon, şi urmărea tot ce scriam noi aici, ştiind exact ceea ce urma să scriem şi ce notă aveam să primim. Atunci ce sens mai avea să scriem? Asta n-am scris.

Am supravieţuit şi la engleză. Şi la germană. Dar veni zidul. Mate. Seara, înainte de examen, stăteam şi toceam ecuaţii şi geometrie, transpirând din greu, în timp ce vara fremăta afară, iar pescăruşii urcau dinspre fiord cu strigăte răguşite şi ciocuri aprinse, spurcându-se pe geamul meu. Citeam despre x şi y, roteam compasul, desenam triunghiuri şi unghiuri şi linii, iar afară strigau pescăruşii. Mă gândeam la pielea de şarpe, că viitorul semăna cu im şarpe, un şarpe boa constrictor, care cobora din copaci şi că noi fuseserăm deja înghiţiţi, fără să mai avem vreo şansă să scăpăm, zăceam cu toţii în abdomenul călduţ al viitorului care ne digera, îmi era imposibil să mă concentrez cu toate strigătele pescăruşilor din faţa ferestrei mele. În clipa aceea cineva sună la uşă. Nu putea fi nici Gunnar, nici Seb, nici Ola, pentru că stăteau cu toţii acasă să tocească, fiind cu toţii în pom ca şi mine. Am au-zit-o pe maică-mea deschizând, apoi n-am mai auzit nimic, pentru că pescăruşii strigau, fusese cu siguranţă doar un comis-voiajor transpirat. Dar cineva bătu la uşa mea şi când se deschise, am uitat tot ce citisem până atunci. Tot ce fusese, tot ce era.

Nina.

Stătea în prag şi se uita la mine.

Maică-mea rămase în spate şi dispăru ca o umbră.

Aproape că n-am recunoscut-o pe Nina, părul îi ajungea peste umeri, avea o floare prinsă la ureche, o rochie lungă în culori ţipătoare, era subţire în talie, aproape cât braţul meu, am înghiţit, am înghiţit în sec şi mi-am păstrat masca.

Aş fi dorit să fi fost şi la mine cineva, aşa cum fusese la ea cineva, atunci în Danemarca. Stăteam cu cartea de mate şi cu compasul. De parcă totul ar fi fost uitat acum, de parcă aş fi stat aşa şi aş fi aşteptat-o un an de zile. M-am enervat. N-ar fi putut să fie şi la mine cineva? Ce credea ea, că putea să vină aşa, că putea într-adevăr să vină aşa, fără să clipească, să stea în pragul uşii mele şi să se uite la mine, cu aceiaşi ochi, cu acelaşi zâmbet care însă părea atât de străin, pentru că ea se schimbase, rămânând totuşi aceeaşi, era ea, Nina!

Eram supărat, eram nedumerit.

— Bună, am zis. Ea intră.

Trecu direct la subiect.

— Ai primit scrisoarea? Întrebă. 7Da.

Închise uşa.

— Citeşti pentru examen?

— La mate.

— Eşti supărat?

— Supărat? Da' de ce?

— Pot să stau foarte liniştită, spuse, ca să poţi citi.

Avea cu ea un pachet. Era plat. Pătrat. N-am vrut să întreb nimic, dar nu mă mai puteam abţine.

— Ce-i aia? Am spus arătând spre obiectul ce-1 ţinea în mână.

— E pentru tine, zâmbi ea şi puse pachetul pe cartea de matematică.

Am simţit părul ei peste faţa mea. La noapte va fi furtună.

— E pentru mine?

— Da.

Am îndoit hârtia de ambalaj într-o parte. Mâinile îmi erau lunecoase de transpiraţie.

Sergeant. Sergeant Pepper. Sergeant. Sergeant Peppers LonelyHearts Club Bând.

— Noul LP al Beatles-ilor, şopti ea foarte aproape în spatele meu.

Mă prinsese. Eram legat de mâini şi de picioare. Noul LP al Beatles-ilor. De ce nu erau şi ceilalţi aici. Gunnar şi Seb şi Ola. Totul era greşit. Şi cu toate acestea era aşa cum ar fi trebuit să fie.

Priveam. Figurile Beatles-ilor îmi întorceau privirea. O întreagă adunare de capete, în prim-plan, în uniformă, între nişte plante stranii. Stăteau şi aşteptau ceva de la mine, ca eu să fac ceva chiar acum. În momentul în care am desfăcut coperta, cele 268 patru feţe, foarte aproape una de alta, insistente, mă forţau să fac ceva. Pe dos, textele erau tipărite pe fond roşu, John, George şi pjngo mă fixau în timp ce Paul stătea cu spatele; eu stăteam cu spatele la Nina, o simţeam acolo. M-am întors brusc.

— Mulţumesc, am mormăit eu, am scos discul afară şi l-am pus pe pick-up. Mulţumesc, am murmurat din nou, suflând praful de pe acul pick-up-ului, şi rugându-mă la Dumnezeul lui Gâscanu' ca să mă ţină bateriile pick-up-ului.

Cred că ceva s-a schimbat atunci, în camera mea, în seara de dinaintea examenului de mate, când vara bătea asemenea unui puls verde în faţa ferestrei. Nina alături de mine, muzica ce mi se păru străină la început, aşa cum şi Nina îmi fusese străină când a apărut în uşă. Apoi am învăţat să le cunosc, pe Nina şi muzica. Dar trebuia să mă schimb şi eu, am lăsat muzica să mă pătrundă asemenea apei, m-am deschis cu totul, asemenea unei uşi care stătuse multă vreme închisă, dar nu găseam nimic de spus. Aveam senzaţia că plutesc, sau că plutim, susţinându-ne unul pe altul. Mâinile noastre se furişară pe podea, se găsiră. A Day în the Life. O asemenea zi, care nu e decât una singură într-o viaţă, pot să jur că gura ei mai avea încă gust de măr.

Am condus-o acasă. Rămânea în Norvegia până la toamnă. Totul era diferit, străzile, copacii, ferestrele, oamenii pe care îi întâlneam, zâmbeau, doar zâmbeau. Iar Nina mergea desculţă pe asfaltul care se răcorise înainte de căderea nopţii. Ne-am aşezat lângă fântână, simţeam apa în ceafă.

— Jesper nu înseamnă nimic, spuse Nina. N-am răspuns.

— Nu te mai gândi la asta, zise. De parcă m-aş fi gândit.

Am râs, era un râset găunos.

— Ai întâlnit cu siguranţă şi tu alte fete, spuse ea, fără să se uite la mine.

— Doar nu-i interzis, am spus eu aprinzându-mi o ţigară.

Apoi nu ne-am mai spus nimic o bună bucată de vreme. Merii din grădina de pe colţ luminau alb în noapte, iar câinii din oraş se adunaseră cu toţii în Gyldenl0vesgate, răsuflau din greu şi scheunau, veneau la noi să ne adulmece, mârâiau blând, cu siguranţă că miroseau ceva anume.

În spatele nostru coloana de apă a fântânii arteziene se ridica la cer.

Ola s-a uitat îndelung la mine în clipa în care am aruncat lucrarea de examen pe catedră în faţa ochilor ca de scoică ai supraveghetorului, când ceasul nu era mai mult de 12 şi un sfert. Am ieşit afară din camera de tortură, unde plutea un aer greu, am coborât treptele din trei sărituri şi-am zburat direct în braţele Ninei, care mă aştepta în curtea şcolii.

— Ai terminat deja? Râse ea.

— Da.

Am scris direct pe curat. Am copiat de pe ciorna lui Gunnar. Supraveghetorul nu vedea decât până la un metru.

Ne-am dus acasă la mine şi am luat costumul de baie şi Sergeant Pepper. Nina a luat pick-up-ul sub braţ şi am mers cu bicicleta până la Huk, cu Nina pe portbagaj, în timp ce soarele arunca ace în feţele noastre.

Am zăcut acolo toată ziua, până când ultimii de pe plajă se duseră spre casele lor, până când am rămas aproape singuri. Am mâncat căpşuni dintr-un coş verde, stând cu urechile lipite de difuzor şi feţele apropiate una de cealaltă. Soarele ne ardea pe burtă şi pe umeri. Ea mă unse cu Nivea. Am uns-o şi eu. Avea la ea ochelari de soare, două perechi, una rotundă şi alta pătrată, cu sticle albastre şi verzi. Am stat întinşi pe spate, privind cu ochii deschişi la soarele care apunea.

Apoi am rămas cu totul singuri.

Bărcile cu pânze se aplecau de-a lungul apei. Pe mal era o sandală uitată.

— Aşteaptă aici, i-am spus Ninei şi-am fugit până pe stâncă, mi-am tras răsuflarea şi m-am aruncat în apă. Apa era neagră în faţa ochilor mei, un curent rece mă trase. Pentru o clipă, am intrat în panică, văzând siluete ce se legănau cu părul unduind, corpuri cu mişcări obosite, aproape frumoase, ca ale astronauţilor. Eram pe punctul să mă predau, ceva mi-a explodat în cap, dar mi-am făcut drum mai departe înspre adânc, până ce m-am lovit de fundul apei. Am căutat înjur, prin nisip şi printre pietre şi ierburi, am găsit ceva rotund şi zgrunţuros, m-am proptit bine şi mi-am luat avânt în sus, spre cerul verde.

Mina stătea lângă pick-up. Îmi ţineam mâinile la spate, m-am aplecat, picurii cădeau pe ea.

— Care mână o vrei?

Se gândi bine şi o alese bine.

I-am dat marca ruginită de Mercedes. Râse şi mă întrebă ce era.

— O stea care a căzut, i-am explicat.

O puse în iarbă şi mă trase jos lângă ea. Am dat drumul la pick-up. India. Era magic. Era de necrezut. Am fost târât de muzică, zâmbind la cântecul lui Paul, Whenl'm Sixty-four. Am ascultat intens acordurile cântecului Lovely Rita; m cele din urmă, am fost trezit de cocoşeii care cântau în GoodMorning, GoodMorning.

— S-au terminat bateriile, zise Nina.

Avea dreptate. Muzica se auzea în valuri, tot mai încet şi mai încet, suna destul de neplăcut.

— Nici un pericol, am spus, ajutând discul cu degetul, în ritmul normal, de 33 1/3 turaţii pe minut.

— Ce-ai păţit la deget? Întrebă Nina.

M-am întins lângă ea, iarăşi nu se mai auzea bine cântecul, se auzea în salturi şi sacadat.

— Mi l-am prins în masa de tâmplărie, am spus.

— În masa de tâmplărie? Râse ea.

— Îhî! Vroiam să fac un inel. Se aplecă peste mine.

— Pentru cine?

Am tras-o în jos şi i-am şoptit în ureche.

— Acum însă e zdravăn. Degetul, adică!

— Demonstrează-mi, şopti Nina.

Apoi am pornit din nou melodia, cu degetul meu, până când ritmul începu să bată în noi, asemenea celui al bărcilor care huruiau pe fiord, mai tare şi mai tare, mai înalt şi mai înalt, degetul meu participa la fiecare rotire, până la ultimul strigăt, aproape neauzit, i-am apăsat Ninei capul pe spate şi A Day în the Life se opri brusc, iar braţul pick-up-ului lunecă pe striurile tăcute.

Apoi am stat aşa sprijiniţi unul de spatele celuilalt, spate în spate, ascultând tăcerea, câteva păsări, câteva valuri, o boare de vânt, bărcile care dispăruseră.

— Trebuie să ne-ntoarcem, am spus. Suntem aşteptaţi la Seb.

— De cine?

Nina îşi rezemă capul de umărul meu şi zâmbi.

— De ceilalţi! De Gunnar şi Sidsel! De Seb şi Guri, de Ola şi Kirsten.

În drum spre casă, pe bicicletă, ne prinse o ploaie călduţă, aşa că am rămas cu ochelarii de soare pe nas. Nina stătea pe portbagaj, povestea ceva despre cineva din Copenhaga care fusese la Sân Francisco şi care va pleca şi în India. Nu urmăream tot ce spunea. Mă gândeam doar, mă gândeam doar că totul a durat atât de mult timp şi totuşi s-a petrecut atât de repede.

PARTE A A DOUA.

HELLO GOODBYE toamna '67

Eram în al şaptesprezecelea an de viaţă când îmi făceam cu greu drum printr-o pădure, la vreme de toamnă; mă împiedicam de crengi, ramurile îmi biciuiau faţa, compasul oscila între nord şi sud, iar harta desenată cu mâna de

Skinke nu corespundea terenului; eram pe cale să mă rătăcesc, şi acum, acum când paşii mă închid într-un cerc, când urmele împresoară Casa prin zăpada umedă de ianuarie şi de început de an, când cineva a fost aici din nou, încercând să privească înăuntru, acum mă gândesc că trebuie să ies din acest haos. Dar compasul pe care l-am primit la confirmare oscilează fără sens, păsările strigă nevăzute deasupra mea, eu îmi croiesc drum cu greu, încep să nu mai am timp, intru în panică, timpul fuge pe lângă mine, sunt chiar ultimul, dau crengile la o parte şi, în cele din urmă, o văd în faţa mea pe Cecilie, stă pe o piatră, mai jos de Ullevâlseter, şi hrăneşte o capră.

— Ai găsit multe jaloane? Am întrebat eu.

— Niciunul, spuse ea.

— Eu l-am găsit doar pe-al treilea, jos lângă Sognsvann. Apoi am pierdut urma.

— Orientarea este cea mai mare prostie pe care o ştiu eu, spuse Cecilie, hrănind în continuare capra cu felii de pâine.

M-am aşezat pe piatră, la un braţ distanţă de ea, încercând să găsesc ceva inteligent de spus.

— Am crezut că m-am rătăcit, am spus. E o adevărată junglă pe aici.

— Eu am ajuns direct aici, spuse ea.

— Am mai fost aici la pescuit, acum câţiva ani, cu Seb şi Gunnar şi Ola. Ei sunt în B, urmează realul.

Cecilie nu părea prea interesată. Cecilie nu părea interesată deloc. Capra îi sugea degetul, iar Cecilie se uita în toate părţile, dar nu şi la mine, exact ca şi în clasă. Cecilie stătea lângă mine în penultima bancă, iar profilul ei în contra luminii, profilul ei, drept şi blând în acelaşi timp, mă subjuga în timp ce ochii, căprui, mi se pare, căprui, dar care nu se uitau niciodată spre mine, priveau ori în tavan, ori pe fereastră, ori în jos spre bancă, ori peste pădurea verde întunecată, unde cerul de toamnă arunca o lumină transparentă pe pământ.

— Ai chef de-o bere? Am întrebat repede, suflând peste o furnică obosită de pe mâna mea.

Cecilie se ridică şi merse, am urmat-o până în cabană, unde am găsit o masă la fereastră. Am cumpărat bere, Cecilie luă un grog de coacăze negre.

— Cred că suntem pe un drum lăturalnic, am spus. Cecilie zâmbi.

— Cum adică?

— Ai mai văzut tu pe alţii de la şcoală pe aici?

Clătină din cap. în clipa aceea părul ei păru dezordonat, îmi plăcea când nodul de la ceafa se desfăcea puţin, iar firele de păr se răsfirau în toate părţile, ei drăcie, mă simţeam de parcă aveam plumb în stomac.

Am băut bere.

Am încercat să-mi închipui ce aveam să spun.

Mi-am rulat o ţigară. Cecilie nu fuma.

— Cum îţi place clasa? Am întrebat în surdină.

Râse puţin, dar n-am înţeles exact de ce, am privit pe fereastră, un bătrânel urca anevoie cu un rucsac în spate şi cu un baston în mână. Capra stătea aplecată cu capul în iarbă.

— Nu ştiu ce să spun, răspunse Cecilie.

— Sfinxu' e apatic, am spus. Ar fi bun de statuie în parcul Frogner. Nici n-a clipit de când am început şcoala. Ciudat că ochii lui nu se usucă niciodată.

— Îmi place cel mai mult franceza, spuse Cecilie.

— Cunosc o fată la Paris, m-am lăudat eu.

— Serios? Spuse încălzindu-şi mâinile în jurul ceştii.

— Nu chiar aşa, am încercat eu să-o dreg. E o doamnă. Colega unui unchi de-al meu. Pictează.

Mi se părea că Cecilie se plictiseşte de moarte, începusem să disper, am băut berea care îmi ajunse şi în nas, am tuşit atât de tare, încât spuma îmi ieşi pe nări.

Cecilie mă privi exact atunci şi râse.

— Cred că mi-a intrat pe-o cale greşită, am spus.

— Voi face un chef cu clasa sâmbăta viitoare, spuse ea. Berea îmi ieşi din sinusuri şi am înghiţit.

— Dumnezeule! E o veste extraordinară. Cecilie părea la fel de supărată ca şi înainte.

— Părinţii mei au hotărât asta, spuse ea.

Cecilie locuia la Bygdey, iar taică-său se ocupa cu ceasuri, binocluri şi bijuterii; fir-ar să fie, eu mă bucuram de pe-acum, dar mi se părea că ea nu se bucură.

Făcu o grimasă.

— Ei consideră că-i o obligaţie să faci o petrecere cu colegii de clasă, pentru ca toţi să se cunoască mai bine între ei, spuse ea.

— Or să fie acasă? Am întrebat cu grijă şi parcă am sesizat o slabă urmă de regret.

— Nu. Vor pleca.

— Sâmbăta viitoare?

Cecilie dădu din cap şi câteva fire rebele de păr îi rugiră pe faţă. Se întâmplă ceva în foalele mele. Vârfurile degetelor îmi amorţiră cu totul, iar pielea de gâscă mi se întinse, în jos, pe spate. Privirea întunecată a Ceciliei trecu pe lângă mine, asemenea unui emiţător, îmi recepta semnalele, dar schimbă imediat frecvenţa.

— Mi-e groază de examenul de mate, spuse ea la fel de plictisită, iar timpul trecea.

Atunci am auzit în spatele meu un zgomot infernal; era Seb, ud leoarcă până la genunchi, cu părul grozav de ciufulit şi cu gluga hanoracului plină de ace de brad şi de rămurele.

— Aicea-mi eraţi, deci, şuieră el. Jumătate de şcoală e pe afară şi vă caută.

Ne-am uitat la ceas. Era aproape cinci. Ar fi trebuit să fim la destinaţie cel târziu la ora trei.

Seb s-a aşezat.

— Să ştiţi că Sfinxu' s-a mâniat foc pe voi.

— Ne-am rătăcit, am spus. Nu-i vina mea că ne-am rătăcit.

— Am să spun că v-am găsit într-o mlaştină, zise Seb şi ieşi afară.

— Skinke se învârte primprejur, cu un walkie-talkie, sus, lângă Skjennungen, continuă Seb, revenind. Sfinxu' aşteaptă în apropierea cartierului general.

— Cine-a câştigat? Întrebă Cecilie.

— Nu ştiu exact. Noi ne-am trezit din întâmplare la Banntjern, şi acolo Ola a căzut în apă.

— Da' cum a reuşit, hm? Am rânjit eu.

— De fapt, n-a căzut. A scăpat berea în apă şi a sărit după ea. Dar a ieşit afară cu un os.

— Un os?

— Pe vremuri, copiii erau aruncaţi în Banntjern, pricepi? Ola a intrat în sperieţi. A trebuit să-l ducem la staţie, şi de-acolo Hammer l-a transportat acasă cu maşina. Gunnar vă caută pe la Gaustad.

Sfinxu' n-a fost deloc amabil când am apărut la cartierul general de lângă Svartkulp, deşi ar fi trebuit să fie bucuros, totuşi, că trăiam. Nu era uşor să ştii în ce ape se scaldă dirigintele nostru, Sfinxu'. Avea mâini mari şi o căpăţână imensă, iar de reacţionat, reacţiona doar o dată la o mie de ani. Acum, iată că a reacţionat. De două ori. Am primit o muştruluială serioasă, am încercat să dau vina pe compas, dar fără nici un rezultat. Cecilie n-a fost certată deloc, iar Seb a fost decorat că ne-a găsit.

Apoi am luat tramvaiul până jos la Majorstua, unde Sfinxu' trebui să coboare, ca să-l caute pe Skinke, deoarece era singurul care avea walkie-talkie, dar ţipetele şi strigătele nu-i folosiră la nimic; probabil că Skinke contactase vreun radio-amator din Japonia, îmi era milă de Skinke!

Ne-am aşezat în vagonul de fumători, ne-am aprins ţigările rulate, rânjind. Niciodată nu fumasem mai aproape de Cecilie ca acuma, îi simţeam coapsa lipită de a mea. Ea nu asculta discuţia mea cu Seb.

— Nu-mi închipuiam că Ola va mai ieşi la suprafaţă, spuse Seb.

— Nu şi-a dat jos cizmele alea înalte?

— Ba da. Dar a fost singurul lucru pe care l-a făcut. Gunnar era pe punctul să sară şi el. Însă, în cele din urmă, Ola a ieşit la suprafaţă ca un sputnik, cu osul în mână. Dumnezeule! A fost cea mai mare săritură de peşte pe care am văzut-o de la aceea a ştiucii din Skillingen.

Ce măgărie că Gunnar şi Ola au început realul, m-am gândit, căci acuma nu vor mai veni cu noi la cheful Ceciliei.

— Cecilie face un chef sâmbăta viitoare, am spus. Seb pocni de trei ori din degete şi se aplecă spre mine.

— Grozavă chestie! Spuse el şi o bătu pe umăr. Când să venim?

— Şapte, spuse Cecilie, rămânând rigidă lângă mine, cu ochii aţintiţi drept înainte, în timp ce eu m-am jurat că pe ea, care era greu de urnit, voi reuşi să o urnesc, deşi n-ar fi trebuit să beau berea aceea la Ullevâlseter.

Unchiul Hubert desena castelani şi directori de spital pentru diferite magazine săptămânale. L-am văzut puţin în toamna aceea. Henny era la Paris. Jensenius cânta din ce în ce mai puţin, probabil că iama îi curgea prin vine. Când îi cumpăram bere, scotea doar o mână inertă prin deschizătura uşii şi apoi dispărea. Uneori ieşea afară să se plimbe şi atunci treptele pocneau groaznic; el rătăcea, desigur, prin oraş, de aceea totdeauna se întorcea acasă cu taxiul; odată încercă chiar să intre în Aula Universităţii. Se întâmpla ceva cu Jensenius. Despre bunic spuneau cu toţii că putea să moară în orice moment. Dar bunicul nu murea, nu murea defel, trăia bine-mersi, stătea în fotoliu lângă fereastră, râzând de ceva, fără ca noi să pricepem de ce râdea şi bătea din picioare, într-o bună zi, dispăru papagalul bunică-mi, zbură afară pe fereastră, iar bunică-mea agăţă anunţuri pe toţi copacii din Oslo-Vest, dădu chiar un anunţ şi la ziar, la „Aftenposten", dar pasărea se dusese şi dusă a fost. Maică-mea şi taică-meu erau puţin isterici din cauza hainei vechi pe care o luasem de la Nesodden, o jachetă alb-gri, dezlânată, care rămăsese după străbunicul, era închisă la doi nasturi şi destul de uzată, în fiecare dimineaţă, cicăleală şi discuţii, de ce nu luam jacheta de tweed, pe care maică-mea mi-o cumpărase de ziua mea. Mama uitase, cu siguranţă, de carnavalul nostru, de vara aceea, de demult. Altminteri, mergeau în vârful picioarelor şi li se părea extraordinar să aibă un fiu la liceu. Dar când, în sfârşit, am ajuns acolo, nu mi s-a mai părut chiar aşa de grozav. Atâta doar că am schimbat clădirea, câţiva profesori şi aveam o clasă nouă. Exact ca atunci cu vaccinul. Ne simţeam din nou puţin amăgiţi, ca întotdeauna. Aşteptarea era cea mai bună, sau poate cea mai rea, în funcţie de împrejurări, dar când, în sfârşit, ajungeai acolo, totul parcă se termina, şi altceva mult mai grozav, mult mai minunat, sau mult mai rău şi îngrozitor îţi făcea semn din depărtare. Cu alte cuvinte, nu aveam încotro decât să aşteptăm, din nou, cu bucurie, cu nerăbdare, cu teamă.

Totul era doar o frământare continuă.

Nu ştiam exact ceea ce aşteptam.

Ba da.

Cheful de la Cecilie.

Şi am tras din nou oblonul la ultimul geam.

Începu frumos, cu jachete de tweed şi minijupe, şi cu un deget de sherry pentru fiecare.

Stăteam în cea mai spaţioasă încăpere pe care o văzusem vreodată, un hangar cu ceasuri peste tot, şase, toate băteau la fel. Iar tatăl Ceciliei ţinu o cuvântare cumplit de plictisitoare, dorin-du-ne succes şi toate chestiile, dar nu mai ştiu exact la ce anume se referea. Maică-sa stătea cu trei paşi mai în spate, cu o rochie până la călcâie şi colier de perle la gât, iar Cecilie aştepta cu capul plecat şi cu privirea-n pământ. Pe Seb şi pe mine ne tăia la vezică, pentru că trăseserăm înainte de a veni câteva beri, ca să prindem aripi, de care, de altfel,

aveam nevoie, pentru că eram şaisprezece băieţi şi şase fete şi urma să se dea o luptă la cuţite. Aveam bănuieli urâte în ceea ce-1 privea pe Făţarnicul-Leif, care umbla ca un vultur după Cecilie, dar pe care nu-1 consideram cel mai mare pericol, aşa miop şi cu bărbie dublă cum era. Mai rău stăteau lucrurile cu Peder, alergător la 400 de m, navigator şi câştigător la orientare, cu coaja încă maronie după trecerea verii. Nu aveam încredere în el. Îşi asigurase deja un loc periculos de aproape de Cecilie, în timp ce eu stăteam cu genunchii răsuciţi, aşteptând cu disperare ca ceasornicarul să termine de ticăit.

În sfârşit, tăcu, se retrase cu diva după el şi turma se puse într-o mişcare generală. Seb şi cu mine fugirăm la budă, erau trei din care puteam alege, la etajul întâi, cu marmoră şi robinete aurite, cu statui greceşti în nişe şi cu ceasuri în perete, ce naiba, abia dacă îndrăznirăm să urinăm. Seb scoase la lumină, din mâneca jachetei, cea din urmă bere, era specialist în chestia asta, nu înţelegeam niciodată exact cum de reuşea. Băurăm pe nerăsuflate.

— Am greşit adresa, spuse Seb. Aici este Drammensveien 1.

Ne repezirăm până jos, ca să nu pierdem cumva faza de la început. Pe mese erau împrăştiate câteva sticle, fumul de ţigară plutea pe deasupra holului asemenea unor nori albaştri prevestitori de vreme bună, iar o parte din cei prezenţi legănau farfurii cu cărnuri aburinde. Ne adulmecam unii pe alţii, făceam ceva pe 280 profesori, număram fetele, toate erau la locul lor; ginirăm o gaşcă în antreu: erau Leif, Cârje şi Ulf. Ne-am luat la harţă şi Leif se uită la mine prin lentilele groase de un metru ale ochelarilor, clipi ca şi cum s-ar fi întrebat unde era Cecilie, şi mai ales peder, de parcă eu aş fi ştiut. M-am întors în hangar şi am scrutat peisajul, cinci fete pe canapea cu unsprezece bouleni în spate, tn-am îndreptat spre bucătărie, unde bineînţeles că i-am găsit, peder o ajuta pe Cecilie la ibrice.

Mi-au pus în mână o farfurie fierbinte ca para focului.

— Nu te-ai prea descurcat la concursul de orientare, spuse Peder rânjind din amândouă colţurile gurii.

— Aşa-i, am spus. Am zbârcit-o în Ullevâlseter.

— Tre' să stai bine cu navigaţia, ştii tu. Şi cu viteza. Mi-era greaţă să-1 mai ascult pe navigator, m-am cărat din nou afară din bucătărie, atmosfera se mai încinsese. Instalaţia muzicală era dată la maximum, ceva jaz atrofiat se auzea în aer, trei perechi lunecau pe parchet, iar alte câteva erau la trptative. Seb zăcea pe podea şi cotrobăia în stativul de discuri, dând ueziiă-dăjduit din cap. Nu mi i-am scos pe Peder şi Cecilie din scăfârlie şi, de supărare, mi-am aruncat mâna în aer şi am prins-o pe Vera din mers. Se cutremură de sperietură, încât se lipi de mine, iar răsuflarea ei era caldă, şi ochii marcaţi de eyeliner negru. Din difuzoare se tânguia un tangou dat dracului, iar eu o strângeam tot mai tare, o înclinam pe spate şi făceam figuri în ovaţiile celor din jur. în clipa aceea intrară Peder şi Cecilie cu şi mai multă mâncare. Cecilie se opri şi-mi întâlni privirea, nu pentru mult timp, dar era pentru prima dată, pentru prima dată când, în sfârşit, ne priveam. I-am dat drumul Verei, m-am aşezat pe un scaun şi mi-am aprins o ţigară. Vera a rămas acolo, în mijlocul

camerei, singură ca un copil mic, părăsit, într-o aglomeraţie de oameni. Peder îmi aduse ceva de mâncare.

— Închide ochii şi arată spre vest, zise el.

— Nu mi-e foame, am spus şi am suflat fumul pe lângă cărarea lui.

Se aşeză pe marginea mesei.

— Ce jachetă frumoasă ai azi, spuse şi pipăi haina mea de l'tweed. E nouă-nouţă?

Urechile din jur se ciuliră.

— Am moştenit-o de la unchiul lui Isus, am spus.

Peder continuă să-şi intensifice atacul. Jacheta lui albastră mă orbea.

— La asta mă gândisem şi eu, spuse. Nu-i aşa că-ţi cumperi hainele de la Armata Salvării?

Nu mă mai gândisem de mult la Fred. Acum îl vedeam foarte clar, ca lumina zilei, în faţa ochilor, în pantalonii săi largi, apoi şobolanul, vedeam şobolanul zăcând în lumina lanternei.

Totul se petrecu foarte repede. L-am nimerit chiar în osul nasului, căzu pe spate şi sângele îi ţâşni şuvoi peste gură şi bărbie.

Fetele strigau, Cecilie veni în fugă, Făţarnicul-Leif şi Cârje mă ţineau din spate, iar Cecilie îl conduse pe Peder sus, la baie, era mult prea mârşav ca să se mai obosească să riposteze.

Se crea o oarecare confuzie, se împărţiră în două tabere, una împotriva mea şi alta cu mine. Fetele erau de partea lui Peder, Făţarnicul-Leif încercă să medieze, să aplaneze conflictul, Cârje râdea cu spume la gură, Vera se uita cu dispreţ la mine.

Seb mă luă deoparte.

— Ce s-a-ntâmplat? Mă întrebă el.

— Nemernicul ăsta a aruncat cu noroi în Fred, am spus.

— În Fred?

— A pângărit Armata Salvării, am adăugat. Seb dădu din cap de mai multe ori.

— A primit ce a meritat, am zis.

Peder şi Cecilie au stat al naibii de mult timp sus, la baie, probabil că trebuia să-i coase din nou nasul. Stomacul mă rodea, am fumat până când mi-am simţit gingiile asemenea unei saltele cu cuie. Perechile începuseră să se aleagă. Vera stătea cufundată într-un fotoliu împreună cu Morten, Astrid pe parchet împreună cu Torgeir, Trude stătea lipită de fereastră cu Atle prăvălit peste ea ca o banană. Era o activitate febrilă în jurul ultimelor fuste, iar Sound ofMusic zgâria aerul asemenea unui roi de albine dopate, în acel moment Peder se apropie, cu un tampon de vată într-una din nări. In uşă stătea Cecilie, care îl urmărea. Se făcu tăcere în cameră, Peder se opri la cinci centimetri distanţă de mine. Îi ajungeam până la nodul cravatei.

Peder îmi întinse mâna.

— Îmi cer scuze, spuse el. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Repetă.

— Îmi cer scuze. Să ne împăcăm.

I-am dat mâna, ne-am scuturat mâinile puţin.

— Îmi pare rău, am spus îmblânzit.

Atmosfera parcă explodă. Peder se întoarse brusc şi se duse înapoi la Cecilie, iar eu am rămas perplex, exact ca Vera mai înainte, şi am înţeles că aici pierdusem, în timp ce Peder câştigase, am intrat în pământ de ruşine.

Trecură câteva ore în care nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Stăteam, fumam, o spionam pe Cecilie. Perechile se fixaseră, doar câteva schimbări de ultimă clipă au fost făcute. Verei nu-i mai ajungeau privirile cu care să mă dispreţuiască. Cecilie dispăru. Şi Peder. Seb trecu pe lângă mine.

— Chestii plicticoase, spuse el. Să-ncercăm să intrăm la Club-7. Am dat din cap că nu merg.

— Este chiar peste golf, poţi să şi înoţi pân-acolo.

— Nu, am spus, eu rămân.

— Uită-te la rafturile cu discuri! Frank Sinatra şi Mozart şi Floyd Cramer.

— Rămân, am zis.

— Te-nţeleg, spuse Seb, clătinându-se spre celălalt colţ al încăperii pe picioarele lui subţiri.

Am dat o tură prin Palat. Peste tot erau holuri şi camere, trepte care urcau şi coborau, trebuia să ai cel puţin un compas ca să te ghidezi, surâdeam batjocoritor în sinea mea, oricum, încercam s-o fac, dar parcă aveam ciment pe mutră. Era o casă în care te simţeai însingurat. Am început să înţeleg câte ceva despre Cecilie. Am început să-l urăsc pe Peder. Mergeam de-a lungul unui coridor lung, cu uşi de ambele părţi şi portrete de familie înşiruite pe pereţi. Auzeam venind de jos muzica, vocile, râsetele. La un moment dat mi s-a părut că aud un alt sunet, venind de după uşă, o uşă care stătea întredeschisă. M-am strecurat înăuntru, inima îmi bătea să-mi sară din piept sub cămaşă, am privit cu atenţie înăuntru, am deschis uşa larg, inima parcă mi se prăbuşi asemenea unui lift. Cecilie era întinsă în pat şi, pentru o clipă, am crezut că se afla cu cineva acolo, cu Peder. Sângele mi se scurse din corp. Atunci am remarcat că, de fapt, era singură. Se întoarse încet spre mine, figura ei era umflată şi roşie, nemaisemănând cu Cecilie pe care o ştiusem până atunci.

— S-a întâmplat ceva? Am mormăit.

Se ridică în şezut, îşi şterse ochii, nu dură decât o secundă, după care fu din nou cea de dinainte, Cecilie cu armură.

— Nu. De ce? Sunt doar puţin obosită.

Nu mai aveam ce să-i spun. Am urmat-o până jos. Peder stătea împreună cu Făţarnicul-Leif şi cu Cârje, discutând ceva. Seb şedea într-un scaun şi se plictisea de moarte. Cecilie se duse la Vera şi Atle, întoarse spatele şi dispăru. Abia dacă meritam un spate.

I-am cerut lui Seb o ţigară.

— Ce lâncezeală, viteza-întâia, spuse el. Imediat o să dăm în marşarier.

— Crezi că ne dă drumu' înăuntru la Club-7?

— Poate. Gunnar şi Ola vroiau să încerce, dar, oricum, ei merg împreună cu Stig.

Făţamicul-Leif ne făcu semn cu mâna, ne îndreptarăm spre colţul lor. N-aveam prea mult de pierdut. Peder fuma. Lucru neobişnuit la el. Se uită de sus la mine, cu plasturele pe nas.

— Barul, şopti Leif şi îşi ridică privirea în sus. Tre' să găsim barul, boys!

Nu era o idee rea. Ne-am înţeles să ne-adunăm peste o oră în acelaşi colţ şi, între timp, să cotrobăim fiecare în câte o parte a casei. Expediţia se încheie cu mâinile goale.

Apoi Seb dispăru. Poate că vroia s-o găsească pe Guri.

— Probabil că-şi ţine alcoolul într-un seif, spuse Peder.

— Da' ce, nu-s eu spărgător de dulapuri? Spuse Cârje.

— În frigider, sugeră Leif.

Ne târârăm până în bucătărie. Gol şi acolo. Doar lapte. O groază de lapte. Ne-am aşezat în jurul mesei. Perspectivele erau sumbre. Apoi veniră şi alţii, toţi ăia care erau în plus. În cele din urmă, ne adunarăm o gaşcă fainâ acolo, în bucătărie, dornici să ne ameţim căpăţânile.

Deodată Făţarnicul-Leif găsi soluţia. Pocni din degetele lui boante şi se hlizi.

— Vezi paiul din ochiul vecinului, dar nu vezi bârna din ochiul tău! Spuse.

Ne-am aplecat peste masă.

— Ham?

— Încă nu v-aţi confirmat, sau ce-i cu voi? Tata-i doctor. Nu durează decât o juma' de oră.

Plecă, şi-1 aşteptarăm trei sferturi de oră. Făţarnicul-Leif veni, strecurându-se cu jacheta umflată şi puse două sticle cu ceva transparent pe masă.

— 96t>, spuse el. Spirt medicinal. De primă calitate. Împărţirăm pahare, dar atmosfera era destul de încordată.

— Cu ce să-1 amestecăm? Se întrebă unul dintre băutori.

— Să gust, spuse Cârje şi îşi bägă limba în cană.

Nu mai spuse nimic în seara aceea. Zăcu într-un colţ şuierând.

— Cu lapte, spuse Leif.

Sticlele de lapte sosiră pe masă şi dozarăm câteva porţii serioase.

— Nici nu se observă! Se hlizi Paul şi ridică paharul. Băurăm. Ne uitarăm unii la alţii. Băurăm iarăşi.

— N-are nici un gust, spuse Ulf.

Degustarăm, mirosirăm băutura şi băurăm din nou.

— Nu te-mbeţi de chestia asta, spuse Tormod. Turnarăm încă un rând. Băurăm şi simţirăm gustul.

— Are gust de lapte, îşi dădu cu părerea Peder. Eram de acord. Avea mai mult gust de lapte.

— Eşti sigur că-i de 96? Întrebă cu mirare Leif. Făţarnicul-Leif făcu semn înspre Cârje, care zăcea sub chiuvetă. M-da, era cu siguranţă de 96. Nu încăpea îndoială.

Uşa se deschise şi Cecilie se uită înăuntru.

— Beţi lapte? Spuse ea simplu.

— Exact, răspunse Leif. Asta ne lipseşte. E cel mai bun. Cecilie râse şi plecă.

— În orice caz, nu mă-mbăt cu chestia asta, spuse Peder. Leif mai turnă un rând.

Beam şi plescăiam, fumam şi iar mai beam.

Ulf se ridică, altfel un tip robust, dichisit, cu platfus. Se învârti de trei ori în jurul său, dând apoi cu fruntea direct în perete. Şi aşa rămase, în picioare.

Ne privirăm unii pe alţii. Apoi ne-am ridicat şi noi uşor, şi probabil că abia atunci petrecerea începu, sau se termină. Ne împiedicam, mergând în patru labe, ne ciocneam unul de altul, Paul se jură că ajunge pe acoperiş, Tormod încercă să intre în frigider. Căutarăm disperaţi uşa, Kâre dispăru în cămară, Otto forţă un dulap, gunoaiele începură să se verse în încăpere, în cele din urmă găsirăm clanţa şi ne năpustirăm în holuri asemenea unei cirezi bete de viţei, bolnavi de coree. Cei din încăpere parcă învi-ară, îmi amintesc figura Ceciliei, asemenea unui oval palid, luminos şi îngrozit, apoi nu-mi mai amintesc nimic decât de clipa când m-am trezit pe acoperiş. Stăteam pe acoperişul casei Ceciliei, cerul era senin şi plin de stele, iar vântul – albastru. Jos, în grădină, era lume care striga şi urla. Era departe până acolo jos, departe, adânc, întuneric. Mă balansam pe ţiglele abrupte, când am auzit pe cineva plângând jos, în grădina de un verde-în-chis. Am început să dansez pe acoperişul casei Ceciliei. Apoi am auzit pe cineva chiar în spatele meu. M-am întors brusc, eram pe punctul să cad, am alunecat cu un picior şi am căzut în faţă. Un ţipăt tăie, asemenea unei păsări sălbatice, noaptea. M-am ridicat din nou, stând în picioare liniştit. Vocea era aproape de mine.

— Kim, la naiba!

Se aprinse o lumină şi-am văzut faţa lui Peder ieşind din lucarna acoperişului.

— Ai s-o mierleşti! Strigă el.

Fir-ar al dracului. N-o să-i meargă iarăşi, n-o să se întoarcă el jos cu o nouă victorie. M-am căţărat până sus de tot, pe creastă, m-am aşezat acolo de-a curmezişul, privind spre Frognerkilen, Nesodden, spre luminile de peste fiord, spre toate punctele luminoase şi tremurânde ale nopţii, de parcă cerul înstelat s-ar fi oglindit în pământ. Apoi m-am ridicat, am rămas drept în picioare pe marginea ascuţită, şi parcă niciodată nu mă simţisem atât de sigur. Peder dispăru din lucarnă, iar în grădină se făcu o linişte de moarte, întunericul înghiţise toate sunetele, numai inima mea bătea asemenea unor palme disperate ce loveau timpanele nopţii.

Apoi m-am târât în jos, spre lucarnă şi am intrat an pod.

Îmi amintesc doar că petrecerea era pe terminate, fetele plângeau, băieţii vomau, Cecilie stătea rezemată de un perete albastru, cu braţele lipite de corp.

— Să te ajut să faci ordine? Am spus.

— Dispari din ochii mei, spuse ea, şi privirea ei mă îngheţă. Am dispărut.

N-aveam idee încotro mergeam, ştiam doar că eram în cel de-al şaptesprezecelea an de viaţă şi că fusesem alungat de la Palat, îmi făceam cu greu drum prin Kongeskogen, unde copaci înalţi ce se legănau mă ameninţau din toate părţile. Am ajuns la mare, m-am aşezat sub o tufă şi-am dormit buştean în Paradisbukta.

M-am trezit din cauza gerului, îngheţasem ca un câine râios căruia îi căzuse părul şi îi clănţăneau dinţii. Se lumina de ziuă, lumina era cenuşie, valurile loveau agitat uscatul. Pantofii îmi erau uzi leoarcă, jacheta plină de vomă, capul în berna, eram singurul om de pe lume în care nu te puteai încrede.

Atunci am făcut cea mai mare prostie.

Ideea se cuibări în capul meu siropos şi smintit.

Am găsit calea întoarsă spre casa Ceciliei.

Se înălţa asemenea unui colos în lumina dimineţii. Perdelele la camera Ceciliei erau trase. M-am strecurat pe gazon. Uşa nu era închisă. M-am furişat înăuntru, rămânând în picioare în încăperea în care cheful îşi lăsase urmele sale evidente. M-am furişat mai departe, în sus, pe trepte. Coridorul, cu toate uşile sale, părea nesfârşit. M-am împiedicat, m-am târât în patru labe pe covorul moale până la uşa Ceciliei. Am ascultat. O auzeam dormind, chiar că o auzeam, îi auzeam răsuflarea şi visele şi o auzeam întorcându-se în aşternut. Când să mă întind până la clanţă, am simţit că cineva mă ia de ceafa şi mă ridică mult mai sus. O voce rece mă izbi.

— Ce dracul crezi că.?

Tatăl Ceciliei mă răsuci şi, în aceeaşi clipă, două uşi se deschiseră. Mama Ceciliei stătea în capot cu gura căscată. Cecilie mă privea şi îmi închipuiam cât era de nefericită. Apoi am fost târât afară, asemenea unui câine care şi eram, afară, în grădină, şi alungat pe poartă. N-am auzit tot ce mi-a spus.

Nu-mi mai rămase decât să mă clatin până acasă, unde mă aştepta un alt tată. Stătea în antreu pe un scăunel pentru picioare, cu faţa palidă de extenuare şi cu pumnii încleştaţi.

— Unde ai fost? Strigă el. N-aveam nimic de spus.

M-am împiedicat, trecând pe lângă el.

— Unde ai fost! Reluă el, gesticulând.

— La chef, am şoptit eu.

Lovi. Lovi cu palma, dar speriindu-se la fel de tare ca şi mine, îşi retrase braţul, de parcă se arsese. Veni şi mama. Eram tustrei în plus.

— Acum te vei tunde, Kim! Fu singurul lucru pe care îl spuse.

Stăteam acolo perplecşi cu toţii, uitându-ne unii la alţii. Tata îşi ascunse mâna la spate şi încercă să schiţeze un zâmbet ciudat.

— Sunt obosit, am spus şi am intrat în camera mea, închizând uşa.

Abia atunci veni teama, cu întârziere, cu prea mare întârziere, rotulele mi s-au înmuiat şi-am vomat în coşul de hârtii, în aceeaşi clipă fereastra se umplu de soare, urma o duminică extraordinară, printre ultimele din anul acela, cu un rest de vară în ea, indian summer.

M-am întins pe pat şi deodată m-a luat cu fiori, de teamă, de teama care venise mult prea târziu.

Asta fusese tot, da. Sunt un elefant care nu uită niciodată.

Şi în timp ce zăceam aşa, bolnav şi treaz, mama şi tata au plecat la Nesodden, ca să aducă merele, merele.

La petrecerea aceea foarte mulţi fuseseră impresionaţi de gestul meu. M-au poreclit Karlsen de pe acoperiş. Dar ei nu văzuseră deznodământul, îl văzuse, însă, Cecilie. Dar ea, acum, nu numai că nu mă mai putea vedea în ochi, dar nici nu-mi mai vorbea. Iar cel mai rău lucru era că-şi schimbase şi banca, se mutase mult mai în faţă, puteam să-i văd doar ceafa, încordată ca două cabluri întinse. N-avea nici un rost să mă apropii de ea, căci dispărea, se făcea nevăzută, iar eu mă simţeam ca un măr putred, în timp ce ceilalţi credeau că fusesem măreţ, întrebându-se dacă nu avusesem cumva o elice agăţată la spate; în tot restul anului nu se vorbi despre altceva decât despre cheful acela.

Mă întrebam cum s-o învălui din nou pe Cecilie, dar părea cu totul imposibil, întotdeauna suna alarma când făceam un pas în direcţia ei, de parcă eram lepros şi nebun. Singura mângâiere era că şi Peder fusese exclus de la curte, sau cel puţin aşa părea. Făţarnicul-Leif însă era cel mai tare, căci pătrunsese în terenul de vânătoare, deşi el fusese cel care făcuse rost de afurisita aia de apă-de-foc. Ce mai, nu era nici o dreptate pe lume!

Serile le petreceam la mine, deoarece la Seb, la Gunnar şi la Ola era gălăgie şi agitaţie. In Bygdoy Alle, putin mai jos de Gimle, se construia o clădire mare, unde urma să se facă un supermarket cu autoservire şi tot dichisul. Tatăl lui Gunnar încărunţi şi se cocârja peste noapte, cu gândul la viitorul micului său magazin de coloniale. Stig nu-şi tăiase părul de la Anul Nou, avea cel mai lung păr din Frogner, iar directorul de la Katta îl ameninţă cu exmatricularea dacă nu-şi schimbă frizura, însă Stig îl lăsă să crească, ce mai tărăboi a fost. Printre clienţii tatălui lui Ola rămăseseră doar pensionari cu chelie, era de-acum sigur că va da faliment, dacă tinerii nu veneau să se tundă din nou. Se plimba prin casă şi se antrena în gol cu foarfecă, singurul lucru care l-ar mai fi putut salva acum era să se plaseze pe un loc bun la campionatul naţional norvegian de coafură, care se desfăşura la H0nefoss. Tatăl lui Seb stătea şi el acasă. Avea o permisie de trei luni, se certa mereu cu mama lui Seb; într-o seară a aruncat cu un ceainic în perete, astfel că nici acolo nu era pace. Aşadar, ne întâlneam cu toţii la mine, maică-mea şi taică-meu se liniştiseră oarecum după întoarcerea mea acasă în dimineaţa aceea, stăteam în camera mea, fumam, beam ceai şi ne trăgeam de mustaţă.

Nu mai vorbeam de mult despre The Snafus, mai ales după Sergeant Pepper, parcă nu mai mergea. După Lucy în the Sky şi A Day în the Life. Râdeam de Love Me Do şi chiar dădusem jos fotografiile de pe pereţi, cu mult timp în urmă. Rămâneam până seara târziu şi vorbeam despre texte, era cel mai grozav lucru care fusese scris după Biblie şi după saga.

Gândurile erau destul de adânci.

— Lucy în the Sky with Diamonds, zise Seb, înseamnă LSD.

Iar BBC a refuzat să transmită A Day în the Life.

Aşa treceau serile, cu ceai şi ţigări, şi muzică. Ola vorbea despre Kirsten. Când avea să vină vara, Ola urma să plece la Trondheim, putea să jure că aşa va face. Legătura dintre Seb şi Guri era ca un disc pe care apăruseră zgârieturi, ea întâlnise un individ de la Ris, care făcea slalom, iar Seb se gândea cu groază la zăpada care avea să vină. Gunnar şi Sidsel erau împreună. Spatele lui Gunnar nu putea fi părăsit aşa, cu una, cu două. Iar eu am primit o scrisoare de la Nina. Îmi scria că vara fusese frumoasă, cea mai frumoasă pe care o trăise. Scria că fumase haşiş şi că avusese un vis straniu cu mine. Iar eu aproape că uitasem vara aceea şi nu i-am răspuns.

Apoi, într-o seară, apăru Gunnar cu un LP, îl împrumutase de la Stig, care îi spusese că LP-ul era o bombă neasigurată, că trebuia să ne punem centură de siguranţă şi paraşută ca să suportăm consecinţele. Ne-am uitat cu curiozitate la copertă. Doors. Niciodată n-auzisem despre ei. Am pus discul pe pick-up şi am dat volumul la maximum. Atunci s-a întâmplat ceva. Am rămas zăcând aşa însângeraţi, fiecare în colţul său, strigând după aer. Mai cumplit de-atât nu se putea. Ne-am adunat puterile ce ne-au mai rămas şi ne-am strâns din nou în jurul difuzorului. Eram asemenea peştelui pe uscat, bătând din branhii. Orga aceea nu era de biserică. Era cu totul altceva decât acordurile vâscoase ale Gâscanului. Iar vocea venea de pe o altă planetă. Jim Morrison.

— E tare, zise Seb. Fu tot ce reuşi să spună. Stătea întins pe podea, plutind în valuri de sudoare.

TheEnd.

Atunci am simţit golul. Plămânii mi s-au umflat cu aer asemenea unui balon uriaş. Aşteptam strigătul. Mă gândeam la coridoarele din casa Ceciliei, la uşile care stăteau înşiruite, la portrete.

Father, I Want to Kill You.

Apoi, când Seb şi Gunnar şi Ola plecară, iar maică-mea şi cu taică-meu s-au culcat, am deschis fereastra şi-am cântat în noaptea de toamnă, am cântat cât am putut de tare, ca atunci pe plajă, dar nimeni nu m-a auzit, nici Jensenius, nici mama şi nici tata, nici măcar Cecilie, deşi vântul se îndrepta spre Bygd0y, iar noaptea era liniştită, asemenea unei stridii incinerate.

În ziua în care bărbierul de la Solii se afla la H0nefoss şi tăia păr la campionatul de coafură al Norvegiei, noi toţi stăteam la Ola, se apropia iama şi examenul, iar noul disc Beatles tocmai apăruse. Am rămas în semiobscuritate, încercam să ne stimulăm unii pe alţii, dar Sergeant Pepper eclipsa tot ce-i urma. Nu mai încăpea comparaţie. Hello Goodbye. Nu era uşor să trăieşti după Sergeant Pepper. Partea a doua era cea mai nebunească chestie după TomotrowNeverKnows. Gunnar se dădu bătut. Se ţinu de urechi, l Am the Walrus.

— Sună groaznic, mormăi el. Ola era de acord.

— Ascultă numai textul! Zise Seb şi se apucă să-1 traducă în norvegiană. Ascultă la asta! Aşa visăm noi, nu-i aşa? Spuse el, grav.

— Tre' să mă car, zise Gunnar. Mai am o ecuaţie care nu-mi iese. Ola răsfoi cartea de mate.

Puserăm din nou prima parte. M-am gândit la Nina, am ameţit pentru o clipă, apoi m-am gândit la Cecilie, nu reuşisem s-o 290 momesc, era un eşec total, încă nu vorbise cu mine. Apoi m-am gândit din nou la Nina şi mi se făcu puţin teamă pentru că o uitasem. Uitasem cum mai arăta, indiferent cât de mult încercam, nu reuşeam să-i văd figura. Era ciudat. Era sinistru. Apoi m-am gândit la soiree. Se organiza o soiree la şcoală, după Crăciun, şi urma să cânte Public Enemies.

Atunci voi dărâma zidul tăcerii.

Goodbye.

Hello.

REVOLUTION.

Inima îmi stătea în gât, dar era singurul lucru pe care-l mai aveam, eram treaz ca lumina zilei şi nu trebuia să-i dau Ceciliei ocazia să mă vadă, de două ori la rând, făcându-mă de râs la beţie. Stăteam singur în sala de gimnastică, ceilalţi erau sus la fumat. Consiliul elevilor recoltase sticleţi militari ca paznici la intrare. Războiul era în toi. N-o puteam vedea pe Cecilie. Apoi sosi orchestra, Public Enemies, tipii veneau direct din peşteri şi puseră stăpânire pe podiumul din colţ, ei drăcie, erau altă rasă decât Snowflakes. Stăteau acolo sus, în cele mai rele haine pe care le văzusem vreodată, în comparaţie jacheta mea veche de la Nesodden era cel mai curat blazer. Cercetau fiecare cu privirea, ca şi cum nu ar fi înţeles exact unde se aflau, organistul răsturnă o sticlă peste clape, basistul răsturnă un microfon. Apoi îşi dădură drumul, deodată, toţi la fel, Seb era deja pierdut, îşi făcu drum spre podium, se uită la cel care cânta la muzicuţă şi rămase acolo în picioare. Guri se întoarse puţin supărată şi se aşeză într-un colţ. Gunnar şi Sidsel dansau, Ola o luă „izi”, pentru că avea damă la Trondheim, nu trebuia să se streseze.

În acel haos, în acel haos dansant de oameni fericiţi combătând în labirinturile dificile al muzicii, îmi făceam drum, de parcă aş fi fost într-o pădure, Nonvegian Wood, trebuia s-o găsesc pe Cecilie, dar oriunde o căutam, Cecilie nu era acolo. Mi-am cumpărat o cola pe care am băut-o lipsit de viaţă şi de putere. Nu putea fi adevărat, ca ea să nu vină, după ce o aşteptasem o iarnă întreagă, după ce se făcuse Anul Nou 1968, după ce americanii trimiseseră 15 000 de noi soldaţi în Vietnam, după ce Che Guevara murise demult, după ce Doors scosese un nou LP, după ce Forsyte Saga se apropia de sfârşit, după ce primul om din lume făcuse un transplant de inimă şi deja murise, după ce Vietnamul de Nord lansase ofensiva, după toate astea, ea totuşi nu venea.

Făţarnicul-Leif îmi dădu un bobârnac.

— Karlsen de pe acoperiş, spuse el. Cauţi pe cineva?

— Vine maică-mea să mă ia la zece, am spus.

— Înţelept, zise Făţarnicul-Leif. Pentru că animalele de pe podium nu sunt puse în lanţuri.

Am plecat. El a venit după mine.

— Comitetul se întâlneşte la budă peste zece minute, spuse Făţarnicul-Leif. Am votat în unanimitate că e prea slabă cola.

A făcut de trei ori cu ochiul drept şi a dispărut.

Muzica trecea prin urechi asemenea unei sârme ghimpate ruginite. Little RedRooster. Seb stătea lângă podium şi se uita fix, de parcă era orb. Cecilie nu era nicăieri. Trebuia să mă duc la budă, dar nu vroiam să mă duc acolo. Guri apăru deodată lângă mine, vrând să danseze. Dansarăm. Era plăcut s-o ţii în braţe.

— E amuzant să ieşi cu Seb, spuse ea.

— Seb mai are de-nvăţat în seara asta, am spus eu.

— Şi tu? Zise ea.

— Eu? Ce vrei să zici?

— De ce nu-i scrii Minei?

Privirea mea pornise la vânătoare, un şoim nervos la culme, cu aripile în faşă. Dansarăm un timp fără să spunem nimic, era mai bine aşa, căci era neplăcut să strigăm unul la altul tot timpul ca să ne putem auzi.

— De ce n-ai răspuns la scrisorile ei? Repetă Guri.

— Am s-o fac, am spus eu cu laşitate şi, în aceeaşi clipă, apăru şi Cecilie. Nu era singură. Era împreună cu Kâre, redactorul revistei şcolii, din clasa a doua de liceu. I-am dat drumul lui Guri şi m-am strecurat până la tejghea, comandând o coca-cola şi un pai. Mai bine n-ar fi venit deloc. O terminasem pentru totdeauna cu Kim Karlsen, cu Kimse, am şi propriul meu verb, „ă Kimse”1, am să-i scriu totuşi Ninei, am s-o fac în seara asta, sigur că da, fir-ar al dracului, o scrisoare lungă şi irezistibilă pentru Nina.

Public Enemies făcu o pauză şi coborî de pe podium, după care o linişte asurzitoare se aşternu peste întreaga sală. Am şters-o înainte ca barul să fie invadat de lei dansatori, strigăte de cucurigu şi puicuţe.

1A dispreţul (norv.).

Seb vru să meargă acasă să-şi aducă muzicuţa, dar Guri îl reţinu.

— Trebuie să foloseşti atât limba, cât şi buzele, dar şi mâinile, şuieră el. Ai auzit? Little RedRooster! Chestii tari, ce mai!

Eram destul de distrat, o priveam pe Cecilie care se afla în mijlocul membrilor redacţiei şi era tratată cu zâmbete şi complimente. Redactorul stătea pe un scaun şi cuvânta, în timp ce Cecilie râdea aşa cum n-o mai văzusem râzând vreodată. Ulcer hemoragie. Inima îmi căzu afară din braţul drept, noua mea inimă, pe care corpul o respingea; ţineam în mână boţul însângerat care zvâcnea, care nu avea nici o valoare.

— Eşti aici?

Seb pocni din degete în faţa nasului meu.

— Da şi nu, am spus. Sufletul mi-a părăsit trupul.

— E bine, spuse el. Moarte materialismului! Sidsel veni în fugă, agitată şi speriată.

— Gunnar se ceartă, gâfâi ea.

Făcu semn spre uşă. Acolo se afla Gunnar, înconjurat de o gaşcă ce se băgase destul de tare în el, atmosfera era explozivă. Ne-am făcut drum într-acolo.

— Comunist împuţit! Fu primul lucru pe care-l auzirăm. Vorbise un lungan deşirat, care scuipă sec pe jos, după ce se exprimă. Comunist împuţit!

Gunnar înainta.

— Şi ce naiba ţi-au făcut ţie vietnamezii, hm? Ţi-au făcut ceva? Au făcut ei porcării în America? Ce? A existat un singur vietnamez sau chinez care să provoace bucluc în America? Se aplecă peste Gunnar şi-şi flutură cravata.

— E lupta dintre libertate şi opresiune, mă puţoiule! Mută-te în Rusia, dacă nu-ţi convine aici.

Gunnar râse tare.

— Rusia! Aţi auzit? Rusia! Gunnar continuă să râdă de Lungan.

Nu ştiu de ce, dar m-am înfuriat al naibii de tare pe întreaga gaşcă spilcuită, cu jachete albastre, mutrele lor lucioase semănau între ele până în cele mai mici detalii, era un monstru cu mai multe capete.

Mă gândeam la bărbatul care se dezlănţuise cu o secure împotriva acelei simple picturi. O simplă pictură. 294

Mă gândeam la napalm, care ardea şi sub apă. Mă gândeam la imaginea fetei aceleia plângând într-un sat distrus.

Mă gândeam la Cecilie.

— Deci susţii ideea de a bombarda sate până la a fi rase de pe suprafaţa pământului? Am spus. Şi probabil că am spus-o destul de neobişnuit de tare, pentru că se întoarseră cu toţii deodată spre mine. Sate unde locuiesc copii, bătrâni, femei, eşti de acord deci cu asta?

— E război, spuse Lunganul. Mi se făcu frig.

— Război? Între cine şi cine?

— Între lumea liberă şi comunism.

— Şi lumea liberă aruncă cu napalm asupra copiilor?

— E război, repetă el. Ne apărăm!

— Noi! Noi! Ne apărăm! Pe noi! Cred că strigam.

— După noi vor veni b-b-bacteriile, spuse Ola chiar din spatele meu, şi în aceeaşi clipă Public Enemies se porni din nou să cânte, podeaua vibra, iar grădina zoologică se deschise.

Cecilie dansa cu redactorul. Cecilie dansa cu preşedintele Consiliului elevilor. Eram terminat. Cel mult mi-aş fi dorit să pot da drumul elicei şi să plutesc afară din încăpere. Dar în ultima vreme nu mai visam că zbor. În special după petrecerea de la Cecilie.

Gunnar veni spre mine.

— Ne-am descurcat bine, rânji el.

— Cu ce?

— Cum cu ce? Nu fi rahat! I-am pus la zid, nu-i aşa, amice?

— Sigur c-am făcut-o, am spus, iar Cecilie trecu pe lângă mine, fără a catadicsi să tragă măcar cu coada ochiului, sau să schiţeze un zâmbet în colţul gurii.

Gunnar dispăru cu Sidsel. Ola vorbea cu Guri.

Seb stătea lângă podium şi era dus pe gânduri. Am cumpărat o cola şi m-am dus la budă, i-am întâlnit pe Fă-ţarnicul-Leif şi pe Peder pe drum.

— Mai eşti aici încă? Rânji Peder, iar răsuflarea lui se abătu peste mine asemenea unui abur de muştar. Mi-am pierdut elicea, spuse: mi-am păstrat stilul.

— Avem noi o elice în plus, aici, şopti Făţarnicul-Leif şi se lovi peste buzunarul interior.

— Nu, am spus şi m-am dus la budă.

Am fumat o ţigară în uşa întredeschisă. Cerul era negru, în întuneric se auzeau voci. Mirosea a noapte.

Am coborât iarăşi la garderobă. Mi-am pus lângă mine sticla de coca-cola în timp ce căutam în jachetă un pachet de Teddy.

— Ai fost afară şi te-ai jucat cu puricii, rânji Peder şi-mi curăţă jacheta.

Făţarnicul-Leif râse încet şi îşi îndesă cravata.

N-am mai catadicsit să-i bag în seamă, mi-am luat coca-cola şi, în aceeaşi clipă, Cecilie apăru acolo, mă privi, pentru prima dată de la petrecerea aceea, m-am tulburat, am dat sticla pe gât şi-am băut-o dintr-o răsuflare. Cecilie părea îngrozită, apoi fu trasă înăuntru în colivie de redactorul revistei şcolii, în spatele meu, râdeau Peder şi Făţarnicul-Leif. Râdeau. Muzica din sala de gimnastică mă înmuie. Am căzut cu faţa în jos, şi, în aceeaşi clipă, am înţeles că eram din nou păcălit, flăcările mă ardeau, în sus, pe gât, iar caruselul începu să se învârtă.

Am intrat în sală clătinându-mă, totul se învârtea, trebuia să mă sprijin la tot pasul. Mergeam cât puteam de atent, asemenea unei pisici, asemenea unei pisici bolnave, însă cu labele rănite şi tăiate de sticlă. Am ajuns la tejghea şi am luat un suc solo, m-am strecurat înapoi, pe lângă Skinke, afară la aer curat. Am tras aer în piept întreaga noapte, caruselul încetini. Pentru o scurtă fracţiune de secundă totul deveni clar ca lumina zilei, transparent, dat dracului şi logic. Luna intra într-o fază nouă, iar eu nu mai ştiam unde mă aflam, mâinile mele făceau lucruri pe care nu le rugasem să le facă, iar capul meu era o dioramă, exact cum ne povestise proful de naturale; umbre dansau un dans al vrăjitoarelor de-a lungul pereţilor craniului, fără ca eu să fiu capabil să înţeleg prevestirile lor. Am urcat etajele, coridoarele erau goale, cu cârlige în pereţi, ca într-un abator vechi şi închis. Se auzea ecoul paşilor izbindu-se de ziduri. De departe, de sub mine, venea muzica, bătea asemenea unei inimi de broască, iar eu dansam dansul meu însingurat. Am ajuns în pod, am tras de-o uşă, era închisă, am tras de o altă uşă, iar aceasta se deschise, un miros rău mă izbi. Am intrat, totuşi, pipăind de-a lungul tocului uşii până când am găsit comutatorul. Era să cad, apoi am început să râd. Pe perete atârna un schelet, craniul lunecă spre mine. Pe rafturi stăteau borcane cu broaşte, şerpi, embrioni

de porc în spirt, probabil că un asemenea pahar băusem. Am mers de-a lungul rafturilor, mi s-a făcut greaţă şi m-am liniştit. Scârbos, dezgustător, cât de dezgustătoare putea fi viaţa, viaţa veşnică, preparată, acea viaţă după care Gâscanu' tânjea, embrion în alcool, timbre, flori presate, cuvinte latine, insecte pe pervaze. Relicve după o vară fierbinte, puţin plicticoasă.

Auzeam muzica traversând etajele, venind la mine prin podea, prin diafragmă.

Dans.

Aici nimeni n-are să mai fie decor pe perete! Am dat jos scheletul şi l-am cărat cu mine sub braţ. Încheieturile clămpăneau, craniul stătea atârnat. Am dus scheletul, în jos, pe trepte, până la garderobă, cineva începu să ţipe, fetele se lipeau de băieţi, băieţii râdeau, Făţamicul-Leif şi Peder băteau din palme. Am reuşit să trec de paznicii de la uşă, îmbrăcaţi în uniforme militare. Se porni un du-te-vino. Am dansat. Cu scheletul în braţe. /Wanna Be Your Mân. Apoi se termină. Se termină cu mine. Veneau din toate părţile. Skinke. Cartofu'. Sfinxu'. Paznicii, poliţia militară. N-o mai vedeam pe Cecilie. Totul se petrecu foarte repede.

Îmi amintesc că spuneau multe, apoi mi-au dat haina şi-am fost aruncat în noapte. Era întunecată şi tăcută. Zăpadă. Zăpada proaspăt căzută. Era sinistră. Te puteai fofila prin ea fără să fii auzit, dar urmele rămâneau. Urmele în zăpadă.

Muzica se pierdu în spatele meu.

Am vomat sub un stâlp de iluminat.

Am plecat mai departe clătinându-mă. Apoi am auzit totuşi ceva. Am urechi de liliac.

— Kim, spuse o voce. M-am oprit. Cineva se apropie.

— Da, am zis.

— Am văzut ce s-a întâmplat, spuse vocea. Era Cecilie.

Avea mănuşi.

— A fost o porcărie, spuse ea.

— Ştiu asta, am zis. N-a fost frumos din partea mea faţă de schelet.

Cecilie se apropie.

Avea un fular albastra înfăşurat de trei ori în jurul gâtului.

— N-am vrut să spun asta, zise liniştită. Ţi-au turnat alcool în sticla de coca-cola. Am văzut când au făcut-o.

N-am spus nimic.

M-a urmat. Plecase de la soiree.

— Am încercat să te avertizez, dar Kâre a stricat totul.

— Redactorul, am spus.

— E-un lăudăros, zise Cecilie. Sunt cu toţii nişte lăudăroşi.

— Eu sunt exclus, am spus, de parcă ar mai fi contat. Era cât pe ce să cad, m-am izbit de-un zid.

— Te conduc acasă, zise Cecilie. Mă conduse acasă.

Iar în Svoldergate m-a sărutat, m-a sărutat, deşi gura mea putea cu siguranţă a sucuri gastrice şi a depravare.

Cred că apăra luna.

Apoi plecă singură mai departe. Aşa am ajuns să fim împreună, Cecilie şi cu mine.

Luni stăteam în picioare la apel pe covorul din biroul directorului, înăuntru mirosea a tutun de pipă, puţin înţepător. Pe perete erau fotografii cu toţi directorii de dinaintea Şmirghelului, semănau toţi unul cu altul. Aproape că nu-mi puteam desprinde ochii de la mustaţa de sub nasul Şmirghelului, semăna cu ţepii unui arici. Stătea în spatele biroului imens, pe care erau împrăştiate hârtii şi pixuri şi creioane şi mape. Se uită la mine, mă privi, îndelung, mult prea îndelung, apoi, de sub mustaţă, veni vocea hârâită şi seacă.

— Asta-i o chestiune serioasă, spuse el. Îl ascultam.

Se ridică în picioare, îmi dădu ocol, se opri exact în spatele meu, rămânând acolo. Priveam scaunul lui gol. Mă întrebam ce-ar spune dacăm-aş aşeza acolo.

Şmirghelu' zise:

— Kim Karlsen. Te-ai îmbătat. Ai intrat în laboratorul de naturale.

Ascultam.

Răsuflarea lui în ceafa mea. Scaunul gol. Teama care urma să vină mult prea târziu.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Nu, am zis.

Se făcu linişte în spatele meu, apoi el trecu din nou la vedere, la locul său, se uită la mine cu o privire întunecată, şi brusc, parcă nu mă mai simţeam condamnat, avea ceva împăciuitor în felul lui de a-şi ridica mâna.

— Bine, zise el şi îndreptă o foaie de hârtie, în orice caz, aici nu merge cu justificări.

Răsfoi nişte hârtii, nu se grăbea. Auzeam o maşină de scris ţăcănind, în curtea şcolii lumea îngheţa. Şmirghelu' ridică privirea.

— Aş putea să te elimin pentru 14 zile, spuse el. Dar nu vreau s-o fac.

Totuşi o inimă de aur. Bun până în măduva oaselor. Mustaţa te induce în eroare.

— N-ai să primeşti 14 zile de eliminare ca să stai să te uiţi la Olimpiadă, spuse Şmirghelu'.

Am zâmbit. Aproape că începeam să-l plac. Cred că-mi plăcea puţin.

— Nu mă interesează sportul, am spus.

— Am scris însă o scrisoare părinţilor tăi. Începeam din nou să nu-l mai plac. Şmirghelu' făcu semn spre uşă. M-am dus acolo.

— Nu mai vreau să aud nici un fel de scandal cu tine, şi să nu mai faci vreo boacănă, spuse el, de la locul său. S-a înţeles?

— Da, am spus.

— Înţelegi gravitatea?

— Da, am spus.

Am apăsat clanţa. Mâna mi-era lunecoasă de transpiraţie.

— Asta-i singura jachetă cu care poţi să umbli? Întrebă pe neaşteptate.

Acum nu-mi mai plăcea deloc de el. Sau, mai bine zis, îmi era milă de el. Cu costumul său gri, cravată gri, mustaţă gri. Era caraghios.

— Nu, am zis. Dar asta îmi place cel mai mult. Am moşte-nit-o de la străbunicu-meu.

M-am gândit să-i povestesc despre bolovan, dar am lăsat-o baltă. Şmirghelu' începu o nouă propoziţie, dar n-o termină.

— Am dori să ţinem şcoala.

Se întrerupse de unul singur schiţând o mişcare cu mâna în aer.

— Poţi pleca, spuse el, zgâriindu-mi urechile. Şi-am plecat.

În pauză veniră Peder şi Făţarnicul-Leif, se furişară până la mine, cu nişte mutre verzi şi ochii umflaţi.

— A trimis Şmirghelu' o informare pentru presă, sau ce? Întrebă Făţamicul-Leif, rămânând fidel umorului său de curte.

— Atrimis o scrisoare spre lecturare maică-mii şi lui taică-meu, am parat eu rapid.

Peder îşi trecu degetele prin părul des.

— N-ai spus. N-ai spus nimic despre alcool, nu-i aşa? M-am înfuriat, dar nu puteam să cred că ei îşi închipuiseră asta despre mine.

— Puţoilor, am spus, apoi sună de intrare.

Nu mai eram Karlsen de pe acoperiş. Eram Scheletul de la soiree. Toată şcoala ştia deja. Picii din ciclul doi mergeau în cerc în jurul meu. Redactorul de la revista şcolii vroia să facă un interviu cu mine, profesorii mă ascultau în fiecare afurisită de oră, iar după trei zile sosi şi scrisoarea. Am fost chemat în camera de zi, mama stătea pe canapea cu faţa plină de lacrimi, iar tata ţinea în mână foaia de hârtie, tremurând din tot corpul.

Şi încă nu simţeam frica. Frica nu venise încă.

Tata îşi pierduse controlul asupra vocii.

— Ce să-nsemne asta! Ce-ai făcut! Cum ai putut să faci una ca asta împotriva noastră! Cum ai putut să ne faci una ca asta?!

Împotriva lor?!

— Dar n-are nimic de-a face cu voi, am răspuns. Tata urlă şi mai tare.

— Mai eşti şi obraznic!

Mâna lui era roşie-aprins, plânsul mamei creştea ca un aflux, tata îşi coborî braţul.

Am înţeles că trebuia să mint, ca să-i fac să înţeleagă.

— A fost un pariu, am spus. Am câştigat.

— Ai fost beat!

— Toţi au fost beţi, am zis. N-o să se mai repete. Cred că sunase destul de profesional.

— Asta în mod absolut sigur! Urlă tata. Mama smiorcăia pe canapea, îşi usca ochii cu dosul palmei şi mă privi.

— Pariu, spuse ea. Ai câştigat?

— Da.

— Ce?

— O fată.

Totul era un talmeş-balmeş. Maică-mea şi taică-meu erau talnieşul. Erau ca apucaţi, după scrisoarea primită de la Şmirghelu'. Pentru o vreme a trebuit să mă mişc în linişte şi să închid uşile încet. O lună întreagă am umblat îmbrăcat în jacheta de tweed şi pantaloni gri, iar atmosfera parcă se îmbunătăţi când am venit acasă cu un Foarte Bine cu plus la engleză, eram specialist în Magna Carta, dar nici mult nu lipsise ca Sfinxu' să adulmece fiţuicile de sub felia de parizer. Iar balmeşul era Cecilie. La şcoală era aceeaşi, stătea la trei locuri în faţa mea, cu muşchii cefei încordaţi, şi în curtea şcolii nu-mi adresa nici un cuvânt. Dar îmi sărutase, fără să ezite, gura depravată, împuţită, şi, uneori, se întâmpla să ne întâlnim după şcoală, mergeam împreună o bucată de drum, tot mai departe şi mai departe, uneori o însoţeam chiar până în Piaţa Olaf Kyrre, dar acolo se oprea graniţa pentru un păgân ca mine.

Ola se lupta cu mate, se chircea deasupra logaritmilor şi rădăcinilor pătrate, asemenea unei căpăţâni stafidite de misionar într-o junglă întunecată. Era mai bun la scrisori, poştaşul din Trondheim a fost cu siguranţă foarte ocupat în iarna aceea. Gunnar şi Sidsel erau împreună atunci când nu-şi făceau lecţiile, fiind, de altfel, buni la şcoală. Sidsel urma secţia de ştiinţe naturale la liceul Fagerborg, dar nu înţelegea cum de m-am încumetat să pun mâna pe schelet. Plastic, am spus. Da. Timpuri măreţe. Evang apăru la Societatea liceenilor şi ne arătă cum miroase marijuana. Hărmălaie. Doar Seb nu era prea în formă. Era de-a dreptul dezorientat muzical, asemenea unui negru care se trezeşte în Telemark Stătea în camera lui şi sufla în muzicuţă, neştiind exact dacă să se entuziasmeze de Mayall sau de Doors. Cu Beatles-ii nu mai aveam ce face, în orice caz, nu erau pentru un bărbat cu muzicuţă, iar The Snafus era o chestiune definitiv încheiată. In plus, asculta mereu Mothers şi Invention şi Vanilia Fudge, stătea aşa, descumpănit, cu picioarele încrucişate, încercând să mediteze, dar nu reuşea niciodată din cauza gălăgiei care răzbea din camera de zi, căci taică-său venise în permisie şi izbiturile se auzeau ca şi castanietele.

— Mă mut, oftă Seb. O ţin mereu aşa. Suna rău.

— Maică-mea se bucură când el vine acasă. Dar când vine, e numai gălăgie şi scandal. Nu pot să locuiesc într-o asemenea casă.

— Ascultă discul cu Doors, am spus.

Seb ascultă Doors.

Strânge Days.

Asta era.

Se linişti puţin.

— Cea mai grozavă chestie de la Pepper fncoace, spuse. When the Music s over. Ascultă ghitara aceea nervoasă şi orga de suflet. Şi vocea care vine din stomac.

Ascultarăm cu privirea în pământ. Liniştea care urmă era asemenea unei bubuituri, deşi în începere era pauză. Seb se ridică.

— Am scris o poezie ieri la ora de franceză, spuse el şi despături o foaie de hârtie. Vrei s-o asculţi? E inspirată de Walrus.

— Dă-i drumul, am spus.

Seb citi, în timp ce sudoarea începu să-i picure:

Te-ai căţărat pe turnul primăriei în timp ce gândeşti ca o cobră ce scuipă venin, şi râzi în hohote?

Stai pe vârful catargului cu steagul şi ţi separe că ai capul înşurubat în cer.

Mori în fiecare clipă, încerci să găseşti cuvintele, dar ai uitat să citeşti, nu reuşeşti să vezi prin peretele din faţa creierului.

Vom muri cu toţii, vom muri cu toţii într-o zi!

Priveşti vitrinele magazinelor unde glucoza pluteşte peste sufletele de plastic.

Şobolani şi lilieci zboară afară din ochi, iar acidul îţi curge din urechile moarte.

Zâmbim doar, într-o bună zi vom zâmbi cu toţii!

Imaginea de pe ecran aleargă după tine, umbra se întoarce în faţa oglinzii, brusc zaci într-o grămadă de animale, dar nu poţi să-ţi vezi prietenii, iar vocea îţi este străină.

Au plecat, într-o bună zi vom pleca cu toţii. 302 întâlneşti fiinţe subpământene, te îngropi într-o piatră, inimile de plastic bat 380 de bătăi pe minut, pacienţii mor asemenea unor frumoase muşte de carne, în timp ce schiurile de slalom se năpustesc prin pădure asemenea unor elani.

Eşti singur, vom fi cu toţii singuri într-o bună zi!

Reclama artificială îţi distruge gândurile, donatorii de sânge stau la coadă în staţiile de tramvai, auzi strigătele atunci când poliţia creierelor vine şi îi arestează pe nevinovaţi.

Suntem cu toţii în închisoare, ajungem cu toţii în închisoare într-o zi!

Am meditat îndelung. Insultele începură să răsune în camera de zi, Seb împături foaia de hârtie.

— Este, de fapt, vorba despre Guri, zise el.

— Am înţeles asta, am spus.

— Dacă mai aranjez puţin ritmul, o traduc în engleză şi introduc câteva rime faine, am putea face un blues. Tu cânţi cu vocea. Eu cânt la muzicuţă şi bat ritmul din picior!

Suflă un ton minor în armonică.

— Seb and Kim Bluesbeaters, am zis.

— Da, sigur!

— Merge să cânţi blues în norvegiană, am spus.

— Sigur că se poate.

Sigur că se putea. Seb, dezorientat într-ale muzicii şi încăpăţânat, a produs în cele din urmă un blues. Era încă iarnă, iar Guri avea abonament

lunar la pârtia de schi Kleiva şi expertul în slalom începu să calce în ograda lui Seb, care deveni destul de nefericit.

— Cum mai merge cu Cecilie? Mă întrebă.

Am privit repede în sus. Seb pricepu aproape tot.

— Nu ştiu nici eu exact, am spus.

— E o ţipă tare.

— Da, am spus.

— Răbdare, zise, apoi mă mângâie pe cap şi îmi servi pe tavă Mayall cu piesa Broken Wings.

Mda, eram plin de răbdare. Continuam să ne întâlnim, Cecilie şi cu mine, ca şi cum ar fi fost ceva secret între noi, ceva interzis şi periculos. Şi într-un fel sau altul chestia asta mă atrăgea. Feţele nopţii, străzile pustii, portul, faleza într-o după-amiază mohorâtă, sau mijlocul unui pod. Şi, într-o zi, după ce ne plimbasem pe lângă Bislett, în timp ce căram rucsacul Ceciliei îndreptându-ne spre sud, pe străzi înguste unde era linişte şi destul de pustiu, ne întâlnirăm cu Gâscanu', dar la început nu observasem cine era, ştiam doar că era cineva cunoscut, stomacul mi se înfiora, de parcă aş fi fost prins asupra faptului. Apoi am descoperit că era Gâscanu', în haină de pop lin, încheiată până sus, şi cu căciulă de piele cu urechi, legată sub bărbie.

Se opri. Privirea îi era calmă şi albastră sub marginea de lână a căciulii.

— Bună, Christian, am spus.

Mă privi drept în faţă, drept în pupila ochiului, simţeam că ameţesc.

— Nu ne-am văzut de mult, zise el, de parcă am fi fost pensionari.

— Timpul trece, am spus eu pe un ton sfătos. Şi cum e la Liceul teologic?

— Bine, zise. Mi-am găsit drumul.

Se făcu o pauză. Cecilie ne privi curioasă.

— Mă bucur, am zis.

— Ţie tre' să-ţi mulţumesc.

— Ce spui? Am întrebat îngrozit.

— Tu m-ai condus pe calea cea dreaptă, spuse. Tu ai fost unealta Domnului.

Nu aveam ce să-i mai răspund. Dar privirea lui era liniştită acum, chiar dacă ardea puţin, asemenea unei ape fără peşte. Nici o zbatere, nici o adiere.

— Trebuie să plec, spuse el blând, îndepărtându-se.

— Cine-a fost? Întrebă Cecilie după un timp.

— Un fost coleg de şcoală.

— Şi ce-ai făcut pentru el? Continuă ea, grozav de serioasă. Am încercat să râd.

— Am o influenţă bună asupra lumii, am spus. N-ai auzit ce-a zis! Am fost unealta lui Dumnezeu. Unealta lui.

Am luat mâna Ceciliei. Mă gândeam la acel pasaj din Testament, îl ştiam pe de rost, îl ştiu pe de rost: Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n-are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-1 mântuiască? 304

Ştiam că va urma un gol imens. Un vapor va luneca prin capul meu şi luna va atrage marea către ea, aşa cum un vultur face un ou. Cecilie spuse:

— Tu minţi prea mult, Kim.

Zăpada dură mult în iama aceea. Seb era nefericit, cânta blues singur cuc; după ce Mj0en adulmecase medalia de aur la Grenoble, nu mai era nimeni care să-i alunge pe Guri şi pe Expertul în slalom de pe pârtie. Cecilie şi cu mine făceam schi de fond în pădurea Nordmarka duminicile, o fugăream pe pârtie, băga viteză să se extenueze pe sine, sau poate să mă extenueze pe mine, abia dacă tnai reuşeam să mă mişc când ajungeam la cabana Kikut.

Acolo mirosea a supă şi a ceară de schiuri.

Stăteam la soarele care începuse să încălzească.

Picura de pe acoperiş.

Trebui să ne dăm jos hanoracele şi puloverele.

I-am spus aşa, pur şi simplu:

— Suntem împreună sau nu?

Mă simţeam destul de idiot. Ce-aş fi dorit să fiu în locul pescarului aceluia la copcă, de pe Bj0msj0en, care stătea şi nu prindea nimic.

Cecilie râse, lucru rar la ea.

— Sigur că suntem.

Apoi îşi lăsă capul pe umărul meu, mi-am pus un braţ pe spatele ei, o asemenea clipă merita destul de multe boacăne, scandaluri, scrisori de ameninţare şi părinţi nebuni.

Da, deveneam tot mai maturi. Cecilie parcă se înmuia, încet, ca după un îndelung îngheţ. Soarele se înălţa tot mai mult pe cer cu fiecare zi. Lumina era tot mai puternică, în jurul nostru se auzea apa picurând şi scurgându-se prin jgheaburi. Dar încă nu îndrăzneam să mă avânt la Palatul de la Bygd0y, nici nu putea fi vorba. Alexandru cel Mare m-ar fi aruncat afară ca pe o găleată de gunoi. Dar mergeam la cinematograf, stăteam în sălile albastre, cu mâinile calde şi umede. Am văzut Bonnie şi Clyde. Cecilie îmi strângea mâna de mama focului, iar eu nu prea suportam chestia asta cu filmele, stăteam doar acolo şi nu înţelegeam de ce oamenii strigau şi urlau şi săltau în scaunele lor, totul nu era decât o înşelăciune. Nimeni nu mai putea să mă mai păcălească după Sound of Music. In drum spre casă ea era în stare să vorbească şi să tot vorbească despre filme, încercam s-o urmăresc şi să răspund, să-i spun ceva, dar totul părea ireal, de parcă am fi vorbit despre umbre, de parcă vorbeam umbrelor noastre, exact ca bărbatul care se dezlănţuise împotriva picturii, folosind o secure, împotriva unei simple picturi! Era de necrezut. Era de neînţeles.

Într-o seară, după reprezentaţia de la ora 7 de la cinematograful Colosseum, i-am propus să dăm o raită pe la Valka, aveam câteva bancnote de zece şi puteam face cinste cu orice. Am găsit un separeu liber, era o atmosferă destul de încărcată, fum cenuşiu şi râsete în localul întunecat. Am depistat câteva mutre cunoscute de pe ecran, am înghiontit-o pe Cecilie şi am făcut discret semn cu capul, căci acolo se produceau Heide Steen şi Wesenlund,

aproape că ne stricam de râs, era o chestie extraordinară să te afli în acelaşi local cu un asemenea cuplu ca Wesensteen, ca şi cum am fi fost cu toţii în acelaşi program. Cecilie vru o coca-cola, iar eu am comandat o bere. Cecilie se uita sumbru la mine.

— Nu mai vreau să fiu împreună cu tine dacă bei, zise ea. Mai băusem în alte două daţi.

— Alcoolul tare e cu totul altceva, am spus.

Comanda sosi pe masă. Îmi plăcea gura Ceciliei atunci când bea din pahar.

Mi-am rulat o ţigară.

— N-am să mă mai ating de medicamentele lui Leif, am zis.

Cecilie începu să sporovăiască despre film şi asta mă plictisea. Nu însemna absolut nimic ceea ce se petrecea pe ecran. Mi-aş fi dorit să vorbim despre ea, despre noi. Dar Cecilie vroia să vorbească despre film.

Am întrerupt-o.

— Mai e supărat taică-tău? Am întrebat.

Păru nedumerită în clipa aceea, apoi figura îi încremeni, îşi reluă trăsăturile dure care mă speriaseră.

— Nu ştiu, spuse ea lipsită de interes.

— Crezi că o să mă arunce din nou afară dacă-o să vin la tine? Ridică din umeri, de parcă i-ar fi fost cu totul şi cu totul indiferent dacă aş fi fost azvârlit afară sau nu.

Am băut bere. Simţeam cum mă râcâie la inimă. Cineva râdea isteric la o masă.

— Îmi urăsc părinţii, spuse deodată. 306

Şi chiar în clipa aceea intră unchiul Hubert, rămase în mijlocul localului scrutând în toate direcţiile şi dând din cap, cu siguranţă că nu era pentru prima dată acolo.

— Îi urăşti? Am reuşit să spun înainte ca Hubert să fie deasupra noastră, cu privirea înmuiată de bere, cu paltonul prea mare care atârna ca o prelată înjurai lui.

— Kim, zise. Ce surpriză!

Se uită la Cecilie. Se uită la mine. Începusem să cam tremur.

— Unchiul meu, Hubert, am explicat eu, şi mă simţeam ud la ceafa. Iar ea este Cecilie.

Am arătat în toate direcţiile.

— Mă aşez aici, zise Hubert, şi se aşeză. Se făcu o mică pauză. Cuvintele Ceciliei ardeau în capul meu. Să-i urască?

— Am fost la cinematograf, am spus eu. Cumplit de „olrait". Cecilie zâmbi.

— Dar nu-i place deloc cinematograful. Kim urăşte să meargă la film.

Ea înţelese. Am încercat să râd. Hubert începu să gângurească.

— Spune-ţi părerea, Kim. Nu-ţi fie teamă.

— A fost un film de rahat, am spus. Toate filmele-s aşa.

O nouă pauză. Paharele erau goale. Hubert făcu cinste. Trebui să merg la budă, mă tăia cumplit, nu puteam evita momentul, dar îmi era groază s-o las pe Cecilie singură cu Hubert, dacă-l apuca o mică criză şi începea să răstoarne berea peste ea! Dar a trebuit să merg la budă, m-am grăbit afară şi în timp ce stăteam acolo împroşcând, mă trecu un alt gând: dacă se apuca să ciripească despre Nina? Am intrat în panică, mi-am făcut dram prin fumul opac şi iat-o pe Cecilie stând acolo şi râzând fără oprelişti, cu ceafa frântă, mă întrebam ce putuse Hubert să-i spună sau să-i facă de-a adus-o în stare să râdă aşa.

M-am băgat în discuţie.

— I-am povestit despre bunicul care mănâncă tablete „dormi în pace", sughiţă Hubert.

Am băut şi eu, şi-am râs. Totul era „olrait".

Dar mai era ceva totuşi, chestia cu Nina, să-mi aduc aşa brusc aminte de ea, să am conştiinţa încărcată. Dar ea nu se purtase oare la fel, când cu Jesper, făcătorul de cârnaţi? De altfel, o şi uitasem.

Apoi Hubert povesti despre Paris, despre restaurante şi baruri, despre nopţi calde, culori, fructe, copaci care se apleacă deasupra unui râu, despre buchinişti şi despre o femeie care se numea Henny. Umerii lui se cutremurară puţin, dar în cele din urmă se opriră, amintirile erau atât de puternice şi de clare, era cu gândul acolo şi aproape fericit.

— Când se întoarce Henny? Am îndrăznit să-l întreb. Hubert nu răspunse. Hubert zise:

— Când voi avea bani, am să mă duc şi-am să mă stabilesc acolo.

Hubert visa.

— De unde o să faci rost de bani? Am întrebat eu mirat. Adoptă un oarecare aer de superioritate.

— Joc la loto, spuse el. Cumpăr bilete de loto-prono. În fiecare lună. Mâine e tragerea.

Am băut în cinstea lui Hubert şi pentru câştigul lui.

Cecilie se uită la ceas şi spuse că trebuia să plece.

Hubert rămase locului, cu berea, cu paltonul imens, cu eşarfa roşie şi cu o privire pierdută, care vedea prin zid şi mai departe peste Majorstua şi Europa.

— Ăsta-i unchiu-tău? Spuse Cecilie în timp ce aşteptam autobuzul.

Am dat din cap.

— Îmi place, spuse ea blând.

— E un unchi „olrait", am spus.

— Seamănă cu tatăl tău?

— Nu sunt gemeni unicelulari, am adăugat. Mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese.

— Îţi urăşti părinţii! Am spus încet. Cecilie se uită la ceas.

— Acum tata stă şi numără minutele de întârziere, spuse ea simplu.

Mi se făcu puţin teamă.

— Ştie că eşti împreună cu mine? Cecilie mă privi direct.

— I-am spus că sunt cu Kâre, mărturisi ea. Am rămas mască.

— Kâre? Cu redactorul? Dădu din cap.

Autobuzul se-apropie alunecând şi se opri în faţa noastră.

— De altfel, vrea să-ţi ia un interviu pentru revista şcolii, spuse ea repede, sărind pe treptele autobuzului care se depărta în viteză spre Bygd0y, în timp ce eu am rămas asemenea unui cauciuc dezumflat, aruncat într-un şanţ.

Dar în drum spre casă, am pus la loc bucăţelele de puzzle. De fapt, Kâre era păgubaşul, Kâre, cu cărarea lui milimetrică şi ochelarii rotunzi, Kâre din a doua clasă de liceu, cu umeri laţi, intelectualul de catifea de la Ullern, parţial cu coşuri. De fapt, el era cel care rămăsese cu ruşinea, el era cel care devenise ostaticul întâlnirilor noastre secrete.

M-am simţit chiar superior.

Partea proastă fu că a şi ieşit ceva din interviul ăla. În ultima pauză din vinerea de după întâlnirea noastră, Kâre, redactorul, veni târându-se la mine şi mă întrebă dacă nu doream să apar cu un portret de elev în revista şcolii. Sigur că eram de acord. După terminarea orelor, m-am prezentat la întâlnire în localul redacţiei de la ultimul etaj, care era cam strâmt datorită acoperişului înclinat al mansardei. Sticle goale, o maşină de scris şi hârtii stăteau împrăştiate peste tot.

Lunganul cu care Gunnar se certase la soiree stătea pe o cutie şi scruta cu privirea; era şeful layout-şi îşi făcea de lucru cu degetele; fotograful era un individ dintr-a treia de liceu, rânjea şi scotea, trăgând-o din gură la intervale regulate, o gumă de mestecat. Redactorul stătea la singura masă, cu un creion pus după ureche şi cu o apărătoare împotriva luminii prinsă în jurul capului. Cu toţii aveau mânecile suflecate. Asta era redacţia de la „Vestul sălbatic”.

Am primit o cola, mi-au pus în faţă un scaun, mi-au aprins o ţigară, chestii tari, aveau un tiraj de şase sute.

— Trec direct la subiect, spuse Kâre şi îşi ascuţi creionul.

— Atacă, i#m spus.

— Născut când şi unde.

— 51. Josephinesgate.

Mă măsură de sus până jos.

— Semne particulare? Picioare deformate sau cocoaşă?

— Şchiopătez pe unul din braţe, am răspuns la fel de repede. Kâie notă.

— Hobby?

— Colecţionez elefanţi.

— Care materie î {i P^ce cel mai mult? ~ Lucrul de mână.

Fotograful rânji-

— Tipu' q isteţ.

— Ce şcoală de dans ai urmat? Continuă Kâre. Presimţeam necazuri.

— Fără comentarii, am spus diplomatic.

— Să-1 sunăm pe avocatul tău? Zâmbi Lunganul. Ţăcăni puţin cu aparatul.

— Scriitorul preferat.

— John Lennon, Jim Morrison, Snorre.

— Ce-ai face dacă ai ajunge într-o zi director?

— Aş da afară toţi profesorii.

— Femeia visurilor tale?

Kâre îşi scoase ochelarii şi se scarpină la baza nasului.

— Încă n-a devenit realitate, am spus.

— O-o-oi, se auzi dinspre fotograf. Bărbatul e-n viteză! Kâre şi-a pus din nou ochelarii.

— Susţii SUAân Vietnam?

— Nu.

— Explică.

— Imperialism, am spus. Un popor trebuie să hotărască singur, fără amestec din afară.

— Grozav.

Lunganul se ridică, aproape că ajungea cu chelia în tavan.

— Crezi că putem tipări minciuna asta, ce zici, bosule? Kâre privi în sus.

— Ăsta-i un ziar democratic într-o ţară democrată. Toţi pot să-şi spună părerea.

Ceilalţi dădură din cap. Fotograful mă luă în vizor.

— Eşti de acord cu NATO?

— Nu atâta timp cât NATO susţine Statele Unite în Vietnam. Desigur. Era logic.

— Ce formaţie preferi?

— Beatles.

— Circulă ceva zvonuri grozave cum că te-ai urcat odată pe acoperişul unei anumite case din Bygd0y. Vreun comentariu? 310

— Nici un comentariu.

— Avocatul e pe drum, rânji Lunganul şi deschise o cola.

— Crezi că părul lung e frumos?

— In special sub braţ.

— De ce umbli îmbrăcat cu cea mai urâtă jachetă din şcoală?

— Nu accept întrebarea.

— La naiba, spuse fotograful. Portret profesionist.

Nu mai era nimic de spus, trebuia să-mi mai facă nişte fotografii, iar fotograful m-a convins să mă dezbrac până la brâu, cu toţii se fotografiau aşa când erau intervievaţi de „Vestul sălbatic", cu excepţia fetelor, bineînţeles; se auzi un râs răguşit. M-am sprijinit de perete şi mi-am încordat muşchii în timp ce bliţul mă regulă din faţă şi din spate.

— Vreau să citesc interviul, i-am spus lui Kâre.

— Imposibil, spuse el. Va fi tipărit astă-seară. Ai încredere în noi.

Mă privi şi chiar dacă era destul de prietenos făcând glume de tot felul, cred că totuşi mă ura şi cred că şi eu aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul lui. Nutream un sentiment neplăcut că punea ceva necurat la cale, dar nu ştiam ce. Şi, în plus, eram destul de surescitat, interviu cu fotografie şi tot dichisul, am coborât treptele şi am găsit-o pe Cecilie la Dagmar, reuşirăm să mâncăm o

prăjitură Napoleon, timp în care i-am povestit tot ce spusesem în interviu, după care ea a trebuit să plece acasă. Alexandru cel Mare o aştepta, fir-ar al dracului, cred că primăvara este în ofensivă, i-am spus Ceciliei.

Dar nu era. De altfel, ştiam asta. Kâre, redactorul, umbla după mârşăvii, care i-au şi reuşit, dar au dat naştere la necazuri mai mari decât îşi închipuise. Am fost, bineînţeles, ultimul care a primit revista şcolii; veneam de la ora de gimnastică transpirat şi sleit de puteri, când deodată, încă în pragul clasei, am înţeles că ceva cocea, ceva serios. Cu toţii stăteau aplecaţi, fiecare adâncit în câte un număr din „Vestul sălbatic"; începură să bată din picioare în semn de aplauze când am intrat. Am luat o revistă şi am răsfoit-o. Kâre, redactorul, făcuse o treabă temeinică. Era o fotografie de-a mea din faţă şi una din spate, iar pe spatele meu, Lunganul, şeful/qyo"?

— Ului, montase elicea unei machete de avion, gestul de deşteaptă treabă. Şi nu numai atât. Mai vârâseră acolo şi-un schelet, iar dedesubt scriseseră: prietena de la Copenhaga a lui Kim Karlsen. Ei drăcia dracului! Am obser-vat-o pe Cecilie, stătea lângă tablă, o siluetă albă, îngheţată. Citea. Interviul era altfel destul de bun. Dar în introducere Kâre se distanţa de punctele mele demagogice de vedere, eram mai mult nedumerit decât corupt, eram mai mult dezorientat decât corupt, scria el, mintea rătăcită se datora cu siguranţă faptului că de mai multă vreme eram într-o relaţie stabilă cu o fată de la Copenhaga, iar Copenhaga era binecunoscută ca un centru al imoralităţii şi depravării, cel puţin în Scandinavia. Am privit-o pe Cecilie. O tablă neagră. O faţă albă. Sfinxu' scrisese ceva pe tablă şi nu se uscase: Gândesc; deci exist. Am zburat pe uşă afară şi l-am găsit pe Ola plimbându-se cu cartea de mate. L-am răsucit.

— Ola, am spus foarte liniştit. Ce mama dracului i-ai spus tu puţoiului de Kâre?

Era cufundat într-o ecuaţie.

— Să-i spun cui, ce anume?

— Ai văzut revista şcolii? Dădu din cap că nu.

I-am răsfoit în faţă revista, începu să înţeleagă.

— Vroia doar nişte informaţii p-p-personale, se bâlbâi Ola.

— Exact, da. Şi i-ai povestit despre Nina?

— E-e-era ceva aşa de rău în asta?

Sună de intrare. Era un drum greu de parcurs. Seb mă întâlni în faţa uşii.

— Nu te sfătuiesc să faci o chestiune de injurie, şopti el. Lasă redacţia să se înece în propriul său rahat!

Figura Ceciliei era de granit. Ochii ei se transformaseră în nisip şi un pumet deloc nesemnificativ mă aruncă departe, în pustiu, pentru totdeauna.

Făţamicul-Leif şi Peder mă felicitară din inimă, Peder cu o expresie maliţioasă în obraji. Iar eu, Doamne ajută-mă, a trebuit să-mi îndrept cămaşa încă o dată, pentru a arăta că nu aveam elice.

Cecilie se uită în altă parte, în semn de dispreţ.

Aveam franceză cu Madame Mysen, o franzeluţă subţire cu unghii albastre şi nas coroiat. Traduse cuvintele Sfinxului: Je pense, doncje suiş.

După exact zece minute am fost chemat la director. Acolo era şi Kâre. Ochelarii îi erau aburiţi. Nu se uită la mine. 312

Şmirghelu' stătea în spatele mesei şi răsfoia energic „Vestul sălbatic". Mă întrebam dacă îşi pieptăna mustaţa. Sau dacă creştea aşa, pur şi simplu. Mi-am plimbat degetul pe sub nas. Păr pufos. Penaj.

Şmirghelu' ridică ochii.

— În calitate de redactor la o revistă şcolară, ar trebui să ştii ce înseamnă etica jurnalistică, vorbi el rulând „r"-ul de se cutremura camera.

Transpiraţia curgea de pe Kâre.

— Iar tu, Kim Karlsen, tu ar fi trebuit să ştii să taci în legătură cu afacerea cu scheletul! Crezusem, într-adevăr, că ai înţeles treaba asta.

Kâre luă cuvântul.

— Este vina mea, domnule director. Karlsen n-a ştiut nimic despre asta.

Onest. Kâre era un idealist, îmi aruncă o privire piezişă.

Şmirghelu' răsfoi şi dădu din cap. Kâre ţintise prea departe. Şi, în cele din urmă, trebui să se retragă din funcţia de redactor, căzând în dizgraţie. Consiliul elevilor urma să aleagă un nou redactor. Eu am pierdut-o pe Cecilie căzând şi eu în dizgraţie, dar mie nu-mi alegea nimeni o nouă Cecilie.

N-aveam şansă nici de doi bani să ajung din nou în apropierea ei, se strecura pe lângă mine, se uita pe lângă mine şi totuşi mă vedea. Puteam să mă simt foarte bine cu iubita mea de la Copenhaga. Am încercat să-1 folosesc pe Seb ca intermediar, dar nu cunoştea parola nici el. Gunnar fu de părere că redactorul Kâre era cel mai mizerabil puţoi care intrase vreodată într-o pereche de pantofi şi c-ar trebui să facem o foaie volantă anti-Kâre, să-1 facem de batjocură pentru totdeauna. Ola era trist, spuse că niciodată nu se va mai exprima în faţa presei. Peder şi Făţarni-cul-Leif porniră din nou în ofensivă, dar Cecilie părea intangibilă pentru toţi, asemenea unui buncăr.

Seb şi cu mine eram mereu împreună, puţin nefericiţi, ne povesteam unul altuia, pe rând, cât de nefericiţi eram şi asta ne întrista şi mai mult. Stăteam acasă la mine şi ascultam Doors. Sau stăteam la Seb şi ascultam Bob Dylan şi Mothers of Invention. Freakout. Seb alegea foi pe care scrisese nişte texte, îmi spuse că începuseră scrie un blues extraordinar de tare, căci era timpul blues-urilor. Citi prima şi până atunci unica strofa, şi din când în când se oprea şi mai tuşea din muzicuţă.

M-am născut în Vika, Este tot ce ştiu. Maică-mea trepte şurlui şi taică-meu se istovi în fabrică 40 de ani după care adormi. Directorul i-a dat diplomă Şi preotul i-a dorit pacea, Ei n-au habar, Nu, nu, nu, n-au habar. Ei n-au habar, Şi nu e vina mea.

— Maică-ta nu şurluie trepte, am spus. Iar taică-tău umblă pemări!

Seb mă privi îndelung, dădu din cap.

— Când scrii, trebuie să mai şi minţi, zise el. Exact ca Gâscanu' atunci, atunci când a scris despre sinuciderea de la Bygdoy.

— A, da, am zis. Sigur că da. Trebuie însă să ştii să minţi suficient de bine.

— Tu te pricepi bine, rânji Seb. Minţi cel mai bine dintre noi toţi. Apoi am ascultat Sergeant Pepper şi parcă m-am tulburat, deoarece Nina se afla în acel disc, dar şi Cecilie era acolo, ca o negare, o absenţă, şi ne cufundarăm fiecare în depresia lui şi nu mai vorbirăm nimic câteva ore în şir. Apoi Seb spuse:

— M-am bătut odată pentru Guri. Ţi-aduci aminte?

— Sigur că da. Cum mai merge cu bunică-ta, de altfel?

— Olrait". Apare când taică-meu nu-i acasă. Am ascultat din nou A Day în the Life.

— Ai mai făcut progrese cu Cecilie sau nu? Întrebă Seb.

— Mă simt ca un cârnat stricat în farfuria ei, am spus.

— Dumnezeule, zise Seb. Am să folosesc chestia asta într-un cântec.

Scrise cu avânt într-un carneţel. Apoi luă muzicuţa, îşi dădu părul la o parte de pe frunte şi turui: 314

Sunt un cârnat stricat în farfuria ei. Sunt un cârnat stricat în farfuria ei.

Se opri brusc.

— Ce rimează cu farfuria ei?

— Bei, am spus.

— Sigur.

Suflă în muzicuţă o septimă.

Pojghiţă sunt când cacao bei.

Am luat-o din nou de la început, eu la voce. Mi-am luat avânt aşa cum trebuie şi mi-am golit plămânul. Seb era roşu la mutră şi bătea tactul cu laba piciorului. Seb şi Kim Bocitori de Blues.

— Trebuie să mai compunem şi alte versuri, spuse el apoi.

— Despre slalomul de catifea, am spus.

— Şi despre redactorii făţarnici de la revista şcolii şi despre fetele stricate.

Acum or să vadă ei. Nimeni nu era cruţat.

— Multe capete-or să cadă, spuse Seb profetic.

În ziua în care l-am văzut pe Kâre băgându-se în sufletul Ceciliei şi discutând cu ea o pauză întreagă, m-am hotărât să-i scriu o scrisoare Ninei. Primisem patru, dar eu nu trimisesem niciuna. Am stat în camera mea şi-am scris toată seara, mă gândeam la Cecilie şi la Kâre: prieteni din copilărie, iubiţi vechi, cu siguranţă că asta erau, ea ştia că eu îi văzusem. I-am scris Ninei. Despre şcoală, care era un gunoi, o întrebam dacă ascultase Doors, dacă erau mulţi hippies la Copenhaga. Am scris până a început să-mi zbârnâie capul. N-am amintit însă de ce nu răspunsesem până atunci.

Am împăturit scrisoarea şi-am băgat-o în plic. Mama era la uşă.

— Îţi faci lecţiile? Întrebă ea.

— Da, am răspuns. Conversaţia era monosilabică.

Marna se strecură înăuntru şi se aşeză în spatele meu.

— Kim, sper că nu mai eşti trist din cauza scrisorii de la directorul şcolii? Zise şi în clipa aceea o îndrăgeam nespus, dar nu puteam, fir-ar/ll dracului, să i-o arăt, nu eram în stare.

— Nu, am zis.

— Noi am uitat deja, spuse ea. Cuvinte bune.

Am pitit scrisoarea sub o carte.

— Fata. Fata despre care vorbeai, cine-i?

Aş fi vrut şi eu să vorbesc, să mă eliberez de o parte din durere, dar aveam lacăt la gură, eram gâtuit. Am început să tuşesc şi să mă prefac. Nu puteam să-i povestesc toată întâmplarea cu revista şcolii, dimpotrivă, speram cu disperare să nu dea niciodată peste ultimul număr din „Vestul sălbatic", căci dacă ar fi fă-cut-o, tata ar fi dat în primire în aceeaşi clipă. Aşa a fost, nu s-a legat nici o discuţie, de parcă n-am mai fi putut să mai stăm de vorbă împreună şi singurele sunete inteligibile pentru urechile umane au venit de la tata, care strigă din camera de zi:

— Acum are să se tundă. Acum să se tundă!

— Isus avea păr lung, am spus.

A doua zi i-am trimis Ninei scrisoarea.

Luna aprilie veni cu un nou single al Beatles-ilor. M-am dus până în Bygd0y Alle şi-am cumpărat discul de la Radionette. Avansaseră destul de mult cu construcţia cea nouă a supermarketului, mai jos de Gimle. M-am dus acasă şi-am ascultat placa în linişte şi pace. Eram oarecum entuziasmat. Lady Madonna. Mda. Mergea. I-am dat telefon lui Seb şi i-am pus discul să asculte. Nici el n-a fost prea entuziasmat, n-a sărit până în tavan, dar melodia ţinea, era oricum treabă profesionistă, un disc fără pretenţii, mai au şi ei dreptul la aşa ceva. Pianul vibra. Am discutat pro şi contra dacă era Paul sau Ringo cel care cânta. Poate că era Paul, probabil că era răcit. In Anglia e o climă împuţită. Seb începuse să scrie nişte texte noi. Împrumutase Jan Erik Vold de la bibliotecă.

— Zăpada se topeşte, am spus. Nu se poate face slalom la Kleiva acum!

Seb răsufla greoi în receptor.

— Te-ai făcut cumva meteorolog? N-ai auzit de schiul nautic? Ticălosul are pământ la ţară, la Hank0, şi cincizeci de cai.

Nobody lovesyou whenyou are down andout. Rămase tăcut un timp.

— Ce rimează cu porc? Întrebă în cele din urmă.

— Mort, am zis.

— Le dau dracului.

— Storc.

— Sună mult mai bine.

Am închis. Am mai ascultat de câteva ori discul. Partea a doua. The Inner Light. Mă simţeam cam deprimat într-o asemenea zi de marţi nefolositoare, uşor jegoasă şi plictisitoare, una din zilele peste care ar trebui să poţi sări şi care ar trebui să rămână o gaură neagră în trecut. O marţi în aprilie 1968. Cu resturi de mâncare la masa de prânz şi câteva aluzii sarcastice despre frizură şi îmbrăcăminte, şi ele destul de dezlânate. Lecţii. Engleză. Franceză. Passe

simple. Kippling. If. Norvegiană. Saga. Geamuri murdare, miros acru venind dinspre Frognerkilen, fudulii sensibile, imposibil să te concentrezi. Să zaci pe canapea şi să priveşti în tavan. Jensenius era ciudat de liniştit. Undeva se trânteşte o uşă. O maşină frânează brusc. Dar nimic nu mă priveşte în această plictisitoare marţi de aprilie 1968.

În clipa aceea sună la uşă, dar n-aveam chef să-mi urnesc carcasa, era cu siguranţă vreun comis-voiajor care voia să-i mai bage mamei pe gât ceva marfă proastă. Am auzit pe cineva intrând şi imediat după-aceea cineva bătu în uşa închisorii mele. M-am ridicat. Era Cecilie. Cecilie. Era de necrezut că o asemenea marţi putea să mi-o aducă pe Cecilie. Maică-mea stătea în culise şi ne scruta cu privirea, iar taică-meu îşi băgă şi el capul, am închis repede uşa, neştiind ce să spun.

— Cecilie, am zis.

Se uita înjur, de parcă ar fi căutat o cameră cu chirie. Se uită la discuri. La cărţi. La hainele împrăştiate pe jos. La papucii de casă, la papucii mei idioţi de casă care semănau cu doi boboci de raţă, cu o protuberantă roşie pe cioc.

Umblam desculţ şi-aveam o gaură în şosetă. Trebuia să-mi tai unghiile în curând. Ce poveste stânjenitoare!

Să spun ceva.

— Nu ţi-e foame? Râse uşor şi se aşeză.

— El mi-a, explicat tot ce s-a întâmplat, spuse şi se uită în sus spre mine.

— Ţi-a explicat, ce anume?

— Despre tine şi despre fata de la Copenhaga, mi-a spus că s-a terminaţie mult între voi.

— Cine, cine ţi-a explicat?

— Ola, desigur.

— Ola?

M-am aşezat lângă ea pe canapea.

— A fost întrucâtva vina lui, zise. Dar acum mi-a explicat totul. Mă privi. Cu blândeţe.

— Ola, doar atât am spus. Râse din nou.

— A durat cam mult, dar a funcţionat.

Ola, Ola al meu. Şi-a spălat ruşinea. Ne-am jucat cu degetele şi-am sfârşit într-un sărut aproape perfect, îmi dădu brusc drumul, se lăsă pe spate şi-şi recompuse figura.

— A fost o măgărie din partea lui Kâre, zise ea.

Simţeam că venise timpul să fiu onest faţă de duşmanul meu, acum îmi şi puteam permite.

— A luat vina asupra sa, am zis. În chestia cu scheletul. Ea încuviinţă din cap.

— Am crezut că m-ai minţit, spuse direct.

— Sigur că nu, am mormăit eu şi-am întins o mână.

— Ai rupt de mult legătura aceea, deci, spuse fără să se uite la mine.

— Da, am spus, şi mi-am amintit deodată de scrisoarea pe care am trimis-o, simţind o nelinişte grozavă în stomac.

— Da, am repetat, ca şi cum cuvintele ar mai fi putut schimba ceva.

Cecilie mă privi.

— Minciuna şi lipsa de onestitate sunt cele mai grave lucruri pe care le ştiu, îmi spuse cu un aer grav.

— Bine, dar tu-ţi minţi părinţii, am tatonat eu cu prudenţă. Râse scurt.

— Nu-i totuna. Am făcut-o întotdeauna. E mai bine-aşa pentru ei.

Întotdeauna. O nouă rotire a centrifugii din stomac. I-a mai minţit şi pe alţii înaintea mea, o grămadă, mă duc la Kâre, mă duc la Kâre când, de fapt, mergea în cu totul altă parte, la întâlniri secrete, în ultimul rând într-o sală de cinematograf, într-un parc lăturalnic, de cealaltă parte a oraşului. Am început s-o ating uşor, mâinile îmi fugeau nestăpânite, ea se retrase râzând.

— Da, am zis, fără să ştiu la ce spuneam da.

— Aşadar, suntem din nou prieteni, zise ea, pur şi simplu. Prieteni.

— Da, am spus eu încă o dată şi m-am aplecat peste ea. Apoi i-am pus noul disc Beatles. Ascultă, lipsită de interes, îmi povesti despre un cântăreţ care era şi mai bun decât Simon şi Garfunkel, se numea Leonard Cohen. Nu mai auzisem de el. Ştia să cânte câteva acorduri la ghitară.

Am pus din nou discul. Trimisesem o scrisoare obişnuită, doar nu putea fi ceva rău în asta, era ca o vedere pe care-o trimiţi prietenilor sau familiei în vacanţă, un semn de viaţă, un buletin meteo, doar nu putea fi nimic rău an asta!

M-am liniştit puţin.

— Lady Madonna, am zis.

— Ce?

Stăteam întins pe genunchii ei.

— Lady Madonna, am zis. Tu eşti pentru mine lady Madonna. Mi se părea că sună minunat. Dar nu ştiu exact dacă ei i-a plăcut.

Rămase tăcută un timp, se uită în jos la faţa mea. Mă mângâie pe sprâncene.

— Eşti dulce, zise.

Nu ştiu dacă mi-a plăcut prea mult ce mi-a spus.

— Lady Madonna, am repetat.

Îşi coborî buzele spre mine, iar părul i se revărsă peste mine asemenea unei perdele proaspăt spălate.

Primăvara izbucni mai violent ca niciodată. I-am cumpărat lui Jensenius douăzeci de beri export, după care a ţinut un concert grozav până târziu în noapte, când a apărut poliţia să-l potolească. Apoi Jensenius tăcu. Soarele continua să strălucească, smulgând iarna din rădăcini, iar bicicletele şi orchestrele răsunau pe străzi asemenea unor urşi ieşiţi din bârlog. Cecilie şi cu mine eram în fierbere, cu întâlniri secrete şi interzise, în seri ceţoase şi umede de primăvară, care, totuşi, nu erau aşa de calde pe cât păreau şi care cereau apropiere şi curaj. Se întâmpla să treacă pe la mine, pe neaşteptate şi

neanunţată, iar într-o seară am fost şi eu la ea la Bygd0y. Alexandru cel Mare şi soţia erau la un vernisaj la Messehallen, iar Palatul era liber. Am stat în hamac în grădftiă, legănându-ne şi bând suc de portocale. Am privit în sus, spre acoperişul casei şi mi s-au înmuiat genunchii, era mai abrupt decât trambulina de schi de la Holmenkollen. Altfel, nu era aşa de rău în grădină, iarba era tăiată cu foarfece de unghii, iar gazonul era de dimensiunea unui teren de golf. Merii se profilau la orizont ca nişte fantome albe şi, din nou, m-am cutremurat. Mere. N-am mai primit nici o veste de la Nina după ce i-am scris şi nici măcar nu mi se păru aşa de ciudat după o scrisoare atât de prostească. Cecilie povesti despre grădinarul lor, Carlsberg. Avea degete verzi, spuse ea. Carlsberg este o bere daneză, i-am zis. N-ar fi trebuit s-o spun, desigur. Cecilie se îmbufna şi se ridică din hamac. Aşa că trebui să încerc s-o îmbunez şi după o jumătate de oră totul fu iarăşi aproape „olrait". Era ciudat cât de mult îşi dorea să afle mai multe despre Nina aia, cum îi zicea ea, mă rugă să-i povestesc despre ea, era curioasă şi temătoare în acelaşi timp, iar eu îi povesteam, având însă grijă să nu povestesc prea multe, să nu mă entuziasmez, îmi era foarte greu să păstrez un echilibru, era chiar mai complicat decât o plimbare pe acoperişul casei ei. Dar în seara aceea nu dori s-audă nimic despre Nina. Mai întâi trebui să facem câteva lecţii împreună, şi-apoi puteam s-ascultăm muzică. Ce seară echilibrată. Ne-am aşezat în iarbă cu manualele de engleză şi franceză, ascultându-ne din vocabular.

— Cum ţi se pare Victoria? A întrebat ea după o vreme.

— Gunoi, am spus. Păru dezamăgită.

— Mie mi se pare o carte frumoasă, spuse ea către cer.

— Nu mi-aş fi-nchipuit că Sfinxu' ar putea alege o asemenea leşinătură.

— Mi-ar fi plăcut să-1 cunosc pe fiul morarului1, oftă Cecilie.

— Eroii complică lucrurile mai mult decât e nevoie, nu-i aşa? Şi m-am oprit, simţindu-mă cam prost. De altfel, nu-i decât un roman.

Cecilie stătea întinsă şi visătoare, seara de primăvară ne învălui încet, un nor luminos trecu în fugă pe cer.

— Mă duc după pick-up, spuse ea şi fugi înăuntru.

Aduse şi ghitara. Şi pe Leonard Cohen. Nu se mai sătura de Leonard Cohen. Şi tot timpul se zgâi la fotografia acelui tip

1 Referire la eroul romanului Victoria, de Knut Hamsun.

Întunecat şi tragic, care poseda o anume rezonanţă sufletească de dragul căreia fetele făceau coadă la discurile lui. Eram supărat.

— Ce, nu-ţi place nici Leonard? Întrebă Cecilie puţin dezarmată.

Folosea prenumele.

— Leşinătură. Aceeaşi leşinătură tot timpul.

Îmi întoarse spatele şi puse discul pe partea cealaltă. N-am sesizat nici o diferenţă.

— Ţie-ţi plac doar Beatles-ii, zise.

— Aşa-i, am spus.

Eram într-o dispoziţie.

N-am mai spus nimic. Când pick-up-ul se opri, luă ghitara în braţe şi ciupi puţin corzile, în clipele acelea îmi plăcea mai mult de ea, într-adevăr, parcă îmi plăcea cel mai mult atunci când încerca să cânte la ghitară, pentru că habar n-avea să cânte, şi era oarecum minunat s-o vezi că face ceva la care nu se pricepea ca lumea.

Lovi corzile cu unghiile, îşi mută mâna stângă în poziţii imposibile, degetele se răsfirară în toate părţile, apăsând corzile. Cât despre degete, eu n-aveam dreptul să spun nimic, arătătorul meu arăta spre lume asemenea unui semn diform de întrebare şi eram fericit că Cecilie nu mă întrebă nimic despre el.

Apoi începu să cânte în engleză.

Suna cam stângaci.

O iubeam în clipele acelea.

Când încheie, ridică o privire goală, de parcă ar fi aşteptat un ecou.

Am atins-o uşor cu mâna.

— A fost frumos, am zis.

— Minţi, spuse.

— Ba nu, a fost frumos.

— Minţi, spuse şi continuă să cânte Suzanne, şi chiar îmi plăcu melodia asta când Cecilie o cântă, rags andfeathersfrom Salvation ctrmy, era ceva în cuvintele acestea care mă străfulgerară în inimă.

În spatele nostru se înălţa Palatul enorm, grădina se întindea în toate părţile, cerul se mişca încet deasupra noastră şi mirosea a iarbă proaspăt tăiată. Cecilie stătea cu ghitara Levin în braţe şi cânta cântece folk, era destul de ciudat că Ceciliei, intransigentei Cecilie îi plăceau acele cântece. Nu Bob Dylan, ci Donovan, nu Barry McGuire, ci Cohen, nu John Mayall, ci Simon şi Garfunkel. Îşi epuiza tot repertoriul, erau cinci cântece: Donna Donna, Catch the Wind, Suzanne, April şi Yesterday. Când încheie şi se făcu puţin rece, m-am furişat lângă ea şi-am luat locul ghitarei. Dar în clipa aceea sună la poartă şi se auziră paşi pe aleea de pietriş. Cecilie îşi băgă unghiile prin cămaşa mea, căci îi era frică, ramaserăm împietriţi, era oricum mult prea târziu să mai fug de-acolo. Dar nu erau părinţii ei, era un bătrânel cu pălărie de pai şi pantaloni largi care fluturau în adierea blândă a serii. Cecilie răsuflă uşurată.

— E numa' Carlsberg, îmi şopti.

El ne văzu şi se îndreptă spre noi traversând gazonul cu paşi uşori, de parcă se temea să nu-i facă rău ierbii.

— Bună, zise Cecilie.

Bătrânul se opri, îşi scoase pălăria galbenă de pai şi făcu o plecăciune adâncă.

— Bună seara, domnişoară Almer, spuse liniştit şi umil.

Mă salută scurt din cap, mă uitam la degetele lui, nu erau verzi, erau maronii, subţiri, elegante, aproape că avea mâini de negru.

— Cred că mi-am uitat pipa în bucătărie, spuse el puţin jenat. Cecilie îl însoţi înăuntru. Nu zăboviră mult. După ce Carlsberg făcu o nouă reverenţă adâncă, se întoarse aproape fără nici un zgomot şi dispăru.

— Uf, ce şoc am avut, zise ea şi se aşeză lângă mine. Amuţisem.

— Nu va spune nimic nimănui, continuă ea. Carlsberg e un om loial.

Râse puţin. Nu mi se păru defel amuzant. Mă sărută în fugă.

— Acum trebuie să pleci, zise ea.

Mergeam de-a lungul golfului Frogner, se auzea jazul de la Club-7, apa clipocea în jurul ambarcaţiunilor, o motocicletă trecu în viteză pe lângă mine. Nu reuşeam să mi-l alung pe Carlsberg de pe retină, umil, făcând plecăciuni, la distanţă de-un metru: Domnişoară Almer! Era chiar sinistru. M-am străduit să-mi amintesc, în schimb, acordurile Ceciliei la ghitară, în special degetele neîndemânatice, care tot timpul prindeau şi loveau corzile aiurea. Aşa trebuia s-o păstrez în amintirea mea.

Stig ajunse absolvent şi îşi îndesă şapca roşie de absolvent pe căpăţână, scrise Mao pe cozoroc, iar pe sonete scrise Norvegia afară din Vietnam. Nu toţi pricepură ce-a vrut să spună cu asta, dar noi am râs pe înfundate când am primit fiecare câte un sonet. Evident că Stig se infiltrase în chefurile de absolvire, care nu erau decât o găselniţă burgheză a fiilor şi a fiicelor lui Îsen. Iar de 17 Mai, el şi alţi trei golani lăţoşi de la Katta săriră din coloana absolvenţilor în dreptul Ambasadei americane şi desfaşu-rară o pancartă: SUA=STAT CRIMINAL. Ce ploaie de sticle de bere, taţi furioşi, cu bereta de student pe vârful craniului şi cu ciucurele prins de umeri, îşi încleştară pumnii, urlând şi scuipând. Stig fu mulţumit, acţiune îndeplinită cu succes. Momentul de surpriză îşi făcuse efectul. Şocul se imprimase ca un negativ coroziv pe retina crispată a burghezilor. Am fost primiţi în audienţă în camera lui, unde din fundal Bob Dylan ne scruta cu privirea, iar Stig stătea în poziţie de lotus pe divan, în timp ce noi zăceam împrăştiaţi pe parchet. Evenimentele dospesc, în curând vor exploda, zicea Stig. Până la vară lumea nu va mai arăta ca până acum. Paris, zicea Stig. Nu numai că au aruncat cu noroi în ambasade, dar au fost baricade, arme, strategie şi spontaneitate! Acolo nu-l au numa' pe Finn Gustavsen, ci şi pe Sartre şi Cohn-Bendit. Muncitorii şi studenţii au fost solidari, De Gaulle n-are decât să se bage-n pământ ca un sobol împuţit ce e. L-am ascultat solemn. Suna colosal. Se-ntinde, zicea Stig. Azi la Paris. Mâine la Oslo. Sau poimâine. Părea puţin obosit. Dar era fericit că trăia asemenea timpuri. Nu-i aşa, tovarăşi? Genericul Actualităţilor se auzi din camera de zi, am năvălit înăuntru, unde ajunserăm în momentul în care globul diform se rotea. Taică-său stătea încovoiat pe canapea, cu pungi sub ochi, cu părul cărunt şi pleoştit. Avea planuri grozave de extindere a magazinului său, vroia să reia lupta, să se extindă şi la subsol şi chiar şi în curte, să construiască în înălţime, avea planuri colosale. Dar nici o bancă nu era dispusă să-i acorde vreun împrumut când auzea că dugheana lui se află aproape de locul în care se ridică supermarketul Bonus. Ştiam de la. Gunnar toată povestea. Iar eu m-am gândit la ta-ică-meu, că poate ar putea să-i acorde el un împrumut, aşa că l-am

şi întrebat despre asta într-o zi. Tata mi-a îndrugat însă o întreagă poveste despre rentabilitate şi siguranţă, că trebuie să priveşti realisUucrarile şi să nu te-ntinzi mai mult decât te ţine plapuma. Am înţeles puţin sau aproape nimic, dar am priceput că ceva era greşit, evident greşit. Acum însă stăteam cu ochii cât cepele în faţa televizorului. Drama care se desfăşura pe ecran părea că nu-1 priveşte pe vânzătorul de coloniale Hoit. Noi ne-am aplecat înainte, privind fix: Paris. Imagini săltate, agitate, de parcă operatorul ar fi fugit sau ar fi fost alungat. Totul se petrecea într-o piaţă imensă, din când în când se întrezărea o fântână arteziană în fundal, cu nişte animale care scuipau apă. Lumea fugea în toate părţile, probabil că ardea pe undeva, pentru că era o groază de fum şi majoritatea oamenilor îşi ascundeau faţa în batiste. Vocea comentatorului relata liniştit despre ciocnirile dintre studenţi şi poliţişti. Şi muncitori! Strigă Stig. O nouă încărcătură cu sticleţi fu deşertată dintr-o furgonetă, aveau vizoare de sticlă, scuturi imense şi bastoane lungi. Loveau sălbatic în toate părţile, năpustindu-se asupra celor din apropierea lor, ca şi cum totul ar fi fost un joc smintit, dar nu era joc, era o realitate dezgustătoare, care se materializa în miile de puncte din care e compus ecranul televizorului: sânge care ţâşneşte din ţeste, oameni care leşină, lume care strigă cuprinsă de-o spaimă oarbă ce se revarsă pe chipuri, şi bastoane care lovesc şi lovesc, şi-atunci am observat: loveau în capul lui Henny.

Într-o asemenea clipă din spectator devii brusc şi implacabil participant, firele roşii ale întâmplării te prind înăuntrul unei noi realităţi, de parcă ai face un pas într-o parte, de parcă ai ieşi dintr-un vis, de parcă te-ai privi într-o oglindă fără să-ţi recunoşti imaginea. Am văzut-o pe Henny cum era maltratată sub loviturile de bastoane, îşi ridicase mâinile în sus să se apere, dar nu ajuta la nimic, loviturile se dezlănţuiau şi, în cele din urmă, ea îşi acoperi doar urechile şi strigă, de parcă n-ar fi fost în stare să-şi audă propriul urlet sfâşietor. După care dispăru de pe ecran, dar imaginile au continuat să se deruleze în mine.

Am fugit într-un suflet până la Marienlyst. Începuse să plouă, o ploaie verticală şi domoală, care scotea aburi şi miresme din asfaltul cald, iar liliacul lumina asemenea unor lămpi strălucitoare. M-am năpustit prin ploaia liniştită, pe străzile adormite şi l-am găsit pe Hubert într-o stare lamentabilă. Văzuse şi el, nu mai era nici o îndoială că Henny fusese cea maltratată.

— Trebuie să plec acolo! Strigă Hubert. Trebuie să plec acolo! 324

Se plimba de colo-colo prin casă, călca pe rame, lovea cu piciorul în coli de hârtie, în pânze de tablouri şi reviste. Era cenuşiu la faţă, ochii îi erau plini de groază, de dor şi indignare.

Am încercat să-1 liniştesc, simţeam că devenisem brusc al naibii de matur, aşa cum stăteam acolo străduindu-mă să-1 liniştesc pe unchiu-meu.

— Încearcă s-o suni, am zis.

— Bine, dar am sunat! Ţipă el. Nu reuşesc să prind legătura. E imposibil să suni la Paris. Am sunat la Ambasadă. Trebuie să merg acolo.

Căzu extenuat, epuizat, într-un scaun.

— Ai văzut? Murmură el.

— Da.

— Îşi ascunse faţa în mâini.

— Au zdrobit-o! Capul. Nasul. Gura. Se ridică, se aşează, se ridică din nou.

— Hubert, am zis. Are cu siguranţă mulţi prieteni Ia Paris. Va primi ajutor. Va ajunge la spital.

Se aşeză.

— Are să-şi revină perfect, am continuat eu. Cu siguranţă că totul a părut mult mai îngrozitor decât a fost în realitate, am adăugat, nutrind eu însumi speranţa ca lucrurile să fi stat aşa.

Hubert se uită la mine. Mă aţinti cu privirea.

— Când o să se facă bine, îţi va telefona. Nu ajută la nimic să te duci până acolo.

— Nu, spuse el. Ba da, zise apoi. Am adus două beri din bucătărie. Am băut fiecare câte o sticlă.

— Mulţumesc, spuse Hubert. Îţi mulţumesc c-ai venit, Kim. Ramaserăm un timp în tăcere, simţind cum gustul dulceag şi greoi al berii se răspândea prin tot corpul.

— O să se aranjeze totul, am spus.

— E cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut vreodată, mărturisi el.

— Şieu.<

Am mai adus câte o bere pentru fiecare. Simţeam frica asemenea unor înţepături ascuţite, de parcă cineva ar fi aruncat cu săgeţi, iar eu eram ţinta.

— Curjfmai merge cu Cecilie?

— Bine, am spus, nemaiştiind dacă mai credeam ceva din ceea ce spuneam.

Examenul se apropia, iar lumea începea să semene din nou cu sine. Stig era epuizat după infiltrarea aceea, îi fusese greu, iar acum stătea cu pleoapele umflate, aşteptând poliţia militară. Sigur că refuzase serviciul militar. De Gaulle i-a venit de hac Parisului, iar Cecilie şi cu mine stăteam şi toceam împreună. Fie la mine, fie pe o bancă în parcul Frogner, când vremea era stabilă. Nu o prea interesa ce se întâmplase la Paris, dar era bună la limba franceză şi mă învăţă şi pe mine câteva trucuri. Nu i-am povestit despre Henny. Hubert nu avea încă nici o ştire de la ea. Cecilie era cel mai mult interesată de ghitară, vorbea mult despre noile acorduri pe care le-a învăţat, urmând cursul de ghitară din, JDet Nye". Cumpărase un LP cu Young Norwegians. I-am povestit puţin despre formaţia pe care ne gândisem s-o alcătuim odată, The Snafus. La şcoală era mereu aceeaşi. Acolo Cecilie era distantă şi indiferentă faţă de mine, iar Peder şi Făţarni-cuI-Leif spionau, încercând să adulmece ceea ce, de fapt, plutea în aer. Dar nimeni nu încercă să animeze din nou personajul lui Karlsen de pe acoperiş sau Scheletul de la soiree. Aveam picioarele bine înfipte în pământ. Eram sigur pe mine.

Într-o seară, am stat la mine acasă şi am tocit împreună la germană, molfăind sandvişuri şi scuipând conjunctiv şi dativ şi reguli date naibii. Cecilie mă ascultă la prepoziţii şi nu se dădu bătută până ce nu le-am ştiut ca pe apă. Dură destul de multă vreme şi erau atâtea alte lucruri pe care aş fi vrut să le fac! Afară ploaia cădea încet, puţin caldă, puteai merge gol prin ploaie, mă gândeam eu, iar ochii mei alergau peste Cecilie, nu mă mai puteam concentra, greşeam genurile şi nu reuşeam să spun nimic corect. Cecilie era puţin deznădăjduită, privi prin mormanul meu de discuri, dar nu găsi ceva de vreun interes anume pentru ea. Mai mult îi plăcuseră Beatles-ii, în special baladele lui Paul, aşa cum le numea ea. Avea Yesterday în repertoriul său. Dar nu-i plăcea I'm the Walrus şi nici Lucy în the Sky. Şi asta, oricât mă străduiam eu s-o fac să-i placă. M-am mulţumit şi cu cântecele ei. Iar în seara aceea îmi cântă fără ghitară. Stătu pe canapeaua pe care dorm eu, într-o bluză roşie, cu figura concentrată, şi-mi cântă, în timp ce lovea tactul cu cartea de franceză. SoundofSilence. I-am 326 spus că mi se pare frumos cântecul, dar nu mă crezu deloc şi mi-l cântă încă o dată. Asta mă bucură şi mă linişti. Aşa trebuia să fie.

Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Full house. Trebuia s-o conduc o bucată de drum spre casă, pe faleză, era o ploaie numai bună pentru condus fete. Am coborât treptele înaintea ei, am deschis poarta grea şi, chiar în clipa aceea, în timp ce Cecilie se mai afla în casa întunecată a scărilor, iar eu păşeam pe trotuar, simţind primii picuri de ploaie pe păr, apăru Nina. Veni ca o furtună, năpustindu-se asupra mea, cu aceeaşi rochie lungă lipită de trupul slab, părul căzându-i în jos, pe faţă, şi arborând un zâmbet mare şi alb. Veni cu braţele larg deschise şi se aruncă asupra mea; era pretutindeni în jurul meu.

— Mulţumesc pentru scrisoare! Se auzi cântând în urechea mea, iar vocea ei avea o rezonanţă uşor daneză, în aceeaşi clipă, ieşi pe poartă Cecilie.

Nina era agăţată de mine, apoi o descoperi pe Cecilie, braţele ei îmi dădură încet drumul. Se priviră una pe alta. Se măsu-rară, fără nici un cuvânt, şi, cu toate astea, fără să se ivească vreo neînţelegere. Nici măcar nu m-am gândit să spun ceva, n-am ridicat nici măcar un deget, pentru că flecare din ele se îndepărtă în altă direcţie, iar eu am rămas acolo în ploaia rece, torenţială, până ce m-am udat până la piele şi-am răcit, îmbolnăvindu-mă de moarte. Sunt părăsit, gândeam eu, cuvântul avea gust de putregai şi era greţos. Am încercat să-mi rulez o ţigară, dar tutunul şi hârtia îmi zburară din mână. Continua să plouă, iar eu stăteam acolo, inima mi se întoarse pe dos, asemenea unei umbrele negre şi vechi suflate de vânt.

Înjurai meu se făcuse linişte, de parcă aş fi trăit într-o încăpere antifonică, cu un soare arzător în mijlocul tavanului. Ploaia se oprise. Era sfârşitul tuturor lucrurilor. Cecilie îşi îmbrăcă din nou armura şi nu mai contam deloc pentru ea, eram doar o molie caraghioasă. Spatele ei era drept ca un zid de marmură şi la fel de rece. A trebuit să citesc singur pentru examen, mergea de tot rahatul şi l-am dat dracului de examen. Făţarnicul-Leif şi Peder îşi scoaseră antenele, pe când eu mă loveam cu fruntea de un zid de sticlă de

fiecare dată când încercam să mă apropii de ea. Dar îi urmăream fiecare mişcare, în ziua în care Făţarnicul-Leif şi Peder au purtat discuţii îndelungate cu Cecilie în pauza mare, iar eu stăteam lângă cişmea, înţelegând că ajunseseră la anumite acorduri, în timp ce porţile râsului se deschiseră larg, atunci am simţit că nu mai pot suporta. A fost picătura care a umplut paharul şi după şcoală i-am urmărit. Pur şi simplu i-am urmărit, la o sută de metri distanţă, m-am strecurat din poartă în poartă, ascuzându-mă după maşini şi după stâlpii de iluminat şi după femei în vârstă, de parcă aş fi jucat într-un film poliţist lugubru, am procedat astfel pentru că eram bolnav sufleteşte şi nu-mi dădeam seama ce fac. Au mers departe. Au trecut prin parcul Frogner, Peder şi Cecilie alături, apropiaţi, în timp ce Făţarnicul-Leif făcea tururi în jurul lor precum un câine de salon ce era, căruia îi curgeau balele. Eu săream din tufă în tufă. S-au oprit la Heggeli, unde locuia Peder, intrară pe o poartă albă şi rămaseră acolo. M-am aşezat jos şi-am aşteptat. Am aşteptat o oră. Îmi era rău de la stomac. Apoi au ieşit din nou. Peder avea la el o geantă de umăr cu rachete de tenis. Toţi râdeau. M-am chircit. I-am urmat până la terenurile de tenis de la Madserud. Acolo au dispărut în clădirea clubului, şi după un sfert de oră Peder şi Făţarnicul-Leif ieşiră afară în pantaloni scurţi, albi, cu buzunarele pline cu mingi de tenis. Săreau şi râdeau în timp ce o aşteptau pe Cecilie. Ea apăru după vreo zece minute, într-un tricou alb, pe corp, şi o fustă albă de mărimea unui timbru. Făţarnicul-Leif şi Peder se holbară cu mutrele lor tâmpe, cu feţele lor mari şi prostănace. M-am chircit în spatele tufei de măceşi. Găsiră un teren liber, Peder avu de grijă să-şi întindă coapsele maronii, astfel încât muşchii să-i strălucească în soare, în timp ce Leif, molâul, încercă să-şi ascundă burtoiul, ţinându-se după ei cu limba atârnându-i de-un cot.

Peder potrivi plasa. Servi de câteva ori. Nisipul roşu se ridică în vârtejuri în lumina galbenă, fierbinte, începură să joace. Făţamicul-Leif era băiat de mingi. Mingea mergea de la unul la altul, înscriind arcuri laxe de cerc. Am auzit-o pe Cecilie răsu-flând din greu. Am mâncat o măceaşă. Peder a returnat cu reverul. O lovitură a făcut-o pe Cecilie să ţipe puţin. Peder râse. Cecilie servi. Aruncă mingea în aer, întinzându-se după ea, se întinse în spaţiu ca şi cum ar fi dorit să nimerească o planetă, fusta scurtă i se ridică sus şi i se văzură chiloţii, coapsele înguste, totul dură aproape o oră, jucau cu rândul, ea se tot întindea, trăgea de timp, Făţarnicul-Leif trebui să-şi cureţe ochelarii, racheta lui Peder aştepta în aer, tremura, Cecilie lovi, ăla zic şi eu serviciu! 328

Am mai mâncat o măceaşă. Era acum rândul lui Leif să-şi încerce norocul. Peder stătea pe bancă şi îşi usca transpiraţia de pe mutră. Am început să simt că mă doare coloana, mi-am schimbat poziţia, în acel moment Cecilie mă privi în faţă, printre frunzele subţiri ale tufei, printre măceşele de culoare portocalie, drept în faţă, dar nu era nici urmă de surpriză în privirea ei, ştiuse tot timpul că stătusem ascuns acolo, îmi înfruntă privirea, în timp ce îi returnă mingea lui Leif, apoi îmi dădu drumul, ca atunci când prinzi un peşte în acul undiţei, pentru a-l arunca imediat înapoi în apă. Incomestibil. Mi-am împachetat rucsacul şi m-am îndepărtat, furişându-mă departe de nisipul roşu,

departe de praful cel roşu, de loviturile de tenis şi de fusta albă a Ceciliei. Umilinţa devenise un fapt.

În noaptea aceea am visat tot felul de sunete. Liniştea fusese întreruptă în camera mea izolată, şi îmi era dor să mă întorc la linişte. Am visat tot felul de sunete, erau apropiate, erau chiar în urechea mea şi m-am trezit strigând, era un strigăt pe care însăşi Cecilie ar fi trebuit să-l audă; oricum, mama era lângă mine când am deschis ochii, îmi puse o compresă rece pe frunte. Am visat jocul de tenis, sunetul pe care racheta îl face când loveşte mingea, acel sunet gol, puţin uscat al mingii de tenis, care se izbeşte de plasa rachetei, asemenea unei bătăi de inimă. Imediat după aceea am visat Parisul, am visat piaţa în care oamenii, cu toţii, fugeau călcându-se în picioare, am visat cum poliţiştii loveau dezlănţuiţi, de parcă teama lor ar fi fost mult mai mare decât a celor pe care îi loveau. Am visat sunete, sunetul bastoanelor care se lovesc de cranii, de ceva ce se sparge, iar apoi am visat explozia silenţioasă a sângelui care întunecă lumea.

Am visat bastoane şi lovituri de tenis.

Examenul trecu însoţit de un strigăt. Ola avusese la el cel mai mare pachet de mâncare din şcoală în timpul examenului, îşi imprimase formulele în feliile de brânză de capră. I-a mers, şi, după o zi plină de tensiune, iată-ne puţin ameţiţi de cap, dar cu primul an de liceu încheiat în cele din urmă.

— Ce facem acum? Întrebă Gunnar.

— În orice caz, nu mergem la Studenten! Spuse Seb. Aruncarăm ciornele în primul coş de gunoi şi ne îndreptarăm spre casă doar cu penarele.

Maică-mea îmi dădu cincizeci de coroane premiu, apoi îl sună pe taică-meu să-i povestească despre fiul său care făcuse primul pas spre cer. Ceilalţi primiră şi ei câte o sumă frumoasă, după care am coborât spre Drammensveien şi ne-am înghesuit la o masă la Pernille.

Am comandat un rând de bere şi-am pus pachetul de ţigări Teddy în mijlocul mesei. Gunnar potrivi parasolul. Chelneriţa veni cu paharele. Băurăm până la fiind şi comandarăm imediat un alt rând. Ne era sete.

— În sfârşit! Spuse Seb.

Puteam să subscriem şi noi la asta.

— Mai avem doar doi ani, spuse Gunnar.

— Taci din gură, ţineţi fleanca, îi spuserăm. Berea veni.

— Mie f-f-foame, spuse Ola. Comandarăm patru sandvişuri cu creveţi.

Viermuia de lume. Mergeau unul după altul printre mese, făcând coadă. De-a lungul, pe Karl Johan, stăteau pe bănci bătrânei şi transpirau la umbra copacilor. Berea căzu ca o cortină albastră pe ceafa noastră.

Creveţii sosiră.

Comandarăm un nou rând de bere.

Am mâncat creveţii, iar chelneriţa cu şorţul ei alb reveni cu o tavă plină de beri.

Ne-am aprins fiecare câte o ţigară şi am dat drumul la patru rotocoale de fum, care rămaseră suspendate deasupra mesei, de parcă ar fi fost un semnal secret.

— Local de catifea, spuse Seb. Doarblazere şi membri ai Asociaţiei Regale Norvegiene de navigaţie.

Arătă discret cu degetul în spate.

— Aud sunetele guturale ale lui Kâre până aici, continuă el. Şi condiţia fizică a lui Făţarnicul-Leif.

Mi-am întins gâtul. Stăteau chiar în capătul opus, într-un colţ, erau vreo cincisprezece-douăzeci în jurul unei mese. Kâre, Peder, Făţamicul-Leif şi Lunganu'. O gaşcă întreagă cu cămăşi albe, râzând strident şi, pe deasupra, era şi Cecilie.

— Cum mai merge cu Cecilie? Întrebă Gunnar.

— Ce crezi? Grozav de bine! Ne-am hotărât să stăm fiecare la masa lui şi să ne-ntâmim doar la sfârşit de săptămână.

— Iamai termină!

— Se duce la dracu', am spus. S-a dus deja la dracu' Le-am povestit despre Nina care se întorsese.

— Ce mai blues! Spuse Seb. E un blues curat cu desăvârşi omule! I got two women, nobody loves me anymore.

Îşi scoase muzicuţa şi stoarse din ea un vaiet. Ceilalţi de la celelalte mese ascultară. Până şi gaşca celor din colţ amuţi. Seb îşi băgă muzicuţa în buzunar şi îşi bău berea.

— Şi cu Guri s-a terminat. Nu mă pot pune cu schiul nautic, n-am ce-i oferi în schimb. Doar o scrisoare de adio pe hârtie cenuşie.

Am mai comandat bere şi-am aruncat o privire rapidă peste finanţe, încă mai ţineau. Berea sosi.

— Dar voi sunteţi proaspăt îndrăgostiţi şi fericiţi, rânji Seb uitându-se la Gunnar şi Ola.

— Am să mă duc la T-T-Trondheim în iulie.

— Am întâlnire cu Sidsel peste două ore, spuse Gunnar. Am băut berea şi ne-am uitat la oameni, un şuvoi care trecea pe lângă noi cu toate fasoanele, cu toate culorile, cu toate mirosurile. Coapse bronzate de fete, blazere şifonate, la modă, copilaşi plângând, mânjiţi de îngheţată pe toată mutrişoara, burţi pline de bere, miros de parfum, de transpiraţie. Am băut la umbră sub parasol, încheind astfel primul an de liceu.

După ce-am terminat de băut berea, Ola zise:

— T-t-trebuie să mă piş. Aveam cu toţii vezica plină. Seb se aplecă peste masă şi şopti.

— Mergem în parc, băieţi!

Ne-am strecurat prin spatele unei tufe şi apoi, în sus, pe trepte. Erau destul de multe suflete acolo, stăteau în grupuri pe iarba gălbuie, călcată în picioare. Unii se plimbau de jur împrejur, scrutând cu privirea, alţii stăteau în picioare şi se uitau cu ochii mijiţi, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva

măreţ. Aveau părul lung, slinos, mai lung chiar decât Stig, pantaloni evazaţi şi franjuri, tunici lungi şi benzi legate în jurul frunţii şi pielea străvezie. Era ca şi cum ai fi ajuns la o petrecere, unde nu cunoşti nici o mutră. Ne simţeam toţi patru ca nişte trimişi ai Armatei Salvării, aripa juniorilor; ne-am strecurat până în preajma unui trunchi dezgolit şi am începură smulgem iarba.

— Ce facem a-a-acum? Şopti Ola.

— Relaxează-te, spuse Seb. Aşteptăm.

La o sută de metri mai jos, se afla Cecilie împreună cu mutrele alea date dracului şi cu gunoiul ăla navigator de Kâre. Iar noi stăteam aici, cu picioarele încrucişate, printre cei care întorseseră spatele la tot, care încercau să facă ceva din nimic, care minau pe Palatul regal şi făceau ceva pe sticleţi.

Capul îmi vâjâia de atâta bere câtă băusem.

Stăteam locului.

Un tip slab ca un ţâr se apropie şi se aplecă spre noi. Avea ochii foarte apropiaţi unul de altul, ai fi zis că are un singur ochi lunguieţ, îngust şi galben. Se juca cu punguţa de piele care îi atârna la cingătoare.

— Pacea fie cu voi, oameni buni, ne ţinu el o slujbă cu voce stranie.

Tăcurăm mâlc, de parcă ar fi fost o gazdă care-şi făcea milă de noi îngăduindu-ne să rămânem acolo. Ciclopul vorbi încet.

— Vibraţiile primăverii, spuse. Simt sub picioare cum creşte. Gâdilă, oameni buni.

Mergea desculţ. Chicoti o secundă. Chicotirăm şi noi.

Se aplecă şi mai tare, apropiindu-se de noi. Faţa lui mirosea a ceva dulceag.

— Totul e vis, ştiţi voi. Nu există nici un fel de realitate. Dar noi nu visăm, deloc. Noi suntem în vis. Înţelegeţi? Pricepeţi asta? Sunt alţii care visează despre noi. Înţelegeţi?

— Înţelegem, spuse Seb. Tipul îngenunche.

— E cam strict, şopti el, dar am aici două porţii de haşiş, marocan, garantat. Ştampilat la David-Andersen.

Îl apucă un acces de tuse şi se rostogoli de trei ori prin iarbă. Se ridică din nou, îşi băgă degetele în punga de piele şi pescui două ţigări subţiri.

— Cincizeci de gologani, şopti el.

Ne uitarăm unii la alţii. Seb scoase câteva bancnote de zece şi i le dădu.

El puse ţigările în mâna lui Seb, se ridică încet, îndepărtându-se, în timp ce banii se făcură nevăzuţi în cingătoarea pantalonilor lui.

În clipa în care Seb aprinse ţigara, îl auzirăm pe individ strigând tare: Siri! Şi o fată, la fel de slăbănoagă ca şi el, cu părul subţire şi slinos, se ridică dintr-un grup şi se apropie de el. Fluieră; un câine se apropie de ei, era o rasă norvegiană, jigărit, râ-ios, a cărui blană roşie-deschis îi căzuse aproape cu desăvârşire, iar coastele îi ieşeau în afară, semănând cu o harfa de coşmar.

Vânzătorul făcu semn înspre noi, iar fata se întoarse.

Seb trase primul din ţigară, închise gura şi lăsă fumul să-i pătrundă în plămâni.

Apoi mi-o întinse mie.

Cele trei schelete mergeau încet, urcând spre Palat.

Siri. Câinele.

N-am spus nimic. Mă gândeam la gnomul de la Daltjuven: oare cine va muri de data aceasta?

Am tras cât am putut de tare, înghiţind damful ameţitor, în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraji.

Gunnar trase puţin, apoi slobozi fumul afară pe nas. Ola trase un fum şi urlă.

Ramaserăm o vreme aşa, liniştiţi, în aşteptare. Un casetofon începu să cânte chiar în spatele nostru. Jefferson Airplane.

Seb aprinse următoarea ţigară. O făcurăm poştă. Muzica se auzea din ce în ce mai tare în spatele nostru, de parcă ar fi venit din toate părţile, de parcă pomii ar fi fost plini de difuzoare.

— N-n-nu simt nimic, spuse Ola.

Ramaserăm aşa încă un timp. Aproape că nu mai puteam suporta muzica. Vibra în scăfârlia mea, ca şi cum aş fi avut căştile cele mai mari de pe lumea asta lipite de urechi.

— Nu mai suport muzica! Am urlat eu cât am putut de tare, ca să acopăr zgomotul muzicii. Ii rog să dea mai încet!

Ceilalţi se uitară ciudat la mine.

— Hm? Făcu Ola.

— Muzica asta, fir-ar să fie! Aproape că nici nu aud ce spui! Seb mă bătu pe umăr.

— Dar nu se mai aude de mult muzica, spuse el. Au şi plecat. M-am întors. Nu mai era nimeni acolo.

Imediat după aceea Gunnar şi Ola se ridicară deodată, îndreptându-se cu greu spre un copac şi vomară ceva verde. Se întoarseră clătinându-se, cu transpiraţia lipită de frunte ca o bentiţă jegoas^ i -

— Eu mă car, mormăi Gunnar scotocindu-se după ceas. Stătea aşa în picioare, trăgând de cracul pantalonului. Apoi o luă din loc.

Ola îl urmă.

Şi eu aveam chef să mă duc, dar am rămas locului, şezând pe iarbă. Un gând nebunesc mi se înşuruba în minte. Şi anume că din vina Ceciliei stăteam eu acolo, din vina ei eram ameţit şi pierdut şi făceam tot ce făceam. Acuma putea să-i fie de bine, înconjurată cum era de fii de navigatori, de tenismeni împuţiţi şi jucători cu rever.

Voinţa mi se scurse prin măduvă, asemenea apei dintr-un robinet deschis.

Seb aprinse chiştocul.

— Cum te simţi? Întrebă el.

— Nu ştiu. Greoi, moale. Seb se lăsă pe spate în iarbă.

— Nirvana, spuse el. Suntem în drum spre Nirvana.

Am tras din chiştoc până ce capătul aprins mi se apropie atât de tare de buze, încât mă arse, apoi am scuipat resturile, în plămânii mei bătea un ritm neregulat, straniu. Mi-am pus mâna pe inimă, dar n-am mai găsit-o.

Un grup psihedelic se apropie de noi şi se aşează chiar alături. Presărară puţin tutun pe un staniol, umplură o pipă şi îi dădură foc de parcă ar fi fost piromani, îi întinseră pipa lui Seb, care o prinse de coadă, aşa cum făceau şi ceilalţi, şi trase. Broboane de sudoare îi acoperiră întreaga faţă, ca o peliculă. Am încercat şi eu, mă ardea în jos pe piept, am răsuflat anevoie, căutând cu gura după aer. Cineva rânji şi mă lovi în spate. Mi-am desfăcut cămaşa să văd dacă aveam urme de arsură pe piele. O ţipă îşi puse mâna pe stomacul meu, un miros de smirnă mă gâdilă asemenea unui pai în nas. Am început să râd. N-am reuşit să mă opresc. Am râs cum nu mai râsesem vreodată. Şi ceilalţi râdeau în jurul meu, alcătuiam un concert de râsete, o orchestră de burţi, o simfonie de guri, eu râdeam din ce în ce mai tare şi, în timp ce râdeam, auzeam râsetul explodând peste tot, asemenea unor mine uitate; zăceam acolo şi mă tăvăleam de râs prin iarbă când, în cele din urmă, am observat că toţi stăteau cu gura închisă şi mă priveau, eu fiind singurul care râdea. Am încetat să mai râd.

Fata cu smirna se aplecă deasupra mea.

— M-ai gâdilat în nas, am spus.

Mâna stătea pe stomacul meu, asemenea unei scoici reci.

— Cămaşa ta e urâtă, spuse ea.

Mi-am smuls-o de pe mine şi am aruncat-o într-un copac.

— Pantalonii tăi sunt şi ei urâţi, spuse ea.

Mi-am dezbrăcat pantalonii şi i-am azvârlit cât colo.

O nouă pipă fu făcută poştă şi trecu pe lângă mine, din clipa aceea nu-mi mai amintesc absolut nimic, nu-mi mai amintesc nimic până în momentul în care m-am trezit; afară era întuneric beznă, iar mie îmi era frig şi îngheţam. Puţin mai încolo, ardeau patru lumânări. Fumul de smirnă se mai simţea încă în aer. Cineva cânta la ghitară. II auzeam pe Seb cântând la muzicuţă.

N-am priceput motivul pentru care aveam doar slipul pe mine. Şi pantofi din piele întoarsă. Căpăţâna mea lucra cu un efort colosal. Mă durea ceafa şi pieptul. Apoi, încet şi fără cruţare, mă lovi un gând. Nina. Sigur, trebuia să mă duc la Nina. Nu avusesem timp să-i spun bună. M-am năpustit, în sus, pe gazon, am trecut pe lângă garda de la Palat, pe lângă plimbăreţii de seară, care duceau în lesă pudeli şi girafe. Ce, nu mai văzuseră un om în slip? Începusem să mă minunez. Raţele stăteau pe iarbă ca nişte statui ovale, am trecut în fugă pe lângă Briskeby, pe lângă Urra, fosta mea şcoală, pe lângă dugheana care acum avea un nou proprietar, pe lângă Mannen pa trappa, pe lângă Bondebakken, am dat colţul acolo unde merii în floare luminau electric, pe lângă o fântână care arunca în noapte o coloană blândă de sânge.

Am găsit Tidemansgate, am găsit casa, am fugit înăuntru în casa scărilor şi am sunat.

A durat ceva. Am mai sunat o dată. În sfârşit, am auzit paşi, uşa s-a deschis şi un smoching cu pieptul strălucitor se uită la mine.

— Nina, am spus. Nina.

Apărură mai multe figuri. Ochii lor erau atât de stranii, asemenea unor bijuterii nelustruite. M-am ridicat pe vârfuri.

— Nina! Am strigat. Trebuie să vorbesc cu Nina!

— Nu locuieşte nici o cunoştinţă de-a dumneavoastră aici! Vă rog să plecaji!

Mi-am strecurat un picior înăuntru.

— Nina, am zis.

— Plecaţi de aici! Urlă bărbatul din faţă. M-am înfuriat la culme.

— Încercaţi s-o ascundeţi! Am urlat eu. Ştiu că-i aici! Nina! Nina! Nina!

Au pus mâna pe mine. M-au aruncat afară pe trotuar. Am simţit un genunchi în rinichi şi erau cât pe ce să-mi rupă mâna pe care mi-au răsucit-o la spate. Mi s-a părut că îi aud râzând.

— Nina, am spus blând, aşa cum stăteam acolo, în strada întunecoasă, în timp ce smochingurile intrară înapoi pe poartă, înjurând.

M-am urnit din loc. Mă simţeam bolnav şi-am vomat în Gydenl0vesgate. Curgea din mine ca dintr-un hipopotam. Nina, hohoteam eu. Cecilie. În clipa aceea am auzit ploaia puţin mai departe, îmi era îngrozitor de sete şi am alergat în direcţia de unde venea ploaia. Era fântâna arteziană, buna şi bătrâna fântână arteziană, care stătea şi arunca apă în întuneric, îmi veni să plâng de bucurie. Dacă m-aş duce la Cecilie, ar trebui, în primul rând, să fac o baie. Era evident. Am sărit peste marginea fântânii şi am aterizat cu un zgomot grozav în apa căldicică ce-mi ajungea până la coapse. M-am apucat să înot, am înotat direct sub ploaia fântânii, asemenea unui păstrăv însingurat. Acolo m-am ridicat, am privit cerul întunecat şi-am lăsat cascada să mă înghită.

Deodată în jurul meu apăruse o groază de oameni. Stăteau în jurul fântânii şi mă priveau. Imediat după aceea a venit o maşină cu lumini albastre pe capotă. Doi poliţişti au început să stea de vorbă cu mulţimea, apoi mi s-au adresat mie.

— Vino aici, spuse unul din ei. Nu vroiam să merg acolo.

— Gata, s-a terminat cu jocul, spuse celălalt.

— Ii deranjezi pe cei care dorm, spuse primul.

— Hai, vino, spuse celălalt. Nu m-am dus.

Poliţiştii s-au plimbat în jurul fântânii, iar eu am rămas în mijloc, unde nu mă puteau ajunge. Acum toate geamurile erau luminate. Mi s-a părut că aud orga din camera lui Gâscanu'. Era plin de lume peste tot. Stăteam în mijlocul fântânii, iar poliţiştii se învârteau în jurul meu.

În cele din urmă, şi-au pierdut răbdarea. Cel mai masiv dintre ei şi-a suflecat uniforma şi a sărit în apă. Am stropit serios cu apă şi-am făcut o hărmălaie grozavă, până ce a reuşit să mă în-haţe şi să mă care pe uscat. Am fost dus imediat în maşină şi plasat pe bancheta din spate.

— Acum distracţia s-a terminat, spuse cel îmbrăcat

— Unde locuieşti? Întrebă salvatorul. Am stat să mă gândesc.

— Bygd0y, am spus.

Şi aşa le-am dat adresa Ceciliei.

Când auziră unde locuiesc, parcă se mai îmblânziră

— Nu cumva eşti absolvent? Întrebă şoferul.

— Da, am zis. Astăzi am primit rezultatele la examene. Am două calificative de Foarte bine şi un Excelent.

— Dumnezeule, spuse celălalt care îşi schimbase atitudinea.

— N-am rezistat la alcool, am spus. Dar acum mă simt bine. Vă mulţumesc pentru ajutor.

— N-are nici un sens să te ţii de chestii de-astea, ştii tu.

— Aşa este, am spus.

— Ce-ai făcut cu hainele tale? Întrebă şoferul.

— Le-am uitat la o fată, am zis.

Mormăiră ceva între ei şi apoi accelerară, gonind cu o sută la oră în drum spre Bygd0y. Ferestrele de la parterul Palatului erau luminate. Gazonul era stropit automat la intervale egale.

Am mers pe drumul acela lung, încadrat de poliţişti. Am sunat la uşă. Eram liniştit ca un leming mort. Uşa se deschise.

Poliţiştii salutară.

— Fiul dumneavoastră a fost găsit într-o stare ce tulbura ordinea publică, aşa că a trebuit să-1 aducem acasă.

Tatăl Ceciliei stătea în prag şi ne privea cu gura căscată.

— Sigur că un absolvent eminent trebuie să sărbătorească, dar mai există şi limite, spuse celălalt.

Salutară încă o dată, făcură o plecăciune şi dispărură în jos, pe aleea de pietriş.

Abia în clipa aceea mi s-a făcut frică. Tatăl Ceciliei stătea şi se holba. Maşina poliţiei porni cu un scrâşnet.

— Eşti nebun, atât catadicsi să spună. Stăteam în chiloţi şi-mi era frig.

— E o neînţelegere, am încercat eu s-o dreg.

— Ai cinci secunde la dispoziţie!

— Am căzut într-un bazin. Vroiam să vorbesc cu Cecilie. N-aveam nici o şansă.

Tatăl Cecjliei numără.

Ajunsese la trei.

La numărul patru m-am întors şi am fugit.

A doua zi Henny reveni acasă de la Paris.

Nu ştiu exact dacă sperasem să plouă. Norii atârnau ca nişte table întunecate peste Nesodden, iar pescăruşii desenau ideograme albe prin văzduh. Dar nu începu să plouă, înotam încet către uscat, cu mişcări greoaie, îmi înmuiam mutra în valuri şi o priveam cu ochii umezi pe Henny, care stătea pe stâncă, într-o haină verde cazonă şi cu un bandaj imens în jurul capului. Era palidă şi cu faţa încordată.

Am trecut peste alge şi-am ieşit pe uscat, aşezându-mă lângă ea.

— Îmbracă-te, altfel ai să răceşti, spuse ea.

— Nu-i nici o grabă.

Mă şterse pe spate cu prosopul, apoi îl puse pe umerii mei.

— Ce bine că aţi venit şi voi, am spus. Altfel e cam plictisitor să stai mult aici.

S-a aplecat, proptindu-şi bărbia între genunchi şi privi peste apa întunecată.

— Crezi că va ploua? Întrebă ea.

— Nu ştiu. S-ar putea.

Am luat cămaşa pe mine şi am scos două ţigări.

— Am avut aproape un şoc când te-am văzut la televizor, am spus. Mi s-a părut îngrozitor.

Henny zâmbi uşor.

— A fost mult mai rău în realitate.

— Acum s-a terminat? Vreau să spun, mai e tărăboi la Paris şi acum?

Henny mă privi.

— Abia a început, Kim. A fost doar o încercare. Pentru a ne arăta forţa. Acelaşi lucru se va întâmpla şi-n restul Europei. Şi-n Statele Unite.

Privi din nou peste apă, îşi îndreptă puţin bandajul. Am făcut semn spre Bygd0y.

— Cunosc o fată acolo, am spus eu. Sunt sigur că părinţii ei nu mă plac. Taică-său mă alungă de fiecare dată când merg acolo.

Henny râse.

— Dar ea te place?

— Nu sunt chiar sigur.

— Cred că nici părinţii tăi nu mă plac pe mine prea mult, spuse ea brusc.

M-am jucat cu ţigara şi m-am ars la degete.

— Ai să te-ntorci la Paris? Am întrebat repede.

— Da. După vacanţă. Voi împărţi cu o franţuzoaică un atelier în Montparnasse.

Dumnezeule. Suna extraordinar.

— Are să meargă şi Hubert cu tine? Clătină cu prudenţă din cap.

— Nu cred. Doar dacă va câştiga la loto-prono, spuse ea cu un zâmbet.

Norii coborâră deasupra noastră. Pescăruşii scoteau ţipete din ciocurile lor galbene, strălucitoare. Un banc de scrumbii se îndepărtă spre centrul fiordului.

— Ce se întâmplă, de fapt, cu Hubert? Am întrebat-o. Când face toate lucrurile alea ciudate!

Henny rămase îndelung tăcută.

— Devine neliniştit, spuse în cele din urmă. Locul lui nu-i aici. Cum nu este nici al meu. Mentalitatea burgheză îl distruge. Când e la Paris, se simte excelent. Totul e în regulă cu el. N-ar trebui să stea aici şi să deseneze toate prostiile alea pentru tot felul de săptămânale.

M-am gândit o clipă la asta.

— Dar dacă câştigă la loto-prono, vă căsătoriţi? Am întrebat eu, simţindu-mă deodată ca un mocofan.

Henny râse.

— Nu. Suntem doar prieteni. Prieteni buni.

Folosise cuvântul într-un mod atât de straniu. Prieteni. Nu aşa cum eram noi, Seb, Gunnar, Ola şi cu mine. Era ceva între. Nici iubiţi. Nici colegi. Ceva între cele două. Niciuna, nici cealaltă.

Mi-am adus aminte că şi Cecilie folosise acel cuvânt.

— Prieteni, am repetat.

— Mi-e frig, spuse Henny şi se ridică încet.

Am trecut pe lângă baracă, neştiind dacă speram să înceapă ploaia sau nu. Dar nu începu să plouă. Am trecut pe lângă baraca ce stătea să se prăbuşească, baraca aceea rău mirositoare, cu nume şi inimi scrijelite în vopsea, cuvinte care erau mult mai vizibile decâftdeogramele trasate de pescăruşi pe cer.

i – 339

Şi aşa se termină vara. Încă o vară a vieţii mele. Căldura a trecut. Frigul se răspândeşte din imaginile pe care le schiţez. Dio-rama s-a schimbat într-o sală plină de oglinzi, un cabinet al groazei. Nu mai văd insecte uscate şi moarte, ci oameni, ci oameni mutilaţi, umiliţi, pe moarte. Nu mai este vorba de un film al lui Chaplin, care se derulează de la coadă spre cap, ci despre imagini reci şi clare, mărite pe pereţii din jurul meu. Fata din Vietnam strigă fără să scoată vreun sunet. Băiatul cu inima ciopârţită. My Lai. Un nou-născut din Biafra cu burta mare cât o tobă, figura unui bătrân cu ochii plini de muşte. Nou-născut născut mort. Un braţ plin de înţepături de ac şi o venă proeminentă sub piele. Scriu, mă dor suturile care răsar luminoase pe mână, mă doare craniul tuns de ruşine şi părul care nu mai vrea să crească; imaginile. Nu mă interesează. Cuvintele degajă minciuni, asemenea mâinii mele. Nu mai pot minţi. Imaginile cresc pe pereţii din jurul meu. Şi, ca arunci, când am văzut-o pe Henny maltratată la televizor, sunt silit să particip, să fac parte din aceste imagini. Ele se năpustesc asupra mea, şi mă simt asemenea unui fotograf într-o zonă de război, care nu are încotro şi este silit să devină o parte din motivul imaginilor sale. Pe pereţi nu se mai află imagini cu Beatles. Iar în curând, mâna mea nu va mai putea să-şi controleze scrisul.

Azi am dat drumul la radio, pentru prima dată de când am venit aici. Se spunea despre un vulcan în Islanda şi despre un oraş care se transformase în cenuşă. Se vorbea despre cinci sute de păsări de mare care muriseră pe o pată de petrol. Mai spuneau că Ia Oslo s-a constituit Partidul Comunist al Muncitorilor. Am închis. Vocile mă speriau. Apoi m-am dus la fereastră şi-am privit prin obloanele întredeschise. Iarna mă orbea. Zăpada era nivelată, dar fără urme de oameni.

Probabil că mama fusese pe acolo, mama.

M-am întors iarăşi la masă şi la foile de hârtie, încă orbit de lumină.

Câtă nelinişte este aici înăuntru. Imaginile se mişcă.

Peste trei luni va fi primăvară.

Sunt grăbit. Nu prea mai am timp.

Gardul stătea să se rupă. Masa de oameni s-a revărsat într-un val sălbatic, un cal al poliţiei se sperie, lovi cu potcoavele drumul 340 pietruit şi cabra, nechezând cu spume la oamenii înfricoşaţi, care încercau să se salveze, în acelaşi timp o dubită îşi pierdu controlul volanului şi începu să salte înainte şi înapoi în mijlocul mulţimii. La volan era un individ transpirat, cu fruntea căzută pe claxon. Panica era totală.

În grădina invadată de vegetaţie se afla Ambasada rusă, întunecată şi ferecată.

Ne-am bulucit spre zidul clădirii, pe colţ, probabil că era cea mai mare bătălie din Skillbekk, de la războiul scoabelor din 1962. Dar încet, încet, spiritele se liniştiră. Cei care stăteau împrăştiaţi de-a lungul gardului se ridicară în picioare, dubita se îndreptă spre Drammensveien, iar calul poliţiei îşi făcu treburile în strada Fredrik Stâng.

— Ia te uită cine vine, şopti Seb.

Peder şi Făţarnicul-Leif, cu Kâre şi redacţia care veneau coadă după ei, se apropiară. Se hlizeau larg pe deasupra cravatelor.

— Bună, bună, se jimbă Făţarnicul-Leif. Ce, aici se ascund radicalii?

Ne ţinurăm gura, ne simţeam oarecum în defensivă. Zidul de piatră era rece şi instabil în spatele nostru.

Peder scoase o gumă de mestecat, lăsând-o să-i atârne de degetul arătător.

— Aţi fost în Uniunea Sovietică în vacanţă? Sunteţi cam palizi. Hohotele batjocoritoare de râs se răspândiră în spate, printre rânduri. Peder avea poante de duzină astăzi, îşi putea permite luxul. Oamenii cumpărau orice. Făţamicul-Leif continuă:

— Voi ăştia, care sunteţi pentru Hanoi şi Vietcong şi pentru socialism, ar trebui să locuiţi acum în Cehoslovacia. Ce ziceţi?

Gunnar făcu un pas înainte.

— Înţelegi greşit, întotdeauna ai înţeles greşit tu şi cu toţi acoliţii tăi mizerabili. Noi condamnăm invazia din Cehoslovacia la fel de tare ca şi tine şi toţi ceilalţi. E clar? Ai înţeles? Noi nu suntem pentru Uniunea Sovietică, în Uniunea Sovietică nu-i socialism. Noi sprijinim Revoluţia de la 1917, susţinem învăţăturile lui Lenin, dar după Stalin Uniunea Sovietică a devenit o superputere sociaj-imperialistă!

Dumnezeule! Eram la fel de loviţi cu leuca ca şi Făţarnicul-Leif. Peder îşi băgă degetul arătător în gură.

Y 341

— Te-ai perfecţionat în ale vorbitului, şopti el printre dinţi, apoi se retraseră cu onoarea aproape intactă şi cu rânjetele în berna.

— Ai fost în Uniunea Sovietică în vara asta? Rânji Ola.

— Aţi văzut, şuieră Gunnar. Rahaţii de câini au fost al naibii de mulţumiţi. Lor le pare bine că Uniunea Sovietică a invadat Cehoslovacia. Era exact ceea ce le lipsea. Exact de asta aveau nevoie. Este ziua lor norocoasă.

Gunnar se întrecuse pe sine. A trebuit să spunem pas, ne pregătirăm fiecare câte o ţigară, iar în timp ce pufăiam pe sfârşite ţigările, mulţimea se risipi, şinele de tramvai de pe Drammensveien ieşiră la iveală, iar la una din ferestrele Ambasadei sovietice perdeaua se dădu cu grijă la o parte şi văzurăm o mutră adormită, care stătea la pândă.

— Cu siguranţă că e numai stand in, zise Ola. Exact ca şi cu Rolling Stones, arunci la hotelul Viking.

Ne-am dus acasă la Gunnar. În camera de zi taică-său umbla încet şi făcea noi planuri împotriva supermarketului care avea să se deschidă peste trei luni în Bygd0y Alle. Tot magazinul lui era plin până la refuz de anunţuri cu reduceri de preţuri. Preţul săptămânii la morcovi era de zece ore kilogramul. Cartofii îi dădea pur şi simplu pe gratis.

— Le-ai venit de hac o dată pentru totdeauna, spuse Seb.

— Am citit ceva în vara asta, mormăi Gunnar.

— Broaştele s-au transformat în mormoloci, pe loc, izbucni Ola şi-şi aprinse o ţigară în fereastră.

Cineva bătu la uşă, apăru Stig. Se schimbase substanţial în cursul verii, îşi tăiase părul, îi crescuse barbă. Iar pe jacheta de catifea reiată, avea o groază de insigne. Ne uitarăm mai cu atenţie, la care Stig îşi scoase pieptul înainte. FNL. Mao. Lenin.

— Gunoaiele se distrează, zise. Era cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla. Dar nu fiţi dezorientaţi. Vom lupta împotriva ambelor superputeri. Nu uitaţi dialectica!

Ne aruncă un disc single în cameră.

— S-a terminat cu Beatles, zise el. Prima parte e apatică, iar cea de a doua revizionistă.

Apoi trânti uşa după el.

— Stig a fost în Trom0ya, zise Gunnar, privindu-ne cu un oarecare aer de superioritate. Tabăra de vară a SUF.

În mijlocul camerei se afla noul disc Beatles. Ne-am adunat în jurul pick-up-ului. Gunnar puse discul. A trebuit să mă uit mai cu atenţie la el. Apple. Pe disc era desenat un măr. A trebuit să mă duc la fereastră să iau puţin aer. Mă străfulgera în stomac. Nu voi mai putea asculta nici măcar un disc al Beatles-ilor de acum încolo, fără să fiu lovit de un măr în mutră.

Nici o veste de la Nina.

A fost cel mai lung disc single pe care l-am auzit vreodată. A durat cel puţin un sfert de oră. Hay Jude. Cântecul te captiva, se dezvolta şi se amplifica într-un strigăt cumplit. Un urlet grozav aştepta pe rilele interioare ale discului, după care cântecul se sfârşea, îmi plăcea. Era poate cel mai bun.

Nimeni nu spuse nimic. Gunnar întoarse placa. Revolution. Cânta John. Opt urechi desfăşurate fluturau prin cameră. Patru creiere pulsau. Acul pick-

up-ului lunecă pe cercurile concentrice. John Lennon cânta destul de liniştit despre revoluţie. Fruntea lui Gunnar se întunecă şi se încruntă. Ola bătea ritmul cu un Teddy.

Apoi se făcu linişte, singurul lucru pe care îl puteam auzi erau paşii tatălui lui Gunnar în camera de zi.

— Revizionist, şopti Gunnar. Mai rău decât Gustavsen. Ramaserăm tăcuţi încă un timp. Începu să plouă. Mi-am curăţat gâtul tuşind.

— Parisul e doar începutul, am zis. Abia de-acum încolo are să se desfăşoare evenimentele!

Ceilalţi dădură din cap puţin nesigur. Am ascultat din nou ambele părţi.

M-am gândit la mere.

— Nu-mi place de Yoko Ono, spuse Ola. Cred că va strica totul.

— Nu mai sunt împreună cu Sidsel, zise Gunnar brusc, uitându-se afară pe fereastră. S-a terminat astă-vară. Nu cădeam de acord în nici o privinţă. Aveam mereu păreri diferite. N-avea nici un sens.

— Şi eu am terminat-o cu Guri, şopti Seb. Individul cu slalomul i-a sucit în trei rânduri capul.

Prea rnulte lucruri deodată. Uniunea Sovietică şi Cehoslovacia. Gunnar şi Sidsel. Seb şi Guri. John Lennon şi Yoko Ono. Beatjes şi revoluţia. Mă gândeam la Cecilie, care făcuse un vid în mine, din nou, şi la Nina, care fugise mâncând pământul înspre Svoldergate, în seara aceea împuţită de iunie.

— Cum merge cu Kirsten, ham? Am întrebat. A fost bine la Trondheim?

Ola era tot un zâmbet.

— Merge de zbârnâie, rânji el şi făcu un solo de tobă cu restul de Teddy-uri.

Atunci descoperirăm deodată, deşi nu observaserăm până atunci, că ceva se schimbase definitiv la el, că ceva se schimbase total, era cu totul alt om, aşa cum nu mai fusese niciodată înainte.

Îl privirăm pe Ola.

— Ola, zise Gunnar şi se aplecă spre el. Nu te mai bâlbâi! Îşi lăsă capul în jos într-un nor de purpură.

— Nu, zise el. Nu mă bâlbâi.

— Da' cum de s-a-ntâmplat? Strigarăm noi. Ola îşi trase răsuflarea.

— Eram deci la Trondheim astă-vară, spuse el. La Kirsten, şi m-am trezit aşa, deodată, într-o dimineaţă că nu mă mai bâlbâ-iam deloc.

— Te-ai trezit aşa, pur şi simplu?

— Da. De fapt Kirsten a fost cea care a descoperit asta. Stătea întinsă lângă mine şi.

— Aha, am priceput! Urlarăm noi. Te-am prins!

Ne-am strâns în jurul lui Ola şi am fost din nou sudaţi, aproape ca în vremurile vechi, ca înaintea revoluţiei.

Prinţul Harald se căsători cu Sonja. Bob Beamon sări ca o girafă în aerul rarefiat din Mexic, iar Black Power îşi strânse pumnii negri ca şi cărbunele şi-i ridică spre cerul albastru-deschis. Frigg căzu în divizia a doua, iar unchiul

Hubert nu fu admis să expună la Salonul de toamnă al artiştilor plastici, după care îşi dublă suma cu care juca la loto-prono. La şcoala Manglerud mocnea ceva, profesorii erau pe punctul de a fi scoşi afară, iar steagul FNL fu înălţat sus pe catargul şcolii. Stig se fofila cu manifeste sub braţ şi cu privirea ciudată, cu siguranţă că îşi băgase nasul peste tot în toamna aceea. Iar noi ne-am dus la Ambasada Chinei şi acolo am primit fiecare câte o insignă cu Mao, din partea unui chinez rotofei, în costum naţional. Nu puteam să nu ţin cont că John Lennon nu-l pusese pe Chairman Mao pe copertă. Am primit şi cărţulia roşie a lui Mao, o carte mică foarte la îndemână, nu mai mare decât testamentul pe care l-am primit de la 344

Father McKenzie la confirmare. Era o fotografie a lui Mao, chiar la început, pe hârtiuţă subţire de mătase. Avea un neg pe bărbie, care mă irită la culme. Iar citatul „biblic", de data aceasta, era mult mai uşor de ţinut minte: Muncitori din toate ţările, uniţi-vă! La şcoală aveau loc o serie de pregătiri, dar Cecilie nu catadicsi să se întoarcă spre mine. Peder şi Făţarnicul-Leif m-au botezat pe loc Kim II Sung, suna chiar bine. Dar Cecilie era surdă şi oarbă în ceea ce privea întreaga mea fiinţă. Era văzută des la localul Dolphin şi începuse să aibă de-a face cu nişte trubaduri ce cântau la ghitară, ştiau peste patruzeci de acorduri, aveau barbă şi garsoniere, şi o luau de la şcoală în fiecare vineri.

Aşa a fost toamna aceea, o invazie, o olimpiadă, o revoluţie, o ploaie îndelungată, care se transformă în zăpadă şi îmbrăcă luna noiembrie în coperţi albe, exact ca şi coperţile noului disc LP al Beatles-ilor, un album dublu, The Beatles, alb, imaculat, cu cele patru fotografii ale lui John, George, Ringo şi Paul în interior. Ne-am dus la Seb şi-am ascultat în tihnă cele patru părţi ale albumului. Taică-său plecase, din nou, pe mare şi era destul de linişte în camera de zi. Sugeam din pipele Peterson şi ascultam, ne uitam unii la alţii, desfăceam textele şi dădeam din cap. Yer Blues sună destul de sumbru, se asorta cu starea noastră sufletească. Don 't Pass Me By îl făcu pe Ola să roşească, sărind peste cântec, pe tăcute. Obladi Oblada mi se păru groaznică, dar îmi plăcu Black Bird, mă gândeam la pumnii negri care se avântau prin aer în Mexic. Gunnar fu de părere că textul de la Back în the USSR era chiar pe muchie de cuţit, nu era de glumit cu imperialismul socialist.

Curăţarăm pipele, deschiserăm fereastra, zăpada plutea lin cu fulgi mari, zăpada venise devreme în anul acela. Am rămas în frig un timp, fără să spunem nimic.

Ne-am umplut din nou pipele.

Seb zise:

— Parcă n-ar fi Beatles. Nu sună a Beatles. Vreau să spun că parcă fiecare şi-ar fi compus cântecele sale.

Am rumegat ce-a spus. Seb avea dreptate, nu suna a Beatles.

Fotografiile din interior. Fiecare imagine separată. Retuşată. Arătau bătrâni şi puţin apatici.

Ola trebui să plece, avea oră particulară la mate, era cam slab la mate. Gunnar plecă şi el imediat după aceea, trebuia să-l ajute pe taică-său să pună

la punct magazinul de coloniale, încă mai credea că îşi va putea încerca puterile cu supermarketul.

Am ascultat câteva cântece. Happiness îs a Warm Gun, da, trebuia să admit, era un anunţ tare. Iar solo-ul de ghitară din While My Guitar Gently Weeps plângea. Erau puncte luminoase. Altfel totul era destul de întunecat. Cineva veni, cineva vorbi în camera de zi. Seb se făcu negru la faţă şi îşi strânse pumnii.

Apoi uşa se deschise cu o bubuitură şi o mutră grasă se uită înăuntru şi trase un rânjet de aur cu proteza.

— Bună, Sebastian. Vroiam doar să-ţi spun să dai muzica puţin mai încet.

Seb îşi ridică privirea, uitându-se cu ură la el.

— Învaţă să baţi mai întâi la uşă, spuse el. Rânjetul se ofili.

— Ce-ai spus?

— Ai auzit prea bine. Bate mai întâi la uşă!

Uşa se închise din nou. Seb se lovi cu pumnii de coapsă.

— Să-1 ia dracu' pe maimuţoiul ăsta, mârâi el. Vine aici şi face pe şeful.

— Vine des? L-am întrebat discret.

— Când taică-meu nu-i acasă. Tăcu, scrâşnind din dinţi. Divorţează, spuse în cele din urmă. Maică-mea şi taică-meu. Vor divorţa.

Sună puţin straniu, mă gândeam la maică-mea şi la taică-meu de acasă. Divorţ. Cuvântul nu exista.

— În orice caz, eu n-am să locuiesc în casa asta dacă ne-ghiobu' ăsta se mută aici, spuse Seb.

Aprinserăm pipele curbate, iar Seb scoase un disc pe care nu-1 mai văzusem până atunci, pe copertă era fotografia unui negru destul de epuizat, aproape că semăna cu o balegă de vacă, iar între ochi avea o cicatrice imensă.

— Little Walter, şopti Seb. De la taică-meu din State. Confersin 'the Blues. Cântă la muzicuţă ca un guru. Poate cânta şi cu nasul!

Seb puse discul şi dădu volumul la maximum. La început zgârie urât. Apoi se auziră câteva bătăi puternice în tobă, un bas lovi ca tunetul, iar muzicuţa întoarse camera pe dos şi ne sabla creierele. ItAin'tRight. Şi, Dumnezeule, cum mai cânta! Şi ce ritm mai avea! Seb luă muzicuţa şi scoase câteva sunete, eu 346 m-am avântat cu nişte gemete răguşite, nu mai cântam un marş lung, ci un blues lung şi tânguitor, N-am mai fost în stare după aceea să trag din pipă.

— Individul se cheamă, de fapt, Walter Jacobs, mormăi Seb. A murit acum un an.

O idee începu să se infiltreze în creierul meu. Era o idee bună. Am s-o recâştig pe Cecilie, cântând. Iar Seb va cânta la instrument.

Mă ridicasem între timp.

— Ştii, am zis. Ştii că Cecilie umblă cu trubadurii ăia, nu-i aşa? N-am putea să ne prezentăm la Dolphin cu un blues scrâşnit şi să-i dăm la fund pe Young Norwegians?

Seb mă privi îndelung, schiţă un zâmbet palid şi scoase un chiot din muzicuţa ascunsă în palme.

— Olrait". Tocmai de asta se ocupă bluesurile. De dame. Dame şi zbucium.

Am exersat destul de intens timp de o săptămână şi, într-o zi, am pornit la atac. Walter şi Jacobsen. Ştiam textele pe de rost, iar gâtlejul mă durea, după toate urletele pe care le scosesem, de parcă trecuse prin el lama unui ferăstrău. M-am asigurat ca Cecilie să fie la Dolphin în seara aceea, spatele ei era foarte încordat. Dar când ajunserăm în Drammensveien, Seb începu să fie cu adevărat nervos. Dinţii îi clănţăneau, şi, după cum îmi spuse, nu putea cânta la muzicuţă când dinţii îi clănţăneau. Avea o bancnotă de cincizeci de coroane la el, aşa că acostarăm un cadavru psihedelic chiar la intrarea în metrou, avea ţigări de haşiş gata rulate, cu preţ redus. Seb fu de părere că nu putea fuma aşa în frig, căci simţurile din degete şi buze i s-ar fi ofilit cu totul. Aşa că intrarăm la Kaffistova din Rosenkrantzgate, cumpărarăm un pahar cu lapte şi un lapskaus alb pe care le împărţirăm. Seb aprinse ţigara, trase cu ochii închişi, am tras şi eu un fum, am înghiţit, i-am dat ţigara înapoi. Am rămas, stând aşa, până când Kaffistova „nu mai fu Kaffistova, ci o bodegă puturoasă din Chicago sau ţ>Je, w Orleans. Seb îşi povesti toate visele sale. Am rămas aşa până ce din difuzoare nu mai răzbi melodia lui Ole Ellefşaeter, ci un blues ritmat, care ne deşira diafragmul, până ce bătrâneii cenuşii din jur, cu ziarele lor foşnitoare, deveniră nişte negri transpiraţi care se îmbăiau în bere şi whisky după o zi de l 8- 347 muncă în abatoare sau pe câmpurile de bumbac. Apoi plecarăm, Walter şi Jacobsen, îndreptându-ne spre Dolphin.

Am ochit-o imediat pe Cecilie. Stătea într-un colţ, lumânările de pe masă îi luminau faţa într-o strălucire galbenă. Un tip împodobit cu barbă se aplecase asupra ei, cu jumătate de corp. O fată cu părul slinos şi lung, în sandale, cânta un cântec. Altfel, era o tăcere mormântală şi întuneric beznă. Mirosea a suc de morcovi şi a haine umede.

Ne-am făcut loc pe două scaune goale chiar lângă uşă. Cântecul pe care fata îl cânta avea multe versuri. Seb deveni din nou nervos, uitând că este negru, culoarea se scursese din el asemenea unei creme de ghete. Eu eram limpede ca apa de izvor şi de neclintit. Fata termină de cântat, fu aplaudată la culme şi se retrase de pe scenă, roşind, spre o masă şi se aşeză. Apoi se ridică şeful trubadurilor şi spuse că deocamdată e pauză până când va cânta Hega Tunaal, dar dacă era altcineva care avea ceva pe inimă era foarte bine venit.

Noi aveam ceva pe inimă.

L-am tras pe Seb după mine în locul în care stătuse fata care cântase.

Am observat că Cecilie ne văzuse. Se uită la noi cu ochi mari, miraţi, având un aer prostesc.

În sinea mea râdeam în hohote.

Discuţiile se estompară în local şi în curând se făcu o linişte de moarte. Câteva aplauze dispersate îşi luară zborul ca nişte păsări de pe zăpadă.

Seb cotrobăi după muzicuţă, o ascunse în palme şi inspiră de mai multe ori. Am început să bat ritmul cu bocancul. Seb scoase un urlet printre degetele tremurătoare, iar eu am început să urlu.

Aveam o ţipă. Avea schiuri. Aveam o ţipă. Avea schiuri. Mie mi se aduna zăpada sub schiuri, când ea lin aluneca.

Schiorul de slalom aştepta în lift. Schiorul de slalom aştepta în lift. Îşi aranja şliţul şi-şi ungea freza.

Aveam o ţipă. M-a aruncat peste bord. Aveam o ţipă. M-a aruncat peste bord. O plăceam. Dar nu în acel mod.

Apoi se lăsă o linişte prelungă. Broaştele ţestoase începură să aplaude. Dar noi ne dăduserăm deja drumul cu numărul următor. Seb era doar o muzicuţă imensă, iar eu nu eram decât o cizmă şi-un strigăt.

Sunt un câmat stricat în farfuria el. Sunt un cârnat stricat în farfuria ei. Pojghiţă sunt când cacao bei.

Eu locuiesc în cort, dar ea locuieşte în vilă. Eu locuiesc în cort, dar ea locuieşte în vilă. Ea are diamante, eu n-am nimic.

Nimeni nu pricepe nimic, doar eu pricep totul. Nimeni nu pricepe nimic, doar eu pricep totul. Ea a crezut că sunt zahăr, dar eram doar sare.

Mă uitam la Cecilie. Ea privea lumânarea, care se scurgea pe faţa de masă, întărindu-se într-o formă roşie. N-am auzit pe cineva să bată din palme, dar am văzut mâinile lovindu-se unele de celelalte. Seb era deja în drum spre ieşire. Am fugit după el. Cineva încercă să ne oprească, dar noi ne tăcuserăm numărul. Am coborât în fugă treptele abrupte şi-am ieşit în iarna îngheţată, muşcătoare, pişcătoare, care ne îngheţa până în adâncuri.

Atunci abia am observat, în jurul nostru era plin de pietre mortuare.

— Ce-i aici? E un cimitir! Am scrâşnit eu şi m-a apucat un acces de râs.

Seb încă nu-şi găsise suflul.

— Nu, prostule, aici se taie piatră, şuieră el.

Apoi am vomat, lapskaus alb şi lapte, am vomat peste una dintre pietrele mortuare, pe care încă nu fusese gravat nici un nume, una care aştepta un om şi un mormânt.

A fost „prima şi ultima noastră reprezentaţie cu Walter şi Jacobsen.

A doua zi Cecilie mi-a vorbit, în pauza mare veni până la ba-racain care stăteam şi toceam la franceză, palid şi îngreţoşat, înghеţând ca un câine în haina mea deschisă.

J 349

— Cum a fost examenul de engleză? Începu ea. Aproape că nu-mi mai aminteam timbrul vocii ei.

— Bine, am luat calificativul Bine, am mormăit eu. Uitasem de fiţuică.

Mă măsură de sus până jos, zâmbi discret. Mâna ei era foarte aproape de mine.

— Eşti bolnav? Întrebă ea.

N-am răspuns. Nu ştiam exact unde vor duce toate astea. Era cel mai bine să nu mă ambalez.

— Seb a fost bun la muzicuţă, continuă ea. Mă fixă cu privirea şi râse puţin.

— Dar tu ai cântat groaznic!

Greaţa a ţâşnit din stomac şi s-a înfipt ca un harpon în cerul gurii.

— Chiar aşa? Am zis, înghiţind toată porcăria aceea fără să clipesc.

Ea dădu din cap. Urechile îmi erau îngheţate. Ea avea căciulă. Un pigmeu fu prins de Skinke în timp ce arunca cu bulgări.

— Îngrozitor, spuse Cecilie şi deodată se lipi de mine, fără un cuvânt, şi rămase aşa până când sună.

După ultima oră de şcoală m-am dus direct acasă. Am luat-o pe drumul drept. Aveam de gând să-1 rog pe Jensenius să mă înveţe câteva trucuri ca lumea, şi să facă din maimuţa umblătoare, ce eram, un băiat de argint. Cred că aveam febră. Aveam încă amprentele Ceciliei pe corp. Am fugit, în jos, pe Gabelsgate. Îngheţam şi aveam febră. Dar pe Svoldergate agitaţia era în toi şi girofaruri albastre luminau intrarea în clădire. Era o groază de lume, care se ridica pe vârfuri, se zgâia şi şoptea. M-am dus şi eu acolo, simţind o teamă grea atârnându-mi de inimă. Atunci am auzit ceva, nu un zbieret, şi nici un ţipăt, ci un urlet prelung, aşa cum o balenă strigă în mijlocul Oceanului Atlantic, aruncând o coloană de aer şi apă spre cer. Venea din casa scărilor. Apoi se făcu linişte, doar nişte paşi care lunecau încet, în jos, pe trepte.

Veneau cu el legat fedeleş de o targa. Zăcea acolo cu ochii larg deschişi, privirea lui o întâlni pe a mea, atrăgându-mă ca un magnet. A fost nevoie de cel puţin cinci ca să-1 care.

Apoi I-au împins pe Jensenius înăuntru în maşină şi au pornit cu el.

Am fugit sus. Mama stătea la fereastră.

— Ce s-a întâmplat? Am strigat. Ce-au făcut cu Jensenius?!

— Nu mai putea locui aici, Kim. L-au dus la un cămin. Acolo o să-i fie mai bine, Kim.

Jensenius nu mai era. Cecilie se întoarse.

Cu o seară înainte de a se întâmpla totul, tata stătea în camera de zi, ca şi cum nimic n-avea să se întâmple. Stătea şi dezlega cuvinte încrucişate cu o mină gânditoare şi blândă. Mama tricota. Pe copertă revistei „Na" era o fotografie cu John Lennon şi Yoko Ono, goi puşcă şi cu fundul spre noi.

Tata observă că mă uitam la el, ridică privirea. Andrelele mamei se opriră.

— Un alt cuvânt pentru schimbare? Întrebă el nedumerit.

— Revoluţie, am spus.

— Revoluţie, repetă el, numără pe degete, se aplecă din nou deasupra pătrăţelelor, iar mama continuă să tricoteze, ca şi cum nimic rău nu avea să se întâmple.

A doua zi s-a deschis supermarketul Bonus în Bygdoy Alle, Nixon fu ales preşedinte, iar tata veni acasă de la Bancă într-o maşină a poliţiei. Era însoţit de trei poliţişti, doi în uniformă, iar cel din urmă într-o haină lungă şi gri, cu

ochi ageri şi obraji buhăiţi. Tata ne privi, pe mama şi pe mine, şi ne spuse cu o voce pe care n-am recunoscut-o şi pe care parcă nici el nu o putea crede.

— Jaf. Banca a fost jefuită astăzi.

Anchetatorul a încercat să-l încurajeze puţin pe tata.

— Pe cei care au jefuit oficiul poştal Homansbyen i-am prins în douăzeci şi patru de ore. Oraşul este închis ermetic. N-o să reuşească să scape, fiţi sigur.

— A fost doar unul singur, spuse tata cu aceeaşi voce.

— Da, înăuntru în bancă, dar mai mult ca sigur că avea ajutoare în afafă.

Anchetatorul se aşează exact în faţa tatei, îşi vârî capul aproape de faţa lui, în timp ce răsfoia un carneţel ponosit.

— Încearcă să-ţi aminteşti. Detalii, ceva ce ţi se pare neimportant. Să ştii că orice prezintă interes.

Tata îşi odihnea capul în mâini, vorbind printre degete.

— Am spus tot. A intrat în biroul meu. M-a ameninţat că mă împuşcă dacă nu-i dau banii.

— N-ai văzut arma?

— Nu. Tata îşi luă mâinile de pe faţă. N-aveam de ales! Strigă el. Se făcu linişte pentru un timp. Strigătul tatei îmi mai sună o vreme în urechi. Mama plângea.

— 300.000, mormăi anchetatorul. Neaşteptat de mult.

— E ziua de plăţi astăzi, spuse tata obosit. Vineri. De obicei, vinerea avem mulţi bani în casă.

— N-ai văzut arma? Continuă anchetatorul. Şi totuşi te-ai simţit ameninţat?

Se părea că tata mai trecuse prin acest interogatoriu de mai multe ori.

— Da. Şi chiar avea de gând să facă ce spunea. Să tragă. Tata ridică vocea. Datoria mea este să mă gândesc la angajaţii mei. În primul şi în primul rând la angajaţii mei!

Anchetatorul dădu din cap. Obrajii îi vibrau.

— Este foarte corect, Karlsen. Foarte corect.

— Părea, începu tata, privind în pământ, că s-ar fi căit.

— Da?

— Părea, iar tata privi în altă direcţie, părea puţin nebun.

— Nebun?

— Da. Chiar aşa. Anormal. E cu totul neobişnuit. Într-o asemenea situaţie, şi totuşi părea. Nebun.

Anchetatorul se ambala, răsfoi carneţelul şi dădu pagina.

— Crezi că era sub influenţa stupefiantelor? Tata dădu din cap.

— Nu ştiu. Poate.

Telefonul sună. Mama a vrut să răspundă, dar poliţistul i-o luă înainte, ca şi cum ar fi locuit acolo. Ascultă, apoi închise.

— E gata, şefiile. Fotografiile din arhivă. Anchetatorul se ridică, tata rămase aşezat.

— Trebuie să ne însoţeşti până la sediu din nou. Să vedem dacă nu poţi recunoaşte câteva figuri.

— Doar v-am spus că nu i-am văzut faţa! Era acoperită cu un fular. Iar căciula era trasă în jos pe frunte.

— Întotdeauna ştii mai mult decât crezi de fapt, spuse anchetatorul.

Tata îl privi speriat, mâinile îi căzură în jos, spre podea, ca două poveri.

— Ce?

— Trebuie să plecăm acum, spuse anchetatorul nerăbdător, iar tata îl urmă asemenea unui somnambul.

La actualităţi a fost un reportaj despre bancă. Unul dintre casieri a fost intervievat. Acesta îl remarcase pe bandit din momentul în care intrase pe uşă, avea un ceva anume, un tic, spuse casierul triumfător: îşi arunca tot timpul capul într-o parte. Desigur, nervos. Noi, funcţionarii de bancă, remarcăm întotdeauna chestii de genul acesta, zise el. De altfel, nici nu era atât de frig afară, încât să fie necesar să-şi înfofolească întreaga figură în fular. Bliţurile se aprindeau în jurul casierului. Apoi tata trecu pe lângă şi l-am văzut pe ecran. Se uita în altă direcţie. Alături de el păşea anchetatorul. A fost mult mai bine atunci când am fost daţi amândoi la actualităţi, făcuţi praf pe stadionul Bislett. Totul părea atât de neînchipuit de demult.

Tata nu se întoarse acasă decât după miezul nopţii. Merse direct în dormitor şi se culcă. A doua zi nu se sculă din pat şi nici nu citi ziarele. Mama sună după doctor. Veni cu stetoscopul şi cu un flacon de medicamente, rămase mult la tata şi vorbi apoi în şoaptă cu mama. Unul dintre directorii băncii veni şi el, o consolă pe mama şi spuse că tata făcuse singurul lucru pe care-1 putea face: să-şi păstreze calmul. Hubert sună. Dar tata nu se ridică. Rămase în pat.

CARRY THAT WEIGHT '69

La prima tragere din ianuarie, unchiul Hubert câştigă lozul cel mare şi plecă la Paris. Tata nu se ridicase din pat. Bandiţii nu fuseseră încă prinşi, iar ziarele nu mai scriau despre asta. În aceeaşi zi în care Hubert ne dădu un telefon şi ne spuse că a câştigat lozul cel mare şi că era în drum spre Franţa, mama îl anunţă pe tata. O oră mai târziu, apăru în camera de zi în pijama, subţire, slab, cenuşiu, cu ţepi de barbă negri, asemenea unei umbre peste faţa pustiită. Ochii îi erau bolnavi şi lucioşi, ne priveau fix, fără ca el să spună ceva. II vedeam pentru prima dată după ziua aceea istorică, atunci când s-a deschis Bonus şi când Nixon a ajuns preşedinte. Aproape că nu-1 mai recunoşteam, dar nici el nu părea să ştie prea bine cine eram noi. Eram îngrozit. Se uită doar la mama şi la mine cu ochii lui bolnavi, de parcă am fi fost nişte străini, într-un pensionat pustiu. Apoi se cufundă în scaunul său, luă de pe măsuţa mică de lângă el revista cu fotografia lui John Lennon şi Yoko Ono pe copertă, care stătuse acolo din ziua aceea. Răsfoi cuvintele încrucişate şi continuă de acolo de unde rămăsese, ţinea în mână un pix cu numele băncii, de parcă ar fi fost o ancoră de care se agăţase.

Dar nu l-am pierdut cu totul pe tata. Îşi îmbrăcă din nou hainele, costumul atârna larg pe el, atât de mult slăbise. Se bărbieri, dar nu reuşi să

scape de umbra care îl învăluia, începu din nou să lucreze, merse din nou la slujbă, plecă la bancă într-o dimineaţă rece şi se întoarse acasă cu flori din partea personalului. Mama puse în apă buchetul care se păstră trei săptămâni. Tata dezlega din nou cuvinte încrucişate. Medicul veni într-o zi să-l vadă şi vorbiră prieteneşte împreună, începea să-şi revină încet din visul urât pe care-l avusese anul trecut. Dar umbra nu putea 354 să şi-o dea jos, bărbierindu-se. Prinsese rădăcini. Iar costumul nu reuşea să-l umple cu totul.

Începuse parcă să semene din nou cu el, dar era ceva straniu. Parcă nu-i mai păsa de nimic. Nu mai zicea nimic despre părul meu, nu mai avea nimic de spus când veneam prea târziu acasă. Nu mă mai întreba cum mergea şcoala. Nici măcar de Hubert nu mai amintea. Hubert, care plecase la Paris ca să rămână acolo.

Dar dacă tata îşi revenea încet, lucrurile mergeau mult mai repede şi mai prost cu tatăl lui Gunnar. Supermarketul Bonus lumina asemenea unui Tivoli în Bygdoy Alle, cu opt case, autoservire şi reduceri de preţuri la toate mărfurile şi pe tot parcursul anului. Negustorul de coloniale Hoit fu pe cale să se dea bătut. Clienţii dispărură unul câte unul, doar cei mai bătrâni rămaseră, cei care cumpărau cel mai puţin şi aveau cel mai mult timp liber. Era exact ca şi la tatăl lui Gunnar, la el veneau să se tundă doar cei cu chelie.

Într-o seară, stăteam acasă la Gunnar şi îl ascultam pe ta-ică-său plimbându-se încolo şi încoace prin camera de zi, când apăru Stig şi se aşeză lângă noi. Studia filosofia la Blindern şi vorbea de ne împuia capetele.

— Taică-meu este burghez, „olrait", dar e un mic-burghez şi nu profită de pe urma nimănui, spuse Stig privindu-ne pe toţi în ochi.

Îl ascultam.

— Trebuie să deosebiţi mic-burghezii de capitalul monopolist, nu-i aşa? Bonus le suceşte gâtul mici-burghezilor. Bonus reprezintă capitalul monopolist. Nu numai taică-meu suferă. Toate magazinele mici se dau la fund. In curând n-or să mai fie decât supermarketuri. Şi ce-o să se întâmple atunci, hm, atunci o să crească preţurile, la naiba! Credeţi că e întâmplător, sau ce? Irma. Bonus. Domus. Te atrag cu preţuri mici. Calcă în picioare toate dughenele micuţe. Şi apoi le vin de hac clienţilor. E clar ca lumina zilei, nu?

Îl ascultam.

— Iată adevărata luptă, băieţi. Lupta împotriva capitalului monopolist! Simţim chestia asta pe propria piele, nu-i aşa?

Stig se ridică cât era de lung, se trase de barbă şi ne scrută cu privirea, de acolo de sus, de unde era.

— Nu taică-meu e duşmanul! Taică-meu este una din victime. Clasa muncitoare şi mic-burghezii sunt cei care trebuie să sufere!

Dispăru pe uşă şi dus a fost.

, J 355

— Are dreptate, spuse Gunnar.

Am stat şi-am rumegat îndelung cuvintele lui. Părea adevărat. Avea dreptate. Dar, oricum, berea era mai ieftină la Bonus.

Între Cecilie şi mine relaţiile erau calme. Mi se părea că era „olrait”. Cecilie a fost punctul meu de sprijin în toată iarna aceea şi mă bucura faptul că Făţarnicul-Leif şi Peder şi Kâre şi restul gunoaielor trebuiau să trăiască cu leşie şi spirt medicinal. Ne întâlneam serile pentru că nu vroiam s-o aduc acasă la mine, căci taică-meu nu era în formă. Iar la ea era exclus, fusesem excomunicat şi nu mai puteam traversa piaţa Olav Kyrre. Mergeam pe străzi, pe străzile grele de zăpadă, la cinematograf, care mă plictisea din cale-afară, dar acolo puteam s-o ţin de mână şi asta îmi ajungea. Ne aflam în largul nostru şi eram mulţumit. Dar uneori mi se întâmpla să mi se facă frică. Ea nu mai frecventa localul Dolphin, nu mai vorbea despre acorduri de ghitară şi nici nu mai amintea de hărmălaia pe care Seb şi cu mine o făcusem la sediul trubadurilor. Ca şi cum s-ar fi plictisit de o jucărie, ca şi cum ar fi aruncat-o, asemenea unui copil răsfăţat, căruia i se cuvine orice doreşte. Aşa gândeam în clipele cele mai sumbre. Dar nu se întâmpla prea des. Când însă se întâmpla, mă gândeam că eram o jucărie pe care o putea arunca oricând. Şi totuşi eram bucuros, eram împreună serile, stăteam pe bănci, schiam, priveam cum se topea zăpada, iar soarele devenea din ce în ce mai puternic, ascultam zăpada picurând şi topindu-se. Situaţia era calmă între mine şi Cecilie, până când veniră viezurii.

Totul începu cu tomberoanele de gunoi, în fiecare dimineaţă erau răsturnate, iar gunoiul zăcea împrăştiat peste tot. Primii care au fost luaţi la interogatoriu de către administratorii furioşi au fost pigmeii. Dar au putut să jure că nu se atinseseră de gunoi şi de ce mama naibii s-o fi făcut, trecuseră timpurile când ar fi putut găsi podoabe şi timbre în tomberoane, şi acum nimeni nu mai catadicsea să colecţioneze dopuri de bere. Lăzile erau răsturnate în fiecare noapte şi de aceea, după un timp, au fost puşi paznici peste noapte în curţile din spate. Ştirea căzu ca un trăsnet. Fuseseră observate nişte animale sălbatice. Zvonurile se înmulţeau o dată cu topirea zăpezilor. Ar fi putut fi orice, de la şobolan până la urs. Nu se mai vorbea despre altceva, în magazine, în staţiile 356 de tramvai, oamenii se opreau unii pe alţii pe stradă, oameni care niciodată nu-şi vorbiseră, se fluturau în aer teorii, toţi îşi dădeau cu părerea ce fel de fiinţă era aceea care vizita zona Skillebekk. Până şi taică-meu şi-a ciulit urechile. Potopul de zvonuri se rostogolea mai departe, dinozauri şi crocodili, nimic nu rămase nenumit, până ce un vânător vigilent din Gabelsgate fu în stare să pună faptele pe masă: Viezure. Un viezure în acţiune.

Era începutul primăverii, sau sfârşitul iernii. Zăpada curgea în şuvoaie murdare de-a lungul străzilor, schiurile erau depozitate în pivniţe, se ungeau lanţurile bicicletelor, cizmele erau puse deoparte şi se cumpărau încălţări noi. Vânătoarea viezurelui era în plină desfăşurare. Nu mai căuta în gunoaie, fusese speriat şi se ascunsese în vizuină, dar trebuia găsit. Un viezure la Skillebekk era de neconceput.

Într-o seară, Cecilie veni pe la mine, fusese cea mai caldă zi din acel an, o zi ca un râu, iar străzile erau pline de vânători. Am vrut şi eu să vânez.

— Ieşim să căutăm viezurele, am spus. Cecilie se uită ciudat la mine.

— Viezurele?

— Exact!

Mă urmă. Urcarăm pe Gabelsgate. Oamenii stăteau şi scrutau din porţile lor, se târau de-a lungul gardurilor vii, se căţărau în pomi. Cecilie era alături de mine.

— Un viezure? Repetă ea.

— Exact!

— Da' cum a ajuns un viezure aici? În mijlocul oraşului! Era o întrebare care îi preocupa pe mulţi. Unii erau de părere că venise înot din fiordul Oslo. Cei mai proşti ţineau morţiş că ajunsese aici prin canalele colectoare. Vânătorul din Gabelsgate spunea că venise, probabil, toamna, din Nordmarka şi că-şi găsise un bârlog undeva, unde a dormit toată iarnă.

— E totuna cum a ajuns aici, am spus, important e că-i aici. Trebuie să-'l găsim.

Am urcat Drammensveien, ştiind exact unde trebuia să căutăm. Trebuia să căutăm în grădina Robsahmhagen, între Gabelsgate şi Niels Juelsgate, acolo unde se afla casa cea veche de lemn cu hambar şi grajd. Dacă era un viezure, atunci acolo trebuia să fie.

, j 357

L-am întâlnit pe vânător. Ieşise pe o poartă şi arăta cam disperat. Mergea de parcă avea plumb între degetele de la picioare şi probabil că asta şi avea.

— Ai găsit ceva? L-am întrebat eu.

— Suntem pe urmele lui, spuse. S-au găsit excremente. Câinii i-au luat urma.

Trăgea după sine o curea de care erau legate nişte potăi, nu era singurul, de altfel, peste tot erau câini care adulmecau, cu limba afară de un cot, dând tot timpul din cozile ţepene.

Se uită la picioarele mele.

— Dar nu se merge la vânătoare de viezuire în încălţări de plimbare, spuse el sarcastic.

Îmi pusesem noile mele cizme, din piele întoarsă, ascuţite, cu toc potrivit, cu accesorii de metal, nu aş fi făcut un pas fără ele. Arătă cu degetul spre picioarele sale.

— Vezi! Cizme de cauciuc! Cu cocs înăuntru. Dacă viezurele muşcă, muşcă până ce-şi rupe dinţii, băiete, de aceea se bagă cocs. Lasă cizma de îndată ce aude zgomotul cocsului.

Aruncă o privire dispreţuitoare cizmelor mele şi se năpusti în jos, pe stradă, trăgând după el lesa cu câinii ce răsunau greoi.

Eu cunoşteam drumul spre Robsahmhagen şi aveam să găsesc primul viezurele. Ne-am strecurat prin câteva grădini, ne-am căţărat peste un gard şi iată-ne acolo, în zăpada jegoasă care se topea, în mijlocul rezervaţiei, chiar în centrul Oslo-ului, o culme mică, pomi imenşi, casa mare de lemn, grajdul şi hambarul.

— Unde suntem? Şopti Cecilie, de parcă am fi fost într-un loc sfânt.

— Viezurele trebuie să fie aici, am mormăit eu în urechea ei; mirosea frumos, am dat să mă aplec asupra Ceciliei, dar ea se răsuci, eliberându-se zâmbind.

— Ce-ai să faci dacă ai să-l găseşti? La asta nu mă gândisem.

— Vino, am spus.

Ne-am furişat în zigzag, fără ca cineva din casă să ne vadă şi nici noi nu văzurăm ţipenie, întunericul începuse să se lase înjur, aproape că nu ne distingeam unul pe celălalt; am aprins lanterna.

Cecilie stătea în lumină.

— E periculos? Întrebă ea.

Nu ştiam prea mult despre viezuri.

— Periculos! Un viezure? Dar nu-i mai mare decât o broască!

Am făcut lumină în jurul meu. Zăpadă, iarbă uscată, maronie, copaci, crengi. Stăteam nemişcaţi şi ascultam. Auzeam doar tramvaiul în Drammensveien.

La un moment dat, am luminat o poartă din plasă de sârmă, care era sfâşiată, şi nişte trepte care duceau direct în pământ. Cecilie mă prinse de braţ şi îmi arătă locul.

— E cu siguranţă acolo, spuse ea.

Am luminat în altă parte şi am dat de un gard. Mi-a condus din nou mâna cu lanterna înspre poartă.

— Trebuie să fie acolo, repetă ea şi mă trase după dânsa. Ne-am oprit chiar în faţa vechiului adăpost antiaerian.

— Trebe' să cobori acolo, zise ea.

— Dar viezurii nu locuiesc în casă, am replicat eu. Îşi fac bârlog.

Cecilie mă privi.

— Te duci tu primul, spuse ea.

Am încercat să opresc tremurul lanternei, dar îmi trebuiră două mâini pentru asta. Am luminat treptele. Era abrupt. Jos de tot mai era o uşă întredeschisă.

— Grăbeşte-te! Spuse Cecilie nerăbdătoare.

Oare nu ştia ea, nu ştia că nu era nimeni în tot cartierul Frogner, care să se fi aventurat până aici, jos? Unii au mers până la poartă. Dar după aceea n-au mai fost ca înainte. Nici măcar în timpul războiului scoabelor, chiar dacă ar fi fost încercuit din toate părţile, n-ar fi îndrăznit nimeni să se ascundă acolo. Se spunea că acolo jos se afla un neamţ, un neamţ care se ascunsese acolo după ce se terminase războiul.

Am luminat treptele până jos.

Cecilie mă împinse.

Am început să merg. Treptele săltau în faţa mea în conul de lumină. Cecilie era chiar în spate. M-am oprit lângă uşa de fier întredeschisă.

— Mergi mai departe, spuse Cecilie.

Am desphis uşa. Scârţâi cumplit. Am luminat înăuntru. Razele întâlniră un zid cu găuri, găuri de gloanţe, un vraf de scânduri, o ladă, o nouă uşă.

Cecilie mă împinse. Am continuat. Era linişte, de parcă lumea de deasupra noastră n-ar mai fi existat. Strângeam lanterna în mână, m-am oprit la următoarea uşă.

Îmi ţineam răsuflarea, îmi ţineam răsuflarea, iar inima bubuia în mine. Vasele de sânge pulsau în mână, simţeam pulsul la gât. Teama curgea prin mine, roşie şi dureroasă. Cecilie stătea chiar în spatele meu.

Am luminat următoarea încăpere.

Eu am intrat înăuntru. Cecilie a rămas pe loc.

Am simţit imediat mirosul. Un miros înţepător, care îmi gâdilă nările. Mâna îmi tremura involuntar, lumina lanternei fugea de colo-colo şi când, în cele din urmă, am reuşit să fixez lanterna, am văzut în faţa ochilor mei un viezure furios. Era acolo jos, pe podea, cu mutra lui ascuţită îndreptată spre mine, mârâia slab, ca un câine bolnav. Am rămas ţintuit locului, duhoarea îngrozitoare mă izbi, apoi am început să mă retrag, încet, dar n-am găsit uşa, m-am lovit cu spatele direct de zid, rămânând aşa, lipit de zidul rece.

Am luminat viezurele.

Porni lunecând spre mine, de parcă n-ar fi avut picioare, îşi arătă dinţii, roşu şi alb, am lunecat şi eu într-o parte de-a lungul zidului, m-am împiedicat de ceva, am scos un strigăt, dar fără să se audă nici un sunet. Viezurele se târî şi mai aproape, duhoarea era din ce în ce mai puternică şi din ce în ce mai înţepătoare. Eram prins într-un colţ. Începeam să-mi pierd puterile. Groaza venea de undeva de jos, parcă dintr-o prăpastie. Eram chiar în colţ. Viezurele se apropie şi mai mult, negru, alb, cu blana zbârlită, cu peri asemenea unor antene ieşind din fiecare falcă. L-am luminat, nu îndrăzneam să fac altceva, nu îndrăzneam să-I las aşa în întuneric, să mă las pe mine pradă întunericului. Ne luminam unul pe celălalt. Apoi se năpusti asupra mea, zgâriind duşumeaua, eu m-am înghesuit mai tare în colţ, simţeam crăpăturile din perete şi colţul rece care se lipea de umerii şi de ceafa mea. Se târî spre picioarele mele, duhoarea mă înţepa în ochi, apoi se opri brusc. Se opri şi îşi plasă botul pe picioarele mele, adulmecându-mă. Stăteam lipit într-un colţ, cu un viezure care mă mirosea. Adulmeca şi putea la nesfârşit; mutra aceea ascuţită şi scârboasă mi se părea că zâmbeşte, că rânjeşte, pentru ca apoi întreg viezurele să se întoarcă cu fundul şi să se aşeze exact pe cizmele mele, le molfăi mult şi bine, şi nu mai termina. Tremuram, luminând animalul nebun care îmi rodea cizmele impecabile. Apoi se furişă mulţumit în celălalt colţ al încăperii unde se auzeau piuituri şi plescăituri. L-am urmărit cu lanterna, pe podea; deasupra unor crengi şi frunze erau patru corpuri golaşe, cu capete roşietice şi ochi lipiţi. Am rămas în picioare. Mirosul îmi sfâşia nasul asemenea unei coloane înţepătoare. Apoi am auzit vocea Ceciliei, mă strigă de undeva din întuneric. Am luminat într-acolo şi m-am îndreptat după sunet.

Ne-am târât în sus pe scări.

— L-ai găsit, nu-i aşa? Spuse Cecilie.

M-am căţărat peste gard, auzind-o pe Cecilie în spatele meu. Am fugit până în Gabelsgate. Cecilie mă ajunse din urmă.

— L-ai găsit, râse ea.

Am luminat-o direct în faţă. Aproape că-mi pierdusem răsuflarea.

— Eşti un rahat, am spus.

Ochii ei deveniră stranii în lumina lanternei.

— Eşti un rahat! Am strigat.

Mă privi drept în faţă, nu înţelegea ce spuneam.

Sângele îmi stătea în gât, îmi veni să vomez, acru şi împuţit. Bineînţeles că vorbeam murdar.

— Nu sunt o jucărie! Am strigat. Nu poţi să mă determini să fac orice! Înţelegi?

Am coborât pe Gabelsgate. Mă urmă. Urechile îmi bubuiau, fruntea parcă îmi devenise prea mică, prea îngustă. M-am oprit din nou şi am luminat-o.

— Nu-s sluga ta! Am urlat.

Cecilie stătea liniştită. Cecilie era tăcută. Lanterna tremura. Mă durea toată mâna, până la extremităţi, până în vârful degetului rupt.

— Ce-ai făcut cu el? Întrebă ea şi mă atinse.

Şi înainte de a apuca să-i răspund, am fost încercuit de câinii ieşiţi din minţi. Se năpustiră din toate părţile, cu ochii strălucitori şi răi, cu fălcile pline de bale, mârâiau, hârâiau, scrâşneau din dinţi şi-şi zburleau blana. Era deja prea mult, am fugit, dar veniră după mine, o armată de câini, şi tăbărâră asupra mea. Lă-trau în jurut picioarelor mele, muşcau din pielea cizmelor mele, trăgeau şi i, ar trăgeau, în cele din urmă am reuşit să-mi strecor una din cizme afară din picior şi am aruncat-o peste gard. Câinii s-au năpustit după ea, urlând.

Cecilie rămase în stradă.

M-am îndreptat spre casă sărind într-un picior.

A doua zi mi-am recăpătat cizma. Cecilie o adusese cu ea la şcoală. O peticise şi o impregnase.

— E aproape la fel de frumoasă ca şi înainte, zâmbi ea.

Dar nu era aşa. Nu era deloc aşa. Semăna cu un biscuit care fusese molfăit pe deasupra şi apoi scuipat afară.

Îmi dădu cizma în timp ce eu stăteam aşa în mijlocul curţii, simţindu-mă ca un pantofar tâmpit.

Cecilie râse.

— Nu sunt supărată pe tine, spuse.

M-am uitat la ea îngrozit. Ea supărată? Pe mine? Nu pricepeam.

Scoase nişte ţigări din jacheta mea. Peder şi Făţarnicul-Leif erau lângă cişmea şi nu pricepeau o iotă.

— Nu te mai gândi la asta, spuse. Nu sunt supărată.

O groază de gânduri se rostogoliră în capul meu, dar, în primul rând, Carlsberg era prezent acolo: distanţa, umilinţa, loialitatea, gazonul frumos tuns, degetele lungi, negricioase.

Cecilie m-a redus la tăcere.

— Nu vrei s-o încerci? Mă bătu ea la cap.

Mi-am scos mocasinul şi mi-am băgat piciorul în cizmă. Nu mai era bună defel. Râse dezarmată.

— Ai băgat greşit piciorul!

Mi-am apăsat degetele picioarelor la loc, iar degetul mare a pocnit.

— Exact, am spus. Exact.

După chestia cu viezurele, nimic nu mai putu fi ca înainte. Cizma mea stătea acum dosită în dulap, ferfeniţă şi stricată, de nu se mai putea folosi, stătea acolo în întuneric, asemenea unei ruşini ascunse, iar eu a trebuit să mă încalţ cu mocasini tot restul primăverii şi mi se părea că aveam picioare scurte. Cecilie, însă, veni la şcoală, cu picioarele ei subţiri în pantofi roşii, cu tocuri înalte, de parcă ar fi vrut să mă umilească şi mai mult, se legăna ca o pasăre acvatică pe suprafaţa apei şi toţi broscoii salivau, iar eu, eu plescăiam în apă după ea cu labe în picioare şi tub pentru respiraţie, îmbrăcat într-un costum de scafandru mult prea strâmt pentru mine; începusem chiar să simt că nu mai am oxigen, dar am continuat s-o urmez, părea chiar că o amuză chestia asta, fără să înţeleagă tot ce se petrecea în primăvara aceea. Ma-ică-mea se întrebă la un moment dat ce se întâmplase cu cizmele mele, i-am spus că m-am împiedicat într-un gard de sârmă ghimpată atunci când am fost la vânătoare, îmi era imposibil să încep din nou să-i povestesc toată istoria aceea, despre neamţul care din 1945 se ascundea în adăpost, căci tot nu m-ar fi crezut. Dar i-am povestit-o lui bunicu-meu de la căminul de bătrâni, într-o după-amiază, când m-am dus de unul singur la el cu o pungă de portocale. A chicotit timp de trei sferturi de oră şi mi-a povestit că, demult, părul de viezure era folosit pentru pământuf. Se mângâia pe bărbia aspră şi dădea mereu din cap. Acum nu se mai găseau asemenea pământufuri. Viezurele era cel mai bun. Iar eu aveam maşină de bărbierit electrică, şi barbă ioc.

Într-o bună zi, Cecilie vru să mă ia cu ea în oraş după orele de şcoală. Vroia să-şi cumpere haine. Era aprilie, zăpada dispăruse, mirosea uşor a primăvară, a alge.

Cecilie mă prinse de braţ.

— Ce s-a mai întâmplat cu viezurele, întrebă ea, direct, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Au fost plasaţi toţi într-o grădină zoologică, undeva în S0rlandet, am răspuns acru.

Am trecut pe lângă Ambasada americană. Am scuipat de trei ori pe trotuar.

— Porcule, spuse Cecilie.

În Piaţa Universităţii ne oprirăm. Era înălţat un cort imens, dar nu aparţinea cercetaşilor. Ne uitarăm mai cu atenţie. Era plin de lume. Un sunet nesuferit mi se lipi de ureche, parcă era o inimă străpunsă, care bătea şi bătea întruna. Era contorul de la intrare, care la fiecare bătaie afişa un alt număr. Cu litere luminoase stătea scris: începând de astăzi, de la ora nouă, populaţia Pământului a crescut cu 100.054 de oameni. Cât timp am citit s-au mai născut alţi 43 de oameni. Ne-am uitat unul la altul. Dumnezeule! Am intrat în cort.

Pe toţi pereţii erau fotografii imense care vorbeau despre poluare, despre, explozia demografică, despre maşini, autostrăzi, fabrici şi plantaţii de cafea. Mergeam tăcuţi şi ne holbam, nu era prea încurajator. Trăiam pe o bombă cu ceas. Trăiam într-o cloacă. Ne făceam treburile în propria mâncare. Ne săpam propriile morminte. Pământul, pe care-l moştenisem şi pentru care ar fi trebuit să fim al naibii de recunoscători nu era decât o minge de tenis jegoasă, scoasă din joc după primul set. Erau fotografii noi pentru camera mea obscură, pentru propriul meu cabinet al groazei. Fotografiile au aprins un pesimism mai puternic în ochii mei, decât optimismul pe care vroia să-l degaje textul. Scria acolo că se putea face ceva cu situaţia asta, cu această criză. Totul era o chestiune politică, o chestiune de economie, distribuire, putere, profit, solidaritate. Tot timpul auzeam bătăile aparatului care contabiliza alte noi bătăi de inimă cu fiecare secundă, de mai multe ori pe secundă, care se adăugau la corul de strigăte de pe Pământ.

Cecilie îmi făcu semn spre un alt perete. Acolo era o trecere în revistă a mijloacelor de contracepţie. Semănau toate cu tacâmurile de la o masă copioasă. Condom, spirale, pilule anticoncepţionale. Mi-am pipăit discret buzunarul de la spate, portmoneul meu, căci acolo aveam prezervativele mele Rubin Extra, roz, cumpărate demult, la începutul epocii de piatră, comandate la Nordadhl Rolfsen şi pe care nu le plătisem niciodată. Duzina era încă neatinsă. Duzina era întreagă.

S-au născut 48.246 de oameni cât timp am stat acolo. Muzica de fanfară, de la garda Palatului regal, se revărsă în jos pe Karl Johan şi acoperi bătăile inimii.

— Ai dori să ai copii vreodată? Întrebă Cecilie.

— Nu, am zis, auzindu-mi propria mea inimă răsunând în urechi. Niciodată.

A fost o primăvară stranie. A venit fără Jensenius. Îi lipsea ceva, era asemenea unei primăveri fără păsări. Nu mai era mult până la l Mai, iar Stig ne bătu pe fiecare în parte la cap să mergem. R0d Front se încolona în faţa Companiei de electricitate la 14,30, iar sloganurile erau: „Nu TVA-ului, Luptaţi împotrivapo-liticii colaboraţioniste a conducerii Uniunii Sindicatelor, NATO afară din Norvegia, Sprijin total poporului vietnamez învingător! „. Gunnar dorea să se ducă, bineînţeles, Ola avea de învăţat la mate, Seb promisese şi el să se ducă, dar nu se prea putea şti ce avea Seb de gând, lucrurile nu mergeau prea bine cu el în primăvara aceea, după ce părinţii se despărţiseră. Îşi pusese muzicuţa pe raft şi se ocupa doar de Doors, acum, Waitingfor the Sun, şi nu făcea altceva decât să ne citeze din Jim Morrison. Veni cam deşelat la câteva ore şi chiuli în stil mare. Nu-i mai 364 pasă de nimic în primăvara aceea. Dar, oricum, urma să încerce să vină. Mda. Dacă îl primeau ăia. Seb rânji pe sub mustaţa subţire. Stig mă supuse unui interogatoriu. Dar era cam complicat, pentru că tocmai primisem o invitaţie şi eram destul de descumpănit, primisem o invitaţie din partea Ceciliei să iau prânzul la ea acasă de l Mai. I-am spus lui Stig că voi încerca să vin, dar când începu ziua de l Mai şi Internaţionala

răsună în piaţa Solii, eu mă îndreptam spre Bygd0y în pantaloni de catifea reiată proaspăt călcaţi şi haină de tweed, întrebându-mă ce mama dracului putea să fie toată chestia asta.

Când am sosit, Cecilie stătea în poartă. Părul îi atârna într-o coadă legată la spate. Era destul pentru mine. Am uitat sloganurile pe loc. Aş fi fost în stare să mănânc şi iarbă dacă m-ar fi rugat. Mă îndreptam spre ea în timp ce îl căutam cu privirea pe Alexandru cel Mare.

— Bună, spuse Cecilie şi mă îmbrăţişa.

— Suntem numai noi? M-am mirat eu sceptic.

— Mama şi tata ne aşteaptă înăuntru.

— Cum? A fost ideea ta, sau.? Ea doar ridică din umeri.

Am traversat terenul de golf, Cecilie mă ţinea de mână. Aveam nevoie de asta. Maică-sa ieşi pe terasă, la etaj, şi-mi făcu semn cu mâna. Tatăl apăru deodată în spatele unei uşi glisante.

Ne-am îndreptat spre el. Stătea cu mâna gata întinsă. Cecilie îmi dădu drumul. I-am întins şi eu mâna tatălui ei. Mi-a strâns-o prieteneşte.

— Drăguţ din partea ta că ai putut veni, Kim Karlsen, zise. Am mormăit şi m-am bâlbâit, după care se apropie mama, îmbrăcată într-o rochie de gală, cu bijuterii pe toate porţiunile dezgolite, îi lipsea doar diadema de prinţesă din păr. Zâmbi radioasă şi mă smulse din mâna tatălui.

— Lată-te, în sfârşit, spuse ea.

Nu pricepeam o iotă din toată chestia. Ciorapii mi se înmuia-seră în pantofi.

— Acurn, voi, tinerii, vă puteţi duce să vă plimbaţi puţin în grădină, în timp ce tata se schimbă, zise ea, şi ne împinse afară pe gazonul verde.

Ne-am retras înspre merii din grădină. Am aprins o ţigară.

— Ce înseamnă asta? Am şoptit eu.

Cecilie făcu câţiva paşi. Nu răspunse.

Am oprit-o.

— Au înnebunit de-a binelea, sau ce s-a întâmplat? Nu-şi mai amintesc cine sunt?

Cecilie nu făcu decât să dea din cap, ca şi cum nici ea n-ar fi priceput mare lucru, iar părul ei, legat la ceafă, se desfăcu, revărsându-se asemenea unui râu pe spatele ei.

În acea clipă aş fi fost în stare să jur că auzeam paşii care tropăiau pe pavajul pietruit de pe Drammensveien şi sloganurile ce se înălţau spre cer, pentru că era deja ceasul trei şi jumătate şi momentul în care manifestanţii porneau din piaţa Solii.

Un clopoţel sună la Palat. Prânzul era gata. Prânzul era servit.

Masa era pusă în încăperea aceea imensă. Am fost puţin descumpănit de toate paharele, cuţitele şi furculiţele aşezate pe masă, i-am aruncat o privire piezişă Ceciliei, ca să văd cu ce începea să se ospăteze. Tatăl se îmbrăcase cu o jachetă de marină şi avea la gât o eşarfă de mătase. Bătu din palme şi uşile duble din capătul camerei se deschiseră; două chelneriţe, îmbrăcate în negru,

intrară cu un platou aburind şi două sticle verzi cu vin alb. Cocteil de creveţi şi păstrăvi şi globuleţe de îngheţată. Urma să ne căsătorim? Alexandru cel Mare stătea la unul din capetele mesei şi se uita mulţumit la ceas, iar când celelalte ceasuri bătură ora patru, ridică paharul şi spuse cu un zâmbet larg, călduros:

— Aşadar, coloana a pornit. Noroc!

Era cu totul şi cu totul evident că înnebunise. Tatăl Ceciliei înnebunise.

Se înfiripă o conversaţie anevoioasă. Maică-sa vru să afle ceva despre şcoală, iar eu răspundeam la întâmplare. Cecilie nu-mi sări prea mult în ajutor. Vocea mea suna cavernos şi vibrant în încăperea imensă. Chelneriţa stătea chiar în spatele meu cu o nouă sticlă pregătită. Aveam un os de peşte între dinţi, care îmi ieşea în colţul gurii, nu puteam să-l desprind, mă gâdila enorm. Am băut vin alb şi am tuşit în şerveţel. Replicile erau aruncate peste masă, tatăl se înfunda cu păstrăv şi părea aproape dezinteresat de ce se întâmpla înjur. Mama Ceciliei părea stânjenită, iar eu am lăudat mâncarea, spunând că peştele lor era mult mai bun decât păstrăvul-curcubeu pe care îl prinsesem cu propria mea mână în Lille Îklungen, cu un an lumină în urmă.

Tatăl aprinse un trabuc imens şi se trezi din nou la viaţă.

— Muscă? Spuse el.

Mă holbam la el printre norii de fum care se rostogoleau înspre mine.

— Poftim?

— Muscă? Repetă el.

Trebui să fiu foarte atent, să nu spun ceva ce-ar fi putut să-l irite. Mă gândeam febril, transpiraţia îmi curgea pe la rădăcina părului, gulerul cămăşii îmi era ud la ceafă.

— Ţânţari, am spus. Erau acolo o groază de ţânţari. Limpezi aerul între noi cu un singur pufnet.

— Muscă! Hohoti el. Ai prins peştele cu muscă?

Roşcata îmi urcă din piept. Cecilie chicoti, mamă-sa îi dădu un ghiont pe sub masă, le-am observat, simţeam cum îi urăsc pe toţi.

— La linguriţă, am spus.

Conversaţia muri brusc la globuleţele de îngheţată. Chelneri-ţele se mişcau în jurul nostru, de parcă ar fi fost nişte marionete pe podea. Mi se făcu frică. Mi se păru că îl întrezăresc pe Carlsberg în uşa dublă, cu degetele lui lungi, întunecate. Mi-era o frică de moarte.

— Ce ai de gând să faci după bacalaureat? Întrebă maică-sa.

— Nu sunt foarte sigur, am răspuns eu clar, poate voi studia limbi străine.

— Asta este greşeala voastră, a tinerilor, interveni tatăl în discuţie, stingând toate lumânările de pe masă dintr-o singură suflare. Voi nu priviţi înainte! Nu priviţi în perspectivă. Eu am început cu mâinile astea goale!

Ne arătă mâinile. Palmele îi erau transpirate, iar linia vieţii se întindea până spre degetul arătător. Mă simţeam deprimat.

— Ai vreun hobby? Continuă el lovind cu pumnii în masă. Capul îmi era ca un roi de albine. Răspunsurile zburau în toate direcţiile. L-am prins din zbor pe primul şi pe cel mai bun.

— Timbrele, am spus. Dădu din cap aprobator.

— Bun. E-o investiţie.

Apoi totul se termină pe neaşteptate. Se ridică brusc în picioare. Imediat după aceea ne aflam pe terasă, simţind briza răcoroasă a serii venind dinspre fiord. Era l Mai 1969. Cecilie şi mama ei intrară în casă să-şi aducă haine mai groase. Am rămas singur cu tatăl, îmi dădu un trabuc pe care l-am aprins. Stăteam l) 367 fiecare în norul lui de fum, fără să ne spunem nimic. Afară, în iarbă, era Carlsberg, care înfigea bride în pământ. Părea supărat şi ofensat.

Apoi am jucat crichet. Am pierdut. A avut tatăl Ceciliei grijă de asta. Îmi urmărea mingea şi apoi mă expedia cât mai departe, de fiecare dată când avea posibilitatea. Stăteam aproape tot timpul singur într-un colţ al grădinii, lovind şi lovind cu crosa idioată în mingea galbenă şi caraghioasă.

— Şansele sunt egale pentru toţi, mi se adresă tatăl, urlând încurajator.

Mi se păru că aud strigăte din Stortorget. Loveam şi loveam fără să nimeresc.

După ce am pierdut cinci ture la rând, mama şi tatăl au intrat înăuntru, iar Cecilie şi cu mine am rămas afară, în întunericul verde şi umed.

De îndată ce ei au intrat în închisoare, mi-am aprins o ţigară.

Cecilie făcu câţiva paşi.

— A fost ideea tatei.

— Da' ce sens are, hm? Nu mă dădeam eu bătut. Nu pricepeam nimic.

— Poate a vrut să fie amabil. Am fugit după ea.

— Mi se pare c-ai spus odată că-ţi urăşti părinţii. N-ai spus aşa?

Ea ridică din umeri. Chestia mă cam irita.

— Şi ce vroia să spună când a zis că a plecat coloana de demonstranţi. A înnebunit de-a binelea, sau ce?

Cecilie nu răspunse.

În clipa aceea îmi căzu fisa, pricepând întreg contextul, m-am oprit, simţind nevoia să-mi trag răsuflarea. Nu era nebun. Era viclean. Mă ademenise şi mă dusese din nou cu preşul, îi fusese teamă c-am s-o trag pe Cecilie după mine la demonstraţia de l Mai. De aceea m-a adus acolo, ca să ne aibă sub control. Cum am putut să fiu atât de ridicol de tâmpit!

M-am îndreptat spre Cecilie, care stătea cu spatele. N-am spus nimic. Mi-am zis s-o las să-şi dea singură seama. I-am împletit părul şi am simţit că mă umplu de o sensibilitate pe care nu o mai încercasem decât o dată până atunci, la moartea lui Fred. Mă simţeam rănit pe dinăuntru, era o rană lungă, dureroasă, care îmi traversa corpul. Mi-am pus mâinile pe sânii ei. Mă împinse uşor deoparte.

— Trebuie să plec, i-am spus. Rămase locului, neclintită.

Am trecut pe lângă Carlsberg, care trăgea bridele afară din pământ şi netezea apoi iarba cu mâinile sale de negru.

M-am oprit în drum pe la Gunnar. Acolo era un iureş al nervilor. Stig stătea cu ochii lipiţi şi înjura. Seb zăcea pe canapea şi dormea. Gunnar încercă să-mi explice ce se întâmplase, îmi povesti cu întreruperi. N-am priceput mare lucru din ce mi-a spus. Dar, în orice caz, fuseseră într-un loc nemaipomenit, iar apoi ocupaseră o casă. A venit poliţia, care s-a dezlănţuit. Gunnar îşi pierdu vocea. Am luat o bere în mânuţă şi-am făcut semn spre Seb.

— Doarme buştean, zise Gunnar. Habar n-are.

Se auzi soneria de la intrare şi imediat apăru Ola. Sub braţ avea cartea de mate şi era palid şi obosit. Stig îşi ţinea o mână peste un ochi vânăt în timp ce cu celălalt se uita furios la noi.

— Unde dracu' aţi fost în timp ce noi ne băteam cu sticleţii? Mormăi el.

— Am avut oră particulară, spuse Ola.

— Olrait„, „olrait". Dar unde ai fost tu? Şi făcu semn spre mine.

— La Bygd0y, am spus.

— De l Mai! Cine dracu' te mai crezi şi tu?

— M-am infiltrat şi eu în înalta societate, în tabăra adversă, am spus şi-am încercat să râd.

Imediat după aceea se trezi Seb. Îşi smulse căpăţâna răvăşită din toropeală şi începu să plângă. Plângea ca un copil şi lacrimile îi curgeau şiroaie.

— Ei drăcie! Zise Gunnar şi se duse la bucătărie.

M-am aşezat pe canapea, iar Seb îşi puse capul pe umărul meu, plângând în hohote.

— Totul o să fie în regulă, am zis, şi l-am mângâiat pe părul slinos.

Ola dădti drumul la apă în vană, apoi îl cărarăm pe Seb în baie, îl dezbrăcarăm şi îl aşezarăm în apa caldă. Plângea în continuare. Am turnat în vană spumă. Seb se lumină puţin şi ceru o bere. Stig puse un disc cu Dylan, iar Gunnar citi cu voce tare toate manifestele pe care le primise.

c) 369 îl îmbrăcarăm pe Seb, după care Ola şi cu mine l-am condus acasă. Acolo îl aştepta bunica; ne-am amintit atunci de o altă împrejurare, când l-am remorcat cu grijă pe Seb, în sus pe trepte, ca pe un neisprăvit cu inima zdrobită.

Aşa veni primăvara. Dar parcă-i lipsea ceva. Unchiul Hubert. Jensenius. Păsările. Promisiunea verii.

Tata trăia în lumea lui de umbre, tăcut, închis în sine, închis în propriul său costum. Dar uneori îl prindeam, atunci când credea că nimeni nu-1 vedea; stătea cu pumnii încleştaţi şi cu faţa brăzdată de o durere ce mă ţintuia pe loc. Se sufoca şi apoi se chircea. Mi se făcea o teamă de moarte văzându-1 şi mă retrăgeam cu spatele în tăcere spre camera mea, pentru că-mi amintea de Gâscanu', de vremea când Gâscanu' îşi pierduse minţile. Mama era din ce în ce mai obosită, puteam să observ isteria crescând în ea în clipele în care se ocupa de el ca de un copil mic, atunci când venea acasă de la bancă, sau dimineţile, la micul dejun, când nici măcar nu mai citea ziarul. Mamei îi apărură riduri în jurul gurii, pe care încerca să le ascundă. Brusc devenise bătrână. Mi-era dor

de vremea când tata făcea scandal şi trântea uşi, când urla după frizer şi mă pisălogea cu ce-o să fac după bacalaureat, sau mă întreba ce făcusem serile. Acum era ferecat cu şapte lacăte, iar umbra catastrofei îi marca fruntea.

Bunicul trăia la căminul de bătrâni, îi crescuse barba.

Bunica îşi cumpărase un alt papagal. Broda o nouă cuvertură, pe cea veche o pusese bine într-un sertar.

Cecilie şi cu mine citeam pentru examen şi ne ascultam unul pe altul la vocabular, încă nu înţelesese că atunci taică-său ne păcălise.

N-am mai vorbit despre viezuri.

Norii se adunau. Veneau din toate părţile, pluteau sus pe cer, asemenea diafragmei unui aparat de fotografiat care se închide deasupra peisajului prins în obiectiv. Aşa arăta fotografia primăverii din anul 1969: neclară, cu prea puţină lumină, cu developare deficitară. Seb, Gunnar, Ola şi cu mine stăm pe Strandpromenaden, dârdâind fiecare cu câte o sticlă de bere în mână. Examenul trecuse. Ola picase. Noi ceilalţi reuşiserăm la firul ierbii. Vestheim va fi dezafectată, iar noi, de la toamnă, ne vom împrăştia cu toţii în cele patru colţuri ale lumii. Ola nu mai catadicseşte să repete clasa a doua de liceu, va încerca să-şi găsească o slujbă. Seb a intrat în ultima clasă la Fors0ksgym. Gunnar a făcut cerere de înscriere la Katta, iar eu voi merge la Frogner. Deschiserăm un nou rând de bere şi abia dacă aveam degete cu care să ne aprindem ţigările, înapoia noastră se căsca o gură imensă, care sufla aer rece pe spatele nostru.

Trenul şuieră pe lângă noi.

Mormăirăm ceva despre ultimele discuri cu Beatles. Get Back şi The Ballad of John and Yoko. În depărtare vaporul de Nesodden lăsa spume în urma sa.

Vedeam în faţa ochilor mei o vară cu zile nesfârşite şi răceli.

Ne-am continuat hoinăreala spre Bygd0y.

— O să-ncerc de la toamnă să fac rost de o cameră cu chirie, şopti Seb. N-am să mai stau, fir-ar al dracului, sub acelaşi acoperiş cu fascistul ăla gras.

Părea că ceva s-a destrămat, părea că cineva a tras covorul de sub picioarele noastre, părea că cineva se juca cu noi – un diavol cu sânge rece.

— Întregul sistem capitalist e putred, spuse Gunnar cu glas tare. Puteam subscrie. Mai desfăcurăm o bere, simţind cum îngheţăm şi mai tare.

— Să încercăm să intrăm la Club-7, propuse Seb. Trebuia să ne bem mai întâi berea şi să urinăm.

Atunci am observat ceva. Era de necrezut, începuse să ningă. Ningea, în iunie. Fulgi imenşi cădeau pe pământ şi se topeau pe asfalt. Ne ridicarăm privind muţi spre cer. Ningea.

— E grindină, şopti Gunnar.

— Ninge! Strigă Seb. Să fiu al naibii dacă nu ninge!

Ne învârteam unul în jurul celuilalt. Maşinile din Sj01ysveien derapară şi se ciocniră în lanţ. Cu siguranţă că trenul de Drammen va deraia. Kongeskipet se va scufunda, iar avioanele vor cădea peste Nesodden.

Apoi o săgeată de soare străpunse imaginea fotografică şi aerul se topi.

Ne apăfărăm ochii de soare cu mâna streaşină la frunte.

De data aceasta furtuna ne ocoli.

Dar rămânea suspendată undeva în aer, asemenea unei răceli de care nu puteam fugi: haos, divorţuri, isterie.

Iar la Club-7 nici măcar n-am putut intra., J 371 în duminica în care Eagle planã spre Marea Liniştii, mama şi tata plecară la Oslo la o petrecere organizată de bancă, urmând să se întoarcă abia a doua zi. Taică-meu se înviorase, iar faţa îi era acoperită cu un bronz auriu, însă ochii erau aceiaşi, absenţi; era retras şi răspundea doar cu da şi nu. Mama era puţin cam derutată. După plecarea lor, am găsit în dulap o sticlă pe jumătate plină cu vin roşu, l-am băut de unul singur şi apoi am plecat în jos spre chei, m-am aşezat pe o bârnă şi mi-am aprins o ţigară. Sunetele verii se auzeau înfundat în jurul meu: o barcă cu motor în mijlocul fiordului, un pescar ce dădea la merlan, un cântec de undiţă. Cineva sări în apă, râsete. Un pescăruş se rotea în înaltul azuriu al cerului, localizând un banc de peşte. Am stat aşa şi am simţit cum singurătatea lunecă de-a lungul trupului meu, asemenea unor alge stufoase. Atunci m-am hotărât, şi mă miră întotdeauna că te poţi hotărî atât de repede, că e atât de uşor s-o faci ca şi cum prin căpăţâna ta ar trece o avalanşă, ca şi cum timpul n-ar mai acţiona. M-am hotărât deci să mă duc la Fritjof de la Signalen pe care l-am găsit în coşmelia lui, unde tocmai termina de meşterit o linguriţă nou-nouţă.

— Eşti rar la vedere, zâmbi el.

Puteam să admit şi eu lucrai ăsta. Fritjof a fost cel care m-a învăţat să dau la peşte cu cutia de conserve; o roteşti deasupra capului, cu degetul mare fixat pe sfoară, ca pe trăgaciul unui revolver cu şase gloanţe. Nimeni nu-1 învingea pe Fritjof, puteai să ai şi undiţă din fibră de sticlă şi cea mai grozavă momeală de heringi, că tot nu ajuta la nimic atunci când Fritjof apărea cu cutia de conservă şi cu linguriţa. Arunca cel mai departe. Şi prindea şi cel mai mult.

Îmi arătă minunea, o bucată de fier pictat în argintiu, cu o dungă roşie spre vârf.

Fritjof para mulţumit.

— Ce-i, ţi-ai pierdut linguriţa? Rânji el.

— Nu! Am scormonit puţin cu piciorul în pietriş. Mă laşi să dau un telefon de la tine?

Mă conduse în cameră, rămase acolo şi-şi făcu de lucra cât timp am făcut numărul. Cecilie era acasă. Apoi Fritjof se uită la mine, zâmbi strâmb, cu faţa lui oacheşă.

— Părinţii tăi au plecat cu vaporul de ora şase, zise. S-ar putea să lipsească mai multă vreme?

— Până mâine seară.

Mă lovi cu pumnul în spate.

— Succes, băiete! Nu ştiu nimic. Nici n-am auzit şi nici n-am văzut nimic!

Am ieşit afară pe trepte.

— Îţi datorez o coroană, am spus.

— Las-o baltă, zise Fritjof.

M-am îndreptat spre chei, de-a lungul gardului de plasă de sârmă şi al gardului viu, mă gândeam la toate serile în care mă ju-casem aici de-a v-aţi ascunselea, mă gândeam la Cecilie, mă gândeam la tunelurile noastre subterane, mă gândeam la ceea ce mai rămăsese din Hotelul Signalen, mă gândeam la Cecilie.

Apoi l-am auzit pe Fritjof pilind şi cântând.

M-am întors şi i-am făcut cu mâna.

Cecilie sosi după trei sferturi de oră. Venea, prin tumultul verii, într-o barcă de curse de o sută de cai putere, apropiindu-se în viteză de chei.

— Unde aş putea să acostez? Îmi strigă.

Am dirijat-o spre stânca de unde coborau nişte trepte. Sări pe uscat şi priponi barca. Ne sărutarăm şi era cât pe ce să cădem în mare. Cecilie era bine dispusă, părul îi mirosea a apă sărată şi avea unghiile date cu roşu.

— Credeam că nu eşti acasă, am şoptit eu.

— Mama şi tata sunt în Italia. Se întorc abia poimâine. Inima îmi zvâcni sub tricou. Aveam douăzeci şi patru de ore numai pentru noi.

Iar Eagle era în drum spre Marea Liniştii.

Ne îndreptarăm mână în mână până la Casă. Vara era ca o trambulină orientată în toate direcţiile. Aerul era plin de păsări, bondarii zumzăiau în tufele de trandafiri, iar veveriţele ronţăiau în copaci.

Cecilie vru să vadă totul, am condus-o din cameră în cameră, am trecut prin livadă şi am gustat din merele verzui şi din rabarbera aeră, am cules un pumn de frăguţe lângă fântână şi ne-am'hrănit unul pe celălalt. Iar vara ne împresura blând în întunericul ei transparent şi viu. În urma prorei unui vas rămase o dâră de spumă.

Am tăiat felii de pâine şi le-am uns cu marmeladă de mere. Ne-am aşezat pe terasă, cu lapte calau şi cu radioul Kurer între noi, pe masă.

— Nu ţi-ai luat ghitara? Am spus.

— Sst! Şopti Cecilie.

La radio vocile vorbeau repede şi înflăcărat. Era aproape ora nouă. Eagle putea să aselenizeze în orice clipă.

Cablul lovi catargul pentru steag. Bolovanul mare era crăpat în mijloc, negru şi colţuros.

— Sper că vor avea onoarea să li se întindă şi covorul roşu, am spus.

Cecilie stătea aplecată deasupra radioului.

— Numa' asta ar mai lipsi, mormăi ea şi dădu volumul mai tare.

M-am dus jos în pivniţă şi-am mai adus lapte. Când am revenit sus, Eagle aselenizase deja. Cecilie bătu din palme. Mi-am aprins o ţigară şi-am privit spre cer. Nu puteam vedea luna.

— Au reuşit! Strigă Cecilie şi se aruncă de gâtul meu.

A fost o clipă stranie. Oameni pe lună. Cecilie aici. O ţineam strâns şi simţeam inima bătându-mi în gâtlej, aproape că nu reuşeam să înghit.

Începu să fie răcoare. Am adus pături de lână în care să ne învelim. Orele erau înghiţite de întuneric. Nu spuneam nimic. Radioul vorbea. Nu peste mult, Armstrong va ieşi din Vultur. Până şi păsările tăceau. Ne-am încălzit unul pe celălalt cu mâini nervoase.

La ora douăsprezece am intrat în Casă să mai caut vin roşu. Dar n-am găsit nimic. Mama ascunsese probabil bine sticlele. N-am găsit nici prezervativele, eram sigur că le pusesem în por-tmoneu, trebuiau să fie acolo dar portmoneul era gol.

Când am ieşit iarăşi afară pe terasă, se vedea luna. Atârna palidă pe cer, de parcă ar fi fost prinsă cu un ac de gămălie.

Radioul pălăvrăgea încântat.

— Ne vom vedea oricum şi în continuare, chiar dacă tu vei merge la Ullern, am spus.

Cecilie nu răspunse.

Am intrat din nou în casă şi am mai căutat după Rubin Extra. Dar prezervativele nu erau nicăieri. Mi-am pipăit buzunarele, însă n-am găsit nimic.

Cecilie stătea aplecată peste radio. Era chiar înainte să se întâmple. Părul ei părea mai luminos şi mai deschis în întuneric, încadrându-i faţa ca două petale. Am trecut un deget prin părul ei, iar luna îi lumină ochii. Undeva, lângă noi, un animal răsufla în beznă.

— Te iubesc, am şoptit eu, nu ştiam exact dacă mai spusesem asta înainte sau dacă într-adevăr credeam ce spun.

Mai erau câteva minute până la eveniment. Mai erau secunde. Era ora trei şi jumătate, într-o noapte de vară, 1969. Începuse să se lumineze.

— Şi eu te iubesc, spuse Cecilie, cu urechea lipită de radio şi cu mâna pe antenă.

Am mai intrat în Casă o dată, am fugit în camera mea şi-am căutat febril printre cărţi, discuri şi haine. Dispăruseră. Atunci strigă Cecilie. M-am grăbit să ies afară la ea. Uşa capsulei se deschisese şi Armstrong cobora scăriţa. Am rămas amândoi cu urechea lipită de radio într-un sărut adânc, umed. Era de necrezut. Membranele difuzoarelor începură să hârâie îngrozitor şi un glas american, plin de sine, ne zgârie urechile. Apoi se auziră aplauze, în timp ce limba Ceciliei mă lingea în jurul gurii.

— Vino, spuse ea.

Am urmat-o. Mergea cu paşi înalţi, lenţi, prin iarba udă, de parcă s-ar fi aflat într-un peisaj lipsit de aer, cu mişcări legănate, încete, jucăuşe. Părul ei, în ciuda gravitaţiei, unduia, săltând şi coborând în valuri strălucitoare şi lente. Am fugit după ea, dar n-am reuşit s-o ajung. Era ciudat, deşi se mişca atât de încet, dansând, n-am fost în stare s-o ajung.

Cecilie îşi întinse braţele în aer şi râse.

Mirosea a sevă de mesteacăn.

Mi-am oprit răsuflarea. Mă gândeam, fără să înţeleg, de fapt, situaţia: acum, noi nu mai putem merge mai departe. Cecilie şi cu mine. Nu vom putea urca mai sus decât acum.

Dar, în orice caz, trebuia s-o ajung. Ea se înălţa acolo sus, ca într-un film care se derula cu încetinitorul. Păsările cântau în pomi, se făcuse dimineaţă deja, iar un pisoi prinse a fugi peste pietriş.

Trebuia<s-o ajung.

În clipa/aceea mă strigă mama. M-am întors încet, nesfârşit de încet, am văzut-o pe mama, iar apoi pe tata urcând cărarea din grădină. Am închis ochii şi i-am deschis din nou.

Mama se afla chiar lângă mine.

U.) 375

— Nu te-ai culcat? Întrebă ea.

— Am ascultat radioul, am şoptit eu. Credeam că veniţi abia mâine.

— Tata a vrut să ne-ntoarcem acasă, oftă mama. Am venit cu Saabul până aici.

Apoi o descoperi pe Cecilie. Cecilie stătea sub un prun.

Am început să-i explic, dar, înainte să termin, Cecilie se şi apropiase de noi.

Tata nu observă nimic. Ocoli Casa şi dispăru.

Mama ne privi pe amândoi. Mi se păru ciudat că totul mergea atât de bine pe Lună, în timp ce aici pe Pământ cele mai neînsemnate lucruri se duceau de râpă.

— Poţi dormi pe divan în camera de zi, îi spuse mama Ceciliei şi intră în casă să-i caute aşternut.

— Fir-ar al dracului de treabă, am spus. Cecilie îmi luă capul în mâini.

— Futu-i mama dracului de treabă, am spus. Râse şi îmi închise gura cu gura ei.

Stăteam întins acolo, treaz de-a binelea, în timp ce camera se lumina şi nişte coţofene scoteau sunete ascuţite în faţa ferestrei. Auzeam vocea mamei, şoptea isteric, dar tata dormea dus, căci nu-i răspundea. In cele din urmă, mama tăcu. Atunci m-am strecurat pe trepte în jos, până în camera de zi. Dar nu dormea nimeni acolo. Cecilie nu era acolo. Am intrat în panică, mi-am luat blugii şi tenişii şi m-am năpustit afară. Nu era nici în livadă. Am fugit până jos la debarcader. Barca de curse nu mai era acolo. Dispăruse. Fritjof mă cercetă, roti firul deasupra creştetului capului, în cercuri mari, îi dădu drumul, iar linguriţa se rostogoli departe pe suprafaţa fiordului.

M-am îndreptat spre el.

— A plecat acu' o juma' de oră, spuse el. Era cât pe ce să-mi taie firul.

M-am aşezat lângă el şi i-am cerut să-mi dea să-mi rulez o ţigară.

— Dimineaţa este cea mai frumoasă, spuse Fritjof. Nimic nu se aseamănă cu dimineţile, înainte de ora şase. De la şase începe gălăgia.

— Frumoasă aselenizare în noaptea asta, am spus.

Mă privi, înfăşură firul.

— Cum adică?

— Pe Lună.

— A, Luna. Aruncă din nou. Nu-mi pasă de chestii de-astea. N-am nici o treabă acolo.

Apoi Fritjof tăcu, lăsă linguriţa să se scufunde, învârti sacadat, se opri, trase, îşi ţinu mâna nemişcată, smuci, şi lingura se înţepeni.

Fritjof zâmbi mulţumit, odihnindu-şi mâna maronie pe firul întins.

— Ştii tu, acum urmează ce-i mai greu. Peştele muşcă la toţi, dar nu toţi pot să-1 scoată afară.

Trase cu grijă, dădu drumul la mai mult fir.

— Mai întâi, trebuie să înveţi să cunoşti peştele, să-i masori puterea, să-i observi ticurile.

Lăsă peştele să înoate, dar nu înotă înspre larg, ci de-a curmezişul.

— Nu seamănă unul cu altul, pricepi? Îşi are fiecare metodele sale. Unii se duc direct la fund, alţii ies la suprafaţă, iar alţii se lasă traşi până ce te fac să crezi că sunt bine prinşi în cârlig şi se salvează în ultima clipă. Un singur lucru însă este identic, întotdeauna e o luptă, nu-i aşa? Întotdeauna e o luptă.

Fritjof ţinea cutia de conservă bine în mâna dreaptă, începu să o rotească încet înspre interior, pândind cele mai mici mişcări, asculta vibraţia firului, lăsându-1 să alunece între degetul mare şi degetul arătător.

— Gata, a pierdut deja lupta, spuse el cu un aer aproape trist. Înfăşură mai departe firul, cu mişcări largi şi triste.

Apoi peştele ieşi din apă, un macrou strălucitor, aproape un peşte-sabie. Fritjof îl ţinu cu grijă deasupra marginii debarcaderului, iar în clipa în care îi suci coloana şi sângele roşu-întunecat se revărsă pe mâinile lui, soarele apăru peste colina din spatele nostru, luminând ochii goi şi morţi ai peştelui.

Prima zi* la şcoală. Şi iată că am reuşit să întârzii. Am crezut că am suficient timp şi-am trecut pe lângă fântâna arteziană, am stat aşa pe marginea ei fumând, lăsând amintirile de diferite calibre să-mi zvâcnească în cap şi întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să-i trimit o scrisoare Ninei.

L) 377 îmi plăcea zgomotul apei care cădea neîntrerupt în spatele meu. Ar trebui să-i trimit o scrisoare, dar să nu fie prea lungă. Aş fi putut să scriu ceva despre fântâni. O vrabie ţopăia în jurul picioarelor mele şi nu-i era frică deloc. De fapt, n-o păştea nici o primejdie. Mă întrebam dacă tata va mai fi vreodată cum fusese pe vremuri. Mă întrebam cum avea să fie la celelalte şcoli, la Fors0ksgym sau la Katta sau la Ullern, sau la serviciul lui Ola, căci începuse a lucra ca picolo la Norum, mă întrebam cum va arăta toamna aceasta. Atunci sună clopoţelul jos în Gyldenl0vesgate şi era un sunet trist. Am coborât aleea în fugă, iar administratorul a trebuit să-mi arate drumul spre clasă. Eram ultimul şi toţi se uitau curioşi la mine, iar diriginta, o claie de păr, cu ochelari în stil american, îmi dădu mâna sec şi-mi făcu semn spre banca mea. Pulsul bătea egal, 150 de bătăi pe minut şi toţi din clasă se uitau indignaţi la străinul care intrase. M-am cufundat în scaunul mult prea înalt şi în clipa aceea l-am observat pe el, pe J0rgen, care stătea în rândul de lângă geam, scăldat în soare, cu părul ca un nimb deasupra capului, părea îndepărtat şi străveziu. Eu

stăteam în faţă, aşa că m-am întors repede, fericit că pot vedea o mutră cunoscută.

— Grozavă petrecere a fost la Sidsel, atunci, am şoptit eu. Dama lovi cu indicatorul în catedră şi şedinţa începu.

În pauză, J0rgen veni la mine, îmi dădu mâna, era obiceiul locului.

— Nu te-am recunoscut imediat, spuse, îţi mulţumesc pentru companie.

— E „olrait" clasa asta, sau nu? A ridicat din umeri.

— Cum mai merge cu cântarul? Mă întrebă el.

— Rău, am rânjit eu. Nu mă ţine vocea.

— Ai chef să faci parte din echipa de teatru? De asta, în orice caz, nu aveam nici un chef.

— Ce-o să jucaţi? Am întrebat.

— Război şi pace de Tolstoi, spuse J0rgen.

Sună şi ne îndreptarăm spre clasă. J0rgen se duse până la chiuvetă şi îşi clăti mâinile. Un grup de fete, pe care nu le mai văzusem înainte, mă măsura din cap până în picioare.

— Tu eşti ăla care-ai dat gata banda de la Frogner? Spuse una din ele.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Şi ăla care-a dansat cu scheletul la soiree?

Înainte să apuc să zic o iotă, intrară deja pe uşă, iar un alt profesor trăsnit veni, cu cizme de şapte leghe şi cu un cronometru, spre noi.

Jorgen mă luă de braţ şi mă împinse în clasă. Tot restul orei am simţit cum toate privirile se înfigeau în corpul meu.

J0rgen îmi trimise un bileţel. Auzeam nişte fete chicotind.

— Nu uita de echipa de teatru, era scris pe bilet.

Îmi făcusem deja o imagine foarte clară a felului în care va decurge toamna.

Seara a sunat Cecilie şi-a spus că are două bilete la premiera Rai f i iad Şi iată-ne stând acolo în albastrul întunecat al sălii de la Klingenberg, în timp ce Lillebjom Nilsen se ţâra pe fundalul ecranului. Cecilie mă ciupea de braţ de fiecare dată când apărea o mutră pe care o cunoştea, ceea ce se întâmpla destul de des, pentru că jumătate din lumea bună a Oslo-ului făcuse figuraţie. Mă durea tot braţul după terminarea spectacolului în timp ce aşteptam în staţie autobuzul de Bygd0y.

— Lillebjom a fost fantastic, spuse Cecilie. Mi-am aprins o ţigară.

— E cea mai cumplită zeamă pe care am văzut-o vreodată, am zis. Crezi că avem timp să luăm o bere la Pemille, ce zici?

— Tre' să merg acasă.

— Şi cum e la şcoala Ullem?

— Bine, spuse ea şi se uită pe lângă mine. Dar la voi, la Frogner?

— Bine, am zis, aruncând chiştocul pe şinele tramvaiului.

— Te duci la Pernille? Mă întrebă Cecilie şi ochii ei rămaseră câteva secunde lipiţi de mine. Apoi mă lăsară.

— Trec pe la Seb, am spus.

Ne îmbrăţişarăm anemic, apoi ea sări pe scara autobuzului, ezită puţin, dar nu-şi întoarse faţa.

Am rămas aşa, stând şi uitându-mă după autobuz. Scuipă în urma sa gaze de eşapament, care se împrăştiau în aerul blând şi răcoros al verii târzii. A trecut multă vreme până ce-am revă-zut-o pe Cecilie, aproape doi ani de zile, iar undeva în sinea mea am ştiut foarte bine că totul se terminase între noi.

Seb s-a mutat de acasă când noul cap de familie, grăsanul, s-a furişat în Observatoregata pentru totdeauna. Bunica îi aranja să obţină o cameră cu chirie în Munchsgate, chiar lângă şcoala Fors0ksgym, bunica asta a lui îi aranja toate cele, nu s-a mai văzut o asemenea bunică în povestea noastră de până acum. La intrarea în bloc erau cam o sută de cutii de poştă, iar pe una din ele sta scris Seb, doar Seb. Toate cutiile erau verzi, cu excepţia celei a lui Seb, care era vopsită în negru cu roşu. Şi nu numai atât. Erau numai nume de fete acolo. Seb era singurul mascul din cămin. Am luat liftul până sus la etajul V, am urcat împreună cu o fată plinuţă, care zâmbea parcă din urechi şi se holba nestânjenită la mine.

— Te duci la insul cel nou, care s-a mutat aici? Întrebă ea.

— Mă duc la Seb, am zis.

Continuă să zâmbească şi coborî la etajul IV.

— La revedere, spuse ea.

— La revedere, am zis, uşa liftului lunecă şi se închise din nou, iar liftul îşi continuă drumul, începeam chiar să-l invidiez pe Seb.

Coridorul era gălbejit de mizerie, cu uşile camerelor înşiruite una după alta. Mirosea oarecum ciudat, se simţea izul unui amestec de mâncăruri, de parcă ţi-ai fi băgat bila într-un rucsac plin de pachete de mâncare vechi într-o zi însorită. N-a fost greu să găsesc camera lui Seb, îşi pictase uşa în culori psihedelice, de altfel, ar fi fost suficient să mă iau după sunete. Soft Parade era la maximum. Uşa nu era închisă, aşa că nici n-a fost nevoie să ciocănesc. Am intrat direct înăuntru şi acolo am văzut o gaşcă destul de difuză, care respira, în poziţie de lotus, cu ceaiuri de mentă în ceşti, iar vocea lui Jim Morrison străbătea asemenea unui pieptene de oţel atmosfera înceţoşată.

M-am trântit lângă Seb. Îmi dădu ţigara.

— Am fost la Rai şi iad, am rânjit eu.

— Apă de ploaie mic-burgheză, zise. Dar alcoolul e mai periculos. Ai văzut vreodată pe cineva devenind agresiv din cauza unor asemenea rahaturi? Ce zici?

Un tip cu cărare la mijloc, care se numea Pelle, se aplecă în faţă şi vorbi pe nas, reluându-şi firul discuţiei:

— Erau acolo o juma' de milion de oameni, şi nici măcar o încăierare! Nici măcar o amărâtă de încăierare!

— Unde-ai spus? Am strigat eu.

— La Woodstock, înapoiatule. Ştiu o fustă care are un văr, care a fost şi el acolo. Peace andLove, bătrâne! O juma' de milion erau!

Sorbi din ceaşcă ceai, în timp ce se holbă la mine pe deasupra ei.

M-am întors spre Seb.

— Am terminat cu Cecilie, am spus.

— Am visat-o pe Guri noaptea, şopti el. Am visat despre avort. Că m-a avortat pe mine.

Luă o priză de haş şi o proteja cu mâinile.

— Te-ai lăsat de tot de muzicuţă? L-am întrebat. Trăgea în piept cu ochii închişi.

— Ascultă. Ascultă, numa'! Bluesul lui Sharman. S-a scufundat într-un zâmbet prostesc şi a rămas aşa până când acul pick-up-ului începu să zgârie discul.

Pelle şi restul găştii se ridicară, semănând cu toţii cu nişte viţei ce abia se puteau ţine pe picioare.

— Dăm o tură prin parc, spuse Pelle. Vii şi tu?

— Uşurel, zise Seb. O iau mai uşurel.

Se buluciră afară, iar Seb întoarse discul, apoi se culcă pe spate pe saltea. Am deschis fereastra şi întreg oraşul mă izbi în faţă, se vedeau toate acoperişurile, mă întrebam câţi oameni însinguraţi locuiau acolo, câţi oameni nebuni, absurzi, proşti, dezorientaţi, daţi naibii, locuiau în oraşul acesta clocotitor. Muzica mă toca mărunt, mă aflam în mijloc, pe linia de tragere, mi-am amintit de vremea când hoinăream pe străzi şi-am fi dorit ca noi să fim cei dinăuntru, din case, şi-am simţit parcă un porumbel abătut aşezându-mi-se pe creştet.

— A trecut repede, de fapt, am spus.

— Ce?

— Timpul.

Seb se ridică şi îşi scutură părul.

— Timpul nu trece, spuse el. Timpul este pur şi simplu. Ceasurile sunt pentru materialişti şi parveniţi.

Îmi arătă încheietura mâinii sale, subţire şi goală.

— Chestiunea este să trăim acum, zise. N-are rost să le bălmăjim. N-are rost să facem planuri. Este vorba de acum şi aici.

Cineva bătu la uşă. Era Gunnar. Avea un morman de manifeste sub braţ şi se năpusti la fereastră după aer curat.

— Ce rahat dat dracului fumaţi aici? Spuse el supărat.

— Da' şi oxigenul pe care-l tragi tu în piept e plin de plumb şi de mizerie radioactivă, spuse Seb arătând către cer. Ai să crapi de cancer, dacă tot continui aşa.

— J 381

— Sunt conştient de asta, spuse Gunnar liniştit. Dar n-am de ales aici, nu-i aşa? Trebuie să respir oricum, în schimb rahatul pe care-l respiri tu, ţi-l alegi singur.

Seb mormăi şi se aşeză pe scaun.

— Ajunge, Gunnar. M-am mutat în cameră cu chirie ca să am linişte şi ca să nu mă bată nimeni la cap.

Am mai fiert apă; întunericul plutea peste oraş asemenea ceaiului care colora apa transparentă din cănile noastre.

— Nu-mi place cutia ta de poştă, zise Gunnar.

— Nici un socialism fără libertate. Nici o libertate fără socialism, declamă Seb.

Gunnar scoase un manifest.

— Acum trebuie să ne canalizăm lupta împotriva raţionalizării. Birocraţii din învăţământ vor să introducă săptămâna de cinci zile, cine naiba câştigă din chestia asta? Statul şi capitalul monopolist. Elevii au de pierdut. Elevii şi profesorii.

Seb nu avea zahăr. Ceaiul avea un gust amărui. Aprinse o lampă roşie.

— N-a vorbit careva din voi cu Ola? Am întrebat eu.

— Toate bagajele unei companii americane de turism au fost schimbate ieri, rânji Gunnar. O bună practică revoluţionară!

— Intenţionat, sau cum? Suspină Seb.

— Totuna, nu-i aşa? Acţiunea e acţiune!

Imediat după aceea sosi şi Ola, destul de obosit, cu un braţ plin de sticle de bere. Desfăcurăm sticlele, lăsând totul baltă şi închinarăm pentru vara care tocmai trecuse şi toamna care începea.

— Te-ai bătut cu cameristele? Am întrebat eu, arătând spre rana pe care o avea la frunte.

— Fir-ar al dracului, şuieră Ola. Liftul era stricat astăzi, aşa că a trebuit să car totul, în sus şi în jos, pe trepte. Erau nişte trepte de fier abrupte, în spirală. Am căzut cu faţa în jos în timp ce duceam în braţe cinci valize din Kuweit. S-au rostogolit pe trepte două etaje. Şeicul parcă înnebunise. Ameninţa că are să închidă robinetele la conductele de petrol, în valiză era plin de reviste porno. S-au împrăştiat pe jos. A fost pus într-o situaţie jenantă.

Apoi am deschis restul berilor, iar Seb puse Waitingfor the Sun.

Şi nu ştiu dacă ne-am dat seama că stăteam acolo şi închinam pentru ceva ce avea să se încheie, ceva ce începuse la un moment dat şi care era, de acum, începutul sfârşitului de drum.

Că formaţia Beatles urma să se dizolve, că Jim Morrison avea să moară şi că noi, cândva, vom ajunge să ne căutăm unii pe alţii prin întreaga Europă.

Am dat noroc cu berea călâie, în timp ce fereastra deschisă ne aduse semnale din Oslo City şi dintr-o lume mai crudă, gata de acţiune, în lumina albăstruie şi incitantă a planetei.

I-am scris Ninei. Toamna aceea îmi aminti de Revolver. Se pregătea de furtună. Mă gândeam la Fred şi la calea ferată transsiberiană. Moartea veni din nou în toamna aceea, mai întâi la bunica. Adormi în patul său, în luna septembrie. Nu mai fusesem niciodată la o înmormântare. Când sicriul se scufundă în criptă, mi-am amintit ceva ce citisem acum un secol în volumul „Clasici ilustraţi”, că atunci când marinarii mor pe vas, sunt înmormântaţi în mare. Nu ştiu de ce m-am gândit exact la acest lucru. M-am gândit la Fred şi la Balauru'. Bunica dispăruse. Afară bătea vântul, scuturând crengile grele,

măturând încet pământul şi ridicând în aer frunze galbene, strălucitoare, pe care le lăsa apoi imediat să cadă. Se pregătea de furtună.

Mama n-a plâns. Se învârtea într-o tăcere delicată, fragilă, care s-ar fi putut sparge în orice clipă ca o oglindă a apei, ca o coajă de ou. Tata era în lumea sa, închis într-un rebus de nedezlegat. Am preluat papagalul bunicii. A fost plasat în camera mea, dar n-aveam nici un chef de creatura aceea verde, în camera mea, noaptea. Cânta şi zburătăcea în colivie, ciocănind mereu stativul, iar eu îi vedeam micuţa inimioară bătând sub pene. N-am mai visat că zbor. Într-o seară i l-am dus tatei, care, pentru o clipă, parcă îşi reveni, se trezi, mă văzu pe mine, fiul lui, pe mine care îi adusesem o pasăre. Zâmbi, luă cuşca, băgă un deget înăuntru, iar Pym îl ciupi cu ciocul. Din ziua aceea tata fii pierdut. Uită de cuvintele încrucişate, uită de noi, uită de toate cele, uită şi ce uitase. De-acum înainte nu mai existau decât el şi Pym. Încerca felurite amestecuri de seminţe, cumpără o colivie nouă, îi cioplea stative şi căsuţe, îi curăţa ciocul, îl servea cu biscuiţi, stătea la dispoziţia papagalului 24 de ore dirf 24. Iar mama se foia de colo-colo în tăcerea ei fragilă, gate să se spargă, şi analiza totul, ca şi cum noi am fi fost nişte catastrofe ale naturii, cu care nu mai era nimic de făcut.

Apoi, într-o zi, se sparse, iar furtuna de toamnă începu să se dezlănţuie. Am fost chemat înăuntru pe covorul din camera de u J 383 zi. Tata stătea cu nasul între barele coliviei, iar mama cu nasul în batistă.

— Îţi faci de lucru cu narcotice? Hohoti ea.

— Cu narcotice? Bineînţeles că nu. De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Fumezi haşiş? Continuă ea ştergându-şi obrajii umezi.

— Ai înnebunit de tot, sau ce e? Am strigat.

Mama îl privi pe tata, dar era absent, şi, în cele din urmă, se dovedi că mama citise, de fapt, un articol îngrozitor despre narcotice în revista „Na", unde erau trecute toate simptomele narcomaniei, erau nişte chestii destul de prosteşti, dar după Rai şi Iad, oamenii se isterizaseră. A trebuit să-mi bat gura destul de multă vreme şi destul de insistent ca s-o fac să-şi revină pe linia de plutire. Şi mi-am dat seama arunci că era pentru prima oară că stăteam de vorbă în toţi aceşti ani care trecuseră. Papagalul îi curăţa tatei unghiile, era ultima sa găselniţă, în timp ce eu încercam s-o conving pe mama că nu avea de ce să se teamă.

— Nu trebuie să fiu narcoman, chiar dacă mă scobesc în nas din când în când, am spus liniştit.

Mama doar mă privea. Brusc începu să mă mănânce în ambele nări, dar n-am îndrăznit să mă scobesc, pentru că şi-ar fi închipuit ce era mai rău.

— Aşa scrie aici, spuse ea şi lovi revista, că narcomanii îşi suflă des nasul şi că îi dor nările.

— Toţi se scobesc în nas, nu crezi?

Se aplecă mai aproape şi-mi ridică pleoapa în sus.

— Mi se pare că ochii tăi sunt roşii, spuse îngrozită.

— Sunt doar puţin obosiţi. Mama deveni isterică.

— Şi asta scrie aici! Oboseală. Indispoziţie. Kim, spune ce se petrece în camera închiriată de Sebastian!

— Nimic, am spus. Ascultăm discuri, bem ceai şi flecărim.

— Nu sunt mulţi narcomani la Fors0ksgym?

Nu mai catadicseam să răspund. Mai trecusem prin chestia asta o dată. Maică-mea îşi imagina Fors0ksgym ca pe o dugheană indiană de opiu. Tata imită sunetele guturale ale Iui Pym. Mama îşi trase răsuflarea.

— Miroşi atât de straniu, spuse ea. 384

— Miroase aşa de la grădina zoologică pe care o avem în casă! Am strigat eu şi m-am ridicat ostentativ.

Tata se întoarse.

Cred că mama ar fi fost în stare să se năpustească asupra tatei. Se ţinea de canapea.

— Şi mergi aşa de des la WC, spuse ea brusc.

Am început să râd. N-am putut face altceva decât să râd. Râsul venea, ieşea din mine ca o locomotivă.

— Nu trebuie să fii narcoman ca să te căci, nu-i aşa?

— Kim!

Mama se şi ridică.

Am ieşit în antreu şi mi-am pus pe mine j acheta militară, cumpărată de la piaţa de vechituri organizată de fanfara şcolii Urra.

— Un'te duci? Întrebă mama.

— La plimbare.

Se apropie de mine, şi abia atunci am observat că îi era frică, cumplit de frică, mâinile îi tremurau şi pulsul îi bătea la baza gâtului, asemenea unui metronom grăbit.

— Ai încredere în mine, am spus scurt.

Am plecat, în spatele meu auzeam planşete şi cântec de păsări. Afară vântul se înteţi înjurai picioarelor, anunţând un vânt şi mai puternic, o furtună. Am trecut pe la Norum să-1 salut pe Ola. Uniforma de picolo îi venea mai bine decât uniforma pe care o purta în fanfara şcolii. Era un burgund cu cataramă de aur şi purta o şapcă la fel. Se putea oglindi în pantofi, îmi dădu drumul pe furiş în bucătărie, unde o fată de încredere ne servi cu cafea şi prăjituri.

Ola oftă mulţumit şi se sprijini de masă, având faţa plină de firimituri.

— Mă duc cu ea la cinema, sâmbătă, şopti el. O cheamă Vigdis.

— Desigur. Ce mică-i lumea! Locuieşte cu un etaj mai jos de Seb.

Ola îmi”făcu cu ochiul, iar deasupra nasului i se imprimă o cută asemănătoare cu o rigolă.

— Chiar aşa? Spuse.

— Cum mai merge cu Kirsten, hm?

Ola aruncă priviri sălbatice în toate părţile.

— Hâş, fir-ar al dracului!

U J 385

Vigdis se întoarse cu un ibric cu cafea, scutură praful de pe umerii lui Ola. El se afundă sub povara degetelor ei, iar mie îmi fu cu adevărat frică pentru el, că va începe din nou să se bâlbâie. Vigdis mă privi, zâmbi, fără a mă recunoaşte.

— Nimic nou la 23? Întrebă, ascunzându-şi râsul în spatele cuvintelor.

Ola dădu din cap şi rânji strâmb şi el. Apoi Vigdis se duse la cratiţe. Un grup de cameriste intră înăuntru. Plecarăm spre recepţie.

— Ce e 23? Am întrebat eu.

— O cameră, se hlizi el. O pereche din Fredrikstad. În călătorie de nuntă. N-au mai ieşit pe uşă de patru zile.

Se auzi un clopoţel, iar Ola trebui să se prezinte, era un taxi plin ochi de nemţi graşi.

— Vii la Seb diseară? L-am întrebat.

— N-am timp, şuieră Ola, cu patru valize de piele în braţe şi cu un umeraş cu husă pe umeri.

— Salut-o pe Vigdis, am spus şi am luat-o în jos, spre centru. Seb nu era acasă. Am trecut pe la şcoală şi l-am găsit la ora de modelaj. Semăna cu un indian pursânge, se pictase pe faţă şi îşi împletise părul în codiţe.

— Fii salutat, vulpoi roşu, incantă el şi aruncă pensula în aer. Două fete lucrau la o roată, împroşcând cu lut şi apă, iar un tip mai în vârstă cioplea un ciot de lemn.

— Semnalele cu fum au fost recepţionate, pericol galben, am spus.

— Grozav! Interveni Seb. Grozav!

Ne-am dus jos în camera de agrement, unde un grup de jucători de bridge era în febra jocului. Seb turnă ceai rece în două ceşti murdare.

— Nu mai e cale de întoarcere, rânji el. Formaţia Beatles s-a dizolvat.

Ceaiul era amar pe limbă.

— Va ieşi un nou LP peste câteva săptămâni, am spus.

— Desigur. Totul fusese înregistrat pe bandă mai demult. Dar nu va mai urma nimic. Dădu pe gât spălătura de vase. Şi bine fac. Tre' să se retragă atunci când sunt în culmea gloriei. Poate c-ar fi trebuit să se retragă după Sergeant Pepper. Ar fi fost o înmormântare triumfală. Ce părere ai, eşti de acord, vulture verde?

— L-ai văzut pe Gunnar? L-am întrebat. Seb trase un rânjet şi îşi rulă o ţigară.

— E un tip ocupat. A ajuns lider la Katta. Am vârât în gură un Macbarens.

— Asta-i. Lui Gunnar îi place şefia, am spus.

— Stig a fost ieri aici şi-a ţinut o conferinţă despre anarhism. A fost o conferinţă tare.

— Ei drăcie. Da' ce, şi-a schimbat vederile?

— A ajuns de partea celor răi. E îngrijorat de frate-său mai mic, căci Stalin are mâinile pătate cu sânge.

Seb lansă patru inele de fum în aer.

— Ştie Gunnar ce face, am zis.

— Dar Dumnezeu nu-1 iartă, rânji Seb şi-şi stinse chiştocul. Intră Pelle, care era cam ameţit. Nu-mi plăcea de Pelle, avea o anume privire lunecoasă, pe care nu i-o puteam prinde niciodată. Avea unghiile negre şi pielea murdară. Nu ne puteam înţelege.

— Întâlnire în parc, îi şopti el lui Seb.

Am plecat cu ei în Slottsparken. M-am gândit la maică-mea şi o senzaţie neplăcută mă străfulgera. Câteva grupuri stăteau pe sub copaci, umbre negre, firave. Vântul traversa peisajul dezolant. Un chibrit se aprinse şi lumină o faţă gălbejită. Pelle se îndreptă spre un individ, care stătea singur lângă o tufă.

— Magazinul de ceaiuri e deschis astă-seară, şopti Seb, iar faţa îi ardea.

— Marijuana? Seb chicoti.

— Delicatese, spuse el. Delicatese. Nu te dai jos la prima staţie când poţi merge pe gratis până la Katmandu.

Pelle se întoarse, ţinând ceva în mâna strânsă, îi făcu semn din cap lui Seb şi apoi coborâră treptele parcului. Am rămas acolo privind în urma lor. Seb se întoarse.

— Nu vii? Întrebă el.

Am stat şi m-am gândit. Vântul sufla prin copaci, scoţând un sunet uscat, (tm) neplăcut.

— Tre' siplec, am spus.

Seb şi Pelle dispărură. Am rămas aşa, în parcul ce se dezintegra. Pământul era tare şi denivelat. Aerul trudea în părul meu. Priveam în jos, spre luminile de pe Karl Johan, contemplam reclamele de neon, Freia, Idun, Odd Fellow. În spatele meu se aprindeau

^J 387 chibrituri ce scăpărau ca într-un foc staccato. Ştiam deja că toamna aceasta nu începuse cu dreptul, nu călcasem cu dreptul, ştiam acest lucru, dar ce naiba aş mai fi putut face?

M-am dus acasă şi-am mai scris o epistolă Ninei.

Toate mamele îl iubeau pe J0rgen, cu excepţia propriei sale mame. Era o atmosferă ciudată la ei acasă, în apartamentul întunecat din Jacob Allsgate, vibraţii sinistre, greoaie, de parcă întreaga casă ar fi clocit un secret care nu trebuia să iasă niciodată la lumină. Mirosea a molii şi a delapidare, uşile scârţâiau, iar perdelele erau întotdeauna trase la ferestre, în mijlocul acestei deznădejdi trăia mama lui J0rgen, umblând de colo-colo, cu ochii ieşiţi din orbite, cu pumnii albi încleştaţi şi cu papuci de casă de pâslă. Tatăl era comis-voiajor şi vindea produse de toaletă, nu era aproape niciodată acasă. Prima oară când am fost la ei, a fost într-o sâmbătă când la Beate era chef mare, dar mă hotărâsem atunci, o dată pentru totdeauna, să nu ies în evidenţă în anul acela, ca să nu mai risc noi escaladări de case sau dansuri mortuare, astfel încât nu m-am dus la petrecere şi, de altfel, nici J0rgen n-a fă-cut-o, aşa că am mers amândoi la el acasă, unde am degustat un lichior de căpşuni şi ne-am ameţit puţin ascultând Mothers of Invention. Mama lui mă privi cu ură în momentul în care am sosit, nici măcar nu-mi întinse mânuţa, mă măsură de

sus până jos, de parcă aş fi sosit de la un laborator şi eram radioactiv. Se foia în faţa uşii şi slobozea nişte suspine şi oftaturi scurte din gura ţuguiată. Dumnezeule! Erau zile destul de grele şi la mine acasă, cu maică-mea isterizată şi taică-meu care se dilea, dar ce se întâmpla aici era cu mult mai rău, J0rgen ar fi trebuit să-şi ia tălpăşiţa de aici înainte să fie afectat de mediu. I-am şi spus-o.

— O să treacă, zâmbi J0rgen.

— Nu fi chiar aşa de sigur de asta, am spus. Singura soluţie e să pleci la timp. Să scapi la timp.

— Sună, de parcă tu însuţi te-ai gândi s-o întinzi, spuse J0rgen vesel.

— După bac. Nu stau o secundă după ce dau bacu'. J0rgen râse şi se lăsă pe spate, apoi îşi strânse gura şi rămase aşa, cu privirea în tavan.

— Înlr-o bună zi vor înţelege, şopti el. Într-o bună zi vor înţelege.

— Ce să-nţeleagă? Am întrebat eu şi-am mai turnat suc. 388

J0rgen nu răspunse, închise ochii şi îşi trase adânc răsuflarea, în spatele lui atârna un poster imens cu Rudolf Nureev. Avea totuşi părul prea mare. Făcea o piruetă pe vârfuri, iar testiculele îi ieşeau în afară ca o varză. J0rgen stătea în lumina lămpii albastre de pe masa de scris şi, pentru prima dată, am observat cât era de frumos, trăsăturile feţei erau curate şi delicate, pometii semănau cu o baghetă magică, iar obrajii lui înguşti cădeau în umbră, de parcă s-ar fi fardat, nu mi-am putut desprinde privirea de pe figura lui şi atunci am înţeles de ce fetele fuseseră atât de acre când au aflat că J0rgen nu va merge la cheful clasei.

J0rgen observă că mă uitam la el. Am scăpat vin pe pantalonii mei. M-a şters cu batista sa. Dincolo mamă-sa luneca prin coridoarele întunecate.

— De ce n-ai vrut să mergi la chef? Întrebă J0rgen.

Am aprins o ţigară. Era o seară stranie. Când m-a întrebat aşa, am simţit că voi da cărţile pe faţă, părea atât de uşor să fii onest faţă de J0rgen; în casa aceea cu secretul ei îngrozitor şi întunecat, onestitatea părea firească.

— Obişnuiesc să mă fac de tot rahatul când mă îmbăt, am spus. Se face doar un declic şi îmi pierd total controlul. Parcă n-aş mai fi eu însumi. Parcă n-aş mai fi eu acela care hotărăşte. E destul de neplăcut.

— Se-ntâmplă doar când eşti beat?

— Atunci e cel mai rău. Mă apucă accese mici şi când sunt treaz, în special noaptea, înainte obişnuiam să ţip. Ţipam atât de tare, încât a doua zi nu mai puteam vorbi.

— Uneori mi se întâmplă să mi se facă teamă, spuse J0rgen liniştit. Aşa, dintr-o dată. Teamă de moarte. Şi ştiu foarte bine că n-am de ce să mă tem. Ştiu asta, şi totuşi mi-e îngrozitor de teamă. Durează câteva ore, apoi trece.

— Pare îngrozitor, am spus.

— Ştii, petrecerea aceea de la Sidsel, continuă el, când ai alungat banda de la Frogner. Atunci eram sigur că dacă tu ai fi prietenul meu, nu mi-ar mai fi niciodată frică.

Am ridicat mâna în aer, degetul arătător era un monstru, o strâmbătură, transpirată cu unghie.

— Ăsta a fost obiectul cu pricina, care a aranjat lucrurile, am zis. Mi l-au rupt acum câteva săptămâni, când am aruncat o piatră în capul unuia dintre ei.

U) 389

J0rgen mă privi puţin nedumerit, apoi râse, umplu paharele cu vin roşu.

— În orice caz, acum mă simt în siguranţă, Kim. Nu mi-a mai fost teamă de când te-ai mutat în clasa noastră.

— Tu de ce nu te-ai dus la chef? Am întrebat.

— Mă plictisesc. Asemenea chefuri mă plictisesc. Trebuia să mă piş şi m-am furişat afară, îndreptându-mă spre cabinetul groazei, în aceeaşi clipă maică-sa apăru ca din pământ, zâmbetul meu nu fu deloc contagios, iar ea rămase pur şi simplu aşa, cu suspiciunea ei mocnită şi cu taina predestinată.

— WC-ul? Am fonfăit eu, iar ea îmi arătă o uşă lângă mine. Îşi pierduse glasul şi vorbele, ochii ei erau morţi, văzuse ceva ce-i arsese privirea.

Am intrat la budă şi mi-am deşertat udul. Apoi mi-am întâlnit mutra în oglindă. Era palidă şi nesănătoasă. Dar părul era proaspăt spălat şi strălucea în jurul craniului meu ca nişte fire electrice negre. M-am pieptănat şi-am auzit scânteile în pieptene, de parcă nălucirile pe care le aveam mi se scurgeau astfel din craniu.

J0rgen stătea şi răsfoia un caiet cu spirală.

— Te-ai mai gândit la trupa de teatru? Întrebă el. 7Nu.

Îmi aruncă foile. Război şi pace.

— Avem un rol pentru tine, spuse el plin de zel.

— Pentru mine? Nu. Urăsc teatrul. Am văzut odată cu maică-mea Brand, cât pe ce să fac o hemoragie.

J0rgen râse.

— Teatrul înseamnă adevăr, spuse el brusc, cu toată seriozitatea, în viaţa de zi cu zi jucăm teatru unii pentru alţii, simulăm tot timpul, minţim, ne păcălim unii pe alţii şi ne prefacem că nu ştim. Dar pe scenă, toţi sunt conştienţi de rolurile lor, abia pe scenă suntem cu adevărat oneşti.

— Data trecută mi-ai spus că vrei să te faci actor pentru că te plictiseşti.

— Mă plictiseşte minciuna, spuse J0rgen. Mă plictiseşte lipsa de comunicare. Mă privi brusc. Iar tu, parcă vroiai să te faci cântăreţ.

— Pentru că vreau să înăbuş toată vorbăria asta de rahat, am zis râzând.

J0rgen se aşeză lângă mine. 390

— Mai avem nevoie de un rol, spuse el, răsfoind manuscrisul. Solul. Avem nevoie de o voce puternică.

— Câte replici? Am întrebat.

— Una, spuse J0rgen.

— O să mă mai gândesc, am zis.

În timp ce mă îndreptam, încet, spre casă şi vântul mătura Vestkanttorget, iar luna trecea pe cer, aidoma unei mingi de fotbal, mă

gândeam la J0rgen, că J0rgen avea să fie punctul meu de susţinere în timpul ce va veni, J0rgen era ancora, J0rgen era centrul furtunii: cercul de linişte în mijlocul haosului.

Gunnar trecu pe la mine într-o seară şi avu, ca de obicei, o mână de manifeste cu el. Se strecură, pe furiş, în camera mea şi începu să le sorteze. Nu raţionalizării era cel pe care eu trebuia să-1 împart a doua zi. Plăcinta de la Sol-Kom despre minciuna retragerii soldaţilor americani nu prezenta nici o grabă, era bine dacă reuşeam să împart manifestele sâmbătă în pauza mare.

Gunnar vorbi repede şi sacadat, nici măcar n-avu timp de-o ceaşcă de ceai, era în drum spre o şedinţă a Consiliului elevilor.

Am început să transpir uşor pe sub haine.

— Nu sunt alţii care ar putea să le împartă? Am întrebat eu cu grijă. Gunnar îşi înfipse privirea în mine ca un harpon.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sunt cu totul de acord cu conţinutul, sunt de acord, ce naiba, dar nu mă aranjează să stau acolo în mijlocul pieţei şi să ţin o cuvântare.

Gunnar aranja vraful de manifeste.

— Nu cred că de asta te temi cel mai tare, spuse.

— Cum aşa?

— Mi se pare că ai mai urlat în piaţă de destul de multe ori, continuă el. La soiree. La Dolpin.

— Exact. Tocmai de aceea m-am gândit să stau mai deoparte anul ăsta. Să o iau mai „ izi".

Privirea lui Gunnar nu mă slăbi deloc.

— Atitudinea asta e destul de sinistră. E de înţeles că nu mai vrei să te faci dejâs, dar munca politică nu e, fir-ar să fie, acelaşi lucru.

— N-arn/spus asta, dar, oricum, astfel ajungi, totuşi, în lumina reflectoarelor. Nu-i aşa?

— Da, în lumina reflectoarelor. Da' n-ai tu cumva de gând să intri şi-n echipa de teatru?

Mă prinsese.

— Ba da. O replică.

— Şi nu vrei să împărţi manifestele?

— N-am spus că nu vreau.

— Şi-atunci, ce tot spui? Crezi tu că mişcarea revoluţionară poate să tină cont de asemenea nimicuri? Capitalul monopolist este cel care are de câştigat din toate astea. Spune-mi, le împărţi sau nu?

— Hai, vino cu ele, împieliţatule. Numără o sută din fiecare şi rânji.

— Bine, tovarăşe Kim. Ai să primeşti o nouă tranşă luna viitoare.

Am pus manifestele într-un sertar în care, demult, ascundeam filme porno, în timp ce Gunnar ieşea din cameră, se auzi un sunet îngrozitor în camera de zi. Gunnar se opri şi mă privi.

— E Pym, am spus.

— Pym?

— Papagalul tatei.

Tocmai reuşise să-1 facă să fluiere la comandă. Creatura verde piuia când tata ciripea el însuşi. Uneori mă întrebam care pe care îl făcea să cânte, poate că Pym era cel care-1 făcea pe tata să cânte, începuse să mă calce pe nervi.

Ramaserăm aşa un timp şi ascultarăm, Gunnar şi cu mine. Acum era rândul tatei la fluierat.

— N-o duc prea bine acum părinţii mei, părinţii noştri, şopti Gunnar.

Am dat din cap că nu.

— Taică-meu are de gând să renunţe la dugheană. Iar ma-ică-mea s-a înscris într-o societate creştină de cusut.

În momentul acela am descoperit că Gunnar încerca să-şi lase barbă.

— Aş putea să-ţi împrumut maşina mea de tuns iarbă, am rân-jit eu şi l-am tras de bărbie.

Roşi şi intră în viteză, în antreu, mama studia insignele de pe haina lui Gunnar. Era o întreagă galerie, Marx, Engels, Lenin, Mao, Ho Şi Min, FNL. Gunnar îşi umflă pieptul şi ieşi.

Mama mă reţinu.

— E cumva Gunnar suf-ist, întrebă ea.

Suna atât de comic, pronunţase sw/-ist, de parcă ar fi fost o boală venerică, mai rea decât sifilisul, incurabilă şi transmisibilă 392 de la o generaţie la alta. Aveam senzaţia că vroia să-şi spele gura cu terebentină, imediat după ce pronunţase cuvântul. Buzele ei stăteau gata să se dezlănţuie.

— De ce râzi? Strigă ea.

— De nimic.

— Nu răspunzi! Este, într-adevăr, Gunnar. su/-ist? Îşi frecă dosul palmei de gură.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Dartu eşti?

Pym şi tata cântau în cor.

— Dar tu eşti? Repetă ea şi păru puţin sărită de pe fix.

— Nu, am zis.

— Fac exerciţii militare, nu-i aşa? În Nordmarka! Au depozite de arme!

— Nu ştiu asta.

— Au spus la televizor!

— Ce, tu crezi tot ce spune cutia aia! Nu stă-n picioare. Am luat-o pe drumul cel mai scurt spre camera mea. Mama veni după mine.

— Eşti nervos în ultima vreme, Kim.

— Nervos? Cum aşa?

— Mergi atât de repede, am observat asta de mult timp. Mergi. De parcă ai fi urmărit de cineva.

— Opreşte-te, mamă! Nu-i nimeni care să mă urmărească.

— E sigur că nu te ocupi de narcotice?

— Iar ai citit ceva pe undeva Că narcomanii merg repede. Aşa-i?

— Răspunde-mi sincer, Kim.

— Tocmai am fost ales în Sovietul Suprem şi de nouă ani de zile sunt narcoman.

Am trântit uşa. Mama a deschis-o.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa cu mine, Kim! Nu se cade!

— Iar tu să-mi laşi în pace portmoneul! De acum încolo să nu te mai atingi de prezervativele mele.

Figura ei se descompuse, îşi pierdu întreaga vigoare, trase încet uşa dup"ă ea.

Apoi fugi în camera de zi. Auzeam plânsul ei, pe tata şi pe Pym Cântând şi zgomotele se contopeau într-un vuiet de moară.

Ce timpuri!

L „ 393

După cheful organizat de clasa mea, erau destul de mulţi cei care se uitau chiorâş la mine, nu mă mai simţeam deloc în largul meu, nu mai puteam face un pas în linişte şi pace, simţeam privirile ca pe nişte păianjeni pe tot corpul, într-o pauză, Beate veni galopând uşor înspre mine, rămase aşa, cu zâmbetul său fals, şi mă străfulgera cu privirea.

— Ce păcat că n-ai putut veni la chef, spuse ea.

— Da, am zis uitându-mă pe deasupra capului ei. Acolo, departe, lângă tomberoanele de gunoi, am surprins cu privirea un grup care se hlizea şi şuşotea.

— Doar eşti foarte amuzant la chefuri, nu-i aşa? Continuă Beate.

Simţeam că urma o criză, aşa că am început să caut o ieşire.

— Zvonuri false, am spus.

— Doar s-a scris în ziar, ganguri ea.

— Redactorul a fost dat afară, am parat eu.

— Dar tu şi cu J0rgen v-aţi simţit probabil bine împreună? Vocea mi se împotmoli în gât. Beate îşi dădu părul pe spate.

— De altfel, uite-l că vine. N-o să vă deranjez.

Se întoarse înapoi într-un grup care ne urmărea pe J0rgen şi pe mine.

— Ce dracu' vroia să spună cumătră asta? Am întrebat.

— Nimic care să te frământe, murmură J0rgen. Îţi cunoşti replica, sau nu?

— Soseşte Napoleon! Cred că e supărată pe mine. Dar de ce e Beate atât de supărată pe mine?

— Tre' să pui mai mult sentiment în cuvintele tale, Kim. Tre' să faci publicul să se cutremure.

Sună de intrare şi ne îndreptarăm spre clasă. Se lăsă o linişte dubioasă în momentul când în clasă, un oftat traversă rândurile de bănci. J0rgen îşi găsi locul, absent, superior, condescendent. M-am oprit, m-am uitat spre tablă. Acolo se afla Dick – o namilă de la Smestad, cu ochii apropiaţi, care desenase pe tablă o inimă solidă şi scrisese două nume dedesubt: J0rgen + Kim. Îmi căzu ca un pietroi fierbinte şi greţos în stomac. Capul mi se învârtea. Râsul explodă,

iar Dick rânji mândru, râsul lui se revărsă asupra mea, vâscos şi stricat, ca un sirop care a prins mucegai, zahăr umed, am simţit că trebuie să mă eliberez de lava de râs care se revărsa din gurile roşii, căscate, salivânde.

— Şterge! Am spus.

În clasă se făcu deodată linişte.

Dick mai scrise încă ceva pe tablă: „Lasă scris!"

Râsul izbucni din nou, eram pe punctul să mă înec în râsete, căscam gura după aer şi-mi dădeam seama că începusem să-mi pierd controlul.

Dick se îndreptă spre banca sa. L-am oprit. S-a uitat chiorâş, în jos, la mine. L-am scuipat exact în mutră, o flegmă verde şi vâscoasă. Se făcu, din nou, linişte. Dick scoase un sunet mirat, ridică braţele.

Atunci l-am lovit. L-am lovit cu o forţă de care nu-mi dădeam seama de unde venea. Braţul meu era o bombă, o puşcă, pumnul meu era glonţul, iar Dick se frânse de mijloc, asemenea unei franzele albe. Mi-am înfipt ghearele în ceafa lui, l-am cărat până la tablă, pe care am şters-o cu mutra şi părul lui.

În încăpere se făcu linişte.

Eram vânt şi eram sânge.

I-am dat drumul lui Dick şi m-am aşezat. J0rgen era alb şi încremenit. Nimeni nu se uita la mine.

Diriga năvăli înăuntru în timp ce Dick se ţâra în patru labe pe podea. A trebuit să mă ţin tare pe scaun. Golul care se făcu era cât pe ce să mă aspire afară pe fereastră.

— Ce se-ntâmplă aici! Şuieră Klausen.

Nimeni nu răspunse. Tăcerea se dublă, Dick se ridică în scaun. Klausen lovi cu indicatorul şi apoi începu să vorbească despre concordanţă.

Şi uite aşa n-am mai fost insignifiant, crescusem în ochii tuturor, aidoma unui monolit. Dar, destul de straniu, iată că nu mă mai deranja nimeni, îşi trimiteau căpuşele în alte părţi acum, J0rgen şi cu mine am fost lăsaţi în pace. Mi-au dat pace, ca unui lepros. Cu toţii ştiu unde este, dar îl evită. Doar J0rgen mă căută. Nu aminti o vorbă despre desenul de pe tablă.

Aşa trecu timpul, până când mi-am pierdut curajul. Pur şi simplu mi-am pierdut curajul şi nu m-am mai simţit în stare să stau în poartă şi să/împart manifeste, de parcă aş fi fost pe linia frontului. Nu eram în stare, pur şi simplu. Pe Gunnar l-am minţit drept în faţă. Am primit tot mai multe manifeste de la el despre raţionalizarea în şcoală, despre TVA, despre colaborarea claselor sociale, l) 395 despre Vietnam, iar mormanul tot creştea în sertar, în timp ce conştiinţa se încărca în stomacul meu, aveam acelaşi sentiment ca atunci când nu mâncăm sandvişurile pregătite de maică-mea şi care râncezeau, făcându-se verzi şi puturoase. Nu mă simţeam în stare să arunc manifestele, în fiecare zi amânam pe altă zi. Curând aveam să mă scald în manifeste, încă nu primisem nici o scrisoare de la Nina. Singura scrisoare pe care o primisem era de la armată, eram convocat pentru recrutare în aprilie, anul următor.

Maică-mea fu cu totul încântată când auzi că voi face parte din echipa de teatru, se schimbă pe loc, de parcă cineva ar fi pocnit din degete şi ea s-a

hotărât în aceeaşi clipă să aibă încredere în mine pe viitor, nu mai aminti nimic despre comunişti şi narcotice, într-un cuvânt, vorbea doar despre teatru, spunând aproximativ cam acelaşi lucru ca şi J0rgen, că teatrul înseamnă adevăr. Nu înţelegeam prea bine chestia asta, dar eram uşurat că maică-mea se liniştise şi că nu mai făcea crize de nervi de fiecare dată când mă duceam la budă sau mă scobeam în nas. Dar adevărul, despre care ei vorbeau, n-am izbutit să-l văd niciodată. Uneori zăceam aşa, noaptea, şi mă gândeam ce înseamnă adevărul, încercând să-mi fac o listă cu unele exemple. Dick este un rahat. Dar cu siguranţă că Beate nu gândea asta. Ea credea, firește, că eu eram un rahat. Beatles este cea bună formaţie din lume. Dar cu asta nu erau, în orice caz, de acord nici mama, nici tata. Îmi puneam gândurile pe moaţe: eu sunt eu. Creierul îmi fierbea în craniu. Cine dracu, eram! Cine eram eu în ochii celorlalţi? În ochii lui J0rgen? Ai lui Gunnar? Eram tot atâtea persoane câţi ochi mă priveau? Dar în ochii Ninei?

În asemenea nopţi nu adormeam.

Erau multe asemenea nopţi.

Iar adevărul, bineînţeles, nu l-am găsit nici în echipa de teatru. Făceam repetiţii în sala de gimnastică în fiecare joi. Instructorul era o damă vehementă, cu un piept care se revărsa în încăpere asemenea Alpilor, o chema Minni. Ne explica insistent că Război şi pace îi privea şi pe oamenii din ziua de azi, chiar dacă fusese scris în secolul trecut. Tolstoi depăşea graniţele timpului său, asemenea tuturor marilor artişti. Ca muzică de fond alesese Jan Johansson cu Jazz în ruseşte, şi fu chiar pe punctul să cadă în genunchi în faţa propriei sale idei: asta va da publicului un indiciu că piesa se referă şi la epoca noastră, nu-i aşa? Eu am propus să proiectăm imagini de război pe un ecran imens, în fundal, dar ideea n-a fost acceptată, dimpotrivă, a fost chiar una lamentabilă. Nu trebuia să speriem publicul, nu trebuia să-l alienăm, trebuia să găsim un echilibru între război şi pace, între actori şi public, după cum spunea Minni. Suna minunat. Iar eu căutam adevărul, fără să-l găsesc. Romanul gros al lui Tolstoi fu comprimat într-un singur act. Jorgen juca rolul unui tip care se numea Pierre. Partenera lui era o fată dintr-a doua de liceu, Astrid, care trebuia să-i dea viaţă Nataşei. Mai erau şi alţi nouă, plus eu, solul, cu o singură replică predestinată. In romanul lui Tolstoi erau mai bine de cinci sute de personaje.

Dar noi aşpteptam cu nerăbdare să primim costumele de la Teatrul Naţional.

La Seb era un iureş în toată regula, iar eu nu mă mai simţeam în stare să ţin pasul. Era mereu acolo o gaşcă greţoasă, care fuma şi bea ceai, narghilelele fremătau, iar ţigările de marijuana ţiuiau în timp ce fumul aromat se legăna în cameră precum fumul scuipat de coşurile unei fabrici de parfumuri. Am trecut pe acolo câteva seri la rând, dar am spus destul de repede adio, nu ştiu exact de ce, dar mă plictiseam acolo, stăteau, fiecare cu beţia lui, fără să se privească în ochi, rânjeau straniu, îşi rostogoleau ochii în cap. Erau cufundaţi care mai de care într-o cursă individuală, în mintea lor, transportaţi într-o excursie organizată a ego-urilor. Dar într-o bună seară, Seb îi mătură afară pe

narcomani, a fost seara cea mare şi rămase pentru mulţi ani cea mai mare seară. Gunnar venise fără manifeste la el, Ola era şi el acolo, fără să se supere că-i ziceam picolo. Iar Seb era limpede la minte şi proaspăt spălat. Eram cu toţii acolo, iar pe tavă se afla un nou disc LP al Beatles-ilor, Abbey Road. Am trimis coperta de la unul la altul, am studiat-o cu atenţie, am pipăit-o cu vârfurile degetelor. Tăcerea era încărcată de o speranţă fierbinte, acum sau niciodată. Apoi ne-am ascuţit auzul, Seb puse maşina în funcţiune şi rămăserăm'aşa, fără să scoatem un cuvânt, timp de 46 de minute şi 20 de secjunde. Rămaserăm întinşi, ca arşi, pe podea şi priveam cerul cu ochii închişi. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi ne gândeam la câţi ani de zile, la câte discuri LP am stat aşa culcaţi, şi aproape un secol trecu în viteză prin capul nostru, un maldăr de calendare fâlfâia în inimile noastre. Eram epuizaţi şi u> 397 fericiţi. Apoi ne aprinserăm pipele. Fumul înceţoşa camera, iar noi începurăm să cântăm, acoperindu-ne unii pe alţii. Cele două cântece ale lui Seb erau cele mai bune chestii pe care le compusese, se depăşise pe sine însuşi, culesese două perle din scoică, melodiile se asemănau cu nişte spirale de argint în ureche. Gunnar se legănă sângeros pe/Want You şi fii destul de nerăbdător să audă Come Together. Până şi Ola a reuşit să ciripească o chestie care a fost la înălţime, Octopus 'Garden. Stătea culcat pe spate şi un zâmbet plin de mândrie îi înconjura capul.

— Am să merg totuşi în marină! Strigă el. Am să intru în marină.

Iar mie îmi plăcea cântecul Oh Darling! Era cât pe ce să mi se spargă vocea, dar nu se sparse, rezistă şi vibra încercând să atingă imposibilul, la graniţă, mereu la graniţă. La Because toate vocile se împletiră, corul pe care-1 făcurăm era cel mai mare pe care-1 auzisem vreodată, Beach Boys şi S01vguttene nu puteau decât să-şi ia catrafusele, să-şi adune căpăţânile şi să se apuce de step pe loc. Mai puserăm încă o dată discul şi tăcurăm timp de 46 de minute şi 20 de secunde. Apoi am ascultat partea a doua a discului, încă o dată şi nu mai râmase urmă de îndoială: era cel mai bun disc. Nu mai era nevoie să spunem nimic. Era cel mai bun. Era Beatles. Am dat la o parte toate gândurile necurate şi le-am înfundat în pivniţă, cele despre dizolvarea grupului, despre certuri şi ne-am înfierbântat, atingând optimismul extrem: acesta era doar începutul. Un nou calcul al timpului începuse: din 28 octombrie 1969, o seară rece, adâncă, între toamnă şi iama. Am vorbit din nou despre The Snafus, poate că totuşi nu era prea târziu, sigur că nu, fir-ar să fie, nu era prea târziu! După ce vom trece de bacalaureat, vom putea să ne luăm rapid câte o slujbă şi să facem rost de piţule pentru instrumente şi difuzoare. Ola era deja pornit. Fir-ar al dracului. Seb avea un vraf de texte care-1 aşteptau. Ce nebunie! Am stat aşa de vorbă, încurajându-ne unul pe altul, acolo sus, locuinţa noastră se afla în cer acum, era seară, târziu şi soarele strălucea în jurul nostru, înotam în muzică şi lumină, iar vibraţiile erau blânde ca nişte lăbuţe de pisoi.

Apoi cineva bătu la uşă şi începurăm drumul înapoi pe Pământ. Pelle şi gaşca se năpustiră cu mutrele lor sângeroase şi jachetele zdrenţuite. Se legănau şi erau cu totul scoşi din uz. 398

— Sticleţii au făcut ordine în parc, mormăi Pelle, fir-ar al ciracului. Parcă au înnebunit. Trebe să fi mâncat ciuperci nebune la prânz.

Vorbise şeful şi toţi ceilalţi se prăvăliră pe podea. Din păr şi de pe haine le cădea pământ.

— Au luat cu ei cel puţin 20, şopti o stârpitură străvezie.

— Aveaţi ceva la voi, sau nu? Întrebă Seb nervos.

Pelle afişă un zâmbet subţire şi scoase o cutie de piramidoane.

— Dumnezeu este cu mine. Zeii sunt cu mine. Am căutat adăpost la Camilla Collett. I-am spus că-s strănepotu'.

Puse cutia pe masă, iar populaţia se înghesui în jurul ei, stând în genunchi, de parcă ar fi fost un altar dat naibii. Gunnar părea supărat, Ola încercă să pună discul.

Pelle arătă spre copertă cu un deget neîngrijit.

— Înşelătorie, şuieră el. Abbey Road este cel mai autentic gunoi, îşi făcu de lucru cu cutia, în cele din urmă deschise capacul. Destul, Pelle Narcomanul mersese mult prea departe.

— Ce vrei să spui cu asta? Am vrut eu să ştiu, şi asta cât de rapid. Mă scrută cu privirea şi îşi răsuci uitătura precum o cârpă de vase.

— Paul McCartney e mort, spuse. Nu cântă deloc pe discul ăsta. Nu-mi venea să-mi cred urechilor, îmi îngheţaseră, îmi căzură chiar. Ola şi Gunnar se târâră mai aproape de noi.

— Mort? Când?

— Acum patru ani. Într-un accident de maşină.

— Acu' patru ani?! Da' atunci înseamnă că n-a fost nici în Sergeant Pepper. Şi nici în Revolver! Ia vino-ţi în fire, coboară pe pământ, olandezule zburător!

Pelle îşi rotea ochii şi ţinea o pastilă în aer.

— Am un văr în Statele Unite, care cunoaşte o fustă în Orientul Mijlociu.

— Parcă data trecută fusese o fastă care avea un văr! Am urlat eu. Pelle mă întrerupse.

— A scris şi-n ziare, mititelule! A murit într-un accident de maşină în ^5. Apoi au făcut rost de-un tip care să-i semene şi l-au pus pe^el în loc.

— Şi cate cânta exact la fel ca şi Paul! Eşti idiot de-a binelea.

— Asta o pot aranja băieţii, ştii şi tu, dovleacule. Distorsionare şi alte chestii.

Calmul lui Pelle mă călca pe nervi. Puse coperta discului în faţa sa, pe jos.

— Uite aici, hm, Mister. McCartney este stângaci, nu-i aşa? Crezi tu că stângacii ţin ţigara în mâna dreaptă? Iar McCartney nu ţine pasul cu ceilalţi, pricepi? Ia zi? Şi acuma urmăreşte-mă, frăţioare, e desculţ. Ăsta-i un semn străvechi că eşti mort. Încă de pe vremea vikingilor, omule.

Pelle se uită triumfător în jurul său. Ochii mă ardeau ca gheaţa uscată. Nu mai puteam scoate o vorbă. Pelle pocni din degete.

— Şi uită-te la hainele lui. John e îmbrăcat în alb, ca un preot. Ringo e îmbrăcat în negru, haine de doliu. Iar George e îmbrăcat în salopetă, el e groparul.

Pelle învârtea pastila în mână.

— Şi mai uită-te şi la duba asta. Uită-te bine la număru' de-nmatriculare, omule. 28. IF. Negru pe galben. Paul ar fi avut 28 dacă ar fi trăit. Pricepi?

Trebuia să trec la contraatac.

— Şi de ce să arate asta tocmai acum? Am mormăit eu. Acum, după ce-au trecut patru ani de zile.

— Pentru că s-a terminat cu Beatles pentru totdeauna. Beatles s-a descompus, omule, încă nu ţi-a intrat în căpăţână, spune?

Aş fi fost în stare să-1 sugrum pe loc, aş fi fost în stare să-i scot cureaua lată cu care se tot fălea şi să-1 atârn cu ea de lampa din tavan.

— În plus, continuă el. În plus, nu-i prima dată că apar aşa. Scoase Sergeant Pepper din mormanul de discuri, îl desfăcu şi ne arătă.

— Nu vezi iniţialele de pe umărul lui Paul? OPD. Ştii engleză? Pentru că asta înseamnă Officaly Prononced Dead.

M-am chircit. Gura mi se răcise. Capul îmi era asemenea unui pustiu spulberat de vânturi. Sângele se ţâra prin trup asemenea unor viermi.

Pelle rânjea.

— Cred că avem nevoie de puţină hrană pentru creier, oameni buni.

— Ce-i asta? Mormăi Seb.

— Amfetamina, şopti Pelle. Te face clar şi odihnit la minte 24 de ore din 24.

Înghiţi el însuşi una, ceilalţi indieni rumegară şi ei după aceea, Seb încercă şi el, Ola refuză, Gunnar îl privi furios pe Pelle şi îi întoarse spatele, eu însumi am luat o capsulă şi am în-ghiţit-o repede, cu bere răsuflată.

Apoi în cameră stărui îndelung tăcerea.

Pe podea erau anunţurile mortuare.

După un timp, Gunnar plecă. Ola îl însoţi. M-am ridicat, dar era ca şi cum capul îmi rămăsese acolo jos, trebuia să-1 ridic, dar nu puteam să-1 pun la loc.

Am fugit după Gunnar şi Ola. Aşteptau în lift. Pe un perete al liftului se afla o oglindă. M-am văzut intrând în încăperea de fier. Gunnar apăsă pe butonul de parter şi pe măsură ce coboram, parcă începeam să zbor în afara liftului, mă împrăştiam în toate părţile, dispărând de pe suprafaţa nelucioasă a oglinzii. Frica mă lovi asemenea unei securi boante.

— Sunt aici? Am întrebat eu.

Gunnar şi Ola au căscat ochii mari la mine.

— Sunt aici! Am strigat.

Gunnar mă trase după el, afară, pe stradă. Vântul rece îmi frământă figura şi îi dădu fricii mele aer sub aripile sale. Am început să fug. Au fugit după mine şi m-au prins.

— Ce puţoi mai eşti şi tu, fir-ar să fie! Şuieră Gunnar în urechea mea. De ce-a trebuit să iei pastila aia blestemată?

Ola păru nervos, în orice caz, nu stătea liniştit, tot fugea în jurul meu.

— Vomează, zise Gunnar. Vomează, fir-ar al dracului! Mi-am vârât degetul în gât şi-am vomat bere şi ceai. Am mai încercat o dată, acidul gastric mă ustura pe gât.

Gunnar mă bătu pe spate. M-am prăbuşit de-a lungul stâlpului de iluminat. M-au ridicat din nou în picioare.

Mă cărară între ei spre casă.

— Trebuie să se termine cu activitatea asta de la Seb, zise Gunnar. Pelle este un bădăran reacţionar, fir-ar să fie!

Oraşul şi vântul treceau pe lângă mine, îmi măturau pielea, totul în jurul meu părea atât de apropiat, atât de clar. Era ca şi cum m-aş fi trezit, ne apropiam de Skillebekk, iar pământul, planeta venea spre mine într-o nouă lumină, mai clară, mi se părea că acum aş fi putut înţelege totul. Desigur că mă ajutase c-am vomat, nvam gândit eu. Capul parcă mi-ar fi fost spălat, curăţat şi periat. Aproape că devenisem religios. Percepeam totul atât de agresiv, de mi se părea că dimensiunile lumii ar fi crescut şi cineva ar fi mărit contrastul imaginii, Dumnezeule! Ne-am oprit la Solii.

— Cum te simţi, porcule? Întrebă Gunnar.

— Bine. Chiar bine.

I-am îmbrăţişat, i-am strâns tare la piept. Apoi m-am dus singur spre casă. Taică-meu stătea în camera de zi cu Pym. Vroia să-l înveţe pe Pym să vorbească.

— Cum a fost repetiţia cu echipa de teatru azi? Întrebă mama.

— Super, am spus.

Nu eram în stare să mănânc cina şi m-am dus direct la culcare. Ceasurile ticăiau peste tot, auzeam şi ceasurile de mână ale mamei şi tatei. Tăiau mărunt timpul în bucăţele, trebuia să mă ţin de urechi, mi-am băgat capul adânc în pernă, mi-am înfăşurat duna înjurai capului.

Dar sunetele deveneau din ce în ce mai puternice.

Iar eu din ce în ce mai treaz.

Mă simţeam ca o saltea veche, fără somn, ale cărei arcuri se căscau în afară, unul după altul, cântând cu un sunet ruginit, pătrunzător. Fugeam în jurul propriei mele fiinţe, înjurai unui gol imens, de neînţeles: insomnia. In orele de gimnastică săream peste capră, dar în mijlocul săriturii uitam ce aveam de făcut, de fapt, şi mă prăbu-şeam călare pe pielea caprei. Apoi mă căţăram, în sus, pe frânghie, asemenea unei maimuţe speriate de moarte, dar când ajungeam cu capul la tavan, uitam unde mă aflam şi lunecam în jos, julindu-mi pielea din palme. N-aveam somn şi eram într-o activitate continuă. Citeam şi învăţam lecţiile, ca niciodată înainte, dar după ce parcurgeam o

jumătate de pagină de istorie, nu-mi mai aminteam absolut nimic, eram tămâie, apoi începeam o altă carte, şi tot aşa. Arcurile se căscau peste tot în jurai meu, îmi ieşeau de peste tot, din ochi, din urechi, din nas, din gură, şi mai era muzica stridentă, ruginită, care mă ţinea treaz, treaz ca lumina zilei, noapte de noapte. Nu adormeam nici măcar în timpul orelor. Viaţa gonea cu o viteză nebună, iar într-o noapte, când stăteam culcat cu întreaga povară a globului pământesc pe trapul meu, acel glob puturos, plin de sudoare şi respingător, mi-am amintit de visul pe care l-am avut în vara lui '65, când 402 maică-mea se costumase de bal mascat şi când stătuse în faţa mea, goală şi speriată pe podeaua rece. Visasem că eram mort. Că stăteam întins într-un sicriu şi simţeam cum mă scufund. Am dat la o parte globul ce mă apăsa şi-am căzut din pat, ud leoarcă, plin de rugină, purtând în inimă frica sfredelitoare. Am început să caut mai multe semne, cufundându-mă tot mai adânc şi mai adânc în ireal, care se lipea de mine ca un cearşaf jegos.

Am ascultat toate discurile Beatles pe care le aveam, şi erau toate. Le-am explorat de-a lungul şi de-a latul, am transcris textele şi le-am pieptănat, am studiat copertele sub lupa de timbre, am lipit un album întreg cu fotografiile lui Paul înainte şi după '65. Am căutat şi-am găsit. Am găsit, în cele din urmă, cuiele pentru coşciug. Pe discul Sergeant Pepper, Paul stătea cu spatele, iar o ghitară bas pentru stângaci era culcată pe un mormânt. O maşină accidentată era în flăcări. Un preot îşi pusese o mână pe el în semn de binecuvântare. Pe Magical Mystery Tour, George, John şi Ringo aveau la butonieră garoafe roşii, dar Paul avea una neagră. Pe Revolver, Paul era singurul care era fotografiat din profil. John cânta One andone andone is three m Come Together. Unul dintre ei dispăruse. Lipsea unul. Am stat ore în şir în faţa oglinzii şi mi-am cercetat mutra. Peste tot aveam fotografii ale lui Paul McCartney. Aşa a trecut toamna. Gerul uscat bubuia pe străzi şi la fereastră mă trăgea frigul. Transpiraţia îngheţa, se transforma în banchize pe piele, frigul se furişa prin întreaga mea fiinţă, congelându-mă.

Gunnar îmi făcea vizite fulger şi îmi aducea tot mai multe manifeste. Vrafurile creşteau în sertar, în curând nu mai aveam loc pentru altele, într-o seară, când dădu să plece ca un Yo-yo spre o şedinţă oarecare, l-am oprit.

— Ce mai face Seb? Am întrebat, aproape că nu mai puteam vorbi, clănţăneam din dinţi ca un pinguin.

— Bine. Eşti răcit sau ce-i cu tine?

— Mai haleşte pastile?

— Da' de”unde dracu' să ştiu eu cu ce se ocupă! Un singur lucru ştiu sigur, c-ar trebui să se-oprească şi asta cât de curând. Pelle e-un pprc!

Gunnar era din nou în drum spre uşă. Am mormăit în timp ce ieşea.

— Crezi că sunt periculoase capsulele alea, ia zi?

Îmi prinse privirea.

— Nu sunt chiar bombonele! Ne-am zâmbit unul altuia rapid.

— Mai colecţionezi autografe? Am întrebat eu.

— Nu mă dau bătut până n-o să-l am şi pe-al lui Mao, spuse Gunnar.

Am mai stat aşa, scormonind prin memorie, ne gândeam al IFA şi la revistele porno.

— Pot să-ţi fac rost de autograful lui Lin Biao, am rânjit eu.

— Îl am, porcule, vocifera Gunnar. Nu mă mai păcăleşti tu încă o dată!

Îmi puse mâna pe umăr, dar şi-o retrase repede, de parcă ar fi îngheţat.

— Kim, tu nici măcar alcoolul nu-l suporţi. Mai dă dracului porcăria asta. Promiţi?

L-am privit pe Gunnar.

— Da, am spus.

— Distribuie manifestele înainte de sâmbătă! Strigă, în drum spre ieşire.

Nu stăteam o clipă locului, eram la fel de activ ca şi Gunnar, atâta doar că Gunnar făcea o groază de lucruri, se ocupa de manifeste şi avea un scop, în timp ce eu mă învârteam doar într-un cerc, eram un carusel în jurul oglinzii, în jurul insomniei, al pick-up-ului şi al fricii, în pauze nu reuşeam să stau locului, mă duceam până în Gyldenl0vesgate, încercând să-mi găsesc liniştea lângă fântână, lângă fântâna îngheţată, care fusese din nou bătută în cuie. Într-o zi, în timp ce stăteam acolo, apăru J0rgen.

— Chiuleşti la repetiţiile de teatru, spuse liniştit.

— N-am timp, am spus.

Îmi ciufuli părul şi îmi zâmbi.

— Trebuie să vii data viitoare, spuse el, din nou, foarte serios. O să citim întreaga piesă.

Mi-am aprins o ţigară şi am început să pălăvrăgesc.

— Am scris unei fete, am spus. Nina. O cheamă Nina. Am fost împreună acum câţiva ani. Dar nu-mi răspunde. Mi-a trimis şi ea foarte multe scrisori la care n-am răspuns. Crezi că e vorba de-o răzbunare?

Trăsăturile lui Jorgen căpătară un aer de întristare, o umbră care se risipi încet.

— Plec în Anglia în vacanţa de Crăciun.

— Grozav, am zis. Liverpool?

— Londra.

Se juca cu degetele şi se sprijini de mine.

— Mă îngrozeşte puţin călătoria asta, spuse el.

— Ar putea să răspundă totuşi, fir-ar al dracului. I-am scrispa-tru scrisori!

— Se poate să fii în acelaşi timp şi vesel, şi trist? Spuse J0rgen.

— Da, am zis. Desigur. Tocmai despre asta-i vorba.

— O iubeşti pe Nina?

— Da.

— Atunci sigur o să-ţi scrie. Dacă o iubeşti.

— Aşadar, pleci în Anglia?

— Da, zise Jerrgen, având un aer trist.

— Soseşte Napoleon! Am strigat.

Într-o vineri am chiulit la ultimele două ore şi m-am năpustit în viteză spre Fors0ksgym. Tocmai citisem, cu atenţie, textele din White Album şi versul din Green Onion nu mi se mai dezlipea de pe creier: The Walrus was Paul. Răsfoisem toate enciclopediile de la biblioteca Deichman şi descoperisem că morsa era un vechi simbol al morţii. Eram îngheţat bocnă. Eram plin de fosile şi de energie consumată. Singurul lucru viu din mine era frica. Am fugit în jos, până în Akersgate, unde l-am găsit pe Seb în holul comun. O fată stătea în faţa lui şi ţipa.

— Eşti nemernic! Eşti un nemernic afurisit!

Seb încerca s-o liniştească. Fata lovea cu pumnii în pian şi îşi aruncă şalul în jurul gâtului.

— Tu eşti cel care strici totul! Se înfurie ea. Tu strici totul pentru întreaga şcoală.

— Fac ce vreau, spuse Seb.

— Nu aici! Aici eşti o parte dintr-o colectivitate. Iar dacă aduci droguri aici, atunci strici totul pentru noi ceilalţi. Nu poţi pricepe? Ţipi ca tine vânează Bondevik şi KUD.

Fata se^întoarse şi se năpusti afară din încăpere. Seb rămase în picioare lângă pianul care încă mai răsuna după acordul muşcător şi amar.

Mă observă şi se îndreptă spre mine.

— Ce vandalism cumplit, mârâi el. Te fac un flipper?

L-am convins să ne aşezăm la o masă jegoasă. Led Zeppelin bubuia la un pick-up la etajul de deasupra. Seb îşi rulă o ţigară lăbărţată.

— Eşti stresat sau ce ai? Întrebă el şi îşi aprinse ţigara. Tutunul sfârâia între buze.

— Cine era fata?

— Salamandra şefă, rânji Seb.

Aceasta apăru din nou, cu faţa roşie, îi făcu semn lui Seb, cu pumnul strâns. Dar vocea ei era liniştită şi elaborată.

— Am votat la şedinţa generală pentru o şcoală fără narcotice, Seb. Şi asta o ştii şi tu foarte bine. Dacă tu te duci în parc şi te dopezi, la dracu', îţi omori neuronii pe cont propriu şi te priveşte, chiar dacă e o mare prostie din partea ta. Dar ceea ce faci tu aici ne priveşte pe noi toţi, pricepi asta, Seb?

Seb roşi puţin în spatele smocului de barbă, o pată de culoare îi apăru pe pielea bolnăvicioasă, îşi forţă privirea spre cer.

— Ai dreptate, Unni. Ai întotdeauna dreptate, fir-ar al dracului. Ea zâmbi, pumnul i se topi, apoi îi zburli părul lui Seb, îl îmbrăţişa şi dispăru.

— Ce damă integră! Am spus.

— Unni e şefa aici, spuse Seb, şi se aplecă peste masă. Se petrece ceva cu tine? Ai trac din cauza premierei? Stai ca unyo-yo pe scaun.

Am început să vorbesc.

— Chestia aceea, pe care a spus-o individu', Pelle, în seara aceea, că Paul ar fi mort, că ar fi murit acum patru ani, a fost doar un bluf sau ce dracu' a fost?

Seb arboră zâmbetul King-size şi începu să râdă în hohote printre dinţi.

— Doar n-ai venit aici ca să-mi povesteşti că te-ai lăsat prostit de bazaconiile lui şi tu, bătrâne Kim!

Am afişat şi eu un rânjet şi mi-am mototolit degetele ca pe un şerveţel.

— Sigur, mi s-a părut şi mie că-i o prostie.

— Ai stat acasă şi-ai căutat anunţurile mortuare ale lui Paul pe fiecare disc de la apariţia lui Help, aşa-i?

Am dat din umeri.

— Nu e chiar aşa. M-am uitat puţin la ele. Chestii destul de stranii.

— Aici s-a înfiinţat un comitet care a cercetat întreaga colecţie. De curând au descoperit că şi George trebuie să fi murit. Săptămâna viitoare o să înceapă cu John. Cei mai vehemenţi sunt de părere că numai Ringo s-a născut.

— Deci, tu nu crezi asta?

— Dă-o dracului, mă Kim. Crezi că poţi racola aşa un tip, să-i aranjezi mutra şi să-i schimbi vocea? E numa' reclamă, omule! Gologani în pungă. Doar n-ai crezut chestia asta!

Am râs tare.

— Ţi-ai pierdut minţile!

Un bucălat intră pe uşă şi-l reperă pe Seb.

— Vii la ora de norvegiană?

— Am fost săptămâna trecută.

— Poate apare Bjomeboe, înapoiatule! Seb se ridică zgomotos şi dădu să iasă.

— Vii şi tu? Strigă spre mine.

Am fugit după el. Pe coridor, pereţii erau pictaţi pe deasupra cu figuri psihedelice, era cu totul altceva, faţă de coridoarele abatoarelor şcolare Vestheim şi Frogner.

— N-am timp, am spus. Seb se opri.

— Treci pe la mine într-o seară?

— Pilula aceea, am început eu. Pilula pe care Pelle o avea la el. Crezi că am eliminat-o?

Seb se zgâi la mine, mă cercetă mai de-aproape, îmi ridică pleoapa şi îmi studie pupilele.

— Să o elimini?

— Nu mi-a fost prea bine săptămâna trecută, am mormăit. Mă privi îndelung.

— Vorbeşti despre pilula lui Pelle?

— Exact. Am delirat întruna, îşi înghiţi râsul.

— A fost chinină, numai, omule. Pelle a făcut doar o farsă. Era chinina. Se poate cumpăra la farmacie fără reţetă.

Seb fugij>e coridor şi o uşă se trânti. Se întâmplau atâtea în jurul meu. Patru fete, cu mâinile pline de lut umed, veniră chicotind spre mine. Ar fi putut să mă modeleze în orişice. Ar fi putut să facă o ceaşcă, sau un bol, sau un sfeşnic din mine, să mă pună în cuptor şi să mă ardă în vecii vecilor. Vedeam

în ochii lor că ar dori s-o facă. Se apropiară cu degetele picurând, încovoiate, gata de atac.

— Soseşte Napoleon! Am strigat eu şi-am fugit spre casă, înfricoşat, blestemat, al naibii de furios şi îngrozit.

Când m-am năpustit înăuntru, maică-mea era în hol.

— A sunat J0rgen, spuse ea înainte să-mi dau jos camuflajul. A spus că nu trebuie să uiţi de repetiţia de azi.

— Ştiu asta. Ştiu!

— Ai emoţii pentru premieră?

— Dar n-are să fie premieră decât după Crăciun!

— Trebuie să vorbeşti mai clar atunci când eşti pe scenă, Kim.

— N-am să fiu pe scenă. Matroanei i-a venit ideea că va trebui să stau jos în sală şi să-mi strig de acolo replica.

Am pornit spre camera mea. Maică-mea era după mine.

— Ai primit o scrisoare, spuse.

Sângele mi se scurse din înaltul cenuşiu al craniului meu. Era prea mult pentru o singură zi. Eram pe punctul să mă prăbuşesc în genunchi.

— Scrisoare? Am căscat eu.

— E pe masa ta.

M-am târât înăuntru. Lângă cărţile mele era un plic imens, gros, cu timbre daneze. Numele meu era scris la maşină. Din clipa aceea am ştiut că ceva nu era în regulă. Sângele mi se coagulă şi se transformă în cruste în gură.

Am deschis plicul.

Toate scrisorile mele căzură afară. Erau multe. Nu erau deschise. In cele din urmă, am găsit o foaie de hârtie scrisă la maşină, în colţul de sus din stânga, scria cu litere de tipar: Ambasada. Mai jos se afla numele tatălui ei. Am citit încet. Nu era lungă. Scria că Nina plecase în străinătate la începutul verii, la Paris, împreună cu nişte prieteni, încă nu se întorsese acasă. Părinţii primiseră o scrisoare din Turcia, în care le scria că avea de gând să meargă mai departe spre Orient, poate în Afganistan. Asta se întâmplase cu două luni în urmă. De atunci n-au mai avut nici o veste de la ea. O vor ruga să-mi scrie când se va întoarce acasă, sau dacă vor afla unde se găseşte.

Stăteam pe jos. Viţa sălbatică ofilită zgâria geamul. Când am închis ochii, am văzut-o subţire, zâmbitoare, cu dinţii care luminau în spatele buzelor mari şi roşii. O vedeam pe Nina în imaginaţia mea în timp ce ea era undeva în lumea asta, fără ca nimeni să ştie unde se afla.

Am închis ochii încă o dată, vântul scrijeli în geam, uitasem cum mai arăta Paul McCartney, ştiam că acel timp se încheiase, Beatles se destrămase, chestiunea era clară, niciodată nu voi mai sta în faţa oglinzii, lăsând pleoapele să-mi atârne, arcuindu-mi sprâncenele şi prefăcându-mă că sunt stângaci. Totul se terminase. Se terminase. Mi-am deschis ochii şi-am simţit că sunt obosit, obosit în toată fiinţa mea, ca şi cum n-aş fi dormit o viaţă întreagă, obosit până în măduva oaselor. Mama mă trezi. Stătea pe vine, cu privirea îngrozită şi mă zgâlţâia să mă trezesc.

— Dormi pe podea! Eşti bolnav, Kim?

M-am trezit. Scrisorile. Le-am adunat şi-am deschis un sertar. Nu mai era loc. Era plin de manifeste. Le-am băgat într-altul. Pym şi tata vorbeau în camera de zi. Mama stătea lângă mine.

— Trebuie să te grăbeşti, spuse ea. Repetiţiile încep la 7.

Afară era o vreme stranie, cerul parcă era colorat de o lumină străină, aerul părea exploziv, tremura în lumina albastră, bizară, care venea de sus. Uneori, câte o rafală de vânt mătura străzile, lăsând în urma sa un şuier, ca după un avion cu reacţie. Apoi se făcea din nou linişte, ca şi cum te-ai fi târât printr-un tun în timp ce fitilul ardea.

Am intrat ultimul în sala de gimnastică, şi când mi-am arătat mutra în uşă, Minni, ţâţoasa, sări cu gura pe mine.

— Crezi că-i corect ca tot ansamblul să fie obligat să aştepte după tine?

— Nu, am spus, simţind că această zi îmi ajunsese deja până peste cap.

— Pot să îndrăznesc să te întreb dacă ai de gând să vii la premieră?

— Voi încerca, am spus.

Îşi întinse mâinile şi zâmbi ironic.

— Acum mă simt într-adevăr uşurată, Kim Karlsen.

După aceasta începurăm. Ne întrerupea aproape tot la a doua replică, ne însemna paşii pe podea, dirija, articula, mormăia, ştergea, adăuga, urla, ne certa, plângea. Câteva fete avură o cădere nervoasă şi fugiră plângând în hohote la garderobă, lucru pe care, de altfel, cred că-l văzuseră în filme. Apoi fură ademenite înapoi cu coca-cola şi complimente, care să le flateze, după care nu ne mai rămase decât s-o luăm de la început. Mi-am urlat replica la timpul potrivit, dar matroana nu fii mulţumită de intonaţie, trebuia să mă identific cu întreaga istorie a poporului rus, cu temerile războiului, cu gerul Siberiei şi cu teama mamelor; secole de suferinţă trebuiau să fie comprimate în cele două cuvinte ale replicii mele. După ce-am urlat Soseşte Napoleon de 23 de ori, am dat totul dracului, mi-am luat jacheta şi m-am cărat de acolo, îşi închipuiau, probabil, că mă voi întoarce, aşa că ansamblul nu se sperie. Dar eu nu m-am întors. Am ieşit pe străzi, unde vântul se dezlănţuise cu adevărat, biciuind oraşul în rafale. Am fost împins de vânt înapoi pe poartă, am ieşit târându-mă în patru labe şi abia am reuşit să mă ridic în picioare. Ochii mă dureau, urechile îmi vuiau, mi-am încordat muşchii abdominali, mi-am ferit mutra şi m-am scufundat în vânt.

Mi-a trebuit cel puţin o jumătate de oră ca să ajung la fântână. Acolo mi-am găsit un adăpost în spatele zidului, unde am aprins o ţigară, după cel de-al 16-lea chibrit. Nu era nici ţipenie de om, doar un pudel zbură pe lângă mine, asemenea unei mingi. Copacii de pe alee se aplecau la pământ. Felinarele se legănau în toate părţile, aruncând lumina sălbatic în jur, de parcă un tip jegos s-ar fi jucat cu lanterna. Se auzi un geam zăngănind. Aerul era doar urletul nesfârşit al vântului.

M-am ridicat în picioare şi am mers mai departe, m-am împiedicat, am fost împins de vânt pe un gazon, m-am prins de iarbă, m-am târât un timp, am

găsit un loc de sprijin şi m-am ridicat. Un ziar zbură printre copaci, aidoma unei păsări preistorice. M-am rostogolit până la alee, mă luptam cu vântul de la un trunchi la altul. La ora nouă şi jumătate am ajuns în Tidemandsgate. Am strigat numele ei, dar vântul sugruma orice sunet. Am strigat din nou, dar nimeni nu putea să m-audă, nici măcar eu însumi, simţeam ca şi cum gâtul mi-ar fi fost răzuit, în timp ce timpanele îmi zvâcneau dureros.

M-am prăbuşit jos pe trotuar, o rafală de vânt mă învălui. Aproape că nu mai puteam respira, stăteam cu gura deschisă, luptându-mă să apuc aer. Un copac căzu de-a curmezişul străzii, zdrobind un gard de scânduri. Ceva zbură pe lângă mine şi se izbi de un zid. O ţiglă. Ţiglele cădeau de pe case. O aşchie mă izbi pe frunte şi în clipa aceea am simţit ceva ud curgându-mi pe osul nasului. M-am forţat să mă ridic în picioare, mi-am ferit faţa cu braţele, vroiam să merg împotriva vântului, în momentul în care l-am văzut venind, J0rgen venea prin furtună cu mâinile în buzunar, fluierând, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă nimic nu se întâmpla. Mergea în contra vântului fără nici o dificultate, sări peste copac şi ultima bucată de drum alergă până la mine.

— Mă gândeam c-o să te găsesc aici pe undeva, spuse. O ţiglă căzu lângă el.

— Atenţie! Am urlat eu şi l-am tras deoparte.

— Aici locuia Nina, nu-i aşa? Spuse el, uitându-se spre casa imensă de lemn, care acum stătea întunecată în grădina inundată de vegetaţie.

— E cea mai cumplită vreme pe care am văzut-o vreodată! Am strigat eu. Cred că nu mai e curent în tot oraşul!

J0rgen se uită la mine.

— Te vei întoarce, nu-i aşa, la trupa de teatru?

Am dat din cap şi-am simţit că vântul era cât pe ce să-mi scoată ochii din orbite.

Puse o mână pe umărul meu, vorbea, ca şi cum furtuna nu l-ar fi atins.

— Te vei întoarce până la urmă, Kim, nu-i aşa?

Mă durea sub pleoape, nu mai puteam să văd clar. Capul îmi căzu în faţă şi mi-am sprijinit fruntea de pieptul lui J0rgen. Îşi puse mâna pe ceafa mea şi mă strânse tare. Am simţit obrazul lui lipit de al meu, gura lui, mi-am petrecut braţul în jurul lui, stăteam aşa, amândoi în mijlocul furtunii, iar eu plângeam la pieptul lui J0rgen.

LETITBE primăvara/vara '70

Uniforma rusească de molton mă mânca pe tot corpul, era mai rău decât o baie de nămol. Transpiraţia îmi curgea pe spate, inima îmi bătea spasmodic, iar nervii începuseră să mă lase. Stăteam singur cuc în vestiar şi aşteptam un semnal, pentru că Minni, ţâţoasa, găsise de cuviinţă ca eu să intru prin spatele publicului, să fug pe mijloc, şi să urlu mesajul fatal, după care să dispar în dosul scenei, îl auzeam pe J0rgen vorbind în sală. Vocea lui era clară şi limpede, iar publicul tăcea mâlc. Apoi răspunse Nataşa, snoaba aceea înfumurată, aproape că puteam să aud cum foşneşte mătasea cu care era îmbrăcată. M-am uitat pe gaura cheii şi-am văzut cefele rigide care stăteau

înşirate rânduri, rânduri. Pe scenă se făcu întuneric, cineva se împiedică, apoi reflectorul se aprinse din nou şi Napoleon apăru în picioare în cercul de lumină, un individ gras şi palid, cu privirea cenuşie, care primise rolul pentru că era cel mai scund din şcoală, de 1,59. Stătea cu mâna pe piept şi cu pălăria aceea îngrozitoare, ca un vapor de-a lungul frunţii, iar în fundal, Jan Johansson cânta Cântecul edecarilor de pe Volga. M-am aşezat din nou pe bancă. Nervii îmi ţiuiau. Din fericire, îmi luasem cu mine bere. Am desfăcut o bere export şi-am băut. Nu mă ajută la nimic. Am mai golit una. Mai aveam mult până să intru în scenă. Am deschis-o pe a treia şi am început să mă simt în formă. Nervii se liniştiseră. Doar moltonul mă mânca. Trebuia să urinez. Berea mi se urcase la cap puţin, dar restul coborâse direct în vezică. Aveam timp suficient, aşa că m-am dus până la budă. Acolo a trebuit să mă spetesc căznindu-mă să-mi deschid şliţul la pantalonii ruseşti, erau cel puţin douăzeci de nasturi de metal care trebuiau desfăcuţi, dar a fost cu mult mai rău când a trebuit să-i închei. M-a cuprins panica, încheiam şi trăgeam, mă mânca pielea la cusături, cizmele grele de piele parcă erau de plumb, în cele din urmă, mi-am încheiat şliţul la loc şi m-am năpustit înapoi în vestiar, m-am oprit, nu se auzea nimic, nimeni nu spunea nimic acolo pe scenă, se auzea doar un susur slab, un murmur de-a lungul rândurilor de bănci. M-am uitat pe gaură. Toată trupa stătea şi aştepta, uitându-se nervos unii la alţii, aşteptau, mă aşteptau pe mine, inima îmi sări asemenea unui somon în unduirea apei, mi-am tras răsuflarea, am prins vitejeşte sabia şi-am deschis uşa.

Apoi nu-mi mai amintesc prea multe, atât doar că trebuie să fi făcut impresie bună, pentru că întreaga sală urla în cor, iar în ultimele rânduri începuse să se creeze panică. Am urlat mesajul cumplit şi m-am retras în adăpost, în spatele scenei. Terje, maestrul de lumini, mă tratã cu bere şi fu de părere că replica mea a avut efecte chiar şi asupra seismografului de la Bergen şi că deja îmi asigurasem un Oscar pentru cel mai bun rol secundar masculin.

— Se dă pentru film, tărtăcuţă, am exclamat liniştit.

— Totuna, Igor. Statueta Eli o primeşti oricum!

Apoi se auzi Jan Johansson cu Serile în preajma Moscovei, iar în sala de gimnastică se făcu întuneric, timp în care sclavii trebuiau să care înăuntru canapeaua roz; se împiedicară de un cablu, se reechilibrară şi se împiedicară din nou. Luminile se aprinseră încet, Pierre vorbea despre marea lui iubire, iarNataşa plângea, în timp ce spectatorii din sală începură şi ei să se smiorcăie, în special cineva, cu siguranţă că era maică-mea, în mod absolut sigur. M-am aplecat deasupra berii. Apoi totul se termină. Luminile se stinseră peste trupul lui Pierre, liniştea dură câteva secunde, după care izbucniră aplauze asurzitoare, iar noi ne aruncarăm unul de gâtul celuilalt, cadavrul de pe canapea se dădu jos, înainte ca luminile să se aprindă din nou, şi, în cele din urmă, stăteam cu toţii pe scenă, înşiruiţi, mână în mână, în timp ce ropotele de aplauze vuiau spre noi, iar bliţurile presei internaţionale ne străfulgerau. Am zărit-o pe maică-mea în primul rând, era radioasă, n-o mai văzusem aşa de la

Brand. Iar în spate stăteau Seb şi Gunnar şi Ola, care rânjeau şi fluierau. A trebuit să ieşim la rampă de cinci ori, înainte ca spectatorii să se dea bătuţi.

A urmaj sărbătorirea premierei la Minni, într-o locuinţă imensă din Bygd0y Alle. Am încercat să nu ies în evidenţă, păşeam, cu grijă, cu greutăţile de plumb şi berea din picioare, concentrându-mă, de parcă aş fi continuat să joc într-un nou rol, aveam grijă de ceea ce spuneam, îmi controlam gândurile, mă gândeam la gândurile mele, era o nebunie, dar îmi era o teamă de moarte să nu calc în strâchini şi să nu intru în panică. Astfel seara se derula liniştit, cineva adormi într-un colţ, Nataşa îmi şopti ceva, ce n-am înţeles, în ureche, chicotea ceva de groază, după care dispăru într-o altă cameră, cu rochia ei imensă, sclipitoare, de parcă ar fi intrat într-o pictură din secolul trecut. O vedeam pe Minni cum îl înghesuia pe Pierre într-un perete, apoi se întoarse brusc şi dispăru. M-am aşezat pe un scaun şi-am găsit o sticlă de bere pe jumătate plină, mi-am aprins o ţigară, uitându-mă la Pierre, care se mai afla încă lipit de perete, îmi zâmbi şi se apropie de mine.

Aproape că nu vorbisem cu J0rgen din seara aceea cu furtuna, iar J0rgen parcă se schimbase după vacanţa de Crăciun, când a fost în Anglia. Se aşează pe braţul fotoliului, puse o mână pe umărul meu. Doream să-i vorbesc.

— A mers bine? Am întrebat.

Încuviinţă din cap. Cineva clămpănea la un pian.

— Ai s-ajungi profesionist, am spus. Nu răspunse, mă bătu cu mâna pe umăr.

— Cum a fost, de fapt, la Londra? Am întrebat.

Se uită repede împrejur, de parcă i-ar fi fost teamă că cineva stă să asculte.

— Bine, spuse grăbit. Excelent. Stătu aşa un timp, privindu-mă.

— Am o iubire acolo, şopti el. I-am dat blând un pumn în burtă.

— Eşti mare! Am strigat. Şi cum arată fata?

Ochii lui mă traversară trişti, apoi se ridică şi plecă în altă cameră. Am rămas acolo cu sticla goală, simţind brusc cum mi se face greaţă.

Cineva vru să mă facă să cânt. Am refuzat. Fetele au venit să mă roage în genunchi. Le-am refuzat de-a dreptul. Napoleon încercă să mă convingă să mă caţăr pe acoperiş: să ies pe balcon şi de acolo să mă caţăr până sus. Am început să tremur. Vroiau să mă determine să fac tot felul de prostii. Am răsturnat o lampă şi m-am dus la budă, am închis uşa şi mi-am sprijinit fruntea de plăcile de faianţă răcoroasă. Atunci am auzit un zgomot în spatele meu, sugerându-mi valuri şi vară. M-am întors încet. Vana era plină cu apă şi spumă. Am descoperit-o pe ea, pe Minni, stătea întinsă acolo cu un zâmbet larg şi cu ochii închişi, iar sânii îi pluteau în jur ca nişte mingi de polo. Nu se înecase, îmi vorbi.

— Eşti bun prieten cu J0rgen, nu-i aşa?

Eram stângaci cu şliţul, se stricase. Moltonul se micşorase şi mă mânca.

— Da, am spus. Suntem prieteni. Stropi, ridică un braţ din spumă.

— Vino aici, zise. Am rămas pe loc.

Îşi deschise ochii şi îi înşuruba în mine.

— Vino, spuse.

Am făcut ce mi-a spus instructoarea. Mi-a prins mâna şi mi-a ţinut-o strâns. Apoi o trase în jos spre ea, era puternică, simţeam apa călâie acoperindu-mi degetele, simţeam pielea moale, mi-a tras mâna mai departe şi a apăsat-o între picioare.

Apoi îmi dădu drumul.

Mi-am scos încet braţul din apă. Uniforma era udă şi grea.

Îmi zâmbi.

— Trebuia să fi avut un rol mai important, Kim. Mi-am dat seama de asta abia astă-seară. Ar fi trebuit să ai. Un rol mai mare.

Am întins-o destul de repede afară. Mi-era o frică de moarte. M-am pişat în bucătărie şi m-am furişat înăuntru în odăi. O melodie de jaz se legăna încet, pe canapea erau perechi întunecoase. Se auzeau hainele frecându-se. Am băut dintr-o sticlă, mă ardea, era votcă, şi în clipa în care m-am hotărât să plec, Nataşa se afla în spatele meu.

— Îl cauţi pe Pierre? Şopti ea.

— Mă gândeam să mă duc acasă, am spus.

— A plecat de mult, mormăi ea aproape de mine.

Am găsit o canapea, veni după mine, se scufundă lângă mine.

— Braţul tău e ud tot, spuse ea.

— Mi-am pierdut ţigara într-o sticlă de bere, am zis. Pufni îrms şi se dădu mai aproape.

— Nu eşti aşa de nebun pe cât se zice, spuse. M-am eliberat şi-am căzut pe podea.

— Cine zice asta? Am şuierat. Părea puţin nefericită.

— Nimeni, mormăi ea. Nimeni.

Am plecat, în Bygd0y Alle toate vitrinele de la Bonus luminau strălucitor, de parcă era un bordel. Nu aveam chef să merg acasă. Mi-am făcut drum prin zăpadă până la Hotel Norum şi-am sunat la uşă. Ola avea ture de noapte de trei ori pe săptămână. Deschise uşa şi mă privi cu ochii umflaţi. Apoi îl recunoscu, în cele din urmă, pe sol şi îmi făcu semn să intru.

— E ora trei, căscă el.

— Ai o bere?

Ola se duse jos în pivniţă şi aduse două beri. În spatele tejghelei îşi întinsese un pat pliant. Ne-am aşezat în salon. Sustrase un Camei din automat.

— E cea mai oribilă chestie pe care am văzut-o, spuse.

— Ce?

— Piesa, maimuţoiule! Singura clipă cât am fost treaz a fost momentul în care te-ai năpustit înăuntru.

Chicoteam în moltonul meu, mi-am aprins un nou animal, o nouă cămilă.

— Cum mai merge cu Vigdis? Am întrebat.

Ola se uită înjur, fiindu-i teamă să nu fie prins asupra faptului cu Kirsten din Trondheim, la mijlocul nopţii, într-un hotel adormit.

— Olrait„. „Olrait". Dar să ştii, Kirsten e dama mea. Există limite clare.

— Bine, am zis. Limite clare. Aşa zice şi Gunnar.

Stăturăm tăcuţi un timp. Simţeam că sunt beat. Nimic nu stătea locului. Teama se rotea deasupra mea, deşi nu aveam de ce să mă tem, acum frica venea cu mult înainte şi nu ştiam pentru ce aveam să plătesc.

Am stins mucul în scrumieră.

— Trebuie să mă culc, spuse Ola. Alaltăieri am uitat să trezesc pe un indian care trebuia să ia avionul spre Madrid. A încercat să mă ardă de viu.

— Ce crezi tu. Ce crezi tu, de fapt, unde-o să ajungem? Am întrebat eu încet.

Ola mă privi surprins, închise un ochi, zâmbi cu colţul opus al gurii.

— Ce vrei să zici?

— Ce va fi cu noi?

Zâmbi şi cu celălalt colţ de gură.

— Bine, zise Ola. Ce să fie altceva?

Centrala sună şi un bec roşu începu să pâlpâie. Ola se duse la tejghea şi ridică receptorul. Era un agent american care dorea cola.

Eram din nou afară în zăpadă, în oraş domnea o linişte mor-mântală. Stăteam în mijlocul aleii Bygdoy, în uniforma rusească şi cu cizme înalte şi negre, mi-am tras sabia, am urlat, m-am năpustit asupra Bonus-ului şi am căzut cu faţa pe gheaţă.

Gunnar veni cu mai multe manifeste, pe care le strecura cu viclenie printre ziare, reviste, în pungi de plastic de la Bonus, în coperţi de discuri. Oricum, Gunnar devenise destul de şiret, înflăcărat, ipocrit şi suspicios. Mergea mereu, uitându-se peste umăr, în spate, vorbea rareori sau aproape niciodată la telefon. Dar părea mulţumit, în toată ura politică ce emana din el exista o fericire curată şi clară, politica era sauna lui Gunnar, cred că Gunnar era fericit, îşi petrecea serile la şedinţe în Ytre Vest, se ducea la cercul de studiu al SUF, stătea la standurile FNL şi făcea parte din consiliul elevilor. Când venea la mine, nu o făcea decât ca să-mi lase manifeste, iar de data aceasta era vorba de planurile americanilor în Laos. Începeam să nu mai am loc pentru alte manifeste. Sertarul era plin. Începusem să am insomnie la gândul tuturor manifestelor pe care nu le împărţisem.

Se strecură prevăzător în camera mea, asigurându-se apoi ca uşa să fie închisă, trase draperiile şi scoase un maldăr de pachete învelite în hârtie de împachetat mâncare.

— Preferabil mâine, şopti el, ca şi cum ar fi fost un poliţist de la siguranţă sub pat, cu obiectiv şi casetofon.

— Olrait", am spus, simţindu-mă un putregai, căci una era să minţi cu gura şi alta era să minţi cu fapta, era mult mai rău, până şi eu pricepeam chestia asta.

Gunnar rămase acolo un sfert de oră, după care trebui să plece, avea de scris un articol pentru revista şcolii, despre săptămâna de cinci zile şi despre declaraţia de impunere.

— Ce mâi-face Stig? Am întrebat. Nu vru să vorbească despre asta.

— Iţi aduci aminte de Cecilie, colega noastră de la Vestheim? Spuse'el, în schimb, şi se ridică.

M-am uitat la el cu o privire goală. Dacă îmi aminteam de Cecilie?

— Cred că da, am spus.

— E în acelaşi cerc de studiu cu mine. A ajuns redactor la revista şcolii, la Ullem.

— Cecilie?

Scoase o foaie şi mi-o arătă. „ Ulke Hulke „. Redactor Cecilie Ahlsen.

— Vine şi la cercul de studiu?

Gunnar dădu din cap în timp ce răsfoia revista.

— E un articol bun aici despre SUF şi Mao, spuse el. Şi despre NGS. Să fiu al naibii dacă nu-i cea mai bună revistă şcolară din oraş.

Apoi trebui să plece. Dar Gunnar nu merse pe drumul obişnuit. O luă pe scara de serviciu şi se caţără peste gardul curţii din spate. Se dădu peste cap pe stativul de uscat rufe şi dispăru.

În noaptea aceea am făcut febră. Cecilie. Cecilie redactor. Cecilie în cercul de studiu. Totul se învârtea în mine. Iar în sertar ardeau manifestele. Peste trei zile, Gunnar se întoarse. Era încruntat şi avea la el zece exemplare din „Klassekampen", înfăşurate într-un „Aftenposten".

— Poţi să-ţi închipui că „Klassekampen" se vinde la Frogner? Întrebă el.

— M-am gândit la asta. M-am gândit îndelung la asta. Nu mai aveam loc pentru altceva, de parcă totul se blocase, de parcă totul îmi trecuse până peste cap.

Deodată mă prinse de cămaşă şi mă trase mai aproape.

— N-ai împărţit nici măcar un afurisit de manifest? Şuieră el. Ia spune!

Îmi dădu drumul şi se prăbuşi ca lovit de-o torpilă pe canapeaua pe care dormeam de obicei. Eram pe punctul să vorbesc, dar Gunnar nu-mi lăsă timp.

— Unde le ţii?

Am tras cel de-al treilea sertar. Aproape că se înţepenise. Gunnar răsturnă manifestele în bag. Vietnam. Greva de la Kiruna. Săptămâna de lucru de cinci zile. Raţionalizarea. KUD. Laos.

— Şi credeai c-o să reuşeşti să ne păcăleşti!

— N-am încercat să păcălesc pe nimeni, am îndrugat eu.

— A nu, atunci cum numeşti tu chestia asta? Muncă la depozitare?

— Sunt absolut de acord cu ceea ce scrie în ele, dar nu sunt în stare să le împart.

Suna plat. Eram terminat.

— Vezi tu, tocmai asta e chestia cu manifestele. Dacă ai vrea doar să le citeşti, atunci nu ai avea nevoie de cincizeci din fiecare! Nu-i aşa?

Nu aveam nimic de spus la asta. Eram un idiot. Am acceptat admonestarea.

Gunnar îmi goli sertarul.

— Eşti supărat pe mine? Am întrebat eu, am întrebat placid.

— Poporul este cel înfuriat, supărat pe tine, zise Gunnar. Poporul este dezamăgit de tine.

La plecare, i-am spus ceva ce mă transformă într-un lacheu desăvârşit. Ceva care mă transforma pentru totdeauna într-o batjocură.

— Nu-i spune nimic Ceciliei, am zis.

Deodată deveni evident pentru noi toţi că bacalaureatul se apropia. Dar nu reuşeam să mă concentrez prea bine în primăvara aceea, nu eram în stare, gândindu-mă la Nina despre care nimeni nu ştia unde era, gândindu-mă la Cecilie, red. Cecilie, membră a cercului de studiu. Capul meu era prea îngust pentru un asemenea gând, nu aveam loc pentru el, poate că n-aş fi spus nimic dacă s-ar fi căsătorit chiar cu Kâre Puţoiul, sau dacă ar fi jucat dublu mixt împreună cu Peder la Campionatul de tenis al Norvegiei. Dar aşa. Căpăţâna mea nu mai avea capacitatea necesară. Cecilie şi Nina. Uneori o vedeam pe Nina, fugind peste un deşert. Era un vis mut, dar îi vedeam faţa, era însetată de moarte. In asemenea nopţi se întâmpla chiar să mă trezesc eu însumi şi să beau apă. Iar J0rgen parcă luneca pe lângă mine, nu-1 vedeam prea des. Şi gafa cu Gunnar. Mă dureau ochii când mă gândeam la asta. Eram umilit şi pulverizat. Tânjeam după marea afacere revoluţionară, după ceva care ar fi putut să mă repună pe picioare, să mă înalţe.

— Să mă purifice. Marea jertfă. Visam la lucruri grozave, nu la'mărunţişuri de-astea, cum ar fi să joci ca portar în echipa naţională, când Norvegia conduce cu l -O în meciul cu Suedia pe stadionul Ullâval şi când suedezilor li se acordă lovitură

419 i_' de pedeapsă, în timp ce eu stau ca o banană încovrigată în colţul porţii şi pescuiesc mingea cu un simplu deget arătător. Nu. Dimpotrivă. Visam că mă aflam în ţări ca Vietnamul, că eram cooptat în FNL şi că, de fapt, conduceam lupta finală şi hotărâtoare împotriva americanilor. Astea erau visurile mele. Sau că îl răpeam pe Nixon şi-1 puneam să recunoască faptul că era un şobolan imperialist şi fascist, şi să semneze o capitulare necondiţionată. Astea erau visurile mele. Dar şansele nu veneau niciodată, chiar dacă am făcut tot ce mi-a stat în putinţă la recrutarea în armată. Nimeni n-a ţinut cont de asta; în cele din urmă, Gunnar nu a mai refuzat să facă serviciul militar.

Cu o seară înainte, stăteam în camera lui Seb, noi doi şi cu Jim Morrison, care şoptea în fundal, în timp ce pe masă erau 160 de Teddy, pe podea trei sticle de vin alb de casă, iar în buzunar Seb avea o doză suculentă de drog.

— Dar fir-ar al dracului, am urlat eu. Nu spunea Gunnar că va refuza totuşi să facă armata?

Seb dădu din cap.

— O nouă strategie. Băieţii vor intra în tranşee. Să acţioneze din interior.

Am aprins un Teddy. Degetele îmi erau deja galbene-închis, arătătorul oribil era maroniu şi mirosea rău.

— Începe să mă doară gâtul, am mormăit eu.

Seb turnă vin, era destul de tulbure şi avea gust de nisip.

— N-are sens să te prefaci că-ţi tremură mâinile, zise. Nu-i chiar marijuana.

Mă uitam la mâna mea. Tremura puţin. Dar nu destul. Am ţi-nut-o aşa zece seri la rând. Eram ameţit de cap. Seb arăta, de parcă ar fi avut gălbinare şi migrenă, pneumonie dublă.

— Am scăpa mai uşor de armată dacă ne-am îmbrăca cu lenjerie intimă de damă, mormăi el, atunci ne-ar respinge pe loc.

— Nu, fir-ar al dracului. Mai bine le spun că fac pipi în pat. Seb dădu vinul pe gât dintr-o înghiţitură, ochii îi scânteiară.

— Nu ţine, şuieră el. Te iau de probă, ca să vadă dacă e adevărat. Te urmăresc şi pe tren. Să vadă dacă te pişi.

Stăturăm tăcuţi un timp. Seb puse Unknown Soldier. Mă gândeam la Gunnar care va face totuşi armata. Am băut vin şi m-am simţit pustiit şi îngreţoşat.

— Gunnar s-a schimbat, am spus.

— Ţi se pare? Mie nu mi se pare. E tot aşa cum a fost totdeauna. Schimbă pe Morrison Hotel. Am urinat în chiuvetă. Seb umplu pipa.

— Am întâlnit-o pe Guri săptămâna trecută, spuse.

— Cum a fost, hm?

— Aşa şi aşa. Stătea şi se holba, şi n-avea nimic de spus. Destul de ciudat, ce zici?

— E împreună cu Expertul ăla în slalom?

— Dracu' ştie. N-am întrebat. Nu m-atinge, de fapt. Dar e destul de ciudat că nu poţi sta de vorbă cu oamenii, nu?

— M-da.

— Şi când oamenii pălăvrăgesc, pălăvrăgesc doar despre nimicuri. Despre vreme şi despre preţul la lapte sau despre TV. Maică-mea, de exemplu. După ce cucul ăla băutor de whisky s-a furişat în cuib, n-a mai fost loc în casă decât de treburi de doi bani şi de televizor. Stau acolo cu drink-uşi alunele în faţă până se ameţesc, fir-ar să fie.

— Ai veşti de la taică-tu?

— Ai văzut Easy Rider? E un film mare. Când o să termin cu ucenicia, am să fac o motocicletă simplă şi-am să mă car spre sud. N-ai văzut filmu'?

— Nu. Nu mai suport cinematografii'. Ceva mai groaznic nu există. Am fost furajat până peste poate cu filme, atunci când eram împreună cu Cecilie.

Seb aprinse narghileaua, trase; bolborosea ca şi cum te-ai băga cu cizme lungi de cauciuc într-o mlaştină. Mi-a dat mie pipa şi apoi am stat aşa un timp să savurez.

— Cecilie a ajuns, mai mult ca sigur, marxist-leninistă, am spus. Seb rânji, îşi băgă un deget galben prin mustaţa blondă, care atârna subţire în colţurile gurii.

— Poa' să-şi facă o tabără politică de vară la Bygdoy anu' ăsta. Stăteam şi bolboroseam aşa din pipă, în timp ce Morrison cânta I'm a Spy în the House ofLove. Apoi ne-am clătit cu vin alb. Stomacul îl simţeam ca pe o centrifugă de uscat rufe, o centrifugă într-o spălătorie dezafectată, într-o pivniţă mucezită şi umedă. Aşa mă simţeam. Era chiar seara dinaintea recrutării.

— Creziyc-o să reuşim?

— Desigur, zise Seb; se ridică clătinându-se şi se înşuruba jos, din nou.

— Eşti sigur?

— Să nu te-apuci acu' să strici totul, auzi? Să nu-ţi iei cu tine prosop, şi nici ordinu' de chemare. Răspunde greşit la toate întrebările. Cere să te ducă la psiholog imediat. Merge la sigur, Kim.

— Crezi c-or să ne creadă? Seb căscă ochii.

— Să ne creadă? Chestia va fi că n-or să ne vrea ei pe noi.

— Atunci când minţi, merită să fii fidel adevărului, am spus brusc.

Seb nu mai scoase nici un cuvânt în următoarea oră. Ne aprinserăm pipa şi băurăm tot vinul.

În cele din urmă, zise:

— Ai, fir-ar să fie, dreptate în chestia asta!

Clătinându-mă, am pornit-o spre casă în jurul orei două. Oraşul era rece şi cenuşiu. Străzile se desfăşurau în faţa mea într-un alt unghi decât atunci când erau pline de oameni, ca şi cum cerul s-ar fi lipit de asfalt. Eram singur pe străzi şi mă fulgeră gândul că aş putea să trezesc întreg oraşul cu un strigăt, cu toată vocea, şi să văd luminile aprinzându-se într-o fereastră şi apoi încă într-una, să aud jaluzelele ridicându-se, uşile trântindu-se, bărbaţii înjurând, robinetele curgând. Aş fi putut s-o fac. Aş fi putut să strig, trezind întreg oraşul la viaţă. Dar n-am făcut-o. Am găsit în schimb Svoldergate, m-am strecurat înăuntru, în casă, mama şi tata se culcaseră demult, dar mama nu dormea, o puteam auzi foindu-se acolo în odaie, îi auzeam ochii privind în întuneric.

Nu m-am culcat. Am deschis fereastra şi-am fumat restul ţigărilor Teddy. Mi-am privit mâinile, erau maroniu-gălbui, jegoase şi tremurau. Dacă mi-aş fi putut înfige dintr-o ureche în alta un dispozitiv de curăţat pipa, aş fi descoperit că aveam sufletul negru şi vâscos. Părul îmi atârna slinos pe faţă. La ora patru am borât afară pe fereastră, direct pe trotuar. La ora cinci s-a luminat de cealaltă parte a oraşului, o explozie de lumină galbenă, sau poate albă, care se înălţă dincolo de Ekeberg, cuprinzând apoi tot cerul. Stăteam la fereastră privind şi mi-am dat seama că niciodată nu mai văzusem ceva asemănător. Ziua veni, asemenea unui ventilator transparent şi luminos, care risipea încet noaptea. Bila mă durea şi eram copleşit. Dar asta mi se întâmpla, de altfel, în fiecare dimineaţă.

M-am urcat în pod şi-am luat de acolo masca de gaze a lui ta-ică-meu. Apoi am plecat. Mai aveam trei ore până la convocarea delaAkershus.

M-am aşezat pe Strandpromenaden, mi-am pus masca, îmi era greu să respir prin ea. M-am oglindit în apă. Semănăm cu un furnicar mare şi hidos. Stăteam aşa şi încercam să-mi simt frica. Dar eram golit pe dinăuntru. M-am gândit la data când stătusem pe acoperişul Ceciliei, sau când dansam cu scheletul, sau când luptasem cu viezurele. Frica nu venea. Abia atunci am început să mă tem. Am vomat şi ce mai rămăsese în stomac, era ceva cenuşiu.

Traficul începea să se intensifice în spatele meu.

Macaralele se legănau de-a lungul cerului.

Am ajuns cu un sfert de oră întârziere. Un ins îmbrăcat în verde îmi scoase masca şi mă împinse înăuntru, într-o încăpere unde se proiecta un film, iar alături de ecran stătea unu' cu un indicator şi flecărea despre ofertele de învăţământ din armată, imaginile prezentau o gaşcă de slugarnici, care stăteau într-un birou, sau care manevrau radare sau meştereau avioane cu reacţie. Când se aprinse lumina, l-am observat pe Seb. Semăna cu o stafie nereuşită. In spatele lui erau Gunnar şi Ola. Ei doar dădură din cap.

Apoi ni s-a împărţit un vraf de formulare cu întrebări şi cruciuliţe. Era destul de idiot. Maşina A pleacă de la Drammen la ora 4, iar maşina B pleacă de la Oslo la ora 5. Maşina A merge cu 50 km la oră. Maşina B merge cu 60 km la oră. Când se întâlnesc? Se ciocnesc în Sandvika, am scris eu pe margine. Apoi mai erau nişte figuri care trebuiau să se potrivească, teste de asociaţie şi alte chestii deştepte. Inspecţie. Ce-ţi sugerează acest cuvânt? Examinare? Interogatoriu? Tortură? Am pronosticat victorie în deplasare. Am pronosticat victorie în deplasare pe toată coloana; arăta curat şi ordonat. Ştii să înoţi? Nu. Hobby-uri? Nu se mai termina niciodată cu asta? Nu. Am pus formularul deoparte şi mi-am aprins o ţigară. O gorilă transpirată se năpusti asupra mea şi-mi scoase ţigara din gură. Se făcu ceva hărmălaie, după care ne alungară afară pe coridor. Un general mă întrebă unde îmi era prosopul şt ordinul de chemare. I-am arătat masca de gaze, în schimb. Scrâşni din dinţi. Scânteile mă atinseră. Gunnar şi Ola dispărură, în jos, pe coridor. Umbra lui Seb se vedea într-o cameră. Am fost împins pe o altă uşă. Acolo stăteau, mai demult, cel puţin douăzeci de trupuri inerte. L-am prins pe unul care era îmbrăcat, dar se trase înapoi din cauza respiraţiei mele.

— Trebuie să merg la psiholog! Am şoptit eu. Trebuie să merg la psiholog!

Mă linişti şi mă bătu prieteneşte pe umăr, m-am înmuiat cu totul pe dinăuntru, mai existau oameni şi aici! Mă măsură din cap până în picioare şi păru cu adevărat îngrijorat. Apoi am fost, din nou, condus afară şi mi s-a spus că trebuie să aştept. Am fumat pe loc patru ţigări, pe care mi le-am rulat. Fumul mă înţepa în ochi. Lacrimile curgeau. Individul se întoarse, n-avea grad mai mare de sublocotenent, era poate chiar soldat, sau poate că era numai administratorul, dar era cumsecade.

— Plângi? Întrebă el.

— Da, am zis.

— Vino, spuse, şi mă luă prieteneşte de braţ.

Am fost dus într-o încăpere imensă, unde, în spatele unui birou, se afla o namilă decorată. M-am strecurat într-un scaun cu braţe şi priveam în pământ.

— Ce-i cu tine? Întrebă el, iar vocea părea uimitor de blândă; mă aşteptasem să aud o bormaşină electrică, dar m-am pomenit că mă aflu parcă la ora copiilor.

N-am reuşit să răspund.

Generalul se aplecă peste masa lustruită.

— Fumezi prea mult, constată el.

O linişte prelungă urmă. Pielea capului începu să mă mănânce. M-am scărpinat, mă frecam vitejeşte. El mă privea doar.

— Totul va decurge bine, spuse el. E doar o formalitate. Uşa de deschise şi sublocotenentul meu mă conduse până în sala de aşteptare a medicului. Acolo mai erau trei bucăţi care aşteptau fiecare în colţul său. M-am aşezat chiar în mijloc pe podea.

După un sfert de oră am fost dus înăuntru. Medicul mă cercetă cu ochi reci.

— Foloseşti haşiş? Mă întrebă. Nu i-am răspuns.

Îmi luă pulsul, mă apăsă chiar deasupra rinichiului. Apoi scrise un bileţel şi mi-1 dădu.

— Dă-1 psihologului, spuse el şi strigă un nou nume în dictafon. Sublocotenentul mă conduse mai departe. Am citit bileţelul.

Probleme cu narcotice, scria acolo. Trăsături nevrotice puternice. 424

Dumnezeule! Începeam să devin nervos cu adevărat. Mi-am dat seama, acolo, în coridorul sinistru, cu sublocotenentul blând în preajma mea, mi-am dat seama că acum nu mă mai prefăceam, acum chestiunea era cu adevărat serioasă, trecusem un prag, din camera mea în camera lor, vroiam să ies din încăperea aceea, să ies din ea cât mai repede cu putinţă.

— Are să fie bine, spuse sublocotenentul.

Psihologul era destul de tânăr şi zelos. Citi bileţelul şi se holbă la mine. M-am uitat pe lângă el. O pasăre se izbi de geam. Individul nu se grăbea, mergea roată prin încăpere, îşi aranja şireturile, îndreptă o fotografie, se postă în spatele meu, în cele din urmă, se aşeză.

— Când te-ai născut?

Am început să vorbesc, mă durea în gât.

— '51. Echinocţiul de toamnă. Exact între fecioară şi balanţă. In unele horoscoape sunt trecut la fecioară, în altele scrie că sunt balanţă. Sunt născut în echinocţiul de toamnă. E cu totul îngrozitor.

Liniştea atârna ca un ecou în cameră. Apoi individul începu să-şi pocnească unghiile.

— Povesteşte puţin despre tine, zise.

Vocea mea continuă, de parcă ar fi fost o avalanşă, o alunecare de teren, parcă deliram. I-am povestit despre acoperişul de la Cecilie. Despre schelet, despre viezure. Că înainte fusesem o pasăre, că puteam zbura noaptea, i-am povestit despre frica ce se deschidea asemenea unei răni lăsate de un cuţit, i-

am povestit că am sângerat în momentul în care sticleţii au lovit în demonstranţi la Paris, că strigam în fiecare noapte, i-am povestit că eram complice în jefuirea unei bănci.

Psihologul stătea cu un stilou între degete. Scria pe o foaie de hârtie. Se auzea cum scârţâie. Deodată se opri, suflă peste scris, se scarpină sub braţ.

— Vrei să mă întrebi ceva? Zise.

— De cejpocneşti din unghii? Am întrebat.

Privirea lui îmi străfulgera fruntea, îmi păru imediat rău că vorbisem.

— Î continuat să scrie, suflă din nou, împături hârtia şi o băgă într-un plic, pe care îl lipi cu o limbă gri.

Apoi afişă un zâmbet j Pentru că altfel aş înnebuni stând aici, spuse.

Mă conduse până la uşă şi îmi dădu scrisoarea. M-am înclinat şi-am luat-o.

— Dă-i-o medicului la care-ai fost, spuse el şi mă împinse afară. Sublocotenentul era prezent şi mă conduse înapoi, începeam să mă simt obosit. Am remarcat că balustrada era prevăzută cu noduri, exact ca la şcoală, aşa că generalii nu puteau să se dea, în jos, pe balustradă. M-am gândit să-i spun asta sublocotenentului, dar am renunţat, cred că a fost mai bine.

La etaj era plin de lume. M-am uitat după Seb şi Gunnar şi Ola, dar nu erau de văzut, însă l-am zărit pe J0rgen. Un împieli-ţat verde veni şi-1 luă cu el.

Apoi am intrat din nou la medic. Nu se mai termina cu plimbările. Medicul stătea cu spatele la mine şi citea scrisoarea de la psiholog. Se întoarse brusc, împături foaia de hârtie peste degetul arătător, ca pe un bilet.

— Ţi-e rău de la stomac? Întrebă el.

— Da, am zis.

A dat din cap de mai multe ori, se uită cu coada ochiului la mine, îmi ţineam mâinile pe stomac. Apoi luă livretul militar şi scrise, puteam citi ce scria cu capul în jos: ISM. Am întrebat ce însemna I. Inapt, asta înseamnă. Inapt pentru serviciul militar. Inapt, a devenit unul din numele mele de după aceea. Şi încă nu se terminase. Am primit livretul militar, iar sluga mea mă conduse din nou la general, căruia i-am dat livretul, îl răsfoi încet, se ridică, ochii lui erau trişti, trişti, şi ocoli masa.

— Da, da, da, zise el.

Frica se ridică asemenea unei mări agitate care se izbea de stânca roşie a inimii. Eram pe punctul să mă scufund în podea. Dar el mă ţinu sus cu o mână de oţel.

— Chestia asta cu nervii este cea mai rea, spuse întristat. Nu prea ştim ce e cu nervii ăştia!

Aproape că mă purtă, că mă cară până la uşă şi o deschise.

— Succes, am auzit în ceafa mea. Succes, Kim Karlsen. Am rămas aşa, stând pe coridor, mirosea a clor. Sublocotenentul veni la mine, aduse masca de gaze şi mi-o vârî în mână.

— Poţi pleca acum, spuse şi se îndepărtă.

Mirosea a clor. Am ieşit afară, în mijlocul razelor de soare, în mijlocul uşurării, răsări un gând terifiant: scrisoarea. Scrisoarea pe care o scrisese psihologul. Ce scria acolo? Ce stătea scris 426 acolo încât am reuşit să scap pe loc. Povestisem doar adevărul. Ce scria în scrisoare?

M-am îndreptat spre casă, traversând oraşul putred. Ma-ică-mea se năpusti spre mine înainte să-mi scot cheia, întrebările aşteptau la rând. Îmi mângâie părul murdar cu un aer speriat.

— Unde-ai fost? Murmură ea.

— La recrutare.

— Şi astă-noapte! Şi azi de dimineaţă! Mâna îi tremura.

— Am fost la Seb, am zis. Apoi am plecat de-acasă, dis-de-di-mineaţă, înainte ca voi să vă treziţi.

Veni după mine. Pym cânta în camera de zi.

— Când ai să pleci în armată? Întrebă ea.

— Nu mă vor.

— I-am arătat degetul meu.

— Crezi că poate cineva să tragă c-un asemenea cârlig? M-am năpustit în camera mea şi-am adormit buştean.

Am fost trezit de Seb. Stătea în picioare cu cel mai larg rânjet al anului. Maică-mea ne supraveghea din culise. Am trântit uşa, iar Seb îşi pierdu controlul.

— Cum a fost? Se repezi el la mine. Cum a fost?

— Până la urmă a mers, am spus. Dar a durat al dracului de mult. Se aşează pe canapeaua pe care dormeam şi lovi cu pumnii în saltea. Gunnar e combatant A. Iar Ola va intra în marină!

Râserăm mult şi bine. Seb se întinse şi scoase o jumătate de vin din mâneca hainei. Ar fi putut lucra la circ cu trucul ăsta. Am tras fiecare câte o duşcă.

— Dar tu cum ai scos-o la capăt? Am întrebat.

Râse şi se bătu cu un deget galben-maroniu pe frunte.

— Ţi-am urmat sfatul, zise. Să mint spunând adevărul. Am spus că eram sănătos tun şi că mă bucuram din suflet să intru în armată. Nu m-au crezut absolut deloc. M-au scos afară după cinci minute. Nu m-au crezut, fir-ar al dracului!

Marea Acţiune Revoluţionară mai putea să aştepte. Nu eram decât o sp'ffâ inutilă din Roata Istoriei. Nu era nevoie de mine. Aceasta mergea înainte, chiar dacă Gunnar îşi uitase manifestele în sertarul meu. Roata se rostogolea prin întreaga Norvegie în primăvara lui '70, lăsând urme peste tot. Muncitorii erau în grevă. Tramvaiele stăteau. Muncitorii de la compania Norgas erau şi ei în grevă. Sticleţii se răfuiau cu pichetele de grevă. Muncitorii continuau greva. Gunnar făcea chetă, iar banii zăngăneau în cutia de metal. Eu i-am pus în cutie două bancnote de zece coroane. Era şi cazul, zisese Gunnar. 22 Aprilie, o sută de ani de la naşterea lui Lenin, luptă încununată cu o victorie. Roata

Istoriei se rostogolea înspre linia de sosire, iar eu nu eram decât o spiţă inutilă şi ruginită.

Dar de l Mai n-am mai vrut să stau deoparte. Am tropăit până la Gr0nlands Torg, cu zece minute înainte de pornire şi l-am găsit pe Gunnar cu o pancartă imensă, care se legăna în vânt. Nu, săptămânii de cinci zile! Zâmbi când mă văzu, mă rugă să ţin sloganul şi dispăru. Probabil că erau mai multe mii de oameni. Stăteam în mijlocul pieţei, ca într-o oală cu miracole, mă legănam cu pancarta, pe care vântul o zgâlţâia. Cineva începu să cânte Internaţionala, îhtr-un alt loc se strigam cor: SUA-AFARA DIN VIETNAM! În spatele meu se auzeau cutii de chetă care zăngăneau, în faţa mea era o fată, cu un copil plângând în braţe. Un magnetofon zgâria eterul. Masa de oameni începu să se mişte. Ţineam de pancartă şi-1 căutam pe Gunnar din priviri. Dispăruse. Stăteam în mijlocul afluxului de oameni care se mişcau încet şi cu un scop bine determinat, oameni care îşi găseau locurile lor. Gunnar dispăruse, nu-1 zăream nici pe Seb. Vântul aproape că mă răsturnă. Un individ cu banderolă roşie mi-a spus că ar trebui să mă duc în sectorul şcolilor, îmi făcu semn spre spatele coloanei. M-am îndreptat legănându-mă în direcţia aceea. Auzeam muzică. Unii băteau din palme. Un tip de categoria grea, cu mustaţa atârnându-i, ducea un portret imens al lui Stalin. Mi-am făcut cu greu drum mai departe. Cei care erau mai în faţă începuseră deja să înainteze. Eu mergeam în direcţia opusă. Apoi am fost prins într-un rând, lângă un tip care ducea portretul lui Mao.

Gunnar nu era nici acolo. O fată mă rugă să mă opresc. Apoi am pornit din nou. Strigătele din diferitele secţiuni ale coloanei se amestecau, se înălţau într-o unitate superioară, într-un strigăt ce însuma toate sloganurile şi gândurile într-unul singur, espe-ranto-ul revoluţiei, exact ca fanfarele ce cântă de 17 Mai. Dar acum răsuna mult mai minunat. M-am alăturat strigătelor, nu-mi auzeam propria voce, strigam din răsputeri împreună cu ceilalţi, fără să-mi aud vocea. 428 în momentul în care urma să ieşim din piaţă, se întâmplă ceva. Poliţaii formară un cordon şi împinseră înapoi pe trotuar o gaşcă bătătoare la ochi. Indivizii strigau şi ţipau, fluturând steaguri roşii şi negre. Unul dintre ei reuşi să pătrundă, traversă strada cu o pancartă mare deasupra capului: STALIN=CRIMINAL. Era Stig. Stig în viteză. Doi paznici se aruncară asupra lui, îl răsturnară la pământ şi îi rupseră pancarta în bucăţele. Apoi îi luară lui Stig şi utimele rămăşiţe. Spiritele se încinseră. Gărzile de la Radfront trebuiau să facă un zid compact, pentru a ţine piept anarhiştilor. L-am zărit şi pe Seb. Apoi trecurăm. Nu mai înţelegeam nimic. I-am pus pancarta în braţe unui tip din spatele meu, am sărit afară din rânduri şi am luat-o la fugă spre capul coloanei. Trebuia să-1 găsesc pe Gunnar. Mi s-a părut că am vă-zut-o pe Cecilie, dar nu eram sigur, am fugit mai departe, nu mai aveam mult şi ajungeam în faţă. Era ticsit de lume de-a lungul trotuarului. Strigătele se auzeau în Storgata, erau aruncate de colo-colo, între zidurile caselor. L-am găsit pe Gunnar în secţiunea anti-imperialistă.

— Unde dracu' ai dispărut? Am şuierat eu.

— A trebuit să preiau aici. Ce-ai făcut cu pancarta?

— I-am dat-o unui tip. Ai văzut ce s-a-ntâmplat?

— Ce s-a întâmplat?

— Anarhiştii au fost alungaţi. I-au izgonit poliţaii, împreună cu gărzile frontului. Poliţaii mână în mână cu gărzile!

— Demonstraţia asta nu-i pentru anarhişti. Nu e loc pentru anarhişti în demonstraţia asta.

— Dar era Stig! Şi Seb! Seb împreună cu fratele tău. Gunnar privi drept înainte. Eram cel de-al şaptelea ins în rând şi stricam ritmul.

— Revoluţia nu-i o petrecere dansantă, spuse Gunnar.

Am rămas pe loc. Coloana venea peste mine. Apoi cineva mă împinse afară. Am început să merg din nou înapoi, fugeam cu paşi mici, din nou înapoi, am cotit spre piaţă. Ultimii din coloană au trecut pe lângă mine şi-au lăsat piaţa goală. Un steag roşu stătea sprijinit de un stâlp, probabil fusese uitat acolo. Sub pantofi scârţâia nisipul. Nu mai erau oameni în piaţă. Manifeste şi hârtii în care fuseseră înveliţi crenvurştii dansau în vânt. Stăteam m mijlocul pieţei Granland, privind înjur.

Patru studenţi au fost seceraţi la Kent University. Îmi amintesc imaginea fetei care se prăbuşea, plângând, lângă un cadavru însângerat. Am cicatrice pe ochi. Îmi amintesc de tatăl lui Gunnar, alergătorul, care a ajuns peste noapte vânzător la supermarketul Bonus, la raionul de legume, îmbrăcat în haine albastre şi cu ecuson pe piept. A fost nevoit să-şi închidă băcănia, îmi amintesc că stătea acolo, în ziua în care m-am dus să cumpăr bere, după terminarea bacalaureatului. N-aveam putere să-i întâlnesc privirea, m-am întors brusc şi am văzut în oglinda de deasupra raionului de carne un bărbat cu spatele încovoiat, un bărbat învins, care cântărea lămâi şi cartofi, şi roşii. M-am grăbit afară cu lada de bere şi am fugit într-un suflet la cheful pe care îl aşteptasem cu nerăbdare timp de doisprezece ani, deoarece acum, în sfârşit, bacalaureatul trecuse, iar ecluzele erau deschise. Da, îmi amintesc şi de bacalaureat, afacerea storcătoare de sudori, atmosfera aceea de înmormântare, din sala de gimnastică, unde stăteam la mesele împrăştiate pe podeaua proaspăt lustruită. Profesorii se furişau împrejur, în costume negre şi cravate călcate, în timp ce pensionari, în chip de supraveghetori, ne-au escortat chiar până la capacul de budă, stând acolo cu papucii lor ce scârţâiau şi cu bomboane împachetate în şerveţele. Una după alta îmi amintesc de toate acestea. Am scris iar despre Nansen, dar de data aceasta nu l-am mai amestecat pe Nansen cu Schweitzer, am scris ce credea Nansen despre viaţa la oraş, era destul de ciudat. Oameni în cutii se intitula lucrarea, iar Nansen compara oamenii cu nişte animale care trăiesc în cutii, dorm în cutii, se hrănesc în cutii, însă nu ştiu dacă am reuşit să prind poanta. Mai scria şi despre petreceri unde oamenii stau aşa în cutii comune şi se îmbată criţă. „Desigur, numesc asta petrecere”, scria Nansen, iar eu am adăugat că atunci când murim, sfârşim tot într-o cutie, îndoindu-mă serios dacă era cu mult mai bine la Polul Nord. Am scris compunerea în nynorsk şi-am fost cât de cât mulţumit. Am mai scris şi despre o poezie a lui

Andre Bjerke în bokmăl. Poezia se intitula: Petrecerea maturilor, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la o operă pe care o ascultam la radio cu ani în urmă, când la radio se dădea numai operă, şi când stăteam cu uşa întredeschisă şi urechile ciulite, căci lumea de afară începea să trăiască abia după ce eu mă culcam, şi ceva misterios, ceva ce trebuia ţinut ascuns de mine, se întâmpla. Acum ştiam că totul era un bluf. Aşa am şi scris. La lucrarea de engleză am pronosticat bine. Am primit Magna Carta, iar eu aveam Magna Carta fn miniatură sub hârtia napolitanei Kvikklunsj. La oral la istorie mi-au căzut războaiele lui Napoleon. Am încheiat cu replica mea: Soseşte Napoleon! Şi am luat calificativul Foarte bine. Apoi m-am repezit jos la Bonus, unde l-am întâlnit pe tatăl lui Gunnar; m-am prefăcut că nu-1 văd şi m-am grăbit afară cu lada de bere, simţindu-mă aproape la fel de mare ca Armstrong, atunci când a aterizat pe caşcavalul verde.

Pe Gunnar nu l-am prea văzut, l-am întâlnit de 17 Mai pe Drammensveien, unde împărţea manifeste împotriva petrecerilor absolvenţilor, mă întrebă dacă nu doream să-1 ajut. Ola lucra în două schimburi, ca să adune bani pentru marină; într-o noapte, am trecut pe la el pe la hotel, ca să beau ultima sau prima bere a zilei respective, când am descoperit deodată o expresie tristă pe faţa lui rotundă.

— Voi încerca să dau bacalaureatul la anul, şopti el privind în altă parte.

— Cum mai merge cu Vigdis? Am întrebat eu, idiotul. Mi-a pus mâna pe gură.

— Nu Vigdis. Kirsten.

Am dat îndelung şi convingător din cap.

— Ştiai că Vigdis locuieşte pe aceeaşi scară cu Seb? Fruntea i se zbătu urât şi nervos.

— Chiar dacă i-am ciripit puţoiului de Kâre despre Nina atunci, demult, nu trebuie să mă sabotezi acum.

— Relaxează-te, l-am liniştit eu. Relaxează-te. Habar n-am cine e Vigdis. N-am auzit niciodată de ea.

Ola afişă un zâmbet şi se cufundă în patul pliant din spatele tejghelei. M-am aplecat peste el.

— Eşti „olrait", sau ce-i cu tine? Am şoptit eu. Ola rânji strâmb, ciocnirăm sticlele şi băurăm.

— Cum e să fii absolvent? Mormăi el.

— Nu ştiu, am zis. N-am prea băgat de seamă.

Apoi OJa adormi în post. Am ieşit în noaptea de mai, gândindu-niă la tot ce trecuse.

Se"b trebui să se prezinte la Fors0ksgym, pentru examenul oral la. Toate materiile şi pluti la suprafaţă pe spatele lui Buddha, timpul miracolelor încă nu trecuse. Eu stăteam în camera lui şi transpiram în zilele acelea calde, beam ceai şi bere şi n-aveam nici un plan. Mă gândeam mai ales la Nina, iar când visam cu ea, visam întotdeauna că în lume, oriunde s-ar fi aflat ea, era iarnă şi

noapte, pe când la Oslo era ziuă, în iunie 1970. Într-o dimineaţă, l-am întrebat pe Seb:

— Eşti sigur că ai să mergi pe mare?

Încercă să se scarpine, ferindu-se de soarele care intra pe fereastră şi strălucea direct pe buricul lui.

— Sigur. Aştept doar o scrisoare de la taică-meu. Să-mi spună unde să-l întâlnesc.

— E „olrait", dacă închiriez camera ta cât eşti plecat?

— Bineînţeles, bătrâne. Bineînţeles.

Întinse mâna şi găsi o sticlă de bere export, pe jumătate plină.

— Am sentimentul, mormăi el, am sentimentul că are să se întâmple ceva.

Am împărţit ultimele picături şi am început o nouă zi.

Cu câteva zile înainte de afişarea rezultatelor, am trecut pe acasă ca să-mi alimentez organismul şi ca să dau un raport general. Maică-mea mergea ca pe ace şi se întreba unde mi-era cartierul general în clipa aceea, în timp ce taică-meu stătea în camera de zi, cu Pym pe umăr. Am adormit puţin în camera mea, când am fost trezit de telefon. Era Jergen. Ne-am dat întâlnire la o bere la Herregârdskroa. Maică-mea fugea după mine cu o cămaşă proaspăt călcată şi pantaloni cu dungă, dar timpurile acestora trecuseră. Mergeam înbrăcat aşa cum eram, o făcusem deja timp de trei săptămâni.

J0rgen stătea la masa care beneficia cel mai mult de soare. Stătea rezemat de zidul galben, cu un pahar galben cu spumă în faţă, era o lume de culoarea portocalelor, în curând soarele avea să apună peste deal şi să se transforme în portocală roşie, sângerie. J0rgen îmi făcu semn cu mâna.

Am luat şi eu o bere, am dat noroc, scrutând cu privirea blaze-rele care stăteau împrăştiate, gâştele care se legănau, jos, în iarbă, auzeam cum cădea monoton apa cascadei prin corul de voci; nu ştiam exact ce aveam să ne spunem, trecuse mult de cânt J0rgen şi cu mine vorbiserăm ultima dată, de parcă ne-am fi împotmolit.

— Eşti în formă? L-am întrebat. 432

— M-da, sunt.

— Ai fost în Danemarca? Dădu din cap.

— N-am prea făcut mare lucru. Dar tu?

— Am mai chefuit, când şi când, am rânjit eu. Mă ţin cât mai departe de bodega Kroa.

Am mai comandat un rând, în timp ce soarele se ascundea în spatele unei crengi. O gaşcă de absolvenţi, cu costume şifonate şi şepci verzi trase pe mutre se clătinau în preajmă. Berea a sosit şi am băut în tăcere.

— Ce-ai să faci acum? A întrebat J0rgen în cele din urmă.

— Nu ştiu. O să încerc să-mi găsesc o slujbă pe timp de vară. Să-mi fac rost de ceva piţule. Dar tu, te duci în armată?

— Nu. Am scăpat.

— Eşti tare! Şi eu! Mi-au spus că-s nebun. Da' tu cum ai aranjat?

— Am spus totul aşa cum era, a răspuns J0rgen.

Pe cerul gurii am simţit berea răsuflată, începeam să simt stomacul plin. Eram sătul de toate. Obosit din cale-afară. Am mai comandat o halbă.

— Voi pleca în Anglia după afişarea rezultatelor. Dacă trec.

— Sigur că treci! Ai să stai toată vara acolo?

— Voi locui acolo. La Londra.

Între noi era un obstacol, o oprelişte. Am terminat de băut berile. Oamenii începură să plece. Ne-am ridicat şi noi şi am plecat. Ne-am oprit lângă pod şi am privit, în jos, spre apă. Mirosea a canalizare. Ne-am continuat drumul. N-aveam de mers altundeva, aşa că puteam foarte bine să-l însoţesc pe J0rgen o bucată de drum.

— Nu mai ai chef să faci teatru după Război şi pace? Am râs.

— Nu. Scena nu-i un loc pentru mine.

— Eu voi încerca să intru la şcoala de teatru de la Londra. Acolo unde-merge şi iubirea mea.

Monolitul se înălţa în văzduh; mi se păru, aşa, deodată, deosebit de lunjinas în beznă. Pe bănci albe se vedeau perechi, perechi care se jucau, în spatele copacilor şi boscheţilor era mare vânzoleală, întreg parcul pufăia scoţând aburi, era aproape de nerespirat acolo.

TjJ 433

Am traversat Hundejordet şi ne-am trezit pe neaşteptate singuri. Trebuia să urinez, aşa că m-am pus în faţa unui stâlp. J0rgen stătea în spatele meu râcâind în pietriş.

— Ai să vii să mă vizitezi la Londra?

— Sigur că da. Dacă am să ajung într-o bună zi pe acolo.

— O să-ţi trimit adresa.

Ne-am continuat drumul, dar nu mai eram singuri. Veneau din spate, ne-am întors brusc, iar ei ne-au încercuit. Erau şapte, opt inşi; recunoşteam unele feţe dintr-o altă împrejurare, când traversam Hundejordet şi era iarnă.

Le-am arătat degetul meu, dar n-a funcţionat.

— Lingău afurisit de fund ce eşti! Şuieră unul dintre ei şi îl prinse pe J0rgen. Găozar împuţit!

J0rgen stătea cu gura deschisă, cu mâinile de-a lungul corpului. Individul îl plesni. J0rgen nu reacţiona, se uita fix în faţă, cu ochii uscaţi şi îngroziţi. Un alt tip se izbi de mine. Feţele lor luminau. Aveau ochi de câini.

— Iar tu, mititelule, bisexualule, concurezi la proba combinată? Ce-ţi place mai mult din proba alpină combinată, la sărituri sau la fond?

I-am tras una, deşi ştiam că era fără rost. M-am trezit cu un genunchi în spate şi cu o mână cu inele peste nas.

J0rgen încercă să fugă. L-au prins ca pe un homar ameţit. Dădea sălbatic din mâini şi din picioare în jurul său, lovea în toate părţile, fără să ţintească, fără să nimerească, asemenea unei mori de vânt. Ceilalţi râdeau şi îl aruncau dintr-o parte în alta. Se auzi un sunet sinistru şi deodată apăru şeful cu un briceag automat în mână, lama ţâşni afară, lungă, îngustă, ascuţită. Ceilalţi se

traseră puţin înapoi. J0rgen plângea şi se ţinea de urechi. N-am fost în stare să reacţionez înainte ca totul să se fi terminat. Sângele ţâşnea de pe faţa lui J0rgen, iar obrazul i se căscă precum o tăietură de cezariană. Apoi mi-am simţit capul ca o minge de fier şi am căzut în iarbă.

Cineva mă împinse. Cineva mă adulmeca şi scâncea. Mi-am dezlipit cu greu pleoapele şi m-am uitat în botul negru al unui pu-del. Deasupra mea era un bărbat în vârstă, care dădea din cap. Apoi mă înţepă cu un baston. M-am răsturnat şi-am dat cu ochii de J0rgen. Zăcea pe burtă, cu braţele întinse în iarbă, nemişcat. 434

— Salvarea, am mormăit eu. Sună la spital!

M-am târât în patru labe până la J0rgen, l-am întors cu grijă. Faţa lui era despicată de la tâmplă până la bărbie. Mâna îmi fu inundată. Din şliţul pantalonilor se revărsa sânge.

În camera lui Seb mirosea a curat şi a proaspăt spălat. Bu-nică-sa fusese acolo şi făcuse curăţenie luni, aruncase toate cojile mucezite şi golise coşurile de gunoi. Se dăduseră rezultatele. Trecuserăm. Ola îşi luase salariul şi banii de vacanţă şi se prezentă cu bere şi bunătăţi. Noul disc Beatles era pe pervaz. Letlt Be. Dar nu era nou, fusese înregistrat cu mult înaintea lui Abbey Road, era vechi de peste un an.

Am dat noroc.

— Cum îţi mai merge nasul? Întrebă Gunnar.

— Simt că-1 am, am zis, pipăindu-1 cu grijă cu mâna, mă săgeta prin cap ca un iatagan.

— De ce s-au năpustit asupra lui J0rgen cu cuţitul, hm? Întrebă Seb cu mirare.

— Dracu ştie, am zis.

Fusesem la spital să-1 vizitez, dar n-am fost lăsat înăuntru. N-am putut intra. J0rgen nu lăsa pe nimeni înăuntru. Maică-sa stătea afară şi plângea. El avea cincizeci şi una de copci. A trebuit să plec. Nu reuşisem să intru la J0rgen.

Seb puse la pick-up Morrison Hotel. Am amestecat whisky cu apă călâie. Nu eram prea vorbăreţi. Era ca şi cum am fi ştiut, ca şi cum am fi ştiut că aceea era ultima seară împreună, pentru multă, multă vreme.

— Când pleci? L-am întrebat în cele din urmă pe Seb.

— Aştept scrisoare de la taică-meu.

— Dar tu ce-ai să faci după ce plecăm noi care încotro? Mă întrebă Gunnar.

Am tras de timp, nu ştiam ce să spun.

— O să-neep să studiez, sau ceva de genul acesta.

— Nu vrei să ascultăm Let It Be? Zise Ola. Deschiserăm nişte beri, n-aveam chef să ieşim afară pe hol, ca să mergem să ne pişăm, aşa că stropirăm chiuveta cu rândul.

— Ce-o să facă frate-tău la vară? Întrebă Seb.

— Se duce la Martola, zise Gunnar. Tare m-aş fi dus şi eu acolo dac-aş fi putut.

— Grozavă conferinţă, fir-ar a' dracului, a ţinut despre anarhism. Nu poţi să nu fii de acord cu multe din ce-a zis, nu-i aşa?

— M-da. Cu câte ceva. Dar în fond totul e greşit. După voi capitalul monopolist e făcut din băieţi amabili, care vor renunţa de bunăvoie la mijloacele de producţie.

— Nu-i adevărat, interveni Seb. Noi nu vrem să spunem decât că socialismul pe care voi îl susţineţi este al dracului de autoritar. Aşa-i? Oamenii tre' să aibă voie să hotărască singuri. Şi ce-a făcut Stalin? I-a omorât pe toţi ăia care nu erau de acord. Câţi crezi c-a băgat în pământ, Gunnar? 10 milioane sau 30 de milioane!

— Stalin are părţile lui bune şi părţile lui proaste, spuse Gunnar; cât de mulţi ruşi au căzut în lupta împotriva nazismului, ştiţi? Dacă n-ar fi fost Stalin, am fi zăcut cu toţii, toată gaşca, în cuptoare acum. Nu-i aşa?

Dar nu era o seară pentru confruntări. Am băut liniştiţi şi am luat-o „culi". N-am mai vorbit despre l Mai, despre incidentul cu Stig şi Seb, care fuseseră aruncaţi afară din coloană. Am stat aşa molfăind şi am devenit sentimentali, rânjind în pahare.

— Pune discul cu Beatles! Zise Ola.

— Vigdis a-ntrebat de tine într-o zi, spuse Seb. Ola se încorda, semănând cu un taur splendid.

— S-o aduc, ce zici? Am propus eu.

— Nu fiţi boaşe, băieţi! Strigă Ola. Nu fiţi boaşe! Nu e vina mea că Kirsten locuieşte tocmai la Trondheim. Am să-i fac o vizită când intru în permisie!

L-am bătut cu toţii pe umăr şi l-am servit cu whisky şi bere. Se linişti. Apoi am tăcut îndelung, deoarece era o seară stranie.

— Taică-meu a trebuit să-şi închidă dugheana, spuse Gunnar brusc. Lucrează la Bonus.

N-a mai spus nimic altceva. Nu i-am povestit că-l văzusem pe taică-său. Gunnar amestecă o băutură roşiatică şi o bău dintr-o înghiţitură.

— Ai ascultat albumul solo al lui McCartney? Întrebă Seb.

Am dat din cap că nu.

— Şi tu care credeai că murise!

— Da, pe dracu', n-am crezut! Seb rânji şi se sprijini de perete.

— Ba să fiu al naibii dacă n-ai crezut. Erai pierdut cu totul, ca o găină plouată.

Ola şi Gunnar râdeau uşor.

— Chiar ai crezut, ia zi?

— Doar nu sunt chiar tâmpit.

— Sigur că n-am crezut că Paul McCartney e mort!

Şi cu asta renunţară. Orele ardeau. Se făcu întuneric, dar nu întuneric de tot. Seb închise fereastra.

— Taică-meu mă tot bate la cap să-mi dau bacalaureatul, spuse Ola. Într-un an de zile. Credeţi c-o să meargă, ce ziceţi?

Sigur că putea să meargă, orice era posibil. Apoi pălăvrăgirăm despre toată cicăleala legată de ce-o să facem, de toate planurile care fuseseră croite pentru noi. Am fi ajuns directori de bănci, şefi de magazine, proprietari de hoteluri, dacă visurile părinţilor noştri ar fi devenit realitate.

Râdeam şi beam pentru viitor.

— Pune Let It Be, fnainte să adormim, spuse Ola.

Dar adormirăm oricum, toţi patru, fiecare într-un colţ, în timp ce camera se făcu albastră, oraşul se linişti undeva sub noi, iar beţia se cuibări în mintea noastră şi din ochii noştri roşii săreau peştişori aurii. Aşa adormirăm în ultima seară, şi pentru multă vreme, în ultima noapte.

Am fost treziţi a doua zi dimineaţa de ciocănituri şi agitaţie. Era Seb care îşi ridicase poşta. Avea o scrisoare de la taică-său. Stătea drept în mijlocul pădurii de sticle şi ne citi cu voce tare, în timp ce noi ne desfăceam părul încâlcit, ne înghiţeam gustul de stătut din gură, umblând cu ochii după ţigări şi resturi de băutură pe fundul sticlelor. Seb urma să-şi întâlnească tatăl la Bordeaux, unde se afla cu vasul Bolero pe care îl descărca. Nu-i mai rămânea decât să-şi împacheteze lucrurile. Seb iradia de fericire. Apoi întoarse foaia, deveni brusc al naibii de serios, se aşeză pe podea şi se holbă pe rând la noi.

— Auziţi aici, băieţi. Auziţi aici! Taică-meu scrie despre Balauru'.

Ne trezirăm brusc şi ne aplecarăm spre el.

— Taică*meu scrie despre Balauru'! Drăcie! Ia auziţi aici! Balauru' era la bordul unui vas, în drum spre America de Sud. Fir-ar al dracului. Şi cică era cu un puţoi de ofiţer american care-şi bătea tot timpul joc de mutra Balaurului. Şi ştiţi ce-a făcut Balauru'? L-a înjunghiat. I-a înfipt cuţitul şi l-a omorât. Apoi a sărft peste bord. S-a aruncat în mijlocul mării şi dus a fost!

X t 437

— S-a înecat? Şopti Ola. Seb rămase tăcut.

— Scrie că sunt mulţi rechini pe-acolo, în larg. Mai mult ca sigur că a fost mâncat de vreun rechin dat naibii.

Ne gândirăm la ziua de 17 Mai când petarda s-a aprins în gura Balaurului. N-am mai scos aproape nici un cuvânt o vreme. Apoi Gunnar zise:

— Mă întreb daca autograful acela a lui Mick Jagger era autentic.

Apoi plecară, marinarul şi soldaţii, în timp ce eu am rămas acolo, în oraşul fierbinte şi împuţit, în care asfaltul se topea sub picioare, în iunie 1970, când sălile de cinematograf erau singurele încăperi răcoroase şi când berea nu era niciodată suficient de rece.

Mi-am mutat lucrurile mele la Seb în cameră, adică nişte discuri, câteva cărţi, un schimb de haine. Maică-mea mă întrebă dacă aveam de gând să merg ia Nesodden, eu m-am îndoit, iar ea a plâns puţin înainte ca taxiul să pornească; m-am aşezat pe bancheta din spate, cu sacul de dormit şi câteva cutii de carton; taxiul părăsi Svoldergate uşor, fără dificultăţi. Am cumpărat un pui rece şi vin alb pentru cină, sărbătoream clipa de unul singur, eram chiar pe

punctul să cobor până jos, la Vigdis, dar m-am răzgândit, această seară era doar a mea. Mi-am atârnat hainele în dulap, mi-am pus discurile la loc, mi-am aranjat cărţile de-a lungul peretelui, cartea roşie a lui Mao, o carte de lectură despre anarhism, Noul Testament, Kykelipi şi Victoria, nu ştiam exact de ce o alesesem tocmai pe aceasta din urmă, trebuie să fi fost o eroare crasă, o primisem de la bunică-mea de Crăciunul lui '65, era o ediţie veche, mirosea puţin a Biblie când mă apropiam de ea. O poveste de dragoste, stătea scris, iar pe copertă era un desen ruginiu, reprezentând un tip care stătea cu capul aplecat şi plângea, în timp ce peste el cădea o ploaie de flori şi sânge, destul de siropos, nici măcar nu citisem cartea. Aceasta se deschise brusc într-un loc anume şi de acolo căzu o floare, o floare presată, un mac roşu, eram foarte sigur că-l aruncasem, căzu pe podea şi se sfărâmă, se transformă în praf, atât era de uscat. Am adunat resturile pe care le-am mai putut aduna, le-am pus într-o ceaşcă, fiind sigur că dacă aş fi făcut ceai din el în ceaşca aceea, 438 s-ar fi ivit în cameră un suflet, iar dacă aş fi băut ceaiul, aş fi ajuns acolo unde era Nina.

A doua zi, când m-am sculat, eram destul de dezorientat, m-am trezit singur, de căldură şi transpiraţie, pentru prima dată în propria mea garsonieră. Am deschis fereastra şi am auzit ceasul de la primărie bătând 11. Ce bucurie, ce veselie! Eram liber. Am tras un urlet grozav, deasupra oraşului, un urlet de împerechere, demonic. Sub mine se deschise o fereastră şi o fată se uită afară. Era Vigdis din lift.

— Bună, zise.

— Bună! Am spus.

Râse şi se uită în sus, spre mine.

— Tu locuieşti acum aici?

— Îhî. Bătrânul Seb s-a dus pe mare.

— Ola e la armată?

— Yellow Submarine.

Apoi ne-am retras fiecare la ale noastre şi una dintre probleme se făcu simţită cu o forţă de nebănuit. Banii. N-aveam bani ca să-mi cumpăr micul dejun. Am meditat îndelung la o ceaşcă de cafea. După ce am terminat de meditat, am ieşit şi am găsit o cabină telefonică de unde am dat telefon la Administraţia parcurilor. Aş fi putut să încep de a doua zi.

Şi uite aşa, am devenit grădinar. Plantam lalele în St. Hanshaugen şi beam bere călâie la Friluften. Udam iarba în Frognerparken şi băteam mingea cu o gaşcă plicticoasă, care mă ademenea cu haşiş şi marijuana, în zilele acelea, atârnate de un fir subţire, mă înhăitasem cu toţi aventurierii şi manglitorii din Oslo. Dar, într-o bună dimineaţă, am fost trimis în Slottsparken cu o furcă şi o sapă, ca să întorc pământul. Soarele luneca pe cer, asemenea unei prune stropşite, pe un cer orb şi albastru-deschis. Era o atmosferă încremenită, iar viaţa decurgea ca într-un film dat cu încetinitorul: * După o jumătate de oră de săpat şi întors pământul, m-am gândit că era de-ajuns, mi-am înnodat cămaşa înjurai capului şi m-ahi aşezat în spatele unui copac.

Probabil că am adormit. Pentru că atunci când m-am trezit, Pelle stătea şi rânjea, cu gaşca lui de porci în spate. Parcul se trezise la viaţă, oamenii stăteau întinşi peste tot în iarba pârjolită, de la un pick-up se auzea Fleetwood Mac, iar o chitară cam piţigăiată concura cu nişte păsărele toropite, dar pipa păcii îşi înălţa fumul în văzduh.

— Lucrătorii municipalităţii la orizontală, se hlizi Pelle. Ai ceva piţule în plus?

Îmi fu greu să neg într-o asemenea zi, chiar dacă Pelle era un bibiloi scârbos. I-am aruncat câteva bancnote de 10, după care s-au cărat spre o altă gaşcă. Acolo rămaseră stând şi pufăind spre cer. Mi-am închis ochii ca să-mi încarc bateriile pentru o nouă tură cu grebla. Pelle apăru din nou lângă mine, cu o ţigară fumegândă, ascunsă între degete.

— Ce, ţi-ai uitat merindea acasă? Şuieră el şi întinse mâna spre mine.

Am luat şi-am fumat haşiş marocan în pauza de prânz, în Slottsparken, în vara anului '70.

Deja din clipa aceea cariera mea de grădinar se încheie. Am încetinit activitatea la stratul de flori, am adormit din nou şi am visat despre Afganistan şi despre Nina, iar când, în cele din urmă, am fost trezit pentru a treia oară, atunci m-am trezit de-a binelea. Era o agitaţie sălbatică. Sticleţii apăruseră cu trei maşini de poliţie şi fugeau împrejur cu bastoane şi câini Schäfer, cărora le curgeau balele. Deodată, în faţa ochilor mei se deschise o falcă roşie şi caldă, care m-a determinat să mă ridic rapid în picioare şi s-o tulesc. Un împieliţat de sticlele se luă după mine lovind cu bastonul. Am fugit până la stratul de flori şi-am ridicat furca. Individul se apropia în galop de mine, cu corcitura ţinută strâns în lesă.

— Muncesc aici! Am strigat.

Lumea era împinsă în dube. Am văzut cum Pelle a fost lovit cu bastonul peste urechi şi-am mai apucat să văd doar cum sângele i-a ţâşnit pe nas, înainte ca un monstru să-şi înfigă colţii în cracul pantalonului meu, sfâşiindu-l.

Învârteam deasupra capului furca.

— Sunt grădinar! Urlam eu.

Deodată, înjurai meu se adună o adevărată mulţime. Stăteau în semicerc şi se apropiau încet de mine. Ţineam furca în faţa mea şi mă retrăgeam cu spatele înspre o tufă. Câinele Schäfer stătea întins pe jos, iar balele îi străluceau în lumina soarelui. Apoi m-am pomenit cu ei deasupra mea şi nu-mi mai amintesc nimic altceva decât că mă aflam în dubă culcat pe burtă şi cu braţele legate la spate. Pardoseala îmi izbea mutra, maşina gonea.

— M-a ameninţat cu furca, zise o voce.

— Cine, ăla? Eşti sigur că nu-i o fată?

Am fost întors pe spate şi o cizmă m-a izbit între picioare. Am urlat, dar sunetul a fost sugrumat de voma care îmi ţâşni pe gură. Am văzut sânge. Am văzut doar sânge. Ochii mei erau nişte baloane roşii.

— E băiat, rânji tipul. Cred că-i băiat, ce zici?

— A încercat să ne omoare cu furca, nu-i aşa? Spuse un altul. E un specimen al naibii de periculos.

Mi-au dat un ghiont în coaste, apoi cineva se aşează pe spatele meu îndesându-mi faţa în pardoseala maşinii, care sălta şi se zgâlţâia. Nu ştiu câtă vreme a trecut până ce maşina s-a oprit. Am fost luat pe sus, iar o devia furibundă începu să urle, în timp ce flegma îi bulbucăia în gură, foarte aproape de mutra mea.

— Scapi ieftin de data asta, homalău lăţos ce eşti! Am putea să te reclamăm pentru violenţă împotriva poliţiei.

— Sunt grădinar, am spus blând. La Administraţia parcurilor. Tipul era surd de urechea aia.

— Şi mai aveai asupra ta şi haşiş! A strigat el.

— Nu, la naiba! Am spus.

Zâmbi. Sticletele zâmbi, dar nu din inimă.

— Ba da, narcomanule. Am găsit asta asupra ta. Scoase pacheţelul maroniu-închis, plat.

— Nu-i aşa, băieţi, că am găsit asta asupra domnişoarei noastre?

Ceilalţi erau întru totul de acord.

— Dar de data asta o să-1 iertăm, îi vom da doar o lecţie.

În jurul meu se declanşară râsete şi chicoteli. Apoi am fost imobilizat pe la spate, iar porcul de sticlete a scos în faţa ochilor mei o foarfecă. Dinţii galbeni şi puturoşi ai tipului înotau în flegmă. Patru mâini umede, transpirate, îmi întoarseră căpăţâna la loc. Apoi mă tunseră în bătaie de joc, tăind cu foarfecă în toate direcţiile. Am strigat, am urlat, dar n-ajută la nimic, părul meu zbura prin"iaşină, iar ei se hlizeau din ce în ce mai tare.

— Acum arată bine, hârâi bibiloiul de sticlete. Ai avut totuşi dreptate, era băiat, adăugă.

— Pulăndrău împuţit ce eşti! Am urlat şi i-am scuipat drept în faţă o'flegmă din rărunchi care începu să-i curgă pe obraz, galbenă şi groasă.

Deodată deveniră vioi, se năpustiră asupra mea din toate părţile; în cele din urmă, nu mai simţeam loviturile şi izbiturile, mă aflam oarecum în afara corpului maltratat, iar durerile păreau doar un vis. Apoi deschiseră uşa maşinii şi mă aruncară afară; auzeam motorul uruind în timp ce duba poliţiei dispăru în viteză pe un drum de pădure, sub copacii înalţi. Zăceam azvârlit în drum, în mijlocul unei păduri, dar habar n-aveam în care. Să fi fost Kongsskogen, sau Norwegian Wood? Nu era niciuna din ele. Am rămas aşa, întins pe pământ, până când sufletul îşi regăsi locul în trup. Durerile mă apucară din nou şi eu am plâns pe pământul uscat, am plâns cu lacrimi amare şi dureroase.

Am încercat să merg, să merg pe drumul pe care porcii de sti-cleţi dispăruseră. Picioarele se ofileau ca iarba sub mine. A trebuit să mă odihnesc pe un bolovan. Soarele semăna cu o papară întărită. Pădurea se legăna ameţitor. Mi-am aruncat picioarele înainte. Mă duseră o bucată de drum. Apoi am zărit un râu, m-am târât în patru labe în jos până la mal şi mi-am băgat capul sub apă.

M-am ridicat în picioare, mi se păru că mă strigase cineva.

— Hei, spiriduşule, îmi sperii peştii!

M-am uitat împrejur, în mijlocul torentului se afla un pescar la muscă, încălţat cu cizme înalte de cauciuc, având pe cap o şapcă plină cu cârlige.

— Unde mă aflu? L-am întrebat în loc de răspuns.

— Nu vezi că pescuiesc, trolule! Pleacă de-aici!

— Da' unde mă aflu? Am repetat eu.

— Eşti idiot de-abinelea! La Aborbekken.

Cu siguranţă că muşcase, căci omul trăgea de undiţa imensă şi de firul lung, blestema de mama focului şi, în cele din urmă, rămase cu firul legat zdravăn într-un nod imens şi cu o groază de crengi în cârligul undiţei.

— E numai vina ta! Strigă el. Totul a mers bine până ai venit tu aici. Gnomule!

— Care e drumul spre oraş? L-am întrebat eu cu prudenţă. Nu putea să arate în nici o direcţie, aşa că a trebuit să-mi facă semn cu capul, îmi făcu semn din cap spre est sau poate spre sud, trase şi împinse de firul undiţei, în timp ce apa îi curgea şuvoaie peste carâmbul cizmelor. M-am îndreptat încet, în sus, spre drumul forestier şi am continuat să merg. Am mers aşa timp de mai multe ore, fără să văd ţipenie de om, apoi am zărit o apă, la început am crezut că era marea, dar am gustat şi am constatat că era apă dulce, mă aflam deci în preajma unui lac din Norvegia şi-am început să merg de-a lungul malului, în timp ce păşeam aşa, înţepenit şi epuizat, învineţit şi tras pe roată, am prins ură pe toate parcurile din Oslo, căci parcurile provocau catastrofe, parcurile mă persecutau; încă de când făcusem cursurile de schi în Frognerparken, eram urmărit de parcuri. Am să-1 rog pe preşedintele Administraţiei parcurilor să mă lase să lucrez, în schimb, în cimitire, mi se potriveau mai bine, am să-1 rog cu siguranţă, în clipa aceea m-a lovit drept în frunte o bilă tare ca piatra, era cât pe ce să mă facă knock-out. În acelaşi timp am auzit şi-un urlet, dar nu venea de la mine, ci de undeva mai de departe, chiar din spatele unui banc de nisip, unde se afla un tip ciudat cu pantaloni în carouri, care-şi smulgea părul din cap. Alături de el era un omuleţ cu un cărucior plin de crose.

— Fii mai atent, zevzecule! Am strigat.

Căzu în genunchi şi începu să scormonească prin iarbă. Atunci am ştiut bineînţeles unde mă aflam.

— Ăsta-i terenul de golf de la Bogsdad! Am zis eu uşurat. Bărbatul se ridică în timp ce articulaţiile i se făceau palide în jurul crosei.

— Da'unde te crezi, tărtăcuţă formidabilă, la circ? Sau la Tivoli? Ce crezi tu, ce-ţi închipui, c-am încercat să te nimeresc? Crezi că te-am ţintit? Eşti nebun? Spune-mi, eşti nebun?

— Trebuie să fii puţin mai atent cu mingea de golf, am spus. Mi-ai fi putut sparge căpăţâna.

A schimbat crosa şi a încercat să mă lovească. Am luat-o la fugă. Fugea după mine, striga mereu ceva despre găoază. În viteză, am reuşit să dărâm câteva steguleţe şi, în cele din urmă, am ieşit pe o poartă şi-am intrat pe un

drum care ducea spre o vilă cochetă. Acolo m-am aşezat în şanţul de scurgere şi m-am pipăit, un nou cucui îmi creştea în frunte. Eram un om hăituit. Dar acum ştiam, în orice caz, cam pe unde mă aflam. Mă împotmolisem niţel, „dar până la urmă găsisem direcţia corectă; am trecut peste R0a"pe lângă Njârdhallen, am traversat Majorstua, ajungând în centru, în timp ce soarele aprindea pădurile la vest, iar lumina făcea loc întunericului. Am întâlnit-o din nou pe Vigdis în lift, a-scos un strigăt de groază când m-a văzut, eu însă n-am avut curajul să mă privesc în oglinda de pe peretele liftului.

J 443

Am urcat la etajul patru.

— Ce-ai păţit? Izbucni ea.

— E o poveste prea lungă. Oricum, nu m-ai putea crede în veci.

Am intrat la ea în cameră. Era o cameră ordonată, cu broderii pe pereţi, fotografia părinţilor pe raft, iar pe masă se afla un coş împletit, cu portocale. Mă simţeam bine arunci şi acolo.

Mă repară cu leucoplast şi bandaje. Mâinile îi erau dolofane şi roşii, dar uşoare ca fulgul.

— Părul, râse ea. Ce-ai făcut cu părul tău frumos?!

Am tras cu ochiul spre oglindă. Nu era nimic de râs. Arătam mai rău decât Ola atunci când taică-său fusese cuprins de amoc, atunci când îl tunsese cu foarfecă. Ola arăta elegant în comparaţie cu mine. Eu eram un bărbat marcat.

— Pot să iau o portocală? Am întrebat.

— Câte vrei, zâmbi Vigdis şi făcu ordine pe masa de operaţie. In clipa aceea se întâmplă ceva straniu. Dar nu m-am mirat prea tare, pentru că, oricum, ziua aceea fusese de la un capăt la altul vitregă cu mine. Curăţăm portocala, dar înăuntru nu se afla nimic. Era goală. Curăţăm şi curăţăm coaja, dar înăuntrul portocalei era gol. Nu i-am spus nimic lui Vigdis, am pus coaja pe o farfurie şi m-am şters la gură.

Vigdis se întoarse.

— Ai fost operativ, spuse ea.

— Portocalele sunt specialitatea mea, am spus.

— Mai poţi să iei una.

— Nu mănânc decât una pe zi.

M-am ridicat şi-am făcut un pas spre uşă. În clipa aceea Vigdis apăru cu o sticlă de gin în braţe.

— Nu vrei un drink? Zâmbi ea şmechereşte.

Şi pentru prima oară în viaţă am fost înţelept, căci nu stătea nicăieri scris că ziua aceea nu avea să-mi pricinuiască şi alte catastrofe.

Am înghiţit în sec şi-a trebuit să mă opun insistenţelor ei.

— Nu, mulţumesc, am spus. Altă dată. Altă dată.

Am fost concediat. Chiar în ziua următoare, când m-am prezentat, mi-au tras o săpuneală grozavă şi nici n-au vrut să audă de povestea mea. Pe motiv că îmi abandonasem uneltele şi o ştersesem în toiul orelor de lucru şi că eram un

gunoi, n-aveam 444 decât să mă văd în oglindă, nu mai era nimic de discutat. Am fost concediat şi am primit salariul, trei sutare, care mă ardeau în buzunar; iată-mă, aşadar, stând în inima Oslo-ului şi întrebându-mă ce dracu să fac. M-am dus la Pernille. Apoi l-am sunat pe J0rgen. Răspunse maică-sa, care, cu o voce suspectă, îmi relată că J0rgen plecase la Londra cu două zile în urmă. Nu ştia când avea să se întoarcă, în clipa când închise, trânti receptorul. A doua zi eram din nou lefter.

Zăceam pe saltea, iar neuronii se adunau ciorchine, asemenea unui boţ de orez lipicios. Dar unul dintre boabele de orez fu mai iute decât celelalte, îmi trimise un anunţ genial: du-te la bancă şi goleşte-ţi carnetul de cecuri. M-am spălat sub robinet şi m-am grăbit spre St. Olavsgate, la banca unde tata era şef de filială, banca ce fusese odată jefuită de un spărgător, care n-a mai fost prins de atunci. Nu mai fusesem acolo de mulţi ani, dar mirosul era acelaşi, de bani şi de pardoseală proaspăt spălată, iar pâ-râitul chitanţelor se auzea de parcă ar fi ars tot timpul un foc. Era întuneric, aproape că am orbit când, venind din lumina albă de afară, am intrat înăuntru, în întunericul curat şi foşnitor, înainte tata stătea la ghişeu, îmi amintesc cât era de grijuliu şi cum îşi tăia unghiile în fiecare dimineaţă. Acum avea un birou în interiorul localului. O doamnă mă conduse la el. Tata nu fu mirat să mă vadă. Avea un aer prietenos şi puţin obosit, toropeala era poate cel mai rău lucru dintre toate, nu remarcă hainele mele, nici părul, nici chiar frizura mea aiurită.

— A, tu eşti? Catadicsi el să spună.

— Cum mai e pe la Nesodden? Am întrebat eu.

— Bine. Dar recolta de mere va fi proastă anul ăsta.

— Şi strugureii?

— Cred că la strugurei va fi recoltă bună. Dar şi recolta de agrişe. Prunele nu prea arată bine.

Biroul arăta înghesuit şi deprimant, pereţii erau întunecaţi, iar pe biro" se aflau ordonate vrafuri de hârtii în dosare.

— Ce faci? Am întrebat. Tata zâmbi.

— Nimic.

Ivf-am amuzat puţin la gândul că, de fapt, el ar fi trebuit să-rai pună întrebarea aceea, iar eu să-i răspund astfel.

— Am nevoie de bani, am spus. Mă gândeam c-aş putea să-i scot din contul meu.

Tata încuviinţă din cap, apoi se ridică.

— Se poate, desigur, spuse el simplu.

Se duse şi vorbi cu un casier şi după un sfert de oră mă aflam pe stradă, cu 860 de coroane în buzunarul de la spate al pantalonului, în timp ce întreaga lume, cel puţin a oraşului Oslo, stătea deschisă în faţa mea, asemenea unei uşi turnante. Mi-am făcut provizii de vin alb, pe care l-am cărat acasă, în camera închiriată. Dar acolo mă aştepta o nouă surpriză în cutia poştală, era o frumoasă chitanţă pentru Seb. Nu plătise chiria timp de 10 luni. Urma să fiu aruncat pe stradă dacă în trei zile chiria nu era achitată. N-am avut de ales, şi,

în cele din urmă, mi-au rămas 78 de coroane. Mă întrebam dacă n-ar trebui să iau primul vas până la Nesodden, dar am rezistat eroic. Şi aşa a trecut vara, eram lefter şi trăiam cu coji şi apă stătută, dar într-o bună zi am întâlnit-o pe Vigdis din nou în lift, ea îşi dădu seama ce se petrecea cu mine, mă hrăni cu supă groasă de legume, kefir şi clătite. Vigdis se îngriji de mine tot restul verii, mă ţinu în viaţă dintr-un motiv sau altul, iar eu am descoperit atunci că marile fapte revoluţionare nu erau pentru inşi de teapa mea, nu eram croit pentru asemenea treburi. Mi-am dat seama de asta într-o seară, în timp ce stăteam sătul, rezemat de pervazul ferestrei, după ce mâncasem 30 de bucăţi din clătitele lui Vigdis. Balauru' fusese cel care făcuse marea faptă revoluţionară, îl vedeam aievea în faţa ochilor, înotând în apa înspumată cu cuţitul între dinţi şi înconjurat din toate părţile de rechini. Balaurule, am gândit eu, tu l-ai răzbunat pe Fred, tu l-ai răzbunat pe J0rgen, tu, Balauru', răzbunătorul!

GOLDEN ŞL UMBERS toamna/iarna 70-71 în clipa când m-am văzut pe treptele Aulei, cu certificatul de înmatriculare în mână, am simţit cu adevărat că toamna începuse, chiar dacă soarele stătea atârnat deasupra Teatrului Naţional, luminând printre copaci; era, desigur, indian summer cum o numise tata odată, când a trebuit să mergem să aducem mere, era septembrie şi mă gândeam atunci că nu peste mult aveau să bată din nou fântâna în cuie. Stăteam pe trepele Aulei, în timp ce oamenii treceau pe lângă mine. Nu vedeam nici un cunoscut. Unii aveau şepci negre. Alţii erau îmbrăcaţi în costum naţional, sau în costum de gală. Alţii erau, însă, îmbrăcaţi în blugi, ca şi mine. Scrutam cu privirea după cunoscuţi, dar nu zăream pe nimeni. Mă întrebam ce-o să fac acum. Am coborât treptele şi m-am îndreptat spre banca pe care stăteau mama şi tata. M-au strâns de mână mândri, vroiau fiecare să ţină diploma rigidă cu sigiliu roşu. Mama trase cu ochiul la îmbrăcămintea mea, dar nu spuse nimic.

— Vei locui în continuare în camera aceea închiriată, Kim? Mă întrebă ea.

— Aşa m-am gândit.

— Dar Sebastian nu se întoarce curând?

— Nu ştiu.

— Te descurci singur?

— Sigur că da.

Discuţia „e împotmoli, ne zâmbeam unii altora, când, deodată, tata se*trezi, ca şi cum şi-ar fi găsit vechiul „eu" în spatele costumului de haine.

— Şi eşti^igtir că ai ales studiile potrivite? Întrebă el clar şi cu voce tare.

— Cred că da. Dar mai întâi trebuie, în orice caz, să dau examenele preparatorii.

— Filosofie, zise mama încet. Ce ajungi după asta?

Am mai stat aşa puţin, după care tata a scos o bancnotă strălucitoare care venea direct din imprimeria Băncii Norvegiei.

— Petrecere cu măsură, zise el, şi mă scutură puţin de umăr.

— Sigur că da, am zâmbit. Sigur că da.

Am rămas acolo cu bancnota lucitoare, în timp ce mama şi tata se îndepărtau braţ la braţ pe sub copaci, şi, neştiind exact de ce să mă apuc, m-am aşezat pe-o bancă şi mi-am aprins o ţigară. O fată trecu pe lângă mine şi îmi dădu un manifest împotriva Pieţei Comune; imediat după aceea veni un tip de la Akmed şi-mi dădu un altul. Apoi am luat metroul până la Blindern, m-am învârtit puţin prin librărie, m-am uitat la câteva cărţi din bibliografie, mă simţeam destul de terminat. Era mult mai bine în dugheana de discuri, cu autoservire, unde puteam asculta câte discuri pofteam. Am ascultat jaz, Davis, Coltrane, Mingus, dar nu prea-mi erau pe plac. Mi-am târşâit paşii până la Frederikke, mi-am luat o cafea otrăvitoare şi m-am aşezat la fereastră, în hangarul acela imens. Nu era nici un cunoscut acolo. Am fumat prea mult şi-am simţit la un moment dat că trebuie să mă duc la umblătoare. La parter era un şir întreg de standuri. Toţi se năpusteau asupra mea, înfundându-mă cu tot soiul de maculatură, în cele din urmă, am găsit buda, unde am dat peste un tip care începu să pălăvrăgească imediat ce mă văzu şi mă întrebă dacă eram membru al Mişcării populare sau al Akmed. Am făcut stânga-mprejur şi-am ieşit, m-am strecurat în fugă pe lângă standuri şi am ajuns afară, între blocurile înalte şi roşii. Pe gazon erau tolăniţi oameni, am trecut pe lângă ei încet, fără să recunosc nici o mutră. Mi-am îndreptat cursul, din nou, spre oraş, peste T0rtberg; câţiva puştani jucau fotbal, în costume albastre cu alb, m-am oprit uitându-mă puţin la ei, extrema era Îge, sigur că da, era Îge, se îngrăşase puţin, dar era Îge, îi recunoşteam strigătele. Balonul părea caraghios de mare printre picioarele lor subţiri. Mi-am continuat drumul, am cotit puţin şi iată-mă din nou pe Karl Johan. Ce să fac acum? M-am gândit. M-am dus la Pemille şi am luat ultima băutură pe anul curent. Paharul era rece între palmele mele. Atunci am descoperit ceva. Îmi pierdusem actul de înmatriculare. Probabil că-l uitasem în dugheana cu discuri, dar acum nu mai aveam chef să mă întorc după el. Am rămas locului, când m-a luat cu frig pe la spate. Nici un cunoscut la Pernille în ziua aceea. M-am mai foit primprejur, m-am dus până jos pe chei şi-am văzut vaporul pentru Nesodden îndepărtându-se de debarcader şi virând. Pe drumul de întoarcere, am oprit lângă cinematograful Klingenberg, era coadă mare şi spiritele erau încinse. Rula Woodstock. N-aveam altceva de făcut, m-am aşezat la coadă şi iată-mă stând în sală, se făcu întuneric, iar imaginile şi muzica îmi atacară simţurile. Curând întreaga încăpere fu luminată de brichete, care se aprindeau de-a lungul şirurilor de scaune. Un miros dulceag şi greoi se înălţă în aer. Tipul care stătea lângă mine îmi făcu semn şi-mi întinse o ţigară aprinsă. Am luat-o. Pe ecran apărură deodată 4 imagini. Din spate am primit o marijuana. Câţiva supraveghetori se plimbau de-a lungul sălii şi se scărpinau în cap. O fată îmi dădu o bomboană. Country Joe cânta. Ploaia. Ploaia la Woodstock. N-am să uit niciodată. Apoi filmul se termină şi-am ieşit, pornind-o haihui pe străzi. Am scotocit prin buzunare. Eram lefter, întunericul parcă venea din asfalt, iar filmul care se derula pe cer nu-mi plăcea, nu-mi plăceau deloc imaginile. Am fugit acasă, în Munchsgate. Liftul mă duse sus. Stăteam cu spatele la oglindă. Am coborât la

etajul patru şi-am sunat la Vigdis. Era acasă şi mi-a permis să intru. Apoi îmi amintesc doar că m-am trezit în micuţa ei baie, în indispensabili, simţindu-mi capul greu ca o carieră de piatră. M-am ridicat şi m-am privit în oglindă, am strigat, am strigat, pentru că faţa mea era brăzdată de o dâră de sânge, faţa mea era împărţită în două, era sfârtecată, am strigat, apoi am văzut-o pe Vigdis stând acolo, goală şi durdulie, cu sâni grei, care îmi atingeau spatele.

— Eşti straniu, spuse ea.

Mi-am pipăit faţa, am dat drumul la robinet şi m-am aplecat. Trebuia să frec foarte tare, nu se curăţa acătărea, pe mutră îmi rămase o umbră întunecată.

— Îmi datorezi trei lucruri, spuse Vigdis. M-am uitat la noi în oglindă.

— Ce?

— O sticlă cu gin.

Am încuviinţat din cap. Nu puteam protesta la chestia asta.

— Un ruj./

Carcasa goală zăcea pe pardoseală. Ne-am privit în oglindă.

— Şi cel de-al treilea lucru? Am întrebat.

Vigdis îşi trecu un deget de-a lungul coloanei mele vertebrale.

— Nu vreau să spun.

Trebuia să meargă la slujbă, iar eu să mă duc acasă. Am urcat un etaj, am intrat în cameră, am vomat în coşul cu hârtii şi m-am aruncat pe saltea, ca într-o săritură de la zece metri, o săritură de la zece metri într-un bazin gol, după care am adormit, şi-am dormit nouă luni.

PARTEA A TREIA

'l JCOME TOGETHER vara '71

Era copleşitor. Erau cu miile, cu zecile de mii, niciodată nu mai văzusem aşa de mulţi oameni adunaţi la un loc. Stăteam în Yongstorget, era începutul lunii iunie şi o după-amiază târzie. Gunnar şi Ola fuseseră lăsaţi la vatră.

— Acum o să-i venim de hac burgheziei, urlă Gunnar prin hărmălaia de tropăituri, aplauze, sloganuri, microfoane păcănind, cutii de chetă zornăind, muzică şi vânt.

Le-am răspuns cu un zâmbet. O mare de oameni venea din toate părţile, furăm luaţi de val, strâns, tot mai strâns, de parcă am fi fost pe un imens ring de dans unde toţi dansau de-a valma.

— Unde-i Seb? A strigat Ola în urechea mea.

Am ridicat din umeri, habar n-aveam unde era Seb.

— Nu s-a-ntors încă acasă? Gunar părea îngrozit.

Am clătinat din cap că nu, pentru că era imposibil să vorbeşti în gălăgia şi haosul acela. Pancarte imense şi transparente şi steaguri norvegiene erau purtate şi fluturate deasupra maselor. ACEASTĂ COLOANĂ NU SE DUCE LA BRUXELLES, CEE ÎNSEAMNĂ COSTURI RIDICATE DE VIAŢĂ! NU PIEŢEI COMUNE – DA DESCENTRALIZĂRII. Apoi cei ce se aflau mai în faţă au început să se mişte, îndreptându-se spre Karl Johan şi Rådhusplassen, iar de la plecarea primelor rânduri şi până la punerea în mişcare a ultimelor rânduri au

trecut cel puţin cinci ofe, şi se părea că se mergea în cerc, dar nu era aşa, toată populaţia ieşise din case şi pusese stăpânire pe străzi, în iunie, în Oslq$ în 1971.

Iar oraşul era verde şi roşu, mirosea a liliac şi a gaze de eşapament, a soare şi a pumni încleştaţi. In Rådhusplassen era şi mai mare aglomeraţie, şi mai mare înghesuială. Se înălţase o tribună pe platforma unui camion, iar steagurile norvegiene se înălţau spre cer. Stăteam aproximativ în mijlocul masei de oameni şi eram împinşi înainte de cei din spate. Ola se făcea din ce în ce mai palid. Ola parcă intra în pământ, apropiindu-se de nivelul pietrelor de pe caldarâm. L-am sprijinit.

— Ţi-e rău?

Îşi dădu ochii peste cap în timp ce transpiraţia îi şiroia pe frunte.

— Klausen, şopti el. Vine Klausen.

Începu să borască, iar noi l-am manevrat şi ne-am retras în siguranţă lângă Teatrul Naţional.

— Cum de reuşeşti să te ţii pe picioare într-un submarin, când nu eşti în stare să stai pe picioare nici măcar în Rådhusplassen? Am rânjit eu.

Ola era din nou în drum spre tufişuri.

— Nici voi n-aţi reuşi, mormăi el. Era cât pe ce să stric o manevră NATO. Prin urmare, m-am făcut bucătar.

Râserăm pe săturate şi apoi ne îndreptarăm spre Saras Telt, unde am comandat un rând de bere şi am început, uşor, să ne tatonăm antenele. Nu ne văzuserăm de mult. Ne cercetam unii pe alţii, să vedem dacă au intervenit schimbări sau suntem aceiaşi de mai-nainte.

— Ai vreun rahat de veste de la Seb? Întrebă Gunnar.

— Nu, niciuna.

Nici eu n-aveam nici o veste de la Nina, şi nici măcar de la J0rgen. Maică-mea mi-ar fi readresat poşta dacă ar fi venit ceva, dar cutia poştală era la fel de goală în fiecare dimineaţă, o fântână neagră fără nici un semn de viaţă, nici măcar o vedere, care să-ţi sară în ochi.

— Ciudat, mormăi Gunnar, părând îngrijorat, bău, îşi rulă o ţigară Petteraes. Ai vorbit cu maică-sa?

— Nu.

— Ce-ai făcut, de fapt, în anu' ăsta? Întrebă Ola, era din nou în formă.

Am tărăgănat răspunsul.

— Nimic deosebit. Am dormit.

— Nu ţi-ai dat examenul preparator?

— Nu m-am prezentat.

Ni s-a adus un nou rând la masă. Am ciocnit şi-am băut. 454

— Ce straniu că Seb n-a dat nici un semn, repetă Gunnar.

— Dar nici voi n-aţi fost mai breji la scris, am intervenit eu. Şi n-aţi avut nici o permisie?

Se cam pleoştiră şi mi-a părut rău imediat. Ola fusese la Kirsten în toate permisiile sale, iar Gunnar lucrase într-o organizaţie la Bod0.

Am alungat gândul, râzând.

— A fost cam pustiu pe-aici, fără voi, am zis şi-am ridicat paharul.

Gunnar mă privi drept în faţă, privirea lui nu dădu greş nici cu un milimetru.

— A fost urât din partea noastră, Kim. Îngrozitor de urât. Ne facem autocritica. Dar acum suntem aici, în orice caz. Afară de Seb.

Nu mai spuse nimic înainte ca Stig să se prăbuşească la masa noastră cu un maldăr de ziare anarhiste de stradă pe braţ.

— Fiţi salutaţi, prieteni. Deci aici îmi eraţi şi vă otrăveaţi de bunăvoie?

Ciocăni cu degetul în paharele de bere.

— Şi tu, frate! Credeam că marxist-leniniştii fac front comun împotriva alcoolului.

— A beţiei, preciza Gunnar. Luptăm împotriva beţiei. Dar muncitorii pot, fir-ar al dracului, să mai bea câte o bere într-o seară călduroasă de vară, nu-i aşa?

Stig îşi puse mâna la ochi ca să vadă mai bine împrejur.

— Muncitorii? Unde sunt, unde zici că sunt?

— Ai fost la demonstraţie? L-am întrebat eu, pentru a mai descărca atmosfera.

— Sigur că da, băieţi, îl bătu pe Gunnar pe spate. Ce păcat că n-ai putut să fii şi tu, frate?

Gunnar se întoarse încet înspre el.

— Am fost acolo, ce dracu'!

— Ai fost? Credeam că Akmed consideră Mişcarea Populară o chestiune burgheză, credeam că Akmed are propriile sale sloganuri.

Se ridic^ înainte ca Gunnar să poată replica, îşi întinse mâinile, de parcă ar fi fost Papa care ne binecuvânta.

— Treceţi într-o zi, când aveţi timp, pe la noi în Hjelmsgate, băieţi. Avem librărie, cafenea şi mâncare bio-dinamică. Pe curând!

1. S 455

Se mută la o altă masă. Gunnar nu mai spuse nimic timp de trei sferturi de oră. Apoi zise:

— Al dracului să fiu! Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Seb.

M-am dus acasă de unul singur, seara târziu. Cutia poştală era tot goală. Am luat liftul până la etajul patru şi am sunat la Vigdis. O fată străină deschise şi-atunci am observat că şi pe uşă era scris un alt nume. Vigdis se mutase demult, de mai multe luni, fata se uita straniu la mine. Aşadar, nu-i dădusem ceea ce îi datoram. Am urcat până la ultimul etaj şi m-am închis în camera mea, care arăta îngrozitor. Trebuia să fac ordine. Era timpul. Am deschis fereastra, am golit coşurile de gunoi pline cu hârtii, am înghesuit hainele în dulap, am pus cărţile la loc, am pus discurile în picioare, am şters praful de pe acul pick-up-lui, am aruncat laptele care se înăcrise, am zvârlit la gunoi cojile întărite şi verzi, am spălat, am făcut curăţenie, trebuia să-i fac o primire bună

lui Seb atunci când avea să vină, iar dacă nu va veni, atunci vom pleca noi în căutarea lui, cu siguranţă că aşa vom face.

A doua zi am trecut pe la maică-sa şi ea ne întări temerile. Seb nu ajunsese niciodată la Bordeaux. Tatăl îl tot aşteptase şi, în cele din urmă, a trebuit să plece fără Seb. Ceva se întâmplase cu Seb pe drum. A trimis o singură carte poştală, imediat după Anul Nou, din Amsterdam, scria că se va duce la Paris şi că se simţea bine. Mama lui părea nefericită şi înfricoşată.

— Dar voi ce mai faceţi? Încercă ea să zâmbească, privindu-ne rând pe rând.

— M-da, mergem înainte, am zis noi, retrăgându-ne în antreu.

— Să mă anunţaţi dacă aflaţi ceva, dacă aveţi vreo veste! Ne rugă ea şi îşi împreună mâinile.

Afară ploua, aşa că am făcut o şedinţă de consiliu la Krelle. Situaţia era critică. Trebuia să plecăm la Paris, să-l căutăm pe Seb.

— Vom face autostopul până acolo, am zis. Nu durează mai mult de câteva zile. Ale naibii picioare.

— Sunt lefter, spuse Ola.

— Era un individ în armată care obişnuia să-şi ia o slujbă pe timp de vară la Biroul de transport Majorstua, spuse Gunnar. Au nevoie de o groază de oameni, cât e vara de lungă.

— Şi când ajungem la Paris, pot să împrumut ceva piţule de la unchiu-meu!

Vorbeam despre tot ce i s-ar fi putut întâmpla lui Seb, şi nu era puţin lucru, ne adunaserăm ciorchine în jurul mesei, şopteam, ne era frig, trebuia să ne grăbim, căci nu se cuvenea să pierdem nici o zi.

Luni de dimineaţă ne prezentarăm în Aslakveien, o stradă din zona Rea, împreună cu o echipă de alţi câţiva, care puţeau a alcool şi îşi rulau ţigări cu nişte degete galbene şi tremurânde. Un tip cu şapcă, zis Tichie, ne notă numele, apoi am fost strigaţi, iar ajutoarele s-au dus fiecare după şoferi. Gunnar a primit de lucru, Ola a orimit şi el, iar în cele din urmă a fost strigat şi numele meu, am fost trimis la depozit să aduc şase chingi pe care le-am dus la un Bedford, unde aşteptau cinci namile cu braţe păroase. M-au trecut uşor fiorii. Am fost repartizat să lucrez pe maşina pentru pian. Probabil m-au confundat cu Gunnar. Ceilalţi mă măsurară cu rânjete reci şi schimbară între ei priviri fugitive. Coapsele mele erau mai subţiri decât braţul şoferului. Abia dacă reuşeam să ţin chingile.

— Aruncă-le în dubă, mormăi un individ, şi aşează-te pe ele. Am făcut ce mi-au spus. Ceilalţi se hlizeau. Apoi maşina a plecat cu noi. Se zgâlţâia serios, amintindu-mi brusc de duba poliţiei, începură să mă treacă toate sudorile. M-am uitat afară pe geamul jegos, chiar în spate venea Bedford-ul. Am trecut pe lângă Majorstua şi ne-am oprit în Slemdalsveien, în faţă la Mayong. Ceilalţi se dădură jos să halească micul dejun. Pe mine mă uitară în maşină. M-au lăsat să stau acolo în duba aceea puturoasă şi strâmtă. Am tot zgâlţâit uşa, dar nu vroia să se deschidă. Eram ca un câine ferecat şi simţeam că-i urăsc. Apoi, în

cele din urmă, apăru unul dintre ţipi şi deschise. M-am năpustit afară sorbind lacom oxigen. Mă bătu pe spate şi râse găunos.

— Sony", camarade. Am uitat bagajul.

În spatele vitrinei stătea gaşca musculoasă şi molfăia chifle. Aş fi dorit ca Seb să fi fost acasă. Mi-am făcut loc la masa lor, dar nu aveam bani decât pentru o cafea.

Mi-am rulat febril o ţigară.

— Ştii c3-i indicat să porţi plasă de păr în slujba asta, spuse o adunătură de muşchi, care îşi încorda tatuajele. Nu de alta, da' să nu-ţi prjhzi părul în chingă. E mai rău decât atunci când bibiloiu' ţi se agaţă în cârlig.

Râsul se dezlănţui în jurul mesei, râdeam împreună cu ei, în sfârşit reuşisem să-mi meşteresc ţigara.

L. J 457

— O să cărăm un pian? Am întrebat înainte ca râsetele să se potolească.

Se făcu brusc linişte. Şi toţi mă ţintuiră cu privirea. Dădeau cu toţii din căpăţânile lor mari în semn că nu.

— Care pian?

M-am simţit destul de uşurat şi mândru.

— Un pian de concert cu coadă, spuse şoferul.

Trebuia dus în sala mare de la Chateau Neuf, cutia aceea de beton care alterase zona T0rtberg. Picioarele pianului erau deşu-rubate, era răsturnat, împachetat într-o prelată şi fixat într-o ramă de fier cu şase găuri pentru chingi. Toată chestia cântărea o juma' de tonă. Eram şase inşi. Sau, mai bine zis, cinci şi un sfert.

Nu reuşeam să fac nodul la chingă şi aveam nevoie de ajutor, ceilalţi îşi dădeau ochii peste cap, iar eu mă simţeam ca atunci când, pentru prima dată, tata a stat în spatele meu şi mi-a făcut nodul la cravată. Am ajustat împreună înălţimea, am băgat cârligele în găuri, iar la semnalul şefului ne-am săltat. Era ca şi cum ţi-ai fi presat coloana vertebrală în jos, într-unul dintre picioare. Sângele spuse adio căpăţânii şi eu m-am îndreptat ameţit către uşă, apoi spre trepte, ducând în spate întreg globul pământesc. Acolo ne-am oprit şi am lăsat greutatea jos. Chinga îmi rănise ceafa şi umerii, nodul îmi intra în rinichi.

— Tu mergi înainte, zise boşul, şi făcu semn spre mine. Ajustează cu Kalle.

Kalle era tipul cu tatuajele şi cu bicepşii. Mi-am dat jos chinga, am slăbit nodul, am măsurat comparativ cu lungimea chingii lui. Stătea doar şi se holba la mine.

— Ce dracu' faci? Urlă el.

— Ajustez, am spus eu blând.

— Dar la mama naibii, nu ştiai că nu ai voie să-ţi dai jos chinga atunci când trebuie să ajustezi!

— Nu?

— Suntem la fel de înalţi?

— Tu eşti totuşi mai înalt decât mine, am zis.

— Exact, isteţule! Atunci afurisita ta de chingă trebuie să fie mai scurtă decât a mea, dacă e să ducem la acelaşi nivel!

Roşcata îmi cobori pe faţă asemenea unui coif îngust şi fierbinte. Mi-am pus foarte repede înapoi chinga, apoi m-am aplecat şi-am ridicat până ce cârligele se aflau la aceeaşi înălţime.

Din nou am început să am probleme cu nodul, dar n-am îndrăznit să mai cer ajutor, în cele din urma am reuşit să-1 leg la loc, crezând că este destul de solid.

Apoi am apucat pianul, am ridicat deodată şi-am început să urcăm treptele. Era mai greu decât să te ridici pe tine însuţi. Ca şi cum inima ţi-ar fi fost presată în jos, în stomac, ca şi cum creierul ţi-ar fi fost supt în gură. Apoi se întâmplă ceva, pe la mijlocul treptelor, spre primul refugiu, parcă începu să fie mai uşor, ca şi cum m-aş fi obişnuit cu greutatea, ca şi cum nu mi-ar mai fi păsat. Era un miracol. Mă simţeam uşor, neplăcut de uşor, aveam chef să fluier, să fac o glumă, ca şi cum aş fi plutit. Doar mutra lui Kalle se înroşea din ce în ce mai tare, sudoarea ţâşnea de pe fruntea lui, ochii erau înguşti şi înceţoşaţi, iar gura i se strâmbase într-o grimasă de om nebun.

— Jos! Urlă el şi dădurăm drumul pianului cu coadă pe refugiul de pe trepte. Se sprijini de prelată şi îşi trase răsuflarea, şuiera ca un cimpoi. Eu nu simţeam nimic şi zâmbeam celorlalţi.

În clipa aceea Kalle se ridică, desfăcu cârligul, veni furios spre mine şi îşi compară chinga cu a mea. Era cu cel puţin 10 centimetri mai lungă decât a lui.

— Încerci să faci pe glumeţu'! Şuieră el. Ca să duc eu toată greutatea, hm!

— Dar n-am vrut, am gângăvit eu. Se uită la nod, apoi la mine.

— Al naibii să fiu dacă poţi folosi un nod de fată mare când cari ditamai pianul cu coadă!

Ceilalţi se plângeau şi se văicăreau, lovindu-se cu palmele de frunte.

— Toată chestia se putea dezechilibra, zevzecule!

Apoi a trebuit să îmi înnoade din nou chinga şi-am cărat pianul pe ultima porţiune, în sus până la sala mare, am cărat până la lacrimi, mă simţeam ca un pitic, şi când, în cele din urmă, am lăsat greutatea jos, aveam răni pe spate de la chingă şi apă în genunchi, eraân făcut zob, stors şi copleşit de ruşine.

Apoi Kalle veni spre mine, îmi făcu cinste cu o ţigară gata rulată şi mă tjătu pe umăr. M-au dus din nou la bază şi acolo am fost pus să sortez cutii în depozit.

Litrei jumătate Gunnar şi Ola s-au întors. Am pontat orele lucrate, ne-am luat banii şi-am plecat cu metroul spre centru, ne

L/459 era greu să trecem pe lângă Majorstua, cu buzunarele atât de grele. Am găsit o masă la Gamle Major.

— Să fiu al naibii dacă mai continuu slujba asta împuţită, am zis. Am fost repartizat la maşina cu pianul şi m-am făcut de absolut tot rahatul.

— Poate că mâine o să fie mai bine, mai ştii! Ola şi cu mine am avut nişte job-de vis.

— Cât pe ce să-mi frâng coloana sub pianul ăla cu coadă, dat dracului. Ar fi trebuit, fir-ar să fie, să am apărătoare la genunchi! Să fiu al naibii dacă mă mai prezint şi mâine.

— Din cauză că pianul era greu, sau pentru că băieţii te-au făcut de tot rahatul nu mai vrei să continui şi mâine? Întrebă Gunnar.

— Încă o greutate ca asta şi n-o să mai fiu în stare să mă mai car la Paris.

Atmosfera era destul de incendiară. Gunnar se aprinse şi el, se lăsă peste masă, dând la o parte paharele de bere.

— Ştii care-i necazul cu tine, Kim? Eşti cam laş. Întotdeauna ai făcut chestii nebuneşti, dar când e la o adică, eşti laş şi susceptibil. Eşti în stare să te catari pe acoperiş şi să dansezi cu schelete, dar nu suporţi ca un muncitor mai în vârstă să râdă de tine, când tu nu eşti în stare să faci un nod la o chingă!

Să fi fost Gunnar care să fi spus asta? Nu-mi amintesc prea bine, îmi era totuna, în orice caz, a doua zi m-am prezentat, din nou, bineînţeles că am făcut-o, şi-am fost pus să golesc o minunată vilă din Persbraten, fu rost de bere şi ore suplimentare. A fost propunerea lui Gunnar să punem deoparte doar piţulele de care aveam nevoie ca să supravieţuim, astfel încât să nu risipim la Gamle Major economiile pentru călătorie. Zis şi făcut. Am bătut în lung şi-n lat zona 0stlandet ca ajutoare, cunoşteam fiecare cafenea, fiecare băcănie din Oslo şi împrejurimi, ca pe propriile noastre buzunare, tot aşa cum odată, demult, fiecare gazon şi fiecare teren de fotbal ne fusese familiar, iar mai târziu, fiecare parc. Gunnar se întâlni din nou cu tipul cu care făcuse autostopul de la Slemmestad, în acea zi predestinată, iar revederea a fost cu adevărat călduroasă, rămase stabil pe maşina aceea. Gunnar prelua locul meu în camionul cu pianul, iar eu mă ocupam de mutat, mutam şi căram, împachetam chiloţi mizerabili şi veselă veche, mă epuizam cărând congelatoare, care erau pline de mâncare ce se topea şi putea la căldură, stivuiam cărţi, rulam covoare, deschideam dulapuri, trăgeam sertare şi mă uitam în curţile interioare a jumătate din Norvegia, fără să-mi placă prea mult ceea ce vedeam, vedeam praf şi murdărie şi o grămadă de lucruri nefolositoare. Mergeam pe la oameni care se despărţeau, care se băteau pentru fiecare afurisită de farfurie şi linguriţă, vedeam ură, vedeam dragoste, o fotografie pe care cineva o uitase sub pernă, un bilet printre cărţi, iar când, în cele din urmă, goleam câte un apartament, ştiam totul despre cei care locuiseră acolo, nu mai existau secrete pentru noi. Am mutat lucruri de la seminarul pedagogic de băieţi din Bogstadveien, am cărat de la etajul trei saltele puturoase cu urme de onanişti şi am transportat totul cu maşinile până la groapa de gunoi de la Skui. Îmi amintesc că stăteam acolo, într-o zi fierbinte, soarele dogorea, stăteam acolo în sandale, pe buza gropii împuţite de gunoi şi aruncam rahatul, în timp ce muşte imense ca nişte helicoptere mi se loveau de frunte, pescăruşi de un alb imaculat se roteau şi

ţipau deasupra, iar şobolani strălucitori fugeau de colo-colo. În ziua aceea trebuia neapărat să trec pe la Gamle Major, orice ar fi fost.

Apoi, într-o bună zi, am primit/oi-ul de vis, precum o spumă, trebuia să mutăm O casă cu păpuşi de la Teatrul Naţional, deoarece pleca în turneu. Am plecat într-acolo, şoferul şi două ajutoare, şi-am parcat la Pernille, am intrat în clădirea sinistră, în spatele scenei, în culisele nemaipomenite unde atârnau tot felul de sfori şi alte chestii. Administratorul ne-a arătat ce trebuia să luăm cu noi. Nu ne rămânea decât să ne punem pe treabă, aşa că începurăm să tot cărăm şi, în clipa aceea, mi-am dat seama, o dată pentru totdeauna, că filmul şi teatrul, cărţile şi poezia sunt doar minciună. Singură muzica e adevărată, nu încearcă să te ducă, nu încearcă să se dea altceva decât este. Muzica. Tot restul e gol, e minciună. Am prins în chingi un pian, l-am ridicat, dar nu cântărea mai mult de câteva kilograme. Administratorul râse şi deschise capacul. Era gol pe dinăuntru. Conţinutul fusese scos afară. Când Helmer cânta pe scenă, nu era de fapt decât o bandă de magnetofon care mergea. L-am cărat afară cu degetul cel mic, iar oamenii care stăteau la Pernille s-au ridicat de la mesele lor ca să se uite la noi cu ochii cât cepele. Am ieşit pe uşa din spate a Tjeatrului Naţional şi-am fost întâmpinaţi cu aplauze, noi, cei trei bărbaţi care ne ocupam cu mutatul, care căram piane, sobe de teracotă şi lăzi doar în degetul mic. Tare aş fi vrut ca maică-mea să mă fi văzut atunci.

U/461

Aşa treceau zilele, se scurgeau cu bine, noaptea adormeam foarte repede cu muşchii obosiţi, dormeam adânc, îmi pregăteam merinde şi, în fiecare dimineaţă, eram luat de la Pilestredet la ora 7. Zilele treceau frumuşel, şi într-o seară, în drum spre casă, îmbrăcat în haine murdare, de lucru, şi cu bani în mână, am întâlnit-o pe Cecilie la Grensen. Aproape că n-am recunoscut-o imediat, avea părul scurt şi capul drept, a trebuit să scormonesc prin amintiri, apoi mi-am dat seama imediat, era Cecilie, bineînţeles.

— Bună, spuserăm.

Mă privi recunoscându-mă, în timp ce eu am pescuit din buzunar un minichiştoc pe care l-am aprins.

— Lucrezi? Mă întrebă.

— Da. La transporturi. Tu cu ce te ocupi?

Îmi povesti că dăduse o diferenţă la bacalaureatul pentru secţia de real şi că acum, din toamnă, urma să studieze medicina în Islanda.

— Islanda?

— La Reykjavik. N-am intrat aici la medicină.

— E departe până acolo, am zis, ca să spun şi eu ceva. Şi grozav de rece, nu-i aşa?

Ea râse.

— Ai putea să vii să-mi faci o vizită.

Apoi Cecilie îmi scrise adresa într-un carnet de notiţe şi rupse foaia.

Ne-am despărţit, mergând fiecare pe drumul său.

Banii zornăiau în casă. Dar, într-o bună zi, Tichie îl întrebă pe Gunnar dacă avea carnet de şofer. Sigur că Gunnar avea, şi nu avea nevoie de certificat de categoria B pentru Bedford. Aşa că Ola şi cu mine ne-am dus ca ajutoare, urmând să mutăm un general NATO de la Kolsâs la Blommenholm. Eram în al nouălea cer, stăteam toţi trei şi chiuiam în timp ce maşina mergea înspre cartierul general NATO. Insul locuia într-o casă tip, aveam de făcut tihnit de pensionar, iar la ora 12, porcul păros ne servi, pe trepte, cu Tuborg, scutit de taxă vamală, vorbind cu un accent strâmb şi purtându-se exagerat de prietenos. Gunnar mergea de colo-colo, căutând hârtii secrete şi arme, dar singurul lucru pe care-1 putu găsi fu un maldăr de reviste porno şi un arsenal de sticle sigilate de whisky. Ne făcu blând cu mâna când plecarăm cu încărcătura înspre Blommenholm şi părea exasperant de onest.

— Al naibii, şobolan imperialist, mârâi Gunnar, în timp ce ne îndreptam cu maşina spre Sanţtvika. A fost cu siguranţă în Vietnam!

— Insu' părea cumsecade, zise Ola.

— Ne dopează cu bere în plină zi! Să lucrezi pentru un asemenea porc!

Gunnar apăsă pe acceleraţie şi coti spre Blommenholm. Ne apropiam de o trecere pe sub calea ferată. Gunnar încetini.

— Crezi că putem trece pe dedesubt? A întrebat el oprind.

— Nu părea prea înaltă trecerea. Am ieşit din maşină şi ne-am uitat puţin la ea, după care ne-am urcat din nou.

— Cred că merge, am spus.

— Eu nu cred, zise Gunar.

— Poate că da, zise Ola.

— O putem lua şi pe altundeva? Întrebă Gunnar.

— Merge bine şi pe-aici, am spus.

— Ola, crezi că trece?

— Cred că da.

— Trece ca prin brânză, am spus.

Gunnar apăsă pe acceleraţie şi ne îndreptarăm cu viteză spre trecere. Auzirăm scrâşnind ceva urât de capota maşinii, ne-am cutremurat în scaun, iar mobilele generalului trosniră infernal în spatele nostru. Ramaserăm nemişcaţi.

Gunnar se uită palid la noi.

— N-a mers, doar atât rosti.

Am ieşit afară şi-am început să examinăm accidentul. Bedford-ul stătea înţepenit. Nu-1 puteam urni nici un milimetru. Stăteam ţintuiţi locului, cu încărcătura NATO-ului.

Ne-am scărpinat în cap.

— Ce-ar fi să dăm jos încărcătura? Spuse Ola.

— Atunci se înalţă vehicolul, zevzecule! Strigă Gunnar.

— A fost doar o propunere, am intermediat eu. De altfel, NATO este un pact împuţit.

Am mai”stat aşa un timp, uitându-ne la dezastru, în spatele nostru se făcuse deja o coloană frumuşică.

Nu mai îyeam decât un lucru de făcut. Am găsit o băcănie la o sută de metri depărtare şi am sunat la Bază. O jumătate de oră mai târziu, sosiră cam scorţoşi, cu un şofer de clasă. A trebuit să ne strecurăm înăuntru pe încărcătură pentru a da greutate roţii.

Nu prea sună frumos când Bedford-ul fii deblocat, iar Tichie nu fu prea amabil. Dar nu făcea nimic. Era sfârşitul lui iulie şi câştigaserăm deja destule piţule, iar imperialismul agresiv al NATO fusese întârziat cu trei ore. Ne era de-ajuns cât lucrasem în branşă. Am primit salariile şi ne-am îndreptat în viteză spre Gamle Major. Eram înţepeniţi. La prima şi ultima halbă Gunnar zise:

— Grozavă acţiune am făcut azi! Războiul popular a început! Iar mâine pornim.

Am dat noroc, am băut până la fund şi ne-am dus acasă să ne împachetăm sacoşele.

Nu eram singura arătare din Place St. Michel. Oamenii stăteau împrăştiaţi peste tot, de parcă Slottsparken ar fi fost excavat şi mutat la Paris. Mă simţeam acasă, stăteam obosit şi fericit pe marginea bazinului şi scrutam cu privirea prin gazele de eşapament şi printre porumbei şi soare, gândindu-mă că Gunnar şi Ola nu vor ajunge decât peste câteva zile, cel mai devreme. Eu avusesem un noroc porcesc. Ne postaserăm cu toţii pe Mosseveien, la ora 7, joi de dimineaţă. După trei sferturi de oră, un Opel cu o pereche grăsană frână. Mergeau spre Copenhaga, dar n-aveau loc decât pentru doi. Gunnar şi Ola luară deci ocazia aceea.

— Ne întâlnim în Place St. Michel! Am strigat eu şi le-am făcut cu mâna când au plecat.

— Ultimul care ajunge dă de băut! O sticlă de vin! Urlă Ola. Au dispărut la orizont, iar eu am aşteptat mai multe ore, dar maşinile treceau în viteză şi degetul mare începuse să-mi obosească. Probabil că Gunnar avusese dreptate că ar fi trebuit să mă tund, căci nimeni n-are chef să-şi bage în maşină o asemenea epavă lăţoasă, rânjise el. Fir-ar al dracului, fir-ar al dracului, doar n-o să hotărască nişte şoferi particulari cu păr lins cum să arate frizura mea. Aşa că am rămas acolo în Mosseveien, timpul trecea, iar maşinile vâjâiau pe lângă mine, Gunnar şi Ola mai aveau puţin şi ajungeau la Goteborg. Atunci sosi el, asemenea unei nave de aur, coborând direct din cer, vehiculul de Ia Bază; dădeam din mâini şi urlam, acesta se opri, iar eu am fugit după el. Era Robert, un tip grozav, dar carierist de felul lui. Am sărit înăuntru în cabină, pentru că mă gândeam că se grăbea tare, că nu prea avea timp, apăsă zdravăn pe acceleraţie şi pornirăm la drum.

— Un' te duci? Mormăi Robert în timp ce treceam pe centura oraşului Drabak, nu prea era el vorbăreţ de felul lui.

— La Paris, am zis.

— Ai baftă.

— Tu un'te duci?

— La Paris, spuse Robert.

Când ajunserăm la Svinesund, se întoarse spre mine şi spuse o propoziţie lungă:

— Şi-acuma ai de făcut, pricepi? Tre' să mă ţii treaz. Ai priceput? Voi bate recordul până la Paris. Al lui Matisen este de 34 de ore.

Şi aşa am încercat să-1 ţin treaz pe Robert tot restul drumului. Am traversat Suedia, pe feribot a băut 14 cafele şi două akevitt. Am traversat Danemarca şi întunericul s-a lăsat peste câmpuri. Ne-am îndreptat cu viteză spre Germania, într-o parcare la sud de Hamburg am dormit două ore. Robert avea trei deşteptătoare la el, ne treziră unul după altul, pe rând, ca nişte bombe în ureche, apoi am navigat mai departe pe autostradă, noaptea, în cabina foarte înaltă, în întuneric, cu toate luminile şi semnalizatoarele departe, sub noi. De fiecare dată când dădeam să aţipesc, mă trezeam cu câte un cot de-al lui Robert într-o parte şi cu o săpu-neală grozavă. In Belgia soarele răsări peste mormanele de gunoaie, iar în Franţa am făcut plinul. Mă holbam după turnul Eiffel, dar primul lucra care mi-a sărit în ochi au fost adunăturile imense de barăci din tablă ondulată, dărăpănături, lăzi, gunoaie, mahalaua în care locuiau oameni, după care turnul Eiffel apăru, în depărtare, prin pâcla albastră, asemenea unei fântâni arteziene. Transpiraţia curgea din mine. Eram la Paris. Robert stătea cu piciorul pe pedală şi rânjea. Opri brusc la primul Oficiu poştal şi trimise o telegramă la Bază. Fix 30 de ore. Nu avea nevoie de ajutor la descărcat, aşa că mă duse direct în piaţa St. Michel, în timp ce maşinile mititele franţuzeşti se dădeau la o parte când apăream noi huruind pe străzile înguste, iar la ora cinci, vineri, stăteam şi priveam la oameni, când, un gând sălbatic îmi traversă capul, 1 că deodată Seb ar putea apărea. Seb şi Henny şi Hubert. Nu „ştiu cât timp am stat aşa, dar se făcu oricum întuneric şi mă apucă dorul de casă. Luminile se aprinseră. Simţeam parcă oraşu) imens apăsându-mi pieptul cu trupul său încă în mişcare, cu luminile restaurantelor, magazinelor, vitrinelor, maşinilor; oraşul se îndrepta spre mine, trecea pe lângă şi dispărea în spatele meu cu ochii săi roşii, care îi curgeau în viteză nebună.

<l/465

Mi-era o foame de lup, dar nu ştiam de unde aş fi putut face rost de mâncare. Puteam să mă duc la adresa lui Henny, dar trebuia să-i aştept pe Gunnar şi pe Ola. Stăteam pe marginea de la bazinul fântânii arteziene, leii împodobiţi cu aripi împroşcau cu apă maronie. Sena curgea pe undeva prin apropiere, nişte indivizi cântau la ghitară, la flaut, iar alţii cu vocea. Piaţa era plină de lume, imense sticle cu vin erau făcute poştă, o maşină a poliţiei trecu încet pe alături, iar eu simţeam că fac febră, amintindu-mi de Henny, cea de atunci, de demult. Era aproape noapte, mi-era foame, eram singur în Paris. La un moment dat, se apropie o fată, care se aşeză lângă mine, mă privi cu ochi căprui exoftalmici.

— Eşti nou pe-aici? Întrebă ea în americană.

— Am sosit acum câteva ore.

Scoase o sticlă de vin, o baghetă şi o brânză puturoasă din geanta sa de umăr, mesteca şi bea, îmi dădu şi mie, şi-am făcut ca ea. Apoi aprinse o ţigară,

pe care o împărţirăm. I-am povestit că eram norvegian, ţigara era cea mai tare chestie pe care o gustasem vreodată. Râse şi îmi masă spatele. Am tras vin. De atunci orele trecură ca focul. Eram la Paris, fără sac de dormit, pe care-l uitasem. Joy, aşa îşi spunea ea, îl desfăcu pe-al ei şi mă invită înăuntru. Am scotocit după cele două fotografii făcute la automat şi cam neclare, pe care i le-am arătat, am întrebat-o dacă îi aminteşte de cineva. Dădu din cap că nu şi adormi. Am rămas treaz în sacul de dormit al unei americance grăbite, în mijlocul Parisului, uitându-mă la fotografiile lui Seb şi Ninei. Fuseseră făcute caraghios de demult, şi un gând începu să mă roadă în inimă, asemenea unui vierme întărâtat; dacă într-adevăr i-am găsi, în nici un caz n-ar arăta aşa, nu i-am mai recunoaşte şi nici măcar unii pe alţii nu ne-am mai recunoaşte.

Joy dormea şi era strâmt în sacul de dormit. La un moment dat, oraşul încremeni, doar pentru câteva secunde, apoi milioane, zece milioane de oameni începură să se mişte. M-am strecurat afară din sac, îmi era frig, mi-am pus un pulover. Mai era ceva vin în sticlă, am băut jumătate din el. Pe şanţurile de scurgere curgea apă, negri şi arabi, îmbrăcaţi în albastru, măturau trotuarele, cafenelele se deschideau, mese şi scaune erau scoase afară, soarele se prelingea peste case, poposind pe ceafa mea. Mi-am scos puloverul. Arătările din piaţa St. Michel se trezeau. O fată cânta Blowing în the Wmd. Joy îşi rulă sacul.

— Adio, spuse ea.

— Un' te duci?

— La Mediterană, spuse şi începu să meargă în direcţia aceea. La ora zece apărură Gunnar şi Ola. Mare le fu mirarea când mă văzură. Apoi ne-am îmbrăţişat şi am dansat în cerc.

— Cum dracu' ai ajuns aici? Strigă Gunnar. Ai luat avionul?

— Robert de la Bază m-a adunat de pe drumuri, am explicat eu. Vouă cum v-a mers?

Mormăiră amândoi.

— Tipu' ăla din Opel era un tâmpit, povesti Ola. Trebuia să meargă la Copenhaga, dar am ajuns la Stockholm. I-am spus tot timpul. Dom'le, conduceţi în direcţie greşită, dar cred că era surd de urechea aia. Şi-aşa am ajuns la Stockholm, dar era cât pe ce să ajungă pe feribotul care mergea spre Finlanda!

— Şi asta nu-i tot, interveni Gunnar. Grăsana de nevastă-sa a ajuns la concluzia că Stockholmul arăta mult mai bine decât Copenhaga, aşa că au rămas acolo, iar noi a trebuit să facem autostopul mai departe şi n-am ajuns la Copenhaga decât ieri.

— De-acolo am luat trenul, zise Ola.

Le-am dat câţiva pumni în stomac fiecăruia, pe rând.

— Faceţi-vă comozi! Am zis. Da' acum îmi datoraţi un vin! Gunnar îşi şterse transpiraţia şi aruncă o privire de ansamblu.

— Să fiu al naibii dacă putem locui aici, ce părere aveţi?

— Ai vreo propunere mai bună?

— Tre' să fie vreun hotel prin apropiere!

— Ce, te dau piţulele afară din casă?

— Dar n-ai zis tu c-o să-mprumuţi bani de la unchiu-tău?

— Ba da. Hai să căutăm un hotel.

Am găsit unul în piaţa Odeon. Camera costa 8 franci de căciulă şi era la etajul cinci. Ola fu trimis să facă aprovizionarea cu vin şi se întoarse înapoi ca o furtună, cu braţele pline. Desfundă o sticlă, luă o duşcă zdravănă, îşi roti capul, urlă şi se năpusti deasupra chiuvetei. Am mirosit conţinutul, mă ustura în nări.

— Ai curflpărat oţet, pungaşule! Am rânjit eu.

— Oţet? –

Ola era cp pergamentul şi se scufundă în pat.

— Vmaigre, i-am citit, eu lui. Vinaigre!

Aşa că eu, care făcusem umanul, a trebuit să mă duc să schimb furajul, aducând acasă un coş întreg cu vin de table. Am u J 467 deschis fereastra, am ciocnit sticlele deasupra Parisului, puteam chiar zări Notre Dame, şi-am băut cu inimile însetate.

Am adormit apoi toţi trei, cap la cap în patul moale, trezin-du-ne din cauza ploii care cursese pe podea. Am închis fereastra, am desfăcut o nouă sticlă de vin.

— Acum trebuie să-1 găsim pe Seb, am zis.

Am început cu câteva beri într-un bar chiar de vis-â-vis de hotelul nostru, Le Ronsard. Încetase să plouă, iar un carnaval de mirosuri se înălţa din dughenele din piaţă. Femei grase strigau în acelaşi timp şi rânjeau cu dinţii stricaţi, câini râioşi se strecurau de-a lungul trotuarului, vrăbii care stăteau să crape de grăsime se rostogoleau asemenea unor mingi de tenis suflate de vânt, un flipper zumzăia în spatele nostru, dar cel mai bine îmi amintesc de mirosul de căpşuni, căpşuni mari, strălucitoare, de un roşu-aprins, care mi-o evocau cumplit de tare pe Nina, încât a trebuit să mă duc să cumpăr câteva, am luat un coşuleţ pe care l-am împărţit cu ceilalţi, căpşuni, vin, bere.

Apoi ne-am plimbat prin Paris, de la un capăt la altul, am cercetat cartierul latin, am mâncat chifle tunisiene care erau cât pe ce să-mi ardă tot cerul gurii, ne-am plimbat de-a lungul Senei, am stat de vorbă cu nişte olandezi, n-am întâlnit nici un norvegian, ne-am uitat la indivizii care stăteau şi pescuiau în apa maronie, în timp ce barje negre şi vaporaşe cu turişti lunecau pe lângă noi, pe apă, am ajuns la Pont Neuf, dar Seb nu era nici acolo, era doar o gaşcă istovită care stătea şi pierdea vremea sub castanii şi sălciile plângătoare, am supravegheat piaţa St. Michel, mi s-a părut chiar că-1 zăresc pe J0rgen, dar, cu siguranţă, erau doar nervii mei încordaţi.

Ne întorceam acasă, la hotel, praf de oboseală, în fiecare seară, sau noapte, sfârşind întotdeauna ziua cu o bere neagră la Le Ronsard.

— Nu te grăbeşti să-1 vizitezi pe unchiu-tău? Întrebă Gunnar. Mi-era groază de asta şi amânam momentul. Mi-era o groază nebună.

— Ba da, am spus.

M-am dus la tejghea şi am mai adus un rând de bere.

— Destul de şubred planul nostru, de fapt, spuse Gunnar.

— Cum aşa? Mormăi Ola.

— Să ne închipuim că îl putem găsi pe Seb în furnicarul ăsta, când nici măcar nu ştim sigur dacă-i aici!

Ni s-au scufundat corăbiile şi ne-am retras la hotel, am adormit pe loc, împreună cu gândacii ce foşneau.

Dar a doua zi am trecut din noii la treabă. Am căutat prin grădina Luxembourg, am pus stăpânire pe malul drept, hoinărind pe Champs-Elysees, vedeam doar snobi şi buticuri, am urcat scările până la Sacre-Cceur, doar japonezi, am hoinărit prin Pigalle unde era plin de curve şi liveshow, după care ne-am întors pe cheiul Senei, am pierdut vremea de-a lungul tarabelor buchiniş-tilor. Ne-am dat din ce în ce mai clar seama că eşuaserăm, eşuaserăm total. Ola fii de părere că ar fi fost cazul să luăm metroul, fiindcă avea genunchii roşii până la rană, dar Gunnar o ţinea pe-a lui, că doar nu puteam să-1 căutăm pe Seb sub pământ.

— Eu, în orice caz, sunt praf, se plânse Ola.

Am găsit un restaurant, vai de capul lui, într-o stradă mărginaşă şi am comandat croque monsieur şi bere.

— Dar din ce dracu' o trăi Seb? Zise Gunnar.

— Dracu' ştie. Cu siguranţă că-şi mai ia când şi când câte-un/ob Dar nici unuia dintre noi nu-i prea venea să creadă chestia asta. Mâncarea sosi pe masă, trei baghete la cuptor, cu şuncă şi caşcaval. Mirosea puţin a acru, dar cu siguranţă că venea de la apa împuţită din canal. Chelnerul aprinse o ţigară chiar deasupra capetelor noastre, iar noi am dat din mână ca să împrăştiem rumul. De fapt, mâncarea avea gust bun. Am lins farfuriile şi am analizat dacă să mai cerem un rând. Atunci am simţit ceva ce se freca pe la picioarele mele, am ridicat faţa de masă şi m-am uitat direct în albul ochiului aparţinând celui mai urât animal pe care l-am văzut vreodată. Am căzut de pe scaun, Gunnar şi Ola s-au ridicat în picioare, iar corcitura s-a apropiat de mine, un hibrid de pudel, râios şi îngrozitor, pudel în spate şi lup în faţă. Sări pe mine şi îmi trase o limbă aspră şi împuţită peste mutră, am auzit cum cineva râdea în hohote, dar în orice caz, nu putea fi nici Gunnar şi nici Ola. Ochii mi-au căzut direct pe scula lui, stătea în erecţie între picioarele din spate, roşie, rigidă şi subţire, balele îi curgeau pe mine, şi se masturba ca un nebun de pantalonii mei. Gunnaryeni în ajutorul meu şi îl dădu la o parte, m-am ridicat în picioare, dar corcitura nu se dădu bătută, se năpusti asupra mea, qja labele din faţă pe tricoul meu. M-am apărat cu mâinile cât am putut de tare, se auzi un trosnet de saboţi de lemn, monstrul 'fără piele se rostogoli şi se târî înăuntru în restaurant, cu burta pe jos. În clipa aceea altcineva mă atacă, am simţit o mână umedă şi păroasă în ceafă, m-a sucit, era chelnerul, urla din răsputeri la mine şi stropea cu salivă în toate părţile. Dar asta era de-acum prea mult. Gunnar veni cu toate macaralele lui, îl ridică pe mătăhălos în sus şi-1 aruncă perpendicular pe bar. Apoi am în-tins-o cu toţii, departe de nota de plată şi de

oacheşul urlător. Nu ne oprirăm până la Le Ronsard, unde ne scufundarăm la masa noastră şi cerurăm bere, ca niciodată înainte.

— În Franţa este turbare, spuse Gunnar. Berea îmi stătea în gât.

— Cum?

— Am învăţat despre asta la armată. Dacă ai o rană deschisă sau o zgârietură şi te atingi de-un câine turbat, poţi lua boala.

— Fir-ar al dracului! Javra avea turbare?

— Nu ştiu, spuse Gunnar serios.

Am început să intru în panică, mă simţeam murdar şi lepros, simţeam putoarea acră de câine, căutam febril după răni, şi-am găsit, în cele din urmă, o zgârietură pe mână, dar era aproape vindecată, începuse să mă mănânce peste tot, mă mânca pielea, păduchi, scabie, aveam toate cele deodată.

— Cum se manifestă? Întrebă Ola.

— Ţi se face sete, explică Gunnar. Îngrozitor de sete, dar nu îndrăzneşti să bei, pentru că ţi-e teamă să nu te îneci în ce bei. În cele din urmă, ţi-e frică să nu te îneci în propria salivă. Şi apoi mori.

M-am aplecat peste masă şi-am încercat să mă liniştesc.

— Dacă ţi-e sete şi bei de stingi, atunci înseamnă că n-ai turbare?

— Exact, zise Gunnar.

M-am ridicat de la masă, m-am dus la bar şi-am început să beau. Curgea gârlă în jos pe gât. Am băut până ce n-a mai rămas nici un strop la Le Ronsard. Apoi Gunnar şi Ola m-au cărat la hotel, îmi amintesc că am visat că eram un câine fără stăpân.

M-am trezit singur a doua zi, cu burta mai mare decât cupola bisericii Sfânta Sofia. Era înspre miezul zilei, iar gălăgia traficului din bulevardul St. Germain ajungea până la etajul cinci, făcând geamul şi pleoapele să vibreze, îmi era sete. Nu-mi mai fusese niciodată atât de sete, nu simţeam setea doar în gură, ci în întregul corp, eram dureros de uscat, de la suflet şi până în talpa picioarelor. M-am târât până la chiuvetă, am deschis robinetul şi imediat mi-am adus aminte că apa nu era bună de băut în Paris. Dar nu era nimic altceva de băut în cameră, îmi ardeau minţile, aşa că mi-am băgat capul sub robinet, am înghiţit.

— Am scuipat, fiica venea în valuri, gândacii rânjeau, un gând sălbatic se înfăşură în jurul gâtului meu, strângându-mă şi spunându-mi că nimeni nu ar observa dacă eu m-aş transforma în câine acum şi aici, că nimeni nu ar încerca să mă oprească dacă aş coborî treptele cu blana năpârlită şi gura plină de bale, că n-ar face decât să mă lovească în cap, că nu aş fi decât unul din câinii Parisului. Am mai încercat o dată şi după câteva sorbituri am reuşit să şi înghit, beam şi beam apa aceea de canalizare, mi-am regăsit echilibrul, capul începu să-mi funcţioneze, m-am aşezat jos pe podea, gândindu-mă că totul decurge bine, m-am ţinut cu grijă de burtă, invocând că totul mergea bine. Apoi am vomat. Am vomat ca o fântână arteziană în chiuvetă, apă şi cartofi prăjiţi moi, eram o fântână. Am găsit biletul de la Gunnar şi Ola: Ne vedem la patru, la Le Ronsard.

Chelnerii mă aplaudară când am intrat. M-am gândit să nu mai beau aşa de mult whisky, dar am fost serviţi cu beri grozave înainte să reuşesc să scot o vorbă şi nici n-au vrut să primească bani, mă priveau doar solemn, aproape că erau pe punctul să-mi ceară autograful. Am băut berea şi n-am mai vomat-o.

— În ce formă eşti? Întrebă Gunnar.

— Proastă. Am blană pe spate şi-mi cresc braţele. Chicotirăm în linişte, apoi Ola zise:

— Nu-1 găsim pe Seb aici. Chiar dacă ar fi aici. Când căutăm într-un loc, el se află în altul. Cu siguranţă că umblăm tot timpul în cerc unii după alţii.

Ne-am gândit la asta. Ola avea dreptate. Era cea mai nereuşită căutare a secolului. Aveam două fotografii făcute la automat în buzunarul de la spate şi totul părea atât de comic. Nici măcar perspectiva pieţei nu reuşi să mă aducă într-o stare mai bună. Am observat în cutiile cu căpşuni un vierme imens.

— Iar acum ar fi cazul să te duci să aduni recolta de la unchiu' tău, jnă pisă Gunnar. Suntem lefteri.

Îmi dădeam prea bine seama de asta.

— Ne mutăm la Le Metro, am zis. Începe să mă calce pe nervi locul ăsta. Chelnerilor le pică ochii din orbite.

Ne-am j^idreptat înspre celălalt colţ, ne-am aşezat la bar şi am primit trei pahare pline ochi cu vin alb, chelnerul rânjea la noi, cu un chiştoc gălbui între dinţi, mai turnă până la refuz, astfel că a trebuit sL'ne aplecăm în faţă ca să sorbim cu gura ca patrupedele.

— Omor francez, zise Gunnar.

Am început să fim nemulţumiţi. In prima zi ne-ar fi distrat de minune şi-am fi cerut pahare pline ochi. Acum era timpul să ne ducem acasă. Trebuia să-1 vizitez pe Hubert. Prin gălăgia şi vorbăria din bar auzirăm ceva, un ceva care străpungea zidul traficului, un blues, un blues scrâşnit, era o muzicuţă plângăcioasă, un lup torturat, acordurile veneau de sub pământ, din staţia de metrou, chiar din faţă, se tăcu linişte în jurul nostru, traficul încetini şi puteam auzi din ce în ce mai clar. Ne-am uitat unul la altul, ne-am năpustit afară, făcându-ne drum printre oameni şi-am coborât în grabă treptele spre staţie. Acolo ne-am oprit brusc. Nu ne veni să ne credem propriilor ochi. Seb stătea rezemat de faianţa galben-murdară, lângă harta verde a metroului, în curentul coridoarelor, într-un nor de putoare de urină, era de nerecunoscut, abia dacă-1 puteai ghici pe bătrânul Seb, undeva departe. Nici lui nu-i venea să-şi creadă ochilor, dacă erau tot ochii lui încă, muzicuţa îi căzu din gură, buzele fiindu-i pline de răni.

— Voi, aici? Se bâlbâi el.

— Pe aici trece tramvaiul spre Frogner? Zise Ola. Ce ne-am fi făcut noi fără Ola.

Am produs câteva rânjete, apoi Seb începu să plângă, se întoarse şi-şi lovi capul de perete, în timp ce puţinii lui spectatori îşi luară înapoi monezile şi-o şterseră.

L-am cărat pe Seb pe sus până în camera de hotel şi l-am pus în pat. Tremura ca o flacără, în cele din urmă furăm nevoiţi să-1 ţinem. Seb părea încurcat, exact ca şi părul lui lung şi slinos şi barba lui subţire, murdară.

— Unde-ţi sunt lucrurile? A întrebat Gunnar pragmatic. Seb făcu semn spre geanta lui micuţă şi verde de umăr. După ce vorbi, rămase ţeapăn în pat, aşteptând următorul spasm:

— Băieţi, am nevoie, ştiu unde puteţi să faceţi rost. De o doză injectabilă.

Nu furăm surprinşi şi, totuşi, fu mult prea îngrozitor să auzim asta. Gunnar era alb ca varul la faţă, sări peste Seb şi începu să-1 scuture ca pe un chibrit care nu voia să se stingă.

— Rahatule împuţit! Nu ne ruga chestia asta! Auzi? Mă auzi? Gunnar îi dezlipi tricoul de corp şi observarăm de-a lungul braţului, nu tatuaje de marinar, nici inimă şi nici ancoră, ci urmele unor înţepături pământii.

Am turnat în Seb alcool tare, ca să-1 liniştim. Transpiraţia jegoasă se prelingea pe el. I-am vârât q ţigară între buzele dureroase şi apoi am aprins-o, l-am ridicat puţin în sus şi l-am sprijinit de perne.

— Ce s-a întâmplat? Am şoptit eu.

Seb ne povesti istoria lui, cu multe întreruperi, am consumat o sticlă întreagă de Calva şi două pachete de Gauloises. Seb stătea cu capul aplecat povestind între spasme.

Totul se dusese deja de râpă pe vasul danez. Acolo se întâlnise cu o gagică dopată, din Tâsen, care se ducea în Isle ofWight. Seb nu i s-a putut opune, pentru că tipa i-a povestit că Jim Morrison în persoană avea să binecuvânteze hoarda. Seb o însoţi, făcură autostopul până la Calais, luară feribotul şi găsiră în cele din urmă insula devastată de vânt, unde se găseau deja câteva sute de mii de indieni pustiiţi.

Seb făcu o pauză. Stăteam cu pupilele umede şi cu urechile pregătite.

— A fost. A fost Jim Morrison acolo? Am reuşit să spun. Seb dădu din cap, pe pat căzu scrum.

— A fost acolo. Era mort de beat, înalt şi cu barbă de apostol, în contact direct cu zeii. Atâta a frecat microfonul ăla, de-a explodat. A fost cea mai grozavă chestie pe care am auzit-o vreodată, băieţi.

Chiar şi numai amintirile îl epuizau. I-am mai turnat furaje şi am aprins combustibilul.

— Continuă, şopti Ola.

După încheierea bătăliei de pe Isle of Wight, mai avu o săptămână până la întâlnirea cu taică-său la Bordeaux. Individa de la Tâsen a reuşit să-1 convingă că mai are timp să mai facă un ocol pe la Amsterdam, căci doar se afla pe partea cealaltă a gârlei, astfel că Seb se înhăita cu o gaşcă multinaţională de narcomani, cu care ajunse în oraşul lalelelor, iar acolo se duse cu adevărat cu totul de râpă. Zilele trecură, dar Seb nu remarcă acest lucru, prima dată când avji o străfulgerare lucidă, era deja toamnă. Tipa de la Tâsen dispăru, iar el se trezi într-o dărăpănătură, lângă un canal împuţit, împseună cu douăzeci de alţi narcomani dezorientaţi.

— A fost e'el mai cumplit lucru pe care l-am trăit, băieţi. Capul îmi era, complet dus. Eram lefter şi stăteam ţintuit în Amsterdam. Ce diâcu' credeţi că se poate face într-o asemenea situaţie, băieţi!

— Sămergi la Ambasadă, spuse Gunnar obiectiv.

^J 473

— Să te prezinţi în biroul ambasadorului, desculţ, cu ochii ieşindu-ţi din orbite şi cu haşiş la tine, inteligentă chestie, iar următoarea haltă e la pâmaie.

— Da' ce-ai făcut, hm? Şopti Ola.

Seb nu s-a dus la Ambasadă. Şi-a făcut rost de-o muzicuţă şi-a început să cânte blues pe străzile Amsterdamului. I se aruncau monezi, dar el nu a plecat de acolo mai departe şi nici nu s-a dus acasă. Era mult prea istovitor să fii treaz. A rămas locului. A rămas în Amsterdam până la venirea Anului Nou.

— Ştii de cine m-am ciocnit într-o bună zi, Kim? Zise brusc. De Nina.

— Nina?

M-am făcut mic, simţind brusc gustul de măr din băutura tare, esenţa, sângele mărului.

— Nina?

— Desigur. Nina de la Vestheim.

În cameră se făcu linişte. Fereastra era întunecată. Porumbeii gângureau pe cornişă.

— Şi cum o ducea? Am întrebat eu atent.

— Tu ce crezi? Trăgea tare. Exact ca toţi ceilalţi. Seb privi inexpresiv prin fum.

— Credeam că e în Afganistan. Seb râse încet şi răguşit.

— Asta o spun toţi. Asta o spun toţi care se droghează, care-s epuizaţi, terminaţi.

Îşi ascunse faţa în mâini şi începu să se zgâlţâie. Am înţepenit de groază. Teama mă paraliza. Era asemenea unei săgeţi otrăvite, înfipte în spatele meu, nici măcar nu reuşeam să plâng.

Seb se uită în sus.

— Dar n-ajung niciodată acolo, pricepi, ea s-a dus până la Paris, dar n-a putut merge mai departe. A trebuit să se întoarcă acasă, la canale.

Am vomat în chiuvetă, sângele de măr ţâşnea afară şi mă îm-proşca pe faţă. Nimeni nu zise nimic. N-am îndrăznit să-ntreb mai mult.

— N-am mai văzut-o, continuă Seb. Şi apoi am venit la Paris. Mi-am luat muzicuţa şi m-am cărat până aici.

— Da' unde dracu' ai fost, te-am căutat peste tot doar?

Seb îşi stinse ţigara, se arse la degete, dar cu siguranţă nu remarcă.

— În vara asta am stat la cimitir, zise. Pere Lachaise.

— Hm? Într-un cimitir?

— La mormântul lui Jim.

— Jim?

— Jim Morrison.

Apoi Seb se destinse. Adormi. L-am vegheat. Era slab ca un ţâr. Nici măcar gândacii nu-l băgară în seamă. Se căţărau deasupra pe tavan. Afară soarele se înălţa în aerul albastra al Parisului.

M-am dus la Henny în timp ce Gunnar şi Ola aveau grijă de Seb. Eram mult prea obosit şi mi-era mult prea rău după beţie, ca să-mi mai fac probleme. I-am dat unui şofer de taxi hârtiuţa cu adresa, iar el mă duse în Rue de le Grande Chaumiere, în Montparnasse. Îmi aminteam de o altă dată, când stătusem într-un taxi, într-un oraş străin, în drum spre o fată. Eram foarte liniştit. Eram destul de prostovan să-mi închipui că, după tot ceea ce se întâmplase atunci, n-ar fi putut fi loc de mai rău.

M-am foit dezorientat în sus şi în jos pe o porţiune scurtă de drum, înainte să găsesc numărul, era o poartă mare şi verde, cu sticlă şi gratii, pe care se afla o placă pe care stătea scris cu litere de aur: Ateliers. În uşă erau băgate trei baghete. Dar uşa era încuiată şi pe ea nu figura nici un nume. Chiar alături se afla o librărie micuţă, cu cărţi de artă şi reproduceri în vitrină, înăuntru stătea un individ, care se uită cu curiozitate la mine. Am intrat în librărie, reuşind să silabisesc în franceză ceva despre o fată norvegiană, i-am arătat hârtiuţa cu adresa, faţa i se lumină de cel mai larg surâs pe care l-am văzut vreodată, mâinile îi dansau deasupra capului, dădea tot timpul din cap şi vorbea fără să-l pot înţelege. Cred că m-a întrebat dacă şi eu eram norvegian şi i-am răspuns că da, ceea ce-l încântă şi mai tare. Începu să cotrobăie într-un sertar plin şi scoase de-acolo o carte poştală pe care mi-o băgă în mână. M-am uitat la ea şi un cuţit ascuţit mi se răsuci de trei ori în inimă: Munch. Fata şi moartea. Apoi mă conduse afară, apăsă pe butonul din dreptul etajului doi, deschise poarta şi-mi făcu semn să intru.

Am urcat treptele până la etajul doi şi-am sunat. Dură mult până am audt paşi, timp suficient ca să fi putut s-o întind demult. Dar ajn rămas, pe loc, acolo, când Henny, pe jumătate goalăvdeschise. Sări de gâtul meu şi mă trase înăuntru, se îndepărtă. Pfuţin şi mă examina cu atenţie. Ea se îngrăşase, câştigase o anume blândeţe şi moliciune, era mult mai frumoasă.

V J 475

— Te-am trezit, nu? Am zis.

— Da, râse Henny.

Stătea aşa şi se uita la mine, în camera imensă, cu un geam mare şi o groază de plante, care se întindeau pe pereţi şi pe tavan.

— Te-ai schimbat, spuse ea.

O uşa se deschise, mă aşteptam să-l văd pe Hubert. Dar, din dormitor, ieşi o fată, umbla goală pe parchet, se apropie şi o îmbrăţişa pe Henny, se sărutară adânc şi îndelung, chiar acolo, în faţa mea. M-am întors încet şi înfierbântat.

— E Fran9oise, spuse Henny în cele din urmă. El e Kim. Franţoise mă sărută pe obraz de patrusprezece ori şi apoi se retrase într-un colţ. Trebuia să vorbesc.

— Unde-i Hubert? Am zis.

Henny găsi un scaun, se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

— Hubert locuieşte pe île de Re, zise ea. O insulă pe coasta Atlanticului.

M-am scufundat într-un scaun şi eu. Era făcut din crengi şi ace de brad. Tâmplarii se apucaseră deci să taie crengile copacilor şi să decojească trunchiurile.

— Tre' să dau de el. E departe până acolo?

— Tre' să iei trenul până la La Rochelle şi de acolo un feribot, îmi schiţă Henny tabloul.

I-am povestit despre Seb. I-am explicat c-aveam nevoie de gologani pentru biletele de tren de întoarcere.

— Vino cu mine la Coupole! Zise Henny.

Fran9oise şi Henny dispărură în dormitor şi rămaseră acolo destul de multă vreme, timp în care am stat în seră transpirând, cu gândurile rotindu-se în jurul meu, apoi, în sfârşit, apărură şi ne îndreptarăm spre Coupole, un hangar de restaurant unde imediat după ce ne aşezarăm furăm înconjuraţi la masa noastră de ţipi ciudaţi, daţi cu loţiune de păr şi îmbrăcaţi cu costume din material şifonat, încheiate la doi nasturi şi în pantofi albi. Fran9oise şi Henny au comandat ou şi ceai, eu am luat un demi. Toate poamele alea voiau să mă cunoască şi să-mi vorbească direct în ureche. Apoi Henny vorbi o groază în franceză, în timp ce indivizii puneau fiecare câte o bancnotă pe masă, lovindu-mă pe umăr, iar mie nu mi s-au mai părut atât de stranii, de fapt niciodată n-am ştiut să judec oamenii, eram chiar mocofan.

— Franţoise şi cu mine suntem leftere, înţelegi tu, spuse Henny şi împinse banii spre mine.-

M-am simţit ruşinat şi mi-am băut berea.

— Aş putea să fac autostopul, am spus.

— Ia banii, insistă ea. Şi transmite-i salutări lui Hubert.

A notat adresa lui pe-o hârtie şi mi-a explicat unde se afla gara. Trei sferturi de oră mai târziu stăteam în trenul care mă ducea spre vest, într-un compartiment plin de francezi ce dormeau. Nu trebuia decât să stau foarte liniştit şi să las gândurile să se scufunde, dar capul meu era o ladă de gunoi şi nu reuşeam s-o golesc, în cele din urmă, am adormit şi eu, şi probabil că a fost cel mai bun lucra care mi se putea întâmpla. Dar la ora 12 am fost trezit de o agitaţie grozavă, ceilalţi pasageri din compartiment desfăceau sticle de vin, tăiau roşii, mâncau şuncă şi pui, îşi puneau brânză puturoasă în poală. Am reuşit să ies pe coridor, am tras jos geamul şi am lăsat vântul să-mi cureţe în profunzime capul. Sate. Câmpuri. Podgorii. Când am traversat un râu, am scos fotografiile şi le-am aruncat.

Am mers mai departe de la La Rochelle cu feribotul, care m-a debarcat în île de Re pe când se înnopta. Acolo a trebuit să iau alt autobuz care m-a lăsat, după o jumătate de oră, în La Flotte, un port micuţ, unde vântul sufla direct dinspre Atlantic. Am auzit vasele de pescuit legănându-se pe valuri şi am văzut luminile a două baruri. Am intrat într-unul din ele şi am arătat adresa. Oamenii ştiau foarte bine unde era, în plus, am mai primit şi o bere pe gratis,

după care am fost condus de un mărunţel pe ultima bucată de drum. S-a oprit în faţa unei porţi, făcând semn să intru înăuntru şi plecă. O bătrână se apropie şi mă privi cu atenţie. I-am arătat hârti-uţa şi-am spus Norvege. Ea a bătut din palme şi m-a împins înăuntru pe poartă, într-o curte unde se afla o clădire joasă de cărămidă, străjuită de o verandă de jur împrejur.

— Ober! Strigă ea. „Miosio" Ober!

Şi apăru. Se aplecă peste balustradă şi ne privi. Am fugit în sus pe trepte! Hubert stătea acolo în halat de casă cu cordon şi nu păru prea surprins. Avea barbă.

— Te-ai ascuns bine, am zis. Îşi puse pâinile pe umerii mei.

— Intră, spuse încet.

Eţa'o cameră destul de părăginită. În mijlocul camerei se afla o masă. Într-un colţ era un vraf de rame de tablouri. Pereţii erau goi.

<l*l 477 în lumina orbitoare, am văzut frica. După aşa de mult timp, mă simţeam nepregătit.

— A fost urât din partea ta, am spus.

— E mai ieftin să trăieşti aici, Kim. Pot trăi aici tot restul vieţii. Se duse în bucătărie şi răsturnă nişte scoici – nişte midii – într-un bol. Stătea cu spatele la mine. Auzeam marea izbindu-se de mal.

— Poţi picta aici? L-am întrebat.

Hubert nu răspunse. Turnă vin alb peste scoici, tăie mărunt ceapă şi trase o duşcă. Stătea tot cu spatele la mine. Am zărit un tablou, reprezenta un bărbat cu un bandaj însângerat în jurul capului. Simţeam aburul vinului şi al scoicilor.

— A fost urât din partea ta, am repetat eu.

— M-a iertat tatăl tău?

Vocea suna, de parcă ar fi venit de pe discurile vechi ale mamei.

— Da, am zis.

Am stat aşa restul nopţii, mâncând scoici şi bând vin alb. Hubert îmi povesti că La Flotte înseamnă marea, şi atunci când se îmbată puţin, îmi spuse că moule, midie, înseamnă şi fofoloancă. N-am mai putut mânca după aceea scoici.

— Ai salutări de la Henny, am zis. Hubert se ridică şi aduse o altă sticlă.

— Nu ne-am potrivit, spuse încet.

— Am nevoie de bani. Pentru patru bilete de tren până la Oslo, am spus.

Apoi am băut Prince Hubert de Polignac când, din nou, soarele se înălţă pe cer, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat; am ieşit pe verandă şi-am ascultat vasele de pescuit uruind în larg, marea şi vântul şi oamenii.

— Săptămâna trecută au prins un rechin, spuse Hubert. Un rechin.

Mă conduse până la staţia de autobuz de lângă port. Era piaţă mare şi activitate febrilă. Eram epuizaţi şi însinguraţi.

Autobuzul sosi. Un pescăruş zbură ţipând deasupra noastră. Mirosea a peşte, a sare şi a alge.

— Ai destui bani? Întrebă Hubert.

— Suficienţi, am spus.

— Transmite salutări. 478

— Părerea mea e c-ar trebui să vii cât de curând acasă, am spus. Acuma te poţi întoarce acasă-fără nici o problemă.

Îmi dădu mâna şi nu vru să mi-o mai lase. Mă scutura atât de tare, încât barba îi tremura. Nu putea să-mi dea drumul, iar ochii Iui erau plini de apă sărată. Şoferul claxona. Hubert nu-mi dădea drumul. Toate figurile din autobuz se uitau la noi. A trebuit să mă smulg ca să pot pleca.

M-am aşezat în spate în autobuz şi l-am văzut pe unchiul Hubert stând în staţia pustie şi, cu aceeaşi repeziciune cu care gândurile mele se rostogoleau printr-o viaţă întreagă, dispăru şi el în spatele catargelor şi pescăruşilor.

La Hotel Odeon panica era în toi. Seb o ştersese. Se dusese la budă şi nu se mai întorsese. De 24 de ore.

— Tre' să-1 urmărim, am strigat eu.

— Dar nu suntem dădace, bostanule! Şi unde dracu'ai zăcut tu pân' acum!

Ola se bagă între noi.

— Nu vă certaţi, acum, băieţi. Nu tre', fir-ar să fie, să vă certaţi acum.

Şi uite aşa, stăteam la Le Ronsard, aflându-ne iarăşi tot de unde am plecat. Se însera şi Parisul clipea şi urla înspre noi, re-vărsând asupra mutrelor noastre un suflu împuţit. Dacă aş fi început să număr oamenii, aş fi înnebunit. Treceau tropăind, şir după şir, stăteau în ciorchini imenşi, la fiecare colţ, umpleau magazine, maşini, case, baruri, erau peste tot, am început să mă gândesc la vremea când ne jucam de-a v-aţi ascunselea la Nesodden, când am găsit o ascunzătoare perfectă într-o adâncitură, în spatele unei tufe, m-am culcat acolo pe burtă, am închis ochii, crezând că în felul acesta voi fi şi mai puţin vizibil. Apoi am început să simt că mă gâdila ceva pe picioare şi-am descoperit că mă culcasem în calea unui drum de furnici; s-au năpustit asupra mea, n-am îndrăznit să mişc un deget, am zăcut aşa nemişcat, în timp ce furnicile rh-au acoperit şi, stând aşa acolo, mi-am adus aminte de năpârca meartă pe care-o văzusem în muşuroiul de lângă gard, în timp ce, urjâeva departe, cineva număra încet până la o sută.

Gunnar întinse harta pe masă. Seb era pierdut. Seb plecase ca să-şi facă o doză de narcotice. O fată puse tonomatul să cânte Light My Fire. Atunci mi-a picat fisa.

L J 479

— Cimitirul, am zis. Mormântul lui Morrison. Am găsit Pere Lachaise pe hartă şi-am luat un taxi.

— Dacă-1 găsim, luăm trenul diseară spre casă, am zis.

Pere Lachaise era un întreg oraş, o ruină măturată de vânturi, unde pisici sălbatice fugeau printre morminte. Nu erau doar simple pietre funerare acolo, ci statui, case, cavouri, trepte, temple, colonade, mi se făcu rău de

atmosfera aceea, era cealaltă faţă a Parisului, împărăţia morţilor, doar la o simplă călătorie distanţă cu taxiul de şuvoiul de oameni.

Am căutat în lung şi-n lat, am văzut femei îmbrăcate în negru, bătrâne, stând tăcute printre copaci, auzeam pisici miorlăind, vedeam flori ofilite şi tablouri pictate pe sticlă, sparte, simţeam miros de frunze putrede şi pivniţe, am mers de ni s-au rupt picioarele, ne-am temut să nu ne pierdem în labirintul acela nebunesc. Ola era pământiu şi mut, Gunnar se uita inexpresiv în gol, vântul bătea printre noi, nori grei se adunară pe cer şi primele picături începură să cadă în momentul în care tună. Atunci am auzit ceva, printre morminte, puţin mai departe, un pian electric, un bas, tobe, tunetul, ploaia, şi, în sfârşit, vocea lui Jim. Riders on the Storm. Am fugit în direcţia aceea. Morrison Hotel am putut citi pe un zid, apoi am urmat săgeata de dedesubt, muzica se auzea tot mai clar, ecoul, ploaia, tunetul, ne-am căţărat pe lângă nişte pietre mortuare imense şi, acolo, după o bucată de pământ neîngrijită, stătea împrăştiată o bandă de hippies, iar unul dintre ei era Seb.

Am fost şocaţi de solemnitatea de acolo şi ne-am aşezat liniştiţi lângă el. O fată palidă cu părul negru s-a agăţat de casetofon plângând zgomotos. Pe o placă de lemn stătea scris Douglas Morrison James. Din pământ răsărea o sticlă de vin în care era o floare, în jurul mormântului era o fâşie de scoici.

— Tre'să plecăm, i-am şoptit lui Seb. Luăm trenul în seara asta.

Se ridică fără să spună un cuvânt şi ne urmă fără să opună rezistenţă, cuprins parcă de o linişte ireală, imensă, cu ochii strălucind pe sub cărarea soioasă. Ne-am întors la hotel şi ne-am luat lucrurile, am luat metroul până la Gare du Nord şi-am cumpărat patru bilete până la Oslo via Copenhaga. Trenul pleca la unsprezece fără cinci, mai aveam câteva ore. Am făcut provizii de bere de la bufet şi ne-am aşezat să aşteptăm.

Seb începu să vorbească. Vorbea rar şi clar, de parcă i-ar fi fost teamă că nu-l înţelegem, de parcă ar fi fost un preot, iar sala imensă de aşteptare ar fi fost biserica lui.

— Jim nu-i mort, zise Seb. Jim n-a murit. Ne-am aplecat mai aproape de~el.

— N-a murit?

— Doar se preface că-i mort. A fugit pur şi simplu. A fugit în Africa, pentru a trăi cu noul său suflet. La Pere Lachaise e înmormântat vechiul său suflet.

— Ce tot îndrugi acolo? Se miră Gunnar.

— Nimeni n-a văzut cadavrul, continuă Seb. Pamela a fost tot timpul acolo.

— Pamela?

— Gagica lui. I-am întâlnit la Rock 'n Roii Circus şi-am fost tot timpul cu ei timp de-o săptămână. A spus că va pleca în curând.

Deodată Seb deveni nervos, începu să arunce priviri piezişe în toate părţile şi ne făcu semn să ne apropiem.

— Ăsta-i un secret, băieţi. Să nu spuneţi un cuvânt altora, aţi înţeles? FBI e pe urmele lui!

Am băut berea, iar trenul nostru fu anunţat pe panou.

— Da' ce ai tu, de fapt, în geanta ta de umăr? Întrebă Gunnar. Seb o trase spre el şi nu răspunse nimic. Mai erau douăzeci de minute până la plecarea trenului. Gunnar nu se lăsă. I-o smulse şi o deschise, înăuntru era o seringă şi-o cutie de chibrituri.

— Deci te-ai gândit să iei şi rahatu' ăsta cu tine, hm?

— Fir-ar să fie, băieţi, dar trebuie să-mi fac o injecţie înainte de-a pleca!

Gunnar ţinea geanta de umăr şi se încruntă la el.

— Nu, zise Gunnar. Pe asta o aruncăm în budă! Se ridică. Seb se năpusti după el. Urlă.

— Gunnar! La dracu'! Mă omori!

— Nu eu, ci chestia asta! Zise Gunnar şi arătă înspre geanta verde.

— Fii atent, căci acum nu mai e vorba de petarde sau bombe artizanale! Strigă Seb brusc, al naibii de lucid.

Dar Guniiar cobori la budă. Seb nu putu să-şi creadă ochilor.

— Are s-o facă, spuse el încet, în aer, în gol. O face.

În ultimaj'secundă am cumpărat de peste drum trei sticle de tărie şi le-anvluat cu noi în tren. Ne hurducăiam afară din Paris, în drum spre casă, toţi patru, prin acea Europă puturoasă, care ni se lipisefpe piele ca un jeg cenuşiu.

SENTIMENTAL JOURNEY toamna '71

Sosise toamna. Gunnar începu studiile la Blindem şi primi garsonieră la căminele din Sogn. Seb se linişti, cu lapte şi miere, la bunică-sa. Eu am împlinit 20 de ani, mi-am luat împrumutul de stat pentru studii, mi-am cumpărat cărţi pentru examenul preliminar şi-am continuat să locuiesc în Munchsgate. Ola intră la liceul Bj0rknes şi rămase să locuiască la părinţii săi, la piaţa Solii. Totul părea că merge ca şi uns, până în clipa în care sosi telegrama de la Trondheim. Planurile de viitor ale lui Ola au fost date peste cap. Kirsten era în luna a patra, iar un bărbat de onoare nu ruge niciodată de responsabilitate. Ola a cumpărat verighete şi bilet de tren, iar în seara în care trebui să plece, am pus la cale o mică petrecere de adio a găştii din Munchsgate. Împrumutul de la bancă pentru studii era încă proaspăt, astfel că am cumpărat o tonă de creveţi, şampanie, vin alb, bere şi gin. Am stat aşa acolo, era greu de încălzit atmosfera, îngheţam pe dinăuntru, dar Seb, care fusese cumpătat după întoarcerea de la Paris, părea că se dă pe brazdă. Am ieşit cu cojile de creveţi afară la gunoi şi, când m-am întors înapoi, Ola stătea şi plângea. Fuma, bea, plângea şi încerca să vorbească în acelaşi timp.

— Al dracului să fiu, băieţi, se auzi. Al dracului! Acum când, în sfârşit, eram din nou împreună.

— Relaxează-te, zise Gunnar. Doar nu te duci în Alaska. Ola plânse şi mai tare.

— Nu aşa mi-am închipuit lucrurile, hohoti el. După ce am intrat la Bj0rknes, să mi se întâmple toate chestiile astea. Fir-ar să fie!

Gunnar îl zgâlţâi cu o mână blândă, dar hotărâtă.

— Ascultă aici, ginerică. Poţi să-ţi dai bacul şi la Trondheim. Şi-apoi, o să locuieşti împreună cu Kirsten. Nu ţi-ai dorit asta tot timpul, ia zi?

Ola îşi şterse lacrimile şi zâmbi. I-am turnat un drink.

— Ce dracu' o să mă fac fără voi, băieţi!

L-am bătut pe spate, iar Ola îşi clătină căpăţâna.

— Sper să fie băiat, şopti el.

Petrecerea se mai însufleţi. Ola părea că ajunsese deja tată a patru copii, atât de tare mărise tempoul drink-wlor, mândru precum un cocoş. Deodată însă se schimbă la faţă, se adună, ochii îngroziţi i se duseră în fundul capului.

— Gândiţi-vă, dacă nu-i al meu! Răsuflă el din greu.

— Ia mai potoleşte-te! Strigă Gunnar. Ne facem că nici n-am auzit ce-ai zis.

Ola numără disperat pe degete, numără şi numără, şi, cu un oftat scurt şi după un solo fulgerător de tobe pe depozitele noastre de băutură, se întinse, uşurat, pe podea.

— Iunie, iulie, august, septembrie, cântă el. Trebuie să fi fost în dimineaţa.

— Mai scuteşte-ne de detalii, am rânjit eu şi mi-am pregătit un trotil.

Seb nu era prea vorbăreţ, dar veni cu o sugestie, scoase o carte groasă şi neagră din buzunar.

— Fiindcă n-o să fim la cununie, cred c-ar trebui să facem o repetiţie generală aici, spuse el.

Seb stătea, Dumnezeule, cu Biblia în braţe şi-o răsfoia.

— Te-ai scrântit de tot, sau ce-i cu tine? Strigă Gunnar. Seb nu ne dădu atenţie.

— Ridică-te, îi zise el lui Ola. Imaginează-ţi că Kim e Kirsten.

— La naiba, doar n-o să se cunune în Nidarosdomen. Gunar era ca picat din cer.

— Tocmai de-aia e important să facem această cununie simbolică, zise Seb liniştit.

Ori era dus de tot cu pluta, ori ne regula din cale-afară la cap. Dar ne-am lăsat antrenaţi, doar nu eram noi în cauză.

Gunnar stătea şocat în colţ, în timp ce Ola şi cu mine, ne-am apropiat împleticindu-ne, îl ascultam pe Seb care ne citea clar şi rar dintr-un capitol oarecare al cărţii negre, apoi am promis să fim alături şi la bineL şi k rău, ne-am făcut de lucru cu verighetele şi-am iz-bucnit-într-un asemenea acces de râs, încât ne tăvăleam pe jos.

Seb îşi păstră masca în timp ce noi urlam şi mai tare. Lui Gunnar nu i se păru nimic amuzant. Luă cărţulia roşie a lui Mao

^J 483 de pe raft şi începu să citească, până îl trecură sudorile, din îndrăzneşte să lupţi, îndrăzneşte să învingi. Ola şi cu mine ne ridicarăm, turnarăm tărie şi sughiţarăm în cor. Ceremonia se încheiase, preoţii închiseră cărţile, după care Ola începu din nou să plângă, dar de data aceasta părea de

neconsolat. Zilele cu băieţii trecuseră, se terminaseră, acum urmau scutece, datorii, soacre şi certuri. Niciodată nu va mai fi The Snafus, niciodată nu ne vom mai aduna în jurul discurilor şi al sălbaticelor solo-baterie. Ne-am smiorcăit puţin cu toţii. Apoi Ola adormi.

L-am cărat pe Ola cu bagaj cu tot până la Gara de est într-un cărucior pe care îl găsirăm în curtea din spate. L-am pus pe tren şi i-am agăţat înjurai gâtului un carton. Silent homecoming. Trenul plecă. Plecă tuşind din gară, trecând pe lângă fereastra lui Fred, iar noi făcurăm cu mâna, de parcă ar fi fost necesar, stăteam acolo cu mâinile goale şi le fluturam.

WORKING CLASSHERO toamna '71

Pe Gunnar nu l-am prea văzut după ce s-a mutat la căminul studenţesc, în jurul meu se făcuse destul de mare linişte de când Ola plecase şi Seb se călugărise la bunică-sa. Am asistat fulger la câteva cursuri de logică, dar niciodată n-am priceput poantele, într-o zi, la Frederikke era mare tărăboi, un grup sălbatic gesticula cu pumnii strânşi, vorbeau toţi deodată, iar în mijlocul turmei se afla Gunnar, care urla. M-am strecurat până acolo, era Standul Comitetului de sprijin al grevei controlorilor de trafic aerian.

— Ce-ţi închipui, că piloţii nu câştigă destul? Lovi un tip cu pumnul în masă. Ai să umbli cu colecta şi pentru boşii de la ziarul „Aftenposten" dacă intră în grevă? Ia spune!

Cred că Gunnar stătea pe vârfuri, în orice caz, părea mult mai înalt decât mi-l aminteam eu.

— Susţinem lupta pentru salarii! Lupta pentru salarii este îndreptată împotriva statului capitalist.

— Fir-ar ai dracului de controlori de trafic de zbor! Ar trebui să se dea câteva mii de coroane şi celor cu salarii mici!

— Ca şi cum oamenii de rând ar trebui să egalizeze deosebirile sociale în ţara asta! Ce fel de politică mai e şi asta!

Şi uite aşa, a continuat disputa timp de o oră, lumea începu să plece, Gunnar, ud leoarcă şi cu un zâmbet blajin, se postă în spatele mesei, zăngănind întruna cu cutia de chetă.

Apoi mă observă.

— Nu te^ftm văzut de mult, am spus eu, băgând o monedă de cinci coroane în cutie.

— Crezi că ginerică a ajuns cu bine? Rânji el.

— H-am auzit să fi fost dat în urmărire. Ne-am rulat fiecare câte o ţigară.

— J 485

— Cum mai merge cu examenul preliminar? Am întrebat.

— Slăbuţ. N-am timp să mă duc la cursuri, dar pot să-mprumut notiţele de la o fată din apartamentul de la cămin. Da' tu ce mai faci?

M-da, am dat eu din cap, chipurile o duceam bine.

— N-ai vrea să treci pe la mine într-o zi? L-am întrebat.

— Să-ncerc. Să-ncerc. Am îngrozitor de multe de făcut. O săptămână mai târziu mă sună la telefon.

— Tre' să te prezinţi în piaţa Universităţii la ora trei! Strigă el.

— Nu mai spune, da' ce se-ntâmplă acolo?

— Ia te rog! Guvernul încearcă să distrugă Universitatea. Bugetu-i catastrofal. Abia dacă ajunge pentru supraveghetorii de examene.

Dar când am ajuns în piaţa Universităţii, înainte de trei, acolo era pustiu. M-am uitat la ceas şi-am constatat că secundarul stătea. Am luat-o la fugă în jos pe Karl Johan, în timp ce ploaia rece de noiembrie mă lovea în faţă. Ceasul de deasupra reclamei Freia arăta patru jumătate. Nici în faţa clădirii guvernului nu era nimeni, îngheţam, mă gândeam la momentul în care îl mai înşelasem o dată pe Gunnar, când cu manifestele. Băteam pasul pe loc, aproape că nu reuşeam să-mi aprind o ţigară. Am dat colţul şi-am intrat în Stortorgets. Acolo am dat cu ochii de el, dar era mult prea târziu ca să mă mai pot strecura afară. Se uita ţintă la mine, m-am îndreptat clătinându-mă spre masă, unde era împreună cu nişte ţipi pe care nu-i cunoşteam.

— E liber aici?

Gunnar se uită la mine, ceilalţi continuau o discuţie aprinsă. Era loc pe bancă. M-am înghesuit acolo.

— Şi totuşi n-ai putut să vii, spuse el sec.

M-am gândit să născocesc o poveste ciudată despre mama bolnavă, sau vreun leşin în Munchsgate, dar am lăsat-o baltă, parcă nu-mi venea.

— Mi-am lovit ceasul. S-a oprit, am zis.

Gunnar se vârî în discuţie, eu am luat o halbă de bere. Când am terminat-o, ceilalţi s-au ridicat şi-au ieşit. Gunnar a rămas locului. Am stat o vreme unul în faţa celuilalt, fără să ne spunem nimic.

La un moment dat, Gunnar zise:

— Ne-am luat asupra noastră o sarcină, nu-i aşa? Vom face curăţenie în toată degringolada asta de rahat. Ne pişăm pe reforme şi pe parlament. Urâm capitalismul. Desconsiderăm social-de-mocraţia, care a trădat muncitorii. Dispreţuim trucurile verbale ale stăpânilor şi le demascam. Două treimi din populaţia globului trăieşte în foamete şi opresiune. De aceea nu credem în promisiuni, nu credem o iotă din tot ce spun. Noi punem mai presus acţiunea.

Făcu o pauză în timp ce luă o duşcă, dar nu mă scăpă din priviri.

— Unde dracu' te afli, Kim? Nu poţi să nu alegi, fie o parte, fie alta. Nu poţi să nu te dai de partea cuiva. Indiferent ce faci, în fapt, alegi una din părţi. Aşa cum te comporţi acum, eşti băiat de mingi pentru Bratteli şi Nixon.

Nu-mi amintesc prea bine ce-am răspuns, dar cred că Gunnar a fost mulţumit cu răspunsul. A mai comandat un rând şi s-a aplecat peste faţa jegoasă de masă.

— Venim dintr-un mediu mic-burghez, „olrait”, dar şi mica burghezie trage la jugul capitalismului. Trebuie să învăţăm de la clasa muncitoare, tre' să ne punem în slujba acesteia.

— Bunicu'meu era un muncitor şleampăt, am zis.

— Şi după aia s-a făcut funcţionar, da! Ăsta-i idealul în so-cial-democraţie. Nu e de bonton să fii muncitor. Eşti socotit un înapoiat, dacă eşti muncitor.

Am băut. Gunnar continuă să pălăvrăgească.

— Părinţii noştri au suferit sub capitalism, nu-i aşa? Tata a fost strivit de capitalismul monopolist, iar acum tre' să vândă cartofi şi came la Bonus. Iar taică-tău a fost o victimă a Băncii, pentru ca mizerabilii conservatori să-i poată murdări şi mai tare pe revoluţionari.

Nu înţelegeam nimic.

— Cum aşa?

— Da' e clar ca lumina zilei, omule. N-ai văzut ce-au scris ziarele burgheze după aia? „Tânăr narcoman jefuieşte o bancă." Asta înseamnă pedepse mai severe, şi mai mulţi sticleţi. Supraveghere mai strictă. Se uită la noi ca la nişte criminali, Kim! Ce crezi tu, că Banca nu av^a liste secrete cu ăi de-s membri ai SUF?

— Deci tul crezi că jaful. Că jaful a fost o înscenare?

— Ai dracului să fiu dacă n-a fost aşa! Dac-ar fi fost o epavă de narcoman, l-ar fi prins pe loc. Oraşul era închis ermetic. Nimeni n-a fost prins. După care, sigur, presa burgheză a putut să >uJ 487 se dezlănţuie şi să urle că tineretul e dat dracului şi că e nevoie de închisori mai multe şi mai mari. La naiba! Chestia pute, Kim!

Nu ştiam exact ce să-i spun şi încotro să mă uit. Mi-am rulat o ţigară.

— L-ai văzut pe Seb? Am întrebat.

— Nu. De altfel, nu mi-a plăcut deloc jocul lui de-a preotul.

— Dar a fost doar o băşcălie!

— Nu-s chiar aşa de sigur. Tipul are vocaţie.

Am fost întrerupt de-o fată care s-a apropiat de Gunnar. Era îmbrăcată într-o haină de ploaie roşie şi avea o geantă de umăr, plină ochi. Se aplecă asupra lui şi-l sărută în grabă.

— E Merete, spuse el când ea îl eliberă. Locuieşte în apartamentul de la Sogn.

— Kim, am spus eu şi-am ridicat paharul. Gunnar începu să-şi adune lucrurile.

— Tipul stă în cumpănă, spuse el, referindu-se cu siguranţă la mine. E cam încet. Are nevoie de-un şut în fund.

Merete se apropie un pas, îmi era teamă c-o să treacă la fapte. Dar ea nu făcu decât să-şi încleşteze pumnul.

— Niciodată nu-i prea târziu, zise fata. Eşti bine venit! Apoi au plecat. Aveau şedinţă. Am rămas aplecat deasupra scrumierei care mirosea a acru şi, în timp ce încercam să pornesc din nou ceasul, am început să doresc să mi se întâmple ceva, orice, ceva grozav şi sălbatic. Secundarul prinse să se învârtească.

MYSWEETLORD toamna '71 într-o seară, pe la mijlocul lui noiembrie, apăru Seb. Părea cam ameţit, dar nu era beat şi mergea drept, îşi depuse bagul şi începu să răsufle greoi. Seb reveni în cămăruţa lui din Munchsgate.

Am fiert câţiva litri de ceai, am stat de vorbă, fără să ne întâlnim cu adevărat, fără să găsim imediat tonul discuţiei. Faţa lui Seb se alungise şi avea o expresie gravă; eram pe punctul să scot o sticlă de tărie rece, dar mi-am dat seama c-ar putea să iasă prost. Seb stătea lângă fereastră şi transpira.

— O să-ncerc să-mi găsesc o altă garsonieră, am zis. Poate că prind un loc la căminele studenţeşti de la Sogn.

Se întoarse rapid.

— N-are nici un rost. Poţi rămâne aici. Putem locui aici amândoi.

— Chiar crezi?

— Sigur că da. Nu tre' să te muţi, ce dracu', Kim. Stăteam locului şi zâmbeam, pur şi simplu, Seb având în spate fereastra, oraşul şi aerul îngheţat. Am păşit spre el. L-am îmbrăţişat.

— O să fie bine, nu-i aşa? Am mormăit eu.

Am observat că tatuajele de pe braţ aproape că-i dispăruseră.

Seb aranja salteaua, iar eu mi-am întins sacul de dormit de-a lungul peretelui. A adormit înainte ca eu să fi stins lumina. Am rămas aşa, zăcând treaz, până târziu în noapte. Seb s-a sculat, s-a îmbrăcat şi-a ieşit încet afară. Nu s-a întors decât târziu seara, fără să spună un cuvânt unde fusese. Şi nici eu nu l-am întrebat nimic.

Un luciii era sigur. Aş fi vrut să vorbesc despre Paris, despre experienţa lui, despre Jim Morrison, despre Nina, dar Seb parcă trăsese o linie sub toate, nu mai pomenea nici măcar un cuvânt. Fie că stătea întins pe saltea, îngândurat şi frământat, fie că pleca

^J 489 în oraş, iar eu n-aveam idee cu ce se ocupa. Atmosfera începu să devină periculos de încărcată în Munchsgate. Îmi era teamă că se droga din nou, iar după o îndelungată şi dificilă deliberare, am făcut o razie rapidă prin lucrurile lui într-o zi în care era plecat Dumnezeu ştie pe unde. N-am găsit narcotice. Am găsit însă un maldăr de hârtii scrise de Moses David. Deci asta era. Am ieşit şi-am cumpărat o sticlă de vin roşu, după care m-am aşezat să-l aştept pe Seb, răsfoind prin epistolele lui David. Numărătoarea inversă, până la ziua judecăţii de apoi, începuse deja. Pământul urma să se transforme în pulbere până la Anul Nou. Seb apăru la ora zece. Sticla era deja goală, iar eu nu m-am mai obosit să ascund faptul că răscolisem prin lucrurile lui şi găsisem certificatele lui de sectant întru Isus.

— De unde ai făcut rost de tot rahatul ăsta?

— De la un tip, zise Seb şi se aşează pe saltea.

— Să nu-mi spui c-ai devenit religios?

Rămase tăcut o bună bucată de vreme, îşi potrivi părul după urechi şi se sprijini în mâini. Nu răspunse.

— Tu, tocmai tu, care i-ai venit de hac preotului la confirmare?! Încercam cu disperare să-i amintesc de vremurile măreţe de demult, dar Seb nu reacţiona. Mi se făcu, de fapt, frică. Apoi începu să vorbească.

— Am învăţat de toate, spuse Seb încet. Am încercat cu alcool, cu ţigări cu haş şi cu injecţii, fără, însă, să găsesc ceea ce căutam. Acum sunt pe calea cea bună, Kim.

— Şi unde dracu' duce calea asta?

— Trebuie să avem un punct de sprijin, un punct de susţinere, continuă el. Toţi trebuie să aibă un punct de sprijin, o lumină, un sens.

— Şi tocmai chestia asta stă scris pe hârtiile tale! Am urlat eu.

— Altfel ne vom transforma în nişte cochilii goale, iar viaţa va deveni o secundă risipită. Gunnar şi-a găsit calea sa, Kim. Ola are familie şi aşteaptă un copil. Dar tu, Kim, tu încă eşti dezorientat şi nu ştii ce să faci cu viaţa ta.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Simţeam cum sângele mă biciuia sub piele, puteam să-mi văd sângele. Am încercat să vorbesc cât de liniştit puteam, vocea mă zgâria pe limbă asemenea unui şmirghel.

— Tu nu-1 aştepţi pe Isus. Tu nu-1 cauţi pe Isus. Jim Morrison e cel pe care îl tot aştepţi. Eşti încă ameţit, Seb. Încă nu te-ai dezmeticit. Ochii tăi mai sunt înceţoşaţi şi habar n-ai ce spui.

— Poate că-s orb, spuse Seb, cu acelaşi calm afurisit. De-aia mi-am lăsat soarta în mâinile Lui. L1 îmi va arăta calea de urmat.

M-am strecurat în sacul de dormit şi când m-am trezit, Seb nu mai era. Lângă saltea se afla Biblia, cea veche şi neagră.

Am pregătit micul dejun, dar nu aveam mare lucru. O nouă zi începea pentru mine, dar îmi lipsea elanul. Am încercat să citesc, dar eram prea neliniştit, am răsfoit, negăsindu-mi astâmpărul, în cartea de psihologie a lui Schjelderup. Am eşuat într-un fragment despre teoria tipologică a lui Kretchmer şi-a trebuit să râd, nu puteam face altfel, căci încerca să ne plaseze pe toţi în categorii, era o nebunie. Ola reprezenta tipul îndesat, bine dispus, Gunnar tipul atletic, în timp ce Seb aparţinea în mod cert tipului leptosomic, iar eu, eu eram displazic, dintr-ăia cu o formă sau alta de handicap fizic dezagreabil. Mi se făcu greaţă de degetul încovoiat care urmărea rândurile şi l-am ascuns imediat. Nu mai aveam de ce să râd. Ziua era cenuşie şi neplăcută, un maldăr zbuciumat de ore. Îmi aminteam de o altă zi, era tot o zi de marţi, leneşă şi înceată ca şi aceasta, dar care luase o altă întorsătură, care se transformase brusc într-o bucurie fremătândă, marţea de astăzi nu putea, însă, să aducă aşa ceva, era şi rămânea o marţi obişnuită, imposibilă, născută moartă.

Am făcut o plimbare pe afară. Nu era cu mult mai bine. Oraşul arăta mohorât. Copacii de pe Karl Johan se înălţau asemenea unor sperietori de ciori, plantate într-o grădină de asfalt. Oamenii mergeau cu capul plecat, înfruntând vântul şi scumpirile. Ţipi îmbrăcaţi în blănuri afgane se foiau de colo-colo. Afganistan. Armata Salvării cânta însufleţită în apropierea Teatrului Naţional. Un împătimit de-al lui Isus stătea nemişcat, cu o pancartă imensă: Sfârşitul

lumii va veni peste 39 de zile. Mi-am cumpărat cafea la Frokostkjelleren, iar ceea ce Gunnar şi Seb îmi spuseseră mă rodea la inimă. Stăteam acolo şi mă încurajam de unul singur, îmi spuneam că încă nu eram pierdut, că nu trebuia decât să fac un pas într-o direcţie sau alta şi că aş fi putut fi acolo unde erau Seb şi Gunnar, nu trebuia să spun decât un cuvânt. Dar ceva în truf>uLrneu, în mâinile, în picioare, în pieptul meu se împotrivea. Nu era uşor. Greşisem. Trebuia să încep undeva. Acum. Aici. Mi-am stins ţigara şi m-am dus întins acasă, în Munchsgate, ca să-mi fac ordine în propria-mi viaţă. Acolo m-am izbit de-un zid. Seb stătea pe divan alături de un individ searbăd, cu o bentiţă legată în jurul frunţii şi îmbrăcat într-o manta. Se întoarse încet spre mine şi spuse:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Kim.

Nu l-am recunoscut imediat; un tip straniu, care se ridică, apropiindu-se şi apărând în faţa ochilor mei asemenea unei fotografii din ce în ce mai clare. Era Gâscanu'.

— Christian? Am şoptit eu.

— Poţi foarte bine să-mi spui şi Gâscanu'.

Gâscanu' rămase acolo toată seara şi ne povesti că locuise un timp în comun cu un grup pe care Children ofGodil organizase la Goteborg. Dar acum fusese trimis la Oslo ca să aducă suflete de acolo. Atunci i-am văzut sacul de dormit. M-am uitat la Seb.

— E „olrait" dacă Gâscanu' rămâne să locuiască aici, nu-i aşa? Întrebă el.

Nu aveam nimic de spus.

Iar Gâscanu' rămase, în timpul zilei lipseau, ieşeau pe străzi cu fluturaşii lor. Serile stăteau la lumina lumânării şi răsfoiau Biblia. Mâncare trebuia să cumpăr eu, pentru că amândoi erau faliţi. Dar dimineaţa în care Gâscanu' încercă să mai ciupească din împrumutul meu pentru studii, care şi aşa era pe ducă, a fost picătura care a umplut paharul pentru Kim Karlsen.

— Vrei să zici c-ar trebui să dau piţule mafiei tale, nu-i aşa?

— Dar n-ai nevoie de bani, spuse el simplu.

— Se pare că preţul biletelor va fi destul de piperat la ziua judecăţii de apoi, am spus. Câte zile mai sunt? 32, nu-i aşa?

Tipul însă nu muşcă nada. Nimic nu-1 atingea pe Gâscanu'. Întruchipa însăşi marea linişte, îşi aţinti doar ochii mari, strălucitori asupra mea, făcând reclamă veşniciei.

Am încercat o altă întorsătură.

— Tu n-ai nevoie de bani, nu? Tu care trăieşti pe spinarea altora. Stai aici ca un parazit sfânt şi-mi trimiţi mie nota de plată.

Nu muşcă nici de data asta.

— Îmi împart credinţa cu tine, zâmbi el. Nu pricepeam nimic. Eram în plus.

Nu aveam decât să mă car de-acolo. Dar n-aveam nici un chef să mă duc acasă la Svolder, nu fusesem de atâta amar de vreme, n-aveam curajul să răspund la toate întrebările. Dar chiar în noaptea aceea, când am rămas închis în cinematograful Palassteatret, m-am hotărât: O voi vizita pe Cecilie în Islanda.

Umblasem seara întreagă, încercând să stau cât mai puţin posibil în garsoniera din Munchsgaţe. În jurul orei douăsprezece coboram pe Karl Johan, când mi-a venit să mă piş, aşa că am intrat pe poartă în gangul de la Palassteatret şi i-am dat drumul acolo, în mijlocul şuvoiului am auzit grilajele închizându-se şi lovindu-se de pământ, m-am împachetat şi-am fugit spre ieşire. Dar n-am ajuns prea departe. Eram închis înăuntru, iar pe Karl Johan era pustiu. Am strigat, am zgâlţâit grilajul, dar nu mă auzea nimeni, iar poarta stătea închisă. M-a cuprins panica, şira spinării era un fitil care ardea înspre creier. M-am forţat să gândesc clar. Şi în timp ce făceam asta, afară începu să ningă, fulgi imenşi, albi căzeau încet pe asfaltul care se făcea alb. Gândeam clar şi rece, priveam reclama filmului. Era reclama de la reprezentaţia de a doua zi de la ora cinci DonaldDuck în Vestul sălbatic. Nu mai puteam sta aşa închis. Am mai zgâlţâit încă o dată grilajul, am strigat. Fără nici un folos. Eram închis înăuntru. Mi-am aprins ultima ţigară, începea să mi se facă frig. Pisatul galben îngheţase luând forma hărţii Norvegiei. Apoi am observat că era o crăpătură în uşa care dădea înăuntru, în sala de cinematograf, am împins uşa de mâner, iar aceasta s-a deschis. Am rămas în picioare, pulsul mi se zbătea asemenea unui cal nărăvaş, apoi am intrat înăuntru, în sala goală, m-am aşezat chiar în mijloc pe un scaun, odihnindu-mi picioarele pe cel din faţă şi privind spre ecranul negru. Şi încet, imaginile începură să se mişte acolo în faţa mea, toate imaginile pe care mi le fixasem în memorie şi de care nu mai scăpăm. Mirosea a transpiraţie, a ciocolată, a parfum şi a haine. Auzeam răsuflarea unui public numeros. Am rămas aşa, toată noaptea, în sala goală şi albastră a cinematografului Palassteatret, unde film după film rula pe ecran, şi-atunci m-am hotărât să plec la Cecilie. Ea mă invitase, aveam adresa.

v.

WILDLIFE toamna/iarna 71

Şi-am făcut-o. Am plecat în Islanda. Avionul urcă rapid înspre cer, lumea se răsturnă în imaginea din hublou, iar Nesodden dispăru într-o parte. Apoi timpul se opri, o bulă se sparse în capul meu, traversam Norvegia, prin aerul transparent, strălucitor al iernii, la câţiva metri de soare. Apăru Marea Nordului, am văzut o platformă petrolieră, insulele Feroe erau chiar sub mine, apoi totul se condensa şi, înainte de-a reuşi să elimin băutura şi să mă adun, m-am scufundat în zgâlţâieli spre aeroportul Keflavik, unde am aterizat cu un vuiet pe pistă, în timp ce rafalele de vânt loveau fuzelajul. Am borât furtunos într-o pungă, o stewardesă mă însoţi zâmbitoare până afară printre gheţari; călătoria cu autobuzul de la aeroport şi până la Reykjavik dură mai mult decât zborul propriu-zis.

Când am coborât în faţa unei staţii închise de benzină, noaptea se aşternuse deja deasupra capitalei. Vântul mă izbea ca o mănuşă de box, direct în mutră, şi ceva, ce se asemăna cu lapo-viţa şi grindina, mă lovea în ceafă. M-am uitat împrejur după oameni, dar probabil toţi, în Islanda, se culcaseră deja. Am tras o duşcă din sticla începută în avion şi-am luat-o la pas la întâmplare.

Am încercat să merg pe un surogat de trotuar, dar vântul mă împingea în altă direcţie, astfel încât m-am pomenit împins afară din drum, pe un petec de pământ moale şi, în cele din urmă, am ajuns în mijlocul unui câmp viran, până la genunchi în noroi; singurele obiecte pe care le aveam erau o sticlă, o perie de dinţi, biletul de întoarcere şi adresa Ceciliei.

Am mai tras o duşcă-două şi am pornit-o cu greu mai departe, înotam în cizme. Mă aflam, de fapt, într-un loc care era probabil un teren de tenis cu zgură. M-am îndreptat spre poartă. Driblând 494 vântul, am ajuns în sfârşit la un drum adevărat. Acolo am dat cu ochii de nişte oameni, am fugit după ei şi le-am arătat petecul de hârtie. Erau două perechi care îmi făcură semn în patru direcţii diferite, înainte să se hotărască încotro; în cele din urmă, mă expediară spre nord, împotriva direcţiei vântului, cu grindina biciuindu-mă dintr-o parte şi cu frica strecurându-mi-se până-n călcâie.

Era îngrozitor de târziu, mult după miezul nopţii când, în sfârşit, am găsit strada şi numărul unde stătea Cecilie. Locuia la etajul întâi. Intrarea era verde şi mirosea a ouă vechi. Am sunat şi a durat mult până ce, în sfârşit, a venit. Mi-a deschis, era în halat, dopată de somn şi acră. Dar în clipa în care ochii ei mă observară, lărgindu-se uşor, iar gura i se transformă într-o gaură neagră, am înţeles că era poate cea mai mare prostie pe care o făcusem vreodată.

— Kim, spuse ea încet, speriată de moarte.

— Eram prin apropiere, am încercat eu s-o scald.

Apoi am rămas, stând aşa, acolo, fiecare de partea lui a pragului, muţi, descumpăniţi, ea semănând cu un galion adormit, iar eu cu un trol al apelor, din care se scurgeau picături.

— De vreme ce-ai venit, intră, spuse ea în cele din urmă. Mi-am scos din picioare cizmele care mi se lipiseră de piele şi-am intrat în casă în ciorapi.

Cecilie era practică şi eficientă, îmi împrumută haine uscate şi le agăţă pe ale mele la uscat în baie. Mi-am turnat o tărie şi m-am aşezat în încăperea aceea spartană; câteva afişe pe pereţi, CEE, NATO, o bibliotecă îngustă, cu volume groase, fărâmituri pe masă, rămase de la cină, un ziar islandez, un radio.

— Ce s-a-ntâmplat cu cizmele tale? Strigă Cecilie.

M-am adunat puţin. Nu-şi mai amintea de povestea cu viezurele. N-ar fi trebuit niciodată să vin. Era o neînţelegere la mijloc.

— M-am rătăcit într-o mlaştină, am spus.

După un timp, veni şi ea înăuntru şi se aşează, tot cu halatul pe ea, iar în picioare cu papuci galbeni de casă. Mă privi îndelung, în timp ce eu încercam să fac săpături, ca să găsesc ceva de zis.

— Cum m$ e în Norvegia? A întrebat ea mai întâi.

— Păi. Gujinar s-a mutat la Sogn, Ola s-a însurat la Trondheim, iar Seb a devenit un Children ofGod. Altfel, totul e bine.

— Şi tu?

— Eu? Eu sunt acelaşi idiot, încerc să studiez.

L J 495

— Nu mai lucrezi?

— N-a fost decât o slujbă de vacanţă.

— Şi-acum, ţi-ai folosit împrumutul pentru studii numai ca să vii aici?

— Exact.

— Ca să mă vizitezi pe mine?

— Da.

— Doar atât?

Începea să mă doară capul. Probabil din cauza călătoriei cu avionul. Urechile încă nu mi se desfundaseră.

— Mă gândeam c-aş putea să cumpăr cu această ocazie şi nişte cadouri de Crăciun, am spus.

În sfârşit, zâmbi şi mă îmbrăţişa.

— Nu vrei şi tu să bei puţin? Am întrebat repede. Cecilie se ridică.

— Mâine dimineaţă, devreme, tre' să merg la un curs important de la care nu pot lipsi.

— Sigur.

— Dar după aceea, putem face o plimbare cu maşina. Ai chef să vizităm Geysir, ce zici?

— M-da.

Cecilie mi-aduse o pătură, ca să mă întind pe canapea. N-am adormit pentru că zburam, exact ca în copilăria mea verde, eram în aer, trebuia să mă ţin bine de perne. Şi tot timpul simţeam un miros straniu, de chibrituri arse, de sulf, probabil de la roţile care se stricaseră, urmă o aterizare forţată, pierdusem contactul cu turnul de control, catastrofa era iminentă.

Când m-am trezit, mă simţeam ca o epavă, iar pe masă am găsit un bilet scris în grabă: Sunt acasă la 12. Cecilie. Am şontâcăit până la baie, pentru a-mi trata loviturile, dar, când am ajuns în apropierea apei, am făcut stânga împrejur. Ori se stricaseră conductele, ori gura mea avea o duhoare de o sută de ani. Am încercat robinetul din bucătărie, dar era la fel de împuţit. Acelaşi miros pe care îl simţisem noaptea, de cauciuc ars, de sulf, căci stăteam pe un vulcan a cărui lavă era pe punctul de a se revărsa, asemenea unui terci roşu aburind, simţeam trepidaţiile sub picioare. Am luat o sticlă de bere din frigider: Skallargrimsson, probabil un mied tare. Avea gust de bere blondă fadă, îmi căzu ca un plumb în stomac. A trebuit să mă duc din nou la baie să mă piş, m-am forţat să mă spăl puţin cu apă la subraţ, m-am îmbrăcat cu hainele, care se uscaseră. Şi, în timp ce stăteam acolo, în mirosul de sulf ars, curiozitatea a pus stăpânire pe mine. M-am uitat în dulapul ei de deasupra chiuvetei, erau acolo o perie de dinţi de rezervă, o apă de colonie – ar fi trebuit să-i cumpăr ceva în avion – drace, mai erau în dulap şi tampoane, coarde pentru ghitară, m-a cuprins deodată un dor nebun de trecut, şi atât de mare era dorul, încât a trebuit să mai recoltez un Skallargrimsson. Apoi m-am simţit cu conştiinţa încărcată şi-am închis uşa dulăpiorului. Bineînţeles că nu erau coarde, era fir dentar pentru curăţarea spaţiilor interdentare. Dar ghitara era şi ea acolo, în

dormitor, am putut s-o văd prin uşa întredeschisă. N-am intrat înăuntru. M-am aşezat lângă fereastră şi-am aşteptat-o pe Cecilie. Mai era o oră până la 12. Începu să plouă. Apoi se opri, iar cerul rămase întunecat, până când soarele străluci, din nou, din plin. Vântul începu să bată, o rafală de lapoviţă se revărsă din cer, transformându-se apoi în ploaie, vântul se lansă cu putere şi risipi norii, o răbufnire de uragan răsturnă câteva tomberoane pe stradă, după care se făcu linişte şi, pe neaşteptate, soarele apăru din nou în toată puterea sa. Apoi veni Cecilie. Naviga într-un Landrover perfect, claxonând. Am năvălit în jos, pe scări, şi-am mângâiat caroseria.

— Mergem acum, zise Cecilie, altfel n-ajungem săne-ntoarcem înainte de căderea întunericului.

— Ce rablă a-ntâia, am spus fără să mă pot abţine. Ia zi, Alexandru cel Mare e ăla care a băgat la puşculiţă?

— N-ai decât să pleci dacă pofteşti! Rânji Cecilie şi-i dădu gaz. Am alergat după ea. A oprit la colţ.

— N-am vrut să spun asta, am rânjit eu.

Mi-a deschis portiera să urc, a luat curba în formă de U, cu un şuier, demarând în zbor.

— Clasa asupritoare a profitat de pe urma muncitorilor secole la rând, nu-i aşa? Iar când tăticul meu burghez vrea să-mi cumpere un Landtover, sunt de acord şi spun „da", ca să profit de pe urma lui! Dar el, de fapt, nu mă poate cumpăra pe mine, dacă asta-ţi închipui!

— Sigur c^ nu. Să ştii că apa ta de-acasă miroase-a ciuperci.

— Peste tot e la fel. Aşa e apa la Reykjavik.

— Aşi avut impresia c-am ajuns în cel mai cumplit infern. Sulful îţi mută nasul din loc.

; J 497

— Exact acolo ne vom duce, spuse Cecilie.

— Unde?

— In infern.

Apăsă pedalele şi nu dură prea mult până când lăsarăm oraşul în urma noastră. Pe o înălţime se contura o imensă sperietoare de ciori, o biserică neterminată, al cărei schelet semăna cu un dinozaur. Apoi a început pustiul, iar în depărtare întrezăream platouri muntoase, acoperite de zăpadă şi gheţari strălucitori. Am văzut un cal îndesat, căutând mâncare pe câmpul ud. Apoi a început din nou să plouă.

— Meteorologii trebuie să fie destul de frustraţi în ţara asta, am spus.

— Numai să nu ningă, zise Cecilie. Căci ne-ar putea imobiliza pe drumul de munte. Unii au rămas înzăpeziţi în maşini acolo.

— Da' nu-i nimic interesant de văzut la Reykjavik? Am încercat eu să tatonez.

Dar Cecilie continuă drumul. Mi-am aprins o ţigară. Ploaia încetă. O turmă de oi se îndepărta speriată de drum. Vântul vâ-jâia pe capotă. Am ajuns,

în sfârşit, într-un peisaj ciudat, sinistru, roşiatic, cu forme rotunde, asemenea unei mări împietrite, şi chiar asta şi era.

Cecilie trase la margine şi opri.

— E lava de după o erupţie vulcanică, explică ea. Vezi cu ce seamănă?

— Cu o mare împietrită, am zis.

— Peisaj lunar. Astronauţii americani s-au antrenat aici, înainte de a pleca pentru prima dată pe lună.

Am privit-o. Vorbea pur şi simplu de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— E adevărat? Am şoptit eu.

Am deschis portiera, vrând să ies, dar ea mă opri.

— Nu poţi ieşi aici încălţat aşa, cu cizmele astea! Râse ea.

Îmi dădu de pe scaunul din spate o pereche de încălţări solide, de protecţie, şi m-am schimbat. Apoi am ieşit afară, dar Cecilie nu dori să mă însoţească. Stătea în maşină în timp ce eu mergeam pe lună, singur, cărând după mine încălţările greoaie, trebuia să merg încet, cu grijă, să-mi găsesc echilibrul pe pietroaiele ascuţite, mirosea a sulf, iar pământul fumega, păşeam pe lună, în timp ce spaţiul planetar era mut şi plin de vânt.

— Eşti copilăros, râse Cecilie când am plecat mai departe.

— Sunt turist, am spus.

Ne-am căţărat spre trecerea din munţi, rulând peste platoul alb. Mi se păru că începuse să ningă şi mi se făcu frică, dar nu era decât vântul rece care biciuia parbrizul. Cecilie se ţinea de volan, iar vitezometrul indica 130. Ea mârâia, rânjea arătându-şi dinţii, se răsucea apăsând pe acceleraţie, forţând tot mai mulţi cai putere, dădea bice, iar eu nu reuşeam să iau nici o duşcă, deoarece sticla mi se lovea de „proteză”.

— Nu ne-nzăpezim dacă, totuşi, conduci mai încet! Am strigat eu.

Dar ea nu făcea altceva decât să forţeze ultimele resurse, iar ştergătoarele se mişcau ca nebunele pe parbriz. Numai eu eram cel care greşise, m-am gândit. Pusesem pe o viteză greşită. Pusesem LP-ul pe 45. Cam asta făcusem în ultima vreme. Totul mergea prea repede. Apoi ne-am scufundat spre nivelul mării. Cecilie se întoarse spre mine şi-mi zâmbi mândră. Un vânt răcoros învălui maşina. Am coborât geamul. Foenul. Brusc soare. Miroasea a sare. Vedeam marea. Pământul era verde şi se întindea înspre munte asemenea unor covoare întinse. Izvoarele fier-beau şi scoteau aburi. Lângă ferme se întindeau sere imense. Doi cai fugeau peste un câmp. O mică biserică albă era încadrată de un gard de piatră.

Cecilie conduse Landroverul pe un nou drum, iar asfaltul se transformă în pietriş, întinderea gri-cenuşie se desfăşura spre est, unde se afla un lanţ muntos, încă nu observasem nici un copac.

— Când locuieşti în Islanda, ştii ce-nseamnă imperialismul, începu Cecilie.

— Priveam nişte blocuri imense de stâncă ce stăteau împrăştiate, jos, de-a lungul unui povârniş. O pasăre neagră cum e cărbunele plutea prin aer, ţinând în gheare un animal.

— Guvernul spune tot timpul că va desfiinţa baza militară, dat chestia este că Islanda devine din ce în ce mai dependentă de ea. Locuri de muncă, venituri în valută. Sunt pur şi simplu îngenuncheaţi dfe S. U. A.!

Am traversat un râu cu ape verzi. Un nor de ceaţă se rostogolea sore noi şi, pentru o vreme, n-am putut să mai văd nici până la un metru.

— Ştiai că americanii au programe proprii de radio şi de televiziune aici? Şi că ele sunt recepţionate şi de islandezi? Curată spălare de creier!

Când am ieşit din nou din norul de ceaţă, Cecilie opri brusc şi coborî din maşină.

— Am ajuns? Dădu din cap.

— Vino, spuse.

Am urcat un deal. Aerul era rece şi fermentat. Ajunserăm în vârf. Plămânii se strânseră într-un suspin de surprindere. Sângele se ascunse sub genunchi. Priveam direct într-un vulcan, un crater, mare de mai multe sute de metri, unde, la mare adâncime, pluteau bucăţi de gheaţă alb-murdară pe apa maronie, semănând cu un ochi zdrobit.

M-am dat înapoi. Cecilie râse.

— Nu-i periculos. E inactiv de mult timp.

Am îndrăznit să înaintez iarăşi, am aruncat cu toată forţa o piatră, dar n-am auzit-o căzând.

— Gândeşte-te la forţele ce zac acolo, fu singurul lucru pe care am reuşit să-1 spun.

— Da. Într-o zi se va trezi probabil din nou. Exact ca şi oamenii.

— Parcă spuneai că e stins de mult, am zis.

O porni spre maşină. Trebuia să mă piş. I-am dat drumul, în forţă, în prăpastie, îmi prilejui un oarecare sentiment de superioritate.

Am fiigit după Cecilie.

— Eşti un adevărat turist, spuse. Toţi bărbaţii vor neapărat să se pişe-n crater. Tre' să fi văzut spectacolul unui autobuz cu turişti americani!

Râse foarte tare. Mă supără. Am mai mers cu maşina cam o oră. Drumul dispăruse, nu mai erau decât două urme de roţi. Zăpada murdară stătea împrăştiată ici-colo. Ceaţa ne luă vizibilitatea, îngheţam.

Ajunserăm. Am ieşit afară şi putoarea mă izbi. Sulf. Trebuia să-mi acopăr nasul, îmi venea din nou să vomit. M-am luat după Cecilie. Pământul era roşu şi maroniu, susura, bolborosea şi fierbea înăuntru în fisurile adânci, aburul se ridica şi se încolăcea în jurul picioarelor. Am început să-mi pierd simţul orientării. Parcă aş fi umblat într-un vis, împreună cu cineva care era treaz de-a 500 binelea. Totul se cutremura în jurul meu. Atunci am auzit un vuiet şi la câţiva metri de mine se ridică brusc în aer o coloană albă, rămase aşa în picioare zece secunde, douăzeci de secunde, o jumătate de minut, o verticală asurzitoare de apă clocotită, apoi căzu încet şi fu înghiţită de o gaură. Eram paralizat, m-am apropiat cu grijă. Pământul respira, câteva bule mici bolboroseau de-a lungul marginii, apa se înălţă izbucnind în sus ca un clopot

de sticlă, o membrană transparentă, un fetus, un puls, care pompa, pompa, apoi explodă, şi fântâna se înălţă din nou în aer. Am fugit la Cecilie.

— E cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut vreodată, am şoptit eu.

— Acesta nu-i Geysir, zise. E Strokkur. Geysir e acolo sus, dar aproape că nu mai ţâşneşte deloc apă dintr-însul.

Făcu semn spre o colină învăluită în aburi, în spatele nostru.

— Strokkur e doar frăţiorul mai mic, zâmbi ea. Singura modalitate de a-l activa pe Geysir e să turnăm săpun înăuntru.

— Hm?

— Se obişnuieşte lucrul acesta atunci când vin mulţi turişti aici. Măreşte presiunea.

— Chestii de-astea învăţaţi voi la universitate? Clisme? Cecilie râse.

— Vino aici, îmi făcu ea semn, iar eu am însoţit-o până lângă un bazin.

— Ăsta-i drumul, în jos, spre infern, zise.

Apa stătea nemişcată, verde, mi-am băgat degetul, m-a ars.

— Infern?

Nu înţelegeam ce vroia să spună.

— Nu vezi coborârea? Zâmbi Cecilie.

Atunci am observat. Sub suprafaţa liniştită se afla o gaură neagră, o despicătură direct în pământ, care ducea în măruntaiele pământului.

— În acest abis erau aruncaţi oamenii în vremurile de demult, spuse.

Începeau să mă treacă sudorile.

— Şi nimeni'.". Nimeni nu ştie cât e de adânc?

— Nu.

Stăteam acolo şi priveam infernul în albul ochiului când în spatele meu explodă ceva, era cât pe ce să mă prăbuşesc în gaură şi-am simţit un sărut puternic de sulf în ceafa. Ne-am întors brusc – în faţa noastră se înălţa o fântână arteziană de neînţeles, se înălţa înspre cer, o rachetă de apă, care se înălţa, se înălţa, şi nu se mai sfârşea. Strokkur fusese doar o copilărie prin comparaţie, ploua fierbinte peste noi, îmi rupeam ceafa zgâindu-mă în sus să văd cât de înaltă este coloana, cincizeci de metri, o sută de metri, rămase acolo în picioare, cu o forţă care mă ţintui la pământ. Cecilie mă ridică şi începu să danseze în jurul meu.

— Geysir! Urlă ea. E Geysir.

Am început şi eu să dansez şi pentru un timp, cât coloana de apă atinse apogeul, am fost din nou aproape unul de celălalt, respirând acea încredere secretă şi veche dintre noi. Apoi Geysir dispăru din nou în pământ, iar căldura şi sulful erau tot ce mai rămăsese.

— N-a mai fost activ de foarte mulţi ani, spuse Cecilie epuizată. Kim, a izbucnit doar pentru noi!

Nu îndrăzneam să aprind o ţigară, îmi era teamă că o întreagă ţară are să explodeze.

— Cineva în infern tre' să fi apăsat pe-un buton, am zis.

Se întâmplă în drum spre casă. Nu trecuse mai mult de un sfert de oră când roata din faţă se împotmoli deodată în noroi şi ne smuceam înainte asemenea unui motocar nărăvaş, scurtcircuitat, din parcul de distracţii. Cecilie încercă să dea în marşarier, dar în clipa aceea roata din spate se împotmoli şi ea. Încercă să vireze şi atunci ne-am adâncit mai tare în noroi. Cecilie încercă totul. Nu mai servea la nimic. Eu credeam că Landroverul poate merge şi pe sub apă. Dar nu era aşa. Rabla stătea în noroi până la praguri. Cecilie începu să se isterizeze. Îmi porunci să împing. Dar nu-mi plăcea să fiu folosit pe post de apărător de noroi. Roata săpa mai adânc şi mai adânc. M-am uitat împrejur. Peisajul plat dispărea în ceaţa cenuşie. Un vânt de gheaţă îmi bătu spatele, râzând, începeam să devin isteric.

— Tre' să aşteptăm în maşină, am zis. Cel puţin nu-ngheţăm de tot.

— Să aşteptăm? Strigă Cecilie. Pe cine să mai aşteptăm? Pe Moş Crăciun!

— Oameni.

— Pe drumul ăsta nu trece nici ţipenie de om, cel puţin o săptămână! Nu ştii că poimâine e Ajunul Crăciunului?

De fapt, nici nu ştiam. Dar nu m-ar fi crezut niciodată. 502

— Ba da, am zis. Sigur că ştiu.

— Şi poate că te gândeai să sărbătoreşti Crăciunul în Islanda? Iată că dorinţa ţi s-a împlinit! Spurie, nu-i plăcut aici!

— Mai greu e să găseşti un pom de Crăciun pe-aici, am zis, încercând să fiu amuzant.

Cecilie se năpusti afară din maşină. Iar eu după ea.

— Voi pleca mâine acasă, în ajunul Ajunului. Tu nu mergi acasă?

— Nu!

Plângea. Vroiam s-o consolez, dar nu mai rămăsese prea multă consolare în mine.

— Dacă oamenii nu ne găsesc, atunci trebuie să-i găsim noi pe ei, spuse ea obiectiv.

Şi dintr-un motiv sau altul mă urmă ea pe mine. Ne-am târât de-a lungul urmelor de roţi, pe drumul accidentat, dar niciunul din noi nu-şi amintea să fi văzut vreo casă pe drumul de dus.

Cred că am tot mers aşa în cerc vreo oră, eram aproape pe punctul de a ne prăbuşi. Vântul ne biciuia din toate părţile. Vizibilitatea era din ce în ce mai slabă. In clipa aceea Cecilie observă ceva pe marginea drumului, ceva ce semăna cu un adăpost făcut pentru vulturii de mare cenuşii. Dar nu, era o cutie poştală, începurăm să prindem curaj şi merserăm pe urme, pe o cărare bătătorită care pătrundea în inima ceţei şi a pustietăţii. Am mers destul de multă vreme aşa, mână în mână, pentru că nu era cel mai plăcut peisaj în care să te plimbi cu două zile înainte de ajunul Crăciunului. Şi, deodată, am observat ferma, ca o cutie îngustă cu pereţi de piatră, cu două şuri. Un câine ciobănesc norvegian furios îşi făcu apariţia, dându-ne târcoale cu mârâitul său tăios. Am rămas nemişcaţi, în timp ce potaia se apropia, în cele din urmă, apăru un tip pe trepte şi strigă: Seppi! După care banditul se întinse la pământ,

dând din coadă, în timp ce stăpânul însuşi se îndreptă legănându-se spre noi, cu chipul năpădit de o barbă căruntă şi cu a coroană de păr murdar în jurul cheliei neregulate.

Spuse trei cuvinte în islandeză şi mi-am închipuit că s-a pezentat, astfel că i-am întins mâna şi-am strigat Kim Karlsen. Apoi râse cu un rânjet larg, sajâpajn diagonală şi-mi scoase din uz umărul.

— Gjsle Tormodstad!

Cecilie prelua totul şi mi se păru straniu s-o aud vorbind în islandeză, de parcă ar fi fost puţin beată, sau poate că eu, eu >uj 503 ieşeam din real, lăsam doar lucrurile să se întâmple şi totul îmi convenea. I-am urmat pe Gisle şi pe Seppi, sus, iar acolo omul scoase un jeep preistoric de sub o prelată şi, după mulţi de „dacă" şi „dar", porni, în sfârşit, maşina cu care traversarăm platoul întins până la Roverul nostru îngropat în noroaie.

Am meşterit cu frânghii şi lanţuri şi, în cele din urmă, Gisle scoase frumos maşina la lumină aşa cum scoţi o aşchie din deget. Cecilie se tot înclina şi vorbea în islandeză, apoi Gisle spuse o propoziţie scurtă.

— Ne invită la cafea, traduse Cecilie.

Casa lui Gilse era îngustă, cu camere vagon. Ne-am aşezat în prima cameră, era o gheţărie acolo, pereţi de piatră, umezeală. Seppi începu să mă placă şi îmi încălzi picioarele. Pe un raft se aflau volume mari, groase, îmbrăcate în piele, cu litere de aur pe cotor. Gisle se întoarse cu o cafea ca dinamita şi cu tărie, o sticlă strălucitoare cu etichetă.

— Svarted0den, şopti Cecilie.

Gisle ne turnă, iar noi băurăm. Ardea pe gât în jos. Gisle ne mai turnă un rând. În ochii Ceciliei apărură lacrimi. Vântul se izbea în geamuri. Gisle se întoarse uşor, privi afară. Apoi îmi spuse o propoziţie scurtă. Obrajii Ceciliei albiră şi ea îşi şterse lacrimile.

— Ce este? Am întrebat.

— Trebuie să rămânem aici. Spune că va fi furtună de zăpadă. Că nu putem trece peste munte acum.

— A spus toate astea într-un timp atât de scurt? Gisle mai rosti o propoziţie.

— Tre' să-1 ajuţi să bage oile la adăpost, continuă Cecilie. M-am dus după Gisle şi Seppi, am trecut peste pârloagă şi-am coborât într-o râpă. Vântul sufla şi abia reuşeam să mă ţin pe picioare. Gisle mergea neabătut, asemenea unui elefant, iar Seppi deveni feroce în momentul în care adulmecă oile, alergă în cercuri largi până ce le adună strâns ca pe un pulover. Gisle făcu ceva vrăji şi scoase la iveală doi cai păroşi, care păreau destul de obosiţi, se urcă pe unul din ei, iar eu am priceput că ar trebui să fac acelaşi lucru. Mă gândeam că voi fi aruncat direct pe jos, dar mi-a fost mai uşor să escaladez animalul decât să mă îmbrac într-o crinolină. Am lăsat vântul să-mi pieptene părul, m-am prins de coama calului şi am călărit spre casă, fiecare de o parte şi de alta a turmei, în timp ce Seppi alerga în cercuri şi recupera oile codaşe. Cecilie stătea pe trepte şi, în momentul în care ne văzu, declanşa aparatul de fotografiat cu

teleobiectiv; i-am dat calului un pinten cu încălţările de protecţie ale Ceciliei, dar ceva se întâmplă, căci m-am trezit deodată întins pe jos, cu mutra la pământ, printre oi. Treceau peste mine, mă târau după ele, priveam în ochii lor maţi şi seci, simţeam putoarea acră, înţepătoare a lânii încâlcite, iar în jurul meu se înălţau tot felul de strigăte. Am auzit râsul lui Gisle, nechezatul cailor şi mârâitul lui Seppi, m-am ridicat în picioare, iar Cecilie mă duse în casă, în timp ce Gisle se ocupă de animale.

A trebuit să trag trei măsurele de svartedoden, înainte să-mi revin. Apoi apărură Gisle şi Seppi. Cecilie zâmbi şi mă privi.

— Întreabă dacă eşti danez, spuse ea acru şi rulă filmul.

Am clătinat îndelung din cap că nu.

Începu să ningă. Seppi se întinse, din nou, la picioarele mele şi-mi curăţă încălţările cu limba. Altfel, nu se întâmplă nimic. Afară se făcea întuneric. Furtuna învălui casa. Gisle se uită la noi, făcu semn spre sticlă. Am luat o înghiţitură şi i-am dat sticla lui. Bău fără să-şi mişte privirea. Ochii erau posomorâţi şi adânci. Seppi se întinsese într-un colţ şi adormi, cu una din urechi ciulită. Cecilie îşi mai puse nişte haine. Apoi Gisle aduse mâncare. Aşeză în mijlocul mesei o bucată mare de carne şi abia atunci mi-am amintit că nu mâncasem de când sosisem în Islanda. Cecilie se întoarse, avea aerul că nu se simte bine. Atunci mi-am dat seama despre ce era vorba. Pe masă se afla un cap de oaie. Ochii erau încă acolo. Gisle tăie o bucată şi mi-o dădu. Am pus-o cu grijă în gură şi am mestecat-o îndelung. Avea gust de tenişi. Mai tăie una. Am luat-o şi pe aceea. Mă privea în timp ce mâncăm. Vroiam să spun ceva. Limba îmi era pe creier, îmi aduceam aminte ce ne băgase Sfinxu' în devia în cea de-a doua clasă de liceu.

Am început să recit:

Vitele mor, neamurile mor, tu însuţi mori. Ştiu un singur lucru ce niciodată nu moare, judecata în faţa căreia ajunge fiecare muritor.

Un zâmbet frumos traversă figura lui Gisle. Îmi întinse sticla, se îndreptă spre rafturi şi scoase un volum gros. Pe cotor stătea scris Egils Soga. Apoi ne citi cu voce tare tot restul serii, încet, cu o voce clară, copilărească. Nu înţelegeam nimic şi totuşi pricepeam totul.

Gisle se culcă devreme. Ne conduse până sus, într-o cameră de la etaj, după care plecă, în cameră era un pat îngust chiar de-a lungul peretelui. Cecilie se aşeză într-un colţ. M-am întins pe pat. Cecilie rămase neclintită. Simţeam furtuna.

— Nu te culci? Am zis. E loc pentru doi aici.

Nu răspunse. Pătura de sub mine mă înţepa ca un cactus şi mirosea a oaie.

— Nu eşti obosită?

Nu răspunse. Se uita doar cu dispreţ la patul jegos, în clipa aceea se trezi în mine diavolul.

— Dacă vrei să lupţi pentru clasa muncitoare, atunci tre' să suporţi să dormi şi în paturile acesteia, am spus.

Nu mi-a întâlnit privirea, s-a ridicat doar, apoi s-a întins lângă mine cu spatele chircit. I-am pus o mână pe cap.

— Sunt la ciclu, spuse ea.

Şi aşa am stat întinşi, până ce lumina ne săgeta, iar Seppi începu să latre pe post de cocoş.

Cecilie nu vru să ia micul dejun. Gisle stătea pe trepte când am plecat cu maşina, pierzându-ne în întinderea albă. Seppi alergă după maşină lătrând. La est puteam vedea vulcanul Hekla. Furtuna trecuse. Era pustiu şi linişte. Doar motorul, în cele două ore cât am făcut până la Reykjavik n-am scos niciunul o vorbă. Când parcă, în faţa intrării, spuse:

— Dacă ne grăbim, prindem avionul.

— Mergi şi tu acasă?

— Nu.

Fugi sus şi-mi aduse mărunţişurile, iar eu m-am încălţat cu cizmele mele. Şi aşa am plecat mai departe, din nou, afară din oraş, în zona americană, pe lângă soldaţi cu armele pregătite. Cecilie deschise geamul şi scuipă afară.

— Când te-ntorci în Norvegia? Am întrebat.

— La vară. Probabil. 506

Ne apropiam de aeroport, când mi-am amintit de un film vechi, pe care-l văzusem împreună, alb-negru. Despărţire sub aripa avionului, în misterul ceţei.'

Am ieşit din maşină şi ea mă îmbrăţişa prin geamul deschis al portierei.

— Ai biletul?

— Da. Nu trebuie s-aştepţi până când avionul decolează. Mă îmbarc, cu siguranţă. Fii liniştită.

Deodată demară. Am rămas într-un nor de gaze de eşapament şi de zăpadă. Un autobuz cu soldaţi americani trecu pe lângă mine. Un avion de vânătoare aproape că-mi rase pielea capului.

Am intrat în hala de tranzit, îndreptându-mă spre bar. Cei din jur râdeau cu voce tare, se ţineau de nas şi-mi făceau semn să dispar. Dintr-un difuzor se auzea o colindă de Crăciun. Am găsit un butic cu suveniruri.

Întâi se apucă să plângă, mă îmbrăţişa plângând în hohote, se dădu brusc înapoi adulmecând, iar întrebările se înghesuiau la coadă, astfel încât ar fi trebuit să dau bilete numerotate.

— A ce miroşi?

— Cred că a oaie, am zis, după care am lepădat sacul de sport în antreu. Tata era în camera de zi şi împodobea pomul de Crăciun, îmi făcu un semn scurt din cap, de parcă tocmai fusesem până jos să aduc poşta. Pym stătea cocoţat pe steaua de pe pom.

— Unde-ai fost? Strigă mama.

— În Islanda.

— Islanda! Ce-ai făcut în Islanda? De ce nu ne spui şi nouă! Ne-ai uitat cu totul! Nu ne-ai spus nimic nici astă-vară, când te-ai dus în Franţa! Ce se-ntâmplă cu tine?

Eram pe punctul să mă întorc la uşă, dar eram lefter şi din bucătărie parcă simţeam miros de costiţă şi de şapte feluri de prăjituri.

Tata ieşi afară din cameră, cu vată pe păr şi sclipici pe cămaşă.

— Unde-ai fost, unde zici c-ai fost? Întrebă el.

— Într-o ţară rece din 7 litere.

— Da' ce)-ai făcut acolo? Strigă mama. Ce-ai căutat tu în Islanda?

— I-am făcut o vizită Ceciliei. Studiază la Reykjavik. M-am gândit că poate o să m-apuc să studiez şi eu acolo. Geologia.

U J 507

Atmosfera se schimbă brusc. Viitorul strălucea în ochii tuturor, iar mama era din nou în jurul meu.

— Dar ai fi putut să ne spui, Kim. Ne-am temut pentru tine. Trebuie să ne promiţi că niciodată n-ai să mai pleci undeva fără să ne spui.

— Da.

— Promiţi?

— Promit, mamă.

Am fost dezinfectat în vană, după care am primit o gustare din mâncarea de Crăciun şi m-am aruncat mort de oboseală în aşternutul proaspăt călcat, zăcând acolo şi auzind trenul trecând de-a lungul golfului şi tramvaiul din Drammensveien. Am găsit radioul Kurer şi i-am dat drumul, ca să mă strecor prin Europa, dar bateriile erau descărcate, astfel că am rămas aşa întins, numărând oi, în camera mea de băiat, în noaptea dinaintea Ajunului de Crăciun, 1971.

Erau o grămadă de grade peste zero, când ne îndreptam spre bunicul, la căminul de bătrâni. Cineva trebuie să fi greşit ziua. Termometrul oscila în jur de zece grade plus. Iarna nu mai era ca înainte. Julenissen umbla îmbrăcat în haine subţiri.

— Indian winter, am spus.

Râdeam toţi trei, o familie, mergând pe străzile ude şi calde, împodobite de Crăciun.

— Ai fi putut să te tunzi, spuse mama jovială şi mă trase de păr.

— M-am tuns. Acu' doi ani.

Era grozav. Dar uneori mă simţeam asemenea unui dansator pe sârmă, bastonul de echilibru se balansa, iar sârma tremura. Era imposibil ca chestia asta să dureze. Am hotărât să rezist până în anul următor.

Bunicul stătea ca de obicei, la fereastră, se mai micşorase, îmbătrânise, era atât de slab la faţă, că nu mai avea loc nici pentru proteză. Zăcea căscată într-un pahar cu apă pe noptieră. Dar bunicul râdea, părea că buna dispoziţie nu-i slăbise. Se întinse şi scoase o fotografie din sertar, ca să mi-o arate. Vorbea puţin neclar, de parcă aş fi stat să-1 ascult pe Gisle. Dar, până la urmă, am priceput aproape totul. Era o fotografie cu muncitorii feroviari, care lucraseră la linia Dovre, în 1920. Bunicul era în mijlocul găştii, cu mustaţă şi sclipiri în ochi. În fundal trona piscul Sruahetta.

Bunicul îndepărtă portocalele de la mama.

— Am fost în Islanda, am strigat eu.

— In Islanda! Cu vaporul?

— Cu avionul!

— N-au tren în Islanda?

— Nu. Şi nici copaci.

— Traverse, zise bunicul. Traverse, îmi făcu semn să mă apropii.

— Au cărat lemne, afară şi înăuntru, toată săptămâna, Kim. O să fie război.

— Da de unde. Măsoară înălţimea tavanului.

Bunicul dădu din cap îndelung şi convingător. Apoi primi cadourile. Fu foarte surprins, îi cumpărasem o ceaşcă cu Geysir. O puse alături, pe pervazul ferestrei şi apoi ne privi.

— Nu e ziua mea de naştere!

— E Ajunul Crăciunului, explică mama.

Ne privi. Ochii i se scufundaseră adânc în cap. Arătă spre uşă.

— Ce mai distracţie o să fie când voi ieşi pe uşa aceea! Apoi râse. Râse în hohote, se zgâlţâia, îi curgeau lacrimile.

Mama şi tata s-au dus la Biserica Frogner, în timp ce eu m-am dus acasă şi-am băut svartedoden. Cadourile se aflau sub pom. M-am uitat pe furiş la etichete. Hubert nu trimisese nimic. Nici Nina. M-am prăbuşit pe podea şi, în aceeaşi clipă, am auzit muzică venind din apartamentul de deasupra, mă săgeta şi-mi aminti de toţi cei care-mi lipseau. Era noua familie care se mutase, şi un cor spart de copii cânta Ce minunat e pământul.

Mama şi tata se întoarseră de la biserică, iar când am luat masa, a trebuit să le povestesc despre Islanda. Am povestit tot ce-am putut, despre vulcan şi lavă, despre gheizere şi Geysir.

— Deci te gândeşti să studiezi geologia acolo? Întrebă tata mirat.

— Da, am zis. Probabil că e şi locul nimerit pentru asta.

— Nu mai studiezi filosofia?

Lucrurile îicepeau să se încurce, mi-am pierdut echilibrul, aşa că a trebuit să mă prind bine de sârmă. Iar mama întrebă deodată:

— L-ai vizitat pe Hubert vara asta?

— Nu. J' r

— Nu pot pricepe de ce nu dă nici un semn de viaţă!

Tata->stătea aplecat deasupra farfuriei. Era goală. Tăcerea se înfipse în noi ca un harpon.

>u. J 509

Mama se duse la bucătărie să umple farfuria de servit. Tata şi cu mine ne priveam.

— I-am spus că l-ai iertat, am zis încet. L-am rugat să se întoarcă acasă.

Tata continua să se uite la mine.

— Cred că a fost minunat ce-ai făcut, cred că a fost minunat din partea ta, i-am zis.

Pym, cioara cea verde, poposi din zbor pe umărul lui, tata zâmbi scurt, iar mama mai aduse de mâncare.

Apoi am deschis cadourile. Tatei îi cumpărasem o oaie. Cred că Pym deveni gelos, zburătăci sălbatic prin cameră şi nu se dădu bătut până ce tata nu puse deoparte, în mormanul de hârtii, bucata păroasă de lemn. Mama primi o farfurie cu Hekla. Eu n-am primit microfon, ci schiuri noi. Ajunul Crăciunului se stinse încet cu mesajul său de fericire, în timp ce zilele până la Anul Nou aduseră cu ele pârtii proaste de schi şi bombe, îmi făceam cu greu drum pe schiuri prin Nordmarka, în timp ce americanii dădeau drumul cadourilor lor deasupra Vietnamului, îngerii erau arşi, iar pruncul Isus făcea cunoştinţă cu lumea într-un adăpost aerian împuţit. Mama ne servea prăjituri, iar tata dezlega cuvinte încrucişate, într-o seară, pe când auzeam exploziile şi strigătele chiar aproape, am aruncat o privire în revistele lui. Cuvintele încrucişate erau dezlegate, dar nu figura nici un cuvânt acolo, doar litere, completase pătrăţelele cu litere la întâmplare. Eram singuri în camera de zi, iar el se uita în altă direcţie.

— Nu te mai frământa, tată, am spus eu îngrijorat. Povestea-i încheiată!

Nu ştiu dacă m-a auzit. Acele deja cădeau din pomul de Crăciun.

— Te admir, tată! Am spus repede, crezând în ceea ce spuneam. Te admir!

Mama aduse şapte feluri de prăjituri, iar în 30 decembrie veni ştirea că bombardamentul va înceta. Anul Nou bătea la uşă. Era vremea bunelor intenţii. Eu nu aveam niciuna. Eu nu făcusem nimic rău.

REVOLUTION9 iarna/primăvara/vara '72

Am rezistat acasă până în februarie. Cuibul devenise prea strâmt. Ori Pym, ori eu. Dar n-a fost să fiu eu acela. Când Nixon a plecat în China, mi-am împachetat sacul de sport şi m-am dus la Blindern. Spre marea mea mirare, acolo mă aştepta un împrumut pentru studiu, patru Ibseni şi bursa de bază. Am intrat în dugheana de discuri, am ascultat câteva piese Heavy, dar nu le-am prins gustul. Am cumpărat, în schimb, un disc cu Little Walter, am luat o bere şi-am dat cu banul. Apoi m-am urcat într-un taxi şi-am mers până în Munchsgate.

Nu-mi deschise Seb. Ci o fată. Era Guri.

— Ia te uită, am zis. Fu singurul lucru pe care l-am rostit.

— Bună, Kim. Hai, intră!

Am intrat, am tras o privire. Multe lucruri se schimbaseră. Era linişte şi ordine, mirosea a ceai şi a săpun, pe saltea era întinsă o pătură, în pervazul ferestrei se aflau nişte plante verzi, două pijamale proaspăt spălate se uscau pe-o sârmă.

— Ia te uită, am spus. Unde-i Seb?

— Vine imediat. A ieşit să cumpere de mâncare pentru prânz. M-am aşezat. Guri umplu ibricul cu apă. Eram fericit s-o revăd, avea un aer de om puternic, se simţea excelent în propria-i piele. Mă puse imediat în temă:

— Locuiesc aici, zise.

— Minunat.

Se uită la, sacul meu de sport.

— Cum îţ ('merge?

— Tot înainte. Şi tu, ce faci?

— Am început să studiez dreptul.

— Ca să vezi. Excelent.

Apa fierbea, iar Guri dozã ştiinţific frunzele de ceai. În timp ce se făcea infuzia, domni liniştea. Mă tot gândeam cum să procedez mai departe.

— Minunate plante, am spus şi-am arătat spre pervaz. Vin bine. Înfrumuseţează camera.

— Sunt ale lui Seb, zâmbi ea. E noul lui hobby.

Turnă ceaiul, brun-auriu, mi-1 puse în faţă. Am început să fac investigaţii.

— Ce mai face Sidsel?

— Cred că s-a apucat de-un curs de secretară.

Ceaiul era asemenea unei piersici fierbinţi în gura mea.

— Ai veşti de la Nina? Guri puse ceaşca jos.

— S-a-ntors acasă, spuse încet, şi ceaiul se prelinse pe mâinile mele, arzându-mă. Acasă în Danemarca. E la o cură. O cură de dezintoxicare.

— Unde. Unde a fost?

— Tatăl ei a găsit-o în Afganistan. Prin ambasadă. Lucrează într-o ambasadă, ştii tu.

A trebuit să pun jos ceaşca. Aveam mâinile opărite.

— Deci, a ajuns până acolo, am mormăit eu.

Uşa se deschise, iar în prag apăru Seb, cu un coş imens pe braţ. Se uită spre mine şi afişă un rânjet grozav.

— Ai fost la pescuit? Am tatonat eu, dar vocea parcă îmi rămase suspendată, banda se încurcase.

Aruncă peştele în chiuvetă şi se aşează pieziş într-un scaun, avea un aer extrem de mulţumit şi era proaspăt bărbierit.

— Credeam că stai cu mutra băgată într-un vulcan la ora asta! Cum a fost în Islanda, hm?

— Olrait". Poate c-o să-ncep să studiez acolo geologia. Probabil că-i locul potrivit.

— Apropo, ai veşti de la Nina? Se uită la Guri. În ce afurisit de rahat a intrat, dar sunt sigur că o să iasă până la urmă din asta, nu-i aşa, Kim? O să fie al dracului de bine. Câteva luni fără droguri şi va fi iarăşi ca un nou-născut.

Seb era în formă, nu-1 mai văzusem aşa din ziua în care plecase pe mare. Speram doar ca, de data asta, cursul să fie bun.

— Ce s-a-ntâmplat cu Gâscanu'? Am întrebat. Seb rânji şi se uită puţin într-o parte.

— A fost o rătăcire chestia aia, Kim. M-da, tu ştii, credea că va veni judecata de apoi, stătea şi număra zilele pe care le ştergea apoi din calendar, în chiar ultima zi s-a pus în genunchi şi a stat aşa toată noaptea, mormăind

sălbatic. Te-a amintit şi pe tine, de altfel, şi pe proprietarul magazinului, ştii tu. A fost o noapte destul de obositoare. Iar când a venit dimineaţa, s-a târât până la fereastră şi s-a uitat cu grijă afară. Dracu' ştie ce se aştepta să vadă. O gaură neagră, poate. Dar totul era aşa cum trebuia să fie. In clipa aceea s-a supărat la culme. A rămas cumplit de dezorientat, şi-a făcut bagajul şi dus a fost. De-atunci, n-am mai primit nici o veste de la el.

Râserăm puţin, iar Guri ne mai turnă ceai.

— Pe urmă am apărut eu, zise ea. L-am întâlnit pe Seb în oraş în ajunul Anului Nou.

Se sărutară destul de prelung. Era timpul să mă retrag. Am scos discul şi i l-am dat lui Seb. Se lumină la faţă.

— Hate To See You Gol Dumnezeule. Little Walter!

— Păstrează-l, am spus eu, stând în picioare în dreptul uşii.

— Mulţumesc, Kim. Al naibii de „olrait". Treci pe-aici într-o seară, mai ascultăm ceva discuri.

Guri mă privi.

— Dacă ai vreo veste de la Nina. Sau dacă-i scrii, transmite-i salutări din partea mea, am zis.

— Da.

— Salut-o din partea mea, ai s-o faci?

— Da, Kim.

Am coborât agale spre Gjestgiveriet, aplicându-mi comprese calai în jurul gândurilor. Nu ştiu exact ce simţeam, eram gol pe dinăuntru, mă simţeam al naibii de pasiv, asemenea vulcanului în care mă pişasem. Era deja mult prea mult pentru mine, în cele din urmă fu din cale-afară de mult, paznicul nu mă lăsă să intru, perora aceeaşi vorbărie de rahat despre maimuţoii cu părul lung. Stortorget era o văgăună întunecată, presărată cu corpuri. Mi se făcu pielea de găină de frig. Am luat un taxi până la Gunnar, în Spgn. Fu uşor surprins şi mă trase înăuntru în camera lui, douăspr&ece metri pătraţi, lampă, canapea şi cărţi.

— Nu te-am văzut de mult, tovarăşe, cum o mai duci?

— Tocmai asta-i chestia, Gunnar. Crezi c-aş putea locui un timplafrne?

V J 513

Convocă imediat adunarea generală în bucătărie, unde apărură încă patru, doi ţipi şi două fete, una dintre ele fiind Merete, pe care o întâlnisem mai demult. Gunnar prezentă situaţia şi fu „olrait" să mă stabilesc în coridorul respectiv, atâta timp cât îmi respectam rândul la curăţenie, puneam drept danie 50 de gologani în puşculiţa comună şi mă păzeam, cu un ochi de şoim, de îngrijitoare. Vot pentru în unanimitate. Ceilalţi dispărură în camerele lor, Gunnar şi Merete rămaseră. Gunnar scoase o bere şi ne turnă, deşi era numai miercuri, mai era până la week-end, iar Merete îmi arătă lista cu programările pentru curăţenie. Mă simţeam deja acasă. Mao atârna deasupra mesei de bucătărie, iar eu n-am înţeles niciodată de ce nu şi-a scos negul ăla scârbos.

— Cu ce te-ocupi? Am întrebat eu.

— Ştiinţe politice. Şi tu?

— O să-ncerc să-mi iau examenele preliminare. Poate c-o să-ncep să studiez la Reykjavik. Geologia.

— Pot să-ţi împrumut notiţele mele de filosofie, spuse Merete.

— Eşti cumplit de drăguţă.

Apoi ne-am dus la culcare. Nu trecu mult şi cinci ceasuri deşteptătoare începură să sune. Eram student.

Şi uite aşa s-a rostogolit iarna afară din calendar. Locuiam în camera lui Gunnar şi citeam, în timp ce el era la Blindern. Merete mi-a pus în braţe un maldăr de dosare, iar eu, cu capul strălucitor de limpede, luam notiţe după notiţe, număram rânduri şi-mi notam orele pe margine. Fierbeam spaghete, spălam şi frecam întruna. Totul decurgea bine. Singurul lucru care-mi displăcea era priveliştea, spre Sognsveien, spre spatele coloniei de grădini, spre pădurea verde cu pete albe, vedeam de-acolo turnul de la Gaustad, casa de nebuni, cu hornul ei înalt.

Am tras perdelele.

Într-o zi primirăm veşti de la Trondheim. Ola avea un fiu, pe care-l botezase Rikard. Am fost de-a dreptul mişcaţi, aşa că a trebuit să dăm o raită până-n centru să ciocnim o bere, chiar dacă era mijloc de săptămână. Altfel, ne duceam la Samfitnnet, sâmbetele, dar nu reuşeam niciodată să intru în buncărul acela fără să mă gândesc la stâlpul infamiei, roşeam doar la acest simplu gând.

Mă aşezam cât mai sus, în spate, cu o bere în faţă, simţind greutatea unor piane de concert pe umeri, în timp ce ceilalţi se atacau, se sfâşiau unii pe alţii de la tribună. Apoi ne întorceam acasă prin noaptea rece, cu zăpada scârţâind-sub picioare, Gunnar, Merete şi cu mine, treceam peste T0rtberg.

— Gunnar vorbea despre dezbatere, îi înjura pe anarhişti, vorbea pe tot parcursul drumului, pe lângă Blindern, traversând Ringveien, vorbea despre frate-său care acum locuia într-un falanster în regiunea Gudbrandsdalen şi care refuza să folosească tractorul, ca să nu polueze cartofii; Gunnar vorbea cu dispreţ despre asta, spunând că este o diversiune pentru lupta poporului, vorbea despre referendumul din septembrie, că Bratteli îşi legase singur bolovanul de picior, vorbea aşa dispărând într-un nor de aburi de frig, vorbea despre nerăbdare, despre revoluţie, Gunnar şi Merete, în timp ce eu mă simţeam oarecum în plus, a cincea roată la căruţă.

Când ajungeam acasă în asemenea seri, patul lui Gunnar rămânea gol şi puteam să dorm în el. Iar duminicile mă duceam pe la mama şi tata, dacă aveam timp şi nu trebuia să citesc, înghi-ţeam steak-ul şi apoi o întindeam. Îşi luaseră televizor color şi se uitau la serialul Ashton, vorbeau doar despre Ashton, însuşi tata se întreba ce are să se întâmple cu Ashton. După ce mă uitam două minute la mutrele alea glorioase de pe ecran, mă retrăgeam. Dar ei nici măcar nu observau c-am plecat. Trânteam uşa. Uneori o luam spre Munchsgate, dar mă răzgândeam, rămânând în cumpănă un timp, şi-apoi mă-ndreptam încet, în sus, spre Sogn.

Lucrurile mergeau bine. Citeam notiţele Meretei şi luam, la rându-mi, notiţe, parcursesem toată bibliografia, puneam bani în puşculiţa comună şi mă feream de îngrijitoare. Singurul lucru care nu-mi plăcea era perspectiva, turnul, hornul.

Am tras draperiile.

Iarna se-nmuie, veni Pastele, lumea se topea. Ceva se întâmpla cu Gunnar. Se tot învârtea în jurul oalei cu smântână. Smântână eram eu. El şi Merete. Aveau şedinţe, veneau tot felul de oameni, unul câte unul, plecau unul câte unul, seara târziu. Gunnar nu raă rugă, nici nu mă întrebă dacă vreau să particip, nu aminti nimic niciodată. Dar clocea el ceva. Se gândea să-mi mai dea o ş^nsă. Aceasta veni înainte de l Mai.

— Vii şi ttj'la petrecerea de lucru de astă-seară? Mă întrebă el.

— Petrecere de lucru?

— L5a, vom meşteri şi vom zugrăvi puţin pentru mâine. O să bem şi ftişte beri. La Ytre Vest.

— Nu ştiu dacă am timp. Trebuie să mai citesc câteva capitole.

Nu i-au trebuit mai mult de douăzeci de secunde să mă convingă. Iar la ora şapte mărşăluiam, în sus, spre vila de la Ekely, echipaţi cu placaje şi pensule. Acţiunea începuse deja. Diferitele secţiuni îşi ocupaseră fiecare camera sa. Gunnar şi Merete dispărură în pivniţă, eu am rămas cu lumea a treia. O fată îmi dădu un ciocan, iar eu loveam. Mai târziu am mâncat tocană şi-am băut bere. Simţeam întâmplându-se ceva cu mine, mă simţeam atras, aspirat de atmosfera, optimismul, comunitatea, drăcovenia, lupta, strălucirea, fericirea de acolo, era o atracţie, o percepeam, eram atras, cred că figura mea strălucea pentru că Gunnar şi Merete îmi râdeau. Un tip stătea pe o ladă de bere şi citea din întrebările unui muncitor care citeşte, o fată dădu tonul şi cu toţii începură să cânte „Cară-te, CEE, că ne iei soarele", pereţii se bombau, inima îmi era sub presiune mare, tavanul se înălţa, căldura, colectivitatea, totul era mult prea mult pentru mine, m-am căţărat pe-o masă, iar adunarea amuţi.

— Tovarăşi! Am strigat. Tocmai m-am întors din Islanda şi vă transmit salutul tovarăşilor noştri de acolo. Poporul luptă împotriva bazei americane, împotriva spălărilor de creier şi a opresiunii. Guvernul reacţionar a fost demascat! Se închină în faţa Statelor Unite şi supun Islanda imperialismului american, care cuprinde întreaga lume. Guvernanţii obligă Islanda să fie dependentă de Statele Unite, forţează muncitorii islandezi să lucreze pentru americani, dar lupta tocmai a început! Este, de fapt, aceeaşi luptă pe care o ducem noi împotriva CEE! Într-o bună zi, am mers la ţară şi-am întâlnit un ţăran care se numea Gisle. Mi-a citit din Capitalul şi m-a rugat să transmit salutări poporului norvegian. Lupta noastră este lupta lor. Lupta lor este lupta noastră!

Eram pe punctul să leşin. Transpiraţia curgea şiroaie, după care ovaţiile izbucniră. Am căzut jos de pe masă şi-am fost luat pe braţe, îmbrăţişat de obraji catifelaţi şi pumni încleştaţi.

Trecuse de miezul nopţii, echipa care răspundea de lipici terminase de amestecat cinci găleţi cu apă şi făină. Afişele fură rulate în ziare şi echipa se împărţi în nouă subechipe, care aveau să acopere întregul Oslo Vest. Mi s-a încredinţat Skillebekk şi împrejurimile sale, un district periculos, care colcăia de maşini ale poliţiei, care supravegheau zona ambasadelor, era nevoie de cineva care să cunoscă zona ca pe propriul său buzunar. Gunnar dădu 516 din cap încuviinţând, şi, împreună cu o tipa roşcovană, ne-am îndreptat, în noaptea de mai, cu cinci pungi pline cu „Nu ne vindem ţara", „Nu, vânzării Norvegiei". Am trecut cu bicicletele pe lângă Hoff şi-am urcat spre Bygdey Alle, am parcat în apropiere de Thomas Heftyesgate şi am continuat drumul pe jos.

— Unde să-ncepem? Întrebă Scufiţa Roşie. M-am oprit în faţă la Bonus.

— Aici, am zis eu.

Am desfăcut afişele şi le-am lipit de vitrină. Al naibii ce mizerie! Mă mânjisem tot cu lipici. Apoi totul arătă minunat. Nu mai rămase loc pentru reclame cu reduceri de preţuri. O să aibă nevoie de ani de zile ca să le răzuiască de-acolo.

— Nu le putem lipi pe toate aici, şopti Scufiţa Roşie.

— Bine, am spus.

Ne-am îndreptat, în jos, spre Skillebekk, furişându-ne de la un felinar la altul, Scufiţa Roşie era rece şi sistematică. Am traversat Drammensveien, Scufiţa Roşie voia să ne îndreptăm spre Ambasada rusească, dar am luat-o cu mine la Svolder. Acolo am lipit afişe pe fiecare stâlp şi fiecare poartă, un tremur urât mă cuprinse când am observat Saabul tatei. Apoi am urcat, din nou, spre şinele de tramvai.

— Zonă importantă, i-am şoptit eu Scufiţei Roşii. Mulţi de prin zona asta stau în cumpănă. Ştiu foarte bine. Am crescut aici.

— Mic-burghezii sunt încăpăţânaţi, spuse ea.

Ne mai rămaseră trei pungi cu afişe pe care le-am lipit în Drammensveien. Scufiţa Roşie avea o tehnică bună, reuşea să le lipească fără să se murdărească deloc. Eu arătam ca un tub de lipici. Lipici Karlsen. Dar treacă. Până ce-am văzut maşina sticleţi-lor lunecând în jos pe Fredrik Stangsgate şi cotind spre stânga.

Scufiţa Roşie prelua comanda.

— Ne despărţim! Strigă ea şi dispăru ca vântul şi ca gândul. M-am întors brusc şi-am fugit, trăgând după mine pungile, m-am năpustit în sus pe Gabelsgate, simţeam răsuflarea acră de poliţist în ceafă, simţeam că fac paranoia, iar picioarele mi se mişcau ca o roată. Sirene. Cineva strigă în curbă. M-am năpustit într-o curte in|erâoară, am sărit peste un gard şi-am aterizat pe pământ. Iarba maronie era udă. Copacii de un verde-deschis se înălţaujn întunericul răcoros. Hambarul. Grajdul. Am auzit frânând o fnaşină, apoi dând în marşarier şi o uşă trântindu-se.

N-aveam de ales. M-am strecurat în adăpostul aerian, am coborât, nu până la capăt, ci până la jumătate, m-am aşezat pe trepte. Auzeam voci. Ciuleam urechea după câini, îmi ţineam răsuflarea. Nu ştiu cât de mult timp

am stat aşa. Nu auzeam nimic, doar propriul meu puls staccato. Treptele erau întunecate şi reci. Mi se păru că acolo jos văd nişte ochi, jos de tot, în întuneric. N-am fost în stare să mă ridic. Stăteam într-o masă lipicioasă de afişe şi ziare. Mi s-a părut că ceva s-a mişcat. Mi s-a părut că am auzit zgomotul unei uşi al cărei zar se închide. Am strigat. Vocea mea fugi în zigzag între pereţii muceziţi, mi se păru că de-acolo un şir de glasuri se-ntorceau ţipând la mine. Am strigat. Am strigat după toate forţele care există, am strigat după Viezure şi Mao, după Isus şi Marx, după Lenin şi după mama şi tata, am strigat îngrozit, aşa cum stăteam acolo în lipici, dar nu era o rugăciune, nu era nici un fel de rugăciune.

În ceasul al doisprezecelea am sosit la Sogn. Gunnar şi Merele erau treji şi mă aşteptau, pregătiseră un mic dejun festiv pe coridorul lor. Erau foarte fericiţi când mă văzură, îşi închipuiau că eram deja arestat, într-o celulă, şi supus unor interogatorii de gradul trei. Apoi începură să râdă şi, când m-am uitat în oglindă, am înţeles pentru ce. Eram un stâlp ambulant pentru afişe. Ceilalţi se treziră din cauza râsetelor, iar tipul care studia istoria artelor fu de părere că semănăm cu un colaj cubist şi fu cât pe ce să mă trimită la Salonul de toamnă al artiştilor plastici. M-am dezbrăcat de zdrenţe şi m-am îmbrăcat cu singurele haine curate pe care le mai aveam. Apoi mi-am împachetat lucrurile în sacul de sport şi mi-am luat cărţile sub braţ.

— O-ntind acum, am zis.

— Nu rămâi la micul dejun?

— Nu cred.

Masa era plină de steguleţe norvegiene şi steguleţe roşii.

— Ce cuvântare frumoasă ai ţinut despre Islanda, spuse Merete. Gunnar se îndreptă spre mine.

— Pe curând. Baftă la examen! Apoi îmi strânse mâna.

— N-ar fi trebuit să faci chestia asta, am zis.

Mă privi puţin ciudat, apoi înţelese. Ni se lipiseră zdravăn mâinile. Trăgeam şi iar trăgeam, ne împingem în toate părţile, dar fără folos.

— Bun lipici se mai face la Ytre Vest, rânji Gunnar şi a trebuit să ne ducem la robinet.

Apoi am părăsit cartierul studenţesc Sogn. Era primăvară şi un parfum suav plutea în aer. La ferestre atârnau steaguri roşii imense şi de peste tot se auzea muzică.

La Seb totul era întors cu fundul în sus. Îi trebuiră trei sferturi de oră să se târască de pe saltea până la uşă, iar acolo iată-l stând drept, înalt de doi metri, cu chiloţii pătaţi şi cu pieptul bombat. Mă simţeam puţin uşurat.

— La ce oră afurisită ţi-ai găsit şi tu să vii!

Intrarăm şi Seb deschise fereastra. Plantele verzi dispăruseră din pervaz. Nu mai atârnau pijamale la uscat.

— Unde-i Guri?

Se răsturnă pe saltea şi-şi aprinse o ţigară groasă.

— She s gone and left me, oftă Seb.

— Mi s-a părut că totul mergea ca pe roate ultima dată când am fost aici.

— Exact, isteţule! Ţi-aduci aminte de grădina mea botanică de pe pervaz? Ei bine, Guri credea că erau zambile şi cepe şi alte chestii, dar într-o bună zi a aflat că era canabis autentic de pe platouri. Cumpărasem iarba de Ia un tip din parc, de Crăciun. A luat cu ea toată recolta şi dusă a fost.

— Vasăzică, tu cultivai haşiş pe pervaz!

— Sigur că da. Am făcut căldură maximă toată iama şi-am aşteptat doar soarele de primăvară. Geamul e orientat spre sud. O adevărată seră, Kim!

— Eşti cam smintit.

— Da' să fiu al naibii, Kim, lumea îşi fierbe tărie în casă!

A pus apă de cafea, mi-a dat ţigara şi s-a scufundat într-o grămadă de haine.

— Te-ai mutat de la Sogn? L-am auzit spunând.

— Îhî. Era prea mare agitaţie. Mă gândeam că poate aş putea să stau aici să citesc pân' la examen.

Se ridiqă din grămada de haine cu un pantalon şifonat de blugi şi cu ifri tricou decolorat.

— Nu-mi place chestia asta cu examenul tău, Kim. Ţi s-au micşorat de tot ochii! Dar poţi sta aici. Cât de mult pofteşti.

Am băut nes. Avea gust de ciuperci.

— Ai vreo sticluţă? Am întrebat.

— Bună idee, profesore. Hai să dăm o raită pe la bunică-mea. I-a rămas pivniţa plină de recipiente, după bunicu-meu.

Bunica locuia în apropiere de Sankthanshaugen şi-o găsirăm luând micul dejun. Mirosea a pâine prăjită şi a marmeladă. Ne îmbrăţişa pe amândoi şi vru neapărat să-1 hrănească pe Seb, când îl văzu slab, dar Seb trecu direct la subiect.

— N-ai putea să ne-mprumuţi şi nouă câteva sticluţe cu suc, bunico? E l Mai şi magazinele-s închise.

Se uită şmechereşte la el, clipind cu pleoapele ridate şi ne aduse cheia de la pivniţă.

— Nu luaţi prea mult sirop de coacăze negre, băieţi, căci nu mai am mult.

Bunica îl întrecea pe nepot. Ne-am rostogolit până jos şi apoi ne-am închis înăuntru în boxă. Unul dintre pereţii longitudinali era acoperit cu sticle, care îşi aveau fiecare locul lor.

— Bunicul aduna, iar bunica bea, rânji Seb. Grozavă organizare. Nu reuşeşte să înghită tot cât e aici până moare.

Am luat cu noi zece vinuri albe şi un coniac excelent. Când îi înapoiarăm cheia, bunica veni cu câteva poveţe generale, dar putea să fie liniştită, se putea bizui pe noi, n-o să fim porci. Apoi am coborât, am trecut pe lângă Katta şi Frelsern, în timp ce străzile se umpleau de oameni. Fanfarele se auzeau cântând după colţ, aşa că grăbirăm pasul. La Fors0ksgym agitaţia era în toi: pancarte la ferestre şi un al naibii carnaval. Am împins dopul în sticlă şi-am tras o duşcă pentru pigmei şi pentru profesorul de religie. Apoi ne-am cărăbănit acasă şi-am pus furajul în frigider.

Am început cu coniacul, ca să avem o bază solidă.

— Te duci la demonstraţie? L-am întrebat eu.

— Nici vorbă. Am mai fost o dată scos afară din rând. Mă duc în Hjelmsgate.

— Ce mai ştii de Nina? Am întrebat repede.

— Cred că-i mai bine. Dar a fost foarte rău. Mult mai rău decât mine.

— Totuşi a ajuns în Afganistan, am spus încet.

— Aşa-i.

Am deschis o sticlă de vin alb, rece; oraşul fierbea la picioarele noastre.

— Taică-meu a venit acasă, spuse Seb. Locuieşte la maică-mea. 520

Ne-am ţinut gura un timp, meditând la toate cele.

— Ai vreo veste de la Ola? Am întrebat. Seb rânji şi se-ntinse.

— Rikard creşte. S-a născut cu trei săptămâni întârziere, ştii? Avea deja breton şi incisivi când s-a născut!

Am râs îndelung, îmbibându-ne cu vin.

— Tre' să-l vizităm, am zis. La naiba, plecăm la Trondheim. După examen!

— Ce găselniţă perfectă! Vom lua prin surprindere familia lensen, cu un atac fulger al gherilei de oraş.

Am ciocnit şi am mai desfundat o sticlă.

— Da' ce dracu-nveţi tu acolo, la universitatea aia demodată?

— Că am ajuns la stadiul oral. Pălăvrăgim şi bem. Deodată am simţit în devia o oboseală cumplită. Seb dispăru în ceaţă, aveam căpăţâna pustie. Se aplecă deasupra mea şi începu să mă zgâlţâie.

— Tovarăşe Kim! Acum mergem în oraş!

— Nu cred că mai pot, am mormăit eu.

A fost ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc înainte ca el să se întoarcă înapoi şi înainte să vină o nouă zi. Mă sculă din somn.

— Doar nu vrei să zici c-ai dormit de când am plecat de acasă! Nu ştiam unde mă aflam, eram peste tot, în toate camerele pe care le cunoşteam, şi în fiecare din ele erau oameni, care încercau să mă trezească, în cele din urmă, l-am văzut pe Seb.

— S-a-ntâmplat ceva? Am mormăit.

— Tot oraşul a fost în picioare, Kim! Abia dacă mai găseai un loc unde să stai. Am organizat şi trageri cu săgeata. Ţinta era Stalin! Dumnezeule, ce distracţie.

Se întinse pe saltea în timp ce eu mă ridicam.

— M-am întâlnit, de altfel, cu Stig. Suntem invitaţi la fermă. Când mergem?

— După examen.

— O ţii totuna şi bună!

Veni şi rândul lui Seb să adoarmă, în timp ce eu m-am aşezat să citesc. Era urfaranjament bun. Nu intram niciodată în acelaşi ritm, când eu dorrrieam, Seb era activ într-un loc sau altul din Oslo, sau împrejurimi. Când

el dormea, stăteam eu aplecat deasupra căiţilor, şi, într-o dimineaţă de mai, veni, în sfârşit, examenul. Nervii îmi erau relaxaţi, asemenea firului de lână al mamei, iar creierul atinsese cea mai înaltă disponibilitate. Seb intră pe uşă cu nouă sticle de vin, pe care le aducea de la bunică-sa, exact în momentul în care eu ieşeam, îmi dori succes şi leşină pe saltea. Am mers încet prin ploaia uşoară până la Blindem, la universitate, am găsit sala de gimnastică, unde se desfăşura examenul, şi-am luat loc lângă paliere, în jurul meu stăteau grupuri obosite, cu muşchii dezvoltaţi sub frunte. Eram Buddha. Eram vântul şi marea. Am pus în faţa mea, pe masă, creioane ascuţite, o gumă şi-un stilou. Aveam ştiinţa în vârful degetelor, cu excepţia unuia, a celui încovoiat şi urât, singura mea breşă. O uşă se trânti, o răsuflare bolnăvicioasă traversă încăperea, iar pensionarii supraveghetori păşiră pe parchet şi începură să ne împartă lucrările de examen. Dar, înainte să ajung să le citesc, veni un individ la mine să se uite la legitimaţia mea de student. I-am dat-o. Am continuat să citesc. Părea uşor. Mi se părea rizibil de uşor. Nu mai aveam nevoie de creion. Am pus direct mâna pe stilou, dar în clipa aceea am simţit o mână pe umăr.

— Nu eşti trecut pe listă, şopti individul la urechea mea.

— Care listă?

— Lista de candidaţi. Te-ai înscris la examen?

— Să mă înscriu?

A trebuit să mă duc până la preşedinte, la catedră. Acolo chestiunea a fost rapid şi implacabil soluţionată. Nu mă înscrise-sem la examen. Păcat. Kim Karlsen a trebuit să se dea bătut după patru minute. Toţi se holbau la mine. N-am mai avut chef să-mi iau creioanele. M-am dus la Frederikke şi mi-am cumpărat o bere. A fost din pricina degetului, îmi uram degetul. Am lovit cu el în masă, aveam chef să-l calc, să-l rup, să mi-l rup de tot. Trei fete care stăteau într-un colţ mă priveau. M-am grăbit afară, am fugit până în Munchsgate şi l-am trezit pe Seb.

— Cum a fost? Murmură el.

— Am fost scos din sală. Am uitat să mă-nscriu la examen. Se ridică şi un rânjet îi brazdă mutra.

— Eşti mare, Kim. Eşti mare. Cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Tre' să sărbătorim.

Scoase vinul alb din frigider şi turnă în pahare de jumătate de litru.

— Ne ducem pe chei, cumpărăm creveţi şi ne-ntindem sub copacii de la Akershus, ce zici? Nu sună bine, Kim!

— Şi mâine plecăm la Ola!

— Exact.

Dar nu reuşirăm să ne urnim a doua zi, nu ne-am postat degetul în poziţie pentru autostop decât la mijlocul lui iunie, când, într-o dimineaţă fierbinte, ne-am înfipt pe Trondheimsveien, cu degetele mari aliniate şi destul de ameţiţi.

Gunnar nu putu să ne însoţească, trebuia să se ducă să facă agitaţie în S0rlandet. În schimb, ne echipă cu o faţă de pernă plină de manifeste şi pliante.

— Ciudat, i-am spus lui Seb. Mi se pare că ultimul timp, ultima jumătate de an parcă mi-a scăpat, mi s-a scurs printre degete. Nici n-am avut când să mă gândesc.

— Cam aşa era la Amsterdam, când eram narcoman. Săptămâna trecea cât ai pocni din degete.

— Da' al naibii ce mă enervează chestia asta! Mi se pare că pierd controlul.

— Calmează-te, Kim. Suntem în vacanţă.

Maşinile treceau pe lângă noi spre intersecţia de la Sinsen. Oraşul zăcea într-un nor de pâclă. Fiordul se asemăna cu o duşumea albastră. Pământul de la Nesodden mi se păru un urcuş înverzit spre cer.

— Eşti sigur că nu tre' să sunăm şi să ne-anunţăm vizita? Am zis.

— Dă-o dracului! Intră în panică şi încep să organizeze. Băiatul are familie! Nu uita.

O rablă răguşită frână lângă trotuar, în faţa noastră şi uşa se deschise.

— Săriţi înăuntru, băieţi! Mă duc la slujbă.

Ne-am aruncat pe bancheta din spate, iar individul trecu de Gjellerâsen înainte ca noi să apucăm să-nchidem portiera.

— Şi voi vă duceţi la Trondheim? Mă gândeam eu la asta. De vreme ce aşteptaţi aici, pe Trondheimsveien. Am întâlnit odată un tip care stătea pe Stavangergata şi făcea autostopul acolo ca să ajungă Ia6tavanger. Baţi câmpii, nene, zic, de pe strada asta n-ajungi la Stavanger, chit că se cheamă aşa. Am râs politicoşi în timp ce el ne măsura în oglinda retrovizoare.

— Aţi înţeles'poanta? Întrebă el.

Am râs şi mai tare, iar grăsanul se lansă într-o depăşire demenţială, angajând maşina între un autobuz şi un trailer, dar scăpă la firul ierbii.

— De obicei, se termină cu bine, rânji el, iar Seb scoase o ţigară rulată pe care am aprins-o.

— Nu cunosc tutunul ăsta, băieţi. Vreo marcă nouă?

— Mentol pachistanez, spuse Seb.

— Asta zic eu tot timpul, muncitorii ăştia străini se infiltrează peste tot. Da' ce, ţigările Teddy nu-s bune, băieţi? Spuneţi-mi? Nu poţi să te mişti prin oraş fără să dai de o hoardă de boşimani. Să vă spun ceva, băieţi. Am fost săptămâna trecută la Lillesand şi am dat de un arab, care vorbea norvegiană! Cât e una? Pot să gust şi eu?

Se aplecă în spate şi prinse ţigara din aer, trase în piept şi începu să tuşească violent peste volan. Maşina lunecă de cealaltă parte a axului drumului, urlă şi reveni în cele din urmă pe banda lui, cu un strigăt.

— Ce gust infect, tuşi el ca să-şi cureţe gâtul. Mentol ai spus? Vedeţi! Îl numesc mentol, dar, de fapt, e-un rahat. Balegă de măgar. Cunosc eu chestiile astea. Iar când o să fim membri în CEE, vom fi invadaţi de sudici şi de

înşelătoriile lor. Ce credeţi voi că ştiu spaniolii şi italienii despre săpun, parfum şi farduri? Absolut nimic, băieţi. Dar îşi vând gunoaiele mai ieftin şi cu asta strică piaţa pentru oamenii serioşi ca noi. Ce catastrofă va fi! Toată Norvegia va puţi a transpiraţie. De acord?

— Eşti comis-voiajor? Am întrebat.

— Te-ai prins. Eu fac femeile frumoase. Pedersens Penal. Eu sunt ăla. Parfum, pensetă şi pudră. Şi câte şi mai câte încă. Ăsta sunt eu. Ia ziceţi-mi, mai aveţi tutun din ăla? Eu am rămas fără tutun.

Seb îi dădu o ţigară, tipul pufăi din greu, coborî geamul şi se lansă fluierând cu 120 la oră. Lacul Mj0sa se întindea la stânga noastră. Ceasul de bord mergea la fel de repede ca vitezometrul. Ne apropiam de munte. Ridică din nou geamul. Mă uitam la figura lui. Se înnegrise de când părăsisem Oslo-ul. Pescui o maşină de ras electrică din bord şi îşi bărbieri mutra.

— Merge cu baterii, rânji el. E o chestie care le place şi damelor, în special ălora singure. Pricepeţi?

Seb adormise. Ochii lui Pedersen ieşeau din orbite. Drumul era al lui. Claxona tot timpul şi se năpustea în depăşire când îi ieşea în cale o maşină. Şi de fiecare dată la firul ierbii. Ore şi kilometri se prăvăleau în spatele nostru. Vedeam cum creşte barba pe faţa lui Pedersen. Vedeam foarte bine ţepii negri ieşind din pielea feţei, iar el îşi trecea maşina de bărbierit peste bărbie în timp ce 524 conducea în zigzag, prin Norvegia, până ce ajunse în chiar buricul Trondheimului, unde frână brusc. Seb se trezi cu un suspin.

— Asta a fost, băieţi.

Stăteam în mijlocul unui pod. Nidarosdomen îşi arunca umbra asupra noastră.

Am mulţumit pentru autostop şi-am deschis portiera. Mă opri cu o mână lunecoasă.

— Nimeni nu poate să spună că Pedersen e meschin, fonfăi el. Apoi scoase două pachete dintr-o cutie ce se afla pe scaunul din faţă şi ni le dădu.

— Pedersens Penal, zise el. Poftim. Arătaţi absolut îngrozitor. Am rămas pe podul de peste râu şi l-am urmărit cu privirea dispărând în asfinţit. Mirosea a ars. La prima intersecţie buba explodă. Dinspre dreapta se apropie o maşină cu sticleţi şi Pedersen acceleră. Uniformele înconjurară maşina şi scoaseră afară un Pedersen arţăgos.

— Cred că tre' s-o ştergem, spuse Seb.

Am şi făcut-o. Am fugit până ce-am găsit un parc. Acolo ne-am aşezat pe o bancă şi ne-am deschis fiecare trusa. Seb fu apucat de un acces de râs şi începu să-şi pudreze faţa palidă.

— Să ne ferchezuim puţin, propuse el.

Arătam destul de bine în momentul în care am sunat la uşa familiei Jensen, cu pleoapele vopsite, pudraţi, rujaţi, parfumaţi şi daţi cu fixativ. Deodată se deschise uşa, iar Ola apăru în prag şi se holbă la noi. Parcă picaserăm din lună. Ne-am aruncat de gâtul lui şi l-am trântit pe jos. Se zbătu să se elibereze şi se lovi de perete.

— Ola, cine-i? Am auzit noi din camera de zi, probabil consoarta.

Ola nu fu în stare să scoată o iotă. Am împins larg uşa şi-am zărit trei oameni în salonul împodobit cu aplice şi broderii pe pereţi, iar pe masă erau prăjituri şi cafea. Le căzură fălcile, încremeniră ca nişte sculpturi deasupra ceştilor de cafea. Ola veni în spatele nostru gesticulând.

— S-S-Seb şi K-K-Kim de la Oslo, explică el înfierbântat, arătând în toate direcţiile. Ea este K-K-Kirsten şi p-p-părinţii ei.

— Unde-[Rikard? Vocifera Seb.

Am intrat în dormitor şi acolo am dat cu ochii de un trupu-şor dolofan aşezat într-un coş; în clipa în care l-am văzut, când i-am/văzut capul îmbujorat dormind, m-am simţit limpede şi transparent ca şi sticla, iar un diamant tăie frica adânc în mine, în toate direcţiile.

— E frumos, am şoptit eu. Ia te uită ce frumos e!

I-am pus un deget pe frunte, iar Rikard începu să ţipe. Kirsten intră furtunos în cameră şi-l luă în braţe, legănându-l încet şi blând, eu înghiţeam şi tot înghiţeam în sec. Ola stătea mândru şi în acelaşi timp îngrozit, neştiind ce să facă. Kirsten îşi descheie bluza, iar Rikard prinse mamelonul.

— Cred c-ar trebui să mergem în c-c-camera de zi, spuse Ola încet.

Acolo totul se duse dracului. De fiecare dată când mama sau tatăl îşi deschideau gura, Seb începea să răcnească. Stătea chircit în scaun şi scuipa peste prăjituri. Atmosfera era foarte încordată. Ola sparse o ceaşcă între degete, în cele din urmă, Seb se rostogoli pe covorul pluşat, ţinându-se de burtă şi râzând în hohote spre tavan, în timp ce pudra îi sărea de pe mutră. Mi-am şters de pe faţă fardul amestecat cu sudoare; Kirsten intră crispată în cameră. Ola stătea ca o scoică pe canapea.

Trebuia să fac ceva ca să salvez situaţia.

— Venim de la carnaval, am râs eu blajin. De la Universitatea din Oslo. Când se termină semestrul. De aceea, de aceea. Suntem aşa.

Deodată am ştiut că nu voi reuşi până la capăt. Că nu puteam minţi. Nu mă credeau. L-am ridicat pe Seb, care râdea în hohote pe podea, şi l-am târât până la uşă. Ola ne însoţi şi ramaserăm singuri în antreu.

— Scuze, am spus încet. Scuze. Sper că n-am stricat nimic.

— Ar fi trebuit s-s-să mă anunţaţi. Ola se uită într-o parte.

— Te invidiez, am spus. Copii şi chestii de-astea.

— Voi ce faceţi a-a-acum?

— Ne ducem acasă. Ai salutări de la Gunnar.

I-am dat faţa de pernă plină de manifeste. Seb se ţinea drept, sprijinindu-se de Ola.

— Ce bine c-ai început din nou să te bâlbâi, rânji el. Dialectul din Trandelag mă face să crap de râs, fir-ar al dracului! Ai auzit vreodată un arab vorbind dialectul din S0rlandet?

L-am scos afară în casa scărilor şi l-am îmbrăţişat pe Ola.

— Transmite-i salutări lui Rikard, am spus eu. Peste 15 ani va fi baterist la The Snafus.

Ola nu spuse nimic, dar în ochii lui am citit o întreagă carte. L-am împins pe Seb în jos, pe trepte, şi, în clipa în care am păşit afară în noaptea treză de iunie, am auzit un plânset de copil.

— Al naibii să fii! A trebuit să te faci de tot rahatu' tocmai acum! Când socrii erau acolo.

— N-am putut să mă abţin, Kim. A fost mult prea tare.

— Lepădătură! I-am strigat drept în mutră. Lepădătură!

Nu mai aveam nimic de făcut la Trondheim. Mai aveam bani pentru un bilet de tren de întoarcere acasă. Trenul pleca la ora zece, aşa că-l prinserăm.

— Vii cu mine la Stig? Întrebă Seb în clipa în care stăteam pe coridorul vagonului şi priveam luminile care treceau pe lângă noi ca nişte stele căzătoare.

— Nu.

— Da' al naibii să fii! Doar nu eşti furios pe mine!

Mi-am sprijinit fruntea de geam şi am simţit cum vibrează. Am apăsat şi mai tare. Conexiunile se rupseseră în creierul meu.

— Mă duc la Nesodden, am zis.

Seb se dădu jos la Oppdal, iar eu am continuat drumul până la Oslo. Am văzut-o pe mama lui Fred stând la fereastră. Avea rouă dimineţii în ochi.

În Munchsgate căldura era de nesuportat. Oraşul se trezea asemenea unui leu molatic. Eram pe drojdie. Nu mai aveam bani nici măcar pentru drumul cu vaporul la Nesodden. M-am întins pe saltea şi-am început să analizez lucrurile. După un timp, am ieşit. Soarele atârna pe cer. Mai sus, pe stradă, în faţa brutăriei, nişte puşti jucau fotbal. Am fugit până la ei, le-am luat mingea ca să le-arăt câteva fente. Se supărară de mama focului şi mă driblară până mă ameţiră, strigând după mine. Am întins-o. Trebuia să fac rost de ceva sfanţi înainte să plec. Aveam un plan. M-am dus acasă, în Svolder, şi-am intrat. Mirosea a vacanţă. Draperii care filtrează jumina. Praf. Pături peste mobile. Am scos discurile LP cu Beatles, le-am pus într-o pungă şi m-am grăbit afară. Strada era gpală. Un vânticel ridica nisipul în aer. Un pescăruş ţipa în spatefe meu. Am coborât la magazinul din Skippergata şi i-am arătat vrăjitoarei bătrâne şi zgârcite oferta mea. Scoase afară discurile cu degetele ei noduroase, le cercetă, suflă peste ele.

— Sţint uzate, şopti ea. Au zgârieturi. Pete.

N-am răspuns.

— 90 de coroane, spuse ea repede.

Avea banii pregătiţi. Am luat banii şi-am zbughit-o afară, am rămas aşa câteva secunde, ore, apoi am început să urc Karl Johan. Conştiinţa începea să mă ardă în ceafa. Mă vândusem. Am găsit o masă liberă la Saras. Am comandat bere, am rulat câteva bancnote de zece şi le-am pus în buzunarul din spate al pantalonilor, ca să fiu sigur că voi ajunge cu vaporul la Nesodden. Nu trebuia să plec înainte de căderea serii. M-am uitat după cunoscuţi. Am băut berea şi apoi am ieşit din nou pe Karl Johan. Oamenii se prăvăleau înspre mine, asemenea unor coloane înclinate, în cădere, erau îmbrăcaţi în negru pe vreme caldă, cu feţe albe, prăfuite. Am intrat la Studenterlunden. În clipa

aceea, cineva îmi băgă brusc în mână un fluturaş. Erau Peder şi Făţarni-cul-Leif. SPUI NU COMUNITĂŢII? Scria pe un afiş imens. Am aruncat hârtia şi-am fugit mai departe, m-am oprit. Erau cu toţii acolo, pe băncile galbene, sub copaci, cu lumina verde care se cernea aidoma ploii. Viscerele îmi ajunseră în gură. Nina stătea acolo, cu o siringă în braţ, era şi Fred, ud leoarcă, mai slab ca niciodată, mai era şi Balauru', cu figura făcută zob şi cu un braţ însângerat şi sfârtecat. Şi J0rgen, gras, cu părul subţire, cu o tăietură albastră pe obraz, cu ochii morţi. Am început să fug din răsputeri. Am auzit o maşină frânând cu zgomot, în parc era pustiu. Am căzut în genunchi, în iarbă, şi-am vomat. Palatul regal era în renovare. Schele. M-am aşezat la umbra unui pom. Un paznic mă trezi şi mă rugă să mă car de acolo. Am coborât, din nou, încet spre Karl Johan. Nu mai era nimeni pe bănci. Lumina verzuie se întunecase. Umbrelele de soare de la Pernille semănau cu nişte imense pălăria-şarpelui. Din nou începu să vină înspre mine masa aceea de oameni, asemenea unor coloane ce se înclinau sângerânde. M-am întors brusc, eliberându-mă, am fugit până la Club-7. Închis. Trebuia să cobor jos pe chei. Clopotele băteau în turnul Primăriei. M-am târât de-a lungul colosului de beton, m-am oprit, m-am uitat împrejur, nu mai vedeam cerul, îmi aminteam de bătrâna Vikal şi-am simţit, deodată, o scoabă de oţel în spate. Am ţipat, am ţipat, era ţipătul pe care-l aşteptasem, se întorsese, ţipam, iar geamurile se spărgeau în jurul meu, stăteam într-o avalanşă de cioburi şi, în fiecare tăietură, vedeam strălucirea unui apus roşu de soare.

LOVEMEDO vara/toamna '72

M-am trezit încet din cauza unei dureri care îmi săgeta braţul şi se oprea în piept. O femeie îmbrăcată în alb îmi puse o compresă pe frunte. Mai încolo era o altă femeie, care semăna cu mama. Se apropie de mine, se plecă peste pat.

— Te doare, Kim? Am auzit eu slab.

— Unde sunt?

Femeia în alb îmi ridică, cu grijă, mâna şi o aşeză pe dună. De acolo veneau durerile. Bandaje. Mama era tot acolo.

— Ce s-a-ntâmplat? Am şoptit.

— Ai spart un geam de vitrină, spuse stins. A trebuit să te coasă la urgenţă.

Am primit un pahar cu apă. Asistenta medicală îmi sprijinea capul cu o mână puternică, dar blândă.

Camera era îngustă, cu pereţi goi, verde-deschis. Într-un dulap, lângă uşă, erau atârnate haine. Jacheta mea de tweed. Costumul de la confirmare.

M-am uitat la mama.

— Unde sunt?

Se întoarse într-o parte.

— La Gaustad.

Am simţit mirosul de terebentină şi-am adormit din nou.

Următoarea dată când m-am trezit erau mai mulţi oameni acolo, venis^ tata, mama, femeia în alb şi un bărbat scund şi negricios, care atâtea pe un scaun lângă pat. Avea mâna băgată în jachetă, feţa lui se apropie de a mea, cu ochi arzători, strălucitori şi păr negfu. Era Napoleon. Am strigat. Am auzit o groază de voci şi mama se aplecă deasupra mea povestindu-mi un basm. Medicul 'u 3 529 îmi luă pulsul, iar femeia în alb veni cu un pahar. Tata stătea cu spatele. Cred că soarele bătea în fereastră. Am auzit o pasăre.

— De ce sunt aici?

— Acum trebuie să te odihneşti, Kim, spuse bărbatul mic de statură. Eşti aici ca să te odihneşti, şi-o să te ajutăm cu toţii, înţelegi?

Atunci se întâmplă altceva. Am remarcat că ceva se întâmplase cu capul meu. Făcuseră ceva cu capul meu. Am început să mă pipăi cu mâna sănătoasă. Era tuns la zero. Neted. Simţeam nişte protuberante, acolo unde craniul se sudase.

— Ce-aţi făcut cu mine! Ce-aţi făcut cu mine!

— Vom sta mai târziu de vorbă împreună, Kim, spuse medicul cel scund. Acum eşti prea obosit.

Asistenta medicală îmi întinse braţul, iar oamenii dispărură. Mă făcusem foarte mic şi intrasem în gaura cheii. De o parte a uşii era întuneric beznă. De cealaltă parte a uşii un soare alb se rostogolea pe podea.

Am auzit zgomot de chei.

Mama venea la mine aproape în fiecare zi. Părul meu nu mai vroia să crească. Am rugat-o să-mi aducă o căciulă. Coridorul rece din faţa camerei. Paşii. Sala de mese cu toate figurile cenuşii şi cu prânzurile murdare şi lipsite de gust. Nu reuşeam să mănânc. Pastile dimineaţa. Pastile seara. Camera în care se primeau vizite, cu radioul cel vechi, revistele şi scrumiera de cositor. Vizitatori care stăteau rigizi şi care îşi reprimau frica şi dezgustul. Cineva cuprins de amoc. Secţia închisă. Strigăte care se stingeau. Un băiat care se aruncase pe fereastră. Sângera pe pământul maroniu. Vanele verzi al căror email se scorojea. Să te dezbraci în timp ce femeile în alb dădeau drumul apei să curgă în vană şi glumeau. Să stai acolo, aşa, cu trupul scofâlcit în râsul celorlalţi. Refuzam să-mi dau jos căciula de pe cap. Refuzam pur şi simplu. Râdeau pe săturate. Uşa de la budă pe care nu aveam dreptul s-o închid. Uşa salonului mereu închisă pe dinafară. Priveliştea: o pădure întunecată de brad, chiar în apropiere. De partea cealaltă, clădirea principală. Chiar în faţă, peste gard şi peste drum: un teren şi un luminiş, verde-deschis, o pată de soare.

Mama:

— Ce mai faci Kim?

O priveam. Lăsa impresia că se ţine tare. Nu era nici o urmă de slăbiciune în ochii ei.

— Ai vorbit cu doctorul Vang? Continuă ea.

Napoleon, îi ziceam Nappe în mintea mea prefăcută în cenuşă. Tot a treia zi trebuia să merg în biroul lui, care se afla în cealaltă aripă.

— Cum îţi place aici? Mă întreba el mereu, ca şi cum ar fi fost un hotel de lux.

Nu răspundeam niciodată.

Îşi pierdea repede răbdarea. Era un om mic la trup şi ocupat.

— Nu prea doreşti să colaborezi, Karlsen, zise el la fel de blând. Nu vorbeşti nici cu mama ta.

Eram din ce în ce mai sigur că tipul avea perucă. Era lipită de căpăţână, iar cărarea închipuia o dungă păroasă.

Întotdeauna se ridica primul.

Nu mai îndrăzneam să spun nimic. Nu mai eram în stare să mint.

Asistentele erau cumsecade. Discutau despre CEE şi, în cele din urmă, unul dintre cei mai bătrâni nebuni începu să strige că CEE era fiara apocalipsului, că tratatul de la Roma era lucrarea Anticristului şi că vântul zilei judecăţii de apoi începuse să ne susure deja în urechi. Ce scandal a fost! În cea mai mare parte a timpului stăteam în cameră. Era linişte. Priveam afară pe fereastră. Vară. Aveam un singur gând: Că voi rămâne pentru totdeauna acolo. Nu ştiam de ce eram acolo.

Uneori mă uitam la televizor. Ceasul. Secundarul alb, care se rotea în colţul ecranului. Mi se întâmpla să închid ochii şi să visez la ceva, nu mă grăbeam cu visul. Iar când deschideam ochii, constatam că nu trecuse nici o jumătate de minut, pe când eu aveam impresia că stătusem aşa mai multe ore. Un bezmetic, zis Idiotul, care făcea pasienţe toată ziua, fără însă să-i reuşească vreodată, deveni îndrăzneţ.

— Nu te lăsa înşelat de televizorul ăsta, şopti el, făcând repede cărţile şi privind nervos împrejur. Ai văzut revista sportului? Când se reia golul? Portarii prind întotdeauna mingea. La reluare.

M-am dus în salon. Noaptea cobora mereu pe nesimţite. Graniţa dintre spmn şi veghe era încet ştearsă de un om de ordine irascibil şi cja simţul datoriei.

Matna:

— De, ce nu spui nimic, Kim? Altădată puteam sta de vorbă.

't_J 531

— Puteam?

Îi era greu acum. Muşchii feţei i se încordară, dar în ochi nu era slăbiciune, doar suferinţă.

— Dar cu ce am greşit! Izbucni ea. Rămase agăţată de braţul meu tot restul vizitei.

— Îmi lipseşte Nesodden, am spus. Mi-e dor de Nesodden. Nappe vroia să mă facă să vorbesc. Se învârtea în jurul meu cu mâinile la spate şi era cam patetic. Cabinetul lui mirosea a transpiraţie, în privirea lui întunecată am văzut un alt Napoleon, mai periculos decât cel ce se pretindea că este.

Îmi ţineam gura.

N-aveam chef de mâncare şi slăbeam din ce în ce mai mult. Un medic veni şi-mi scoase copcile de la mână. Cicatricele se întindeau în toate direcţiile.

Degetul care îmi fusese rupt arăta cel mai groaznic, înspre seară anestezia dispăru, se evaporase cu totul, îmi făcea bine să simt o durere. Apoi au venit cu cina. Pastilele. Clorpromazin, fendiatin. Nici nu-mi mai amintesc toate poreclele ce le aveau. Nu-mi amintesc toate câte mi se spuneau. Dar totul era spre binele meu, asta mi se zicea de fiecare dată.

Mama:

— Unchiul Hubert a venit acasă!

Nu pricepeam cum de reuşea să bea cafeaua aceea.

— Se pare că i s-a acceptat un tablou la Salonul de toamnă al artiştilor plastici.

M-am întors spre fereastră.

— Crezi că merită să faci delicte? În aceeaşi clipă o cuprinse groaza.

— Doar n-ai făcut ceva rău, Kim?

— De ce sunt aici?

— Vor să te ajute, Kim. În curând vei fi sănătos, în curând vei ieşi de aici.

— Se vor face multe mere anul ăsta?

— Da, zise mama.

Într-o zi mi s-a permis să mă duc la plimbare. Eram o gaşcă amărâtă care urcam spre Sognsvann, trecând pe lângă grădini. Doi asistenţi medicali mergeau unul în faţă şi celălalt în spatele hoardei. Vara era în ultima fază. Epuizată. Terminată. Probabil era luna august. Picioarele erau greu de urnit. Ne-am târât de-a lungul drumului, în clipa aceea i-ţâm văzut. Veneau spre noi. Patru băieţi, cu undiţe pe umeri şi cu tolbe imense de pescuit. Am încetinit pasul, iar când am trecut pe lângă ei, se făcu linişte. M-am întors. Şopteau între ei uitându-se după noi.

În noaptea aceea n-am putut dormi.

Vântul bătea, fremătând pe lângă ferestre.

Umbre pe pereţi. Procesiuni.

Undeva în apropiere cineva cânta la un ferăstrău.

A doua zi am primit o vizită. Gunnar şi Seb stăteau în salonul de vizite şi fumau de plictiseală. M-am dus la ei cu căciula bine trasă pe cap. Nu încercară să mi-o scoată.

M-am aşezat pe un scaun şubred.

Erau al naibii de nervoşi şi nu ştiau ce să spună.

— Cum a fost la Stig? Am întrebat. Seb era bronzat şi făcuse muşchi.

— Olrait", şopti el. Am săpat la pământ. Mă voi muta acolo la toamnă. Poţi să stai în garsoniera mea, spuse el repede.

— Nu cred că am nevoie de ea. Am mers cu toţii în salon.

— Te-am căutat prin tot oraşul, zise Gunnar. Maică-ta mi-a spus că eşti aici. Dar noi, să ne ia naiba dacă am crezut-o!

N-au mai spus nimic mult timp. Îşi rulară ţigări şi fumară.

— Dar ce s-a-ntâmplat? Întrebă Seb privind în pământ.

— Habar n-am. Probabil că m-am îmbolnăvit de turbare, încercară să râdă. Suna rău. Nu îndrăzneau să mă privească în ochi.

— Dar ce-ţi fac? Întrebă Gunnar brusc.

— Mă dopează.

— Fir-ar al dracului. Gunnar se ridică brusc şi rămase în picioare lângă fereastră. Fir-ar la dracului. Să scuipi tot rahatul. Să-l scuipi dkect în mutrele lor!

— Auziţi strigătele, am zis.

Se făcu jjinişte. Ascultară. Strigăte. Era ca şi cum cineva ar fi strigat, având un amortizor pe gură.

— De la secţia închisă, am zis. Programul de vizite se încheie. I-am însoţit până la ieşire.

— Nu era George ăla care cânta la chitară solo While My Guitar Gently Weeps, am zis. Era Clapton.

Seb se uită puţin straniu la mine, dădu din cap. Apoi trebuiră să plece.

Restul zilei am rămas tăcut ca peştele.

Ploaie. Mama:

— A fost o vreme când vroiam să mă fac actriţă. Luam ore, ţi-am povestit despre asta, Kim?

— De ce n-ai continuat?

— Viaţa nu-i totdeauna aşa cum ţi-ai închipuit-o. Lucrul acesta trebuie să-l înveţi şi tu.

Căciula mă mânca pe frunte. Am scos-o. Mama putea să mă vadă aşa. Mă mângâie pe craniul lucios şi zâmbi.

— Pot să am încredere în tine? Am întrebat.

— Da, zise mama. Întotdeauna.

— Orice ar fi?

— Da, Kim. Orice ar fi. Ploaie. Pastile. Apă.

Nappe vru din nou să-mi vorbească. Stăteam în cabinetul lui. Îi priveam părul.

— E păcat să spun, Kim, dar n-ai nici o motivaţie pentru tratament, cum zicem noi. Ai dori să nu mai iei medicamente, nu-i aşa? Dar nu-i posibil, dacă tu nu vrei să colaborezi în alte privinţe.

Răsfoi câteva hârtii de pe masă.

— Şi nici nu te putem ţine aici o veşnicie, nu crezi?

Mă gândeam la umbrele senile din sala de mese, care nu mai aveau nici un fel de vârstă.

— Şi cât durează o veşnicie? Am întrebat eu.

Şi-a ridicat rapid privirea, surprins că-mi aude vocea.

— Când îţi vin lucrurile astea în cap, Kim, trebuie să fi băut ceva înainte sau să fi fumat? Sau tu însuţi eşti cel care hotărăşti să te porţi astfel, din propria ta voinţă, din libera ta voinţă?

N-am apucat să-mi închid gura. Napoleon se holba la mine.

— Eu am timp suficient să te-ascult. I-aţi şi tu, Kim, timpul de care ai nevoie. Nu te grăbi.

— Despre ce lucruri e vorba?

— Ştii foarte bine. Întâmplarea cu scheletul, de exemplu. Mama probabil i-a povestit." Mama. Acum nu mai puteam avea încredere în nimeni. Mi-am ţinut fleanca. N-am să mai deschid niciodată gura.

Nappe aştepta.

Apoi îşi pierdu răbdarea.

— Simţi cumva o formă sau alta de culpabilitate în legătură cu jaful de la Banca unde lucrează tatăl tău?

Aveam febră, dar în acelaşi timp eram pregătit, limpede la minte, viclean şi în gardă, asemenea unui indian hăituit.

Acum înţelegeam. Scrisoarea pe care, de fapt, o purtasem de colo-colo eu însumi, când am fost convocat la recrutare.

Era acolo, stătea deschisă pe biroul lui Napoleon. Primul impuls a fost de bucurie. Mama nu mă trădase.

Apoi m-am decis. M-am aplecat în faţă, ca şi cum aş fi dorit să-i mărturisesc ceva, Nappe stătea în expectativă. Dar, în loc, i-am răsturnat lampa de birou pe podea, am înşfăcat scrisoarea şi-am fugit spre uşă. Fugi după mine pe trepte, în jos, eu încercam să citesc în timp ce fugeam, dar eram prea slăbit, nu aveam forţă, m-a prins din spate, m-a apucat cu mâna stângă, am reuşit să văd cum îi cade peruca, înainte ca eu însumi să cad, îngrozitor de repede, într-un întuneric alb, fără imagini.

Soare de vară târzie. Aerul clar, transparent. Să numeri acele de brad de la o distanţă de aproximativ 1500 de metri. Mama:

— Ţi-am împletit o căciulă nouă.

Am încercat-o. Era bună. Moale. Neagră.

— Mulţumesc.

— Salutări de la tata.

— De ce nu vine?

— Nu mşi trebuie să faci aşa cu doctorul Vang.

— Ce ştiţi despre mine?

Ea puse căciula veche în geantă.

— Oare p-atfi momentul să ne cunoaştem mai bine? Spuse încet. Cuvinte stranii.

— Ba da, am zis. Un ceas care sună.

Nu reuşeam să ţin şirul zilelor. Nu reuşeam să ţin şirul nopţilor. Era asemenea unui şirag de bile. Perspectiva de la fereastră. Probabil că venea toamna. Geamul. O frunză gălbejită.

Şi totuşi îmi amintesc de-o zi. N-o voi uita niciodată.

Am primit o vizită în salon.

Nina.

Stătea pe un scaun cu ochii mari şi grei, subţire, epuizată, într-o rochie lungă şi neagră. Gura.

M-am aşezat pe pat, mi-am ascuns faţa în mâini, simţeam, pentru prima oară, după multă vreme, că trăiam.

Se aşeză lângă mine.

— Kim, spuse ea, foarte aproape.

— Când ai venit? Am întrebat eu. La Oslo.

— Ieri.

— Ieri?

— Da. Vom rămâne acum aici. Locuim în Tidemandsgate. Îţi aminteşti?

Îmi ţineam mâna streaşină la ochi.

— Eşti sănătoasă acum? Am şoptit eu.

— Cred că da. A trecut. Există alte lucruri pentru care trebuie să trăieşti. Nu-i aşa, Kim?

— Da. Dar nu aici.

— Vei ieşi curând de aici.

Ne găsirăm orbecăind unul pe celălalt, îmbrăţişându-ne, într-un fel sau altul, cu trupurile noastre subţiri, m-am aplecat peste ea, ea era sub mine, plângea sau poate râdea. I-am ridicat în sus rochia, iar ea mă ţinea atât de strâns după ceafă.

— Să fii atent, spuse ea, mă rugă ea.

— Nu-ţi fie teamă, am şoptit eu. Nu-ţi fie teamă. Am avut oreion. Totul s-a petrecut atât de repede. Eram două pietre de moară care se frecau una de cealaltă, mă ajută să găsesc locul, o duru şi plânse, apoi ne rostogolirăm, iar în clipa în care am simţit o durere tăioasă ţâşnind din penis, uşa se deschise larg, am întors capul şi-am urlat, era Cecilie, paralizată, în prag, Cecilie, care se întoarse brusc şi dispăru, asemenea unui vis şi asemenea unui ceas deşteptător.

M-am răsturnat, am căzut, m-am târât pe podea. Nina era tăcută, plângea molcom, îşi trase hainele pe ea. Un asistent medical intră înăuntru tropăind. Am auzit şi alţi paşi. Îmi amintesc 536 doar că eram sub o avalanşă de zăpadă, câinii lătrau, simţeam bastoane care-mi nimereau corpul, dar nimeni nu săpa în zăpadă în locul unde zăceam eu.

Femeia în alb îmi aduse o fotografie în dimineaţa când, în sfârşit, am fost găsit.

În fotografie eram eu. Stăteam întins în mijlocul unei turme de oi, dând din mâini şi din picioare.

Alte zile. Zile bătrâne. Nopţi corosive.

Aveam voie să mă plimb în zonă. La fiecare fereastră era câte un ochi. Frig. Trecusem o etapă. Părul nu-mi crescuse. Vedeam hornul de aproape. Gardul. Am urmat o cărare, în jos, cineva se îndreptă spre mine, o figură masivă, un munte greoi. Am vrut să mă întorc, dar era prea târziu. Gândurile începură să-mi zumzăie în cap, disociindu-se, unul după altul, un câmp de lumini nestăpânite.

Stătea drept în faţa mea.

Îmi luă orice perspectivă. Era mai mare decât oricând.

— Jensenius, am zis, şi mi-am scos căciula din cap.

Privirea îi căzu pe craniul meu.

Deschise gura, dar nu scoase nici un sunet. Ochii îi erau nişte rezervoare de frică veche. Limba îi atârna imensă şi nemişcată deasupra buzelor. Tremura.

Jensenius era mut.

Îmi făcu semn peste umăr, înspre clădirea principală.

Turnul verde.

Apoi scotoci după un capăt de creion şi după o hârtie, scrise, mi-o dădu, se întoarse încet şi plecă înapoi, clătinându-se.

Am citit bileţelul.

Salvează-te. Înainte să fie prea târziu.

Din seara aceea am început să nu mai iau medicamente, îmi era o frică de moarte. Eram pregătit, îmi era teamă de moarte şi devenisem periculos.

Septembrie.

Semnujfecioarei. Eu eram balanţă. Mama:

— Xim, trebuie să colaborezi cu ei. Trebuie să te faci bine pentrii noi.

— Pot să am încredere în tine, mamă?

— Da, Kim. Bineînţeles că poţi. Da' de ce nu vrei să vorbeşti cu doctorul Vang? Vrea doar să te-ajute.

— Ce fel de tablou a pictat Hubert pentru Salonul de toamnă al artiştilor plastici?

Mama pufni în râs.

— O scoică. Fumam o ţigară.

— Mamă, nu poţi să-mi aduci o groază de coli de hârtie şi ceva de scris?

Se uită mirată la mine.

— Bineînţeles. Ce ai de gând să faci cu ele?

— Şi să-mi aduci un plic şi-un timbru.

Foi galbene zburând prin aer.

Stăteam în cabinetul lui Napoleon. Peruca era de-a dreptul impecabilă. Zâmbea maliţios.

— Ai fi preferat să fii la închisoare? Întrebă brusc.

— Da, am răspuns. Discuţia se încheiase.

Când m-am întors jos, Gunnar mă aştepta în salonul de vizite şi fuma.

— Mergem la mine în salon, am spus. Coridorul.

Am închis uşa şi-am tras cu urechea. Gunnar se uita la mine.

— Ultimul sondaj al opiniei publice arată 43 % împotrivă şi 36 % pentru, zise.

M-am aşezat lângă fereastră şi mi-am aprins o ţigară.

— Ştii că exact acum zece ani The Beatles au înregistrat Love Me Do? Am zis. La 11 septembrie '62.

— Al dracului. Eram aşa de mici!

Gunnar parcă se mai dezmetici puţin, îşi relaxa muşchii.

— Ţi-aduci aminte de autograful cu care te-am tras în piept în toamna aceea?

— Da, pastile sărate. Al naibii de porc. Dar a doua oară n-ai mai reuşit cu tovarăşul Lin Biao, la naiba.

Rânjirăm puţin. Mă gândeam la manifestele din sertar. 538

— Ţi-aduci aminte de revista porno pe care Stig a adus-o de la Copenhaga?

— Atunci când a jucat handbal acolo. Sigur că da.

— Exact.

Gunnar păru bucuros că putea vorbi astfel cu mine, desigur.

— Chestii dubioase, mormăi el.

— Şi-ţi mai aminteşti că te-am scos din rahat, atunci, la budă?

— N-am să uit niciodată, Kim.

— Şi că mi-ai dat mâna şi mi-ai promis că atunci când voi avea nevoie, când voi fi la necaz, ai să m-ajuţi?

— Exact, desigur, Kim. Gunnar nu uită niciodată asemenea chestii.

M-am prăbuşit brusc în faţa lui, mi-am strâns pumnii, izbindu-i de podea, m-am oprit, am tras cu urechea.

— Tre' să mă scoţi de aici! Tre' să mă scoţi de aici, Gunnar!

Indian summer.

Stăteam în încăpere şi aşteptam.

Mâncarea sleită şi scârboasă pe o farfurie. Toţi vorbeau despre crimele de la Munchen. Nopţi albe. Mama:

— Ce-ai să faci cu toată hârtia asta? Am pus-o în bag-udin dulap.

— Plicul şi timbrul? Am întrebat. Mi le dădu, îmi dădu şi pixurile.

— Îi vei scrie scrisori Ninei? A fost aici, nu-i aşa?

Ieri am dat jos obloanele de la ferestre. Lumina a năvălit înăuntru, în Casă, asemenea unui val. Pe pervazul ferestrelor erau o groază de insecte moarte. Era morbid, mă clătinam acoperindu-mi faţa cu mâinile. Primăvara se năpusti spre mine din toate părţile. Mai. Totufera transparent. Colile de hârtie străluceau. Scrisul se făcu nevăzut în lumina orbitoare a soarelui. M-am furişat afară pe terasă. Ocfyii se obişnuiră cu lumina, ca şi cum aş fi fost orb mult timp, iar acum începeam să-mi recapăt încet vederea. Fiordul era plinele bărci. Bărci cu pânze. Un vas de croazieră. O barcă, în clipai'aceea am auzit un zgomot. Era cineva acolo. M-am ridicat cu grijă. Ea stătea pe bolovanul pe care bunicul îl adusese de pe chei. Călare de ambele părţi negre, colţuroase ale pietroiului, cu o burtă imensă care ieşea în afară, sub rochia înflorată. Nina mă privea.

— Bună, Kim! Strigă ea şi-mi făcu uşor semn cu mâna. Apoi fagi cu grijă şi încetişor spre poartă.

Am vrut să fug după ea, dar n-aveam putere.

Se întoarse şi zâmbi, ţinându-se de burta cea mare.

I-am fluturat drept răspuns cu mâna rănită.

— Te-aştept! Strigă ea.

Apoi dispăru, în jos, pe drumul abrupt, în spatele meu erau merii plini de flori albe.

Seara referendumului. 25 septembrie 1972. Împlinisem 21 de ani. Stăteam în salon. Un asistent medical agitat intră înăuntru, gesticulând.

— Sunt o groază de voturi împotrivă! Ce avalanşă de voturi împotrivă! Urlă el.

Dispăru la fel de repede precum intră. Auzeam zgomotul televizorului. Aplauze. Strigăte.

Acopereau secţia închisă.

Priveam pe fereastră. Era aproape noapte. Patul. Pereţii goi.

Femeia în alb veni cu cina. Îmi puse tava cu medicamente pe noptieră şi-şi puse mâna pe umărul meu.

— Cu siguranţă că va fi, totuşi, Da, Kim. Acum vor veni voturile de la oraşe.

— Ai putea să mă scuteşti în seara asta, m-am rugat eu. N-am putut vota. Căci aş fi votat Nit.

Era nerăbdătoare şi încordată.

Se auzea transmisiunea de la televiziune.

— Asta-i meseria mea, spuse repede.

— Du-te şi uită-te la televizor, am zis. Pot să halesc şi singur. Mă îmbrăţişa şi se grăbi afară.

Am auzit-o răsucind cheia în uşă. Am sfărâmat pilulele şi le-am împrăştiat sub pat. Auzeam urletele şi mormăielile din camera în care halatele albe stăteau în faţa aparatului. Era agitaţie. Vânt afară. Umbre pe pereţi.

Apoi se întoarse.

— Te-ai culcat?

M-am aşezat pe pat. Luă tava goală.

— Bratteli a apărut la televizor. Va fi Da.

M-am întins, iar ea s-a strecurat afară din cameră. Cheia, în-cuietoarea. Paşi.

M-am trezit din cauza unor bătăi uşoare în uşă. M-am uitat împrejur în întuneric. Zgomotul continua. Fereastra. Am între-deschis-o între draperii şi-am văzut figura lui Gunnar la lumina unei lanterne. I-am făcut semn cu mâna, iar el a stins-o. M-am îmbrăcat. Mi-am luat bag-ul cu instrumentele de scris şi cu plicul. Mă miram că era aşa de uşor să deschizi geamul, în timp ce uşa era încuiată pe dinafară. M-am furişat peste pervaz, iar Gunnar m-a prins. Am fugit cocârjaţi peste pământul ud, ne-am căţărat peste gard, căci nu era nici o gaură în gardul de la Gaustad, iar acolo, pe marginea drumului, ne aştepta un Volvo PV cu motorul în ralenti.

Gunnar mă împinse înăuntru, Ola apăsă pe acceleraţie până la refuz şi ţâşnirăm în goană pe serpentine.

Seb stătea în faţă şi ne trimise în spate o sticlă cu vin alb.

Îmi veni să plâng.

— Al naibii să fiu, băieţi, al naibii! N-am reuşit să spun mai mult

— Am câştigat! Strigă Gunnar în urechea mea. Am câştigat!

— Ce spui?

Ola stătea ca un apărător în poartă, deasupra volanului.

— Când am plecat de la Trondheim, era sigur Da, şi peste şase ore. Ce record!

— Nu?

— Dai.

În rablă atmosfera era încinsă. Seb cânta blues la muzicuţă. Gunnar la voce, ne îndreptam în goană spre centru, iar steagurile norvegiene erau arborate la geamuri. Un retardat, cu emblema Europei pd parbrizul din spate, era în coloana noastră de maşini, Ola îl depăşi, împingându-1 spre prăpastie, ne scoaserăm capetele pe geanişi îi arătarăm trei degete drepte şi unul strâmb.

— BagJ-ţi-1 în fund, imbecilule! Urlă Seb când deja îl depăşiserăm.

Ola parcă în mijloc pe Karl Johan. Piaţa Universităţii era plină ochi de oameni. Dansau şi săreau împrejur, cu steaguri şi sticle şi „t 3 541 artificii. O străfulgerare brazdă cerul, iar noi ne aruncarăm în dans, sălbatici, fericiţi şi nebuni. Am făcut roata ţiganului, eram învingătorii lumii.

Apoi am întors spatele bucuriei şi haosului şi i-am părăsit. Am pus scrisoarea pentru mama în cutia de poştă din dreptul Continentalului, apoi am continuat să cobor spre chei. Ceasul de la Primărie bătea ora şase. Curând veni şi primul vas cu destinaţia Nesodden.

Tot drumul am rămas afară, în picioare, pe punte.

SFÂRŞIT